OLASILIKSIZ'ın Yazarı
ADAM FAWER'dan

APRIL

EMPATİ

ADAM FAWER

Türkçesi
Murat KAYI

Yayın No: **024**

1- 8. Baskı**: 2008**
9-15. Baskı**: 2009**

16-18. Baskı: **2010**

ISBN: **978-975-6006-23-8**

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Yayın Danışmanı
Cihat TAŞÇIOĞLU

Türkçesi
Murat KAYI

Son Okuma ve Dizgi
Özlem ARAS

Kapak Tasarım
Mineral Tasarım

Baskı
Özkan Matbaacılık

Yayın
A.P.R.I.L Yayıncılık
Cinnah Cad. Kırkpınar Sok. 5/4 06690
Çankaya-ANKARA
Tel: (0312) 440 80 11 **Fax:** (0312) 440 89 10
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

‘İnsanlar söylediklerinizi ya da yaptıklarınızı unutur, ama onlara neler hissettirdiğinizi asla unutmaz.”

~ Maya Angelou ~

Yaşamınızın kontrolü sizde değil.

Öyle olduğunu düşünebilirsiniz, ama yanılıyorsunuz.

Elbette ki kendi kararlarınızı kendiniz vermekte özgürsünüz.

Bu kitabı kapatabilirsiniz.

O sandalyede oturmaya devam edebilirsiniz.

Ya da gözlerinizi oymak gibi çılgınca bir şey yapabilirsiniz.

Ne isterseniz yapabilirsiniz.

Ama sorun şurada: Ne isteyeceğinizi kontrol edemezsiniz.

Her davranışınızı önceden belirleyen arzularınız ruhunuzun o kadar derinlerine işlemiştir ki, onlara dikkat bile etmezsiniz. Ve bu da sizi mükemmel bir köle yapar.

Bu nedenle, hayatınızı yaşamaya devam edin. Ne isterseniz yapın.

Sadece 'isteklerinizin' tümüyle sizin kontrolünüzde olmadığı gerçeği üzerine kafanızı çok fazla yormamaya çalışın.

Samantha Zinser

3 Mart 1991

Önsöz

8 Ekim 2005

Saat 23:09 (Yargı Gecesi'ne 2 yıl, 84 gün kala)

Dr. Elliot Dietrich sağanak yağmur altında koşarak basamakları çıktı. Cebini bir an karıştırdıktan sonra evinin anahtarını çıkarttı ve kilide soktu. Ama çeviremedi; kapı zaten açıktı.

Dietrich midesinde bir burulma hissetti. Yağmur kalan birkaç tel saçını da kafa derisine yapıştırırken anahtar elinde, donup kaldı. Kapıyı kilitlemeyi asla unutmazdı. Evine birileri girmişti. Ve o birileri belki hâlâ evin içindeydi.

Beyni ona kaçmasını haykırıyordu. *Arabaya bin ve sür!* Ama nereye? Eğer onu bir kez buldularsa yine bulurlardı. Ayrıca her şeye yeniden başlayabilir miydi? Daha gençken bile yeterince zor olmuştu bunu yapmak. Ve aradan çok zaman geçmişti.

Korku kalbini bir mengene gibi sıktı.

Ya sadece kapıyı kilitlemeyi unutmuşsa? Belki de basit bir dikkatsizlikti. Ya tüm yaşamını aptalca bir hata nedeniyle geride bıraktıysa?

Başını iki yana salladı. Deliceydi düşündükleri. Artık korku içinde yaşamak zorunda değildi.

Öyle mi? O zaman neden hâlâ takıyorsun kolyeyi?

Sinirli bir dokunuşla gömleğinin altındaki zinciri yokladı. Onu o kadar uzun süredir takıyordu ki, artık varlığının bile farkında değildi.

Evde birisinin olmadığından bu kadar eminsen, neden çıkartmıyorsun o şeyi?

Dietrich orta yolda karar kıldı. Kolyeyi çıkartmayacaktı. Ama kaçmayacaktı da. Derin bir soluk alıp ağır kapıyı itti. Kapı gıcırdayarak açıldı. O sesi daha önce hiç farketmemişti. Ama daha önce hayatından endişe ederek eşikte iki dakika da geçirmemişti hiç.

İçeriye girince ayakkabıları zeminde ıslak bir ses çıkarttı. Eliyle duvarı yoklayarak düğmeyi buldu ve ışığı açtı. Karşısındaki süzgün benizli adamı görünce neredeyse kalp krizi geçirecekti. Gördüğünün holdeki aynada yansıyan kendi yüzü olduğunu anlayana kadar neredeyse kapıdan fırlıyordu.

Güldü, ama çıkan ses boş ve biraz da titrekti. İçeriye girip kapıyı ardından kapattı, emniyet zincirini yuvasına geçirdi.

“Hey!” diye seslendi ürkekçe. “Kimse var mı? Polise haber verdim bile... O-o-nun için buradan hemen çıkıp gitsen iyi olur.”

Kulaklarını kabartıp dinledi, ama kendi sık soluk alışının yanında duyabildiği tek ses pencerelere vuran yağmur damlalarından geliyordu. Paranoyakça davranıyordu. Evde birileri olsa o zamana dek bir şeyler yapmış olurlardı, değil mi?

Belki. Belki de değil.

Yavaşça küçük çiftlik evinin içinde dolaştı. Ayakkabılarını çıkartmaya korktuğundan, odadan odaya gittikçe ardında ıslak bir iz bırakıyordu. Dolaşması bitince soluğunu sinirli bir şekilde yavaşça bıraktı. Yalnızdı. Paltosunu asmak için giriş holüne döndü.

Gardırobun kapısını açınca birisi midesine esaslı bir yumruk indirmiş gibi hissetti kendini. Çığlığı boğazına sarılan bir çift el tarafından yarıda kesildi. Yıllardır kâbuslarına giren o tanıdık yüze bakakaldı.

Çabuk olup bitmesi için dua etti. Ve gözlerinin kendisinde kalmasına izin verilmesi için.

1. Bölüm

2007
Elijah ve Winter

1

28 Aralık 2007

09:09 (Yargı Gecesi’ne 86 saat, 51 dakika kala)

Kör adam boş göz çukurlarını saklayan kara gözlüklerinin ardından ileriye doğru baktı. Gözleri yuvalarından sökülürken gördüğü o parlak renk

senfonisini, sivri uçlu tırnaklar retinalarını delerken duyduğu o keskin acıyı hâlâ anımsıyordu.

Laszlo irkilerek o anıyı kafasından uzaklaştırdı. Elini çenesine götürüp, hafif uzamış gri sakalını sıvazladı. En azından gri olduğunu düşünüyordu. Ona kalsa, eline hâlâ siyah geliyordu. Ama kör birisi için renklerin ne anlamı olabilirdi ki?

Hiç.

Ama Darian kör değil.

Dişlerini sıktı. Onu düşünmek bile gerilmesine neden oluyordu. Ayaklarının dibindeki Alman kurdu bunu sezerek dikildi.

Laszlo köpeğin kulaklarının arkasını kaşırken, “Tamam kızım, sorun yok,” diye fısıldadı.

Sascha, salyaları oturdukları kafenin ahşap döşemesine akarken hızla soluyordu. Kendini sakin olmaya zorlayan kör adam etrafındaki dünyanın kokularını içine çekti. Yeni öğütülmüş kahve ve kızarmış tost, ona üniversite yıllarını anımsatan parfüm ve kolonya kokuları, açık kapının hemen dışındaki evsizliğin kirli kokusu.

Laszlo parmaklarını önündeki devasa kapuçino bardağına doladı; kâğıt bardağın üzerinden hissettiği sıcaklık hoşuna gidiyordu. Bir taraftan Darian’ın onu ekme olasılığını düşünmemeye çalışırken, bir taraftan da espresso makinesinin gürültülü tıslamasıyla hoparlörlerden gelen duygulu ve melankolik Kate Bush şarkısının üzerinden zihnini etrafındaki konuşmalara yöneltti.

Birden burnuna çiçeklerin Parliament sigarasınınkine karışan tanıdık kokusu geldi. Koku ve sivri topuklu çizmelerin zeminde çıkardığı sert tıkırtı ona Darian’ın sonunda geldiğini haber veriyordu. Karşısındaki sandalye çekildi. Sascha çenesini sahibinin ayakkabısının üstünden kaldırarak dikildi.

Sonra Darian dudaklarını hafifçe yanağına dokundurarak Laszlo’yu öptü. “Seni yeniden görmek güzel.” Sesi biraz kabaydı, ama altındaki sevecenlik barizdi.

“Seni de yeniden görmek güzel.” Kör adam elleriyle bir hareket yaptı. “Yani, sözün gelişi.”

Laszlo bir *şşşşşık* sesi duydu; yüzünde bir sıcaklık hissetti, ardından yeni yakılmış kibritin kokusunu aldı. Darian uzun bir soluk koyuverince ılık bir

duman bulutu yüzünü yaladı. İçine çektiği duman burnunun içindeki ince tüyleri titreştirdi.

“İşletmenin sigara içilmesine sıcak baktığını pek sanmıyorum.”

“Manhattan’ın nikotinden arındırılmış bölge olduğunu hep unutuyorum.” Laszlo, dumanın Darian konuştukça burun deliklerinden çıkışını hayal etti. “Gerçi, beni kapı dışarı edeceklerinden kuşkuluyum.”

“Bunun cezalandırmayla ilgisi yok,” dedi Laszlo on altı yıllık sessizliğin ardından konuşmalarındaki hazırcevaplığa şaşarak. “Nezaketle ilgili.”

“Her ikisi hakkındaki düşüncelerimi bildiğini sanırdım.”

“Biliyorum.”

Laszlo’nun dudakları nostaljik bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kadının ne kadar güzel olduğunu anımsadı: Çikolata rengi ten, şeytani bir hale gibi başını çevreleyen kızılımsı saçlar ve koyu renk, kedilerinkini andıran gözlere yansımayan yayvan gülüş. Ama yüzü artık yılların izlerini taşıyor olmalıydı; tıpkı kendisininki gibi.

Boğazını temizledikten sonra cebinden katlanmış bir gazete çıkartıp ona uzattı. “Söyle bana, bu adam eskiden tanıdığımız birilerine benziyor mu?” Bir kâğıt hışırtısı duyuldu. Kadının şaşkınlığını sezen Laszlo, “Yüzeysel farklılıkların seni yanıltmasına izin verme,” dedi. “Sanırım gözleri gerçek kimliğini ele verecek.”

Darian bir anda irkilerek keskin bir soluk aldı.

“Onun kim… Kim olduğunu nasıl bildin?” diye sordu.

“Radyoda konuşurken duydum ve sesindeki bir şeyler tanıdık geldi.” Sakindi. “Onun için geçen hafta ‘Valentinus’u şahsen dinlemek için Chicago’ya uçtum. O zaman anladım.”

“Ama bu olanaksız.”

Laszlo kadına gerçeği sindirmesi için zaman tanırken bir yandan da o son gece olanları düşünüyordu. Hatasını düzeltmek için son bir şansı daha vardı, ama yapacağı şeyin bu kez ona gözlerinden fazlasına mal olmasından korkuyordu.

Ayağıyla sinirli bir şekilde tempo tutan Darian sigarasından uzun bir nefes aldı.

Laszlo kara gözlüklerini ve onların gerisindeki boş göz yuvalarını göstererek, “Onunla bu şekilde savaşamam,” dedi. “En azından tek başıma yapamam bunu.”

Neredeyse bir dakika boyunca ikisi de konuşmadı. Kör adam yaşanan sessizlik boyunca kadının düşüncelerini hayalinde canlandırdı: Şaşkınlık, korku ve nihayet hayal kırıklığı.

"Elijah ile Winter'in peşindesin," dedi Darian. "Sana yardım etmelerini sağlamak için."

"*Senin* de bana yardım edeceğini umuyordum." Karşısındaki kadının o işte kendisiyle birlikte olmasına ne kadar ihtiyacı olduğunun birden farkına varan Laszlo duraksadı.

"Ne konuda yardım edeceğim? Valentinus'u öldürmen için mi?"

"Mecbur kalırsam evet." Ondan yayılan paniğin kokusunu sanki fiziksel bir şeymiş gibi alabiliyordu. "Bunu borçlusun, Darian. Beni bu işe sen bulaştırdın. Şimdi de çıkmam için bana rehberlik etmelisin."

Kadın sessiz kaldı. Laszlo onu gözlerini huysuz bir çocuk gibi yere dikmiş, dudağını ısırırken canlandırdı zihninde. Darian sonunda sıcak soluğu ve Laszlo'nun burnuna dolan parfüm kokusuyla öne eğilerek yaklaştı. Konuştuğunda sesi fısıltı düzeyindeydi, ama tonundaki yoğunluk etraftaki gürültüyü bastırıyordu.

"Beni buna zorlamaya kalkışmayacağını umuyorum."

"Öyle bir şeyi asla yapmam."

"Neden?" dedi Darian buruk bir şekilde. "Ben sana yapmıştım."

Kadının bu çıkışı Laszlo'yu sarsmıştı, ama belli etmedi.

"Onları nerede bulacağını biliyor musun?" diye sordu Darian.

"İkisi de şehirde."

"Kolyelerini hâlâ takıyorlar mı?"

"Evet," dedi kör adam; sesi suçluluk ve pişmanlıkla doluydu.

Darian soluğunu koyuverdi. "Öyleyse sanırım o şeyleri geri almamızın zamanı geldi."

Ekranda gezinip duran renkli şekilleri, mavimtırak bir küpün sarımsı piramide, sonra da kan kırmızısı küreye dönüşmesini boş gözlerle izleyen Valentinus konuşmayı bir kez daha dinledi.

Laszlo’nun korktuğu her ne kadar açıkça anlaşılsa da, kendine olan güveni de seziliyordu. Adam saldırmaya hazırlanıyordu. Darian ise ayrı bir olaydı. Duyduğu dehşet mutlaktı. Aslında o zayıftı. Ne Laszlo kadar akıllı, ne de onun kadar güçlüydü. Ve onun zayıf noktasıydı.

Valentinus da o nedenle üç yıllık aramaya rağmen Laszlo’yu bulmayı başaramayınca dikkatini Darian üzerine yoğunlaştırmıştı. Onun da iyi saklanmış olacağını tahmin ediyordu, ama hem kaynakları, hem de -en önemlisi- iradesi vardı. Yine de, özel dedektiflere neredeyse yarım milyon dolar ödedikten sonra onu kahvaltı masasında otururken kaderin bir cilvesi sayesinde bulmuştu.

Bir gün gazeteyi açmış ve Darian’ı spor sayfasından ona bakar halde görmüştü. Dodgers Stadyumu’nun en ön sırasında, Kenny Lofton o unutulmaz kurtarışını yaparken yarım metre arkasında oturuyordu. Her ne kadar fotoğraf biraz bulanıksa ve kadın son gördüğünden beri on altı yıl yaşlanmışsa da, kim olduğu hakkında en ufak bir kuşku yoktu.

Darian’ın yüzü de o son günkü tüm görüntüler gibi sonsuza kadar beynine kazınmıştı Valentinus’un.

Aynı gün, öğlen bile olmadan adamları bileti almak için kullanılan kredi kartının izini bulmuştu; on iki saat sonraysa adı artık Darian Wright olan kadın hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Bankada -görünüşe göre birkaç iyi tezgâhlanmış boşanmayla gelmiş- yirmi milyon dolardan fazla parası olan zengin bir kadındı.

Valentinus onunla yüzleşmeye can atıyordu, ama asıl istediği Laszlo idi. Onun için de, haftanın yedi günü, 24 saat çalışacak bir özel dedektif ve kelle avcısı ekibi tutmuştu. Bir buçuk yıllık bir bekleyişten sonra Darian’a sonunda Valentinus’un beklediği telefon gelmişti. Kimliği belirsiz adamın yer ve saat belirtmesine ancak yeten konuşma bir dakikadan az sürmüştü, kaydedilen ses hiçbir kuşkuya yer bırakmamıştı.

Ertesi akşam Astor Place’deki Starbucks’ın normal temizleme ekibi Valentinus’un elemanlarıyla değiştirilmiş, her masa ve sandalyenin altına, iki tuvalete ve depo odasına alıcılar yerleştirilmişti. Valentinus ertesi sabah konuşmaları dinlemeye başlarken her şeye hazırlıklı olduğunu zannediyordu. Ama sonra Laszlo hiç beklemediği bir şeyi açıklamıştı: Elijah ile Winter’in kimliğini.

Laszlo'nun dediklerine bakılırsa, her ikisinin de paylaştıkları geçmişleri hakkında en ufak bir fikri yoktu. Onlara ne olduğunu merak ediyordu. Bilmezlikten gelen mutlu birer hayat mı sürmüşlerdi, yoksa Laszlo'un yaptıklarıyla delirmişler miydi?

Laszlo'dan sonra kendi yaşamının ne hale geldiğini anımsayan Valentinus yumruğunu sıktı, sonra birden duvara vurdu. Acı aniydi. Gözlerini yumdu ve geçmişi bir yana itip anın keyfini çıkarttı. Odaklanmaya ihtiyacı vardı.

Anahtar kolyelerdi. Kafasında bir plan oluştukça gülümsemeye başladı. Çabuk davranırsa Laszlo ile Darian'dan kurtulabilirdi. O ikisi ölünce, beynini önündeki nihai savaş için boşaltabilirdi; belki çok daha zor, ama aynı derecede kazanılabilir bir savaş.

Tanrı'yı öldürmek.

2

29 Aralık 2007

14:46 (Yargı Gecesi'ne 57 saat, 14 dakika kala)

Elijah Glass karşısındaki iki yönlü aynaya dikkatle baktı. Aynanın diğer yanındaki insanlar gözlendiklerini biliyordu, ama belli ki bu umurlarında değildi. Elijah başını salladı. Kendi isteğiyle ve bir sürü yabancıyla birlikte oturup, başka yabancılar tarafından gözetlenmek fikri…

Bunu düşünmek bile solgun ve çilli cildinin bir anda kızarmasına neden oldu. Derin, rahatlatıcı bir soluk alarak işaret parmağını boynunda asılı gümüş haça bastırdı. Ilık metali teninin üzerinde hissetmek onu her zaman rahatlatıyor, kendini emniyette hissetmesini sağlıyordu.

Elijah bakışlarını tekrar pürüzsüz cam yüzeye çevirdi. Camın ardındaki dikdörtgen odada Terry uzaktan kumandayı aldı ve büyük plazma ekrana doğrulttu. Özenle seçilmiş grup (altı adam, altı kadın; yedisi beyaz ırktan, biri Asyalı, ikisi Latin ve ikisi de Afro-Amerikalı) uysal bir şekilde ekrana doğru döndü.

Elijah dağınık kızıl saçlarını eliyle kulaklarının arkasına itip, dizüstü bilgisayarına göz attı. Ekranı on iki eşit kareye bölünmüştü. Her birinin ortasında dışarıya doğru bakan bir yüz vardı. Elijah dev ekrana bakan yüzleri tek tek inceledi. Nabzı yavaşladı.

Televizyon onun gerçekten hoşlandığı tek şeydi. Umutsuz bir uykusuzluk hastası olarak her gece sekiz saati kanallar arasında dolaşarak geçirirdi. Neredeyse her şeyi seyrederdi, ama kesin favorileri de vardı: Fantezi ve bilim kurgu, hukuk, suç incelemesi dizileri, filmler, politika ve elbette komedi dizileri ve reality şovlar.

Elijah'ın tutkusu gerçekliğin irdelenmesiydi. Ama o anda karşısındaki gerçeklik tümüyle yalındı. Kaşlarını çatan, gözlerini kısan, ağızlarını büzen ve burunlarını kıvıran on iki kişiye dikkatle baktı. Her hareketin tek tek hiçbir anlamı yoktu, ama topluca bakılınca… İşte Elijah'ın Tanrı vergisi yeteneği o noktada devreye giriyordu.

Yüz Hareketleri Kodlama Sistemi'nde eğitim almış olan Elijah, insanların yüzünü okumayı biliyordu. Psikoloji profesörü Paul Ekman tarafından 1976 yılında tasarlanan YHKS, üç bin civarında değişik yüz ifadesi ve bunların gösterdiği duyguları belirlemişti. Ekman'ın 46 farklı kas hareketini ya da 'Hareket Birimi'ni belgelediği 500 sayfalık el kitabını ezberledikten sonra insan yüzü Elijah için kolay okunabilen bir kitap olmuştu.

İstemli, ama sahte bir 'Pan-Amerikan gülüşü', yani dudakların kenarlarını yukarıya kaldırmak (HB 12) ile istem dışı samimi bir 'Duchenne gülüşü'nü, yani HB 12 ile birlikte yanağın kaldırılarak (HB 6) gözlerin kısılmasına neden olmak arasındaki farkı kolaylıkla ayırt edebiliyordu. Korkuyu (HB 1, 2, 15, 20; kaşların hem içi, hem de dışının kaldırılmasıyla birlikte dudakların basılarak uzatılması), tiksintiyi (HB 4, 9, 17; alnın indirilip, burnun büzülmesiyle birlikte çenenin kaldırılması), kısacası insanın hissedebileceği her duyguyu okuyabiliyordu.

Yıllar boyunca insanların hislerini saklamakta da en az onları kontrol etmekte olduğu kadar zorlandığını öğrenmişti. Ve onun gerçeği algılamasına izin veren de yaradılıştan gelen bu kontrol eksikliğiydi. Çünkü Elijah, çoğu kişinin kabullenmeyi reddettiği bir gerçeği kalpten kabullenmişti: Kişinin asıl efendisi zihni değil bedeniydi.

Schopenhauer ne demişti?

Der Mensch kann was er will; er kann aber nicht wollen was er will.

Kişi istediğini yapabilir; ama ne isteyeceğini isteyemez.

Elijah başını salladı. Doğruydu bu. Beden arzuları kontrol ediyordu, arzular da iradeyi. Geri kalan her şey sadece kuru gürültüydü; bilinci kandırıp, bir köleden farklı olduğuna inandıran olgu belliydi.

Video gösterimi bitince Terry ifadesiz bir yüzle, odada bulunan deneklere döndü. Donuk sarı renk saçlarla çevrelenmiş sade bir yüzü vardı.

“Peki,” dedi. “Ne düşünüyorsunuz?”

Asyalı kadın konuşmaya başladı. Elijah zihninde içgüdüsel olarak ona en çok benzettiği tanınmış kişi olan ve *ER* dizisinde oynayan Ming Na’nın adını takıp kulaklarını dikti. Dikkatle dinlemesine rağmen aslında kadının ağzından çıkan sözcükleri duymuyordu bile.

Onun yerine sesine odaklanmıştı. Tona. Vurgulara. Konuşma temposuna. Sesindeki ipuçları sürekli değişen mimikleriyle (HB 6, 11 ve 12) birleşince bilmek istediği her şeyi anlatıyordu.

Deneklerin geri kalanı da birer birer Terry’nin sorduğu kurnazca soruları yanıtladı. Son adam Elijah’ın *Oz* dizisinde mahkûmlardan birini canlandıran Luis Guzman’a benzettiği sert görünümlü bir Latindi. Guzman sinirli ve anlaşılmaz şekilde gergin görünüyordu; dudakları fazla sıkılmıştı (HB 23), gözleri kısıktı.

İki yönlü aynadan adamı inceleyen Elijah, onun masanın altında ayaklarıyla sürekli tempo tuttuğunu gördü. Ve birden anladı. Adam bir bağımlıydı ve o anda da ihtiyaç içindeydi. Guzman’ın düşkünlüğünün uyuşturucu, sigara ya da alkol olması önemli değildi. Her ne ise, önündeki işe odaklanmasına engel oluyordu.

Elijah başına takılı mikrofona yavaşça, “Boşver onu,” dedi.

Terry deneklerin göremeyeceği, Elijah’a onu duyduğunu belirtecek kadar hafif bir şekilde başını eğdi. Gösterim elli yedi dakika daha sürdü, ama

Elijah sürenin farkına bile varmadı. Denekler sonunda sandalyelerinden kalkınca, o da bitkin bir şekilde yeşil deri koltuğuna çöktü.

Bir bardak soğuk suyu üç uzun yudumda bitirdikten sonra gözlerini kapattı ve zihnini özgür bıraktı. Sonra karartılmış odanın kapısı ansızın açılınca bir yabancının onun yaşam alanına girmek üzere olduğunu farkederek irkildi. Ama gelen Terry idi.

"Özür dilerim," dedi. "Kapıya vurmayı hep unutuyorum, değil mi?"

Elijah omuzlarını silkip, önüne baktı. "S-s-sorun değil."

Terry oturdu. Aralarındaki üç metrelik mesafe Elijah'a göre çok kısaydı, ama fazla rahatsız olacağını düşünmedi. Terry tekrar konuştuğunda, sesinde intihar etmek üzere olan birini vazgeçirmeye çalışan bir insanın ağır ve düşünceli tonu vardı.

"Peki, *sen* ne düşünüyorsun?"

Elijah notlarına, okunması neredeyse olanaksız bir dizi mavi, kırmızı ve yeşil karalamaya göz attı. Aslında fotoğrafik hafızası not almayı gereksiz kılıyordu, ama eğik *a*'larına ve bozuk *t*'lerine bakmak kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. En azından zihninde.

Gerçekteyse duyduğu huzur *baktıklarından* çok, *bakmadıklarından* kaynaklanıyordu. Terry ile olan yakınlığından ötürü onun gözlerine doğrudan bakmaya dayanamıyordu. Yabancıları gözlemek farklı bir şeydi. Son iki ay boyunca o kadar yakın çalışmışlardı ki, Terry artık neredeyse arkadaş sayılırdı.

Elijah gözlerini siyah keçeli kalemle yazdığı renkli harflere dikti. Zihinsel olarak harflerin tek renkli olduğunun bilincindeydi, ama sinestezisinden[1] dolayı onları bir renk cümbüşü olarak algılıyordu. Bedenin zihin üzerindeki egemenliğinin ve gerçeği algılanmayı kontrol etmesinin bir örneği daha.

[1] 1 Sinestezi (*synesthesia*): Duyuların birbirine karıştığı nörolojik bir durum. (Örnek: harf ve seslerin renk olarak, bazı kelimelerin ağızda tat olarak algılanması.) [ç.n. (Kaynak: Wikipedia)]

Öyle bile olsa, Elijah sinestezisinden, beyninin değişik bölümleri arasındaki açıklanamayan bilgi alışverişinden kaynaklanan o ender sendromdan hoşlanıyordu. Sonuçlar garipti. Bazı insanlar şekilleri tadıyor, kimileri müziği görüyor ya da kokuları duyuyordu. Elijah'ın durumundaysa

bu nöro-sinaptik parazit dil merkeziyle görüntü korteksi arasında oluyordu; dolayısıyla alfabenin her harfini farklı renkte görüyordu.

Elijah arkadaşlarının hiçbirinin *a*'ları kırmızı, *b*'leri mor olarak görmediğini anladığında sekiz yaşındaydı. Önceleri farklı olmaktan nefret etmiş, ama kısa zamanda renkli harflerin ona faydalı anımsatıcı ipuçları sağladığını ve hafızasını güçlendirdiğini keşfetmişti.

Kulübe üye olmanın getirdiği ayrıcalıklar.

"Kendini ne zaman hazır hissedersen," dedi Terry onu düşüncelerinden uzaklaştırarak.

Elijah boğazını temizleyip analizine başladı.

"İlk reklam fazla entelektüeldi. Hepsi sıkıldı. İkincisi nezihti, ama kongre üyesinin av tüfeğiyle görüldüğü sahneler bazı kadınları rahatsız etti. Üç numara çoğunda olumlu etki bıraktı. En iyisi o, ama üzerinde biraz daha uğraşmak gerekecek."

Elijah başını kaldırıp Terry'nin cep bilgisayarına bir şeyler yazdığını görünce rahatladı. Elleri hızla hareket ediyor, ağzından çıkan her sözcüğü yazıyordu.

Terry gözlerini küçük yeşil ekrandan ayırmadan, "Tamam," dedi, "Şimdi bana biraz renk ver."

Elijah bu espriye güldü, sonra o hafta gözlemlediği on gruptan öğrendiklerini ve bulgularını cinsiyet, etnik grup, yaş ve gelir düzeyine göre sınıflandırarak anlatmaya koyuldu. Terry onun kırk iki dakikalık monologunu çok ender olarak, sadece birkaç açıklayıcı soru sormak için böldü.

Elijah söylediklerinin çoğunun onun için sürpriz olmadığının bilincindeydi. Sonuçta Terry de vasıflı birisiydi ve kendisi gibi hem psikoloji, hem de örgütsel davranış eğitimi almıştı. Ama iş analize gelince topu Elijah'a atıyordu. Elijah'ın içgüdüleri altın değerindeydi. Birileri ne zaman insanların gerçekten ne hissettiğini bilmek istese Elijah Glass'ı çağırırdı.

Elijah geride kalan beş yıl boyunca film stüdyolarının ve televizyon şirketlerinin en aranılan danışmanı olmuştu. Yıldızların kaprislerine alışık Hollywood patronları onun giderek artan tuhaflıklarını ('el sıkmak yok'dan başlayıp, 'görsel veya başka türlü temas kesinlikle yok'a kadar uzanan

antikalıklarını) kolayca kabullenmişti. Aslında onun empatik bir dâhi olarak ünlenmesinde o tuhaf davranışlarının da epey yardımı olmuştu.

Elijah üç ay öncesine kadar eğlence sektörü dışındaki müşterileri geri çevirmişti. Bunu Terry, New York eyaletinin en genç Kongre üyesi adına reddedemeyeceği bir teklif yapana dek sürdürdü; sadece partinin yükselen yıldızı adına çalışacak ve normal ücretinin on katını alacaktı.

"Sonbahardaki valilik seçimlerini kazanmak için ciddi bir şansı var," demişti Terry. "Bir sonraki durağının da Oval Ofis olmasını bekliyorum."

Elijah bu konuda kuşkuluydu. Kendi yaşındaki birinin öyle bir sorumluluğu almaya hazır olduğuna inanamıyordu. Ama sonra Terry ona Kongre üyesinin konuşmalarını içeren bir DVD vermişti. Gerçekten de olağanüstüydüler. Parlak bir konuşmacı olan eski rahibin Reagan ve Clinton'u anımsatan, yadsınamaz bir karizması vardı.

Bir hafta sonra Elijah teklifi kabul etmişti. Kendinden istenen şey genelde hoşuna gidiyordu, ama kampanyanın ne kadarlık bir bölümünün kaldırımlarından insan taşan New York şehrinde sürdürüleceğini baştan bilse, büyük olasılıkla Los Angeles'ten hiç çıkmazdı.

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırarak üçüncü reklamın hangi yönlerinin yeniden düzenlenmesi gerektiğini anlatmayı tamamladı.

Onun konuşması bitince Terry cep bilgisayarını kapatıp çantasına koydu ve içini çekerek, "Gitmem gerek, yoksa strateji yemeğine geç kalacağım," dedi. "Kongre üyesi senin gelmeyeceğini duyunca üzüldü. Kampanyadaki tanışmadığı tek üst düzey kişi sensin."

"Ona ne söyledin?"

"Gerçeği; aynalı duvarın arkasındaki dâhinin bir enoklofob ve hafefob olarak Manhattan'a pek sıcak bakmadığını. Ne yazık ki, Kongre üyesinin fobiler konusundaki bilgisi pek güncel değil. Açıklayacaktım, ama kalabalık içinde olma ve dokunulma korkusunu pantomim yaparak anlatmak oldukça zor geldi. Gelecek sefer için bir önerin var mı?"

"Her fobi için bir parmağını göster, sonra da masanın altına girip ağlamaya başla."

"Kulağa biraz garip geliyor."

"Kimse pantomim yapmanın kolay olduğunu söylemedi."

"Ya da eğlenceli."

“Fransızlara özgü bir zevk olmalı.” Elijah hafifçe titreyen ellerine baktı. “Şaka bir yana... Üzgünüm, ama gidemem. Yani… Biliyorsun işte.”

“Boş ver,” dedi Terry. “Sayende şimdiden beş puan aldık bile.”

“Ama bu sadece ön seçimler.”

“Daha ilk çatışmada ölürsen savaşı kazanma şansını da kaybedersin.” Terry kapıya yöneldi, sonra birden döndü. “Fobilerin gittikçe kötüleşiyor, değil mi?”

Elijah biraz utanarak, “Nereden bildin?” dedi.

“Senin kadar becerikli olmayabilirim, ama çoğu insan sezgilerimin oldukça kuvvetli olduğunu söyler.” Duraksadı. “Ayrıca bina yöneticisi bana senin niye sabahın beşinde geldiğini sordu.”

Elijah yüzünün kızardığını hissetti. Terry onun kalabalıklardan elinden geldiğince kaçındığını zaten biliyordu, ama son zamanlardaki davranışları olayı gerçekten yeni boyutlara taşımaya başlamıştı. Güvenlik görevlileri onu lobide üç saat bekletmişti, ama kaldırımlardaki sabah kalabalığından kaçmak buna değerdi.

“Soygun öncesi etrafı inceliyordum,” diye takıldı Elijah. “Sen de katılmak ister misin? Gözcülük yapabilirsin.”

“Kalsın,” dedi Terry, “Pantomim sanatımı çalışmam gerek.” Duraksadı. “Bu durumda seninle ayın üçünde yeni radyo reklamlarını gözden geçirmek için görüşeceğiz, değil mi?”

“Sabırsızlanıyorum.”

“Süper. Sonra görüşürüz. Ve de iyi yıllar.” Terry arkasına bakmadan çıktı.

“İyi yıllar,” diye mırıldandı Elijah boş odaya. Bir süre, boynunda asılı gümüş haçı okşayarak boşluğa baktı. Kolyeyi gömleğinin üzerine çıkarttığını anımsamıyordu, ama bunu yapmış olduğuna da pek şaşmadı.

O asabi alışkanlığını birkaç hafta önce farkeden Terry, kolyeyi nereden aldığını sormuştu. İşin komik yanı, tüm erişkin yaşamında takmış olmasına rağmen kendisi de o şeyin nereden geldiğini anımsayamıyordu. Utangaç bir gülümsemeyle ve yalan olduğunu bile bile kolyenin eski bir kız arkadaşının hediyesi olduğunu söylemişti. Aslında insanın bir hafefob olması elbette ki romantik ilişkilere pek izin vermiyordu.

Hayır, haç başka birinden gelmişti. Ama kimden geldiği konusunda da en ufak bir fikri yoktu.

Winter Zhi gözlerini yumup derin bir soluk aldı.

Onları karşısında hissedebiliyordu: Bakan, dinleyen, bekleyen insanlar. Kaç kişi olduklarını merak etti. İki bin mi? Üç bin mi? Anımsayamıyordu. Önemli de değildi zaten. Sahne korkusu yoktu. Tersine, dinleyici sayısı ne kadar fazla olursa performansı da o oranda canlı ve devingen oluyordu.

Kendini sık sık kitlelerin kanını emen, enerjilerini yaratmakta çok başarılı olduğu o yürek titretici işitsel tasvirleri yaratmak için kullanan duygusal bir vampir olarak hissediyordu.

O düşüncelere dalmış haldeyken klarnetler ve flütler, kemanlar ve viyolalar muhteşem bir kreşendoya doğru yükseldi.

Vakit neredeyse gelmişti.

New York Filarmoni'nin nefesli ve yaylı çalgıları Tchaikovsky'nin Re Majör Konçerto'sunun giriş bölümünü hafif, çabuk bir tempoda –allegro moderato– tamamlamıştı. Winter şans getiren nazarlığına, göğüslerinin hemen üzerinde sallanan o gümüş haça dokunma dürtüsüne karşı koydu; ılık metalin tenine dokunmasının verdiği huzurla, derin bir soluk daha aldı.

Gözlerini açınca projektörlerin son derece parlak ışığı açık yeşil gözlerine kör bir bıçak gibi saplandı. Kemanını hüzünlü bir gülümsemeyle omzuna yerleştirip çalmaya başladı. Solonun daha ilk notasıyla kalbi saf ve dolgun sesin coşkusuyla kabardı.

İlk bölümü ateşli bir performansla fişek gibi geçip andante'ye yavaşladı ve o harika, melonkolik ikinci bölüme girdi. Bölümün ortalarında müziğin temposu tekrar canlandı. Ve sonra arkasında üflemeli ve vurmalı çalgılarla birlikte son derece hızlı –allegro vivacissimo– final bölümüne girip, 125 yıl önce doğmuş Rus bestecinin kompozisyonunu icra etmeyi tamamladı.

Winter'in arşesi heyecanlı kodanın son mezürüne kadar Stradivarius kemanın telleri üzerinde klarnet ve flütleri, trompet ve davulları bastırarak, neredeyse olanaksız görünen hareketlerle, uçarcasına gezindi. Zihni bütün konçerto boyunca bilinçli tüm düşüncelerden arınmış, nabzı yalın ve saf bir coşkuyla atmıştı.

Zamanında bir *New York Times* muhabiri ona konser sonrasında kendini nasıl hissettiğini sormuştu. Winter'in porselen bibloyu andıran yüzü bir

anda pembeleşmiş ve bakışlarını uzun, simsiyah saçlarının yüzünü kapatması için yere çevirmişti. O duyguyu tanımlamanın tek yolu, sevişme sonrası gibi olduğunu söylemekti: Bitkin, mutlu, tükenmiş, eksiksiz.

O akşam da farklı değildi.

Orkestranın son akoru Winter'in arşesini indirmesinin ardından kısa bir an havada asılı kaldı. Tını mükemmelliğin ta kendisiydi. O anın sonuna kadar dinleyicisiyle yaşadığı bütünleşmenin tadını çıkaran Winter sanki kendinden geçmişti.

Dinleyicilerin alkışı ılık bir su gibi üstünden aktı. Utangaç bir şekilde dizini kırarak selam verdi. Kalabalık ayağa kalktı; beğeni düzeyini vurgulayan ıslıklar ve bağırışlar giderek artıyordu. Winter tekrar eğilerek selam verdi, ışık saçan bir gülümseme yalnızlık çağrıştıran bebeksi yüzünü aydınlattı.

Smokinli bir adam sahneye çıkan basamaklardan yukarıya koşup kırmızı güllerden oluşan bir buket uzattı. Winter adamın yanağına kondurduğu bir öpücük ve geniş, sahte bir gülümsemeyle kabul etti buketi. Çiçekler ne kadar güzel de olsalar içine tarifi olanaksız bir korku salmıştı.

Peşine düşen yeni bir sapığı hayranları arasında yalnızca görünüşünden tanıyabilecekmiş gibi, gözleriyle ilk birkaç sırayı taradı. Tipik klasik müzik sever grubunu oluşturan, konsere sosyetik eşleriyle gelmiş beyaz saçlı centilmenlerin yanı sıra, takılarını ve dövmelerini sergilemek için açık saçık giyinmiş bir sürü genç ve yirmili, otuzlu yaşlarında her türden insan gördü.

Bir kez daha selam vermek üzereyken gözü sıraların arasındaki koridorda duran adama takıldı. Çelik grisi saçlar, hafif sakalın altındaki kırışmaya yüz tutmuş cilt, koyu renk gözlükler ve granit bloğunu andıran çene... Ama Winter'in donup kalmasına neden olan şey ne adamın görünümüydü, ne de ayaklarının dibinde uysal bir halde oturan Alman kurt köpeği.

Onu durduran şey adamı tanıdığına dair içinde oluşan kesin histi.

Ve kör adamın doğrudan ona baktığından emindi.

3

29 Aralık 2007

16:58 (Yargı Gecesi'ne 55 saat, 2 dakika kala)

Elijah aynanın ötesindeki boş odaya baktı. Dışarıya çıkmak zorunda olmak yerine, 5. Cadde'deki gökdelenden otel odasına ışınlanabilmeyi tercih ederdi. Sokaklar insanlarla dolu olacaktı ve şehirde o kadar Noel turisti varken bir taksi bulmak da neredeyse olanaksızdı.

Metro kesinlikle söz konusu değildi. Tıka basa insan dolu vagonları düşünmek bile sırtından soğuk bir ter boşanmasına neden oldu. Tanrı bile bir enoklofob için New York metrosundan daha beter bir işkence odası tasarlayamazdı.

Kapı birden açıldı ve içeriye füme takım elbise giymiş uzun boylu bir adam girdi. Elijah kendini ziyaretçinin gözlerine bakmaya zorladı. Adam cilalı siyah deri ayakkabılarından karmakarışık sarışın saçlarına kadar kendine güvenle doluydu. *Butch Cassidy and the Sundance Kid*'deki ya da daha doğrusu *The Candidate*'deki Robert Redford'u andırıyordu.

Elijah farkında olmadan duvara doğru gerilerken, "Sayın Kongre üyesi," diye mırıldandı.

Gülümseyen Sounders, "Görünen o ki, ünüm benden önde gidiyor," dedi ve odanın içine doğru ilerledi. "Yalnızca Terry ile muhatap olmak istediğinizi biliyorum, ama efsanenin ardındaki adamı da tanımadan yapamadım."

"T-t-teşekkürler," diye kekeledi Elijah; ne diyeceğini bilememişti. Bakışlarını kaçırmaya çalışsa da, adamda dikkatini çeken –hayır, *talep eden* bir şey vardı.

"Evet… Terry bana sizin pazarlama dehanızın psikiyatri eğitimi almış olmanızdan kaynaklandığını söyledi."

"Eğitimini aldım, ama hiç doktorluk yapmadım."

"Siyasi danışmanlıkta daha fazla para olduğuna karar verdiniz demek, öyle mi?"

Elijah psikiyatri koğuşunu ilk ziyaretinde yaşadığı ruhi çöküşü düşündü. “Eh... Onun gibi bir şey.” Bakışlarını ayakkabılarına dikti.

Sıkıntılı bir sessizlik oldu.

“Neyse... Meşgul olduğunuza eminim. Ama kendimi tanıtmadan da gidemezdim. Unutmayın, ben bir politikacıyım; insanlarla kaynaşırım, ancak böyle varım.”

Genç politikacı elini uzattı. Elijah’ın eli de bir an için kalktı. Refleks gibiydi, ama Elijah öyle olmadığını çok iyi biliyordu. İçinden hareketin ardındaki eylemleri sıraladı.

Serebral korteksimin frontal lobundaki substantia nigra elektro-kimyasal mesajı başlatır, o da miyelin kaplı uzun aksonlardan ve sonra milyonlarca nörondan geçip, kaslarımda dallanan dendritlere ulaşır. Böylece elim kalkar.

Bu tıbbi bilgiler kendi özel Discovery Kanalı belgeseline sahipmiş gibi zihninde aktı Elijah’ın. Karşısındaki korkunç ‘başka bir insana dokunmak’ engeli hakkında düşünmeyi önlemek için basit bir şaşırtmacaydı bu.

Eli iki santim daha kalktı. Sonra cesareti uçuverdi. Kolunu indirip geriye doğru bir adım atınca arkasındaki sandalyeye çarptı.

“Üzgünüm... Ben, şey… Mikroplara karşı bir şeyim var.”

Eli bir saniye daha havada asılı kalan Kongre üyesi başını salladı. “Elbette. Anlıyorum. Eh, ismin arkasındaki yüzü tanımak iyiydi. Ve aynanın arkasındaki kişinin inançlı biri olduğunu gördüğüme de sevindim.”

Başıyla Elijah’ın kolyesini işaret etti.

“Ha! Bu...” Elijah gümüş haça tedirgin bir halde dokundu. “Aslında dindar biri değilim.”

“Tanrı’ya inanmıyor musunuz?”

Sorudaki açık sözlülüğe biraz şaşırarak, “Mmmm, hayır,” dedi Elijah.

“Ben de sizin gibiydim,” dedi Kongre üyesi. “Ama Tanrı’yı bulunca, O da huzuru bulmamda bana yardımcı oldu. Ve eğer söylememde sakınca yoksa siz de huzur bulmaya ihtiyacı olan biri gibi görünüyorsunuz.”

“O kadar basit olmasını dilerdim.”

“Neden değil?”

Elijah omuzunu silkti. “Ben bir deneyciyim.”

Sounders'in deneycilerin bilginin yalnızca deneyimlerden elde edilebileceğine inandıklarını bilmesini beklemiyordu. O nedenle de o son lafını konuşmayı sona erdirme amacıyla söylemişti. Ancak tam tersi oldu.

"O zaman siz bir John Locke taraftarısınız, öyle mi?" Kongre üyesinin yüzünden oyunbaz bir gülümseme geçti.

Onun deneyciliğin kurucusunu bilmesine şaşıran Elijah, "Öyle," diye yanıtladı. Çoğu insan John Locke'yi *Lost* dizisindeki bir karakter olarak tanırdı.

"Ama Locke, Tanrı'ya *inanırdı*," dedi Sounders. "Ayrıca İngiliz Milletler Topluluğu'nun *hoş göremediği* tek dini grubun, Tanrı'nın ahlak yasalarına uymaları konusunda güvenilemeyecekleri için, 'ateistler' olduğunu söylemiştir."

"Mesele din konusuna gelince Locke mantıken tutarsızdı. Gerçi onu suçlayamam, çünkü 1600'ler Tanrı'sız putperestler için özellikle hoşgörülü zamanlar değildi." Elijah duraksadı. "Yine de, sonraki deneyciler her şeye gücü yeten bir Yaratıcı'yı deneysel kanıt yokluğundan ötürü reddetti."

"Deneysel kanıt mı? Güneşin doğuşunu nasıl nitelendiriyorsunuz?"

"Astronomi."

"O zaman sanırım O'nu görene kadar Tanrı'ya inanmayacaksınız?"

"Öyle diyebiliriz."

Sounders başını salladı. "Bu tartışmaya devam etmeyi çok isterdim, ama şimdiden geç kaldım. Yemeğe katılamayacağınıza üzüldüm." Duralayıp ekledi: "Belki bir dahaki sefere uygun olursunuz."

"Elbette olacağım," dedi Elijah; 'bir dahaki sefer'in asla olmayacağını gayet iyi bildiği için rahattı.

Kongre üyesi elini bir kez daha uzattı, ama hemen geri çekti. "Pardon." Yüzünden sahte bir gülümseme geçti. (HB 6, 12, 18). "Alışkanlık işte."

"Önemli değil," dedi Elijah. Genç politikacının onu bilerek iğnelediğini anlamıştı.

"Eh, sonunda sizinle tanışmak güzeldi." Sounders gitmek üzere dönmüştü ki, Elijah arkasından seslendi.

"Sayın Kongre üyesi. John Locke'nin söylediği başka bir şeyi anımsayın: Eğer devlet vatandaşlarının haklarını korumazsa, geriye uygun tek bir cevap kalıyor."

“Neymiş o?”

“Devrim.”

Sounders’in gülümsemesi bir anda eriyip kayboldu. “Bunu aklımda tutacağım. İyi akşamlar, Bay Glass.”

Politikacı odadan çıktıktan sonra Elijah basit bir yemeğe bile katılma konusundaki yetersizliğine lanet ederek kendini sandalyenin üstüne bıraktı. Terry haklıydı; fobileri gittikçe kötüleşiyordu. Ve buna kendisi izin vermişti; sayısı zaten az olan tanıdıklarını boşlamış, kendini ailesinden yalıtmıştı. Fobileri uğruna geri kalan her şeyi feda etmişti; ‘sosyal hayatının’ *Law & Order* ve *CSI* dizilerinin tüm bölümlerini izlemekten ibaret olmasının normal olduğuna kendini inandırarak bir modern zamanlar Robinson Crusoe’sına dönüşmüştü.

Bir şeyler yapmazsa, fobileri idareyi daha önce hiç olmadığı ölçüde ele alacaktı. Yakında çalışamaz duruma bile gelebilirdi. Peki, ya sonra?

Derin bir soluk aldı, dizüstü bilgisayarını kapatıp omuz çantasına koydu. Ve bir karar verdi.

Artık saklanmayacaktı. Bedeninin yaşayan herkesten saklanma isteği ile mücadele edecekti. Ve buna hemen o anda dışarıya çıkarak başlayacaktı.

Winter askılı bluzunu giydi; konser kıyafetinden kurtulduğuna memnundu. Işıkları kıstı ve yanan mumların titrek ışığında lotus pozisyonunu alarak oturdu. Gözlerini kapattı, zihnini dünyasal tüm isteklerinden (özellikle de Michael’den) arındırma çabasıyla derin soluklar almaya başladı.

Yalnızca onun adını düşünmek bile kalp atışlarını hızlandırmaya yetmişti. Zihninde Budizm’in Dört Asil Gerçeği’ni yineleyerek arındırıcı bir soluk aldı.

Dukkha. Yaşam acı çekmektir.

Samudaya. Arzu tüm acıların kaynağıdır.

Nirodha. Acı çekmek yalnızca arzuların bertaraf edilmesiyle sona erdirilebilir.

Marga. Sadece Asil Sekiz-katlı Yol arzuyu bertaraf edebilir.

Yol yaşam boyu meditasyon gerektiriyordu. Winter ise o anda *nirodha* üzerine odaklanmıştı. Soluk alıp verme egzersizlerine devam ederken kişisel *ch'i*'sinin[2] içinde sürekli bir yılan gibi kıvrılıp büküldüğünü, tinsel *yin* ve *yang*'ının[3] üstünlük için birbiriyle mücadele ettiğini düşledi.

2 *ch'i [chi, Qi* ('*kiy*' olarak okunur)]: Geleneksel Çin kültüründe evrendeki her canlının bir parçası olduğuna inanılan yaşam enerjisi, tinsel enerji (ç.n.)

3 *yin* ve *yang*: Çin felsefesinde, insanların doğadaki olayları algılayışlarında karşılaştıkları ve evrendeki her devingen nesnede bulunduğuna inanılan doğal karşıtların genel tanımlamaları. Edilgeni, karanlığı, dişili, olumsuzu ve tüketimi betimleyen *Yin* geceye, etkeni, aydınlığı, erili, olumluyu ve üretimi betimleyen *yang* ise gündüze karşılık gelir. Sürekli bir mücadele içinde olan *yin* ve *yang* birlikte *bütün*'ü yaratırlar. (Kaynak: Wikipedia) (ç.n.)

Soyunma odasının kapısı birden hızla açıldı. Yüreği ağzına gelen Winter gözlerini açtı. Gelenin annesi olduğunu görünce ulaşmış olduğu huzur da kayboldu. Carol Royce yerdeki mumlara öfkeyle baktı. Winter her ne kadar düzenli olarak kiliseye gitse de, annesi onun Çinli babasının doğu felsefesini de kabullenmiş olmasından alenen nefret ediyordu.

Carol ışıkları açtı ve mumları toplayıp söndürmeye başladı.

"Gerçekten, Winter! Bir gün yangın çıkartacaksın. Ayrıca gittiğin her yerde *tüm* mobilyaların yerini değiştirmen şart mı?"

Winter'in gözleri küçük odadaki dört sandalyeye kaydı; hepsi kapıya bakacak şekilde yerleştirilmişti. Yanıt vermedi; annesiyle *feng shui* tartışılmayacağını gayet iyi biliyordu. Yirmi altı yıl bir Budist ile evli kaldıktan sonra Carol Royce'a kimsenin kapıya dönük sandalyelerin odadaki kötü ruhları kovmaya yarayacağını söylemesine gerek de olmamalıydı.

Annesi mumları söndürmeyi bitirince suçlayıcı bakışlarını masanın üzerindeki çiçeklere çevirdi.

"*Ondan* mı geliyorlar?" İlk sözcüğü bir Çingene lanetini anar gibi söylemişti.

"Hayır, anne."

"Kimden öyleyse?" Yanıtı beklemeden kartı aldı. Hızlıca okuduktan sonra bakışlarını yukarıdan yardım ister gibi tavana çevirdi. "Çılgın bir âşık daha. Artık turneleri bırakmalısın."

"Bu konuyu konuşmuştuk, anne."

“Sadece bu olaylar yatışana kadar, tatlım. Biraz geri çekilip medyadan uzaklaşman gerek.”

“Kimsenin beni sahneden kovmasına izin vermeyeceğim.”

“Ama böyle yaşamaya devam edemezsin!”

“Senin istediğin şekilde de yaşayamam!”

Winter gözyaşlarını güç zapt ediyordu. Her zaman duygularını kontrol edebilmekle gurur duymuştu, ama ne zaman işin içine annesi girse delirmenin eşiğine geldiğini hissediyordu.

“Sana yardım etmeye çalışıyorum.” Carol sonra her zamanki nakaratına başladı. Çok hızlı konuşuyordu. “Michael konusunda sana söylediklerimi dinlemiş olsaydın, bunların hiçbiri...”

“Anne! YETER!”

Patlaması o kadar ani ve gürültülü olmuştu ki, kendisi bile şaşırdı. Derin bir soluk alıp yavaşça bıraktı. Devam etmeden önce, bağırmayacağından emin olana kadar bekledi. Bu biraz zaman aldı.

Sonra sakin ama kesin bir ses tonuyla, “Otuz yaşındayım, anne,” dedi. “Bu da zaman zaman kendi kararlarımı verebileceğim anlamına gelir. Ve kararım da turneye devam etmek.”

“Endişeleniyorum. Birisi *yine* seni benden almaya kalkarsa…” Carol Royce’un göz pınarlarında yaş birikmişti.

Winter bir adım atıp onu kucakladı ve kendine çekti. “Şşşş!” diye fısıldadı kulağına. “Kimse beni senden...”

Yine? Ne demek ‘yine’?

Bunu düşünme.

“...dikkatli olacağım. Söz veriyorum, tamam mı?”

Carol Royce yüksek sesle burnunu çekti, kızına daha da sıkıca sarıldı, sonra geri çekildi. “Seni o kadar çok seviyorum ki.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Böyle harika bir kızı hak etmek için ne yaptım?”

“Babam bana senin şeytanla bir anlaşma yaptığını söylemişti.”

“Çok komik!”

Winter annesinin dudaklarının kenarında bir gülümseme gördü. Aslında bu, babasının gerçekten söylemiş olabileceği bir şey, annesinin katı Hıristiyan inançlarına yönelik pek de ince olmayan bir göndermeydi.

Babasının ölümü aradan neredeyse beş yıl geçmesine rağmen hâlâ önceki gün yaşanmış gibi geliyordu Winter'e.

Carol bir mendille burnunu sildi ve kızını yanağından usulca öptü. "Aşağıda bekliyor olacağım."

Winter kendini koyuvermeden önce kapının kapanmasını bekledi; sonra gözyaşları pürüzsüz yanaklarından süzülüverdi. Sessizce, bir dakika kadar ağladı. Sakinleşince annesinin ağladığını anlamaması için makyajını özenle tazeledi.

Aynada kendine bakarken annesinin Michael hakkındaki ilk uyarısını dikkate alsa olayların nasıl gelişebileceğini düşündü. O zaman belki bir mikroskop altında yaşıyor olmazdı. Ya da belki başka bir takipçisi olurdu… Ve işler daha da kötüye gitmiş olurdu.

4

29 Aralık 2007

17:18 (Yargı Gecesi'ne 54 saat, 42 dakika kala)

Elijah sonunda giriş katına ulaştı. Bacaklarını artık hissetmese de, elli altı katı yürüyerek indiğine değmişti. İş çıkış saatinde tıklım tıklım dolu olan asansöre binmemek için her şeyi yapardı. Şimdi karşısında bir sonraki engel vardı: Lobiye açılan kapı. Kapıdan geçmek için gerekli cesareti toplamaya çalışırken antika bir Walkman çıkarttı. Bir iPod'u da olmasına rağmen Walkman'da olan çok önemli bir özelliğe –bir televizyon alıcısına– sahip olmadığı için onu çok seyrek kullanıyordu.

Hafızadaki kanalları tarayıp, sinirlerini yatıştıracak tanıdık bir program aradı. 11. kanalda *Seinfeld*'i buldu. Çevresindeki ortamın en azından bir

kısmını kontrol edebilmiş olmaktan memnun halde soluğunu bıraktı. Duyduğu ilk cümlede dizinin hangi bölümü olduğunu anlamıştı. Dikkatini dağıtmak için Elaine'nin sabrı taşmış yüzünü düşleyerek gözlerini sıkıca yumdu.

"Ama kadının elleri bir erkeğinki gibi," diye sızlandı Jerry.

"Erkek gibi eller mi?" diye sordu Elaine.

"Erkek elleri. Sanki Yunan mitolojisinden çıkma bir yaratık. Yani kısmen kadın, kısmen korkunç bir yaratık gibi."

Elijah kapıyı iterek açıp kalabalık lobiye girdi. Asansör *binng* sesiyle lobiye bir yığın insan daha boşalttı. İnsanların döner kapıdan geçip dışarıdaki kalabalığa karışışını gördükçe kalp atışları hızlandı, başı dönmeye başladı. Manzarayı izlememek için çıkışa arkasını döndüğünde, bu kez de kendini lobideki Noel sergisiyle karşı karşıya buldu.

Elliden fazla rengârenk kutu yedi metrelik bir çam ağacının altına yığılmıştı. Elijah'ın gözleri gümüş, kırmızı ve sarı kâğıtların etrafına sarılmış mor kurdelelerin üzerinde dolaşıp, kocaman yeşil dalların arasından sızan beyaz ışıklara odaklandı.

Ağaç yapaylığına rağmen çok güzeldi. Aklına çocukluğundaki Noel sabahları ve güneş doğmadan kalkıp Darth Vader saatinin hediyelerini açmasına izin verilen saat olan 7:00'yi göstermesini bekleyişi geldi.

O anılar seyretmiş olduğu tüm Noel filmleri ve televizyon dizilerindekilerle birleşti: Alex P. Keaton'un Ellen'i ökse otunun altında öpüşü, Başkan Josiah Bartlet'in ön bahçede Noel şarkıları söyleyişi, Grinch'in Cindy Lou Who'nun hediyelerini çalışı, Ralphie Parker'in girdiği iddia yüzünden dilini buza yapıştırması, Fred Gailey'in Noel Baba'yı mahkemede gururla savunması.

Elijah'ın solukları düzene girdi. Sokağa doğru dönüp, George Costanza'nın sesine odaklanarak kendini ilerlemeye zorladı. Her şey iyi olacaktı. Diziye odaklanmaya devam ettiği sürece şehrin kakafonisinden sıyrılabilecek, oteline dönmeyi başarabilecekti.

Siyah deri eldivenlerini ellerine geçirdi. Buz gibi havanın iyi tarafı da buydu; cildini örtmek için ona bahane sağlıyordu. Sonra döner kapının çelik çerçevesini itti ve dışarıya çıktı. Yarım saniye için sanki Araf'ta kaldı; ne içerideydi, ne dışarıda. Diğer tarafta olacakları kestirebilse, o daire içinde yürümeye devam edip lobinin emniyetli ortamına geri dönerdi.

Ama Elijah’ın kendisini neyin beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Böylece sokağın karşısından onu gözetleyen siyahi kadından habersiz halde kalabalık kaldırıma adımını attı.

Winter soyunma odasının aynasından kapının hafifçe aralandığını gördü. Adam tam içeri girerken o da kapıya doğru döndü. Siyah gözlükleri görünce, önce onun performansını izleyen kör adam

ama her zaman kör değildi

…olduğunu sandı. Ama sonra onun tenini gördü: Güneşte bronzlaşmış, güzel, kusursuz. Yüzünün büyük bölümü gri kapüşonlu tişörtünün altında saklıydı, ama onu nerede olsa tanırdı.

“Michael!”

Adam başlığını geriye itip güneş gözlüklerini çıkarttı. Koyu gözleri parlıyordu.

“Merhaba, Winter.”

“Güvenlikten nasıl geçtin? Kimseye… Zarar verdin mi?”

Adam ona doğru çekingen bir adım atarken, “Elbette ki hayır,” dedi.

Yüzüne dokunmak için uzandığında Winter ertesi sabah yine hırpalanmış ve dayak yemiş bir güvenlik görevlisinin şikayetçi olup olmayacağını düşünerek irkildi.

“Bunları düşünme,” dedi Michael onun zihnini okur gibi. “Bizi düşün.”

“Artık *biz* diye bir şey yok. Sen evlisin, unuttun mu?”

Michael tekrar ona doğru uzandı, ama Winter bu kez kımıldamadı. Daha önce defalarca olanın aksine, dokunuşunun artık kendisini bir şehvet seline kaptıramayacağından emin halde ve gözlerini meydan okurcasına dikerek baktı ona. Ama Michael’ın eli tenini okşadığı an her zamanki şey oldu. İradesi arzularına yenik düştü.

Gözlerini bir an bile onun gözlerinden ayırmayan Michael yavaşça yanağını okşarken, öbür elini boynunun arkasına doladı. Sonra parmaklarını yüzünde gezdirip hafifçe dudaklarına yaklaştırdı. Sol elinin başparmağı boynunun hatlarını takip ederek çenesine indi, orada biraz oyalanıp aşağıya kaydı.

Ama parmakları gümüş haçın pürüzsüz metal yüzeyine değdiği anda Winter’in çılgınca arzusu yerini bir iğrenme duygusuna bıraktı.

Ne yapıyorum ben? Bana yalan söyledi. Beni yeniden baştan çıkartmasına izin veremem. Bunu yapamam!

Silkinip sertçe itti onu. “Gitmeni istiyorum.”

“Winter, seni sev...”

“Bunu *karına* söyle!”

“Ben evli değilim.”

“Harika! Öyleyse *New York Post*’un ön sayfasındaki ağlayan kadın kimdi?” Winter manşeti gördüğü zaman kapıldığı kandırılmışlık duygusunu asla unutmayacaktı:

“Seninle beraber olabilmek için Felicia’yı bıraktım.”

“Bu noktada tek bir sorun var: Ben seninle beraber olmak *istemiyorum*.”

Michael bir kez daha onun yüzüne uzandı, ama Winter elini itti. “Çık dışarı! Ciddiyim.”

Tam o sırada Carol kapıyı açtı. “Winter, unuttun...” Michael’i görünce ağzı açık kalmıştı. “Kızımdan uzak dur!”

“Bizi yalnız bırak, Carol. Bu seni ilgilendiren bir şey değil.”

“Kesinlikle ilgilendiriyor!”

Kadın odaya dalıp iki eski aşığın arasına girmeye çalıştı, ama Michael onu sertçe yana itince geriye doğru tökezledi, başını duvara çarptı ve yere yığıldı.

“Anne!” Winter öne atılıp Michael’i aşmaya çalıştı; güçlü eller onu kollarından kavrayıverdi.

“Winter, lütfen! Seni seviyorum.”

“Bırak beni!” Parmaklar tenine gömülmüştü. “Canımı yakıyorsun!”

“Seni bırakamam,” dedi Michael titreyerek. “Bunu neden anlayamıyorsun?”

“Seni artık sevmiyorum! Sen neden *bunu* anlayamıyorsun?”

Michael onun yüzüne sert bir tokat attı. Winter’in başı tokadın şiddetiyle geriye savruldu, dişleri diline gömüldü.

“Senin için her şeyden vazgeçtim!” Bir tokat daha geldi. “Beni bırakamazsın!” Onu duvara savurdu. “Sen bana aitsin! Beni sevdiğini biliyorum! Bunu çalışında hissediyorum!”

Zorlukla soluk alan Winter, “Senin uzman yardımına ihtiyacın var, Michael,” dedi. “Beni bırakırsan söz veriyorum her şey yoluna girecek.”

“Hayır! Sen olmazsan hiçbir şey yolunda olmaz.” Michael ağzını onunkine yapıştırmaya çalıştı, ama Winter yüzünü kaçırdı. Öfkeden kuduran adam onun çenesini tutup yüzünü zorla kendine doğru çevirdi. Ter içinde kalmıştı, gözleri titriyordu. “Beni seviyorsun,” diye fısıldadı. “Sevdiğini biliyorum.”

Winter başını iki yana sallamaya çalıştı, ama Michael çenesini çok sıkı kavramıştı.

“Sen hastasın. Lütfen yardım etmeme izin ver.”

“Hasta değilim!” diye bağırdı Michael. Winter’in boğazını kavradı ve sıkmaya başladı. “Hasta değilim…”

Genç kadının canı çok yanıyordu; soluk almakta zorlanıyordu.

“Hasta olan *sensin*,” diye devam etti Michael hırıltılı bir sesle. “Beni baştan çıkarttın! Bu senin hatan!”

Winter panik içinde elini uzattı; eli makyaj masasının üzerinde gezindi. Gözlerinin önünde siyah noktalar uçuşmaya başlamıştı.

“Senin hatan!”

Narin parmaklar soğuk bir metale değdi.

Makas.

“Senin...”

Winter’in bedeni içgüdüsel olarak tepki veriyordu artık. Makası kaldırdı ve savurdu. Sivri uç yumuşak ete batınca boğazındaki el birden gevşedi; hırıltılı bir soluk duyuldu. Elini boynuna saplı gümüş alete götüren Michael’in gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. Bir an için ikisi de kımıldamadı; Winter’in gözleri karşısındaki adamın boynundan akan kandaydı.

Birden hareketlenen Michael boğazına saplı makası insanın içini kaldıran bir ‘*sssh’* sesiyle çekip çıkarttı. İnanamayan gözlerle önce kanlı makasa, sonra Winter’e baktı. Konuşmaya çalıştı, ama kanla dolu ağzından çıkan tek ses ıslak bir hırıltı oldu. Elini yaraya bastırarak geriye doğru sendeledi. Sonra gözleri yuvalarında tersine döndü ve yere yığıldı.

“Aman Tanrım!” dedi Winter tüm bedeni titreyerek. “Ne yaptım ben?”

5

29 Aralık 2007

17:23 (Yargı Gecesi’ne 54 saat, 37 dakika kala)

Buzdan kayganlaşan kaldırımda yürüyen kalabalığa karışırken Elijah’ın dişleri birbirine kenetlenmişti. Soğuk rüzgâr yanaklarını yalayınca iğneleyici acının keyfini çıkarttı; etrafındaki yüzlerce insan dışında odaklanacak bir şey olması iyiydi. Kulaklıktan Jerry Seinfeld’in kız arkadaşının sesi geliyordu.

“Ben ellerimi yıkayacağım.”

“Tabii. Rafta plaj havlusu olacak.”

İzleyiciler kahkaha atarken Elijah buz gibi havayı ciğerlerine çekti ve binaya geri dönmesini bağıran içgüdülerine rağmen kendini hareket etmeyi sürdürmeye zorladı. Korkusunu düşünceleriyle bastırmaya çalışıyordu.

Etrafımdaki insanların birinin bile gerçek olup olmadığını bilmek olası değil. Tek bildiğim, onları algıladığım. Ve algılar –bir milyon insanı birlikte algılasam bile– bana zarar veremez.

Ama felsefe yapmak onu sakinleştiremedi. En azından o akşam öyle olmayacaktı. Onu ürkütenin insanlar mı, yoksa kendisinin insanları ‘algılaması’ mı olduğu önemli değildi. Her iki durumda da dehşete kapılmıştı. En yakın duvara yaslanmak için duyduğu boğucu isteği bastırıp adımlarını sıklaştırdı. Turistlerin, alışveriş yapanların, işadamlarının,

annelerin ve çocuklarının arasından hızla geçerek, bir panik atak krizi girmeden oteline varmak için delice çaba göstermeye başladı.

Az sonra kafasının içindeki hayaletlerden kurtulmak için neredeyse koşar adım yürüyordu. Farkında olmadan kaldırımdan inince, bir taksi korna çalarak onu uyardı. Elijah geriye sıçradı, ama aracın geçerken onu çamurlu karla sıvamasına engel olamadı. Işığın değişmesini bekleyen insanlar arkasında birikirken olduğu yerde donakaldı.

Sakin ol! New York şehri o kadar da kötü bir yer değil. Burada geçen bütün o komedileri düşün.

Seinfeld. Cosby Show. Friends. Jeffersons. Mad About You. Diff'rent Strokes. Will and Grace. Spin City. Sex and the City. Caroline in the City.

Ama bu kentten konu alan yapıtların hepsi parlak ve mutlu değil. Mesela Midnight Cowboy, Death Wish *ve* Taxi Driver. *Ve herkesin favorisi olan Kurt Russell klasiğini de unutma:* Escape from New York.

Işık yeşile hiç dönmeyecek gibi geliyordu Elijah'a. Kramer'in konuşmasına odaklanmaya çalıştı, ama deli gibi çalışan zihnine engel olamıyordu.

Başını silkeledi; hissettiği panik giderek artıyordu. Dayanamayacaktı. O gün fobilerinin...

Ben fobik değilim! Bunlar gerçek!

...doruğa ulaşıp onu felç edeceği gün olacaktı. Oteline dönmeyi başaramayacaktı. O...

Yeşil yanınca silkindi. Kırmızı el yerini yürüyen beyaz adama bırakmıştı. Görüntü ona *CSI* dizisinde cesetlerin etrafına tebeşirle çizilen çizgileri anımsattı.

Tıpkı bir aracın altında ezildikten sonra cesedinin etrafına çizileceği gibi...

KES ŞUNU!

Kaldırımdan yola inip, karşıya geçen insanların en önünde, savaşa giden bir ordunun komutanı gibi yürümeye başladı. Ve çarpıcı güzellikteki siyahi kadının tam karşısında olduğunu gördü. *Strange Days*'deki Angela Bassett'i andırıyordu. Kadın sigarasını yaya geçidine fırlattı ve sivri topuklu ayakkabısıyla ezdikten sonra ona doğru yürümeye başladı.

Kısa saçları kusursuz cildini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Bassett 25 de 45 de denebilecek bir yüze sahipti; genç ama olgun. Bir prensesinki –ya da bir askerinki– gibi kendinden emin, neredeyse aristokratça bir yürüyüşü vardı. Doğrudan gözlerinin içine bakarak yaklaşıyordu.

Normal şartlarda Elijah o kadar yoğun bir ilgi karşısında gözlerini kaçırırdı, ama ışıltılı, güçlü kadın onu büyülemişti. Ve onu tanımadığına emin olmasına rağmen, daha önce en azından bir rüyada görmüş gibi hissediyordu kendini. Ellerinin eldivenli olmasından ötürü bir an şaşırtıcı bir esef duydu. Ona dokunmak, teninin dokusunu hissetmek için duyduğu arzu dayanılmazdı.

Sonra, tam esrarengiz yabancının yanından geçmek üzereyken, bir el arkadan uzanıp yakasına asıldı. Atkısının altına daldı ve buz gibi parmaklar ensesine dolandı.

Elijah beyninin içinde havai fişek gibi patlayan bir duygu seli–heyecan, telaş, şiddet, sevinç– altında bunaldığını hissetti. Boynunda sert bir basınç hissetti, bunun hemen ardından bir kopma sesi geldi. Elini boğazına atarken hızla arkasına döndü.

Balon burunlu, kalın ve kısa parmaklı tıknaz hırsız –*NYPD Blue*'den Sipowicz– bir an için Elijah'ın gümüş haçını onun yüzünün önünde tuttu. Haç o soğuk Aralık gecesinde, geçen arabaların farları altında parladı. Adam Angela Bassett'e omuz atıp yoluna devam ederken, Elijah da çaresizlik içinde tılsımına son bir kez baktı.

Adamı kovalamayı çok istese de şaşkınlıktan donup kalmıştı. Görüşü bir an için çığlık atan milyonlarca renkle doldu ve sonra...

Gerçeklik geri geldi, dünya yeniden yerine oturdu. Öne doğru tedirgin bir adım attı, ama adam çoktan gözden kaybolmuştu. Elini tekrar boynuna götürdü. Gümüş haçın gerçekten gittiğine inanamıyordu.

Hızla nefes alıp vermeye başladı; solukları kesik ve hırıltılıydı. Bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak için elini uzattı ve Bassett'in kolunu yakaladı. Sonra kadın, Elijah'ın geçirmekte olduğu panik ataktan çok daha kötüsünü yaşamasına neden olabilecek bir şey yaptı.

Yüzüne dokundu.

Elijah kendisini bile şaşırtacak şekilde geri çekilmek istemedi. O hafif dokunuşta kendisini… Kendisini iyi hissettiren bir şeyler vardı. Boşlukta

yüzüyor gibiydi. Neredeyse...

Birden kornalar çalmaya başladı. Işık kırmızıya dönmüştü ve onlar hâlâ sokağın ortasında duruyordu. Bassett, üstü karla kaplı bir limuzin yanlarından hızla geçerken Elijah'ı kolundan tutup kaldırıma çekti.

"T-t-teşekkür ederim," dedi Elijah. Zorlukla soluyor, olanları anlamaya çalışıyordu. Ve hissettiği tatlı huzurdan dolayı şaşkındı. Her tarafının insanla dolu olmasına rağmen kendini garip şekilde dingin hissediyordu. Kadının koyu renk, bir kedininkini andıran gözlerine baktı.

"İyi misiniz?"

"Sanırım," diye mırıldandı Elijah; konuşmayı uzatacak bir şeyler bulabilmeyi umuyordu.

"İyi," dedi Bassett. "Dikkatli olun."

O karşılık vermeye fırsat bulamadan, esrarengiz yaratık döndü ve insan kalabalığının içinde kayboldu.

Elijah sakin kafayla düşünüyor olsa, aklı kolyesini takıyor olmamasının ne kadar rahatsızlık verici olduğuna yoğunlaşırdı. Ya da saldırıya uğramış olmanın neden bir sinir krizine sebep olmadığı üzerine. Ya da neden insanlarla kuşatılmış olmasına rağmen en ufak bir panik duymadığına.

Ama tüm bunların yerine düşünebildiği tek şey, o ışıltılı kadındı.

Ve görünürde olmadığı halde kadının yakında bir yerde olduğu hissinden kurtulamıyordu. Oralarda bir yerde, kendisini gözetlediği hissinden...

Ambulansın gelmesi sonsuzluk kadar uzun bir süre almıştı sanki. Vurmalı çalgıcılardan ikisi tehditkâr bir tavırla Michael'in başında beklerlerken, sonra da Laura adındaki sakin ve alımsız kemancı 911'i aramış, Carol Royce'ye de başındaki şişliğe bastırması için biraz buz getirmişti.

Görevliler Michael'in gevşek bedeninin üstünde yattığı sedyeyi odadan çıkartırken Winter de kollarını kendi bedenine dolamış halde onları seyrediyordu. Takılan oksijen maskesi yüzünün büyük bölümünü kapasa da, adamın aşk saçan gözleri ruhuna işlemişti. Sağlık görevlileri ona Michael'in iyileşeceğini söylediğinde ne hissetmesi gerektiğini bilememişti.

Tam o sırada bir parlama oldu. Winter içgüdüsel olarak açık kapıya doğru dönünce gözleri bir dizi başka parlak ışıkla bir an için kamaştı. Gözlerini yumunca karanlıkta parlak mavi ve kırmızı lekeler gördü. Ve ancak o zaman fotoğrafının çekildiğini anladı.

“Carl!”

Orkestranın davulcusu hemen kapıya koştu, ama fotoğrafçı o yetişemeden kapıyı yüzüne kapatmıştı. Carl kapıyı açıp dışarıya fırladığında artık çok geçti. Paparazzi kaçmıştı.

“Bayan Zhi?”

Winter kapıda beliren başka bir yabancıya döndü. Kırklarının başında, çilli yüzlü ve kırmızı burunlu bir adamdı karşısındaki. Bel kısmı on kilo daha zayıfken satın alınmış gibi fazla dar duran ucuz bir gri takım elbise giymişti.

“Ben Dedektif Pastorelli’yim,” dedi. “Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Hayır,” dedi Winter buz gibi bir sesle. “İyiyim.”

“O zaman size birkaç soru sormama izin verir misiniz?”

Carol, “Bu bekleyemez mi?” diyerek araya girdi.

“Korkarım bekleyemez, hanımefendi.”

“Ona ne soracaksınız ki? Michael Evans bir psikopattı. Kızıma saldırdı, o da kendini korudu. Hepsi bu.”

“Ben de bunu belirlemeye çalışıyorum.”

“Sorun yok, anne. Sen salonda bekle. İşim biter bitmez otele gideriz.”

Carol Royce başını salladı, kızını alnından öptü ve Pastorelli’ye öldürücü bir bakış gönderdi.

Çıkmadan önce, “Kapının hemen dışındayım,” dedi.

Winter bir mendille gözlerini kuruladı, sonra burnunu sildi.

“Görüşmeden önce biraz dinlenmek ister misiniz, Bayan Zhi?” diye sordu Pastorelli.

“Hayır,” dedi Winter. “Ben iyiyim.”

Dedektif küçük bir not defteri çıkarttı. “Bana burada neler olduğunu anlatabilir misiniz?”

“Michael ile konuşurken annem içeriye girdi ve…”

“Ne hakkında konuşuyordunuz?”

“Tekrar birlikte olmamızı istiyordu.”

“Sizin istediğiniz neydi?”

“Buradan ve hayatımdan çıkıp gitmesi.”

“Hm-hmm!” Pastorelli defterine bir şeyler yazdı.

“Annemi itti, sonra beni öpmeye başladı.”

“O şeye… Öpüşmeye katıldınız mı?”

“Hayır… Yani ilk başladığında… Ama ben…”

“Yani siz de onu öptünüz. Sonra da boynuna bir makas sapladınız.”

“Bana saldırdı.”

“Bay Evans hakkında mahkemeden alınmış bir men kararınız mı vardı?”

“Annemin fikriydi o. Ben Michael’in bana zarar vermeye kalkışacağını asla düşünmüyordum.”

“Yani Bay Evans siz takip etmiyor muydu?”

“Şimdi söyledim ya…” Winter susup sabırla en baştan aldı. “Birbirimizi görmeye yaklaşık bir yıl önce başladık. O zaman evli olduğunu bilmiyordum.”

“Hm-hmm!” Dedektif defterine göz attı. “Ya Tom Murdoch? Sam Whitford? Grace Lee? Onlar da mı sizi takip ediyordu? Yoksa o men kararlarının hepsi de annenizin mi fikriydi?”

Winter kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Bir konser viyolonisti nasıl oluyor da bu kadar sapık takıyor peşine?”

“Müziğimin insanlar üzerinde bir etkisi var.”

“Öyle görünüyor,” dedi Pastorelli.

“Ne demeye çalışıyorsunuz?”

“Siz söyleyin. Anladığım kadarıyla üç evli ve *zengin* adam –ve bir de kadın– sizin turnelerinizi izlemek için ailesini terk etmiş. Size pahalı hediyeler alıyorlar, birkaç kez yemeğe çıkartıyorlar; sonra eşleri onlar hakkında ihbarda bulununca da: Kü-üüüüüt! Siz yüzlerine karşı ‘tacizci’ diye bağırıp men kararı çıkartıyorsunuz.”

“Öyle değil!” diye patladı Winter. “Bulvar gazeteleri beni bir yuva yıkıcı olarak gösterdi, ama değilim! Ben yalnızca bir viyolonistim, o kadar. İnsanların yaptıklarını kontrol edemem. O insanların hiçbirinin evli olduğunu bilmiyordum ve bunu öğrendiğim zaman da ilişkimizi bitirdim.

Beni takip etmeye devam etmeleri benim suçum değil. Men kararlarını o nedenle çıkarttım. Hepsi deli.”

“Bay Evans da mı? O da deli miydi?”

Birden yumuşayan Winter, “Michael ötekilerden biraz farklıydı,” dedi. “Ama asla bu kadar dengesiz olacağını düşünmemiştim.”

“O zaman niye men kararı çıkarttırdınız?”

“Size söyledim. Annemin fikriydi bu. O kararı çıkartmazsam kimsenin diğerleri hakkında bana inanmayacağını söyledi.” Winter dedektifin gözlerindeki küçümsemeyi farketti. “Bana öyle bakmayı kesin.”

“Nasıl yani?”

“Beni yalancılıkla suçlar gibi.”

“Yalancı sözcüğü sizin ağzınızdan çıktı,” dedi Pastorelli omuz silkerek. “Benimkinden değil.”

Winter detektife dik dik baktı. “Beni tutuklamayacaksanız gitmenizi istiyorum.”

“Hm-hmm! Tamam, ama erkek arkadaşınız kendine gelip ifade verene kadar şehirden ayrılmayın.” Pastorelli defterini cebine attı ve kapıya yürüdü. Sonra durdu ve geriye döndü. “Bu arada… Şu *şey* Bay Evans’dan mı, yoksa başka bir takipçinizden mi geldi?”

“Ne?”

“Kolyeniz.”

Winter farkında olmadan parmağına doladığı gümüş zincire baktı. “Onu bana annem verdi,” dedi bir solukta.

Pastorelli birkaç saniye sessiz kaldı. “Neden yalan söylüyorsunuz, Bayan Zhi?”

Winter adamın gözlerinin içine soruyu duymamış gibi baktı. “İyi akşamlar, Dedektif.”

“Hm-hmm!”

Winter, Pastorelli soyunma odasından çıkana kadar dudağını ısırdı. Sonra döndü ve aynada kendine baktı. Gözleri hızla yüzünden aşağıya inip boynundaki gümüş haça odaklanmıştı.

Bir an için dedektifin o şey kendisinden alacağına yönelik çılgınca bir korkuya kapılmıştı. Ve birden öyle bir şeye kalkışsa onu engellemek için her şeyi yapabileceğinin bilincine vardı.

Öldürmek dahil.

Blog Dünyasından - I

Tarih:2 Şubat 2007 – Pazartesi, 23:19

DELİSEKSİHARİKA!

YouTube'daki Valentinus videosuna şimdi baktım ve söyleyebileceğim tek şey AMAN ALLAHIM. Bu adam baştan çıkartıcı; hanımlar, gözlerinize dikkat edin. Ve sesi de yumuşacık. İpeksi sesine rağmen, sessiz izlemenizi öneririm; çünkü adam biraz, ahh… neydi o sözcük? Hah: Zırdeli. (Tamam, 'zır deli' aslında iki sözcük – eh, o zaman beni dava edin.)

Neyse, adam bir gnostik ve dünya hakkında bazı ilginç görüşleri var, mesela Tanrı'nın o kadar da iyi bir iş becermediğini düşünüyor. Ve *American Idol*'un hâlâ ülkedeki 1 numaralı program olduğunu göz önüne alırsak, farklı görüşte olduğumu söyleyemem. Neyse, konuyu saptırdım.

Olay şu ki, Valentinus S.E.K.S.İ.

SpyGurl… *BİTTİ!*

BUNLARA DA GÖZ ATIN:
VALENTİNUS, GNOSTİZM, AMERICAN IDOL, ZIR DELİ

6

29 Aralık 2007

17:26 (Yargı Gecesi'ne 54 saat, 34 dakika kala)

Elijah kendini inanılmaz derecede garip hissediyordu. Yani… Çok iyiydi!

Korkusu gitmişti; içinde panik yerine hafif mutlu bir şarkı vardı. Derin bir soluk aldı, kış havası ciğerlerini ferahlatıcı bir buz bulutu gibi doldurdu. Soluğunu birkaç saniye tuttuktan sonra bıraktı ve ağzından çıkan karbon dioksit buharının havada dağılıp yok oluşunu izledi.

Yavaşça, kendi etrafında tam bir daire çizerek döndü ve gelip geçen yayalara baktı. Birkaç kişi gözlerini ona sorgular gibi dikti, ama bunun nedeni olasılıkla, yüzü enlemesine yarılmış gibi sırıtıyor olmasıydı. İnsanların Manhattan'ın kalabalık caddelerinden birinin ortasında her zaman yaptığı bir şey değildi bu. Noel zamanında bile.

Elijah'ın ise umurunda değildi. En ufak bir korku belirtisi göstermeksizin yanından geçenlerin gözlerine bakmayı sürdürdü. Kendini tüm dünyaya meydan okuyabilecek gibi hissediyordu.

Coşkusunu frenlemekten aciz kalınca yüksek sesle güldü. Hâlâ inanamıyordu. Dışarıdaydı, etrafı insan doluydu, birkaç saniyede bir birileri tarafından dürtükleniyordu ve *korkmuyordu*.

Bedeninin soyutlanma arzusunu yenmeye yönelik, yıllar süren başarısız bir terapiden sonrasında asla başkaları gibi olamayacağını kabullenmişti Elijah. Onun hiç dostu olmayacaktı. Bir kadına hiç dokunamayacaktı. Her zaman tek başına olacaktı. Yine de içten içe bir umut beslemişti. Psikoloji ve psikozlar hakkında yüzlerce kitap okumuş, ama amacına yaklaşamamıştı bile. O ana kadar.

Ve artık…

özgürdü

…tedavi olmuştu.

Bir an için çığlık çığlığa bağırmak istemiş, hemen ardından… Kendini son derece iyi hissetmişti. O şaşırtıcı güzellikteki kadın yüzüne dokunduktan hemen sonra yani. İçinde yuvalanmış korkuyu çekip almıştı sanki kadın.

Ve onun yakınlarda olduğundan emindi. Tekrar etrafına bakındı, ama yoktu.

Parmaklarını artık boş olan boynunda dolaştırdı. Bu değişim ya hırsızlıkla ilgiliydi, ya da kadının dokunuşuyla. Ama nasıl olabilirdi ki? Ve hangisiydi?

İkisi de mantıklı gelmiyordu aslında, ama hırsızlık olasılığı daha çılgıncaydı. Sonuçta bir metal parçası ruh hali üstünde öyle bir değişimi nasıl yaratabilirdi ki? Ayrıca kolyeye…

çığlıklar… yanan etin kokusu…

…çocukluğundan beri sahipti. Ve fobileri de son birkaç yıldır çıldırtıcı seviyeye gelmişti. Yine de tesadüf olamazdı.

Ve Elijah birdenbire çok garip bir şeyin farkına vardı. Etrafında *X-Dosyaları*’na yaraşır bir komplonun dönme olasılığını bilmesine rağmen korkmuyordu. İşin doğrusu, kendini mutlu hissediyordu.

Mutlu ve… Mavi. Mutluluk çağrıştıran pembenin ters anlamdaki maviye dönüşmesi anlamında değildi bu. Renk olarak mavi. Derin, berrak bir mavi. ‘O’ harfini gördüğü zaman algıladığı türden bir mavi.

Bu gerçek değil. Başkasının gözlerinden bakıyorsun.

Derin bir soluk aldı, eski Elijah –gerçek Elijah– bir anlığına ortaya çıktı ve kalbi dehşetle doldu. Burgular giren midesine, yapış yapış olan tenine ve sırtından aşağı inen tere rağmen kendini kendisi gibi hissetti.

Sonra mutluluk öyle güçlü bir şekilde geri geldi ki, başı döndü. O kadın ve kayıp kolyesi üzerine neden o kadar yoğun düşünüyordu? Kendisini *öyle* hissederken bunların hiçbir önemi yoktu. Anın *keyfini çıkartmak* yerine sorunun ne olduğunu anlamaya çalışarak zaman kaybediyordu. Korkularından kurtulmuştu. Artık her şeyi yapabilirdi. Hem de her şeyi!

Yapacak bir şey, daha önce önce asla yapamayacağı bir şey bulmak için etrafına bakındı. Arkasına dönünce bir panonun –yeşil, sarı, mor ve kırmızı– parlak harflerinin siyah zeminin üzerinde yaptığı ışıltı çarptı gözüne. Henüz bir saat önce o yazının ifade ettiği sözcüğü düşünmek bile midesinin bulanması için yeterli nedendi. Ama şimdi aynı sözcük onu kendine çağırıyordu.

Bir taksiyle bisikletli bir Çinlinin arasından geçip koşarak sokağın karşı tarafına geçti. Daha fazla düşünmemeye çalışarak eldivenli eliyle gümüşi boyalı korkuluklara sıkıca tutunup nemli basamakları ikişer ikişer atlayarak aşağıya indi.

Pis sahanlığa erişince anlık bir duraksama geçirdi, ama o duyguyu hemen bir kenara itip metroya inen insan kalabalığının arasına daldı. Turnikenin üzerinden atlayıp merdivenlerden bir kat daha aşağı indi. O sırada tekerleklerin raylar üzerinde çıkarttığı sürtünme sesi derin bir uğultuyla birlikte havayı doldurdu.

Tren sarsılarak durunca kauçuk contalı kapılar tıslayarak açıldı. Vagondan boşalan insan selinin dinmesini sabırsızlıkla bekleyen Elijah sonunda ileriye atıldı. Saniyeler sonra tıka basa dolu vagonun ortalarında bir yerdeydi. Kapılar kapandı ve harekete geçen tren raylarda hızlanmaya başladı.

Elijah çiziklerle dolu pleksiglas pencereden dışarıya bakarken istasyon yerini ara sıra sarı ışıklarla aydınlanan bir karanlığa bıraktı. İşte o zaman, korkunç bir hata yapıp yapmadığını düşündü. Metro yeni iyileşmeye başlayan bir enoklofob için uygun bir yer değildi.

Hem de hiç.

Darian pis perona soluk soluğa ulaştığında tren istasyondan çıkıyordu.

“Lanet olsun!” diye bağırdı. “Lanet, lanet, lanet!”

Onu kaybetmişti.

Trenin ardından karanlık tünele bakarken kimin daha büyük tehlikede olduğunu düşündü: Elijah Cohen’in mi, yoksa o trendeki insanların mı?

7

29 Aralık 2007

17:31 (Yargı Gecesi’ne 54 saat, 29 dakika kala)

Elijah’ın metroya binerken duyduğu coşku gitmişti. Ama panik içinde de değildi. Onun yerine… Bölünmüş hissediyordu kendini. Benliğinin o anki durumunu tanımlamanın tek yolu buydu. Aynı anda her şeyi hissediyordu:

Mutlu*üzgün*öfkeli*sakin*heyecanlı*sıkkın*enerjik–

Ve her duygu farklı bir renkle çevrelenmişti –puslu mavi, neon sarısı, göz kamaştırıcı beyaz, parlak kırmızı– Sinestezisi sanki birdenbire harfler yerine duygulara odaklanmıştı.

Renkler/duygular bağrışan bir sınıf dolusu çocuk gibi beyninde yaygara kopartmıştı. Elijah sanki artık bir kişi değil, birçok kişiydi. Zihninden hiçbiri iyi şeyler söylemeyen bir dizi çoklu kişilik filmi geçiyordu.

Havva’nın Üç Yüzü. Cain’i Büyütmek. Sybil. Psycho.

Tren sarsılarak durunca, tavandan sarkan metal halkayı daha sıkı kavradı. Kapılar tıslayarak açıldı ve yine bir insan seli boşaldı. Ama inen her kişinin yerine sanki iki kişi binmişti. Elijah inmek istiyordu, ama felç olmuştu. Kalan son bir santimetrekarelik alana da kucağındaki bebeği sıkıca tutan bir kadın sıkıştı ve kapılar kapandı.

Bebek birden ağlamaya başladı. Çığlıkları vagonun içinde fiziki bir varlık gibi dolaşıyordu. Elijah diğer yolcuların yüzlerindeki sıkıntı ifadesini renklerinin sarıya dönmesinden açıkça okuyabiliyordu.

“Şhhhşş! Bir şey yok tatlım.” Annesi bebeği yatıştırmaya çalışıyordu ama başı mavi bir utanç ve parıldayan bitkinlikle çevriliydi. Bebek daha da şiddetle bağırmaya başladı.

Elijah birden üzerine sıcak bastığını hissetti. Yanağından aşağıya bir ter çizgisi iniyordu. Dalgın bir hareketle yanağını silerken, ter tüm bedenini kaplamaya başlamıştı. Gömleği saniyeler içinde tenine yapıştı. Koltukaltlarında birer çeşme açılmıştı sanki.

Bebeğin ağlaması ikiye katlanınca etraftakilerden öfkeli bakışlar gelmeye başladı (HB 2, 4, 5, 25).

Elijah’ın elleri bile terlemeye başlamıştı. Aceleyle eldivenlerini çıkartıp yere attı. Sıcaklık artmaya devam ediyordu. Etrafındaki öfkeli yolculara aldırış etmeden kollarını savurdu ve çılgınca bir telaşla paltosundan kurtuldu.

Yüzünden aşağıya sel gibi boşanan ter gözlerini yakıyordu. Gömleğini yırtarcasına açıp tere bulanmış göğsünü ortaya çıkarttı. İnsanlar bu son hareketi karşısında kaygıyla gerileyince etrafında küçük bir boşluk oluştu.

“Sıkıntın ne? Biberon mu istiyorsun?”

Artık yalnızca soluk almak için duraksayan bebek avaz avaz bağırıyordu.

Tren sarsılarak durdu. Elijah yaşlı bir kadına çarptı, çıplak ve terli tenini gören kadın irkilerek geri çekildi. Hemen ardından onunla kapı arasındaki herkes geriledi. Ümitsizce trenden inmeye çalışan Elijah açılan boşluğa doğru atıldı. Yanından geçerken feryat eden bebeğe bakmak için duraladı. Paltosunun üzerine bir de kalın battaniye sarılmış olan bebeğin görünen tek yeri olan kızarmış yüzü, rahatsızlığın puslu turuncu rengiyle çevrelenmişti.

“Sıcak,” dedi Elijah bağıran bebeği göstererek. “Sıcaktan bunalmış.”

Kadın onun terli yüzüne bakıp bebeğini korumak ister gibi göğsüne bastırdı. Karşısındaki adamın deli olduğunu sandığı belliydi, ama yine de yavaşça bebeğin battaniyesini açtı. Elijah kapılar kapanırken kendini platforma atmayı başarabildi. Vagonun grafiti kaplı penceresinden içeriye bakıp kadının bebeğin paltosunun fermuarını da açtığını görünce rahat bir soluk aldı.

Tren daha istasyondan çıkmadan üşümeye başlamıştı. Paltosunu önü açık gömleğinin üzerine giyerken eldivenlerini attığı için sessizce kendine sövdü. Ve metroda olanlar hakkında düşünmemeye çalışarak çıkışa yöneldi. Ansızın bir *déjà vu* hissiyle bunaldı. Nedenini bilmeden hızla geriye döndü ve insan selinin onu Times Meydanı'nın altındaki beton dehlizlerde sürüklemesine izin vererek istasyonun derinliklerine doğru yürümeye başladı.

Bir duygu girdabı:

mutlu*üzgün*yorgun*korkmuş*öfkeli*sıkkın*kafayıbulmuş-*ölmekisteyen*uçarı–

bir düşünce karmaşası ve renk cümbüşü halinde etrafında dönüp duruyordu. Yakıcı bir açlık duygusu birden tüm bedenini sardı. Bir saniye sonra da burnuna yıkanmamış giysilerinkine karışan bir vücut kokusu geldi.

Evsiz adamın lime lime olmuş beresinden taşan saçları leş gibiydi. Çenesinin altına doğru yoğunlaşan, ama yanaklarından yukarıya çıktıkça incelen bir sakal yüzünü kaplıyordu. Elinde sıkı sıkıya tuttuğu Gameboy'a odaklanmış gözlerinin altında kir dolu koyu halkalar vardı.

Duvara yasladığı ince bedeni üstündeki eski trençkotun altından ancak belli oluyordu. Yanındaysa karton bir tabela vardı.

BUSH'TAN NEFRET Mİ EDİYORSUNUZ?
Kanıtlayın! Yoksullara yardım edin (yani bana).

Tabelanın yanında üstünde Starbucks'ın ünlü yeşil-beyaz denizkızı arması olan kocaman bir bardak vardı ve neredeyse ağzına kadar bozuk parayla doluydu.

Başka herhangi bir zaman Elijah daha gözden kaybolmadan o evsizi unuturdu. Ama o gece gözlerini ondan alamıyordu. Yanından geçip gitmek yerine durdu. Başı hafifçe döndü, açlık duygusu ikiye katlandı.

Açlık her kalp atışıyla güçlenerek ve diğer her şeyi bastırarak tüm benliğini doldurdu. Tüm düşünceleri ve duyguları bir şeyler yeme isteğinin aşkın baskısıyla tamamen ikinci plana atılmıştı. Bunun gerçek olmadığının bilincine varan Elijah karşı koymaya çalıştı. Güneşin doğuşunu engellemeye çalışsa şansı daha fazla olabilirdi.

Arzusunu tatmin edecek bir şeyler arayarak az ilerideki gazete bayiine koştu. Sırada bekleyen insanları omuzlayarak tezgâhtan bir Kit-Kat aldı, ambalajını parçalayarak açtı ve çikolata kaplı gofreti çılgın gibi ağzına tıktı. Gofreti bir iki saniye içinde midesine indirmezse, o tarifsiz açlık yüzünden delireceğinden emin olduğundan çiğnemekle zaman kaybetmedi.

“Hey!” Siyahi tezgâhtar ona bağırıyordu. “Onun parasını ödeyeceksin!”

Elijah karşılık verecek durumda değildi; yiyecek arayan, açlıktan gözü dönmüş vahşi bir hayvandan farksızdı. Doygunluk duygusunu bekleyerek gofreti neredeyse tek parça halinde yuttu. Ama midesine inen şey benliğinin merkezindeki açlığı azıcık bile gidermedi; aksine, güçlenmesine neden oldu.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Cüzdanından iki tane yirmilik çıkartıp tezgâhtara doğru savurdu, sonra Kit-Kat kutusunu kaptı. Dizlerinin üzerine çöküp gofretleri yere boşalttı. İlkini aldı, ambalajını yırttı ve ağzına tıktı.

Dişleri yumuşak çikolataya batınca yine çiğnemek için zaman kaybetmeden olduğu gibi yuttu. Ne var ki, çikolata boğazına yapışmıştı. Durmak istemiyor, ama soluk alamıyordu. Boğazını temizlemek için öksürdü ve salyaya bulanmış parçayı avucuna çıkarttı.

Derin bir soluk aldı, gofreti ikiye böldü ve tekrar ağzına tıktı. Ama benliğine büyük acı veren o pembe arzu hâlâ devam ediyordu. Yardım bulmak için çılgın gibi etrafına bakındı, ama kimse onunla ilgilenmiyordu. Öteki yolcular bakışlarını başka tarafa çevirip yanından geçiyordu.

Yalnız bir kişi onu gerçekten görür gibiydi: Evsiz adam. Bakışları artık elindeki Gameboy’da değildi; yalın bir arzuyla Elijah’ın önündeki gofret yığınına yönlenmişlerdi. Ve sonra Elijah, mantıklı hiçbir nedeni olmamasına rağmen kalan gofretleri topladı ve evsize yöneldi.

Adam hırsla onun elinden bir gofret kaptı. Kırmızı ambalajı yırttı, bir parça ısırdı ve yuttu. Sonra bir tane daha. Ve bir daha. O yedikçe Elijah’ın acımasız açlığı da azalmaya başlıyordu. İki gofretten sonraysa tamamen geçmişti. Tekrar kendisi olmuştu. Evsiz adam bunu sezmiş gibi ilk defa konuştu.

“Teşekkürler, Elijah. Seni görmek güzel, adamım.”

Elijah’ın gözleri irileşti; adamın adını bilmesi onu neredeyse az önce olanlardan daha fazla şaşırtmıştı.

“Beni tanımadın, değil mi?” diye sordu evsiz sırıtarak.

“Tanımalı mıydım?”

“Okulda ders sonrası birlikte oynardık. Annelerimiz kardeş. Bunlar sana bir şey ifade ediyor mu?” Bir saniye duraksadı: “Benim, seni geri zekâlı! Stevie!”

“Aman Tanrım,” dedi Elijah. Kir tabakasının altından kuzeni Stephen Grimes’i birden tanımıştı. “Stevie.”

“Ta kendisi!”

“Ne oldu sana böyle?”

“Aman be!” dedi Grimes gözlerini devirerek, “Sanki sen sağlık abidesisin. Hey, bu tanışma merasimine yolda devam etmeye ne dersin? İki haftadır rüyalarımda cheeseburger görüyorum ve gerçeğinin fantezilerimdekine uyup uymadığını merak ediyorum.”

“Elbette,” dedi Elijah. Kendini *The Outer Limits*’in bir bölümüne düşmüş gibi hissediyordu.

Birlikte merdivenlerden çıkarlarken, Elijah’ın gerçeküstü şaşkınlığı yerini neşeye bırakmıştı. Ama o duygunun gerisinden gizlenen bir de korku vardı. Çünkü gerçeği anlamıştı.

Duyduğu neşe kendine ait değildi.

8

29 Aralık 2007

21:31 (Yargı Gecesi’ne 50 saat, 29 dakika kala)

Winter karanlık otel odasında, yorganın altında kendine sıkıca sarıldı. Babasının o küçük bir kızken yaptığı gibi yatağın kenarında oturuyor

olmasını diledi.

Onu düşünmediği tek bir gün bile olmamıştı, ama onunla konuşma arzusu o gün göğsünde fiziki bir acı gibiydi. Annesinin aksine, Yu Han'ın en sakin olduğu zamanlar işlerin ters gittiği anlardı. Winter babasının bu gücünde her zaman huzur bulmuştu. Onu doğu felsefesine çeken de diğer her şeyden çok buydu.

Babası çok şey öğretmişti ona. Budizm. Yoga. Meditasyon. *Feng shui*. Ve tabii ki *ch'i*. Konuşmalarından birisini anımsayan Winter güldü. O zaman yedi yaşındaydı.

Kapıda durup babasının usturaya vurulmuş başının arkasına baktı. Turuncu bornozuna kıyasla buruşuk görünüyordu. Winter onun omzunun üstünden altın Buda'sının içinde barındığı küçük tahta mabedi görebiliyordu. Mabet ona gülümsüyordu. Winter de ona gülümsedi.

Babasının çalışma odasını seviyordu. Annesinin –dokunulmaması gereken – eşyalarıyla dolu evin geri kalan kısmından o kadar farklıydı ki. Babasının duvarları ahşap lambrili minik odasına bakmak farklı bir dünyaya bakmak gibiydi. Her şeyin hatta sihrin bile mümkün olduğu bir dünyaya...

"Merhaba, *Nu Er*," dedi babası ona dönmeden. "Gel ve yanıma otur."

Her zamanki uysallığıyla odaya giren Winter babasının yanına oturdu, ama onun lotus duruşunu taklit etmeye çalışmadı; öyle oturmak bacaklarını acıtıyordu. Bir süre hiçbir şey söylemedi; tahtadan yapılmış uzun tütsü çubuklarını seyredip, tatlı ve keskin kokularını içine çekti.

"Budistler neden tütsü yakarlar, *Ba Ba*?"

Babası güldü, gülünce gözlerinin ve ağzının kenarındaki deri büzüldü. "Eh, aslında çok neden var, ama asıl neden seni şaşırtabilir."

"Nedir o?" Babasının öykülerini her zaman heyecanla dinleyen Winter öne doğru eğildi.

"İki bin yıl önce Buda Sidarta Gautama bir vaaz veriyordu. Vaazın ortasına doğru keşişlerden birini sivrisinek ısırdı. Kutsal kişi düşünmeden vurup sivrisineği öldürdü. Sonra kan bulaşmış avucuna bakıp dehşete

kapıldı; Buda'nın önünde cinayet işlemişti. Vaaz bitince Gautama'ya akıl danıştı. Ve bilge bir kişi olan Gautama hemen çözümü buldu: Tütsü."

"Anlamadım," dedi Winter şaşırarak.

"Böcekler dumanı sevmez. Tütsü yakmak sivrisinekleri uzakta tuttuğundan, bu hem konsantrasyonu artıracak, hem de gereksiz cinayetlere engel olacaktı."

"Yani Budistler tütsüyü sivrisinekleri kovmak için mi yakıyorlar?"

"Eh, olay öyle başladı, ama geçen iki bin yıl boyunca evrim geçirdi. Şimdi tütsü birçok nedenden dolayı kullanılıyor: Hoş olmayan kokuları maskelemek, meditasyon seanslarının süresini belirlemek, Buda'ya bir adakta bulunmak ya da bir odayı arıtmak için."

"Odanın nesi var?"

"Hiçbir şeyi yok. Ama eğer *ch'i* enerjini evrenle dengelemek istiyorsan, saf olması gerek."

"Bruce Lee filmlerinde hep *ch'i*'den söz ediyorlar. O bizim yaşam gücümüz, öyle değil mi *Ba Ba?*"

"Tam olarak değil, *Nu Er*. Budistler evrendeki her şeyin hem sürekli değiştiğine, hem de birbirleriyle bağlantılı olduğuna inanır. Onun için kadim filozoflar maddeyi açıklamaya çalışırken onun iki özelliği olması gerektiğine karar verdi: Görünmezlik ve hareket. Şimdi etrafımızdaki her şey bu özelliklere sahip mi?"

Winter bir an düşündü, sonra omuzlarını silkti.

"Sana bir ipucu vereyim."

Babası dudaklarını büzdü ve hafifçe kulağına üfledi. Winter güldü.

"Hava!" diye bağırdı küçük kız.

"Doğru. İşte *ch'i*'nin anlamı bu: 'Hava' ya da 'nefes'."

"Ama o zaman neden *Enter the Dragon*'da *ch'i*'nin kişinin yaşam gücü olduğunu söylüyorlar?"

"Çok farklı çeşit *ch'i* vardır. Yaşam gücü gibi olan kişisel *ch'i* var, ama evrensel *ch'i* de en az onun kadar önemli. Zihin, beden ve ruh olarak sağlıklı olmak için evrenle uyum içinde yaşamalısın."

"Bunu nasıl yapabiliriz?"

"Evrenle birlikte kendinin de değişmesine izin vererek. Ama dikkatli olmalısın; çok az ya da çok fazla değişiklik dengesizliğe yol açabilir, bu da

seni hasta edebilir."

"Yani evrenle dengede kaldığın sürece sağlıklı mı olursun?"

"Kendi içinde de dengeli olmalısın. *Yin* ile *yang*'ın mutlaka denk olmalı."

Winter duvardaki siyah-beyaz daireyi gösterdi. Sembol ona her zaman iki kurbağa yavrusunu anımsatıyordu. "Bu dairesel şeyin içimde olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Hayır, *Nu Er*," diye kıkırdadı babası. "*Taijitu* yalnızca bir resim, ama *yin* ile *yang*'ı betimliyor."

"O zaman *yin* ile *yang* nedir?"

"Dünyadaki tüm yaratıklarda bulunan ilkel karşıt güçlerdir. *Yin* genellikle su olarak betimlenir. Üzgün, edilgen, karanlık ve dişildir; geceyi simgeler. *Yang* ise genellikle ateş olarak betimlenir. Mutlu, etken, aydınlık ve erildir; gündüzü simgeler." Duralayıp kızının söylenenleri özümsemesini bekledi. "Gördüğün gibi, hiçbir şey tümüyle *yin* ya da *yang* değildir. Her şey içinde karşıtının en azından tohumunu barındırır: Kış yaza dönüşür; yukarıya çıkan her şey aşağıya inmek zorundadır. Benzer şekilde, *yang* olmazsa *yin* de olmaz; tıpkı sıcak olmadan soğuğun, aydınlık olmadan karanlığın olmayacağı gibi."

Winter babasını irileşmiş gözlerle ve tek kelime kaçırmadan dinliyordu.

"İçimizde hem *yin*'i, hem de *yang*'ı barındırırız: En karanlık gecede bile yıldızlardan gelen bir ışık vardır. Ama *yin* ya da *yang*'dan biri artarsa, diğeri azalmalıdır: Doğan güneş geceyi kovalar. Mükemmel bir dengeye sahip olduğun zaman uyum içinde olursun. Budist meditasyonun erişmeye çalıştığı şeylerden biri de budur: Kişisel *ch'i* ile evrensel *ch'i* arasındaki mükemmel denge."

"Sen bunun için mi tütsü yakıyorsun, *Ba Ba?*"

"Ah, hayır." Yu Han hüzünlü bir şekilde güldü. "Ben yalnızca kokusundan hoşlanıyorum."

Winter'in yanağından aşağıya bir gözyaşı damlası kayıp yastığına düştü. Yaşıyor olsa, babasının Michael ile diğer tüm takipçileri hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Öyle anlarda bazen kaza geçirenin kıymetli

babası değil de annesi olmasını dilemeden yapamıyordu. Kendini hemen suçlu hissetti. Öyle bir şeyi düşünebilmesi...

Birden halıya sürtünen bir şeyin sesini duydu. Üstüne bir korku dalgası çöktü; yalnız değildi.

Michael bu. Geri geldi!

Birisinin soluk aldığını duyabiliyordu. Beyninde gök gürültüsü gibi yankılanan küçük, ama dehşet verici bir ses. Sadece uyurken seyretmeye mi gelmişti? Hırsızlık için mi? Uyur numarası yapmak mı daha tehlikeli olurdu, yoksa yüzleşmek mi?

Winter'in nabzı hızlandı; kalbi deli gibi atıyor, şakakları zonkluyordu. Yataktan fırlamaya hazırlanarak kaslarını gerdi.

Ve eldivenli bir el ağzına kapandı. Bağırmaya fırsat bulamadan boynunda keskin bir sızı duydu. Geri çekilerek kaçmaya çalıştı, ama saldırgan çok güçlüydü. Ona doğru uzanmaya çalışırken gücünün bir anda tükendiğini hissetti; kolları kırık birer dal parçası gibi yana düşüverdi.

Karaltı bir an duraladı. Sonra şırıngayı bıraktı ve elini yavaşça ağzından çekti. Winter bağırmaya çalıştı, ama ağzından sadece cılız bir tıslama çıktı. Sanki göğsüne dev bir kedi oturmuştu.

Korkması, hatta dehşete düşmesi gerektiğini biliyordu, ama duyguları bile felç olmuştu sanki. Hızlanan kalp atışlarını ve tüm bedenini basan soğuk teri hissetmesi gerekirken, duyduğu yalnızca dehşetti. Bu duygu, normalde birlikte getirdiği fiziki duyumsamalar olmadan yüzüyordu beyninde. Bir kez daha bağırmaya çalıştı, bu kez de ağzından ancak hafif bir fısıltı çıktı.

Adam ona doğru eğilince pencereden gelen ışık elindeki metal cismin üstünde yansıdı. Öteki elini Winter'in boynuna doğru uzattı; eldiveninin yumuşak derisi tenine buz gibi dokundu. Çenesini geriye doğru itti ve daha yakına eğildi.

Winter ağlamak istiyordu, ama gözlerine yaş gelmiyordu. Sonunun geldiğinin bilinciyle beyninde bir çığlık attı. Orada, o yabancı otel odasında katilinin kim olduğunu bile bilmeden ölecekti. Yeni bir çılgın hayran mıydı? Ya da intikam kovalayan eski aşıklardan biri mi? Üstündeki adam tanıdık gelmiyordu, ama yatak odası dışında kimseyi gerçekten tanımış mıydı? Ve...

Ve bir *klik* sesi duydu, ardından ensesinde bir şeyin kaydığını hissetti. Çaresizlik içinde, adamın ne yapmış olduğunu –ve sonrasında ne

yapacağını– düşünerek gözlerini yatağın başucu paneline dikti. Gölge adam onun başını yastıktan kaldırdı.

Yumuşak bir *'vızzzzz'* sesi duydu Winter; sanki bir fermuar açılmıştı. Bir an için adamın elinde gümüşi bir şey görür gibi oldu, ama sonra nesne karaltının cebinde kayboldu. Saldırgan tekrar öne doğru eğilip komodinin üstünden bir pense aldı. Winter dehşet dolu bir an için adamın o şeyi dişlerini çekmek için kullanacağını düşündü.

Sonra pense de, adam da görüş alanından çıktı. Onu görmemek üstünde olmasından bile daha korkunçtu. Yumuşak ayak seslerini tekrar duydu ve ardından açılıp kapanan kapının tıkırtısı geldi. Kulaklarını dikti, ama kendi hırıltılı soluğundan başka bir şey duyamadı.

Yalnızdı.

Winter saldırganın enjekte ettiği ilacın etkisinin geçmesini bekledi. Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonra kollarını yeniden hissetmeye başladı. Derin bir soluk alıp yatağın içinde doğruldu. Tüm oda etrafında dönüyordu.

Çıplak ayaklarla yere bastı ve titreyen bacaklarının üstünde durmaya çalıştı. Bir şeylerin farklı olduğunu ilk o zaman anladı.

İçgüdüsel olarak kolyesine dokunmak için elini boynuna götürdü. Yoktu. Kuşkusunu doğrulamak için sendeleyerek banyoya gitti. Adamın onun üzerine eğildiği zamanki hareketlerini belleğinde canlandırdı ve olaylar yerine oturdu: Pensenin zinciri kesişi, kolyenin boynundan kayarak süzülüşü...

Aynada çıplak boynuna bakarken içinden bir panik dalgası yükselmeye başladı. Gümüş haçın boynunda olmadığı bir zamanı anımsamıyordu bile. O şey neredeyse parmakları gibi bir parçasıydı onun. Asla çıkartmamıştı kolyeyi; ne duşta, ne konserde, ne de sevişirken. Asla. Yalnızca bir kere denemişti bunu yapmayı.

On yedi yaşındayken arkadaşlarının modaya pek de uymayan o takıyı alaya alması nedeniyle (kopçası hiçbir zaman çalışmadığından) başının üzerinden geçirip çıkartmış, ama komodinin üzerine koyduğu anda çok şiddetli bir bulantıyla sarsılmıştı. Dayanılmaz bir kusma isteği duyduğu halde banyoya koşmak yerine, gümüş haçı alıp göğsüne bastırmış, bir saniye sonra da ağzından fışkıran kusmuk beyaz elbisesini mahvetmişti. Ama o bunu umursamamıştı bile. Kolyeyi tekrar başından geçirerek tenine

bıraktığında içini tarifi olanaksız bir huzur doldurmuştu. O günden sonra da onu çıkartmayı asla denememişti.

Ve şimdi… Şimdi kolye gitmişti.

Benliğinin bir parçası onun geri gelmesini istiyordu, ama o ana dek varlığından haberdar bile olmadığı bir başka parçasıysa neşe içindeydi. Çünkü o yanı Winter'in bilincine varamadığı bir şeyi kavramıştı.

Haç olmayınca özgürdü.

I. Ara

20 Mayıs 2007

10:31 (Yargı Gecesi'ne 225 gün kala)

Susan Collins yüzüne son derece sıcak (ve o derece sahte) bir gülümseme yapıştırdı, programın sinyal müziği stüdyodaki geri zekâlı dinleyicileri hayvani bir coşkuyla doldururken sahneye çıktı. Hiçbir anlam ifade etmeyen açılış konuşması boyunca sırıttıktan sonra iki numaralı kameraya döndü.

"Şimdi de bugünkü programımıza gelelim! Bu sabahki misafirim, ülkeyi kasıp kavuran yeni bir dinin –Gnostizm'in– lideri. Adını aldığı kavram çok eski ve bilindik olsa da, bazıları bir tarikat olduğunu söylüyor; yandaşlarıysa daha önce hiç bu kadar mutlu olmadıkları konusunda yemin ediyor. Şimdi lütfen Valentinus için bir alkış!"

Gerçi Valentinus son günlerde bulvar gazetelerinin manşetlerinden inmiyordu, ama Susan yine de o dindar çatlağı programa aldığı için Gary'i öldürmek istiyordu. Kibirli budalanın sahneye çıkmasıyla kalabalık coştu.

Adam gülümseyerek hafifçe el salladı; kendine güvenin ve utangaçlığın mükemmel karışımını sergiliyordu. Tavrı ve çocuksu, güzel yüzü çoğunluğu kadın olan topluluğu daha da coşturdu.

Valentinus yaklaştı. Susan normal koşullarda fazla yakın çevresinde kimseyi istemezdi, ama adamda bir şey vardı. Gözleri griydi ve sanki içlerine minik yeşil noktalar serpiştirilmişti. Hiç öylesine keskin odaklanan gözbebekleri görmemişti Susan; sanki doğrudan ruhunun içine bakıyorlardı.

Genelde erkeklerinin Cro-Magnon türünden olmasını tercih ederdi ama karşısındaki şahane, androjenliğin sınırlarında gezinen adamı da son derece *seksi* kılan bir şeyler vardı. Teni on beş yaşında bir oğlanınki gibi, son derecede pürüzsüzdü. Uzun, dalgalı koyu kahverengi saçları bile seksiydi. Başka herhangi birinde fazla Bee-Gees tipli durabilirdi, ama Valentinus şahane elmacık kemikleri ve ince çenesiyle durumu kurtarıyordu.

Kollarını beline dolayan Valentinus onu sıkıca kucaklarken, Susan da gözlerini yumup onun kokusunu içine çekti. Kokusunda bile farklı bir şey vardı adamın. Tam olarak ter değil, ama teri çağrıştıran bir... Belki misk. Veya… Seks.

Suzan onun gömleğini yırtarak açıp, ellerini pürüzsüz, adaleli göğsünde dolaştırmak ve o yeleyi kavrayıp, adamı üstüne çekmek için dayanılmaz bir istek duydu içinde.

Valentinus geri çekilince not kartlarını yüzünün önünde bir yelpaze gibi salladı. Ve üç numaralı kameraya bakarak, ama aslında Valentinus'un gri-yeşil gözlerine bakmayı arzulayarak, "Sabah kahvesinden daha iyi bir uyarıcı oldu bu, öyle değil mi bayanlar?" dedi.

Herkes kahkahalarla gülerken Susan arkalarındaki turuncu renkli kanepeyi işaret etti ve Valentinus ile gidip birlikte oturdular.

Sonraki 42 dakika boyunca Susan onu gizemli örgütü etrafında dolaşan söylentiler hakkında sıkıştırmaya çalıştı, ama kalabalığı idare konusunda en yetenekli politikacıya bile taş çıkartabilecek biri olduğu anlaşılan Valentinus, tuzağa düşmeyecek kadar akıllıydı. Hedonistik alem söylentilerine gülüp geçti, gnostik inisiyasyon toplantılarına giriş sağladığı iddia edilen efsanevi 'gümüş biletlerin' varlığını reddetti ve Susan topladığı paranın miktarını sorgulayınca da konuyu değiştirdi.

Tek bir soruyu bile doğrudan yanıtlamamasına rağmen Susan görüşmenin sonunda onun tanımış olduğu en dürüst kişi olduğunu düşünmeden

yapamadı. İnsanların iddia ettiği gibi bir şeytan değildi Valentinus. Ondan hoşlanmıştı, kendine engel olamıyordu. Ve bu hoşlanma yalın cinsel enerjinin ötesindeydi.

Valentinus'a yakın olmak ona kendini… Güvende hissettiriyordu.

Susan yakasından kavradığı Valentinus'u soyunma odasının duvarına öylesine şiddetli çarptı ki, Başkan Clinton'un imzalı resmi yere düştü. Onun omuzlarının gömleğin altında ne kadar ince göründüğüne şaşırmıştı, ama bu önemli değildi. Penisi ince olmadığı sürece sorun yoktu.

Valentinus'un bebek yüzünü tuttu, onunkinin tadına bakmak için dilini uzattı. Öpüşme heyecan vericiydi. Adamın elleri onu sıkıca kavrarken, dili de dudaklarının iç tarafında yavaşça geziniyordu.

Susan'ın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı; ilk öpüşmede ıslandığını hissedebiliyordu. Normalde o derece heyecanlanması için epey bir süre geçmesi gerekirdi, ama Valentinus ile yaptığı söyleşi ona ön sevişme gibi gelmişti. Eteğini yukarıya sıyırıp külotunu çıkarttı.

Valentinus'un göğüslerini kavrayan elleri ince ipek bluzu neredeyse delecek kadar sertleşmiş meme uçlarını sıktı. Tüm bedenini bir şehvet dalgası saran Susan'ın gözleri bu dokunuşla irileşti. Şimdiden orgazmın eşiğine geldiğine inanamıyordu. Jack'ın ona oral seks yaptığı sevişmelerin yarısında bile orgazm olmazken, şimdi basit bir öpüşmeyle doruğa ulaşmak üzereydi.

Kendini tutmaya, en azından o içine girene kadar patlamamaya çalıştı, ama bu mümkün değildi. Dalganın tepesine çoktan çıkmıştı; bedeni karşı konulmaz bir şekilde ileriye atıldı. Onun durumunu hisseden Valentinus elini karnında kaydırarak aşağıya indirdi ve nemli parmağını hafifçe klitorisinin üstünde gezdirdi.

"TANRIM! AMAN TANRIM-M-M!"

Orgazm bedeninde ve benliğinde patlarken Susan kendini tamamıyla güçsüz hissetti. Kasıklarını onun eline bastırıp, kızışmış bir köpek gibi pürüzsüz cildine sürttü. Başını geriye attı, omurgasını yay gibi gerdi ve

yaşadığı orgazmın son kalıntıları bedenini sarsarken gözlerini kapattı. Sonra uzun ve titrek bir iç çekişle soluğunu bıraktı.

Adaleleri gevşeyip öne doğru eğilirken, bir eli belinin arkasında, diğeri hâlâ apış arasında olan Valentinus ona destek oldu. Bedeni onunkine yaslanmış halde ne kadar durduklarını bilmiyordu Susan. Tek bildiği, kendini cennette hissettiğiydi.

Bir süre sonra Valentinus onu yavaşça kanepeye götürünce gözlerini yumdu ve boşalma sonrası rehaveti içinde dinlenmek için uzandı. Neden sonra doğrulup ona yaşamının en yoğun orgazmını yaşatan adama baktı.

Yerdeki külotu ayağının ucuyla iterken, “Söyle bakalım,” dedi, “Programına çıktığın herkese bu kadar yakın mı davranırsın?”

“Sen ne düşünüyorsun bu konuda?” Valentinus’un gözlerinde muzip bir bakış vardı.

“*The View*’u artık Star Jones’un sunmadığına memnunsundur diye düşünüyorum.”

“Çok ayıp.”

Susan gülerek eteğini çıplak bacaklarının üstünden aşağıya indirdi. Sonra kalktı ve aynanın karşısında bluzuyla saçlarını düzeltti.

Valentinus da o arada cebinden gümüş bir kartvizit çıkartıp masaya bırakmıştı. “Seni yakında görmeyi umuyorum.”

Yanıt beklemeden kapıyı açıp çıktı.

“Kendini beğenmiş orospu çocuğu,” diye söylendi Susan onun arkasından. Masanın üstünden kartviziti aldı ve daha açık bir gümüşi renkte yazılmış olan adresi okumak için ışığa doğru eğdi.

Ve o şeyin bir kartvizit olmadığını o zaman farketti. Bir davetiyeydi bu. Valentinus’un varlığını daha biraz önce inkâr ettiği kötü ünlü gümüş biletlerden biri. Yapımcısını aramak için cep telefonunun kapağını kaldırdı, sonra duraladı. Söylentilere göre bunu herhangi birine söylerse, Valentinus onun toplantıya katılmasını engellerdi.

Ama nereden bilecekti ki? Ondan daha riskli bir sürü insana yalan söylemiş ve yakalanmamıştı. Valentinus onu asla küçük beyin yıkama seanslarına çağırdığı diğer mizantroplardan biri gibi okuyamazdı. Yine de…

Davetten kimseye söz etmemeye karar vererek cep telefonunun kapağını kapadı.

Ne olur, ne olmaz.

9

29 Aralık 2007

22:31 (Yargı Gecesi'ne 49 saat, 29 dakika kala)

"Tatlım, ne oldu?" dedi Carol kapıyı açar açmaz.

Winter büyük ve aydınlık odaya girdi, sersemlemiş bir halde dağınık yatağa oturdu. "Soyuldum."

"Aman Tanrım! İyi misin?" Carol kızını ayağa kaldırdı ve kırık arar gibi sırtını, kollarını yokladı. Elleri boynuna gelince birden nefesini tuttu. "Kolyen nerede?"

"O çaldı."

"Kim?"

'*Kör adam,*' demek istedi Winter. '*Bugün öğle saatlerinden beri beni gözetleyen kör adam.*' Ve sonra beyninin başka bir parçası, varlığından haberdar olamayacağı kadar derine gömülmüş bir parçası, ona bir isim fısıldadı: *Laszlo Kuehl.*

Ama ağzından çıkan yalnızca, "Bilmiyorum," oldu.

"Bana yalan söyleme."

"Ne? Yalan..."

"ONU KİM ALDI?" Yüzü kireç gibi bembeyaz olan Carol artık bağırıyordu.

Winter bir adım geriledi; farkında olmadan ellerini korunmak ister gibi öne uzatmıştı. "Anne, sakin ol. O yalnızca bir…"

‘*Takıydı,*’ demek üzereyken susmuştu. Çünkü doğru değildi. Annesi çılgına dönmüş olmasa bile Winter kolyesini asla öyle tanımlamazdı. Birden her şey berraklaştı.

“O kolye neden bu kadar önemli, anne?” diye sordu ona doğru bir adım atarak. “Nereden geldi o bana?”

“Ben… Ben… Söyleyemem.”

“Neden?”

“Bu günün geleceğini biliyordum,” dedi Carol. “Konserlere çıkmana asla izin vermemeliydim. Seni o yolla buldular. Ben...”

“Sen neden söz ediyorsun, anne? Onlar dediğin kim?”

“Laszlo’nun seni almasına izin vermeyeceğim hayatım.” Annesinin yükselmeye başlayan sesi artık titriyordu. “Bir daha asla yapamayacak bunu.”

Winter’in her tarafından bir anda ter boşaldı. Midesi buruldu, kulakları zonklamaya başladı. Beyni keskin, tiz bir iniltiyle doldu.

“Anne! Beni korkutuyorsun! Laszlo kim?”

Ama Carol başını çılgın gibi ileri geri sallıyordu. “Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ben… Ben… Tanrım!” Sudan çıkmış bir balık gibi ağzını açtı, sendeledi.

Winter onu öne doğru devrilirken yakaladı ve acemice bir tutuşla yere indirdi. Annesinin yüzü morarmaya başlamıştı. Hemen telefona koşup sıfırı tuşladı. Bir erkek sesi anında yanıt verdi.

“Annem kalp krizi geçiriyor! Bir ambulans çağırın!”

Telefonu bırakıp annesinin yanına diz çöktü ve kalp masajına başladı.

Bir. İki. Üç...

“Burada ölme, anne!”

Bir. İki. Üç...

“Nefes al, anne! Nefes al!”

Sonraki yedi dakika sanki bir sonsuzluktu.

Sonunda ambulans görevlileri kapıdan girince Winter bitkin bir halde geri çekildi. Sağlık ekibi kendi arasında tıbbi bir şeyler konuştu, sonra birisi Carol’un yüzüne oksijen maskesini geçirdi, ikincisi bir şırınga hazırladı.

Doktor olduğu anlaşılan kişi başını kaldırmadan, “Bayılmadan önce ne yapıyordu?” diye sordu.

“O… Biz… Tartışıyorduk.”

Winter konuşurken gerçeği kavradı. Annesi yalnızca bayılmamıştı. Bir şekilde bunu ona kendisi yapmıştı. Evet, yapmak istememişti, ama bu gerçeği değiştirmiyordu. Annesinin kalp krizine kendisinin neden olduğuna emindi.

Ve bunu ona sadece bağırarak yapmamıştı.

“Tatlım! Sen iyi misin?”

Winter yanıt veremeden efemine menajeri cılız kollarını onun omuzlarına doladı. Adam gül suyu kokuyordu. Birkaç saniye onu öylece tuttuktan sonra omzunu hafifçe sıktı ve geri çekildi. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

Winter başını iki yana salladı. “Geldiğine sevindim.”

“Annen nasıl?”

“Annem…” Winter’in ağzı açılıp kapandı, ama o sözcüğü söyleyemedi. Hâlâ inanamıyordu. Sağlık görevlileri geldiklerinde her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştü. Ama öyle olmamıştı.

“O öldü.”

Reginald derin bir soluk aldı, sonra ona tekrar sarıldı. İlgisi hoş bir melodi gibi doldurmuştu Winter’in beynini.

Menajer onu bırakıp geri çekilirken, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Başka akrabam bile yok… Sanırım… Bilmiyorum.”

“Düşüncesizlik etmek istemem ama, bu akşamki Sony konseri hakkında…”

Winter o konuyu tamamıyla unutmuştu. Sony Classics’ten bir canlı kayıt ayarlamıştı Reginald. Pazarlıklar altı ay, yeri seçmekse iki ay sürmüştü. Konseri yeniden planlamak tam bir kâbus olacaktı.

“Hayır,” dedi Winter bakışlarını kaçırarak. “Yapamam.”

Ama bunu söylerken bile tereddüt ettiğinin bilincindeydi. Michael, hırsız ve annesi... Son on iki saat öylesine gergin geçmişti ki, duygusal bir rahatlamaya ihtiyacı vardı. Sadece müzik yaparak erişebileceği türden bir rahatlama.

“Sorduğum için kendimi kötü hissediyorum, ama Micheal ile olanlardan sonra…” Reginald duralayıp derin bir soluk aldı, sonra telaşla devam etti. “Bu gece çalmazsan Sony konseri iptal eder. Senin için bir dönüm noktası, Winter. Bir daha böyle bir şansı asla yakalayamayabilirsin. Annen bu noktaya gelmen için çok çaba harcadı. Kendisi yüzünden bundan vazgeçmeni asla istemezdi.”

Reginald haklıydı. Ama Winter nasıl yapabilirdi ki? Annesi ölmüştü. *Ölmüştü.*

“Yapamam.”

“Lütfen, lütfen, *lütfen* bir daha düşün,” diye sızlandı Reginald elini sıkıca kavrayarak. “Bu akşamki konseri Carol’a ithaf edebilirsin. Çalmalısın. *Mutlaka*.”

Rüzgâr çanlarının çınlaması gibi gelen ani bir arzu dalgası birden Winter’in benliğini sardı. Reginald haklıydı. Bunu mutlaka yapmalıydı. Annesi olmadan o dünyada tek başınaydı. Müziği hariç, tek başına. Başını öne eğdi ve “Tamam,” dedi.

Reginald onu kucaklayınca çan sesleri yerini derin bir gürlemeyle gelen rahatlama duygusuna bıraktı. Winter şaşkın bir halde etrafına bakındı. “Sen de duydun mu?”

“Neyi duydum mu?”

10

30 Aralık 2007

02:11 (Yargı Gecesi’ne 45 saat, 49 dakika kala)

Stevie homurdanarak yanına döndü. Bir an sanki uyanacak gibi göründü, ama sonra horlamasına kaldığı yerden devam etti. Rahatlayan Elijah nöbetine döndü. Kuzeni uyanmadan önce neler olup bittiğini anlamak istiyordu, çünkü Stevie kalktıktan sonra onun ihtiyaçlarından başka bir şeye odaklanmak olanaksız olacaktı.

Belki yüzüncü kez çıplak boynunu yokladı. Hırsızlıktan o yana yaşanan onca çılgınca şeye rağmen zihni dönüp dolaşıp tek kritik noktaya geliyordu. O olaydan sonra başka şeyler de düşünmüştü, ama düşüncelerin –aslında duyguların– ona ait olmadığı açıkça ortadaydı. Onlar Stevie'ye aitti. Ve öylesine dayanılamayacak derecede güçlü çıkmışlardı ki, Elijah'ın itaat etmekten başka seçeneği olmamıştı.

Metrodan çıkınca Stevie Grimes (çünkü herkes çılgınca sırıtan bir serseri ve onun solgun benizli, kızıl saçlı arkadaşından uzak durmak için kenara çekildiğinden) etrafında bir boşluk yaratarak yürümeye başlamıştı.

Beklentiyle karışık bir acıkma hissi duyan Elijah, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Vaat edilen topraklara," dedi Grimes ve parlayan devasa sarı *'M'* harfini işaret etti.

Kalabalık McDonald's'a girdiklerinde, burnuna oraya özgü meşhur koku gelen Elijah ağzının sulandığını farketti.

"Dikkat!" diye bağırdı Grimes ve bekleyen müşterileri kabaca yana iterek ilerledi. "Açlıktan ölmek üzere olan bir serseri geliyor! Yol verin!"

Belki Stevie'nin yaydığı kokudan, belki de o çılgın, uygunsuz tavırlarından ötürü sıranın başına geçmelerine itiraz eden çıkmadı. Kasadaki tombul genç kıza ulaşan Stevie onun açılış selamını yarıda kesti.

"Big Mac Extra menü, tatlı-ekşi sosla dokuzlu McNuggets, elma tatlısı, bir kutu McDonaldland kurabiyesi ve bir diyet kola... Yani başlangıç olarak."

"Menüyü süper yapmak ister misiniz?"

"Kahretsin, tabii ki!" dedi Grimes tezgâha sabırsızlıkla vurarak. Sonra Elijah'a döndü. "Sen bir şey ister misin?"

"Ben de aynısından alayım," dedi Elijah. Hissettiği gül rengi açlık hissinden tiksiniyor, ama ona engel olamıyordu.

İki dakika sonra tepsilerini pembe-gri masalardan birine taşıdılar. İkisi de hiç zaman kaybetmedi. Birbirlerinin kopyası gibi hareketlerle köpükten

yapılma kutuları açtılar, burgerlerini çıkarttılar ve eşit büyüklükte birer ısırık aldılar.

Elijah hayatında hiç o kadar lezzetli bir şey tatmamıştı. Baharlı sos, et, keskin peynir ve tatlı ekmeğin bileşimi ağzının içinde patladı. Bir ısırık daha almak için o kadar sabırsızlanıyordu ki, neredeyse koca lokmayı çiğnemeden yutacaktı.

Ardından birer ketçap paketi yırtıp patates kızartmasına giriştiler. Sessizlik içinde, ağızlarındakini yutmadan yeni lokmalar ısırarak yediler. Sonra McNugget'lara başladılar.

Elijah da kuzeni gibi ağzına atmadan önce her tavuk parçasını ballı sosa buluyordu. Dolu midesi isyan etse de, beynindeki bir nokta durmadan boğazından aşağı daha fazla yiyecek göndermesini talep ediyordu. Nihayet Stevie son tavuk parçasından sonra tıkınmaya ara verince, Elijah da rahat bir nefes aldı.

Stevie arkasına yaslandı, ağzını açtı ve yan masada oturan genç çiftin dikkatini çekecek kadar gürültülü bir şekilde geğirdi. "Biliyor musun," dedi gülerek, "Fransa'da geğirmek şefe övgü sayılıyormuş."

"Sen Fransızlardan nefret edersin."

"Doğru. Ama bozuk bir saat bile günde iki defa doğru zamanı gösterir."

Stevie elma tatlısının kutusunu açtı. Hemen aynısını yapan Elijah da dişlerini tatlının yumuşak orta bölümüne geçirdi, ardından geri kalanı diyet kola yardımıyla götürdü.

Stevie son olarak McDonaldland kurabiyelerinin kutusunu aldı ve içindekileri tepsisine boşalttı. Aradığını bulana kadar bir süre kurabiyeleri karıştırdı. "Her zaman Hamburglar'ın kafasını kopartarak başlarım. Diğer kurabiyelerin kimin patron olduğunu anlaması için."

Elijah kendisinin mi, yoksa onun mu daha deli olduğunu merak ederek kuzenine baktı.

Onun bakışlarını yakalayan Stevie'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Şaka yapıyorum, ahbap. Asıl patronun Mayor McCheese olduğunu herkes bilir." Kendi esprisine gülüp kurabiyeleri aceleyle mideye indirmeye başladı.

Elijah da ona yetişmek için elinden geleni yapıyordu.

Sonunda Stevie arkasına yaslanıp bir kez daha geğirdi, sonra diyet kolasını açtı ve üç büyük yudumda midesine indirdi. "İnanılmaz," dedi.

“Bir susamlı ekmek içinde iki kocaman köfte, özel sos, marul, peynir, turşu ve soğan. Şu özel sos da her zaman beni etkilemiştir. İçinde ne olduğunu hiç merak ettin mi?”

“Soya yağı, turşu, arıtılmış sirke, su, yumurta sarısı, yüksek fruktozlu mısır pekmezi, şeker, soğan tozu...”

Stevie elini kaldırarak onun sözünü kesti. “Tamam, tamam. Anladım. O şeye ‘özel sos’ demeleri boşuna değil anlaşılan. Öylesi kulağa daha hoş geliyor.” Sonra ekledi: “Fotoğrafik hafızanın hâlâ yerinde olduğunu görüyorum, ama bu pisliği niye ezberlersin ki?”

“Birkaç yıl önce bir reklam filmi için McDonald’s’a pazar araştırması yapmıştım.”

“İyi.” Grimes bir buz parçasını dişlerinin arasında ezdi. “Biliyor musun, sıcak bir banyoya fena halde ihtiyacım var.”

“Oldu bil,” dedi Elijah. Sokağın tam karşısındaki otelin girişindeki tenteye bakıyordu. “Gidelim.”

Noel haftası olduğundan, kalan tek odanın geceliği 2.800 dolardı. Elijah odayı tuttu. Stevie’i asansöre bindirebilmek için kapıdaki adama rüşvet verdikten sonra teras katına yöneldiler. 180 metrekarelik süitin kapısını açınca kör edici beyaz bir heyecan dalgası Elijah’ın zihnini kapladı. Neredeyse bir sevinç çığlığı atacaktı.

“Çok hoş,” dedi Stevie.

İki adam odayı aynı anda gözden geçirdi. Kırk kat aşağıdaki şehrin muhteşem manzarası... İki koltuk arasına yerleştirilmiş gök mavisi kadife kanepe... Maun çalışma masası... Siyah mermerden kesilme cilalı bar bankosu... Uzun tüylü füme halı...

“Ben duş yapayım, sonra bilgilerimizi tazeleriz.”

“Burada beklerim,” dedi Elijah ve koltuklardan birine oturdu.

Stevie banyoya girip kapıyı kapattı. Birkaç saniye sonra Elijah akan suyun sesini duydu ve yaklaşık bir dakika sonra inanılmaz bir rahatlama duygusu tüm benliğini sardı. Teninden akan sıcak su bedenindeki tüm acıları ve sızıları bir anda yok etmiş gibiydi.

Stevie’nin teni demek istiyor olmayasın?

Elijah başını salladı. Artık olanlardan anlam çıkartmaya çalışmanın ötesine geçmişti. Stevie’nin aldığı duşun keyfini (dolaylı olsa da) hayatı

boyunca hiçbir şeyde olmadığı kadar çıkartarak arkasına yaslandı, kendini bıraktı.

Blog Dünyasından - II

Tarih: 21 Mayıs 2007 – Perşembe – 00:08

GÜMÜŞ Bİİİ-LEEE-Tİİİ İSTİYOM!

"Baba! Ben bir Uumpa Luumpa istiyorum ve onu ŞİMDİ istiyorum!"

Üzgünüm Veruca, ama sen çürük bir yumurtasın (ya da çürük bir ceviz, eğer Tim Burton yorumunu tercih edersen ki, ben etmem, Johnny Depp fetişime rağmen). Her neyse, Bay Seksi'nin gümüş biletleri hakkındaki son dedikoduyu duydunuz mu? Evet, en favori adamımdan söz ediyorum: Valentinus (üzgünüm Johnny).

Sokakta dolanan laf odur ki, 'seanslarından' birine girebilmenin tek yolu bir gümüş bilet ile davet edilmek. Yapmanız gereken tek şey DOKUZ SAYFALIK BAŞVURU FORMUNU doldurmak. Böylece siz de dünyanın

en seksi dini fanatiğini CANLI olarak dinlemek için seçilen şanslı azınlıktan biri olabilirsiniz.

Şimdi, izin verirseniz başvuru kompozisyonlarım üzerinde çalışmak zorundayım. Baayyy!

BUNLARA DA GÖZ ATIN:
VALENTINUS, GNOSTIZM, VERUCA SALT, TIM BURTON, JOHNNY DEPP

Blog Dünyasından - III

Tarih: 21 Mayıs 2007 – Perşembe – 02:52

OFFF!

Hala başvurumu yazıyorum ve size şunu söyleyeyim: Bu hiç de o kadar kolay bir iş değil (ve ben de <söylemesi ayıp> bir profesyonelim). Associated Press için Ulysses üzerine hazırladığım İngilizce kompozisyondan bu yana hiç bu kadar çok çalışmamıştım.

Offf!

29 Aralık 2007

20:11 (Yargı Gecesi'ne 51 saat, 49 dakika kala)

Stevie banyodan kalın, beyaz bir bornoz giymiş olarak çıktı; bambaşka biri gibi görünüyordu. Saçı düzgünce taranmış, o pis sakalı da cildini kaplamış olan kir tabakasıyla birlikte gitmişti. Plastik bir torbayı, içinde fare ölüsü varmış gibi bedeninden uzakta tutuyordu.

"Elbiselerim," dedi. "Oldukça kirliler." Sonra ekledi: "Oda hizmetleri bana yeni bir şeyler verir mi dersin?"

"Onları ararım."

"Harika."

Stevie zinde adımlarla yürüyerek kapıyı açtı ve torbayı koridora fırlattı. Sonra oturma odasına döndü, kanepeye uzandı ve Elijah'a baktı.

"Şimdi odadaki şu filden bahsedelim – metrodaki o gofret maskaralığı neyin nesiydi?"

"Ben… Bilmiyorum," Elijah henüz kendini yaşananları analiz etmeye hazır hissetmiyordu.

"Peki, şuna ne dersin: Son on yedi yıldır hangi cehennemdeydin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bay Kuehl seni o özel okula davet ettikten birkaç ay sonra ailen dünya yüzünden silindi. Anneme ne zaman sizlerin nerede olduğunu sorsam beni odama gönderiyordu. Ne oldu? Bir cinayete falan mı tanık oldun?"

"Hayır," dedi Elijah kaşlarını çatarak. "Yani… Sanmıyorum. Doğrusunu istersen, o zamanlarla ilgili olarak hafızam biraz bulanık."

"Saçma. Klasik bir hafıza silinmesi, öyle mi? *Total Recall* gibi yani." Güldü. "Fark Amerika'da yaşanmasında."

Elijah hafızayla ilgili her filmi –*Paycheck. Forgotten. Johnny Mnemonic. Gothika. Memento. Vanilla Sky. Identity. Eternal Sunshine of the Spotless Mind. Robocop. The Manchurian Candidate*– zihninden geçirirken, "Evet," dedi.

Kesin olan bir şey vardı: Ne zaman birinin hafızası silinse, sonuç o kişi için iyi olmuyordu.

"Eski mahalleden anımsadığın son şey nedir?"

“Sen Bay Adı-Her-Neyse’den bahsedene kadar arada boşluklar olduğunun farkında bile değildim.”

“Bay Kuehl.”

“Kuehl,” diye yineledi Elijah. Bir nedenden ötürü zihnini o isim hakkında düşünmeye zorlayamıyordu. Kaygan bir şeydi; yabancı bir dilde söylenmiş bir sözcük gibiydi.

“Yani sekizinci sınıf hakkında hiçbir şey anımsamıyor musun?”

“Kahire Orta Okulu’na geçtiğim yıldı o.”

“Mısır’a mı gittin?”

“Hayır, Kansas’daki Kahire. Kendi ülkenin coğrafyasıyla biraz ilgilensen, Kansas’ta da bir Kahire olduğunu bilirdin.”

“Ih-hhh!” dedi Steive. “Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. Demek istediğim, Mısır’da en azından piramitler var. Kansas’ta ne var ki?”

“Çok fazla bir şey yok,” dedi Elijah. Bir taraftan da ailesiyle oraya taşınışını düşünüyordu. Eşyaları arabaya yükleyip bütün gece yol alışlarını, babasının sanki birden ortadan yok olmasından korkar gibi onu dikiz aynasından sürekli gözleyişini anımsıyordu.

“Elijah Cohen: Kansas’ta büyüyen bir Yahudi.”

“Neden söz ediyorsun sen?” diye sordu Elijah. Midesinde ansızın bir boşluk hissetmişti. “Benim soyadım Glass.”

“Olamaz!” dedi Stevie yerinde doğrulurken, “Adını da mı değiştirdiler? Aman Tanrım! Bu iş tümüyle boka sarmış. Bir mafya katliamına falan tanık olmadığından emin misin? Belki bir şeyler gördün, hafızanı bastırdın ve hükümet de seni Doğu Bokistana yolladı. Bu *Total Recall* falan değil, resmen *Witness*!”

“Bir an için ciddi olabilir misin?”

“Sanırım.” Stevie mini-bara gitti, 14 dolarlık bir Heineken açtı ve uzun bir fırt çekti.

Beyninde olayları bir anda yerine oturtan Elijah, “Dur bir dakika!” dedi “Sana niye inanayım ki? Kabalık etmek istemiyorum, ama...”

“Ah, elbette! Suçu evsizin birine at gitsin. Sokaklarda yaşayıp bok gibi koktuğuma göre *mutlaka* deli olmalıyım.”

“Bak Stevie... Demek istediğim... Hangisinin daha mantıklı olduğunu düşün. Birilerinin benim hafızamı silip, adımı değiştirmesi mi, yoksa

senin… Olayları yanlış anımsaman mı?”

“Pekâlâ, zeki adam. Söyle öyleyse bana. Ebeveynlerin neden ailenin geri kalanıyla tüm bağlarını koparttı? Ve babanın Wall Street’i bırakıp Kahire’ye gitmesi için bir neden var mıydı?”

Elijah soruları yanıtlamak için ağzını açtı, ama yapamayacağını anladı. Ailesinin, o eve döndükten hemen sonra, neden taşındığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Brooklyn’den ayrılmalarının ertesinde babasının aylarca evin içinde asabi bir şekilde dolaştığını, her gün okula onunla birlikte gidip gelmekte ısrar ettiğini anımsıyordu. Annesinin sürekli omzunun üzerinden arkasına baktığını, en ufak bir seste bile irkildiğini de.

Ve Elijah teyzesi Sally ile eşi Miles Amca’yı ya da büyükanneyi ya da kuzen Jessie’yi neden arayamadıklarını sorduğu zaman...

“Dur ben tahmin edeyim. Anımsayamıyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedi Elijah. Varlığından hiç haberi olmadığı hafıza boşluğu onu büyük hayrete sürüklemişti. “Anımsayamıyorum.”

“Oyun, set ve maç!”

Yerinden kalkan Elijah tavana kadar uzanan pencereye gitti; Broadway’de santim santim ilerleyen arabaların kırmızı ve beyaz ışıklarına baktı. Sonra biraz geri çekilip camdaki aksine ve göğsüne, haçın her zaman durduğu, ama şimdi boş olan noktaya baktı.

Elleriyle orayı yoklayarak döndü. “Sana bir şey soracağım. Sekizinci sınıftayken gümüş bir haç takıyor muydum?”

“Sen *Yahudisin* be! Ne haçı?”

“Yarım kan Yahudi,” diye düzeltti Elijah.

Ebeveynleri onu nasıl yetiştirecekleri konusunda bir türlü anlaşamadığından, Elijah hem kiliseye, hem de yerel sinagoga giderek büyümüştü. Hep o işten zararlı çıkanın kendisi olduğunu düşünmüştü; iki misli dua, iki misli suçluluk duygusu. Ama Aralık ayı gelince de iki misli hediye almıştı.

Bu durum en yakın sinagogun 60 kilometre uzakta olduğu Kahire’ye taşınana dek sürmüştü. Ondan sonra o destansı savaşı Hıristiyanlık –yani annesi– kazanmıştı. Yahudilerin Tanrısı yerini Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’a bırakmıştı.

Aslında Elijah o şeylerin hiçbirine inanmamıştı. Ne Yahudiliğe, ne Hıristiyanlığa ve elbette ne de Tanrı’nın kendisine. Bir taraftan inanılmaz

bir içgörüyle lanetlenmişken ve başka bir kişiye dokunamazken nasıl inanabilirdi ki? ‘Sevecen’ bir Tanrı için bu biraz fazla acımasızlık oluyordu doğrusu.

“Haçı anımsıyor musun, anımsamıyor musun?” diye soruyu tekrarladı.

“İlke olarak başka erkeklerin takılarını anımsamam. Ama eğer takmış olsan seninle mutlaka dalga geçer ve işte *onu* unutmazdım. Yani hayır demeliyim. Neden ki?”

“Sürekli taktığım bir haç vardı. Bugün öğleden sonra çalındı ve o zamandan beri her şey biraz…”

“Çılgınca mı?”

“Evet.”

“Yani ondan önce başka insanların duygularını algılayamıyor muydun?”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Ben geri zekâlı değilim, kuzen. Mazlumlara gofret vermeyi alışkanlık haline getirmediğini düşünmüştüm. Önce deli olduğunu düşündüm, ama sonra hamburgercide o eşzamanlı yeme numarasını çekince bir şeylerin döndüğünü anladım.”

Stevie birasını bitirip yenisini açtı. Şişenin yeşil-beyaz kapağını bir süre oynadıktan sonra odanın ortasına fırlattı.

“Sanırım böyle bir şey senin başına hiç gelmedi,” dedi Elijah umutla.

“Hayır, ama olmasını isterdim. O zaman belki son iki haftayı çöp tenekelerinden yiyecek aşırarak geçirmezdim.”

“Sana ne oldu?” diye sordu birden Elijah. “Özür dilerim. Demek istediğim...”

“Demek istediğin, işleri nasıl metroda yaşamak zorunda kalacak kadar bombok edebildiğim mi?”

“Evet.”

“Bunun benim suçum olmadığını söylesem inanır mıydın?”

“Hayır, büyük olasılıkla inanmazdım.”

12

21 Mayıs 2007

01:13 (Yargı Gecesi'ne 224 gün kala)

Her şey can sıkıntısıyla başlamıştı. Ne fazla, ne eksik. Stevie Grimes başyapıtını tamamladığında onun yaratılışının arkasında asil bir amaç olmasını dilemişti. Eğer yakalanırsa herkes aynı soruyu soracaktı: Neden?

Neden olmasın?

Evet –Grimes'in ağzının kenarında istem dışı bir gülümseme belirdi– neden olmasın? İnsanları gerçekten çileden çıkartacaktı o şey. Her aşama planladığı gibi giderse (ki on sekiz ayrı simülasyon aynı sonucu gösterdiğine göre, öyle olmaması için hiçbir neden yoktu), öyle bir karşılık insanları ciddi olarak delirtebilirdi.

Ve tek isteği de hep bu olmuştu: İnsanları kızdırmak.

Grimes bundan niye bu kadar hoşlandığını bilmiyordu, ama hoşlanıyordu işte. Binlerce telefon teknisyeninin saçlarını yolup, onun neden olduğu sorunu çözmek için bir yol bulma çabalarının düşüncesi bile… Bu tek kelimeyle nirvana idi.

Sandalyesinde geriye yaslandı ve dalgın bir şekilde ağzındaki şekerle oynarken pencereden dışarıya baktı. Parıldayan turkuaz rengi suyun üzerinden görünen masmavi gökyüzü sanki titriyordu.

İlk başlarda 27 gibi genç bir yaşta Meksika'ya çekilip emekli olmanın kusursuz bir yaşam tarzı oluşturacağını düşünmüştü, ama birkaç hafta sonra sıkılmaya başlamıştı. İspanyolca bilmiyordu, her sabah akşamdan kalma bir şekilde uyanmak rezil bir şeydi ve güneş koruma faktörü 45 olan bir losyona bulanmazsa beyaz teni çok çabuk yanıyordu.

İkinci ayın sonuna doğru zamanının çoğunu evde video seyrederek geçirmeye başlamıştı. Ve *Goodfellas* filmini otuz yedinci seyredişinden sonra emekli olmak istemediğine karar verdi. Tek istediği yeniden yaşamın içine girmek, *login* etmek ve dünyayı unutmaktı. Böylece sanal ortamdan ayrılışına son verdi ve büyük bir hırsla geri döndü.

Eve dönmek harikaydı.

Grimes hayatı *seyretmeyi* onu *yaşamaktan* çok daha fazla seviyordu. Yedi yıl NSA[4] için profesyonel röntgencilik yaptıktan sonra o şey alışkanlık haline gelmişti. İnsanları gözetlemeyi, sırlarını öğrenmeyi, geçmişlerini araştırmayı özlüyordu. İşinin hoşlanmadığı tek tarafı idari prosedürlerdi. O şeyler ve bir de geri zekâlı patronları.

4 National Security Agency: Ulusal Güvenlik Teşkilatı (ç.n.)

Grimes işini kendi kendine yeniden yarattı, ama bu defa patronlar yoktu. Bir bilgisayar mağazasına gidip hayallerini süsleyen sistemi almıştı: Alienware ALX Area 51, 800 MHz'lik 2 GB Çift Kanal DDR2 PC-6400 SDRAM ve 16MB önbelleğe sahip dakikada 10,000 dönüş hızında SATA RAID 0 148 GB sabit disk sürücüsü. ALX'ine aşıktı. Bilgisayarı aldıktan sonra, ayrılırken NSA ana sisteminde bırakmış olduğu arka kapıyı yoklayarak gözetlemeye devam etmeye başlaması uzun sürmemişti.

Ama aynı heyecanı bulamamıştı. NSA'da iken hep bir amacı, yürüttüğü bir operasyon vardı. Ama bir misyonu olmadan insanların özel cep telefonu konuşmalarını dinlemek, ya da CEO'ların kişisel e-postalarını okumak aynı zevki vermiyordu. İnsanlara şantaj yapmayı düşündü, ama zaten yeteri kadar parası vardı.

Böylece internetteki chat odalarında gezinmeye başladı. Grimes (ya da, bilinen adıyla Scythe2112), Stefan Artz (yani Çılgın_Alman) adındaki genç Almanla işte o odalardan birinde karşılaştı. Yaşıtı birçok teknik yetenek gibi genç Alman da bir *hacker* olmak istiyordu. Ve gerçek bir 'kaos yaratmak'.

İşler o aşamada ilginçleşmeye başladı.

Grimes'in hep aradığı amaç birdenbire önüne çıkmıştı: Benzersiz bilgisayar virüsünü yaratmak, onu yaymak ve geriye yaslanıp olacakları seyrederek tadını çıkarmak. Ve kendini virüsler hakkında bulabildiği her şeyi okumaya adadı.

İlk bilgisayar virüsünün bir çocuk tarafından tasarlandığını öğrenmek onu şaşırtmadı. Konunun mucidi Richard Skrenta adında on beş yaşında bir yeniyetmeydi. 1982'de yoluna çıkan her Apple II'nin işletim sistemine bulaşan basit bir program yazmıştı. Skrenta'nın *Elk Cloner* olarak bilinen virüsü ardıllarının aksine gerçek anlamda bir zarar vermiyordu. Tek amacı bilgisayarın her 50. açılışında ekrana bir şiir getirip kullanıcıları sinirlendirmekti:

Tüm disklerinize bulaşacak
Yongalarınıza sızacak
Evet, o! Klonlayıcı!
Size zamk gibi yapışacak
RAM'ınızı da değiştirecek
Gönderin Klonlayıcıyı!

Skrenta'nın mirasının o aptal şiir olduğuna inanamıyordu Grimes.

Ama 1986'daki ilk PC virüsünün yaratıcıları da çok daha iyi değillerdi. Bunlar Brain Bilgisayar Hizmetleri adında bir dükkân işleten Basit ve Amjad Farooq Alvi adında iki Pakistanlı kardeşti. Sattıkları yazılımın kaçak kopyalarının bulunduğu dizinlerin içine korsanlığı engellemek amacıyla bir telif hakkı uyarısı –©Brain– yerleştiren bir virüs yaratmışlardı.

Brain oldukça zararsız olmasına rağmen, yeni bir türün –disk erişim isteklerine müdahale edip kullanıcılara yanlış bilgi vererek varlığını gizleyen 'gizli virüs' tipinin– ilk örneği olmasından ötürü daha zararlı bir neslin temellerini atmıştı. Kendini kopyalayabilen bu iblisi bir kere keşfettikten sonra hackerler yeni nesil virüsü tasarlamaya giriştiler.

Çeşitli yazılım firmalarının piyasaya hemen anti-virüs yazılımları sürmesine rağmen yazılımcılar da kendilerini yeni şartlara uyarlayarak saptanmaları ve ortadan kaldırmaları giderek zorlaşan yeni virüsler üretti. İlk şifrelenmiş virüs olan ve Almanya'da doğan *Cascade* her bulaştığı sistemde şifresini değiştiriyordu. Derhal kopyaları belirmeye başladı: *Lehigh*, *Miami (South African Friday the 13th)* ve *Jarusalem*.

Sonra 1989'da sahneye *Dark Avenger* çıktı. Bir sisteme uzun süreç içinde sızan ve dolayısıyla da farkedilene kadar en çok zararı veren ilk 'yavaş sızıcı' idi bu. Ondan az zaman sonra da ilk 'zaman bombası' virüs İsrail'de ortaya çıktı; Tolkien'in *Yüzüklerin Efendisi*'nden esinlenen *Frodo* herhangi bir yılın 21 Eylül'ünden sonra açılan tüm sistemlerin sabit disklerini bozdu.

Sonraki hackerler her yeni programa bulaştıklarında değişen rastlantısal şifreleme süreçleri üreten polimorfik virüsleri geliştirdi. Ardından da sabit disklerdeki mevcut bilgilerin üzerine yazmak için Microsoft Office'nin kendine özgü programlama lisanını kullanan Makro Virüsler yaratıldı.

E-postaların yaygınlaşmasıyla birlikte hackerlere gün doğdu. 1999'da kişinin Outlook'taki adres listesinde bulunan herkese Word belgeleri

gönderen *Melissa*'yı yarattılar. Sonra 2000'li yıllarda bilgisayarları tüm kullanıcıların adını ve giriş şifresini virüsün yazarı olan ve ülkesinde bilgisayar virüslerini yaymaya karşı bir kanun olmadığı için sonradan serbest bırakılan Filipinli bir gence e-posta olarak yollamaya yönlendiren *I Love You* virüsü geldi.

Sonraki yıllarda kanun koyucular işi ciddiye almaya başladı; Avrupa Birliği hızla Sanal Suçlar Anlaşması'nı yaratırken, FBI da Sanal Suçlar bölümünü açtı. Buna rağmen *Code Red*, *The Klez Worm*, *Nimda*, *Sobig*, *Slammer*, *Scalper*, *Fizzer* ve Grimes'in favorisi olan *Trojan.Xombe* gibi yeni virüsler her ay ortaya çıkmaya devam etti.

Grimes virüsler hakkında öğrenebileceği her şeyi hazmettikten sonra Çılgın_Alman'a yardım elini uzattı. Çocuğa Windows XP işletim sistemindeki bazı açık noktaları öğretmeye çalıştı, ama Alman'ın kodlama yapmaya hiç niyeti yoktu; o yalnızca bir virüs yaymak istiyordu. Grimes bu konuda ona yardımcı olmaktan mutluluk duydu.

Sonraki bir haftayı, kendini Yahoo'nun Almanca ana sayfasına yerleştirip, siteye giren her bilgisayara indiren basit ama zarif bir *solucan* yazarak geçirdi. Dahiyane bir şeydi. Bir kere indirildikten sonra kullanıcı ne zaman bir tarayıcı açmaya kalksa bilgisayar kapanıp yeniden açılıyordu.

Solucanın tek sorunu ardında devasa bir iz bırakmasıydı, ama bu Grimes'in umurunda değildi, çünkü virüsü yayacak olan o değildi. Böylece virüsü bir chat odasındaki duyuru tahtası aracılığıyla Çılgın_Alman'a iletti.

Alman'ın *Anarchie-Maschine* virüsü ilk gün 19 ülkede 20 milyondan fazla bilgisayara bulaştı. Yahoo sistemine virüsü silmek için bir program koyduğunda iş işten geçmişti bile; virüs bulaşan sistemlerin Yahoo'ya (ya da herhangi başka bir siteye) erişmesi mümkün değildi; ne zaman bir tarayıcı açmaya çalışsalar bilgisayarları kapanıp açılıyordu.

Bir sürü olumsuz halkla ilişkiler sorunu ve yüzlerce davayla karşı karşıya kalan Yahoo'nun, bilgisayarı olan neredeyse her Alman vatandaşına bildiğimiz postayla virüsün panzehirini içeren bir CD göndermekten başka çaresi kalmamıştı. Zavallı Stefan Artz'a gelince, teknolojik anarşi planı henüz daha bir günlük bile değilken polis kapısına dayanmıştı bile.

Stefan suçunu hemen itiraf edip virüsün gerçek babasının Scythe2112 olduğunu söyledi. Ama, yetkililer Scythe2112 ile ilgili hiçbir bilgiye

ulaşamadı, çünkü Grimes hem Stefan'ın bilgisayarına, hem de duyuru tahtasının sunucularına girip yaptıkları sohbetlerin tüm kayıtlarını silmişti.

CNN International o gece *Anarchie-Maschine* hakkında doksan saniyeden uzun bir haber yapmasa, o şey olasılıkla Grimes'in yaydığı son virüs olacaktı. Ama ekranda virüsünün amblemini görünce adamın aklı başından gitti.

Ve böylece yepyeni bir hobi doğmuş oldu.

Olayı izleyen on sekiz ay içinde Grimes 109 ülkede 200 milyondan fazla bilgisayara başarıyla virüs bulaştırdı. Kullanıcıların virüsün kodunu okumasını engelleyen 'zırhlı virüsler', belli bir yazılımı kullanmaya çalışınca bilgisayarı ele geçiren 'önyükleme sektörü virüsleri', hem önyükleme sektörüne, hem de dosyalara bulaşan 'çoklu virüsler', dosyalara saldırdıktan sonra kendini silen 'doğrudan eylem virüsleri', çalışmakta olan tüm programlara bulaşan 'hızlı bulaşıcılar', sürekli değişim geçirerek algılanılmayı neredeyse olanaksız kılan 'polimorfik virüsler' ve yolunun üzerine çıkan her şeyi yok eden 'silme virüsleri' tasarladı.

Daha da iyisi, her yeni virüste suçu bir hacker özentisinin üzerine attı. Çok geçmeden Ölüm_Meleği efsanesi (namı diğer Scythe2112, Reaper0U812, TheRiverStyx, Hades666) netteki hacker söyleşi odalarında ağızdan ağza dolaşmaya başladı. Diğer hackerler yeni bir Ölüm_Meleği virüsünü yakalanmadan yayan ilk kişi olmak için onu aramaya başladı.

Ama onlardan hep bir adım önde olan Grimes, her hackerin gerçek kimliğini öğrenmeye dikkat ediyordu. Sonra da FBI'nın ana sistemine girip, Sanal Suçlar bölümünün hazırladığı günlük durum raporlarını okuyordu. Federaller genellikle Grimes'in maşasını kendi olanaklarıyla bulmayı başarıyordu, ama başları sıkışırsa Grimes anonim bir tüyo ile onlara yardımcı oluyordu.

Sonunda sıkıldı. Eşi benzeri olmayan bir şey istiyordu: Dünyadaki her haber programının ilk sırasına yerleşecek bir virüs.

Ama ne?

Anarchie-Maschine milyonların internete girmesini engellemişti. *Holy Ghost* kullanıcıların Word belgelerinin içine İncil'den alıntılar sokarak daha da fazlasını ürkütmüştü. *Chile Taco* dünyanın her tarafındaki PC'lerin osuruk sesi çıkarmasına, *Alarm Kloxx* ise dizüstü bilgisayarların her sabah saat üçte kakofonik bir yaygarayla açılmasına neden olmuştu.

Stevie milyonları yıldırmış, korkutmuş, sinir etmiş ve kızdırmıştı. Ama her virüs sadece öncekinin değişik bir varyasyonuydu. Son gösterisi için etrafı gerçekten dağıtacak bir şey istiyordu.

AMA NE?

Bir gün o sorunun yanıtını düşünürken cep telefonu çaldı ve Grimes o güne kadarki en sinir bozucu fikrini buldu.

13

29 Aralık 2007

20:37 (Yargı Gecesi'ne 51 saat, 23 dakika kala)

Elijah kuzeninin öyküsünü keserek, "Bir dakika," dedi. "Önce şunu doğru anlayayım. Yani sen yaşamının tam bir yılını insanları illet edecek virüsler tasarlamaya mı adadın?"

"Aslında iki yıla yakın bir süre diyebiliriz."

"Ortaokulda olduğundan bile daha aşağılık bir adamsın."

"Olmayı deniyorum."

"Bilgisayarım o *Alarm Kloxx* musibetini kaptıktan sonra bir hafta boyunca doğru dürüst uyuyamadığımı biliyor musun? Bugün bile yatmadan önce pilini çıkartıyorum."

Stevie'nin gözleri gururla parladı.

"Pekâlâ… Sormaya korkuyorum aslında… FBI sonunda seni yakaladı mı? Neden bu hale düştün?"

"Hayır," dedi Stevie. "Karma diyelim buna. Çılgın_Alman kodeste hack etme üzerine çok çalışmış. Çıkınca peşime düşüp beni buldu. Aptallık ettim.

Kurduğum tek ciddi güvenlik duvarı benimle yalancı kimliklerim arasındaydı. Kimliğimi tespit etti. Sonra da beni becerdi. Tüm banka hesaplarımı boşalttı, kredimi yok etti, hatta ailemin malvarlığını bile silip süpürdü."

"Neden polise gitmedin?"

"Onlara ne diyecektim ki? Çılgın_Alman'ın adı kötüye çıkmış Ölüm_Meleği olduğum için peşimde olduğunu mu? Beni en az 100 yıl içeri tıkarlardı. Hem… Servetimi elde ediş şeklim de tam olarak yasal değildi."

"Tanrım!"

"Para çalmadım, ama gelirlerimi vergi dairesine kuruşuna kadar bildirdiğim de pek söylenemez." Stevie duraksadı. "Her neyse… Ebeveynlerime birilerinin onların kimliğini çaldığını söyledim. Babam bunun benim yüzümden olduğunu anlayınca beni kapı dışarı attı. Büyük olasılıkla polise de teslim ederdi, ama ayrıntılar konusunda biraz muğlak davrandım."

"Yakışmış."

Stevie içinde karbonhidrattan fazla hava olan 15 dolarlık bir çerez paketini açarken, "Ben de öyle düşündüm," dedi. "İşin en kötü yanı da son virüsümü tamamlamaya *şu kadarcık* kalmış olmasıydı. Dahiceydi. Onu cep telefonları yoluyla yayacaktım. Tarih yazacaktım. Ama Çılgın_Alman sayesinde ev sahibim dairemdeki her şeye el koyup tüm bilgisayar donanımımı sattı."

Stevie yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. "Tanrıya şükür ki, Gameboy bende kalmıştı, yoksa aklımı kaçırabilirdim."

"Ev sahibi sadece kirayı ödemedin diye eşyalarını satamaz."

"Sahte bir tutuklama emri varsa ve aranan kişi de sensen satabilir."

"Haaaa!"

"Evet, haaaa! Tanrı eksikliklerini göstermesin, Cumhuriyetçiler yasayı değiştirdikten sonra Çılgın_Alman beni iflas ettirdiği yetmemiş gibi bir de aynasızları peşime taktı. Kahrolası sosyal güvenlik numaram artık zehir saçıyor ve tanıdığım herhangi birini aramaktan bile korkuyorum. Son birkaç haftadır metro istasyonlarında dilenip yeni bir kimlik edinmek için para biriktiriyorum."

Stevie barın üzerine çıkıp dramatik bir şekilde kollarını kaldırdı. “Sonra da Anka kuşu gibi küllerimden tekrar doğacağım.”

“Çok fazla *X-Men* dergisi okumuşsun sen.”

“Belki. Peki, senin öykün ne? Son on yedi yılda kayda değer bir şeyler yaptın mı? Kanserin çaresini bulmak örneğin. Ya da süpermodelleri becermek.”

“Pek değil,” dedi Elijah. “Pazar araştırması işindeyim. Glass[5] Danışmanlık: Şeffaflık Bizim İşimizdir.”

5 *İng.* Cam (ç.n.)

“Cam. Şeffaflık. *Çoook* zekice.”

“Onayladığına sevindim.”

“Yani sen de yemeğin ortasında arayan şu sinir bozucu tiplerden misin?”

“Hayır. Benim uzmanlığım odak grupları.”

“Sıradan bir zihin-okuyucu.”

“Sadece güçlü sezgilerim var.”

Bir müşteri benzer bir yorumda bulunduğunda Elijah’ın sürekli kullandığı kaçamaktı bu. Her zaman insanların arzuları hakkında olağanüstü güçlü sezgileri olan sıkı bir psikologdan başka bir şey olmadığını düşünmüştü. Bilimselliğe inanırdı ve altıncı hisle ilgili herhangi bir ima onu deli ederdi.

Şimdiyse o ifadede ufak da olsa gerçeklik payı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Stevie’nin karşısında oturup onun tüm duygularını hissederken gerçeği yadsımak zorlaşıyordu. Sadece ‘sezgileri güçlü’ bir insan değildi o.

Çok daha fazlasıydı.

Elijah ile ve Stevie o akşam çok fazla konuşmadı. Stevie 20 dolarlık bir kutu Planters fıstık yedikten sonra ‘iyi geceler’ bile demeden kanepede uyuyakaldı.

Ve Elijah orada oturmuş, evreninin merkezine –yani kayıp kuzenine– bakıyordu. Ama tek yitik ruh Stevie değildi. Kendisi de öyleydi. Kansas’tan

Brooklyn’e neden taşındıkları...
kaçtıkları
...konusunda hiçbir şey anımsamıyordu.

Belki de yüzüncü kez Stevie ile arasındaki psikotik ilişkiyi düşündü.

Hayır, psikotik değil. Başka bir sözcük... Bunu halletmek için HarfAdam *oynamak zorundasın.* HarfAdam’ı *anımsıyor musun? Hani şu Elektrik şirketinin kötü kalpli Heceleyici’yi her zaman yenen harf değiştirici süper kahramanını?*

“Yuvarlanan O’dan daha hızlı. Sessiz E’den daha güçlü. Tek bir sıçrayışta büyük T’nin üzerinden atlayabilen. O bir sözcük. O bir plan. O… HarfAdam o.”

‘Psikotik’ sözcüğünü alalım. Şimdi,’k’yı, ‘o’yu ve ‘t’yi kaybedelim. Onların yerine bir ‘ş’ koyalım. İşte oldu. Buldun.

İlişkileri psikotik değildi. Psişikti.

Ama neden Stevie? Akraba oldukları için mi? Bu mantıklı gelmiyordu Elijah’a. Ebeveynleriyle hiçbir zaman psişik ilişkisi olmamıştı. Hatta onlara yakın olduğu bile söylenemezdi. O üniversiteye başlayınca boşanmışlar, Elijah sonrasında ikisini de çok az görmüştü. Görüştüğü zamanlarda da ortam hep gergin oluyordu; onların yakınında olmak bile boğucuydu.

Ama Stevie ile kendini bir şekilde (en azından kuzeni beslendikten sonra) özgür hissediyordu. Onun *kim-takar* tavrı ona da bulaşmıştı sanki. Elijah bir an için geleceğinin psişik bir sözleşmeyle kuzeninin arzularına bağlı bir hizmetçi olmaktan ibaret olduğunu düşündü. Çok saçma görünüyordu bu… Ama acaba öyle miydi?

Kuzeninin kölesi olma fikri onu ne kadar ürkütüyorsa, Stevie’yi gözünün önünden uzaklaştırmak fikri de eşit derecede dehşet vericiydi.

Ya ona bir şey olursa? Ya –Tanrı korusun– ölürse?

Bir yaşamın son anlarını hissedip, sonra yaşamaya devam etmek nasıl bir şey olurdu acaba? Ama…

Elijah birden buz kesti.

Ama ya hayat devam *etmezse*? Ya Stevie ölünce, o da ölürse?

II. Ara

24 Ağustos 2007

23:57 (Merkezi Avrupa Yaz Saati) (Yargı Gecesi'ne 129 gün kala)

Valentinus seansı yönetmeyi bitirince duş almak için oteline gitti. Başına dökülen su tere bulanmış bedeninden akıp giderken duvara yaslandı. İnisiyasyon toplantıları hep yorucu oluyordu, ama o akşamki onu sahiden tüketmişti.

İspanyollar dindar insanlardı ve Madrid'de yaşayanların %89'undan fazlasının Katolik olması da katılımcı bulmayı o derecede zorlaştırıyordu. O akşamki yirmi yedi katılımcının üçü dışında hepsi düzenli olarak kiliseye gidiyordu. İnançları çok güçlüydü, ama Valentinus daha önce de sayısız kez yaptığı gibi onları bastırmayı başarmıştı. Kilisenin düzenbazlığını tüm çıplaklığıyla ortaya koymuştu ki, bu gerçeği saklamak için zekice tasarlanmış bir sis perdesiydi.

Nefesini bırakıp, duş başlığını sıcak suyun yüzüne gelmesi için çevirdi. Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Seans onu heyecanlandırmıştı. Duygularını kontrol altına almaya ve kendine gelmeye çalıştı.

Sadece plana odaklan.

Başını sallayarak kat ettiği yolu düşündü. Sadece o yolculukta Barselona, Vertara ve Sevilla'da yandaşlar bulmuştu. Üç şehir daha gezip sonra İtalya'ya geçebilirdi. O ülkede en azından elli taraftara ihtiyacı vardı, bu da toplam suikastçı sayısının neredeyse yarısıydı. Neyse ki katılımcıların çoğu Roma'dan geleceği için elli ayrı toplantı yapmak zorunda kalmayacaktı.

İtalya'dan sonra Avrupa'daki işi bitmiş olacaktı. Gittiği ülkelerin çoğunda –Letonya, Lituanya, Belarus, Ukrayna, Bosna, Hırvatistan, Slovenya, Avusturya, Macaristan, Slovakya, Çek Cumhuriyeti, İsviçre, Belçika, Hollanda, İngiltere, İrlanda ve Portekiz'de– bir ya da iki şehri ziyaret etmişti. Sadece Fransa, Almanya ve Polonya'da üçten fazla şehre uğraması gerekmişti.

İçini çekerek suyu kapattı. Küvetten çıkıp düzgün fiziğini aynada beğeniyle seyretti. Bedenini seviyordu. Maddi tek zaafı buydu. Dünyayı geride bıraktığında sadece o bedeni özleyecekti.

14

30 Aralık 2007

09:08 (Yargı Gecesi'ne 38 saat, 52 dakika kala)

Winter önündeki koyu mavi kadifenin üstüne dizilmiş ince iğnelere baktı. Sağ avucunu yukarıya çevirdi. Sonra sol eliyle bir iğne alıp yavaşça bileğiyle avucu arasındaki kıvrıma dört milimetre kadar batırdı.

İğne 'kesik sekans' olarak da bilinen *lie que* ile kesişince keskin bir sızı ve tanıdık bir karıncalanma hissetti. Aynı şeyi sol bileğinde de yaptı, sonra her iki elini de avuçları yukarıya bakacak şekilde yavaşça dizlerine koydu.

Gözlerini yumdu ve akupunktur iğnelerinin etrafında yoğunlaşan *ch'i* enerjisinin kollarındaki ve bacaklarındaki bir düzine *jing-luo*'dan birini canlandırdığını hayal etti. Birbirine bağlı on iki meridyenden her biri değişik bir organa karşılık geliyordu ve *ch'i*'nin bedende dolaşımını sağlıyordu.

Winter akciğer meridyenindeki yedinci noktayı uyararak baş ağrısına neden olan tıkanıklığı açmayı umuyordu. Babasının eski tekerlemesi aklına gelince güldü: *Enseye ve başa*, lie que *bağlıdır*.

Gözlerini kapayarak dış dünyayla olan ilişkisini kesti. On dakikalık meditasyondan sonra baş ağrısı azalmaya başlamıştı ki, birden çalan telefon tüm dikkatini dağıttı. Duymazdan gelmeye çalıştı, ama mümkün değildi. Ayağa kalkıp komodine gitti ve ahizeyi kaldırdı.

“Alo?”

“Winter…”

Winter midesinde bir boşluk hissetti. Telefondaki ses fısıltının biraz üstündeydi, ama hemen tanımıştı. “Beni rahat bırak, Michael.”

“Bekle!” diye hırıldadı Michael. “Kapatma. Seni seviyorum. Ve senin de beni sevdiğini biliyorum.”

Winter gözlerini yumdu. Onu gerçekten sevmiş miydi? Evet, o sözcükleri birçok kez söylemişti, ama bunu anlamını kastederek mi yapmıştı? Ya da Michael onun tenine dokunduğu zaman hissettiği heyecanı, bir türlü yakalayamadığı o tek duyguyla mı karıştırmıştı?

“Senden hoşlanmıştım, Michael. Ama artık öyle değil. Şimdi… Şimdi senden sadece korkuyorum.”

“Beni neden affedemiyorsun?”

“Çünkü sana güvenemiyorum. Ve çünkü…”

Çünkü diğerleri gibi onun da deli olduğunu düşünüyorsun. Gerçek şu ki, onun seni gerçekten sevdiğine inansan, neredeyse affedebilirdin de. Ama sevdiği sen *değilsin. Yalan mı? Müziğin. Her zaman da öyle oldu.*

“Michael lütfen!” diye hıçkırdı Winter. “Şikâyetimi geri alacağım. Sadece beni yalnız bırak. Sana yalvarıyorum.”

“Seni aklımdan çıkartamıyorum. Gözlerimi ne zaman kapatsam karşımdasın. Müziğini duyuyorum ve…”

“Seni bir daha asla görmek istemiyorum! Beni anlıyor musun?”

Michael bir süre sessiz kaldı, tekrar konuşmaya başladığında hırıltılı sesinde Winter’in buz kesmesine neden olan telaşlı, çılgınca bir ton vardı.

“Bu akşamki konserine gelebilirim ve son bir defa konuşabiliriz. Ben…”

Winter ahizeyi çarparak yerine koydu. Kalbi deli gibi atıyordu. Kapı çalınınca yerinde sıçradı. O kadar korkmuştu ki, boğazına kadar yükselen çığlığı zorlukla bastırdı. Kendini bir aptal gibi hissederek kapıya gidip gözetleme deliğinden baktı.

Joseph Uecker’i görünce rahat bir nefes aldı ve kapıyı açıp iriyarı koruma görevlisine baktı. Adamın kasları beyaz gömleğinin üzerine giydiği lacivert ceketin üzerinden bile belli oluyordu. Koca adam her zamanki gibi rahatsızmış gibi duruyordu. Öyle yapılıydı ki, ona bakmak bile insanın kendini incecik hissetmesi için yeterliydi.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim. Ama burada sizi… Sizi görmek için ısrar eden bir bey var.”

Koruma görevlisi gözünün ucuyla sağına baktı. Başını kapıdan uzatan Winter de bakışlarını o yöne çevirdi. Ve o… O adam bir rüyadan –ya da karabasandan– çıkmış gibi orada duruyordu.

Yanında Alman kurt köpeği ile birlikte, kör adam.

Winter’in benliğini derin bir kaygı kapladı. Bir takipçiyle daha uğraşamazdı.

“Gönder onu,” dedi. Üstündeki tişörtün içinde kendini fazlasıyla korunmasız hissediyordu. Kollarını gövdesine doladı. “Günün geri kalan kısmında da rahatsız edilmek istemiyorum.”

“Emin misiniz?” diye sordu Uecker. “O sadece diyor ki…”

“Ne dediği umurumda değil!” diye patladı Winter. “*Gitmesini* istiyorum. Anladın mı?”

Uecker omuzlarını dikleştirdi. “Evet efendim.”

“Teşekkür ederim.” Winter kapıyı çarparak kapattı.

Dışarıda kör adamla geçmesine izin vermesi için ikna etmeye çalıştığı Uecker arasında hızlı, ama hararetli bir konuşma geçtiğini duyabiliyordu. Söylenenlerin hepsini anlayamasa da şaşırtıcı bir durum olduğunu anlayabilmişti; koruma görevlisi sanki yumuşuyordu.

Kapıyı hızla açıp koridora fırladı.

“Neden beni rahat bırakmıyorsunuz?” diye bağırdı kör adama. “Gidin buradan! Hemen!”

Kör adam ona doğru kararsız bir adım atarken, “Bayan Zhi,” dedi. “Beni bir dinleseniz.” dedi.

Winter bir an bocaladı. Adamın sesinde reddetmek istemediği bir şey, inandırıcılıkla karışık ve neredeyse hipnotik bir yakarış vardı. Belki haklıydı. Belki de onu dinlemesi gerekiyordu. Ne zararı olurdu ki…

Ama Winter kendine engel oldu. O çılgınlık artık bitmeliydi. Benliğinin bir parçasını isteyen her hayranını dinlemeye son vermeliydi artık.

Kesin bir kararlılıkla, “Hayır,” dedi. “Sen beni dinle! Dön ve git. Buraya bir daha gelme. Asla! Git!”

Kör adam bir şey söyleyecek gibi ağzını açınca, Winter bakışlarıyla onu susturdu. Gözleri sanki karşısındaki kişinin hissedebildiği fiziki bir güç

yayıyordu.

Sonunda adam başını öne eğdi. “Gel Sascha.” Başka tek bir söz söylemeden dönüp köpeğiyle uzaklaştı.

Winter, “Giderken yollarını kaybetmeyeceklerinden emin ol,” dedi Uecker’e ve odasına girip kapıyı kapattı. Yalnız kalınca yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış halde yere çöktü. On dakika kadar öylece ağladı. Michael için... Annesi için... Yeni, esrarengiz kör takipçisi için… Ve nihayet kendi için ağladı.

Ama gözlerini kapadığında gördüğü kişi o insanların hiçbiri değildi.

Beyninde çalınan gümüş haçının ateşten bir top gibi parlayan görüntüsü ve onsuz yaşamının asla aynı olmayacağına yönelik kesin inanç vardı.

Bileklerinde duyduğu acıyla gözlerini açtı. Kollarından aşağı iki ince çizgi halinde sızan kanı gördü.

Kahretsin!

Eğrilmiş akupunktur iğnelerini çekip bileklerinden çıkarttı. Kolundaki kanı silerken bunun ileride olacakların bir alameti olup olmadığını düşünmekten kendini alamadı.

Michael Evans hastaneden çıkınca Winter ile ilişkilerinin bittiğini kabullenmek zorunda kaldı. Bir daha asla onun porselen tenine dokunamayacaktı. O ılık, pürüzsüz vücudunu hissedemeyecekti. Sevişirlerken benliğinde yankılanan güzel müziği bir daha asla duyamayacaktı.

Winter ile onun soyunma odasında seviştikleri ilk akşam son derece şaşırtıcı ve harikulade bir müzik duymuştu. Önce bunun bir müzisyen grubu tarafından yakın bir yerlerde seslendirildiğini sanmıştı; ama yarı uyanık halde ikinci defa seviştiklerinde aynı güçlü ve etkileyici ritme yeniden kapılmıştı. Sevişmelerinin coşkusuyla birlikte müzik de doruğa ulaşınca, Michael çanları kulağıyla değil, beyniyle algıladığını farketmişti.

Ama duyduğu sadece çanlar değildi. O utkulu çan seslerinin gerisinde başka sesler de vardı. Flüte benzeyen bir şeyin tiz ve hafif melodisi. İnce bir tenorun pes, oyunbaz tınısı. Ve başka bir dünyadan geliyormuş gibi

algılanan melodiyi kusursuzca tamamlayan, kırılan camın keskin, billurumsu çınlamasıyla karışık, uzaklardan gelen bir sesin yuvarlanan notaları.

İki âşık doyuma ulaştıklarında, titreyen ve sarsılan bedenlerle aynı anda orgazm olurken çıkardıkları farklı sesler o ana dek yaşadıklarından çok daha keyif verici, tek bir coşkulu, sarsıcı doruk noktasında birleşmişti.

Winter yorgunluktan baygın, uzun koyu renk saçları göğsüne yayılmış bir şekilde uyurken, Michael asla Felicia'ya dönemeyeceğini anlamıştı. Ertesi sabah sadık bir koca gibi evine gitmiş ve onu hâlâ seviyormuş gibi davranmıştı, ama bu sadece bir maskaralıktı.

Winter Zhi ile seviştikten sonra kalbini artık başka kimseye veremezdi. O geceyi izleyen iki ay boyunca sadece onun için yaşadı. Kendini onun masum sololarında kaybederek ve arka planda ona eşlik eden orkestraların ötesinde sadece onu işiterek konserlerini dinlemek için tüm ülkeyi dolaştı.

Ve her gece salon ışıkları yanıp, hâlâ Winter'in müziğinin duygusal yansımaları içinde olan dinleyiciler dağıldıktan sonra, o insanları öylesine etkileyen kadının kendisine ait olduğunu bilen Michael gururdan kabarıyordu.

Felicia peşine düşüp onu bulduğunda izah etmeye çalışmış, ama o anlayamamıştı. Duyduğu öfkeyle medyaya gitmiş, ağlayan yüzü ertesi sabah gazetelerde Winter ile Michael'in el ele tutuşmuş resimlerinin yanında çıkmıştı.

Winter o olaydan sonra onunla tüm ilişkisini kesmişti. Kaltak annesi de hakkında bir men kararı çıkarttırmıştı. Michael bunun ertesinde Felicia ile barışmaya çalışmış, ama seviştikleri zaman artık onunla olamayacağını son kez anlamıştı. Winter ile sevişmenin hazzını tattıktan sonra karısıyla sevişmek bir cesetle seks yapmak gibiydi. Ertesi gün, boşanma davası açtı. Winter'in onu geri kabul edeceğini ummuştu, ama karar kesindi.

Tüm bunları tekrar tekrar düşünerek hastaneden eve doğru buz tutmuş kaldırımda yürürken Michael de kesin kararını verdi.

Eve girince Felicia tüm mobilyayı götürdüğü için bomboş olan salondan geçerek doğruca yatak odasına gitti, gardırobu açıp en üst rafa uzandı. Eliyle yoklayarak eski Adidas kutusunu buldu. Kutuyu yatak olarak kullandığı battaniye yığınına götürdü, kapağını açtı ve içindeki .38'lik Smith&Wesson tabancayı yavaşça çıkardı.

Atış poligonunda talim yapmayalı uzun zaman olmuştu, ama bu Michael’i endişelendirmiyordu. Bir polis olan babası daha on yaşındayken ona silah kullanmayı öğretmişti. İnsan şeklindeki hedefte delikler açan silahın güçlü tepkisini ilk hissedişinde duyduğu heyecanı hâlâ anımsıyordu.

Ama o akşam tetiği çektiğinde öyle bir zevk duymayacaktı. Bu kez delikler bir kâğıt parçasında açılmayacaktı. Winter Zhi’nin kalbinde olacaklardı.

15

30 Aralık 2007

12:08 (Yargı Gecesi’ne 35 saat, 52 dakika kala)

Uyandıklarında öğlen olmuştu. Yattığı yerden doğrulan Stevie miskin miskin gerindi.

O daha ağzını açmadan Elijah seslendi: “Yiyecek bir şeyler ısmarlayacağım.”

Yemekler yarım saat içinde gelmeye başladı.

Szechwan Palace’den kızarmış domuz etli pilav. Burrito Emporium’dan mantarlı tavuk. Atomic Wings’den tavuk kanadı. Taj Mahal’dan körili kuzu. Ve E.J.’s Luncheonette’den iki dilim yaban mersini pastası. Kahverengi yiyecek paketleri taşıyan adamlar birbiri ardına geliyordu.

Elijah daha önce hiçbir öğünden o derece zevk almamıştı. Bir önceki akşam olduğu gibi yiyişini Stevie’ye göre ayarladı. Geride kaldığında rahatsızlık veren bir uyumsuzluk hissi duyuyordu.

Stevie sebzeli *tempura*’sını[6] silip süpürürken, “Pekâlâ,” dedi. “Neler olup bittiğini anlamanın zamanı geldi. Baştan başlayalım. Elijah’ın yaşamı, Kahire’den Delişehir’e.”

6 Kızartılmış deniz mahsüllerinden yapılan bir Japon yemeği (ç.n.)

“Sağol.”

“Ciddiyim ahbap. ‘Yeteneklerinin’ havadan geldiğini sanmıyorum. Metroya binmeden hemen önce kolyenin çalındığını söylemiştin, değil mi?”

“Doğru.”

“Öyleyse oradan başlayalım.” Stevie yerinden kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı. “Onu nereden almıştın?”

“Anımsa…”

“Tamam, tamam! Anımsayamıyorsun. Bu durumda doğru iz üzerindeyiz demektir. Bir bakalım… 1991’de özel bir okula transfer oldun.”

“Kahire Ortaokulu o kadar da özel bir yer değildi.”

“Orası değil. Başka bir yer. Devlet okulundan ayrılırken üstün yetenekli çocuklar için bir okula gideceğini söylemiştin. Bunu anımsıyor musun?”

Elijah başını olumlu anlamda salladı.

“Yani bir ipucu daha. Orada sana bir şeyler yapılmış olmalı.”

“Ya sana yalan söylediysem?”

“Sanmam. Sally Teyze’nin de yalan söylemiş olması gerekir, çünkü anneme aynı şeyi anlatmıştı. Annem de beni yetersiz olmakla suçlamıştı. Bir ay boyunca, ‘Neden biraz gayret etmiyorsun?’ lafını dinlemek zorunda kalmıştım. Her neyse… Hafızam beni yanıltmıyorsa, seni keşfeden Bay Kuehl idi. Aşağı yukarı, seninle aynı zamanda ayrıldı okuldan.”

Elijah o adı zihninde dolaştırdı. Hatırlamadığı bir öğretmen onu anımsamadığı bir programa dahil etmişti.

“Peki, Kahire’ye ne zaman taşındınız?”

Elijah bu kez de geçmişi düşündü. Anımsadığı ilk şey, suyun üzerine kurulmuş bir salıncaktı.

“Yaz aylarıydı. Yeni evimize taşındıktan hemen sonra göl kenarında bir 4 Temmuz partisi vardı ve ben her şeyin ne kadar mükemmel ve huzurlu olduğunu düşündüğümü anımsıyorum.”

“Harika. Şimdi bir zaman cetvelimiz var. Şubat’ta gittin ve Temmuz’da, aradaki beş aya dair hiçbir şey anımsamadan tekrar ortaya çıktın. Haç o

zaman sende miydi?"

"Sanırım."

Stevie başını salladı. "Bunun tek bir açıklaması var: Seni cinler ele geçirmiş."

"Stevie..."

"Bir dakika, bir saniye benimle kal. Scully bile bazen Mulder'i dinliyordu."

Elijah *X-Files* dizisine yapılan atıf karşısında gözlerini devirdi, ama kuzeninin devam etmesini bekledi.

"Önce bir iblis tarafından ele geçiriliyorsun ki, bu hafıza kaybını açıklar. Sonra sahneye Bay Kuehl çıkıyor. Muhtemelen ortada neler döndüğünü anlayan, sonra da seni bu…" Stevie duralayıp, parmaklarıyla havada hayali tırnak işareti yaptı. "…*özel okula* gitmek için kandıran gizli bir iblis avcısı. Sonra iblisi kovuyor, eski bir haçla seni korumaya alıyor ve seni İncil Bölgesi'ne[7] yolluyor. Öykünün sonu." Kuzeninin yüz ifadesini görünce ekledi: "Biraz zorlama mı? Evet. Olanaksız mı? Hay…"

7 *Bible Belt:* ABD'nin dinsel olarak tutucu bilinen güneydoğu bölgesine verilen ad (ç.n.)

"EVET!"

Omuz silken Stevie pastasından bir parça aldı. "Ama bir an için seni de inandırdım."

"Aslında inandırmadın."

"Eh, peki. Denediğim için beni suçlayamazsın. Ama cidden, burada gerçek bir *Alacakaranlık Kuşağı* saçmalığıyla karşı karşıyayız. Zihinlerimizi her olasılığa açık tutmalıyız."

"Tüm bunların bilimsel bir açıklaması olması gerek."

"E.T. ortaya çıkmadan önce Scully de hep böyle derdi."

Elijah buna yanıt vermedi.

"Bak, normal olarak dindışı bir teori öne sürerdim – doğaüstü güçler, uzaylılar, hükümet komplosu, bu tür şeyler– ama yaşananların senin şu haçla ilgili olduğunu kabul etmek zorundasın. Ve eğer yedi sezon *Vampir Avcısı Buffy* izlemek bana bir şey öğrettiyse, o da yaşayan ölülerle başa çıkmanın tek yolunun haçlar ve kutsanmış su olduğudur."

"Yani şimdi ben bir vampir mi oldum?"

Stevie başını iki yana salladı. “Kötü örnek. Demek istediğim, dinin bu işin bir parçası olduğunu düşünmek belki de o kadar çılgınca değildir. Dünyada ne kadar Hıristiyan var? Bir milyar civarında mı? Bu kadar taraftarı olduğuna göre, tüm şu İncil zırvalığının gerisinde *bir şeyler* olması lazım.”

Elijah pencereden dışarıya bakarak, “Şimdi mantıklı olmaya başladın,” dedi. “Sanırım bu da Kıyamet’in ilk işareti olmalı.”

“Pekâlâ, Bay Büyücü. Bakalım *sen* nasıl bir teori üreteceksin? Ortaokuldayken bile neredeyse lanet olası bir yarı tıp öğrencisiydin. Senin doktor olman gerekmiyor muydu?”

“Tıbba başladım ama… Bıraktım.”

“Hey!” Stevie kuzeninin omzuna sevecen bir yumruk attı. “Serseri bir yanın olduğunu hep biliyordum. Ne oldu? Baskıya mı dayanamadın?”

“Uzun hikâye.”

Stevie ellerini başının arkasında birleştirdi. “Tesadüfe bak, programım şu anda bomboş.”

Aslında belki Stevie haklıydı ve ilerlemenin tek yolu geçmişe bakmaktı. Elijah psikiyatri koğuşundaki ilk –ve son– gününü düşündü.

16

9 Eylül 1999

07:57 (2007 Yılbaşı’na 7 yıl, 113 gün kala)

Elijah beyaz önlüğü ilk defa giydiğinde yeşilleri[8] çoktan terden sırılsıklam olmuştu. Doktorlar belki de o nedenle giyiyordu önlüğü; hastalar

ne kadar korktuklarını anlamasın diye.

8 Tıp öğrencilerinin hastanelerde staj yaparken giydiği yeşil giysiler (ç.n.)

Derin bir soluk aldı. Tüm hayatı boyunca o an için çalışmıştı. Lise mezuniyet töreninde veda konuşmasını yapan örnek öğrenci. Kansas Üniversitesi'nde *Magna Cum Laude*.[9] Tıbbiyeye giriş sınavlarında alınan mükemmel notlar. Ve Johns Hopkins Üniversitesi'nde üçüncü sınıfa kadar gösterilen başarı. Eğer günün getireceklerine entelektüel anlamda hazır biri varsa, o da kendisiydi.

9 ABD üniversitelerinde sınıfının en üst %2'si arasında mezun olanlara verilen derece (ç.n.)

Öyleyse neden donuna kaçıracak kadar korkuyorsun? Entelektüel olarak hazır olabilirsin, ama duygusal olarak daha şimdiden geberiksin.

Musluğu sonuna kadar açtı ve buz gibi suyu yüzüne çarptı; terle karışan su kaygan bir karışım oluşturdu. Paslanmaz çelik lavabodan başını kaldırıp aynaya baktı.

Flüoresan lambalarının göz kamaştıran ışıklarının altında solgun cildi bir vampirinkini andırıyordu. *The Lost Boys*'daki Kiefer Sutherland. Bir çift uzun sivri dişle karşılaşmayı bekleyerek ağzını açtı, ama tek görebildiği kendi biraz çarpık dişleriydi.

Yüzünü kahverengi sert kâğıt havluyla sildi ve patronuyla buluşmak üzere dışarıya çıktı. Psikiyatri asistanı sırıtarak verdiği ve onlara ne kadar bilgisiz, değersiz, dış kapının dış mandalı, işe yaramaz kişiler olduklarını hatırlatan konferansından sonra sorularını birbiri ardına sıralamaya başladı.

"Dr. Glass," diye gürledi. "Bana duyguların nasıl çalıştığını anlatın."

Elijah toplum içinde konuşmaktan nefret ediyordu. Bunun bir sınavdan başka bir şey olmadığını kendine anımsatarak, sadece asistan doktor üzerinde odaklanmaya çalıştı. Ve iş sınav vermeye gelince, Elijah'ın üzerine yoktu. Hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

"Kan b-b-basıncı, bağırsaklardaki şişkinlik, cilt ısısı, ışık, cinsel uyarı, vesaire hakkındaki bilgiler beyine iletilir. Hipotalamus bu bilgileri açlık, susama, zevk, acı, cinsel doyum, öfke ya da saldırganlık gibi duygulara çevirir. Sonra da bedenin geri kalanına otonom sinir sistemi yoluyla komutlar gönderir."

"OSS hangi üç kısımdan oluşur?"

"Sempatik, parasempatik ve enterik."

“Bunların işlevleri nedir?”

“Sempatik sistem vücudu tehlikeye karşı hazırlayan kaç-ya da-dövüş refleksini harekete geçirir. Gözbebeklerini büyültür, göz kapaklarını açar, ter bezlerini uyarır; kan dolaşımını artırmak için büyük kaslardaki kan damarlarını açar, kan basıncını yükseltmek için öteki damarları büzer, kalp atışını hızlandırır; akciğerlerdeki bronkiyal tüpleri açar ve sindirimsel salgıları durdurur. Aynı zamanda epinefrin salgılamaları için adrenal bezlerini tetikler.”

Tepki bekleyerek bir an duraladı, gelmeyince devam etti:

“Parasempatik sistemse tam tersini yapar. Gözbebeklerini küçültür, tükürük bezlerini tetikler, mide salgılarını uyarır, bağırsakları harekete geçirir, bronkiyal tüpleri büzer ve kalp atışını yavaşlatır.”

“Ya enterik sinir sistemi?”

“Mide faaliyetlerini düzenler,” dedi Elijah, sonra da söylemek üzere olduğu laftaki ironiyi düşünerek duraksadı. “Bu da s-s-sinirli olduğunuz zaman mide bulantısı hissetmenize neden olur.”

“Yani duygular kendilerini fiziksel tepkiler olarak mı gösterir?”

“Evet.”

“Öbür türlü olmadığına emin misiniz?”

“Pardon?” dedi Elijah. Kafası karışmıştı.

“Hangisi önce gelir? Tavuk-yumurta meselesi. Önce korku hissederiz ve bedenimiz sonra mı tepki gösterir? Yoksa bedenimizin harici uyarılara verdiği yanıtı beynimiz korku olarak mı *yorumlar*?”

“Emin değilim.”

Stajyer doktor elindeki panoya göz atarak, “Doktor… Hodge,” dedi.. “Dr. Glass’a yardım etmek ister misiniz?”

“Elbette.” Nefretlik cerrah özentisi Zack Hodge güldü. “Duyguyla ilgili iki teori var. 1884’de öne sürülen birincisi, beynin bir kaç-ya da-dövüş tepkisi tetiklediğini ve sonra da bunun neden olduğu fiziksel tepkiyi korku hissine dönüştürdüğünü ileri süren James-Lange Teorisi’dir. Başka deyişle, kalp atışlarımızın hızlanması, gözbebeklerimizin büyümesi, vesaire *nedeniyle* korku duyarız. Bu teori 1929’da alt beynin duygu-üreten bilgileri alıp, sonra bunları aynı anda hem yorumlanmaları için üst kortekse, hem de fiziksel tepki için OSS’ye gönderdiğini ileri süren Cannon-Bard Teorisi tarafından çürütüldü. Başka deyişle, *korktuğumuz için* kalp atışlarımız

hızlanır, gözbebeklerimiz büyür. Tıp dünyası hangi teorinin doğru olduğuna henüz karar vermiş değil, ama çoğunluk Cannon-Baird Teorisini destekliyor."

"Çok güzel," dedi asistan ve Elijah'a sert bir bakış gönderdi. "Nereden geldiğinizi bilmeden, nereye gideceğinizi de bilemezsiniz. Bunu hatırlamaya çalışın, Dr. Glass."

Asistan onları kalabalık asansöre sokarken Elijah yanıyordu. Kapılar kayarak açıldığında beş tıp öğrencisi, okulun ilk günündeki çekingen birinci sınıf öğrencileri gibi dışarıya çıktı. Ama artık çiçeği burnunda tıp öğrencileri değil, birer doktordular. Bilgisiz ve tehlikeli, ama her şeye rağmen doktor.

Seyrettiği tüm hastane dizileri Elijah'ın beyninden geçti. *ER. Chicago Hope. St. Elsewhere. Gideon's Crossing. Diagnosis Murder. Grey's Anatomy.*

Üçüncü yılın ilk günü hep bilinen şeyler yaşanırdı. Bunu milyon kere seyretmişti. Sonunda korkacak kadar akıllı olanlar, doktor olabileceklerinin inancıyla başarıya ulaşırdı. Elijah da öyle olacaktı. Önündeki on yedi saati bir şekilde atlatmak zorundaydı, o kadar.

"Dinleyin şimdi," dedi asistan doktor. "Servisteki hastaların çok azı şiddete eğilimli. Yine de zor bir durumla karşılaşırsanız paniğe kapılmayın. Güvenlik görevlileri sürekli tetiktedir. Bana yakın durun ve dikkatinizi toparlayın. Gidelim."

Asistan kalın çelik kapıya vurdu ve kısa boylu bir zenci açtı. Kapı açılırken isterik çığlıklar atan bir kadın sesi kulaklarını tırmaladı.

"Psikiyatri koğuşuna hoş geldiniz."

Elijah titreyen elini göğsüne bastırdı. Gömleğinin altındaki gümüş haçı hissetmek endişesini azaltıyordu. Vücudundaki her refleksin kaçmayı dayatmasına rağmen ayaklarını ileriye gitmeye zorladı. Adım adım.

Büyük gündüz odasına girince aklından geçen ilk düşünce, '*Burası bir otobüs terminali,*' oldu. Odadaki herkes bekliyordu. Bazıları hastasını görmek için bekleyen ziyaretçilerdi. Başka kimileri ziyaretçilerini bekleyen

hastalardı. Aileleriyle buluşmuş, her şey yolundaymış gibi davranan hastalar bile bir şeyler bekliyordu.

Dışarıya çıkmayı bekliyorlardı. İyileşmeyi bekliyorlardı.

Hastaların hepsi, *Victoria's Secret* modellerini bile cinsiyetsiz gösterecek kadar bol pijamalar giymişti. Yüzleri temizdi, ama saçları dağınık ve yıkanmamış gibiydi; ayrıca hepsi yorgun ve biraz da bezgin görünüyordu.

Doktor grubu yanlarından geçerken birkaçı ölü ve ruhsuz gözlerle onlara baktı. Elijah'ın algılayabildiği tek duygu sessiz, sakin bir yakarıştı.

Lütfen canımı acıtmayın. Lütfen beni normale döndürün. Lütfen bırakın gideyim.

Sabırsızlık yansıtan bir kadın sesi, “Elijah,” diye fısıldadı. “Hadi.”

Elijah gözlerini mahzun duruşlu bir hastadan ayırdı ve kapının ağzında bekleyen Alex'i gördü. Çekici çalışma arkadaşı onu acele etmesi için uyarır gibi başını yana eğdi. Grubun geri kalanının gitmiş olduğunu farkeden Elijah, hızla Alex'in ardından kapıdan geçti.

Eğer ziyaretçi alanı iç karartıcı olarak tanımlanacaksa, hasta odalarının dışındaki koridoru tarif etmek için ancak *vahim* sözcüğü kullanılabilirdi. Hava yoğun ve ağırdı; duvarlar sanki insanın üzerine geliyordu.

Asistan duvarda asılı plastik bir dosyadan hasta çizelgesi aldı.

“Her biriniz gruba sunum yapmadan önce hastasıyla beş dakika yalnız kalacak. İlk olarak…” Elindeki çizelgeye baktı. “Teğmen Robert ‘Bob’ Olin. Çöl Fırtınası sonrası post-travmatik stres bozukluğu.’ Dr. Glass, hasta sizin.”

Grup Elijah'ı boğucu koridorda yalnız bırakarak yürüyüşüne devam etti. Elijah çabucak Olin'in kayıtlarını gözden geçirdi. Okudukça midesi burulmaya başlamıştı. Renkli sözcükler sayfadan fırlıyordu sanki:

Halüsinasyonlar… Tehlikeli… Şiddet eğilimli… Katil.

Derin ama titrek bir soluk aldı ve çelik telli küçük pencereden odaya baktı. İçeride zayıf bir adam duvara monte edilmiş televizyona bakıyordu. Sonra dönüp onun gözlerinin içine baktı. Elijah birini gözetlerken yakalanmış gibi utandı birden.

Suçluluk duygusunu bir kenara bırakıp kapının kilidini açtı ve odaya girdi. Olin'in ona baktığını –*içine* baktığını– hissedebiliyordu. Ve sonra hastanın gevşek yüzü sanki olağanüstü bir şey görüyormuş, önemli bir soru soracakmış gibi gerildi.

“Günaydın, Bay Olin. Benim adım Eli… Dr. Glass. Bugün kendimizi nasıl hissediyoruz?”

“Her günkü gibi: Deli. Ama sanırım sen bunu zaten biliyordun.” Bir an duraksadı. “Sen diğerlerinden farklısın.”

“Evet,” dedi Elijah. “Ben hâlâ okuyorum.”

“Hayır.” Olin başını iki yana salladı. “Demek istediğim, sana bakınca hiç renk göremiyorum. Sanki… Sanki burada değilsin bile.”

Kendini adama yaklaşmaya zorlayan Elijah, “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Diğerlerinin hepsi… Onlar parlıyor. Ama sen öyle değilsin. Sen görünmüyorsun. Havaya bakar gibiyim. Ya da ölü birine.”

“Hangi renklerde parlıyorlar, Bay Olin?”

“Bana Bob de. Herkes bana sadece Bob der.”

“Hangi renklerde parlıyorlar, Bob?”

“Nasıl hissettiklerine bağlı,” dedi eski asker. “Kuveyt’teyken bir sürü renk görmüştüm. Ama çoğunlukla yeşil vardı. Koyu, çürümeyi çağrıştıran bir yeşil. Yeşil korkudur. Adamların çoğu korkmuyor gibi davranıyordu, ama ben anlardım. Her zaman anlarım.” Bob başını yana eğip delici bakışlarla onu süzmeye devam etti. “Sen hariç. Seni okuyamıyorum.”

“Bana şu renklerden biraz daha bahseder misin?”

“Onlar bana insanların ne istediğini söyler. Pup’u da o yüzden öldürdüm zaten.”

“Pup kim?”

“Missourili zavallı, salak bir çocuk. Bir av köpeği gibi bakan gözleri vardı ve on beşinden bir gün fazla göstermiyordu. Bu yüzden de herkes ona Pup[10] derdi. Ama kaya gibi sağlamdı; kör bir köşeden ilk dönen o olurdu. Senin anlayacağın, taşaklı biriydi.”

10 İngilizcede *köpek yavrusu* anlamına gelir (ç.n.)

Elijah sessizce dinliyordu, ama bunun nedeni profesyonellik değil, ne diyeceğini bilmemesiydi.

“Ama yaptıklarımızın herkesten çok onu yiyip bitirdiğini görebiliyordum. Ona baktığımda çevresindeki o titrek, açık mavi sisi görebiliyordum; şimşek ışığı tonundaydı.” Bob yüzünü buruşturdu. “Beynimi ağrıtıyordu. Ve gerisinde de o bok rengi vardı; çürük bir diş gibi.

Pup o kadar fazla acı çekiyordu ki… İçi içini yiyordu… Görebiliyordum… Ve hissedebiliyordum. Yemekhane çadırında karşısında oturamıyordum. Ben de bir akşam devriye gezerken Beretta'mı kafasına dayayıp tetiği çektim."

Elijah dikildiği yerde huzursuzca kıpırdadı.

"Öldüğü zaman… Yani ölürken, bütün o Iraklılar gibi kusmuk rengi bir ışık dalgası içinde, çıplak ve dehşete kapılmış halde değildi. Sadece iç *geçirdi*; sanki ayağına batan bir çiviyi çekip çıkartmışım gibi. Ve sonra tüm renkleri karardı. Tıpkı seninkiler gibi."

"Ben ölü değilim, Bob."

"Kanıtla o zaman." Bob elini uzattı. "Sana dokunmama izin ver."

Kalp atışları hızlanan Elijah geriledi.

"Sen bir hayaletsin, değil mi?"

"H-h-hayır."

"O zaman neden sana dokunmama izin vermiyorsun?"

Çünkü bende hafefobi var. Tüm psikiyatrların deli olduğunu bilmiyor muydun? Bu mesleği neden seçtiğimizi sanıyorsun? Ya da belki sen haklısındır. Belki de ben ölüyüm; tıpkı Altıncı His*'deki Bruce Willis gibi. Bizim Bruce da ölü olduğunu düşünmüyordu, değil mi?*

Bob aniden yataktan fırlayıp Elijah'ın elini yakaladı. Eski askerin parmakları tenine dokunduğu anda Elijah'ın gözlerinin önünde bir dizi renk belirdi.

Donuk, pembemsi bir umursamazlık. Keskin, günbatımı-turuncusu bir merak. Ve koyu, mide bulandırıcı yeşil bir korku.

"Aman Tanrım!" dedi Bob derin bir soluk alarak. "Aman *Tanrım-Tanrım-Tanrım-Tanrım!*"

Bob'un nakaratı yerini kulak tırmalayan, dehşet yansıtan bir çığlığa bıraktı. Çığlık kesik ve duygusuzdu, ama Elijah'ın benliğini kırık bir cam parçası gibi delip geçti. Elijah adamın parmaklarını açmaya çalıştı, ama bu mümkün değildi. Beyni pırıltılı bir turkuaz dalgayla dolarken, hissettiği dehşet de ikiye katlandı.

Ve sonra, o da çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Beyni aynı zamanda hem harikulade, hem de dehşet verici olan bir renk cümbüşüyle dolmuştu. Elini kurtarmak istiyordu, ama kaslarındaki tüm kuvvet sanki akıp gitmişti.

İkisi birlikte ve parmakları diğerininkine kenetlenmiş vaziyette deli gibi çığlık atmaya devam ettiler. Elijah orada böylece ne kadar durduklarına emin değildi. Ama beyni…

(on iki yaşından beri)

…hiç hissetmediği duygularla allak bullak olurken geçen zaman ona sonsuzluk kadar uzun geldi.

Sonra ansızın bir çift adaleli kol bedenini kavrayıp geriye çekti. Devasa bir görevli onu bez bir bebek gibi kenara iterken, bir diğeri de iri bedeniyle Bob'u kıstırıp etkisiz hale getirdi. Bob'un ellerinden kurtulan Elijah'ın aklı başına geri gelmişti. Ama heyecandan titreyen dizleri gövdesini taşımakta zorlanınca boylu boyunca yere yığıldı.

"Doktor! Doktor, iyi misiniz?"

Görevli yardım için uzandı, ama Elijah o yabancı elden uzaklaştı.

Yerde sürünerek gerilerken, "İ-i-iyiyim," dedi. Odadaki çelik sandalyeye tutunarak kalktı ve biraz da utanarak üstündeki tozları silkti.

El ve ayak bileklerindeki bağlara direnen Bob'a baktı. Adam boynundaki damarlar gerilmiş halde Elijah'a döndü ve görevli cılız koluna bir şırınga saplarken dişlerini göstererek sırıttı. Kahverengi gözleri iğnenin acısıyla bir an için büyüdü, sonra bulanıklaştı. Bir kez daha, ama bu kez sersemlemiş halde gözlerini kırpıştırarak Elijah'a baktı.

"Sen ölü değilsin," dedi kendinden geçmeden önce. "Başka bir şeysin sen."

17

30 Aralık 2007

14:37 (Yargı Gecesi'ne 33 saat, 23 dakika kala)

“Bir dakika, doğru anladım mı?” dedi Stevie. “On üç yıl kıçını yırtarak okuduktan sonra kötü bir deneyim yaşadın diye her şeyi bıraktın, öyle mi? Piliçlerin doktorların peşinde nasıl koştuğu hakkında bir fikrin var mı senin?”

“Bu benim için büyük bir sorun değil.”

“Ne demek, *büyük sorun* değil? Sen bekâr, heteroseksüel, yirmi dokuz yaşında bir erkeksin. Başka nasıl *sorunların* var ki?”

“Benim hafefobim var, Stevie.”

“Yani?”

“Yani insanlara… Dokunmaktan hoşlanmıyorum.”

“Aman Tanrım! Hâlâ bakirsin, değil mi?”

Elijah başını eğip, ellerine baktı. Yüzündeki ince damarlar açıldıkça kızardığını hissediyordu. Stevie neden her şeyin o kadar üzerine gidiyordu ki? İnsanları rahatsız etmek konusunda psişik bir becerisi vardı sanki.

Stevie eliyle onun dizine bir şaplak attı. “Sana bir *hanım* ayarlamalıyız, kuzen!”

“Önce nelerin döndüğünü anlamaya çalışsak daha iyi olmaz mı?”

“Kesin olan şu ki, senin acil olarak *rahatlamaya* ihtiyacın var.”

“On saniyeliğine bile olsa ciddi kalabilir misin?”

“Çok ciddiyim. Belki de tüm bu olanların nedeni sisteminin…”

“STEVIE!”

Kuzeni nihayet susunca Elijah ellerini gür saçlarının arasından geçirerek arkasına yaslandı ve tavana baktı. Stevie neredeyse bir dakika kadar sessiz kaldı.

“Haklısın ahbap,” dedi sonunda. “Bunların senin bekâretinle ilgisi olmadığına eminim.”

“Teşekkür ederim.” Elijah duraksadı. “Sanırım yok.”

“Peki… Şu anda yaşadıklarının tımarhanedeki o sapığa dokunduğun zaman hissettiklerinle aynı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“*Akıl hastası* demek daha doğru.”

Stevie omuz silkti. “Pa-*ta*-tes, pat-tes. Bana göre hepsi aynı. Demek istediğim, metrodayken benim karnım açtı; beni görünce sen de acıktın. Senin şu akıl hastan deliydi; ona dokununca sen de delirdin.”

“*Delirmedim*. Ben sadece…”

“Onun hissettiklerini hissettin. Aynı bende olduğu gibi. Aradaki tek fark, Bob’un durumunda ona dokunman gerekti, bende ise kablosuza terfi ettin.”

Elijah her ne kadar kabul etmek istemese de, kuzeni haklıydı.

“Sen bir empatsın. *Next Generation*’daki Deanna Troi gibi.”

“O bir Betazoid idi.”

“Sadece yarı-Betazoid. Babası insandı. Neyse, bunun konumuzla ilgisi yok, ama dediğim hâlâ geçerli: Sen empatiksin. Beyninde empati duygusunu tetikleyen şey her neyse, aşırı çalışıyor sanki. Tıp okurken empatinin nasıl çalıştığını öğrenmedin, değil mi?”

“Ayna nöronlar.”

“Hiç duymadım.”

“Nöronun ne olduğunu biliyorsun ama değil mi?”

Stevie ‘hayır’ anlamında başını salladı.

“Nöron, ‘sinir hücresi’nin süslü adı. Beynimizde yaklaşık 100 milyar nöron vardır ve birbirleriyle elektriksel sinyaller aracılığıyla haberleşirler.”

“Harika.”

“Üç temel nöron vardır: Aferent nöronlar doku ve organlardan beyine *bilgi* iletir. Eferent nöronlarsa o bilgiyi işleyip beyinden gönderilen *sinyalleri* aktarır. Aracı nöronlar da beyin ve merkezi sinir sistemi içindeki *iletişimi* sağlar.

“Anladım.”

“İyi. 1996’da, Giacomo Rizzolatti ve Leonardo Fogassi adında iki İtalyan bilim adamı maymunların motor nöronlarını inceliyorlardı. Bir mola sırasında Fogassi bir muzu eline alınca, Rizzolatti maymunda hareket olmamasına rağmen premotor korteksindeki bir nöron kümesinin ateşlendiğini farketti. Normal olarak nöronlar sadece bir eylem sırasında ateşlenir, ama o olayda maymun hareketi *gördüğü* zaman da ateşlenmişti. Maymunun muzu eline almasıyla aynı şeyi bilim adamının yaptığını görmesi fark etmiyordu; hücreler her iki halde de aynı tepkiyi vermişti. Rizzolatti bu hücre kümelerine ‘ayna nöronlar’ adını verdi.”

“Bırak tahmin edeyim,” dedi Stevie. “Bu ayna nöronlar duyguları da taklit ediyorlar.”

“Doğru. Birisiyle etkileşime girdiğimiz zaman, o kişinin davranışlarını gözlemlemekten daha fazlasını yaparız. Beynimizde onların eylem, izlenim

ve duygularının içsel bir betimlemesini yaratırız; eylemde bulunan, algılayan ve hisseden kendimizmiş gibi.”

“Maymun gördü, maymun yaptı,” dedi Stevie.

“Aynen. Ayna nöronlar, mesela bir golf sopasını sallamak gibi karmaşık eylemleri, sadece bir başkasının onları yapışını seyrederek öğrenmemizi sağlar. Aynı zamanda duyguları da iletirler ki, bir boksör yumruk yediği zaman olduğumuz yerde sinmemizin nedeni de budur; ayna nöronlarımız bize o yumruğu yediğimiz *hissini* verir.”

“Ya da bir porno film seyrederken…”

“Anladın,” dedi Elijah onun sözünü keserek. “Her neyse… Bilim adamları bizi diğer hayvanlardan ayıran şeyin beynimizdeki ayna nöronların sayısı olduğuna inanıyor; bazı şeyleri öğrenmemiz onlar aracılığıyla mümkün oluyor. Alet kullanmak, konuşulanları anlamak…” Elijah duraksadı. “Ve empati duymak.”

“Yani benim hissettiğim her şeyi senin de hissetmenin nedeninin ayna nöronlarının fazla mesai yapıyor olması mı diyorsun?”

Bunu bir süre düşünen Elijah başını salladı. “Olası değil.”

“Neden?”

“Ayna nöronlar duyguları bir algılama sonucunda tetikler. Ama metrodayken ben senin aç olduğunu beş duyumdan herhangi biri vasıtasıyla algılamadım. Açlığını hissettiğimde seni henüz görmemiştim bile.”

“Demin de dediğim gibi, kablosuza geçmişsin.”

“Olamaz. Beyin dediğin organ öylesine dağınıktır ki, bırak başkasınınkileri, kendi hislerimizi algılamamız bile bir mucize sayılır.”

“Ha?”

“Birleştirme problemi diye bir şey duydun mu?”

“O gün herhalde hastaydım; dersi kaçırmışım.”

“Birleştirme problemi, bilinçli algının nasıl çalıştığını sorgular; çünkü bilim adamlarının değişik nöron kümelerinin etkinliklerinin tümleşik bir algısal deneyim oluşturmak için nasıl bir araya geldiği hakkında hâlâ en ufak bir fikri yoktur.”

“Tümleşik *ne*?”

Elijah iç geçirdi. “Peki, dinle: İnsanlar renk, hareket ve şekilleri görsel korteksin üç farklı alanında işler. Yani kırmızı bir halkadan atlayan beyaz

bir kaplan görürsek, bazı nöronlar beyazın varlığını, başka bazıları kırmızının varlığını, diğerleri dairesel halkayı ve kimileri de atlayan kaplanı belirtir. Soru şu: Beynimiz kaplanın beyaz olup atladığını, halkanın ise kırmızı ve hareketsiz olduğunu anlamak için tüm bu verileri nasıl birleştirir?”

“Nöronların birbirleriyle konuştuğunu sanıyordum.”

“Sorun da bu zaten; bilim adamları görsel korteks nöronları arasında *hiçbir* iletişim bulamadı. Ayrıca her şey aynı anda oluyor. Bu sadece *görsel* spektrumdaki birleştirme problemini tanımlıyor. Beyinin birbirleriyle ilgisiz alanlarda meydana gelen birden fazla duyusal uyarıyı nasıl bütünleştirdiğiyse, daha da büyük bir gizem.”

“Yani kimse beynimizin nasıl çalıştığını bilmediğine göre senin beyninin benim hissettiklerimi anlayamayacağını mı söylüyorsun?”

“Kimsenin bilincin nasıl oluştuğu hakkında bir fikri olmadığını düşünürsek, senin ve benim olanları anlayabilmemizin herhangi bir yolu olmadığını söylüyorum.”

Stevie bir süre sessizlik içinde Elijah’ın söylediklerini düşündü. “Pekâlâ… Beynin her nasıl çalışıyorsa çalışsın, en azından şimdi senin şu hapahipinin…”

“Hafefobi.”

“Adı neyse o şeyin gerçeklikle ilgili olduğunu biliyorsun. Demek istediğim, her defasında duygularını hissedeceğimi bilsem, ben de insanlara dokunmaya korkardım.”

“Evet,” dedi Elijah. Kolyesi çalındığından o yana ilk defa bir nebze olsun rahatlamıştı.

Stevie haklıydı. Hafefobisi *gerçekten de* mantıklıydı. Ve enoklofobisi de artık eskisi kadar mantıksız görünmemeye başlamıştı. Fobilerinin tümüyle akıl dışı olmadığını kalbinin derinliklerinde hep bilmişti aslında. Şimdi nedenlerini anladığına göre belki… Belki de onları kontrol altına almayı öğrenebilirdi.

“Bu fen dersine biraz ara verebilir miyiz?” diye sordu Stevie. “Beynim bulandı.”

“Aklından ne geçiyor?”

“Önce biraz uykuya ihtiyacım var. Sonra da sinemaya gitmeye ne dersin?”

Elijah karşı çıkmak istedi, ama sinema isteği –aslında Stevie’nin isteği– içinde büyüdü. Hayır demesine olanak yoktu.

“Olur,” dedi. Sonra birden yerinde dikildi. “Tabii ya! Sinema mükemmel bir yer olur!”

“Ne için?” diye sordu Stevie kuşkuyla.

“Bir düşünce deneyi için.”

III. Ara

10 Eylül 2007

08:03 (Merkezi Avrupa Yaz Saati) (Yargı Gecesi’ne 112 gün kala)

Solothurn Pfyffer von Altishofen o sabah meslek yaşamı boyunca ilk defa geç kalmıştı. Ana kapıdan girerken siyah beresini çabucak başına geçirdi. İçerideki labirentten geçip görev yerine vardı.

“*Hauptmann*, çok özür dilerim…”

“Bahane yok!” diye gürledi yüzbaşı. “Albayın henüz gelmediğine dua et. Gelmiş olsa, bu görevi kaybederdin.”

Von Altishofen başını üzüntüyle eğdi. Yüzbaşıya kendisini mazur görmesi için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığı gibi, ne derse desin çiğnenip kendisine geri tükürülecekti. Sessiz kalmak en iyisiydi.

“*Schweizergarde*’de geç kalmak hoş görülmez. Özellikle de senin görevlerine sahip bir *baltacı* söz konusu olduğunda. Artık çocuk değilsin.

Bir erkeksin. Öyle davranmaya başlasan iyi olur."

"Evet efendim."

Yüzbaşı Segmüller, "Şimdi silah deposuna rapor ver," diye homurdandı. "Akşamdan önce tüm silahların bir envanterini istiyorum."

"Evet efendim."

Segmüller bir süre daha baktı ona, sonra yürüyüp uzaklaştı. Von Altishofen yüzbaşı gözden kaybolduktan sonra bile yüz ifadesini bozmadı. Silah envanteri çıkartmak genelde ceza kabul edilmesine rağmen onun hoşuna gidiyordu. Silah eğitimini seviyordu ve modern silahlarla eski kılıçlar arasında olmaktan haz alıyordu.

Yanından geçerken kırıtarak göz kırpan bir Fransız bayan turist grubuna hiç aldırmadan, bodruma inene kadar sert yüz ifadesini bozmadı. Aklında kendine bir eş bulmaktan çok daha ciddi düşünceler vardı. Dikkatini o sabah otobüsü kaçırmasına neden olacak kadar dağıtan düşünceler.

Silah deposuna gönderilmek onun için bir mola gibiydi. Öyle salakça bir idari işle uğraşmayı, en ufak dikkatsizliğin bile çok ciddi sonuçlar doğurabileceği nöbet görevinde olmaya tercih ederdi. Köşeyi dönüp büyük ve uzun salona girdi. Havada belli belirsiz bir toz ve yağ kokusu vardı. Kapıyı kapattıktan sonra ucu baltalı kargıları saymaya başladı. Birini raftan alıp keyifle elinde tarttı.

Parmağını yavaşça baltanın keskin ağzında ve arkasındaki kertikli dikenin üstünde gezdirdi. Jilet gibi keskin balta uzun bir sopaya takılıydı. 160 santimetre uzunluğundaki sapı iki eliyle tutarak ağır silahı savurdu. Güçlü kollarını zorlayan ağır balta bir hışırtı çıkartarak ve ölümcül bir hızla havayı yardı.

Usta elinden çıktığı belli olan öyle bir silahla 14. Yüzyıl'da savaşmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı. Daha basit devirler. Az düşünce, fazla eylem. O zamanlar yaşasa çok başarılı olacağından emindi. Her ne kadar kanlı bir dönem olsa da, savaşta ölmekten gurur duyardı. 1300'lerde yaşamayı şimdiki sakin yaşamına neredeyse tercih edecekti. Öylesine iyi eğitimli bir katil olup da yeteneklerini kullanma fırsatı bulamaması hayıflanacak bir durumdu.

Başını iki yana sallayarak o garip düşüncelerden sıyrılmaya çalıştı. İçgüdüsel olarak bir dua okudu. Ama aklı sürekli bir gece önceki toplantıya gidiyordu. Postadan çıktığında o gümüş bileti çöpe atmasına ramak

kalmıştı. Gnostik kültün üyesi olan Amerikan film yıldızlarının öyküsünü *La Republica*'da okumamış olsaydı, büyük olasılıkla atardı da. Ama sonunda merakı üstün gelmişti.

Toplantıya gidince katılımcı sayısının azlığı von Altishofen'i şaşırtmıştı. Aslında gece boyunca birkaç defa toplantının sadece onun için yapıldığı düşüncesine de kapılmıştı. Bunun saçmalık olduğunu biliyordu. Neticede, kim –özellikle de Valentinus kadar zeki birisi– onun gibi dini bütün bir Katoliği hedef seçerdi ki?

Von Altishofen'in İsa'ya olan inancı tüm yaşamı boyunca bir an bile zayıflamamıştı. Yani… Önceki geceye kadar. Valentinus o kadar inandırıcıydı, akıl yürütmesi o kadar mükemmeldi ki, Solothurn dediklerine kapılmaktan kendini alamamıştı. Dört saatlik toplantının sonunda sadece Katolikliği değil, Hıristiyanlığı da tümüyle reddetmeye hazırdı.

Ama Valentinus ondan herhangi bir vaatte bulunmasını istememişti. Tek istediği, o gece geri dönüp, kendisini bir daha dinlemesiydi. Solothurn da kabul etmişti.

Dinlemekten ne zarar gelirdi ki?

Valentinus, Roma'daki en önemli toplantıyı sona bırakmıştı. Mükemmel kiralık katili bulmak ona 300.000 Avro'ya yakın bir paraya patlamıştı. Beş adamın her birini gümüş zarfları açarken gizlice gözetliyor olsa da, o 'benzersiz yetenek'lerden sadece bir tanesini toplantıya çekmeyi başarmıştı.

Solothurn Pfyffer von Altishofen.

Valentinus odadaki öteki kadınları ve erkekleri önemsememiş, zeytin yeşili gözlere sahip, sarışın ve iri yapılı askere odaklanmıştı. Diğer on üç katılımcıyı umursamıyordu bile. Onlar zaten sadece gösteriş için oradaydı. Valentinus'un yurtdışı toplantılarının çoğu gibi, o toplantı da aslında tek bir kişi için yapılmıştı. Önceki gece o kişi von Altishofen idi.

Onun diğer arkadaşlarından hiçbirini toplantıya getirmeyi başaramamıştı, ama bu önemli değildi. Bir kişiye ihtiyacı vardı; von Altishofen de görevi yerine getirmek için yeterli erişime sahipti. Yirmi iki yaşındaki asker toplantıdan çıktığında, Valentinus onun artık kendisine ait olduğunu

biliyordu. Yine de, üzerinde oluşturduğu etkiyi perçinlemek için bir telkin seansı daha ayarlaması iyi olmuştu.

Her ne kadar planının başarıya ulaşacağından hiçbir zaman kuşku duymadıysa da, gerçekleşeceğini bütün yüreğiyle düşünmeye de ilk defa cesaret ediyordu. Bethany'nin bilgisayardan aldığı listeyi gözden geçirirken gülümsedi. Kuzey, Güney ve Orta Amerika'nın yanı sıra Avrupa da tamamlanınca, geriye sadece Avustralya ve Yeni Zelanda ile Asya'daki 11 ve Afrika'daki 16 ülke kalıyordu.

Yolculukla geçecek dokuz hafta daha. Sonra eve dönüp, yılbaşına kadar Amerika'daki sürüsünü büyütmeye odaklanabilirdi. Ya da kendi deyişiyle Yargı Gecesi'ne kadar.

18

30 Aralık 2007

19:49 (Yargı Gecesi'ne 28 saat, 11 dakika kala)

Karanlık konser salonuna bakan Winter hüzünle gülümsedi. O gece çalmayı kabul etmemeliydi. Tüm düşünceleri annesine odaklanmıştı. On yaşından beri neredeyse her konserinde olduğu gibi o gece de yanında olmasını öyle çok istiyordu ki. Artık hiçbir konserden zevk alamayacağını düşündü.

Derin bir soluk alıp üzüntüsünü bir kenara itmeye çalıştı. O anda önemli olan tek şey müzikti. Boş bakışlarını kalabalık dinleyici kitlesinin üzerinde dolaştırdı ve en ön sıradaki bir şey dikkatini çekti. Gözünü alan projektör ışıklarının altında bir silüetten fazlasını seçmek mümkün değildi, ama gölgeyi andıran şekil yine de kanını dondurmaya yetti: Kocaman bir köpek.

Kör adamın orada olduğuna emindi. Onun, beyninin içine baktığını düşündü. Zorlukla yutkunup, soluklarını kontrol altına almaya çalıştı. Saçmalıyordu. Yalnızca sinirliydi; hayal gücü fazla çalışıyordu. Köpek de orada değildi, sahibi de.

Sadece çal. O zaman yeniden hissetmeye başlayabilirsin.

Winter giriş yapacağı zamanı gösteren işareti bekledi. Orkestra Jean Sibelius'un Re-minör keman konçertosunu çalıyordu. Finli bestecinin başyapıtı temaların birbiriyle iç içe gireceği şekilde dokunmuş zengin armonisiyle olduğu kadar, keman solosunun inanılmaz imgelemesinden ötürü de onun favorisiydi.

Sonunda zaman geldi. Winter kemanını yerleştirdi ve müziğin içinden geçip akmasına izin verdi. Kırk üç dakikalık konçerto süresince daha önce hiç çalmadığı gibi çaldı. İçsel hüznü ve yeni bulduğu özgürlüğü salonda bir kuşun dokunaklı ötüşleri gibi süzülüp yankılandı. Görkemli kreşendoya doğru arşesini hızla Stradivarius'unun telleri üzerinde kaydırırken, gözlerinden artık yaşlar süzülüyordu.

Görüşü bulanıklaştı, ama önemli değildi. Ezberden çalarak orkestrayı ardında sürüklerken, şef de onu izliyordu. Diğer müzisyenler onun kemanının boş bıraktığı her perdeyi doldurup yalnızca müzik olmanın ötesinde, müzikten bir duvar yaratarak sel gibi arkasından geliyordu. Cisimleşmiş bir duygu yumağıydı yaşanan.

Winter'in ruhundan saf, yoğun, özürsüz duygular fışkırdı. Hayır, sadece *onun* değil, hepsinin ruhundan. Aslında o duygu selini yönlendiren solistti belki, ama yalnız değildi. Hüzün, umut ve arzu *ondan* değil, onun *vasıtasıyla* tüm orkestradan geliyordu. Artık sadece enstrümanlarını çalmıyor, aynı zamanda kalplerini şakıyorlardı.

Orkestra son notayı da çaldığında Winter arkasındaki herkesin tüketici ve özgürleştirici bir deneyimden geçmişçesine aynı anda iç geçirdiğini hissetti. Arşesini kaldırmasıyla dinleyicilerin tepkisi arasındaki o çok kısa anda dönüp arkasına baktı.

Önce müzisyenlerinin yüzlerinin neden o kadar parlak göründüğüne anlam veremedi, ama sonra kavradı. Çalarken ağlayan sadece kendisi değildi. Onlarca ıslak yanak ve kırmızı göze bakılırsa, orkestranın neredeyse tamamı gözyaşı dökmüştü.

Ne olduğunu sorgulamasına fırsat kalmadan dinleyiciler ayağa fırladı. Gök gürültüsünü andıran bir alkış koptu, duvarlardan yansıdı ve fiziki bir güç gibi geri tepti. Winter elinin tersiyle yanaklarını sildi, gülümseyerek alkışların kendisini sarmalamasına izin verdi. Dinleyicilerden gelen övgü ve hayranlık dalgasının keyfini çıkartarak eğildi ve uzun bir selam verdi. Salonun ışıkları yanarken çenesini kaldırıp bakışlarını balkona çevirdi.

Ve bir anda yüzü karardı.

Michael orada, otuz metre ilerisindeki bir locanın ön sırasında ayakta duruyordu.

Michael konserin sonunda avuçlarını acıtacak kadar kuvvetle alkışlıyordu.

Winter'in çalışındaki güzellik o ana kadar duyduklarının hiçbiri gibi değildi. Hayatını o büyüleyici kadın için neden altüst ettiğini bir kez daha anladı. Seviştikleri zamanlarda bile duyguları hiç o kadar yoğun olmamıştı. Ve Winter'in çalışı her ne kadar onu hep soluksuz bırakmış olsa da, o gece diğerlerinden farklıydı.

Her nota sanki sadece onun için çalınmıştı; bir ağlayan melekler senfonisiydi dinlediği. Başka her şeyi gölgede bırakan, kavramakta zorlanacağı kadar canlı bir duygu dalgası onu alıp götürmüştü ve öylesine içgüdüseldi ki, Winter son notayı çaldığında o da soluk soluğa kalmıştı.

Neredeyse sevişme sonrası rehaveti içinde alkışlamaya devam ederken içinde bir boşalma duydu… Sanki birisi tüm duygularını emip bitirmiş gibiydi. Kendini boş ve yalnız hissetti; Winter'in ona yol gösteren müziği olmayınca nasıl hissedeceği umurunda değildi.

Ve o ana dek yaşamış olduğu tüm acılar hissettiği duygusal boşluğu birden dolduruverdi. Ona bir daha asla sahip olamayacaktı. Dışarıda bir yerlerde dikilip onu seyretmekle yetinecekti. Onun sevgisini tattıktan sonra yerine her ne koyarsa koysun, yaşamı sonsuza dek soğuk ve boş olacaktı.

Cebine soktuğu elinin parmakları .38'liğin kabzasında kapandı. Pürüzsüz metal teninde ılık bir temas bırakıyordu. Planı Winter ile yüz yüze gelmekti, ama o anın zorlamasına daha fazla dayanamadı. Onsuz, Winter'in bir saniye bile yaşamasına izin veremezdi.

Silahı cebinden çıkarttı. Tam locanın altın yaldızlı korkuluğunu aşmak üzereydi ki, Winter başını kaldırıp ona doğru baktı… Ve göz göze geldiler.

Winter gözlerini Michael'den ayıramıyordu. Salonun enerjisi söndü ve benliğindeki tüm acılar yüzeye fışkırdı.

Kendisine yalan söylediği için Michael'den nasıl nefret ettiği... Nefretine rağmen onun dokunuşlarına nasıl karşı koyamadığı... Ve kendini ne kadar yalnız hissettiği ve her zaman hissetmiş olduğu...

Michael bir süre için yalnızlığını gidermişti, ama evli olduğunu öğrendiği zaman o ezici duygu eskisinden de güçlü olarak geri gelmişti. Duyduğu acı içini bir alev gibi sardı ve üzerine ezici bir kaybetmişlik hissi çöktü.

Sonra annesini, birlikte göğüs gerdikleri şeyleri, kendisini her zaman nasıl koruduğunu düşündü. Sonu ayrılıkla biten her aşkın ardından yanında olup parçaları toplamasına yardım eden sadece oydu.

Ama şimdi yoktu ve Winter bu kez gerçekten de hissettiği kadar yalnızdı.

Boğuk, yankılanan bir ses beynini doldurdu. Neredeyse fiziki bir varlık gibi üstüne çöken ölümcül bir hüzündü bu. Arzulamadığı bir şeydi. O sefil sesi hiç düşünmeden boşluğa fırlattı.

Michael zihninde kasvetli bir sesin yankılandığını duydu. Bir ızdırap dalgası bıçak gibi beynine saplandı.

Ne yapıyordu? Öyle muhteşem bir yaratığı gerçekten öldürmek üzere miydi?

Nasıl bir insan yapabilirdi bunu?

Sadece onun duyabildiği yürek paralayıcı ses kulaklarını sağır edecek bir seviyeye yükselirken nefreti de yok oldu. Onu hâlâ seviyordu. Kendisini öylesine kesin bir şekilde reddetmiş olması, ona olan sevgisini hiçbir şekilde azaltmamıştı. Olanlar kendi hatasıydı. Winter'i itip uzaklaştıran kendisiydi.

Elinden bıraktığı silah tok bir sesle halının üzerine düştü. Yüreği inanılmaz bir hüzünle doldu ve birden yapması gerekeni açıkça gördü. Uzanıp locanın parlak ve soğuk metal korkuluğunu kavradı.

Winter'e bir kez daha baktı. Her şey çok güzeldi. Her şey çok hüzünlüydü. Ve ne kadar çok acı vardı… Benliğinin her tarafında çınlayan acı, başlangıcı ve sonu olmaksızın sağır edici bir sonsuzluğa uzanır gibiydi.

Eğilerek ağırlığını öne doğru verdi. Bir an için parlak korkuluğun üstünde dengede kaldı. Sonra, yerçekimi onu sert bir şekilde aşağıya çekti. Michael Evans aşağıdaki boş koltuklara doğru düşerken, beyninde yankılanan o yürek paralayıcı ses sonunda duracağı için Tanrı'ya şükretti.

Dinleyiciler, Michael'in vücudu orkestra elemanlarının boş sandalyelerine çarpmadan bir saniye önce alkışlamayı kesti. Çarpma anında sadece parçalanan tahtaların, kırılan kemiklerin ve yırtılan etin sesi duyuldu. Bunu kulakları sağır eden bir sessizlik izledi.

Kimse öksürmedi. Kimse kımıldamadı. Tek ses sanki dehşet dolu bir soluk alan salonun kendinden geldi. Büyüyü ilk bozan Winter oldu. Gözleri yaşlarla dolu halde, ayakkabıları ahşap zeminde takırdayarak merdivenlere koştu.

Sonra, onu gördü. Michael yüzükoyun yerde yatıyordu; bacaklarından biri havaya bakarken, diğeri kırık bir oyuncak askerinki gibi garip bir açıyla bükülmüştü. İki yana açılmış kolları kırık iki dal parçası gibiydi. Kafatasının bir tarafı ezilmişti ve bir kan gölünün içinde duruyordu.

Michael'in boş bakan gözleriyle karşılaşınca Winter'in soluğu boğazında takılıp kaldı. Onu dehşete düşüren gördüğü kanlı manzara değil, Michael'in yüzündeki ifadeydi.

Huzur.

19

30 Aralık 2007

20:13 (Yargı Gecesi'ne 27 saat, 47 dakika kala)

Elijah ile Stevie bir paket çerez, bir kutu patlamış mısır ve iki Pepsi aldıktan sonra karanlık sinema salonuna girdi. Perdede gelecek programdan parçalar vardı. Onlar oturmak için boş yer ararken, gümüş rengi bir uzay gemisi beyaz perdeyi boydan boya geçti. Stevie çabucak koridor kenarında iki yer buldu ve oturdu.

Gergin bir şekilde etrafına bakan Elijah içini çekti. Kalabalık bir ortamda yaşamaya alışık olduğu ezici duygu selinden eser yoktu. Gözlerini kapatınca tüm bedenini ılık jöleyle dolu bir havuza batıyormuş gibi karıncalanma hissi sardı.

Kendisini uzun zamandır ilk kez o kadar iyi hissediyordu. Tüm nevrozları eriyip gitmişti sanki. Deneyinin çalışıp çalışmayacağını merak etti. Duyduğu huzura bakılırsa, belki o anda bile çalışıyordu.

Elijah kuzeninden başka insanların da duygularını hissedip hissetmeyeceğini anlamak için çevresindeki herkesin kendini iyi hissediyor olacağı bir ortama –duygusal bir güvenli bölgeye– girmek istemişti. Perde pembeye dönüştü ve filmin stilize edilmiş jeneriği akmaya başladı. Animasyonun düşük zekâ seviyesine rağmen, Elijah her şeyi hayranlıkla izliyordu.

Çizgi köpek gerçeğine dönüşüp öykü başlayınca tüm basmakalıp karakterleri anında saptadı. Doğru kadın hariç her şeye sahip gıcık, sinirli iş adamı. Onun kadın peşinde koşan, zampara, kendine aşırı güvenli en iyi arkadaşı. Pes etmeyen bir vücuttan ve altın bir kalpten başka şeyi olmayan, nevi şahsına münhasır, kafası karışık, başına buyruk bir kadın. Kadının biraz hafifmeşrep, herkesi ve her şeyi küçümseyen ev arkadaşı.

Elijah konuşmaların ilk cümlelerinden öykünün tüm kurgusunu çıkartmış olmasına karşın gözlerini perdeden ayıramıyordu. Replikleri neredeyse aktörlerle birlikte tekrarlayabilirdi; yine de her bariz cümle yeni gibi geliyor, her yıllanmış espri son derece komik görünüyordu.

Ana karakterlerden biri dağıtıcı çocuğun fırlattığı sabah gazetesini kasıklarına yiyince, Elijah yüksek sesle bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Ve köpek. Köpek o kadar komikti ki… Hele sürekli kapıların içinden geçmeye çalışması yok mu… Öldürücü derecede komikti ve… Hatta…

Elijah'ın kahkahaları şiddetlendi.

Ha evet! Kadının bir de kedisi vardı; tıslamasıyla erkek kahramanın kasıklarına inen gazeteyi atan dağıtıcı çocuğu korkutan kötü kalpli bir kediydi bu.

Elijah katıla katıla gülüyordu; yanaklarından aşağıya yaşlar süzülmeye başlamıştı.

Kadının hafifmeşrep arkadaşı yanlışlıkla üzerine oturunca köpeğin suratının aldığı ifade tüm salonu kahkahaya boğdu.

Elijah artık uluyor, saçlarını yolmak istiyordu.

Verdiği tepkilerinin aşırı olduğunun bilincindeydi, ama gülmesini kesemiyordu. Ilık bir ıslaklık hissi kasıklarına yayıldı. Altına kaçırmıştı. Ve hâlâ gülüyordu.

Beyni kontrolü ele geçirmeye çabalıyordu, ama faydasızdı.

Deneyi biraz fazla iyi çalışmıştı. Stevie'ye bir göz attı; ama o tarafta da yardım umudu yoktu, çünkü o da yıkıla yıkıla gülüyordu. Büyük, gürültülü, çınlayan kahkahalar... Elijah bakışlarını tekrar perdeye çevirdi. Hafifmeşrep ev arkadaşı ayağa kalkmıştı, ama şimdi de köpeğin suratında bok yemiş bir ifade vardı. O kadarı artık fazlaydı. Elijah öyle gülüyordu ki, karnının patlayacağını zannetti. Elleriyle gövdesinin ortasını tutarak ayağa kalkmaya çalıştı, ama yapamadı.

Birkaç kişi dönüp ters ters baktı ona. İnsanların rengi atık yeşil ve soluk sarı öfkelerini hissetti. Salon birden renkle doldu. İsterik kırmızılar, kıkırdayan morlar, kahkahadan kırılan maviler…

Aklını kaybetmeden oradan çıkmalıydı. Hâlâ bir çılgın gibi kıkırdayarak yerinden doğruldu. Koridora çıkmayı başardı, orada boğazından yükselen kesik kahkahalarla olduğu yere devrildi.

Gülmesini tek bir soluk alacak kadar durdurmaya çalıştı, ama bu olanaksızdı. Son bir sağ kalma içgüdüsü kalıntısı devreye girdi. Sırtüstü yatan Elijah başını kaldırıp tüm gücüyle döşemeye indirdi.

Bir daha yaptı. Ve bir daha. Tam başını tekrar kaldırırken bir çift kol onu omuzlarından tuttu, alnı yardım etmeye çalışan adamın burnuna hızla çarptı.

"SENİ GERİ ZEKÂLI!" diye bağırdı adam.

Parlak yeşil isterik kahkahalar bir anda parıldayan, billuri turuncu öfkeye dönüştü.

"*Otur yerine!*" ve "*Kes sesini!*" bağırtıları arasında yattığı yerden doğrulurken, "Ne dedin sen?" diye gürledi Elijah.

"Burnumu kırdın, bok herif!" dedi adam.

İlk *Terminator*'dan öfkeli bir Michael Biehn. Yüzü kanlar içinde kalmış adamın her tarafından sarı, zehirli bir nefret fışkırıyordu. Zihninde bir şiddet duygusu büyümeye başlayan ve adrenalin seviyesi hızla yükselen Elijah o nefreti içine çekti. Gerileyip oradan uzaklaşmaya çalıştı, ama öfkesi buna izin vermiyordu.

"Burnundan fazlasını kıracağım!" diyen kendi sesi geldi kulağına.

Birden öne doğru atılarak başını Biehn'in karnına gömdü ve onu yere düşürdü. Duyduğu öfkeyi kontrol altına alamayan Elijah yumruğunu adamın burnuna bir daha indirdi. Adam acı içinde bir çığlık attı.

Elijah'ın beyninde eflatun bir acı parladı, ama onu pençesine alan yoğun nefreti bastıracak kadar güçlü değildi. Kanlı yumruğunu geri çekerken ıslak bir ses duyuldu. Sonra bir daha vurdu. Kırılan dişler elinin derisini kesti.

Birilerinin onu ensesinden tutup geriye çektiğini hissetti. Kollarını salladı, ama yumrukları artık havayı dövüyordu. Savurduğu tekme birisinin karnına geldi. Boynuna dolanan kol biraz daha sıkınca nefesi kesildi. Umutsuzca soluk almaya çalışırken gözünün önünde değişik renkler belirdi; nefes alamıyordu. Soluk borusu acıyla kasıldı, görüşü kararmaya başladı.

Bayılmadan önce aklından son bir düşünce geçti.

Stevie ne yapıyor acaba?

20

30 Aralık 2007

20:16 (Yargı Gecesi'ne 27 saat, 44 dakika kala)

Winter koşarak kendini taksiye attı ve kapıyı çarparak kapattı. Beyni uyuşmuş halde, "Sadece sür," dedi.

Bunlara ben neden oldum.

Başını iki yana salladı. Michael dengesiz birisiydi. Balkondan atlaması onun suçu değildi.

Doğrudan ona bakıyordum. Ne kadar üzgün olduğumu düşünüyordum ve…

HAYIR!

Bunu kendine yapmayacaktı. Michael'in atlamasını istememişti. Şehir camın dışında akıp giderken gözyaşlarını sildi. Taksi şoförü bir süre neonlar altında ışıldayan Broadway Caddesi'nde ilerledi, sonra Columbus Meydanı'nı dolaşıp bembeyaz Noel ışıklarıyla bezenmiş Beşinci Cadde'den geri döndü. Paranoyası neredeyse bir saat sonra yatışan Winter şoförü oteline yönlendirdi.

Bedensel ve duygusal olarak tükenmiş olmasa, yaptığı hatanın farkına varabilirdi. Ama taksi Waldorf-Astoria otelinin girişindeki geniş kırmızı halının önünde yavaşlarken orada toplanmış bekleyen kalabalığa dikkat etmedi.

Winter taksiden iner inmez insanlar arı sürüsü gibi üstüne üşüştü. Patlayan flaşlarıyla fotoğrafçılar ve bağrışan gazeteciler bir anda etrafını sararken, dört ayrı haber TV ekibinin spot ışıkları etrafı gündüze çevirdi.

"ÖLDÜĞÜNE MEMNUN MUSUNUZ?"

"BİR NOT BIRAKMIŞ MI?"

"BUNU YAPMASINI ONDAN SİZ Mİ İSTEDİNİZ?"

Bir yandan flaşlar patlarken, bir yandan da sorular ardı ardına gelmeye devam ediyordu. Derin bir ızdırap melodisi beyninde bangır bangır patlayan Winter, flaşlardan kör olmuş bir halde gözlerini yumdu.

“WINTER! BURAYA!”

“WINTER!”

“WINTER!”

“YETER!” diye bağırdı Winter sonunda öfkesi sabrını yenince. Bitkinliği nefrete dönüşürken öfkeden kudurmuş halde etrafındakilere baktı. Beynindeki şarkı sanki coşarak şiddetini artıran bir orkestra tarafından çalınıyordu artık. İlerlemeye çalıştı, ama kalabalık yol vermiyordu.

“Lütfen! Bırakın geçeyim!”

Yanaklarından gözyaşları iniyordu; kokusunu aldıkları parayı kaçırmak istemeyen fotoğrafçılar daha da yaklaştı. O sırada bir mikrofon alnına çarpınca Winter kendini kaybetti. Yüzü kıpkırmızı kesildi; öfkesi sağır edici bir saldırganlığa dönüştü. En yakın iki foto muhabirinin fotoğraf makinesini kavradı ve onları sertçe yolundan itti. Onun bu taşkınlığına şaşıran adamların ikisi de arkalarındaki muhabir, kameraman ve yapımcı kalabalığının üzerine doğru sendeledi.

Sonra olanlar tam bir kaostu. Herkesin sonradan söyleyeceği şey, Winter Zhi’nin kudurduğuydu. Ama o akşam yataklarına girdiklerinde (hastanelik olanların dışındakiler) duydukları vicdan azabıyla bambaşka öyküler anımsıyordu.

Ve o öfkeli şarkı hâlâ kulaklarındaydı.

Otuz yedi kişi oldukları sonradan anlaşılan kalabalık geri çekilirken ayaklar, dirsekler, kafalar, mikrofonlar ve kameralar birbirlerine girdi. Daha önce de düzinelerce kez benzer durumlarla karşılaşmış oldukları halde bu kez bir şeyler farklıydı.

Bu kez ortamın gerilimini tırmandıran şey beyinlerinde vızıldayan o müzikti. Vurgulu çalgıları ve tiz gitarları andıran sesler kulak tırmalayıcı bir ulumayla gelip beyinlerinde bir kasırga gibi patladı. Ve her şeyiyle ilkelliği çağrıştırıyordu. Ve onları değiştirdi.

Yabani köpek sürüsü gibi birbirlerine saldırdılar.

Yumruğunu sıkan (WABC 7’nin bölge muhabiri) Carol Williamson yüzüne giriştiği (Fox 5’in 2. kamera ekibinden) Michael Eldrich’in

yanağında 1.5 karatlık elmas yüzüğüyle derin bir yarık açtı. Deliren (CW-11yapımcısı) Sarah Stevens, (*The Enquirer*'in magazin yazarı) Stuart Glassman'ın hayalarına bir diz çıkartıp testislerinden birinin patlamasına neden oldu. Richard Oppel (*The New York Post*'un stajyer fotoğrafçısı), Julie Blum'a (WNBC 4 asistanlarından) bir kafa atıp kadının burnunu kırdı.

Ardından diğerleri de tekme, yumruk, tırmık ve çığlıklar atarak kavgaya katıldı. Sonradan hiçbiri onları öyle galeyana getiren şeyin ne olduğunu anımsayamadı. Tek hatırladıkları, başka bir dünyadan gelir gibi tarif ettikleri o kulak delici, tüyler ürpertici sesti. O ses ve yakaladıkları haberin iştahı içindeyken, bir anda kana susamış oldukları.

Winter o çılgınca itiş kakıştan kaçmaya çalışırken bir kameraman ona doğru hamle etti. Hiç düşünmeden adamın yanağına bir yumruk attı, bunu fırsat bilen ufak tefek bir sarışın adamın boğazına sarılarak sıkmaya başladı. Başka biri daha üzerine saldırmadan 60. Cadde boyunca Central Park yönüne koşmaya başladı.

Hiçbir tarafa bakmadan kendini dört şeritli yola attı. Bir limuzin cayırtılarla durdu, ona çarpmamak için direksiyon kıran kırmızı bir kamyonet hızla gelen taksiye yandan vurdu. Ama Winter tüm bunlara rağmen buz gibi gece havasında zorlukla soluyarak koşmaya devam etti. Koştuğu sürece baldırlarındaki yakıcı ağrıya, ciğerlerindeki yanmaya ve kalbinin deli gibi atmasına odaklanabilirdi. Biraz önce olanları…

kendi neden olduğu şeyleri

…düşünmek zorunda kalmazdı.

Peşinden koşarak gelen öfkeli bir kalabalık görmeyi bekleyerek arkasına baktı, ama onlar hâlâ birbirini parçalamakla meşguldü. Parka ulaşınca ağaçların arasına saklandı. Donmuş kar ayaklarının altında çıtırdıyor, ağzından çıkan soluğu ince bir buhar bulutu oluşturuyordu.

Gözlerinin önüne Michael'in parçalanmış kafatasının görüntüsü geldi. Silkinip manzarayı kovmaya çalıştı. Her şey nasıl o kadar korkunç hale bürünmüştü? Neler oluyordu?

Seni (onları) *koruyan haç olmazsa neler yaşanacağını sanıyordun ki?*

Eli boynundaki boş yere gitti. Hepsi birbiriyle ilintiliydi. Kolyesini daima bir nazarlık olarak düşünmüştü, ama belki de başka bir şeydi. Düşünceleri kovmak için başını salladı. Bu delilikti.

Son derece sağlıklı annenin 52 yaşında kalp krizi geçirmesinden daha mı delice? Michael'in sen yüzüne baktıktan sonra ölüme atlamasından daha mı delice? Sen taksiden iner inmez bir arbedenin çıkmasından daha mı delice?

Ama… Hayır, taksiden *iner inmez* değildi. O mikrofonun yüzüne çarptığı an. *Öfkenin* zapt edilemez bir hal aldığı an.

Winter ürperdi. Bu olanaksızdı… Öyle değil mi?

Dondurucu soğuğa aldırmadan parkın derinliklerine doğru yürüdü. Hayatında…

kaçışı dışında

…hiç olmadığı kadar korkuyor olmasına rağmen, bir yandan da o şehir ormanında ona zarar vermeye çalışacak herhangi birinin başının ciddi olarak derde gireceğini düşünmeden edemedi.

Hem de çok ciddi.

IV. Ara

17 Eylül 2007

10:09 (Merkezi Avrupa Yaz Saati) (Yargı Gecesi'ne 105 gün kala)

Solothurn elini göğsüne bastırdı. Mavi üniformasının altından göğsüne değen yuvarlak ve yassı diski hissedebiliyordu. Tılsımın üstündeki süslü oymayı bir kez daha düşündü: Kusursuz bir daire şeklinde kıvrılmış, kendi

kuyruğunu yutan bir yılan. Valentinus ona amblemin *Ouroboros* olarak anıldığını söylemişti; Dünya'da umutsuzca hapsolmuş bir ruhun sürekli reenkarnasyonunu betimleyen gnostik bir sembol.

Solothurn diski parmaklarının arasına ilk aldığında tüm bedeninden sanki çıplak elektrik teli tutmuş gibi hafif bir vızıldama geçmişti. Sanki…

Koridordan gelen ayak seslerini duyunca hemen hazırola geçip ağır baltayı yerle 90 derecelik açı yapacak şekilde tuttu. Tarihi sarayda o kadar çok modern güvenlik önlemi vardı ki, kardinalin odasının önüne elinde kesici silah olan muhafız yerleştirmek biraz çağdışı kaçıyordu, ama üstleri geleneklere de diğer her şeye olduğu gibi bağlıydı: Tutkuyla.

Bir zamanlar Solothurn da inanmıştı öyle şeylere. Ama şimdi her şeyi, dinini, inançlarını, hatta etrafındaki dünyayı bile sorguluyordu. Valentinus haklıydı. Dünya gerçekten de son derece acımasız ve kusurlu bir yerdi. Sabah haberlerini seyrederken aklında Valentinus'un sözleri vardı. Ve olayları birden değişik açıdan görmüştü.

Her trajedi, görünen mantıklı hiçbir neden olmadan, gökten düşmüş gibiydi. Ve neden? Tüm bunların, her şeyin nedeni Adem'in elmayı yemiş olması mıydı? Bu mantıklı gelmiyordu artık. O güne kadar bariz gerçeği nasıl olup da göremediğini anlayamıyordu Solothurn.

Çünkü Yaratıcı Tanrı gerçeği doktrinler ve sahte kuralların ardına gizlemişti.

Düşünce aklından geçtiği anda öyle bir şeyin beyninden akıp gitmesine izin verdiğine inanamamıştı. Kendini bildi bileli önünde diz çökerek ibadet ettiği Tanrı'nın Lucifer[11] gibi cennetten kovulmuş bir melek olduğuna gerçekten inanıyor muydu? Ya da İsa'nın aslında O'nun oğlu olmayıp, başka bir gücün mesajını iletemeden katledilen elçisi olduğuna?

11 Şeytan'ın adlarından biri. (ç.n.)

Yoksa bunlar yerine yaşamı boyunca kendisine öğretilenlere mi inanıyordu?

Von Altishofen inancıyla boğuşmaya devam ederken elindeki silahı daha da sıkı kavramıştı. Babası ve onun babası gibi kendisi de İsviçre Muhafızları'ndaki [12] görevini son derece büyük bir onur meselesi olarak görüyordu. Tanrı'nın hizmetinde olduğuna, O'nun çobanlarını bedenlerinin dünyadaki varlıkları sırasında koruyacağına inanarak büyümüştü.

12 İsviçreli paralı askerler 15. Yüzyıl'ın sonlarından yakın yüzyıllara kadar Avrupa saraylarında saray ve tören muhafızı olarak görev yapmıştır. Günümüzde sadece Vatikan'da Papa'nın muhafızlığını yapmaktadırlar. (ç.n.)

Ama baştan beri yanılıyorsa, yaptığı asil bir iş değildi. İyinin değil, kötünün safında çalışıyordu. İnsanlığı selamete erdirecek çözümün bir parçası da değildi.

Sorunun bir parçasıydı.

21

30 Aralık 2007

21:49 (Yargı Gecesi'ne 26 saat, 11 dakika kala)

Floresan lambaların parlak ışığı Elijah'ın beynine saplanıyordu.

Başını yana çevirdi ve gözlerini gri duvara dikti. Doğrulmaya çalıştı, ama yapamadı. Birden üstündeki örtünün bedenine neden o kadar sıkı geldiğini anladı: Bir deli gömleğinin içindeydi. Panikleyip bacaklarıyla etrafa tekme atmaya çalıştı, ama onlar da kalın deri kayışlarla bağlanmıştı.

Ve renkler. Beyninin içinde kayalık bir sahile vuran dalgalar gibi savrulan o kadar çok renk vardı ki. Her birinin etrafı nabız gibi atan parlak duygularla çevriliydi.

Billuri mavi: Neşe. Psikodelik pembe: Heyecan. Kurum karası: Nefret. Parlak turuncu: Paranoya. Ve hepsinin içinden geçen alev sarısı: Korku.

Derin bir nefes alıp haykırdı. "Bana yardım edin!"

Sesi çatlak ve cansızdı. Nerede olduğunu ve neler yaşandığını bilmemenin dehşeti demir bir pençe gibi yüreğini kavradı. Oradan çıkmak zorundaydı. Nerede…

Metalik bir ses duydu ve odanın ağır kapısı açıldı; beyaz gömlekli Hintli bir kadın içeriye girdi.

"Lütfen sakin olun, Bay Glass. Benim adım Dr. Shandry."

Doktorun sesi yorgun, ama sakindi. Çocuğuna öğüt veren yorgun bir anne.

Elijah sesindeki dehşeti gizlemeye çalışmadan, "Yardım edin bana," diye inledi. "Çok korkuyorum. Neden…" Birden aklına bir şey geldi, durdu. Michael Biehn onu sakinleştirmeye çalışırken kendisi yere yatmış…

isterik bir şekilde

…gülüyordu. Ve sonra…

"Kimseye zarar verdim mi?"

"Ne kadarını anımsıyorsunuz?"

"Zarar verdim mi?" diye yalvardı Elijah. Sesi yükselmişti. Korku bir sis perdesi gibi etrafında dolanıyordu. Dikkatini toplamakta, doktorun gözlerine bakmakta, sesine odaklanmakta zorlanıyordu. Ama bilmesi gerekiyordu.

"*L-l-lütfen*…"

Dr. Shandry yanıt vermedi, ama vermesi de gerekmiyordu. Elijah onun huzursuzluğunu hissedebiliyordu. Ellerini yumruk yaparak sıktı; bandajların altındaki parmakları acıyordu. Biehn'in burnunun kırık parçalarına vurduğunu anımsadı; yoksa kemikler…

Aman Tanrım, hayır!

"Kimseyi… Öldürdüm mü?"

Winter ısınmak için kollarını ovuşturdu. Önceleri korkusu soğuğu bastırmıştı, ama buz gibi havada üç saat boyunca parkta bir aşağı bir yukarı yürüdükten sonra soğuk iliklerine kadar işlemişti.

Artık düşünebildiği tek şey yüzüne vuran ayaz, sızlayan kemikleri ve donmuş ayak parmaklarındaki zonklamaydı. Nefes alınca dondurucu hava ciğerlerine doldu.

Gözyaşlarını tutmaya çalışarak parkı çevreleyen çok katlı binalara baktı; hepsi sıcacık ışıklarla parıldıyordu. O kadar yakınlardı ki. On beş dakika

içinde parkın batı ucuna ulaşabilir, başka bir otel bulur ve…

Ve ne olur? Yeni bir arbede yaratana ya da başka birini DAHA öldürene kadar orada mı beklersin?

Başını salladı. Geri dönemezdi. En azından, neler olduğunu anlayana kadar. Ama nasıl anlayacaktı ki bunu? Olanların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Yapmış olduğunu *düşündüğü* şey olası değildi. Keşke…

Birden kırılan bir dal parçasının sesiyle donup kaldı. Sonra hışırdayan dalların sesini duydu. Kendi kendine o şeyin bir sincap ya da fare olduğunu söyledi ama…

bir kemirgen

…olmadığını biliyordu. Daha doğrusu beynindeki hafif vınlama farklı bir şey…

bir insan

…olduğunu söylüyordu ona. Birden dönünce onu gördü. Kör adamı. Üç metre kadar ilerisinde, çalılıkların arasında duruyordu. Yanında da dev gibi Alman kurdu vardı. Köpek ay ışığında sırıtıyor gibi bakıyordu ona; açık ağzında parlayan iki sıra bembeyaz diş kolaylıkla görülebiliyordu.

"K-k-kimsin sen?" diye sordu Winter titreyen bir sesle, ama o titrekliğin korkudan mı, soğuktan mı olduğundan emin değildi.

"Benim adım Laszlo Kuehl," dedi kör adam derinden gelen güçlü bir sesle. "Anımsamadığını biliyorum, ama senin öğretmenindim."

"Ne zaman?"

"Küçük bir çocukken." Ona doğru çekingen bir adım attı. "On yedi yıl önce."

2. Bölüm

1990
Laszlo ile Darian

1

Jill Willoughby, iç çamaşırında ilk kez koyu kırmızı lekeleri gördükten bir hafta sonra aslında var olmayan renkleri görmeye başladı. Güneşe baktıktan sonra gözlerinin önünde oluşan benekler gibiydiler. Jill kendini bunların yalnızca hayal gücünün bir sonucu olduğuna inandırmaya çalıştı, ama içgüdüsel olarak gerçek olduklarını anlamıştı.

Ve bir anlam taşıdıklarını.

Örneğin turuncu... Turuncu her zaman bir çeşit mutluluktu. Günbatımı turuncusu saf sevinçti; kör edici, parlak turuncu ise hüzünlü neşeydi. Renklerin anlamlarını nasıl ve nereden çıkarttığını bilmiyordu. Sadece biliyordu. Ve onları uzun zamandır görüyor olmasa bile, hep orada, yüzeyin hemen altında durduklarına dair içinde tuhaf bir his vardı.

İkinci regl dönemi geldiğinde doğrudan önünde olmasalar bile renkleri görebilmeye başlamıştı. Sanki başının etrafında gözlerden oluşan bir halka vardı. Duvarların ötesini görebilen gözler. Başlangıçta gizli yeteneği hoşuna gitmişti. Tanrı'nın ona bir hediyesi olarak düşünmüştü bunu; tıpkı Yusuf'a firavunun rüyalarını yorumlaması için izin vermesi gibi.

Ve sonra Sarah Marks derste, Levililer'den 19. Bölüm'ü okumuştu. Bu da diğer tüm can sıkıcı okumalar gibi başlamıştı. Tanrı, Musa'ya emirlerini sıralıyordu: Şabat'a itibar edin, putlara tapmayın, fakirlere yardım edin, çalmayın, yalan söylemeyin, Tanrı'nın adını boş yere ağzınıza almayın...

Sonra Sarah 26. Beyiti okumuştu.

"Kanlı et yemeyeceksiniz. Kehanette bulunmayacak, falcılık yapmayacaksınız."

Tanrı'nın o soluk benizli sarışın kız vasıtasıyla doğrudan kendiyle konuştuğu hissine kapılmıştı Jill. Sonraki dört beyit fuhuş, hayvanların nasıl kesileceği ve sakalın nasıl bırakılması gerektiği hakkındaydı. Ama sonra Sarah devam etti:

"Kim cincilere, büyücülere, ruh çağıranlara danışır, bana ihanet ederse, ona öfkeyle bakacak, halkımın arasından atacağım."

Jill'in içini buz gibi bir ürperti sardı. Kendisi de öyle birisi miydi? Bir büyücü müydü? Saçma görünüyordu, ama kendini başka nasıl tanımlayabilirdi ki? Daha fazla bilgiye gereksiniyordu. Öte yandan, Rahibe Ellen ya da Peder Sullivan'a gidip, "Benim bir büyücü olduğumu düşünüyor musunuz?" diye soramazdı ya.

Bakışlarını aşağıya indirince yanıtın önünde durduğunu gördü. İncil'in o konuda söyleyecek daha fazla şeyi olduğu kesindi. Tüm kitabı okumak kolay iş değildi, ama imkansız da değildi. Zaten akşam yemeklerinden sonra yapacak fazla şey yoktu. O ve yetimhanedeki diğer kızlar okul ödevlerini bitirdikten sonra genellikle oturup *Uno* ya da Monopoli oynardı.

Sekiz yılın ardından Jill'in mola vermeye itirazı yoktu.

Böylece, o Eylül ayı boyunca her gece üç saatini yetimhanedeki Eski ve Yeni Ahit'i büyücüler ve büyücülük, cadılık üzerine söylenenleri bulmak için taramakla geçirdi. Öteki kızlar her ne kadar Jill'in bu anti-sosyal davranışından şikâyetçi olsalar da, yaydıkları turkuaz renk Jill'e sitemlerin ardında kızgınlıktan çok merakın yattığını söylüyordu.

Jill toplam on bir kitapta büyücülüğe ait atıflar buldu. Çoğu dolaylıydı, ama dört tanesindeki beyitler oldukça suçlayıcıydı.

Yasanın Tekrarı:

Aranızda oğlunu ya da kızını ateşte kurban eden, falcı, büyücü, muskacı, medyum, ruh çağıran ya da ölülerin ruhlarına danışan kimse olmasın. Çünkü Rab bunları yapanlardan tiksinir.

Vahiy:

Ama korkaklar ve inançsızlar ve menfurlar ve katiller ve sefahat düşkünleri ve büyücüler ve putperestler ve tüm yalancılar alevler içinde yanan o kükürtten göldeki yerlerini alacaklar: ve bu onlar için ikinci ölüm olacak.

Levililer:

Cincilik yapan, ruh çağıran ya da büyücülük yapan ister erkek olsun, ister kadın olsun kesinlikle öldürülecektir. Onları taşlayacaksınız. Ölümlerinden kendileri sorumlu olacaklardır.

Çıkış:

Bir cadıyı yaşatmayacaksınız.

Jill o son satıra uzun uzun baktı. Bir İncil akademisyeni değildi, ama beyit de çok fazla yoruma yer bırakmıyordu. Eğer gerçekten bir cadıysa, bu hafife alınacak bir konu ya da Peder Sullivan ile konuşabileceği bir şey değildi.

Böylece yeteneğini gizli tutmaya karar verdi.

Ve fırsat buldukça –ki renkler ona her zaman, uyuduğunda bile geliyordu– uygulamaktan kendini alamasa da günah çıkartma sırasında bahsetmediği tek günahıydı. O nedenle kefaret için diz çöktüğünde hep fazladan yirmi dua daha okuyordu. Yine de, günahlarının tümünü itiraf etmedikçe, bir otobüs falan çarparsa sonsuza kadar lanetleneceğinin bilincindeydi.

Onun için yapabileceği tek şeye başvurdu. Duaya. O muhteşem renklerin dansını seyretmek keyif verse de, her gece yeteneğinin ortaya çıktığı gibi

birden kaybolması için dua etti.

Ama her sabah, Rahibe Kate onları uyandırdığında bitkin maviler ve öfkeli yeşillerin saldırısına gark oluyor ve günahlarla dolu bir günün daha başladığını anlıyordu. Ölümle biterse onu doğrudan Cehennem'e gönderecek bir günün.

Onun için de elinden geldiğince iyi bir insan olmaya çalıştı. Ve sokakta karşıdan karşıya geçerken de hem sağına, hem soluna–olur da bir otobüs falan gelirse diye– bakmayı hiç ihmal etmedi.

2

Elijah Cohen adını iki numara kalemiyle sınav kâğıdının kapalı bölümüne özenle yazdı. Sınıf arkadaşlarının artan gerilimine aldırış etmemeye çalışarak taze kalem talaşının rahatlatıcı kokusuna odaklandı. Standardize edilmiş sınavların kokusu.

Gülümsedi. Çoğu on iki yaşındaki çocuğun aksine, sınavlar Elijah'ın hoşuna giderdi.

Mazoşist falan değildi, sadece meydan okunmayı seviyordu. Aslında iş derslere geldiği zaman Elijah'a meydan okuyabilecek çok fazla bir şey de kalmıyordu. Ezber ona her zaman kolay gelmişti. Sosyal faaliyetler de olmasa ortaokulu aslında bayağı sevecekti.

Ve kurbağaların da kanatları olsaydı, zıpladıklarında kıçları yere vurmazdı.

En azından Stevie öyle derdi.

Ama Elijah kuzeni gibi değildi. Farklıydı o. Ergenlik çağındaki tipik bir oğlan çocuğunun birebir zıttı. Öteki çocuklar teneffüslere, öğle yemeğine ve

jimnastik dersine bayılırken, Elijah bunların hepsinden nefret ederdi. Önceden haber verilmeden yapılan sınavlar başka herkes için istenmeyen bir şeyken, onun için birer sürpriz parti gibiydi.

Sınavların en iyi tarafı kimsenin ondan konuşmasını beklememesiydi. Söyleyecek bir şeyi olmadığından değil; tam tersine, tüm yanıtları bilirdi ve ders sonrası ona yanaşan okul kabadayılarına verilecek hazır bir cevabı da her zaman olurdu.

Ama Elijah ne zaman konuşsa sinirlerine yenik düşerdi. Ağzı yüz yıllık bir sünger gibi kupkuru olur, sonra da kekelemeye başlardı. İlginin merkezinde olmaktan nefret ederdi; arka plana düşmeyi, yani dünyanın bir parçası olmaktansa onu gözlemlemeyi tercih ediyordu.

YVD –Yetenekli ve Dâhi– programına seçilmiş olmak onu diğerlerinin gözünde daha da büyük bir hedef haline getirmişti. Neyse ki Stevie de seçilmiş olduğundan, en azından bir tane dostu vardı. Oraya geldiğinden beri bazı şeyler *gerçekten de* daha iyiydi. Örneğin Bay Kuehl'in dersi. Kendini onun yanında her zamanki kadar gergin hissetmiyordu. Ve Bay Kuehl ona bir şey sorduğunda (ki neredeyse her gün soruyordu) Elijah eskiden olduğu gibi donup kalmıyordu.

Tüm bunlardan ötürü, Bay Kuehl zorunlu eyalet sınavını duyurduğunda rahatlamıştı Elijah. Ama, sınav kitapçığının mührünü yırtıp ilk soruyu okur okumaz midesine bir ağrı saplandı.

Aşağıdaki duygularla en çok benzeşen rengi seçin:

1. Öfke

☐ Siyah	☐ Yeşil	☐ Kırmızı	☐ Mavi	☐ Turuncu
☐ Beyaz	☐ Kahverengi	☐ Mor	☐ Sarı	

Terli parmakları arasından kayan kalem yere düştü.

Kalemini almak için eğilirken, başkalarının da benzer bir tepki verip vermediğini görmek için etrafına bakındı. Kafa kaşımalar ve sıkıntılı silgi döndürmelerle belirginleşen genel bir şaşkınlık hissi dışında bir şey yoktu.

Başka kimse onun gibi hissetmiyordu. Başka kimse dehşete kapılmış değildi.

Sınav kâğıdına tekrar baktı. Öyle bir soruyu insan neden sorardı ki?

Çünkü biliyorlar da ondan. Ve eğer biliyorlarsa, o zaman belki de…

“Yalnız değilim,” diye mırıldandı Elijah.

“Bir şey mi dediniz, Bay Cohen?” diye sordu Kuehl oturduğu masadan başını kaldırarak. Sınıftaki tüm gözler Elijah’a çevrildi.

Elijah gözlerini önündeki sınav kâğıdına çevirerek, “H-h-hayır,” dedi. “Ö-ö-özür dilerim.”

“Zararı yok,” dedi bay Kuehl. “Evet, gözler kâğıtlara.”

Herkes kâğıdına yoğunlaşınca sınıf arkadaşlarının ilgi odağı olmaktan kurtulan Elijah rahat bir nefes aldı. Sonra soruyu bir kez daha okudu ve fikrini değiştirmeden doğru yanıtın yanındaki küçük daireyi karaladı.

Mor.

Winter Zhi sınavın ikinci bölümüne geçmeden Elijah’ın ne demek istediğini anlamamıştı. Renkler hakkındaki ilk bölüm çok saçma gelmişti. Omuz silkip, aklına estiği gibi yanıtlamıştı.

Okuduğu her duygu için kafasında bir imge canlandırmaya çalıştı. Öfke için siyah bir bulut. Mutluluk için gülen sarı bir surat. Sevgi için kırmızı bir kalp. Neyi sınadıklarını merak ederek uygun daireleri karaladı.

Ama 2. Bölüm’e geçildiğinde birden buz gibi oldu. Beyni allak bullak halde başını kaldırıp gözlerini Elijah Cohen’in ensesine dikti. Gür ve dalgalı kızıl saçları yüzünden ötekiler ona *Akıllı Bozo* lakabını takmıştı. Çocuklar onunla dalga geçerken Winter onlara hiçbir zaman katılmamıştı, ama neden dalga geçtiklerini de anlayabiliyordu. Narin yapısına rağmen Elijah sürekli terliyor gibiydi ve kekemeliği de hep alay konusu oluyordu.

Yine de ve hiç konuşmamış olmalarına rağmen, ona karşı hep bir sahiplenme hissi duymuştu Winter; yaralı bir köpek yavrusuna duyacağı cinsten. Ama asla yakınlık hissetmemişti. Ta ki, yedinci sayfaya geçip de Elijah’ın mırıldandığı cümleyi düşünene kadar.

Yalnız değilim.

İlk duyduğunda o sözleri başka bir Elijah Cohen tuhaflığı olarak almıştı. Ama şimdi, 25. soruya bakarken kendisi de benzer bir duyguya kapılıyordu. Aslında kimse, okulun en popüler kızının kendini yalnız hissettiğine inanmazdı. Gerçekten öyle olsa bile.

“Bu sonuçlar doğru mu?”

“Hepsini tek tek kendim kontrol ettim. Her iki potansiyel de aynı sınıfta. New York’taki bir üstün yetenekli çocuklar programı.”

“Nasıl seçilmişler?”

“Programın öğretmenlerinden biri IQ’su 145 ve üzerinde olan iki yüz on sekiz çocukla görüşme yapmış. On beşini kendi sınıfı için seçmiş.”

“Öğretmenin adı ne?”

“Laszlo Kuehl.”

“Darian’ı buraya getir. Şimdi.”

3

Hemşire Christina olmasaydı, Jill dini bütün birisi olarak kalabilirdi. Christina’da onun sahip olmadığı her şey vardı: Sarı saçlar, güzel ve yuvarlak hatları olan bir vücut, iri, yusyuvarlak göğüsler ve siyah cüppenin altından bile belli olan harikulade bir kalça. St. John’s okulunda ders vermeye başladığı andan itibaren Jill kadına vurulmuştu.

Makyajsız ve saçlarının çoğu örtülü halde bile Hemşire Christina, o güne dek karşılaştığı en dişi kadındı. Ama Jill'in dikkatini çeken sadece onun görünüşü değil, *hissettikleriydi*; parlak kırmızı neşe ve kadife gibi deniz mavisi heyecan.

Jill arzularını frenlemeye çalıştı, ama nerede olursa olsun Hemşire Christina zihnine sızıyor, düşüncelerine egemen oluyordu. En kötüsü de gecelerdi. Yatağında yatarken ellerini Hemşire Christina'nın pürüzsüz, güzel kokulu bedeninde gezdirdiğini hayal ediyordu. Sonunda uykuya dalabildiğindeyse Christina rüyalarına giriyordu.

İşte böyle bir gece Jill, ter içinde ve parmakları geceliğinin altında uyandı. Sonrasında olanlar öleceği güne kadar ruhunda iz bırakacak kadar dehşet verici renklerle boyanmış bir dizi olayın başlangıcı oldu.

Jill başını üst ranzanın altına çarpmamaya dikkat ederek yatağından çıktı. Eski döşeme tahtaları ince bedeninin altında gıcırdarken usulca koridorda yürüdü. Banyoya girip yüzünü soğuk suyla yıkadı.

Zihnini açmak için derin bir soluk aldı. Etraf çok sakindi ve gördüğü tek renk bulanık bir mavi pustu. O ender sakinlik anının keyfini çıkartarak soluğunu bıraktı. Her anını –yemek, dua, okul, uyku zamanlarını– on iki kız ile geçirmek, bir renk karmaşasının sürekli olarak beynini meşgul etmesi anlamına geliyordu. Sadece öyle çalınmış anlarda kendisini kendi gibi hissedebiliyordu.

Ansızın belirgin ve parlak bir yeşilimsi-siyah dalgası hissetti. Düşünmeden kendini koridora atınca, neredeyse Hemşire Christina ile çarpışıyordu.

"Ah, sensin," dedi yüzündeki şaşkınlık belirtisi eriyen rahibe. "Bu katta ne yapıyorsun?"

"Ben… Ben tuvalete gitmek zorundaydım."

"Mantıklı görünüyor," dedi Hemşire Christina gülerek. "Ben de bir şeyler atıştırmak için mutfağa gidiyordum."

"Sizinle gelebilir miyim?" dedi Jill birden.

"Geç oldu, tatlım. Yatağına geri dönsen iyi olur."

“Lütfen,” diye yalvardı Jill. “Bu ikimizin arasında kalacak.”

Hemşire Christina duraksayınca, Jill arzuyla yanarak baktı ona.

Sonunda rahibe, “Benimle gel,” dedi fısıltıyla.

Merdivenlerden inip kilisenin mutfağı olarak kullanılan uzun ve dar odaya ulaştılar. Christina ışığı açınca tertemiz paslanmaz çelik tezgâhlar aydınlandı. Jill’e muzip bir bakış atarak muşamba kaplı zeminde büyük sanayi tipi dondurucuya doğru yürüdü.

Dolabın kapısını açınca buz gibi ferahlatıcı hava yüzlerine çarptı. Dondurucunun içinde bir süre bir şeyler arayan rahibe, sonunda kocaman bir kap çikolatalı dondurma çıkarttı.

“Tek zaafım bu,” dedi. “Biliyorum, günahkârlara yaraşır türden. Peder Sullivan’a söyleme sakın.”

“Söylemem,” dedi Jill gülümsemekten kendini alamayarak.

Christina bir çekmeceden iki kaşık çıkarttı ve Jill’e kendini izlemesini işaret ederek mutfağın dibindeki bir kapıya yöneldi. Yetimhanede on dört yılını geçirdikten sonra her tarafı karış karış bildiğini zanneden Jill, o odayı daha önce hiç görmediğini farketti.

Zemin eski, sarı bir halıyla kaplıydı. Köşedeki yüzü solmuş iki yeşil kanepenin arasında küçük kare bir oyun masası vardı. Hemşire Christina kendini kanepelerden birinin üzerine bıraktı, Jill de çekinerek yanına oturdu; yaşanan anın büyüsünü bozmaktan korktuğundan konuşmaya cesaret edemiyordu.

Christina ona da bir kaşık vererek, “Hadi,” dedi. “Sen ne kadar çok yersen, ben o kadar az atıştırırım ki, bu da iyi olur. Rahibe olabilirim, ama formumu korumaya hâlâ özen gösteriyorum.”

“Teşekkür ederim.” Jill bir kaşık dondurma aldı. Sonra fikrini değiştirmeye fırsat bulamadan ekledi: “Öylesiniz zaten.”

“Anlamadım?”

“Formunuzdasınız yani.” Kendini aptal gibi hissediyordu.

“Teşekkür ederim.”

Bir süre sessizce yemeye devam ettiler. Jill dondurmanın keyfini çıkarmaya çalışıyordu, ama fazlasıyla gergindi. O güne dek Hemşire Christina ile ders dışında hiç konuşmamıştı; onunla diğer kızlardan uzak bir yerde, öyle tek başına oturuyor olmak rüya gibiydi.

“Rahibe? Bir rahibe olmadan önce hiç… Yani… Siz hiç…”

Christina kaşığını bıraktı. “Hiç ne?”

“Hiç… Âşık oldunuz mu?”

Genç kadının yanakları kızardı. “Doğruyu söylemek gerekirse, lisede kalbimi hoplatan bir oğlan vardı.”

“Peki hiç… Yani, anlıyorsunuz...”

“Ah, hayır,” dedi Christina başını iki yana sallayarak. “Varlığımdan haberi bile yoktu. Hem o zamanlar bile kaderimde Billy Cardellini ile yaşayacağım bir ilişkiden çok daha fazlasının olduğunu biliyordum.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Jill. “Kiminle?”

“Tanrı ile.”

“Ah! Doğru,” dedi Jill. Kendini bir kez daha budala gibi hissetmişti.

“Neden sordun bunları? Âşık olduğun birisi mi var?”

Şimdi kızarma sırası Jill’de idi. Gözlerini elindeki kaşığa dikti.

“St. Matthews’daki oğlanlardan biri mi?” diye üsteledi Christina ve elini onunkinin üstüne koydu. “Bana güvenebilirsin, Jill. Kimseye söylemem.”

Christina’nın eli eline değince Jill’in nefesi kesilmişti. Dokunuşu o kadar sıcak ve yumuşaktı ki... Tam hayal ettiği gibi. Alt dudağını ısırdı; kalbi öylesine hızlı atıyordu ki, Hemşire Christina’nın duyacağından emindi.

Rahibe onun elini sıkarak, “Ne oldu, Jill?” diye sordu. “Titriyorsun.”

Jill kendine hakim olmaya çalıştı, ama bu sadece titremesini artırdı. Dönüp ona baktı. Gözleri buluşunca ağlayacak gibi oldu. Garip bir duygu selinde boğulduğunu hissetti; neşe, utanç, hüzün ve çılgınca, önüne geçilmez bir arzu hep bir aradaydı.

Ama hepsini gölgede bırakan şey, teninin altında davul gibi zonklayan, arzuydu. Christina’ya bakarken düşünebildiği tek şey ince dudaklarını karşısında duran muhteşem ağza yapıştırmanın nasıl bir şey olacağıydı. Dilini uzatıp onunkine dokundurmanın... Bluzunu yırtarak açıp...

Sonra inanılmaz bir şey oldu.

Christina dudaklarını yaladı, ona doğru eğildi, ateşli ve sert bir şekilde öpmeye başladı. Dilini ağzının içine itti. Serin ve çikolata tadındaydı. Ama altında bir sıcaklık vardı ve Jill o sıcaklığın tadına vardı; ıslak ve karanlıktı.

Jill elini yavaşça onun yanağında gezdirdi sonra boynunu okşadı. Christina da onu kendine doğru çekti, bir eliyle belini kavrarken, diğerini

saçlarının arasında dolaştırdı. Sonra eli bacağı boyunca kayıp dizine, oradan da geceliğinin altına gitti.

Okşamalar yavaşça bacaklarından kasıklarına doğru çıkarken Jill, zevkten patlayacağını zannetti. Tüm bedeni ürperiyordu. Kemikleri jöle gibi olmuştu; her gözeneğinden ter fışkırıyordu. Zihni tüm düşüncelerden arındı ve Christina'nın ihtirasla titreyen mavi arzusu onunkine karıştı.

Tüm korkuları yok olan Jill kendini bıraktı. Elleri Christina'nın yüzünde ve saçlarında çılgınca dolaştıktan sonra bedenine kaydı. Geceliğinin düğmelerini çözdü ve kasıklarındaki dokunuş daha derinlere giderken elini geceliğin açılan yakasından içeriye sokup kadının ılık, dolgun göğüslerine dokundu.

Bedenleri birbirine kenetlenirken derin bir soluk alıp Christina'yı yeni bir hevesle kucakladı. Artık kendinin nerede bitip, onun nerede başladığını bilemiyordu; tek bildiği dokundukları her noktada birlikte olduklarıydı. Birden çıplak kalmak için yoğun bir arzu duydu; tenlerinin arasında hiçbir şey olmamalıydı.

Ayağa kalktı, geceliğini başından geçirip çıkarttı. Serin hava tenine değince hissettiği ürperti, Christina'nın soyunmasını izlerken terli bir heyecana dönüştü.

Kadının dolgun göğüsleri üstlerini örten ince pamuklu kumaştan kurtulup serbest kalınca Jill onlara doğru çekildiğini hissetti. Onu kucaklamak, bedeninin her parçasının kendininkine değdiğini duymak için ayağa kalktı. Christina onu hemen kendine çekip tırnaklarını sırtında dolaştırdı.

Jill ağzını açıp mermersi boynu hafifçe ısırırken, bir yandan da diliyle tuzlu tenini yalıyordu.

Tam o sırada arkalarında bir gürültü, sonra da bir erkek sesi duyuldu. "Aman Tanrım!"

Jill'in gözlerinin önünde öfkeli bir yeşile karışmış, dehşeti ifade eden bir pembe parladı. Bu renkler bir an için buz mavisi arzuyla karıştı, sonra Hemşire Christina silkinerek kendini geriye attı. Jill çıplak ve yalnız, öylece kalakalmıştı.

Gözlerini açtı. Christina geceliğini önünde tutarken, Peder Sullivan da onun kolunu sımsıkı kavramıştı. Jill'in yaşamındaki en mutlu an bir saniye içinde en kötüsüne dönüşüverdi.

Midesi buruldu, az önceki o sıcak, ürpertici hazzın son kırıntısı yerini mide bulandıran bir acıya bıraktı. Peder Sullivan'ın öfkesinin çok yakında kendisine yöneleceğinin bilincinde, paylaşılacak son bir an için Christina'nın gözlerini bulmaya çalıştı, ama rahibe ona bakmayı reddetti.

Rahip ile rahibe arasında kısa bir konuşma geçti. Sonra Peder Sullivan kadına odayı terk etmesini emretti. Christina geri çekilirken Jill billur beyazı bir nefret içinde boğulur gibi oldu.

Christina dişlerinin arasından, "Bana ne yaptığını bilmiyorum," dedi ona. "Ama Tanrı yardımcın olsun, Jill."

Sonra sevdiği kadın onu ne yapacağı belli olmayan rahiple yalnız bırakarak çıktı ve gitti. Jill siyahlar içindeki adama baktığında tüm renklerinin karanlık olduğunu farketti. O zaman kendisi için artık kurtuluş olmadığını anladı.

Gücü onu terk etmişti.

4

"Radyo dalgaları." dedi Laszlo Kuehl muzaffer bir edayla. Aynı sözcükleri bir yandan da tahtaya yazıyordu. "Hadi bakalım, bana bilmediğim bir şeyler söyleyin."

Winter Zhi genç yüzünde hafif bir tebessümle, "Roger Waters'in *Radyo K.A.O.S.*'unda çalınan ilk parça," diye yanıtladı.

Laszlo güldü. Üstün yetenekli öğrencilerle uğraşmanın bir yönü de buydu. Herkes ayrı bir bilgiçti. Aldırış ettiği yoktu buna. Aslında öyle olmaları için yüreklendiriyordu bile onları. Sınıfının hiçbir şeyin yasak olmadığı bir emniyetli bölge olması hoşuna gidiyordu. YVD çocuklarının

çoğunun zeki olmalarından ötürü dışlandığını bilirdi. Onların entelektüel kelime oyunlarına el uzatmaya hiç niyeti yoktu.

"Ve Roger Waters hakkında ne biliyorsunuz, Bayan Zhi?"

Winter favori konusunu –yani müzikle ilgili herhangi bir şeyi– tartışmaktan memnun halde yerinde doğruldu. Hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

"1964'de Syd Barrett ile birlikte Pink Floyd'u kurdular. İlk albümleri *Piper at the Gates of Dawn* idi, ama asıl *Dark Side of the Moon* ile tanındılar. Sonra Barrett çıldırdı ve Waters ona övgü olarak *Wish You Were Here* adlı parçayı besteledi. Ondan sonra *Animals*, *The Wall* ve *The Final Cut* albümlerini çıkardılar. Sonra da Waters grubu terketti. Kalanlar *A Momentary Lapse of Reason* adında bir albüm daha çıkardı, ama güfteler Waters'in olmayınca, biraz yavan kaçtı. Bana göre o son albüm ancak bir C+ alır."

Laszlo topuklarının üzerinde salındı; sınıf canlanmıştı. O fazladan dikkati %30 konunun özüne, %70 ise Winter'e bağlıyordu. Kusursuz beyaz teni, bir şekilde onu hantal göstermeyen uzun kol ve bacaklarıyla doğal bir güzelliğe sahip olan Winter Zhi, insanların özellikle dikkatini çeken tipte bir kızdı.

"Ve sizin favori Floyd albümünüz hangisidir, Bayan Zhi?"

"*Animals*," dedi Winter hiç duraksamadan.

"Ve bu albüm hangi klasik romandan esinlenmiştir?"

Müzik konusunda bilmediği bir detaya rastlamış olmaktan ötürü şaşıran Winter gözlerini kırpıştırdı.

"Bilen var mı? Kimse yok mu? Bay Bueller?"

Bu film referansından [1] dolayı birkaç kıkırdama alan Laszlo, bilgi kıvılcımı arayarak sınıfa baktı. Karşısında bir sürü boş boş bakan yüz vardı; bakışları her zamanki yedek oyuncusuna gelene kadar elbette.

[1] *Ferris Bueller: Ferris Bueller'in İzin Günü* adlı komedi filminin ve TV dizisinin haylaz kahramanı (ç.n.)

"Bay Cohen. Bayan Zhi'yi aydınlatmak ister misiniz?"

Elijah Cohen sandalyesine biraz daha gömüldü. Onun aşırı utangaçlığı Laszlo'ya acı veriyordu, ama çocuğun kabuğundan çıkartılması gerekiyordu. Tüm öğrencileri içinde Elijah en etkileyici olandı. O sıkıntılı çocuk bir gün –kendi inanmasa da- milyoner olacaktı.

“G-G-George Orwell’in *Hayvanlar Çiftliği*’nden esinlenmişti.”

“Çok iyi. Lütfen açıklar mısınız?”

Kızaran Elijah bakışlarını önüne indirdi ve tahta sırasının üzerine kazınmış şekillere bakarak hızlı hızlı konuştu.

“Yani kitapta olduğu g-g-gibi, insanlık da hayvanlarla simgeleniyor. Albümde geçen üç tip hayvan var: Köpekler, domuzlar ve koyunlar. Köpekler açgözlü işadamlarını, domuzlar yozlaşmış politikacıları ve koyunlar da kalan herkesi, geriden gelenleri simgeliyor.”

Laszlo ellerini arkasında kavuşturarak, “Mükemmel,” dedi. “Böylece hepimiz Bayan Zhi’nin küçük sapmasından bir şeyler öğrenmiş olduk. Hatta Bayan Zhi’nin kendisi bile.” Sonra, tahtaya geri döndü. “Ama ne yazık ki, artık fiziğe geri dönme zamanı.”

Sınıftan hafif bir homurtu yükseldi, ama Laszlo onların merakının kokusunu alabiliyordu. Öğrencilerinin çoğu sıkıntısını da çekecek derecede aşırı zekiydi, ama hepsi de son derece araştırıcı bir zihne sahipti. Laszlo’nun her sabah yataktan şevkle kalkmasını sağlayan da, bunu bilmesiydi.

“Biraz tarihçeyle başlayalım. Radyoyu kimin bulduğunu bileniniz var mı?”

“Nicola Tesla,” dedi sınıfın bilgici Jonah Hulse gururla.

“Rock grubu Tesla gibi mi yani?” diye sordu Winter.

“Aynen. Sanırım grup adını ondan almış,” dedi Laszlo. Konu yine dağılmadan Winter’in gevezeliğini çabucak kesmişti. “Tesla, 10 Temmuz 1856 yılının tam gece yarısında Hırvatistan’da doğdu.”

Bir tarih geçince defter sayfaları üstünde dolaşan kalemlerin hışırtısı duyuldu.

“Beş yaşındayken bir fırıldağa yapıştırdığı on yedi böcek tarafından döndürülen ilk motorunu tasarladı. Garip fikirlerinin sadece başlangıcıydı bu; diğerleri arasında küresel yolculuğu kolaylaştırmak için dünyayı çevreleyen sabit bir halka ve posta ulaşımını hızlandırmak için Atlantik Okyanusu’nu geçecek hidrolik güçlü devasa bir tüp de vardı.”

İlginin artık tamamen söylediklerine yoğunlaştığını gören Laszlo dudaklarında hafif bir gülümsemeyle devam etti:

“Tesla üniversite yıllarında gecede sadece bir ya da iki saat uyuyarak yaşıyor, günde yirmi saat çalışıyordu. İlk yılının sonunda dokuz dili akıcı şekilde konuşmaya başlamıştı. Ne yazık ki, babası vefat edince hayatını kazanmak için üniversiteden ayrılmak zorunda kaldı. Böylece Paris’deki Continental Edison Company’de mühendislik yapmaya başladı. Patronu ondan öylesine etkilenmişti ki, Thomas Edison ile tanışması için Amerika’ya gönderdi.”

Sınıfta, “Bizim Edison bu,” türünden mırıldanmalar oldu.

“Edison Tesla’yı derhal işe aldı ve kendi icadı olan doğru akım dinamolarını yeni baştan tasarlayabilirse 50.000 dolar ödemeye söz verdi. Tesla her ne kadar alternatif akımla çok daha fazla ilgileniyor idiyse de, kendi araştırma laboratuarını kurmak için paraya ihtiyacı olduğundan projeyi kabul etti. Bir yıl içinde yeni tasarımı başarıyla tamamladı, ama parasını isteyince Edison sözünden döndü.”

“Çüş!” diye bağırdı Stephen Grimes. Sivilceleri neredeyse gözeneklerinden fırlayacaktı. “Yani Thomas Edison’un puştun teki olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Laszlo sınıftakilerin gülüşmelerine katılarak, “Tarihe bakarsak, evet demek zorundayım,” dedi.

Grimes yağlı eliyle burnunu silerek, “Harika!” dedi. “Devam edebilirsiniz.”

“Teşekkür ederim, Bay Grimes.”

Bay Grimes sınıftaki en görgülü öğrenci değildi, ama iyi bir espri anlayışı ve onu sınıfın gözünde kahraman yapan bir dokunulmazlık havası vardı. Taşkınlıklarına hoşgörü gösteren tek öğretmen Laszlo olduğu için de, fen derslerinde özellikle cesurdu. Ayrıca Laszlo iki seçeneği olduğunu düşünüyordu: Ya espriye katıl ya da esprinin *konusu* ol. Birincisini yeğlemişti.

“Edison’dan ayrılan Tesla, birkaç yıl hendek kazıp, yol inşaatlarında amelelik yaptı. Ama neredeyse hiç uyumadığı için icatları üzerinde çalışmayı da sürdürdü. Genellikle kağıda dökmeden önce onları kafasında tümden tasarlıyordu. George Westinghouse 1888’de Tesla’ya alternatif akım konusundaki patentleri için 60.000 dolar ödedi. Ülkeye elektrik dağıtımı için kullanılacak sistemin akım türünü belirlemek için birlikte Thomas Edison’a karşı bir ‘Akımlar Savaşı’ başlattılar.”

Birkaç saniye duralayıp notların alınmasına izin verdi.

“Doğru akım her zaman tek bir yönde akan sürekli bir elektriksel şarjdır. Alternatif akımsa, hem genliği, hem de yönü periyodik olarak değişen dalga şeklinde bir akımdır. Edison’un doğru akımı Tesla’nın alternatif akımından önce ortaya çıkmış olsa da, bir sorunu vardı. Doğru akım uzun mesafelerde aktarıldığında telleri eritiyordu. Dolayısıyla Edison kısa aralıklarla elektrik santralleri kurmak zorunda kalmıştı. Başka bir sorunsa daha alçak ya da yüksek bir voltaja kolaylıkla dönüştürülememesiydi, yani değişik voltajlarda çalışan aygıtlar için ayrı elektrik hatları kurmak gerekiyordu.”

Öğrencilerden biri, “Ama alternatif akımda böyle bir sorun yoktu,” dedi.

“Doğru. Alternatif akım telleri eritmeden elektriği çok uzun mesafelere taşıyabildiği gibi, 5 voltluk bir ampulden, 100 voltluk bir fabrika motoruna kadar her şeyi çalıştıracak şekilde ve kolaylıkla dönüştürülebiliyordu. Tesla’nın sisteminin daha üstün nitelikli olduğunu bilen Edison, alternatif akımı karalamak için propagandaya başvurdu. Şirketindeki mühendisler dünyanın –elbette ki alternatif akımla çalışan– ilk elektrikli sandalyesini tasarladı. Sonra da alternatif akımın ne kadar tehlikeli olduğunu göstermek amacıyla o düzeneği sokaktan topladıkları başıboş kedi ve köpekleri medyanın önünde öldürmek için kullanmaya başladılar. En görkemli gösteriyse, bir filin Coney Adası’nda elektrikle öldürülmesiydi. Hatta Edison elektrikle ölmek anlamında yeni bir deyim bile yaratmıştı: ‘Westinghouse’lanmak.’”

Grimes gözleri heyecanla parlayarak, “Bunları uyduruyorsunuz,” diye atıldı.

“Korkarım ki hayır,” dedi Laszlo. “Sizin de az önce incelikle buyurduğunuz gibi, Edison puştun tekiydi.”

“Hadi ya!”

“Edison’un tüm karalama çabalarına karşın alternatif akımın avantajları o kadar belirgindi ki, hükümet Niyagara Şelaleleri’nin gücünden yararlanmaya karar verince Tesla’nın sistemini Edison’unkine tercih etti. Ve gerisi zaten bilinen tarih. Bugün sadece pille çalışan cihazlar doğru akım kullanırken, elektrik bütün dünyada alternatif akım olarak aktarılır. Ve pil kullanan, ama prize de takılabilen cihazlar, aynı zamanda bir rock grubunun da adı olan *hangi tip adaptörü* kullanır… Bayan Zhi?”

“AC/DC,” dedi Winter gülümseyerek.

“Doğru.”

“İyi de bu arada radyo dalgalarına ne oldu?” diye sordu James Ulrich.

“Ah, evet! Korkarım Bay Grimes’in, ‘Edison puştun tekiydi,’ lafından sonra konuyu biraz dağıttım. Neyse... Tesla 1897’de iki patent başvurusunda bulundu: ‘Elektriksel Enerjinin İletimi İçin Bir Sistem’ ve ‘Elektriksel Enerjinin İletimi İçin Bir Cihaz.’ Ve radyo böylece resmen doğmuş oldu. Radyo dalgaları aslında ondan birkaç yıl önce Heinrich Hertz adında bir Alman fizikçi tarafından bulunmuştu. Hertz radyo dalgalarının, dalga boyları insan gözüyle görülemeyecek kadar uzun olan bir tür elektromanyetik radyasyon olduğunu gösterdi.”

Birden ilgisi artan Elijah Cohen oturduğu yerde öne doğru eğildi. “Ama ben elektromanyetik radyasyonun ışık olduğunu sanıyordum.”

“Görüyorum ki konumuzu önceden okumuşsunuz, Bay Cohen,” dedi Laszlo. “Aslında yarı yarıya haklısınız. Görünür ışık *bir tür* elektromanyetik radyasyondur, ama tayfın sadece küçük bir kısmıdır. Açıklayayım: Elektromanyetik radyasyon yalnızca evrenin temel yapı taşlarından biri olan fotonlardan oluşur. Fotonlar özde saf enerjidir. Kütleleri yoktur ve her zaman ışık hızında hareket ederler: Saniyede 300,000 kilometre. Elektromanyetik radyasyonun insanlar ve makineler tarafından nasıl algılandığıysa, işin içinde kaç tane foton olduğuna ve bunların nasıl hareket ettiğine bağlıdır. Fotonların genellikle dalga olarak hareket ettikleri düşünülür, yani şöyle:

EMPAT%c4%b0%20-%2018.pdf

“Dalga ne kadar hızlı hareket ederse, bir saniyede oluşan doruk ve vadilerin sayısı da o kadar fazla olur. Bu sayı *frekans* olarak bilinir ve Hertz cinsinden ölçülür. Dalga ne kadar güçlüyse, genliği –yani dorukla vadi arasındaki fark– o ölçüde artar.

“Sıfır Hertz’de piller veya doğru akım üreteçleri tarafından üretilen elektrik vardır, çünkü doğru akımda dalga değil, sadece sürekli elektrik akımı vardır. 3 ile 30 Hz arasındaki frekanslar ELF [2] ya da Aşırı Düşük Frekans olarak bilinirler ve alternatif akımı iletmek için kullanılırlar. İnsan kulağı Aşırı Düşük Frekans’ın üst kısımlarını ve 20 Hz ile 20,000 Hz arasındaki Süper Düşük, Ultra Düşük ve Çok Düşük Frekansları duyabilir. Frekans arttıkça, ses de incelir. Erişkin erkek sesi genellikle 85 ile 155 Hz arasında, erişkin kadın sesi ise genellikle 165 ile 255 Hz arasındadır.”

2 Extremely Low Frequency (ç.n.)

“Bir dakika,” dedi Winter. Başı ilgiyle yana eğilmişti. “Yani, biz radyasyonu *duyabiliyor* muyuz?”

“Tam olarak değil,” diye yanıtladı Laszlo. “Hava moleküllerine çarpan fotonlar onların titreşimine neden olur. Duyduğumuz işte o hava moleküllerinin tepkisidir.”

“Yani ışık havaya çarpıyor ve biz de havayı duyuyoruz, öyle mi?”

“Temelde öyle.”

Stephen Grimes parmaklarını bir büyücü gibi oynatarak, “Tüyler ürpertici,” dedi.

“Şimdi, elektromanyetik tayfın geri kalanının üzerinden bir geçelim,” diye devam etti Laszlo. “30 ile 300 kHz arasındaki frekanslar LF ya da Düşük Frekans’lardır. Hükümet bunları navigasyon uydularında kullanır. Bunun üzerinde, 300 ile 3,000 kHz arasındaki AM[3] ve MF ya da Orta Frekans gelir. Dostumuz Nikola Tesla işin içine işte tam burada giriyor. Aldığı o iki patentle ses dalgalarını havada ışık hızıyla giden elektromanyetik radyasyona dönüştüren bir aygıt tasarladı. Sinyalin yayınlandığı frekansa ayarlanmış bir radyo da o elektromanyetik radyasyonu yeniden ses dalgalarına dönüştürecekti.”

3 *AM (Amplitude Modulation):* Genlik Modülasyonu (ç.n.)

“Nasıl?” diye sordu Winter.

“Radyo elektromanyetik dalgaların yüksekliğini, yani genliğini ses dalgalarına dönüştürür. Zaten AM radyonun adı da buradan geliyor: Genlik Modülasyonu. Yani, siz radyonuzu 1010 WINS istasyonuna ayarladığınız zaman aslında 1010 kHz frekansındaki bir elektromanyetik radyasyona ayarlıyorsunuz, cihaz da genlik modülasyonlarını duyulabilir sese çeviriyor. Ve ışık hızı saniyede 300.000 kilometre olduğuna göre, herkesin radyosu yayını pratik olarak aynı anda alıyor. Anlaşıldı mı?”

Sınıfın yaklaşık yarısı Laszlo’nun açıklamasını takip edebilmişti, ama tümü anlatılanları okuyarak öğrenebilecek kadar zeki olduğundan, bu kabul edilebilir bir kayıptı. Ayrıca biraz kafa karışıklığı onlara iyi gelirdi. Burunlarını azıcık sürtmekte yarar vardı.

“Devam edelim. 3 ile 30 megahertz arasında kısa dalga radyo yayınlarının yer aldığı Yüksek Frekans vardır. Ardından 30 ile 300 MHz arasında FM, yani Frekans Modülasyonu kullanan radyo yayınlarının ve bazı televizyon kanallarının yer aldığı VHF ya da Çok Yüksek Frekans gelir. Sonra 300 ile 3.000 MHz arasında diğer televizyon kanallarının yer aldığı UHF -Ultra Yüksek Frekans- vardır. 3 ile 30 gigahertz[4] arasında Süper Yüksek Frekans, yani mikrodalgalar yer alır. Ve son olarak da, 30 ile 300 GHz arasındaki radyo astronomi sinyalleri bulunur. Ve bu da radyo frekanslarının sonu demektir.”

4 *gigahertz (GHz):* 1,000,000,000 Hertz (ç.n.)

Sınıf tam bir nefes alacaktı ki, Laszlo devam etti: “Ama elektromanyetik *tayfın* sonu demek değildir. Ancak sabrınızın tükenmekte olduğunu gördüğümden, sonraki frekansları hızlıca sıralayacağım:

“300 gigahertz ile 400 terahertz[5] arasında çıplak gözle görülemeyen kızılötesi ışık vardır. 400 THz ile 800 THz arasında ise hepimizin bilip sevdiği görünür ışık yer alır. Işığın rengini frekansı belirler. Mesela kırmızı 405 ile 480 THz arasında, mor ise 700 ile 790 THz arasındadır. Ondan sonra da, sırasıyla morötesi ışık, X-ışınları ve son olarak da Gamma-ışınları gelir.”

5 *terahertz (GHz):* 1,000,000,000,000 Hertz (ç.n.)

“Hani şu Bruce Banner’i *Hulk*’a çevirenler mi?” diye sordu Grimes.

“Aynen,” dedi Laszlo. “Peki, kim özetlemek ister? Ah, Bay Cohen! Gönüllü olduğunuz için teşekkürler.”

Elijah, Laszlo’nun her zaman elini kaldırmamış bir öğrenciyi seçmek için yaptığı espriyi duyunca başını kaldırıp baktı, sonra özetledi:

“Elektromanyetik r-r-radyasyon, ‘dalga halinde hareket eden fotonlar’ demenin daha süslü bir yolu. Foton dalgasının frekansına bağlı olarak radyasyon değişik şekiller alıyor. Çok düşük frekanslarda elektrik oluyor. Sonra, hava moleküllerini t-t-titreştirerek ses haline geliyor. Frekans yükseldikçe ses de inceliyor.”

Hocasının başını sallayarak onayladığını görünce devam etti:

“Gerçekten yüksek frekanslar AM ve FM radyo ile televizyon yayınlarında kullanılıyor. Sonra ışık oluyor: Önce kızılötesi, sonra görünür, sonra da mor ötesi. Frekansla birlikte renk de değişiyor. En yüksek frekanslardaysa elektromanyetik radyasyon, X-ışınları ve G-G-Gamma-ışınları haline geliyor. Ve radyo frekansı tayfında elektromanyetik radyasyon yayan ve alan bir aygıtı tasarlayan ilk insan Tesla idi.”

“Hepsinin bu kadar olduğuna emin misiniz?” diye üsteledi Laszlo.

Elijah dersin başından beri ilk defa gülerek, “Ha, bir de...” dedi; “Edison puştun tekiydi.”

Zil çalınca yerinden ilk fırlayan Stevie oldu. “Hadi gidelim.”

“Bana bir saniye izin ver,” dedi Elijah. “Bay Kuehl’e bir şey sormak istiyorum.”

“Seni yağcı,” diye takıldı Stevie. “Dolapların orada buluşuruz.”

Herkes çıkarken geride kalan Elijah çekinerek en sevdiği öğretmenine yaklaştı. “Efendim? Merak e-e-ediyorum… Nikola Tesla’ya ne oldu? Demek istediğim, neden Edison kadar ünlü değil?”

Kuehl masasındaki kâğıtları toplarken, “Güzel bir soru,” dedi. “Bir sonraki derste sor. İyi bir tartışma konusu olur.”

“P-P-Peki.” Elijah sırt çantasını omuzladı. “Ve bu ilginç ders için teşekkürler.”

“O kadar da ilginç değildi,” dedi Kuehl gülerek. “Anlaşılan öteki derslerin çok sıkıcı. Şimdi, izin verirsen, okumam gereken elli civarında

kâğıt var ve... Ve sen her zaman olduğu gibi sayfa limitini aşmışsın. Kendini sözlü ifade ederken, yazarkenki kadar üretken olmayışın kötü.”

“Yazmayı seviyorum.”

“Neyse ki, ben de okumayı severim. Şimdi acele et. Bay Grimes uzun süre yalnız başına bırakılırsa, olasılıkla okulu yakar.”

“Evet, efendim. Yarın görüşürüz.”

“İyi günler, Bay Cohen.”

Elijah kapıya yöneldi, sonra durup döndü. “Öğrencilerinize neden ‘bay’ ve ‘bayan’ diye hitap ediyorsunuz?’”

“Sen neden bana ‘Bay Kuehl’ diyorsun?”

Elijah omuz silkti. “Bu sosyal bir norm.”

Kuehl güldü. “Evet, sanırım öyle. Ama sosyal normlar neden vardır? Birisine ‘bay’ dediğin zaman iletmek istediğin mesaj nedir?”

“Saygı...”

“Bu soru mu, yoksa soruma yanıt mı?”

“Yanıt,” dedi Elijah üstüne basarak.

“Doğru. Öğrencilerim bana saygı duyduğuna göre, benim de onlara saygı duymam gerekir.”

“Yani diğer öğretmenlerin öğrencilere saygı duymadığını mı düşünüyorsunuz?”

“Öyle bir şey söylemedim,” dedi Laszlo. “Ama ilginç bir çıkarım.”

5

Kilide giren anahtarın sesini duyan Jill o yana döndü. Gözyaşları çoktan kurumuştu, ama gözleri hâlâ yanıyordu. Bodrumun nemli, küf kokan havasını içine çekip yüzünü buruşturdu; boğazı bağırmaktan tahriş olmuştu.

Ağır ahşap kapı eski menteşeleri gıcırdayarak açıldı. Jill'in gözleri koridordan ansızın gelen ışıkla kamaştı, sonra Peder Sullivan elektrik düğmesini çevirdi. Jill içgüdüsel olarak elleriyle gözlerini kapatmaya çalışınca, bileklerindeki ip etine batıp canını yaktı.

Odaya giren rahip düğümleri kontrol ederek ipi biraz daha sıkılaştırdı. İrkilen Jill acı içinde inledi.

"Bu canını yakabilir," dedi Peder Sullivan. "Ama sonra… Sonra yaptıklarımdan dolayı bana minnettar kalacaksın."

Bir süre Jill'e baktı, sonra döndü ve dua okuyarak mor bir pelerini omuzlarına attı. Tekrar yüzünü döndüğünde, elinde bir kupa tutuyordu. Bardak kanla dolu gibiydi.

"Vakit geldi."

Kapı bir kez daha açıldı ve içeriye Jill'in daha önce hiç görmediği bir adam girdi. Kalın, güçlü kolları olan kısa boylu, tıknaz biriydi bu. Gözlerinde bir hayret ve kararlılık ifadesiyle eğilip ona baktı. Karşısındaki kız gibi o da titriyordu. Aradaki fark, korkudan değil, heyecandan titremesindeydi.

Jill ağlamaya başladı.

Peder Sullivan hıçkıran çocuğa baktı. Kalbi çatlayacak gibiydi. Hayatında hiç o kadar korkmamıştı. Parmaklarıyla şarap bardağını sıkıca kavrayıp bakışlarını duvardaki tek dekoratif elemana çevirdi: Bronzdan yapılmış küçük bir çarmıha gerilmiş İsa heykeli. Görüntü içini kararlılık duygusuyla doldurdu.

Peder McKinney'in orada olmasından her şeye rağmen memnundu. Onun gücüne ihtiyacı olacağını düşünüyordu. Genç rahip yalnızca 1.65 boyunda olsa da, bir defans oyuncusunun geniş vücut yapısına sahipti; sanki 1.85 olarak doğmuş da, Tanrı kafasına bir çekiç indirip cüssesine dokunmadan boyunu kısaltmıştı.

Sullivan bir gece önce *Rituale Ronanum*'dan okuduğu bölümleri anımsamaya çalışarak gözlerini kapadı. Ama tek düşünebildiği, artık ezberlediği metnin başındaki o uğursuz sözcüktü.

Yunancadaki *ek* edatı ile *horkizo* fiilinden türetilen sözcük, 'bir ruhu yeminle bağlama' anlamına geliyordu. Tam anlamı bir varlığı daha üstün bir gücün yardımıyla bağlayıp, verilen emirlere itaat etmesini sağlamak demekti.

Ama emir hep aynıydı: Defol!

Peder Sullivan o ana kadar sözcüğe fazla dikkat etmemişti ama şimdi tüm benliğini sarmıştı.

Egzorsizma. Yani şeytan çıkartma.

6

"Winter'e *kesinlikle* arkadaşlık teklif etmelisin, ahbap."

Elijah dolabının kapağını çarparak kapatırken, "Biraz daha bağır," diye homurdandı. "Çin'de seni duyamayan yaşlı bir keşiş var."

"Sakinleş," dedi Stevie. Başıyla kalabalık koridoru gösterdi. "Kimse senin aşk hayatınla ilgilenmiyor."

"Sen hariç."

"Birisinin ilgilenmesi gerek ama. Böyle giderse bekâretini asla kaybedemeyeceksin."

Elijah ıslık gibi bir sesle, "Stevie!" dedi ve kuzeninin omzuna sert bir darbe indirdi.

"Hey! Bu acıttı."

“Amaç da buydu zaten,” Elijah uzaklaşmaya yeltendi, ama Stevie peşindeydi.

“Bekâretinin bir sır olduğunu mu sanıyorsun?”

“En azından orta malı bir tartışma konusu olduğunu sanmıyorum.”

“Belki de öyle olmalı.”

“Yakınlarda *seni* de bir kızla gördüğümü anımsamıyorum.”

Stevie güldü. “Tedbirli davranıyorum da ondan görmüyorsun.”

“Evet, ishal olmuş bir fil kadar tedbirli.”

“Öyle mi? Peki, *şuna* ne dersin!” Sırt çantasının yan gözünü açıp bir Polaroid fotoğraf çıkarttı ve Elijah’ın yüzüne tuttu.

Kuzeninin Michelle Kaplan’ın bluzundan içeriye girmiş elini gören Elijah’ın gözleri yuvalarından fırladı. “Tel Surat ile işi mi pişirdin?”

“Ona öyle deme!”

“Dişlerindeki teller yüzünden ona bu adı takan sensin!”

“Bu başka konu.”

“Ne kadar zamandır…”

“Beş gün,” dedi Stevie. Muzaffer bir edayla gülerek fotoğrafı geri kaptı. “Nasıl? Tedbirliymişim, değil mi?”

“Hem de çok!” dedi Elijah kuzeninin ironiyi kavramasını beklemeyerek. Stevie aslında zeki biriydi, ama söz konusu göğüsler olunca, IQ’su otuz puan civarına düşüyordu. “Resmi nasıl çektin?”

“Katıksız deha yardımıyla. Dün gece kızı bizim dama çıkardım ve ona yıldız yağmuru olacağını söyledim. O kadar saf ki... Her neyse, işi pişirmeye başladık. Polaroid’i önceden video kayıt cihazının uzaktan kumandasına bağlamıştım. Tam kritik anda düğmeye basıp resmi çektim.”

“Kızdı mı?”

“İşin en komik tarafı da bu: Flaşın kayan bir yıldızın ışığı olabileceğini söyledim, o da yuttu!”

“Harika! Sınırlı zekânı böyle şeytani işler yerine iyi şeyler için kullanmayı becerebilsen...”

“İşte sen *bu nedenle* bekâretini kaybedemiyorsun. Kızları kandırmanın kötü bir şey olduğunu düşünüyorsun.”

“Hayır, sadece onlara *yalan* söylemek kötü.”

“Kandırmak, yalan söylemek... Hepsi aynı. Rodney Dangerfield’in *Back to School*’da dediği gibi: ‘Bana yalan söyleme! Kızlara söyle!’ İyi laf.”

“Sen ümitsiz vakasın.”

“Winter işi ne olacak?”

“Varlığımdan haberi bile yok.”

“Elbette ki var. Bugün Bay Kuehl’in dersi boyunca sana baktı durdu.”

“Arkamda oturduğu için, geri zekâlı.”

“Bu da bir başlangıç.”

“Pek de iyi bir başlangıç sayılmaz.”

“Neyse, ona arkadaşlık teklif edecek misin, yoksa…”

“Yoksa ne?”

“Stevie seni kesiyor,” dedi Liz sırıtarak. “O *kadar* iğrenç ki.”

Winter omzunun üstünden göz atarken, “Bilemiyorum,” dedi. Kafeteryanın öbür ucundan ona bakan Stevie ile göz göze gelince hemen önüne döndü. “Ben komik biri olduğunu düşünüyorum.”

“Aman Tanrım! Ondan *hoşlanmıyorsun*, değil mi?”

“Hayır!”

“Ufff! Beni korkuttun. Beyin takımıyla çok fazla vakit geçirdiğini düşünüyorum.”

“Ne demek oluyor bu şimdi?”

“Biliyorsun.”

“Beni aydınlat!”

“Yapma Winter! Senin kadar akıllı bir kız için bazen fazla salakça davranıyorsun. Şu YVD’lilerle takılmaya devam edersen sonunda kendini Sosyal Sibirya’da bulacaksın. Bunların tümü ebleh.”

“*Ben de* mi bir eblehim?”

“Hadi be! Ne demek istediğimi anladın. Sen sadece eblehlerin *sınıfındasın*. Geri kalan zamanda bizden birisin.”

“Ve bu *biz* dediğin tam olarak kimler? Basmakalıp ukala çocuklar mı?”

“Kalıpların bu işle ne ilgisi var?”

“Boş ver,” dedi Winter gofretini ısırırken.

Yeni okuluna gelirken yeni bir başlangıç yapmak istemişti. Kendi entelektüel seviyesine daha yakın arkadaşlar edinmekti niyeti. Ama ister istemez güzel kızlar grubuna çekilmişti. Aslında kızlar onu seçmişti. İlk gün öğle yemeğinde masalarına davet etmişlerdi ve gerisi gelmişti. Sosyal zarlar artık atılmıştı.

Winter oğlanlar ve giysiler hakkında konuşmaktan hoşlanmasına rağmen, hiç kendi gibi olamamıştı. Yani tam olarak değil. Hep rol yapıyordu. Anne ve babası için masum kız. Yeni arkadaşları için esaslı biri. Öğretmenleri için, örnek öğrenci.

Kendini rahat hissettiği yalnızca iki yer vardı.

Birincisi orkestra provalarıydı. Gelişigüzel olayları ezberlemekle değil, sanat ve duygularla ilgili olan tek dersti. Çalarken kendini canlı hissediyordu.

Kendisi olduğu ikinci yerse, Bay Kuehl’in dersiydi. Adam öteki öğretmenlerin aksine, öğretmekten gerçekten zevk alır gibiydi. Ve akıllıydı. Yanıtlayamayacağı soru yok gibiydi. Bir öğrenci ender de olsa onu çuvallatmayı başarabilirse, çoğu diğer öğretmen gibi rol yapmak ya da sinirlenmek yerine yanıtı bilmediğini söylerdi.

En iyisi de, dersini demirden bir yumrukla yönetmemesiydi. El kaldırmadan konuşmaya ses çıkartmaz, öğrencilerine birer yetişkin gibi davranırdı. Ve her zaman kendisini konu dışına çekmelerine izin verirdi. Bunlar en azından konudan sapma gibi görünürdü. Ama Tesla gibi uçuk konular hakkında konuştuğu zamanlarda bile Winter bir şeyler öğrenirdi.

Fen dersinden hoşlandığını Marcy, Tina ya da Liz’e elbette ki itiraf edecek değildi. Başka birçok şey gibi onu da anlamazlardı.

7

Peder Sullivan titreyen kıza baktı, yutkundu ve kendisine güç vermesi için Tanrı’ya dua etti.

İsa’nın kanını temsil eden kutsanmış şaraptan bir yudum içince içini sıcak bir rahatlama duygusu kapladı. Sağ eliyle haç çıkardı, sonra masaya bağlanmış olan kıza döndü. Jill gözlerinden yaşlar süzülerek ve titreyen ağzı dehşet dolu bir sırıtışla çarpılmış halde ona bakıyordu.

Rahip parmağını olabildiğince hızlı bir şekilde kızın ateşten yanan tenine dokundurup çabucak geri çekti. Ama beyni o kadar kısa bir süre içinde bile kör edici bir renk cümbüşüyle dolmuş, kalbi deli gibi atmaya başlamıştı.

Kızın üzerinde de bir haç işareti yaptıktan sonra elini içi su dolu küçük bir tasa batırdı. Kutsal su parmaklarından serinlik vererek kaydı. Suyu kendisinin ve Peder McKinney’in üzerine serpti. Sonra tası kaldırarak kızın başının üzerinde tuttu.

Eli o kadar titriyordu ki, tasın kenarından sıçrayan su kızın yüzüne döküldü. Peder Sullivan bir an için Jill’in derisinin tütmeye başlayacağını sandı, ama o dilini çıkartıp dudaklarına sıçrayan suyu yaladı.

Susamış.

Elbette susar. On iki saattir burada bağırıyor.

Sullivan soluğunu koyuverdi. McKinney ise yüksek sesle yutkundu ve fısıldayarak, “Bir hardal tanesi kadar imanınız olsa ve şu dağa, ‘Buradan şuraya göç’ deseniz göçer,”dedi.

Peder Sullivan, İncil’den yapılan alıntıyı hemen tanıdı: Matta 17:20. İçine şeytan girmiş bir oğlanın öyküsünü anlatıyordu. Kasaba halkı şeytanı kovmaya çalışmış, ama başarılı olamamıştı. Şeytanın karşısında inançlarını yitirmelerinden ötürü onları azarlayan İsa, çok az –hardal tanesi kadar– bir inançla bile büyük işlerin başarılabileceğini söylemişti.

McKinney haklıydı. Karşılarındaki görevin altından ancak kararlı ve sarsılmaz bir inanç sayesinde kalkabilirlerdi.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Peder Sullivan. Kızın terli alnına kutsal sudan serpti ve soğuk, sert taş zemine diz çöktü.

Önce Tanrı’dan merhamet diledi. Sonra birer birer, ermişlerin hayır dualarını istedi. Kutsal Meryem. Tanrı’nın Kutsal Annesi. Bakirelerin

Kutsal Bakiresi. Aziz Mikail. Aziz Cebrail. Aziz Rafael. Tüm melekler, baş melekler ve ruhlar.

Sonra Tanrı'ya onları günahlarından kurtarması için yalvardı. Gazabından. Şeytanın tuzaklarından. Nefretten. Yıldırımdan. Depremden. Salgın hastalıklardan. Kıtlıktan. Savaştan. Ve sonsuz ölümden esirgemesi için.

"Tanrım, bizi şeytana uymaktan koru."

"Ve kötülüklerden de," diye tamamladı McKinney.

Sullivan ayağa kalktı ve İsa'nın görüntüsünü zihninde tutarak gözlerini yumdu. Sesi utkuyla yükseldi:

"Tanrım, senin bağlarını parçalayan o canavarın kalbine dehşet sal. O sefil yaratıkla erkekçe savaşmaları için kullarına cesaret ver. Kudretli elin o yaratığı kulun Jill Willoughby'den çıkartsın ve Kutsal Ruhun birliği içinde seninle yaşayan ve senin bir parçan olan bu kızı artık azat etsin, Tanrım; sonsuza dek."

Kendini güçlü ve inançlı hisseden Peder Sullivan gözlerini açtı ve kendisine o zavallı çocuğun gözleriyle bakan yaratığa meydan okudu.

"Tüm yardakçılarına ve sana emrediyorum, Tanrı'nın bu kuluna saldıran murdar ruh: Tanrımız İsa Mesih'in vücut buluşu, tutkuları, yeniden dirilişi ve Tanrı katına çıkışının gizleri adına, bana adını söyle."

"Ve Tanrı'nın naçiz bir kulu olan ben yine sana emrediyorum ki, dediklerime harfiyen uyacak ve Tanrı'nın karşında duran bu kuluna hiçbir şekilde zarar vermeye cesaret etmeyeceksin!"

Gürleyen sesi küçük odada yankılanıyor, aradaki kısa sessizlikleri daha da güçlü bir hale getiriyordu. Peder Sullivan soluğunu tuttu. Kız ona baktı; kan çanağına dönmüş gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Ne… Ne… Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

"Bana adını söyle," diye emretti rahip.

Kızın alnı şaşkınlıkla kırıştı. "B-b-benim adım Jill."

Peder Sullivan başını salladı. "İçine girdiğin bedenin adı değil. *Gerçek* adın, iblis!"

Gözleri dolan kız hıçkırıklarını zor tutuyordu. "Yaptıklarım için üzgünüm! Lütfen… Lütfen bırakın gideyim. Bir daha asla yapmayacağıma söz veriyorum."

Rahip karşısındaki yaratığa baktı. Ama içindeki canavarı göremiyordu. Tek görebildiği, dehşete kapılmış küçük bir kızdı. Ve çocuğun dudaklarından çıkan sesin belki –ama sadece küçük bir olasılıkla– kendi sesi olabileceğini düşünmeden yapamadı.

"Yaşadığın bu şey yaptıklarının cezası değil," dedi Sullivan yumuşayarak. "Sen sıkıntı içindesin, Jill. İçinde sana istediklerini yaptıran kötü bir ruh var. Onu hissedebiliyor musun?"

Jill burnunu çekti. Başını iki yana sallamaya başladı, ama sonra durdu. "B-b-bazen bir şeyler hissediyorum… Bir şeyler *görüyorum*… Garip renkler, duygular gibi."

"Evet!" diye bağırdı peder. "İşte böyle Jill! Bu duygularını açığa çıkart. Bırak onlarla konuşayım."

Jill gözlerini yumup titremeye başladı. Bir dakika kadar sonra başını bu kez olumlu anlamda salladı.

"Dua etmelisin, Jill. İsa Mesih'e dua et."

"Korkuyorum."

"Korkunun seni yenmesine izin veremezsin. İnancın seni iblisin pençelerinden kurtaracak. Şimdi dua et!"

Jill yutkundu, gözlerini sıkıca kapadı ve fısıldamaya başladı: "Selam sana Meryem, Tanrı'nın lutfu üstüne olsun. O seninledir. Sen..."

"Daha yüksek sesle!"

Jill'in sesi odanın içinde çınladı: "Selam sana Meryem, Tanrı'nın lutfu üstüne olsun! O seninledir!"

"*Hissetmen* gerek," diye cesaret verdi Peder Sullivan. "Sözcükleri sadece bağırma. Onlara inan."

"Sen kadınların en kutsanmışısın!" Jill hıçkırdı, sonra kendini topladı. "Ve rahminin meyvesi olan İsa da kutsanmıştır. Aziz Meryem, Tanrı'nın Annesi, biz günahkârlar için dua et; şimdi ve ölüm saatimizde. Amin."

"Şimdi iblisin bana adını söylemesini sağla," dedi peder.

Jill başını salladı. "Yapamam!"

Sabrı tükenen Sullivan kızın yüzüne sert bir tokat attı. Jill'in tenine dokunduğu o çok kısa an içinde beyni yine hayalet gibi renklerle doldu. Kızın hızla geriye savrulan başı masanın kenarına çarptı.

"Lütfen! Canımı acıtıyorsunuz!"

“Bana adını söyle!”

Rahip onu bir kez daha tokatladı ve bir kez daha derin dehşete kapıldı.

“Yapamam!”

“Söyle!” *Şaak.*

Jill’in yanağında kanlı bir çizgi belirdi; adamın yüzüğü yanağını kesmişti.

“Söyle!” *Şaak.*

“Hayır!” diye feryat etti Jill. “Lütfen! Durun!”

Peder Sullivan bir tokat daha atmak için elini geriye çekti. Birden vücudunun yan tarafında hissettiği keskin acıyla yere kapaklandı. Alnı taş zemine çarpınca, dişleri birbirine vurdu. Dönmeye çalıştı, ama ezici bir ağırlığın altında kalmış gibi kıpırdayamıyordu.

Bir güç başını geriye çekti ve hızla taş zemine çarptı. Büyük bir *çatırtı* duyuldu ve rahip burnunda inanılmaz bir acı hissetti. Kafası yeniden kaldırıldı. Tekrar taşa çarpılmadan, elini yüzünün altına koyacak zamanı ancak buldu.

Kırılmış burnundan akan ılık ve yapışkan kan avucuna doldu. Başı üçüncü kez geriye çekilirken, bağırarak arkasına doğru uzandı. Eli başka bir elin üstüne kapandı. Parlak, ışıltılı ve mosmor bir şiddetin benliğini sardığı hissetti ve sonra… Sonra hiçbir şey. Zonklayan yüzünün ortasındaki yoğun acı dışında hiçbir şey.

“Aman Tanrım!” dedi soluk soluğa bir ses. “Peder Sullivan!”

Üzerindeki ağırlık kalktı ve bir çift el onu sırtüstü çevirdi. Akan kan burnuna ve ağzına dolunca boğulacak gibi oldu. Öksürerek doğruldu. Gözlerini açıp saldırganına ve kurtarıcısına baktı. Adamın yüzünde kan lekeleri vardı.

“John,” dedi gözlerinin içine bakarak. “Neden?”

“Bana ne olduğunu bilmiyor…” diye kekeledi titreyen rahip. “Kıza vururken… Sizi izliyordum… Ve birden yoğun bir öfke hissettim. Ben… Ben… Çok üzgünüm.”

“Senin suçun değildi, John. Kalkmama yardım et.”

Yerden öylesine hızlı kaldırıldı ki, yaşlı adam başının döndüğünü hissetti. Kızın içinde saklanan iblise sert bir bakış gönderdi. “Gerçek kimliğini ele vermen hataydı.” Sonra McKinney’e döndü. “Bu akşamlık işimiz bitti.”

McKinney ona yürümesi için yardım ederken iblis bağırdı.

"Peder! Bağışlayın beni! O şeyi yapmak istemedim… Lütfen beni bırakmayın! Beni bırakma..."

İki rahibin arkasından kapanan ağır kapı iblisin sesini kıstı.

Sullivan zonklayan burnunu tutarak ve sendeleyerek koridorda ilerledi. İblis o sırada korkunç bir çığlık attı. McKinney'in vücudu gerildi, yaşlı rahip yürümeye devam etti.

Arkasına bakmadı bile.

8

Kadın dumana boğulmuş öğretmen odasına girdiği an Laszlo ona doğru çekildiğini hissetmişti. Çikolata rengi teni parlıyor, odadaki ışık bir heykeltıraşın elinden çıkma hatlarını aydınlatıyordu. Özellikle yürüyüş biçimiyle –güçlü ve vakur adımlarıyla– mekânın ve içindeki herkesin sahibi gibiydi.

İki eski kanepenin arasından kendine bir yol bulmaya çalışırken, neredeyse odadaki herkesin gözü onun üstündeydi. Erkeklerin arzuladığı, kadınlarınsa nefret ettiği bir tipti. Ve ona doğru yürüyordu.

Yanına gelince, "Laszlo Kuehl mi?" diye sordu.

"Ta kendisi."

"Size katılabilir miyim?"

Laszlo karşısındaki boş sandalyeye işaret etti. "Lütfen."

Kadın kıvrak bedenini sert plastiğe sanki dünyadaki en rahat sandalyeymiş gibi yerleştirerek oturdu. Yedi çift kulak pek de zarif olmayan

bir şekilde onlara yönelince odadaki mırıltı da azalmıştı.

“Adım Darian Washington,” dedi kadın elini uzatarak.

Laszlo’nun dokunduğu ten ılık ve pürüzsüzdü. Darian elini çekmeden önce onunkini hafifçe sıktı. Aralarındaki temas kesilince hissettiği hayal kırıklığı Laszlo’yu şaşırttı.

“Eğitim Müdürlüğü’nden geliyorum. Eyaletteki yetenekli çocuk programlarını inceliyoruz ve sizin derslerinizden birini takip etmek istiyorum. İzin verir misiniz?”

“Tam olarak neyi inceliyorsunuz?”

“Eğitim teknikleri, sınıf dinamikleri, öğrenci performansı… Ve başka kimi faktörler.”

“Neden asıl ilgi alanınızın ‘başka faktörler’ olduğu hissine kapılıyorum acaba?”

“Çünkü sezileri güçlü bir insansınız.”

“Bu ‘faktörlerin’ neler olduğunu benimle paylaşmak istemezsiniz herhalde?”

Darian gülümsedi ve Laszlo onun koyu kahverengi gözlerinin içine baktı. O gözlerde sanki kedilerinkini anımsatan bir şey vardı. Muziplik dolu, ama ölümüne ciddi.

“Sınıfınızda oturmama izin verin, sonra akşam yemeğinde bu konuyu tartışalım.”

“Siz mi ısmarlıyorsunuz?”

“Daha da iyisi: New York eyaleti ısmarlıyor.”

“Vergi mükelleflerinin davetini reddedemem.”

“Harika.” Darian sandalyesini sessizce itip zarif bir hareketle kalktı. “Öyleyse beşinci derste görüşürüz.”

Beyaz saçlı matematik öğretmeni Bradford Pierce kadın kapıdan çıkar çıkmaz Laszlo’ya döndü. “Neydi bu böyle?”

“Emin değilim,” dedi Laszlo. “Ama öğrenmek için can atıyorum.”

Her zamanki gibi yerine oturan son kişi Grimes idi. Laszlo, sakin bir şekilde sınıfın en arkasında oturan Darian'ı işaret etti.

“Başlamadan önce size Bayan Washington'u tanıtmak istiyorum. Kendisi bugün burada gözetmen olarak bulunuyor. O nedenle lütfen beni akıllı biri gibi göstermek için elinizden geleni yapın.”

Öğrenciler dönüp Darian'ı alıcı gözle süzdü. Erkekler onun ısmarlama olduğu hemen anlaşılan siyah tayyörünün altındaki düzgün bedenini aç gözlerle sindirirken, kızlar da beğeni ve kıskançlıkla karışık bir güvensizlik duygusuyla baktı. Birisi bir ıslık çalınca oğlanların bazısı gülüştü.

Gözlerini Darian'ınkilerden ayırmamasına rağmen suçluyu belirleyen Laszlo, “Bay Grimes,” dedi.

“Ne?” diye sordu Stevie. Yüzünde kanarya kapmış kedi gülümsemesi vardı.

“Size bir öğüt: Şansınızı pokerde denemeyin. Şimdi eğer hepiniz Bayan Washington'u kesmeyi bitirdiyse, dersimize başlayalım. Dün nerede kalmıştık?”

“Tesla,” dedi Winter Zhi. Sesi yumuşak ve güvenliydi.

“Teşekkür ederim, Bayan Zhi. Dersten sonra Bay Cohen onun hakkında bana çok güzel bir soru sordu. Bay Cohen, sorunuzu lütfen sınıfla paylaşır mısınız?”

“Elijah rahatsız bir tavırla bakışlarını önüne indirirken, “Onun n-n-neden Edison gibi ünlü olmadığını merak etmiştim.”

“Evet,” dedi Laszlo. “Birincil neden şu ki, Tesla oyunu kurallarına göre oynamadı. Bir bilim adamı olarak daha yetenekli olmasına rağmen, işadamı olarak Edison ondan daha iyiydi. Tesla'nın sorunu hiçbir zaman pes etmeyişiydi; pes etmenin kendisi için daha yararlı olacağı durumlarda bile direndi. Örneğin Akımlar Savaşı'nı alternatif akımın kazanmasından sonra bile elektrik dağıtımını iyileştirmek için yeni yollar aramaya *devam etti*. Elektriği vericilerle argon gazı doldurulmuş alıcı küreler arasında havadan iletecek bir sistem geliştirdi. Bu yeni teknolojiyi birçok yatırımcıya gösterdiği halde J.P. Morgan dışında kimse ilgilenmedi.”

Winter, “Morgan ilgilendiyse bu teknolojiyi neden bilmiyoruz?” diye sordu.

“Morgan daha önce Edison'un doğru akım teknolojisine yapmış olduğu yatırımdan ötürü bir servet kaybetmişti ve o nedenden ötürü Tesla'dan pek

hazzetmiyordu. Yine de çok düşük bir teklifte bulundu. Tesla bunu reddetti. Ve o gece çıkan yangında laboratuarı tümüyle yandı. Tesla o olayda her şeyini kaybetti; tüm araştırmaları, tasarımları, icatları yok oldu. Laboratuarı kimin yaktığı hiçbir zaman anlaşılmadı. Ama Tesla mesajı almıştı; elektriksel bir dağıtım sistemi geliştirmekten vazgeçti."

"Yani b-b-boyun mu eğdi?" diye sordu Elijah Cohen. Sesinde sanki korku vardı.

"Yanıt ortada," dedi Laszlo. "Bugün şehirde içleri gaz dolu küreler görüyor musunuz? Ne yazık ki, bilim bile kapitalizme karşı gelemez."

"Betamax ve VHS gibi," diye söze karıştı Stevie Grimes.

"Aynen öyle," dedi Laszlo. "Hazır bu konu üzerindeyken, size Tesla'nın bir icadından daha söz edeyim. İddiaya göre Tesla, 1915 yılında havadan güç üreten elektromanyetik bir makine geliştirdi ve elde ettiği enerjiye 'eterik güç' adını verdi. 1931'de havadan ürettiği güçle çalışan eterik-güdümlü arabanın çalışan bir modelini bitirdi. Tesla yeğenlerinin şahitliğinde bu arabayı saatte 145 kilometreye varan bir hızla ve 80 kilometre kadar kullandı."

"Bu da günümüzde yollarda görmediğimiz bir şey işte."

"Doğru. Enerjinin kaynağını soran yeğenine Tesla, bunun 'gizemli bir radyasyon' olduğunu ve 'kaynağını bilmese de, insanlığın onun varlığından son derece memnun olması gerektiğini' söyledi. Tesla artık gizliliği bir saplantı haline getirmiş ve paranoyak olup çıkmıştı. O nedenle de makinenin tasarımını kimseyle paylaşmadı. Hayatının kalan on iki yılı boyunca 'telegüç' adını verdiği ve küresel yıldırımlarla plazma üzerindeki araştırmalarına dayanarak tasarladığı bir sistemi geliştirmeye çalıştı. Tesla aygıta 'Ölüm Işını' adını takmıştı."

"Vay be!"

"Evet Bay Grimes; gerçekten de 'vay be'. Ne yazık ki, bu ışının neden olduğu tek ölüm büyük olasılıkla kendininki oldu. Silahı 5 Ocak 1943'de ABD. Savaş Bakanlığı'na teklif etti. Üç gün sonra kaldığı otel odasında ölü bulundu. Hemen ardından da FBI tüm araştırma notlarına el koydu."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Stevie heyecanla.

Laszlo başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

"Ya araba?" dedi Winter.

"Ölüm Işını?" diye atıldı Stevie.

“Tesla’nın notlarına ne olduğunu kimse bilmiyor. Çoğu insan onun Ölüm Işını’nın Ronald Reagan’ın Yıldız Savaşları savunma sisteminin ilham kaynağı olduğuna inanır, ama bunların hepsi sadece birer varsayımdan öteye gitmez. Bu öyküden çıkartmamız gereken ders ne? Bay Cohen, bir tahminde bulunmak istemez misiniz?”

Elijah biraz kuşkulu bir tavırla, “Devletle s-s-savaşamazsınız olabilir mi?” diye önermede bulundu

“Evet, bu *bir* yorum. Benimkisiyse biraz daha karanlık: Devletle savaşabilirsiniz, ama buna kalkışırsanız büyük olasılıkla kaybedersiniz. Hatta sizi öldürebilirler bile. Elbette ki bu, denememeniz gerektiği anlamına gelmiyor. Şimdi... Kitaplarınızı 154. sayfaya açarsanız…”

Dersin ‘eğlenceli’ kısmının sona erdiğini ve ‘sınavda gelecek konular’ ile ilgili kısmının başladığını anlayan sınıftan homurtular yükseldi. Laszlo öyleyken bile onları oyalamayı başardı. Aslında her zaman öğrencilerini eğlendirmeye çalışırdı, ama o gün özel bir nedeni vardı: Darian Washington.

Kadın orada yokmuş gibi davranmaya çalışsa da, sürekli göz göze geliyorlardı. Bir mikroskobun altında gibiydi; *Yılın Öğretmeni* ödülünü üç yıl peş peşe kazanmış olmasına rağmen, kendini yine de yetersiz hissediyordu.

Sonunda çalan zil Laszlo’yu hem rahatlattı, hem de hayal kırıklığına uğrattı. Öğrenciler çıktıktan sonra Darian geriye yaslanıp sandalyesini duvara dayadı ve dizlerine kadar çıkan deri çizmelerini önündeki sıranın üstüne koydu. Dudaklarında muzip bir gülümsemeyle Laszlo’ya dönmeden önce bir süre tavana baktı.

“Oldukça başarılı bir oyuncusunuz, Bay Kuehl.”

“Teşekkürler,” dedi Laszlo. “Gösterimi herkese açmayı düşünüyorum: Nikola Tesla ve Diğer Az Tanınmış Bilim Adamlarının Komiklikleri.”

“Sizi gerçekten dinliyorlar. Yetenekli çocuklarınızın diğer tüm öğretmenleri oldukça uğraştırdığını duydum. Ama size gelince mum gibi oluyorlar anlaşılan. Sırrınız nedir?”

“Çocuklar yetişkinlerden çok daha duyarlıdır. Hafife alındıklarını derhal anlarlar. Hele yetenekli olanlar için bu daha da zor, çünkü onları eğitmekle görevli olan insanlar önüne fazladan bir engel daha çıkartıyorlar.”

“Nedir o?”

“Kıskançlık. Bu çocuklar sadece zeki değil. Onlar birer dâhi. Biz öğretmenler onları sadece koruyan, temel sağlayan abartılmış bebek bakıcılarıyız. Bu çocukların hepsinin de kaderinde bizimkilerden daha önemli birer yaşam yazılı. Ümit edebileceğimizin en iyisi, bir gün bizleri sevgi ve şükranla anmaları.”

Darian ayaklarını indirip sandalyesinden kalkarken, “Sizin kendinizi bebek bakıcısı olarak gördüğünüze inanmıyorum,” dedi. “Öyle düşünseydiniz bu kadar çaba göstermezdiniz.”

Laszlo eliyle arkasındaki yazı dolu tahtayı işaret ederek, “O mu?” dedi hafife alan bir ifadeyle. “Onları ayaküstü uyduruyordum.”

“Kendinizi *gerçekten* nasıl görüyorsunuz?” diye sordu Darian ve yavaşça ona doğru yürüdü.

Laszlo yırtık yeşil deri kaplı döner sandalyesine çöktü. Arkaya yaslanınca sandalye gıcırdadı. “Soran kim? Beni yemeğe davet eden güzel kadın mı? Yoksa Eğitim Müdürlüğü’nden gelen kadın mı?”

Darian gülümsedi. “Birincisi.”

“Kendimi bir koruyucu olarak görmek isterim. Bu çocukların hepsini tek tek seçtim, normal okullarından alıp buraya getirdim. Gerçi eski okullarında, çoğu zaten diğer çocukların sataştıkları tiplerdi, ama yine de… Onların mutluluğundan kendimi bir yere kadar sorumlu hissediyorum.”

“Ya Winter Zhi? Bana daha çok sınıf başkanı olacak bir tip gibi geldi.”

“Kuralı ispatlayan istisna. Winter oldukça sıra dışı biri. Zeki, olağanüstü karizmatik, zarif… Ve giderek gerçek bir afete dönüşüyor. Ayrıca harika bir müzisyen. Okul orkestrasının bir sonraki konserine gelmelisiniz. İnanın alıştığınız tarz bir 8. sınıf gösterisi olmayacak.”

“İnanırım,” dedi Darian boş sıralardan birinin üstüne otururken. “Yani hepsi bu mu? Siz onların sadece koruyucu meleği misiniz? Sonsuza dek koruyamazsınız o çocukları.”

“Koruyamam,” dedi Laszlo. “Ama onlara normal olarak sınıfta öğretilmeyen şeyleri öğretebilirim.”

“Ne gibi?”

“Kendine güven örneğin. Elijah Cohen’i ele alalım.”

“Şu kızıl saçlı gergin çocuk mu?”

“Evet. Önceki okulunda elini hiçbir zaman kaldırmadığı gibi, dünyada kuzeni dışında tek bir arkadaşı da yoktu.” Laszlo konuşurken bir yandan da

öfkelenmekten kendini alamıyordu. Elijah da öteki çocuklarının çoğu gibiydi: Yanlış anlaşılmış. Eğer daha önce ulaşmayı başarabilmiş olsa, çocuk belki de kendi gölgesinden korkan birisi olmazdı.

“Bana sorarsanız, hâlâ oldukça utangaç görünüyor.”

“Doğru, ama kabuğundan çıkmaya başladı. Artık sınıf tartışmalarına katılıyor. Baksanıza, dün dersten sonra yanıma yaklaşıp bana bir soru sordu. Buraya ilk geldiğinde gözlerime bile bakamıyordu. Ama üzerinde çalışmaya devam ediyorum. Her derste ona bir şeyler soruyorum. Ve o da cevap veriyor. Buraya en azından herkes kadar ait olduğunu öğrenmeye başladı. Aslında herkesten fazla layık buna, ama asla itiraf etmez. Özellikle de kendine.”

“Siz bunlara gerçekten inanıyorsunuz,” dedi Darian başını sallayarak.

Laszlo ellerini kaldırdı. “Suçluyum. Peki, ya siz? Siz inanmıyor musunuz?”

Darian yerinden kalkarken, “Ben de inanıyorum,” dedi. “Ancak inandıklarım biraz daha farklı şeyler. Bu akşam konuşuruz bunları. Köşe Kahve’de. Nerede olduğunu...”

“Batı Dördüncü Cadde. Orayı biliyorum. Harika burger yaparlar.”

“Sizin için uygun mu yani?”

“Elbette. Oraya sık sık giderim. Sadece sizin daha ziyade kumaş peçete kullanan bir tip olduğunuzu düşünmüştüm; biradan yapış yapış olmamış zeminleri tercih eden birisi yani.”

“Öyleyim zaten,” dedi Darian. “Ama bu gece değil. Size sahanızda oynama avantajını tanımak istemiştim.”

“Bir oyun oynadığımızı bilmiyordum.”

“Hayatın kendi bir oyundur. Sekizde görüşürüz.”

Sınıftan çıkan kadının arkasından bakan Laszlo, nasıl bir şeye bulaştığını düşündü. Aslında önemli de değildi bu. Bilmiş olsaydı bile onun cazibesine karşı koymaya gücü yetmezdi.

9

O günün aslında Peder Sullivan’ın hayatının en mutlu günü olması gerekirdi. Beklediği haber sonunda sabah saatlerinde gelmişti. Papalığın Birleşik Devletler elçisi Başpiskopos Jean Jadot arayarak Piskoposlar Konseyi’nin kendisini Boston bölgesi piskopos yardımcılığı için önerdiğini ve Vatikan’ın da bunu uygun gördüğünü bildirmişti.

Yaşlı din adamı o görev için yıllardır uğraş veriyordu. Ve şimdi rüyalarının sonunda gerçekleşiyor olmasına rağmen, ruhu bodrumdaki iblis yüzünden karanlıklar içindeydi.

İşin ironik yanı başpiskoposun konuşmanın sonunda söylediği sözlerde yatıyordu: “Papa hazretlerini en çok etkileyen şey sizin yetimlere yönelik çalışmalarınız oldu. Bununla gurur duymalısınız.”

“Teşekkür ederim,” demişti Peder Sullivan ve aklı Jill’e ve içindeki iblise kaymıştı. “Ama daha yapılması gereken çok şey var.”

“Her zaman öyledir.”

O gece merdivenlerden bodruma inerken aynı sözler sürekli kulaklarında yankılanıyordu. İblisin hücresine girince soluğunu tuttu. Oda pislik ve idrar kokuyordu. Kızın bacaklarının arasında koyu bir leke vardı.

Ne bekliyordun ki? Sonsuza dek tutmasını mı?

Beynindeki azarlayan sesi duymazdan gelerek elindeki zinciri tavandan inen pis su borusunun etrafına sardı ve Jill’in hareketsiz yatan bedeninin yanına döndü.

Bir kese kâğıdının içinden iki çift kelepçe çıkarttı. Zinciri birinin etrafına sardıktan sonra gümüşten yapılma kalın bir asma kilitle bağladı. Sonra da tenine dokunmamaya özen göstererek kelepçeleri Jill’in bileklerine geçirdi.

İkinci kelepçeyiyse ayak bileklerine taktı. Ancak ondan sonra kızı bağlayan ipi kesti. Tüm ipler kesilince hızla geri çekildi. İblis hafifçe inledi. Kollarını kaldırmaya çalıştı ve acıyla bağırdı.

“Uzun süre aynı pozisyonda kaldıkları için uyuşmuşlardır,” dedi peder. “Kımıldatırsan kan dolaşımı yeniden başlar. Bir daha dene.”

Jill dişlerini sıkıp ince, titreyen kollarını tekrar kaldırdı. Dirsekleri kulak seviyesini geçince onları V şeklinde kıvırdı ve yanına çekti. Kelepçelenmiş bilekleri tok bir sesle göğsüne düştü. Hızla soluyarak bir süre dinlendi. Sonra doğruldu ve yavaşça bacaklarını masadan indirdi. Ama öne eğilince dengesini kaybederek taş zemine kapaklandı.

Peder Sullivan koşup ona yardım etmemek için kendini zor tuttu. Yerde kıvrılmış, hıçkırarak yatan kıza bakarak öylece durdu yerinde. Uzun, ince saçları yüzünün çoğunu kaplasa da, titreyen dudaklarını seçebiliyordu. Koyu kırmızı kanla kaplıydılar ve çıplak ampulün altında parlıyorlardı.

Kızın düştüğü yerin hemen ilerisinde minik beyaz bir üçgen vardı. Kırık bir diş parçası. Peder Sullivan'ın kalbi birden yaptıklarından dolayı dehşetle doldu.

Bu bir numara. Seni yanına çekmeye çalışıyor. Peder McKinney'e olanları anımsa. Ona neler yaptırdığını anımsa. Güçlü ol. Ve inancından vazgeçme.

Peder Sullivan kabuğunu hırpalamanın iblisi zayıflatmış olabileceğini ve o fırsattan yararlanması gerektiğini biliyordu. Ama onu –yani kızı– sorulara boğma fikri midesini bulandırdı. Masanın üstüne plastik bir bardak bıraktı ve hızla geri çekildi.

Başıyla kabı göstererek, "Sana biraz su getirdim," dedi. Kız hâlâ yüzükoyun yerde yatıyordu. "Yarın konuşacağız."

Ertesi gece bodruma inerken Peder Sullivan'ın yanında bir elbise torbasıyla biri boş, diğeri su dolu olan iki kova vardı. Yere dökülen sulara aldırış etmeden yavaşça ilerledi ve kulağını kapıya dayadı.

Ahşap kapının teması tenini ürpertiyordu. Neredeyse bir dakika boyunca orada öylece durdu, ama tek duyabildiği kalorifer kazanının tıslamasıyla kendi kalbinin atışıydı. Aklına kızın kendini zincirlerinden kurtarmış olabileceği geldi. Sahip oldukları bedenlere olağanüstü güç veren iblisler olduğunu okumuştu.

Ya zincirlerini kopartmışsa ve üzerine atlayıp onu boğmak için kapıyı açmasını bekliyorsa?

Ya da daha kötüsü...

Başını iki yana salladı. Saçmalıyordu.

Küçük bir kızı bodruma zincirlemekten daha mı saçma? Bundan da mı saçma?

Korkusuna yenik düşmeyi reddederek kapının kilidini açtı. Kapı açılır açılmaz gördü iblisi. Ve yapmakta olduğu şey nefesini kesti.

Kız dizlerinin üstüne çökmüştü. Başı öne eğikti, kirli saçları ensesinde sıkı bir topuz şeklinde bağlanmıştı ve kelepçelenmiş elleri yüzünün önünde kavuşturulmuştu. Dua ediyordu.

Çökmüş yanakları kir ve kurumuş kanla kaplıydı, vücuduysa kirli geceliğini iki beden büyük gösterecek kadar zayıf duruyordu. Ama o görünüşüne rağmen, gözlerinde Peder Sullivan'ın donup kalmasına neden olan bir samimiyet ifadesi vardı.

Bir öfke, galeyan, hatta hüzünden eser yoktu. Sadece pişmanlık ve kabullenmişlik. Bu duygu o kadar güçlüydü ki, yaşlı rahip önceki geceye kıyasla on kat artmış gibi hissedilen kokuyu farketmedi bile.

"Merhaba, Peder."

"Merhaba… Jill."

Peder Sullivan kelepçeleri ve pis su borusuna giden zinciri bakışlarıyla kontrol etti. Tatmin olunca torbayı ve kovaları odaya taşıdı, kapıyı kapattı.

"Seni rahatlatacak bazı şeyler getirdim."

Torbadaki eşyaları birer birer çıkartıp masanın üzerine koydu: Bir rulo tuvalet kâğıdı, bir çift beyaz el havlusu, şeffaf plastikten küçük bir sürahi, bir düzine kâğıt bardak ve İncil. Sürahiyi kovaya daldırıp suyla doldurdu. Jill onu aç gözlerle izlerken bardaklardan birine su koydu. Ve geri çekilip kıza ilerlemesini işaret etti.

Jill sadece çok küçük adımlar atmasına izin veren kelepçeli ayaklarıyla sendeleyerek birkaç adım attı. Masanın yanına gelince bardağı kapıp dudaklarına götürdü ve bir dikişte bitirdi. Boşalan bardağı yere attı, sürahiyi aldı, iki eliyle tutarak son damlasına kadar içti.

Ardından havlunun birini kovaya daldırıp ıslattı ve yüzüne bastırdı. Alnını, gözlerini, burnunu, yanaklarını, ağzını ve çenesini silerken sular yere damlıyordu. İşini bitirdiğinde havlu kahverengiye dönüşmüş, yüzü ise solgun beyaz bir renk almıştı. Sadece buz gibi bakan gözleri aynıydı.

Bir süre rahibi süzdü, sonra utanarak gözlerini yere indirdi.

“Biraz… Yiyecek alabilir miyim?”

Peder Sullivan yavaşça başını iki yana salladı. “Üzgünüm, ama dikkatini toplayabilmen için oruç tutmalısın. Şimdi dua edelim.”

Jill masaya dayanarak yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Yerleştikten sonra başını eğdi ve dua etmeye başladı.

“Cennetteki Babamız, adın kutsal kılınsın…”

O dua ederken, Peder Sullivan iblisin geçici de olsa kontrolü bırakıp bırakmadığını düşündü. Kız kuşkusuz ki o gece farklı davranıyordu. Ya da rol yapıyordu.

“Seni neden burada tutmam gerektiğini anlıyorsun, değil mi Jill?”

Jill başını kaldırmadan ve gözlerini açmadan cevap verdi. “Şeytanın beni eline geçirdiğini düşünüyorsunuz.”

Rahip duraksadı. “Peki, *sen* de öyle olduğunu düşünüyor musun?”

Jill başını kaldırıp ona döndü, ama bakışları hâlâ yerdeydi. “Bilmiyorum. O diğer rahiple olanlar… Size saldırdığı zaman sanırım… Sanırım o şeye ben neden oldum. Çıldırmış gibiydim. Sizin… Sizin ölmenizi istedim.” Burnunu çekti. “Çok üzgünüm, Peder.”

“Önemli değil. Bana kötülük yapmak isteyen sen değildin; içindeki iblisti.”

Jill düzgün beyaz yanaklarından yaşlar süzülürken bakışlarını ona çevirdi.

“Onu… O şeyi… İçimden nasıl atabilirim?”

“İnanç,” dedi Sullivan. “Ve dua.”

“Neden ben, Peder?”

“Bilmiyorum,” dedi peder başını sallayarak. “Ama İncil bize Tanrı’nın bir planı olduğunu öğretir. Her şey bir nedenden dolayı olur.” Duraladı. “Anımsa: Şeytana karşı savaş zaman kadar eskidir. Bu sadece senin mücadelen değil. *Bizim* mücadelemiz, tüm insanlığın mücadelesi. Ve ben senin o iblisi içinden atabileceğine inanıyorum; yeter ki bunu iste.”

"İstiyorum, Peder," diye atıldı Jill. "Hem de her şeyden fazla istiyorum."

Peder Sullivan başını salladı ve sonra İncil'ini Efesliler, 6. Bölüme açtı.

"Kötü günde dayanabilmek, gerekli her şeyi yaptıktan sonra yerinizde durabilmek için Tanrı'nın bütün silahlarını kuşanın."

Kısa bir dua mırıldanıp birkaç ayet ileriden devam etti:

"Bunların hepsine ek olarak, Şeytan'ın bütün ateşli oklarını söndürebileceğiniz iman kalkanını alın."

"Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?"

"Bana sadece Tanrı'nın yardımcı olabileceği anlamına geliyor. Tanrı… Ve iman."

"Doğru, Jill. O'na inanırsan, O da sana inanır."

Sonraki üç saat boyunca ikisi de sert taş zemine diz çökmüş şekilde dua etti. Ama Peder Sullivan daima Jill'in uzanamayacağı bir mesafede durmaya özen gösterdi.

10

"Cheeseburger, orta pişmiş."

"İki olsun," dedi Laszlo. Sonra da Darian'a ayak uydurmak için birasını bitirdi. "Ve birer bira daha."

"Tabii ki," dedi garson kız, sonra hızla yan masaya geçti.

"Anladığım kadarıyla vejetaryen değilsin."

Darian köpekdişlerini göstererek, "Bir etobura benzemiyor muyum?" diye sordu.

"Gerçekçi olmak gerekirse benziyorsun."

Garson kız getirdiği iki birayı biraz da dökerek masaya koydu. Darian bardağını zarif bir hareketle kaldırdı, uzun bir yudum aldı, sonra da dudaklarındaki köpüğü yaladı. Bardağı masaya bıraktıktan sonra çantasından bir Parliament paketi çıkarttı, sigarayı dudaklarının arasına koyduktan sonra paketi Laszlo'ya uzattı.

"Hayır, teşekkürler. Bırakmaya çalışıyorum."

"Sen bilirsin."

Darian bir kibrit yakıp sigarasını aleve tuttu. Sonra uzun bir nefes çekti; Laszlo gözlerini yanan sigaradan alamadan onu seyrediyordu. Bir fen öğretmeni olarak kadının bedeninde o anda başlayan kimyasal tepkimeleri gayet iyi biliyordu. Ciğer zarının emdiği nikotin saniyeler içinde beynine ulaşıp, kalp atışlarını ve kan basıncını artıracak adrenalinin, ona keyif verecek dopaminin ve acı algılayıcılarını bloke edecek olan endorfinin salgılanmasını tetikleyecekti. Bu deneyimi hayalinde yaşayarak birasını yudumladı.

Son sigarasının üzerinden 73 gün geçmiş olmasına rağmen, o şeyi aramadığı tek bir gün bile olmamıştı. Hafızasına kazınmış olan dopamin bunu garanti ediyordu.

Darian sonunda sigarasını tablada söndürürken, "Pekâlâ," dedi. "Şu yetenekliler sınıfını nasıl seçtin?"

Laszlo kaşlarını kaldırdı. "Hiç zaman kaybetmiyorsun, değil mi?"

"Gevezelik eden tiplerden değilim." Darian omuz silkti. "Senin de olmadığını varsaydım."

"Değilim doğrusu," dedi Laszlo. "Sadece düşündüm ki..."

"Tamam. Favori albüm: Patti Smith'den *Horses*. Favori kitap: Stephen King'in *Carrie*'si. Favori film: *Alien*. Politikayla ilgilenmem. Doğma büyüme New Orleans'lıyım. Sıra sende."

"Tamam," dedi Laszlo tavana bakarak. "Dur bakalım… Favori albüm: The Who'dan *Quadrophenia*. Favori kitap: Harper Lee'nin *Bülbülü Öldürmek*'i. Favori film… Hmm, bu biraz zor işte. Ama *Bir Avuç Dolar* demek zorundayım. Bana göre Clint o filmde harikalar yarattı. Kayıtlı Demokrat. Doğma büyüme Brooklynli."

"Demek ki yalnızlık çeken iyimser bir idealistsin."

"Ve sen de karanlık bir kötümser," diye cevapladı Laszlo. "Biraz yalnızlık çeken."

“Hepimiz öyle değil miyiz?” Darian gülümsedi ve birasından bir yudum aldı. “Artık birbirimizi tanıdığımıza göre konumuza dönelim: On beş kontenjan için iki yüzden fazla öğrenciyle konuştun. Kararları nasıl verdin?”

“Özel bir ölçüt listesi geliştirmiş olduğumu söylemeyi isterdim, ama gerçek şu ki, sadece sezilerimi kullandım. Her başvuran kişiye yönelik kararımı neredeyse kapıdan içeriye adımını attığı an biliyordum.”

“Hiç hata yaptın mı?”

Bir an düşünen Laszlo, sonra başını salladı. “Hayır. Stevie Grimes sınırdaydı, ama paketin bir parçasıydı.”

“Ne demek bu?”

“Elijah Cohen’in kuzeni ve yegâne arkadaşı olma sıfatını taşıyor, Grimes. Bayan Cohen, yani annesi Elijah’ın olduğundan daha fazla soyutlanmasını istemedi, o nedenle Grimes’i de almak zorunda kaldım.”

“Ve Stevie’yi o sınıfa getirmek seni tedirgin etmedi, öyle mi?”

“Aslında o da oldukça zeki birisi, ama benim aradığım türden değil. Yine de sınıfa ilginç bir eklenti oldu.”

“Elijah Cohen’i getirebilmek bu kadar önemli miydi?”

“Evet,” dedi Laszlo hiç duraksamadan. “Öyleydi.”

“Neden..?”

Laszlo duraladı. Darian’ın sorularını ilk başta masumane bulmuştu. Ama şimdi o kadar emin değildi.

“Elijah ile neden bu kadar ilgileniyorsun?”

Darian umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Mesleki merak diyelim.”

“Yalan söylüyorsun.”

Darian şaşkınlığını saklamayı başarsa da, Laszlo korkunun keskin ve kekremsi kokusunu algılamıştı.

Karşılıklı bir şey söylemeden geçen on saniyeden sonra Darian gülümsedi: “Neden bu kadar kaçamak oynuyorsun?”

Bu kez Laszlo omuz silkti. “Mesleki ketumluk diyelim.”

“Şimdi ikimiz de yalan söylüyoruz işte.”

Laszlo gözlerini ona dikti. “Sen Eğitim Müdürlüğü’nden gelmiyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedi Darian. Sesinde en ufak bir özür dileme belirtisi yoktu. “Oradan gelmiyorum.”

Şaşırma sırası şimdi Laszlo’daydı. Suçlamayı bir önseziyle yapmış, ama hedefi 12’den vuracağını tahmin etmemişti.

Darian gözlerinin içine bakıyordu. “Sen bana seninkini gösterirsen, ben de sana benimkini gösteririm.”

Tavrı gerçek gibiydi, ama Laszlo sözlerinin gerisinde yağmur sonrası yeni biçilmiş çim gibi kaygan bir aldatmaca hissediyordu. Yine de meraklanmıştı.

Darian parmağını kışkırtıcı bir şekilde bardağının kenarında gezdirirken, “Bir önerim var,” dedi. “Konuyu burada uyutalım. Gerisini bana kahvaltıda anlatırsın. Ya da her neyse işte.”

Laszlo da onun gözlerine baktı. “Başlangıç gevezeliğimizi yaptık bile,” dedi. “Mesele Elijah Cohen değilse, ne hakkında konuşacağız?”

“Sinema. Felsefe. Havadan sudan konular. Fark etmez. Ya da sadece sarhoş olabiliriz.”

Laszlo güldü. “İşte bu destekleyebileceğim bir plan gibi geldi kulağıma.”

“İyi.” Darian birasını bitirdi, sonra garson kıza işaret etti. “Birer tane daha.”

Olanca güzelliğine rağmen Laszlo’nun Darian’da asıl çekici bulduğu yan tavrıydı: Karşı konulması olanaksız, neredeyse küstahça bir oyunbazlık. Barmen son içkilerin servis yapılacağını duyurduğunda, Laszlo zamanın o kadar çabuk geçmiş olduğuna inanmadı. Evine kadar eşlik ederken, Darian lakayt bir şekilde onun elini tuttu. Kapıya geldikleri zaman da eşikten içeriye çekip, üst kata götürdü.

Dairesine girdiklerinde ne konuştu, ne de ışıkları açtı. Bu davranışında hiçbir yapmacıklık yoktu. Onu yatak odasına yöneltti. İlk defa orada öpüştüler.

Laszlo için son derece heyecan vericiydi. Dudakları birbiriyle buluştuğunda her şey durdu sanki. O anda sadece Darian vardı. Başkaları önemli değildi. Başkaları zaten hiçbir zaman önemli olmamıştı.

Sadece Darian.

Saçı çilek gibi kokuyordu. Yumuşak ve düzgün teninin verdiği coşku ve onun içine girme arzusu dışında tüm düşünceleri kafasından uzaklaştırmıştı Laszlo. Ama direndi ve kendini acele etmemeye zorlayarak onu yavaşça soydu. Giysilerin altından ortaya çıkan o mükemmel vücut pencereden giren soluk ışığın altında parlıyordu.

Ve sonra Darian'ın bacakları onun bedenine sıkıca dolandı, tek vücut haline geldiler. Sevişmeleri aynı zamanda hem sevecen, hem de sertti; Darian bazen onun yüzünü yumuşak öpücüklere boğuyor, bazen de bıçak gibi keskin tırnaklarla sırtını çiziyordu. Laszlo da kendini onun derinliklerine doğru iterken hafifçe boynunu ısırdı.

Darian inleyerek onun omuzlarını kavradı; önceleri yavaş, sonra hızlanan bir tempoyla onu kendine çekip uzaklaştırıyordu. Sonunda Laszlo'nun o güne kadar tatmadığı kadar güçlü bir haz dalgası içinde birlikte orgazma ulaştılar. Birbirinin kolları arasında kendilerinden geçmeden önce, bedenlerini birbirine bastırıp, doğanın önerilerini izleyerek gece boyunca iki defa daha seviştiler.

Ertesi sabah Laszlo jaluzilerin arasından sızan gün ışığında Darian'ı seyrederken birdenbire o güne kadar dinlemiş olduğu o boktan aşk şarkılarının tümünün anlamını kavradı. Darian zekiydi. Güzeldi. Gizemliydi.

Ve onundu.

11

Peder Sullivan günler ilerledikçe Jill'in uzun boylu güzel bir kızdan, derisi kemiklerine yapışmış bir yaratığa dönüşmesini izledi. Kızın avurtları çöktü, yüz derisi öylesine gerildi ki, gözleri yuvalarından fırladı. Parmakları yaşayan bir iskeletinki gibi incecik oldu. Uzun kolları ve bacakları incelip, geceliğinin eteğinden ve yenlerinden çıkan birer sopaya döndü.

Sadece ona bakmak bile midesinin açlıkla burulmasına neden oluyordu yaşlı rahibin. Sonunda o kadarının yettiğine karar verdi. Yirminci gece ona bir dilim ekmekle bir elma getirdi. Odadan içeri girdiği anda Jill gözlerini onun elindeki tabağa dikti.

Gözlerini elmadan alamadan, "İblisi çıkartmak için oruç tutmam gerektiğini sanıyordum," dedi.

"Oruç tutmak amaca ulaşmaya yönelik bir araçtır, amacın kendisi değildir. Az bir şeyler yemenin inancını etkileyeceğini sanmıyorum. Belki de önündeki mücadele için sana güç verir."

Jill soran bakışlarla onu süzdü. "Emin misiniz?"

"Ye bunları, Jill. Seni ayakta tutacak bir şeylere ihtiyacın var."

Başını sallayan Jill elini elmaya uzattı. Tüm bedeni suyun altındaymış gibi yavaş hareket ediyordu. Elmayı tuttu ve dudaklarına götürdü. Isırınca birden acıyla irkildi; elinden düşen elma yuvarlanarak odanın köşesine gitti.

"Ahh!" diye bağırdı ve eliyle ağzını kapattı.

Peder Sullivan utançla bakışlarını aşağı indirdi. Kızın kırık dişini unutmuştu. Elmayı yerden aldı, arka cebinden çakısını çıkarttı ve elmayı çabucak ince dilimlere böldü.

Jill bir dilim aldı. Isırdı, temkinli bir şekilde çiğnedi ve yuttu. Sonra ekmekten bir lokma aldı. Yedikçe hızlandı. Beş dakika içinde ne bir ekmek kırıntısı kalmıştı, ne de elmanın koçanı.

Bir süre ikisi de konuşmadı.

Sonra Jill sordu. "Ne istiyor dersiniz? İblis yani. Benden ne istiyor?"

"Şeytan'ın hepimizden istediğini: Bizi yolumuzdan saptırmak."

"Neden?"

"Vahiy bize Şeytan'ın Tanrı'ya savaş ilan ettiğini, ama Mikail ve meleklerinin onu Cennetin Krallığı'ndan kovduğunu söyler: "Büyük ejderha –İblis ya da Şeytan denen ve bütün dünyayı kandıran o yılan– yeryüzüne atıldı."

“Şeytan’ın Cehennem’de yaşadığını sanıyordum.”

“Hayır,” dedi Peder Sullivan. “Şeytan bizim aramızdadır. Dünyayı dolaşıp, Eyüp’ü sınadığı gibi diğer insanları da sınar, Tanrı’nın çocuklarının O’nun sevgisine layık olmadıklarını kanıtlamaya çalışır.”

“O zaman ben Hemşire Christina’ya dokunduğum zaman…”

“İşte seni o günaha sokmaya çalışan Şeytan idi.”

“Eğer bu bir günahsa…” dedi Jill yere bakarak, “Neden o kadar güzeldi?”

Jill uyanınca duvara bir çizik daha attı. Her biri cehennemde geçen bir günü daha simgeleyen toplam 38 işaret olmuştu duvarda. Kemikli, cılız kollarına baktı. Peder Sullivan kelepçeleri ilk taktığı zaman metal halkalar canını acıtacak kadar sıkıydı. Şimdiyse o kadar gevşek duruyorlardı ki, onları dirseğine kadar çıkartabiliyordu. Sürekli kaymaları derisini tahriş etmiş, değdikleri yerde yaraların açılmasına neden olmuştu.

Duvardaki gevşek taşlardan birini oynatıp yerinden çıkartınca küçük bir oyuk ortaya çıktı. İçinde yumuşamış iki kereviz sapı vardı. İkisini de ağzına atma dürtüsünü bastırıp küçük bir parça kopardı. Üstündeki pisliği temizleyebildiği kadar temizleyip ucunu çiğnemeye başladı. Leş gibi bir tadı vardı, ama umurunda değildi. Hiç yoktan iyiydi.

Peder Sullivan’ın son getirdiği yemeğin –sekiz kereviz sapı, iki kraker ve bir kaşık fıstık ezmesinin– üzerinden altı gün geçmişti ve bir daha ne zaman getireceğini de...

getirirse

...bilmiyordu.

Kereviz sapını yapışkan bir macuna dönüşene kadar çiğnedi, özünü son damlasına kadar emdikten sonra yuttu. Minik lokma kurumuş boğazından aşağıya pekmez gibi kaydı, ama Jill bir şeyler yerken su içmemeye alışmıştı.

Onu asıl korkutan şey suyunun bitmesiydi. Yiyeceğin aksine su biriktirmesi olanaksızdı, çünkü saklayabileceği bir yer yoktu. Peder Sullivan ona su dolu kovayı bıraktığından beri dörtte üçün altına

inmemesine özen göstermişti. Ama rahip o hafta kovayı hiç doldurmamıştı. Jill daha fazla su istemek –hayır bunun için *yalvarmak*– istiyordu, ama kalanın da elinden almasına neden olmaktan korkuyordu.

Her gece birlikte dua ederlerken ikisinin aklında da birer şey oluyordu: Jill yavaş yavaş ölmediğine ve peder de onu yavaş yavaş öldürmediğine inanmak istiyordu.

Kova neredeyse tamamen boşalmaya yaklaşınca Jill, sorunla yüzleşmeye karar verdi. Üç saatlik bir dua seansının ardından, "İblis hiç gitmezse ne olacak?" diye sordu usulca.

"İnancın varsa gider," dedi Peder Sullivan.

"Ama ya..."

"Jill! İnancın sarsılırsa asla gitmez."

"Gitmezse ne olacak?"

Peder sinirlerine hakim olmaya çalışarak derin bir soluk aldı. Ayağa kalktı ve yüzünü buruşturup dizlerini ovuşturdu.

"İyi geceler, Jill." Sendeleyerek kapıya gitti ve çıktı.

Jill kovaya göz attı. Bir insanın beş günden uzun süre susuz yaşayabileceğini sanmıyordu, bu da altı gününün kaldığı anlamına gelirdi.

İblisten kurtulmak için altı gün… Ya da ölecekti.

Bir gün kaçmaya çalışması gerekeceğini düşünerek, zinciri yerde olduğundan daha kısa görünecek şekilde dolamıştı. Yani Peder Sullivan yanında diz çöktüğünde onun ulaşamayacağı değil, *ulaşabileceği* bir yerde oluyordu.

Bu yanıltmacanın gerçekte kendi fikri mi olduğunu, yoksa... Bir başkasından mı geldiğini düşündü.

İçindeki iblis.

Eğer öyle bir şey başından beri varsa.

Hayır. Peder Sullivan haklı. Senin içinde iblis var. O renkleri başka nasıl izah edebilirsin?

Edemezdi. Tek açıklama içine bir iblisin girmiş olmasıydı. İnanmaktan başka seçeneği yoktu.

Ama ya Peder Sullivan yanılıyorsa? O zaman ne olacak?

Çıkılması olanaksız bir tuzaktı bu. Eğer inanmazsa ve bir iblis *gerçekten* varsa, ondan asla kurtulamayacaktı. Ama inanırsa ve iblis diye bir şey

yoksa, o zaman da kendi güçleri hakkındaki gerçeği öğrenemeden ölecekti.

Gözlerini kapayıp dua etmeye başladı. Ama Tanrı'ya geçmişini affetmesini yerine, yapmak üzere olduğu şeyi affetmesi için yakarıyordu.

Günleri sayan sadece Jill değildi; Peder Sullivan da yapıyordu aynı şeyi. Ama onun kafasındaki sürenin Jill'in kalan suyuyla ilgisi yoktu. Onun süresi 9 Aralık'ta, yani sadece dokuz gün sonra bitecekti. Çünkü o gün Vatikan'ın yeni görevine atandığını açıklayacağı gündü.

Bu gerçekleştikten sonra da okulun günlük etkinlikleri üzerindeki kontrolünü daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu. Başpiskoposun aklında görevlerini devralacak genç bir rahip varsa, yeni atama bir hafta içinde bile yapılabilirdi.

Bu da Jill Willoughby'nin içindeki iblis konusunu çok kısa bir sürede öyle ya da böyle sonuçlandırması gerektiği anlamına geliyordu. Her ne kadar sadece Tanrı'nın buyruğunu yerine getirmiş olsa da, ABD adalet sisteminin laik bakış açısının olaylara onun gözüyle yaklaşacağından pek emin değildi. Kızın içindeki iblisi çıkartmayı başaramazsa, onun serbest kalıp kilisenin bodrumunda olanları herkese açıklamasına izin veremezdi.

Bu, kilise için çok büyük bir utanç kaynağı olurdu. Dahası, yaşamı boyunca uğrunda mücadele verdiği her şeyi kaybederdi – hem de, kariyerinin doruk noktasında. Birden bir şeyin farkına vardı.

Jill Willoughby'nin iblis tarafından ele geçirilmesi bir rastlantı değildi. Yalanın Babası,[6] iblisi onun kilise içindeki yükselişini engellemek için göndermişti. Bu şer ruhun amacı *onu* mahvetmekti, kızı değil.

6 Şeytanın İncil'deki adlarından birisi (ç.n.)

Peder Sullivan başını eğdi. Seçeneği yoktu. Ya Jill önündeki hafta içinde o bodrumdan ruhu kurtulmuş biri olarak çıkacaktı, ya da kendi, iblisi bildiği tek şekilde engelleyecekti.

İçine girdiği bedeni öldürerek.

12

Saatin kadranındaki sayısal rakamlar karanlıkta neon gibi parlıyordu. Laszlo’nun derin uykuya dalmasını bekleyen Darian boş gözlerle tavana baktı. Aslında, odadan çıkarken Laszlo’nun uyanacağından kuşkuluydu; neredeyse beş hafta birlikte yattıktan sonra, ağır bir uykusu olduğunu artık öğrenmişti.

Saat 12:52’yi gösterirken, battaniyeyi çekti, sessizce giyindi ve daireden dışarı çıktı. Merdivenleri ikişer ikişer inerek, hızla apartmanın girişine indi. 92. sokaktaki ankesörlü telefona ulaşmak için sadece iki dakikası vardı. Eğer bu çağrıyı kaçırırsa, 110. sokaktaki telefon kabinine kadar yürüyüp, saat 1:30’a kadar beklemesi gerekecekti – böyle nemli ve yağmurlu bir gecede yapmak istediği son şey.

Araması için ona bir telefon numarası vermiş olsalar, her şey çok daha kolay olacaktı. Ama örgütün çalışma şekli böyle değildi. Onlar hakkında, sınırsız para harcayabildikleri ve esrarlı çalışma yöntemlerine meraklı oldukları dışında, pek fazla bir şey bilmiyordu. Normal olarak, sadece Zinser ile muhatap oluyordu ama bu gece kurul doğrudan bir rapor istemişti.

Köşeyi döndüğünde, telefon çalmaya başlamıştı bile. Son birkaç metreyi koşarak geçti, ahizeyi kaldırdı ve kulağına götürdü.

“Darian,” dedi nefes nefese.

“Yalnız mısın?” diye sordu Zinser.

“Evet,” diyen Darian duyduğu bıkkınlığı sesine yansıtmamaya çalışıyordu. Adamların paranoyasının artık saçma boyutlara ulaştığını düşünüyordu. Yine de, boş sokağa bir göz atmaktan kendini alamadı.

“İyi,” dedi Zinser. “Beyler, söz sizin.”

“Bize Bay Kuehl’den bahsedin,” dedi kaba bir ses.

“Bizlerden biri,” dedi Darian *biz* sözcüğünün anlamını kavramak için kısa bir süre duraksayarak. “Ve çocukları da biliyor.”

“Onları yeteneklerinden dolayı mı seçmiş?” diye sordu kibar sesli bir adam.

“Çok emin değilim,” dedi Darian. “Ama sanırım öyle.”

“Ne zaman bileceksiniz?” diye sordu güneyli aksanıyla konuşan biri.

“Bir hafta. Belki iki.”

“Bay Kuehl de örgüte katılır mı, dersiniz?”

Darian bir an düşündü. Her ne kadar Laszlo’nun onun için neredeyse her şeyi göze alacağından emin olsa da, bu teklife evet diyeceğinden kuşkuluydu. Ne kadar para öderlerse ödesinler.

“Evet, Bayan Washington?” diye sordu yine Güneyli. “Katılır mı?”

“Gerçeği öğrenirse, hayır.”

Rahatsız bir sessizlik olunca, Darian yanlış bir şey söyleyip söylemediğini düşündü. Eğer odada onlarla birlikte olsaydı, merak etmesine gerek kalmazdı. Zaten, herhalde bunun için telefonu kullanıyorlardı. Böylesi daha emniyetliydi. En azından, onlar için. Sonunda, kaba-sesli konuştu.

“Bilmesi gerekmiyor.”

“Ondan bir şeyler saklayamazsınız,” dedi Darian. “En azından, uzun vadede.”

“O da bizim sorunumuz olsun.”

“Bu arada, bir çocuk daha bulduk,” dedi Zinser. Darian, kadının kedi gibi gülümsediğini neredeyse görebiliyordu. “Yarın sana tüm bilgileri gönderirim. Onu almak için Perşembe günü uçuyorsun.”

“O kadar erken mi?”

“Çocuğun ailesi yok.”

“Anlaşıldı.”

13

Bir sonraki gece dua seansından sonra, Jill gözünün ucuyla Peder Sullivan’ın İncil’ini kapatıp, onu yavaşça yere bırakmasını izledi. Rahip sonra, sağ avucunu kitabın üzerine koydu, ağırlığını dengeledi ve doğrulmaya başladı.

Jill’in beklediği an buydu. Kendini bile şaşırtan bir hızla ayağa fırladı, Peder Sullivan’ı yakasından yakaladı ve öne doğru çekti. Dengesini kaybeden yaşlı adam devrildi ve başını yere çarptı. Jill, bir an içinde onun üstüne çıkmış ve göğsüne oturmuştu.

Peder Sullivan tepki gösterecek zaman bulamadan Jill zinciri onun boynuna doladı ve çekerek sıktı. Zincirin halkaları rahibin boğazını sıkınca, nefesi kesilen adam parmaklarını zincirin altına sokmaya çalıştı.

“Sana zarar vermek istemiyorum!” diye bağırdı Jill. “Sadece konuşmak istiyorum!”

Zinciri, Peder Sullivan’ın nefes almasına izin verecek kadar gevşetti. Her ikisi de hızla soluyorlardı, Jill’in incecik kalmış bedeni bu birkaç saniyelik fiziki çabadan sonra yorgun düşmüştü.

“Ne…” diyebildi Peder Sullivan sonunda, “Ne istiyorsun?”

“Bana anahtarı ver, Peder.”

“Yapamam.”

“Evet, yapabilirsin!” dedi Jill hıçkırarak. “Lütfen! Söz veriyorum, bir daha asla geri gelmeyeceğim. Sadece kelepçelerimi çöz ve gideyim.”

“Yapamam,” dedi Peder Sullivan başını yine sallayarak. “Anahtar… Yukarıda.”

Jill ona bakakaldı. Adam yalan söylemiyordu. Omuzları çöktü. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti ki? Bütün planı, anahtarın adamın üzerinde olacağı varsayımına dayalıydı.

“Buradan çıkmalıyım,” diye yineledi başka ne diyeceğini bilemeden. “Neden beni bırakmıyorsun?”

“Nedenini biliyorsun, Jill.”

“Bu adil değil!”

“Biliyorum,” dedi Peder Sullivan ona bakarak. “Ama yapabileceğin bir şey yok.”

“Seni burada tutabilirim. Seni aramaya geleceklerdir.”

“Hayır. Gelmeyecekler. Bodruma kimsenin girmemesine dair çok kesin talimat verdim.”

“Ama sonunda birileri—”

“Suyun tükenmeden önce değil.”

Jill dönüp pis yeşil kovaya baktı. Peder doğruyu söylüyordu. Eğer onu burada tutarsa ve bir hafta kimse gelmezse…

“Beni bırakmalısın, Jill.”

Jill başını salladı. “Hayır.”

“O zaman ikimiz de ölürüz.”

“Tek başıma ölmekten daha iyidir.”

“Hayır, değil,” dedi Peder Sullivan. “Senin kalbini biliyorum, Jill. Bunu yapmak istemiyorsun.”

Jill dudağını ısırarak, bu sözleri kafasında tarttı. Bir zamanlar, haklı olabilirdi. Bir insanı, hele Peder Sullivan’ı öldürmeyi aklının ucundan bile geçiremezdi. Onu sevmişti.

Ama şimdi, bir tarafı rahibe *gerçekten* zarar vermek istiyordu. Ve tüm tereddütlerine rağmen, Peder Sullivan’a vurduğu an içini bir sevinç dalgası kaplamıştı. Bunun yanlış olduğunu biliyordu, ama onu acı içinde o kirli zeminde görünce kendini çok *iyi* hissetmişti.

Olayın sıcaklığı geçip de, ölüm ve yaşam gücünü elinde tuttuğunu hissedince, Jill kusacak gibi oldu. Onu öldüremezdi. Rahibin yapmış olduğu yanlış olabilirdi, ama ona yardım amacıyla yapmıştı. Onu öldürmek, intikamdan başka bir şey olamazdı.

Ve intikam, haklı gerekçelere de dayansa, yine de bir günahtı.

Tek söz etmeden adamın boynundaki zinciri gevşetti ve çözmeye başladı. Rahibin üzerinden kalkmak üzere bir bacağını kaldırmıştı ki, birden şakağında keskin bir acı duydu. Ellerini başına götürmek için kaldırınca, bu defa da çenesine gelen bir darbeyle yana devrildi.

Çenesi taş zemine çarpınca, acıyla haykırdı. Ön dişleri yere çarptı ve dört keskin diş parçası dilinin üzerine düştü. Ağzına dolan ılık ve tuzlu kanla birlikte istemeden kırık diş parçalarını da yuttu.

Sendeleyerek ayağa kalkan Peder Sullivan, geriye çekildi. Kısa bir an kapıya yaslanıp, derin derin soluyarak boynunu çevreleyen kırmızı lekeleri

ovuşturdu. Bir eliyle de İncil'ini sıkıca kavramıştı. Kalın kitabın aşınmış deri kabında küçük bir kan lekesi görünüyordu.

Sana işte bununla vurdu. Suratına kahrolası bir İncil *indirdi. Gerçekten harika. Tam bir aziz, ha?*

Jill duyduğu acıyı unutmaya çalışarak yavaşça doğrulup oturdu. Başı yorgunluk ve acıdan dönüyordu ama gözlerini Peder Sullivan'ın bakışlarına çevirdi.

"Sizi bırakacaktım," dedi fısıldayarak. "Neden…"

Yüzü morarmış olan Peder Sullivan gözlerini ona dikmişti. Sesi, zorlukla kontrol ettiği belli olan bir öfkeyle titreyerek, alçak bir sesle konuştu.

"Sen şeytanın tohumusun ve babanın ihtiraslarını gerçekleştireceksin. O, başından beri bir katildi ve gerçekle hiç işi olmadı, çünkü onun içinde gerçeğe yer yok."

"Hayır," dedi Jill hıçkırıklar içinde. "Çok üzgünüm, Peder. Ben… ben sadece buradan çıkmak istiyorum… lütfen…"

Peder Sullivan derin bir soluk alıp, bıraktı. Sanki tüm öfkesini de bu solukla vermişti; yüzündeki nefret ifadesi, sempatiye dönüştü.

"Ben de üzgünüm. Sana yardım edemediğim için üzgünüm. Meryem'in Oğlu, dünyamızın Rab'bı ve Kurtarıcısı olan İsa sana merhamet etsin." Durdu ve sanki yüzünün tüm ayrıntılarını ezberlemek istercesine baktı kıza. "Elveda, Jill."

Sonra, tek bir söz daha söylemeden döndü ve çıktı. Jill o zaman anladı: Bir daha asla geri gelmeyecekti.

Kilisenin çan kulesi barut rengi gökyüzünde gerçeküstü bir görüntü veriyordu. Darian geniş taş merdivenden çıkarken ürpermekten kendini alamadı. Kiliseler hep kendini değersiz hissetmesine neden olmuştu.

Loş ve serin hole girince biraz suratsız bir rahibe onu karşıladı.

“Ben Hemşire Christina,” dedi kendini tanıtarak. “Peder Sullivan sizi bekliyor. Lütfen benimle gelin.”

Darian rahibeyi takip ederek tahta oturma sıralarını geçti ve mihrabın arkasındaki ufak bir kapıdan girdi. Sonra ayak sesleri taş zeminde yankılanarak dar bir dönel merdivenden çıktılar. Üst sahanlıkta büyük, masif bir kapı vardı. Hemşire Christina kapıyı öbür tarafındakini uyandırmaktan korkarcasına hafifçe vurdu.

“Girin,” dedi misafirperver olmaktan epey uzak ve yorgun bir ses.

Rahibe kapıyı açıp geri çekildi. Darian’ın beklediğinden büyük olan odada masif meşeden yapılma kocaman bir masa, birkaç rahat görünüşlü sandalye ve küçük bir kanepe vardı. Penceredeki vitraydan sızan gün ışığı ortama ruhani bir hava veriyordu.

Rahip elini havada sabırsızlık yansıtan bir tavırla salladı; Darian o hareketi ‘*oturun*’ olarak yorumladı, ama odadan çıkıp kapıyı arkasından sessizce kapatan Hemşire Christina’ya bakılırsa, ona da ‘*çıkabilirsin*’ mesajı vermişti.

“Bu kadar yol geldiğiniz için üzgünüm, ama telefonda da dediğim gibi, Jill ziyaretçi kabul etmiyor.”

“Nedenini açıklamadınız,” dedi Darian.

“Hayır, açıklamadım.” Rahip oturduğu büyük deri koltukta rahatsızca kımıldandı. “Ayrıca konunun sizi nasıl ve neden ilgilendirdiğini de anlayamadım.”

Darian zihin gözünü iyice açtı ve… Ve hiçbir şey görmedi. Adam sanki orada değildi. Yaşamı boyunca bazı insanların duygularının diğerlerininkinden daha keskin, daha belirgin ve hatta daha bulaşıcı olduğunu farketmişti. Ama o güne kadar tamamen bomboş birisine hiç rastlamamıştı. Tüm dikkatini adama odakladı ve onu koruyan örgüsüz yüzeyi hissetti.

Elini içgüdüsel olarak rahibin elinin üstüne koyunca, adamın zihninin etrafındaki duvar bir anda yıkıldı. Karmakarışık duyguları birden çıplak ve

açıkta kalıverdi: Islak, buz gibi bir yorgunluk; yanan, keskin bir sadakat; pürüzlü, keskin bir korku.

Darian tüm o duyguları sadece beyniyle hissettiğinin bilincindeydi, ama bu onları daha dayanılabilir kılmıyordu. Beyninde ateşlenen sinir hücreleri ‘gerçek’ ve ‘empatik’ duygular arasında bir ayrım yapmıyordu. Kollarının buz gibi bir suyla kaplı ya da bedeninin kızgın kor üzerinde ya da bacaklarının 30 santimlik bir bıçakla deşiliyor olmaması fazla bir şey fark ettirmiyordu.

Darian tüm o işkencelerden geçmediğini *bildiği* halde, haykıran sinirsel algıları farklı sinyaller veriyordu. Ama Dietrich’in deyişiyle, ‘fiziksel duyularının’ tersine empatik duygularını *kontrol edebiliyordu*. Onların şiddetini en üst derecede acı ya da haz seviyelerine kadar çıkartabiliyor, sonra tersine çevirip, bir kelebeğin omuzuna konmasından daha fazla rahatsızlık vermeyecek seviyeye düşürebiliyordu.

Ama başka birisinin duygularını kontrol etmek, onları kendi içine çekip, döndürerek gerisin geri yollamak istiyorsa, o duyguları tüm ihtişamlarıyla hissetmekten başka çaresi yoktu. Darian da öyle yaptı; kendi özünü bastırıp rahibin özünü içine çekti.

“Lütfen, Peder,” dedi onun korkusunu gevşek, yuvarlanmış bir umursamazlığa döndürerek. “Bana Jill’in öyküsünü anlatırsanız, söylediklerinizin bu duvarların dışına çıkmayacağına dair size yemin ederim.”

Rahibin içini ılık, rahatlatıcı bir güven hissiyle doldurunca adamın yuvarlanmış umursamazlığı ezildi.

“Öyleyse,” dedi Peder Sullivan yüz hatları gevşerken, “Sanırım bunun bir zararı olmaz, ama söyleyeceklerimi duyduktan sonra deli olduğumu düşünmenizden korkuyorum.” Duraksayıp derin bir soluk aldı. “Jill Willoughby’nin içinde… Bir iblis var.”

Darian oraya gelirken ne umması gerektiğinden emin değildi, ama beklediği kesinlikle karşılaştığı şey değildi. İçinden yükselen tiksintiyi bastırarak, yerine serin, ama sert bir dinginlik hissi yaydı. “Deli olduğunuzu düşünmüyorum,” dedi yumuşak ve ölçülü bir ses tonuyla. “Ama söyleyin bana: Neden o kızın içinde bir iblis olduğunu düşünüyorsunuz?”

“İnsanlara bazı… Bazı şeyler yaptırabiliyor.”

“Ne gibi şeyler?”

“Kötü şeyler,” diye fısıldadı rahip. “O kız… Tanrı’nın çocuklarından biri değil o.”

Rahibin zihnini ateşli endişe dalgaları sardı. Kendi tenini saran yanma hissine karşı dişlerini sıkan Darian ise sandalyesinde kımıldamadan oturmaya devam etti. Sonra zihinsel bir silkinişle karşısındaki adama yumuşak ve soğuk bir güven hissi gönderdi.

Huzur bulmuş gibi bir soluk alan Peder Sullivan anlatmaya devam etti. “Yazdan beri Jill’in öğretmenlerinden çoğu bana onun yanındayken kendilerini… Garip hissettiklerini söylediler. Sadece bir tanesi olsa bunu pek ciddiye almazdım, ama beş rahibenin beşi de bana ayrı ayrı geldi. Bir şekilde ona doğru çekim hissettiklerini söylediler. Jill gözden kaçmayacak kadar canlı bir kızdı ve öteki çocuklar arasında her zaman popülerdi. Ama o son durum farklıydı. Ben de onu yakından izlemeye karar verdim.”

“Peki, *siz kendiniz* Jill’e yönelik değişik bir şeyler hissettiniz mi?”

“Hayır,” dedi Peder Sullivan. “Dikkat edince öteki çocuklar üzerinde tuhaf bir etkisini farkettim. Bilirsiniz, o yaştaki kızlar duygularını saklamayı pek beceremez ve ne yapacakları da belli olmaz. Yani ne zaman biri mutlu olsa, bir diğeri mutsuzdur. Ama Jill yanlarında olduğunda etrafındaki herkesin aynı duygular içinde olduğunu gördüm. Ya hepsi mutluydu ya da hep birlikte hüzünlü.

“Onları bir şekilde kontrol ediyormuş gibi mi?”

Ya da onları büküyormuş gibi.

“Sonra bir gece…” Sesi fısıltıya dönüşen rahip sıkıntıyla başını öne eğdi. Sonra o rahatsız edici sözcükleri ağzından olabildiğince çabuk çıkartıp atmak istercesine hızlı hızlı konuşarak devam etti. “Jill ile rahibelerden birini romantik bir ilişki içinde yakaladım.”

Duyduğu şaşkınlığı bastıran Darian kaşlarını kaldırdı.

“Hemşire Chris… Yani suçlu rahibeyi kolundan tuttuğum zaman, bir an için içimi bir şehvet dalgası sardı. Bu duygu zihnimde o kadar güçlü bir şekilde parlıyordu ki, çeşitli renkler görebiliyordum. Ama rahibeyi kızdan çekip aldığım anda o duygular –ve renkler– yok oldu.” Rahip mendiliyle alnında biriken minik ter damlalarını sildi ve devam etti. “Kızın onun kontrolü altında olduğunu işte o zaman anladım.”

“Kimin?”

“Şeytan’ın!” Yaşlı din adamı sonunda o sözcüğü söylemiş olmakla rahatlamış gibiydi. “Hissettiğim saf, katıksız bir günaha çağrıydı. Şeytan’ın cisme bürünmüş hali! Ne yapmam gerektiğini biliyordum.”

Darian’ın da onun için bir yük haline gelmiş olduğunu hissettiği korkunç sırdan kurtulmak için artık öncekinden de hızlı konuşuyordu Peder Sullivan.

“Başka bir rahiple birlikte kızın içindeki şeytanı çıkartmaya çalıştık, ama başaramadık. İblis beni kontrolü altına alamasa da arkadaşımı ele geçirdi. Neyse ki, canavarın onun üstündeki kontrolünü kırmayı başarabildim.”

Sadece kuruyan boğazını rahatlatmak için duraksayıp devam etti. “Hepsi neredeyse iki ay önce oldu. O zamandan beri kızla birlikte defalarca dua edip ona İsa’yı kucaklamasını, iblisi ruhundan atmasını telkin ettim, ama başarılı olamadım.”

“Sizi de diğerleri gibi etkileyemedi mi?”

“Hayır,” dedi rahip sinirli bir şekilde boynuna asılı gümüş haça dokunarak. “Görünen o ki, bir şekilde bağışıklığım var.”

“Sizce neden, Peder?”

“İnancım,” diye yanıtladı rahip hiç duraksamadan. “Kilisemin tüm üyeleri dini bütün kişilerdir, ama yine de… Yani kendimi onlarla karşılaştırmak istemiyorum ama… Anladınız herhalde…”

“Anlamaz olur muyum!” dedi rahibin örtülü üstünlük taslamasına içten içe gülen Darian.

Sonra… Kısa bir an için düşünmekten kendini alamadı: Ya adamın dediklerinde gerçeklik payı varsa? İnancı gerçekten de onu korumuş olabilir miydi? Eğer öyleyse, bu Jill’in gücünün –ve elbette kendisininkinin de– şeytani olduğu anlamına gelirdi. Ve bu çok saçmaydı… Yoksa değil miydi?

Düşünceleri bir kenara iten Darian devam etti. “Jill şimdi nerede, Peder?”

“Bodrumda, bir depo odasında kilitli. Doğruyu söylemek gerekirse, ne yapacağımı bilemez haldeyim. Denediğim hiçbir şey işe yaramadı ve iblisin kontrolü tekrar ele geçirmesine engel olamayacağım korkusuyla başka birini daha oraya götürmeye cesaret edemiyorum.”

Darian rahibi jelatinimsi bir umutla karışık ve yumuşak, ipeksi bir kabullenişle sarmaladı. “Sanırım ben size yardım edebilirim.”

Peder Sullivan çelik kuşaklarla güçlendirilmiş kapıyı açar açmaz, Darian zihnine çarpan kızgın, zımpara kâğıdı kadar keskin pürüzleri olan bir duygu dalgasıyla sendeledi. Izdırapla burukluk birbirine karışmıştı. Mahzenin nemli havası ciğerlerine dolunca öksürmeye başladı.

"İyi misiniz?" diye sordu rahip.

Gözlerini kapatan Darian bulantının geçmesini bekledi. Zorlukla yutkunup başını sertçe silkeledi. Önündeki korkuluğu sıkıca kavrayarak, "İyiyim," diye fısıldadı.

"Onu siz de hissediyorsunuz, değil mi?"

"Evet." Darian'ın sesi neredeyse duyulamayacak kadar hafif çıkıyordu.

"İblisi buraya hapsettiğimden beri yakınlara gelen insanların garip bir duygudan söz ettiğini duydum. Ona dayanabilen tek kişi benim, ama buradaki kötülüğü ben bile hissedebiliyorum." Başını çevirdi. "Devam etmek istediğinizden emin misiniz?"

"Evet," dedi Darian. Sesi sakin ve kararlıydı ama bunun için çaba sarf ettiği belliydi.

İsteksiz bir şekilde iç geçiren Peder Sullivan merdivenlerden inmeye başladı. Darian'ın ayakkabıları sert zeminde tok bir ses çıkartıyordu. Attığı her adımda algıladığı buz gibi nefret de güçleniyordu. Merdivenlerin sonuna gelince başka duygular da hissetmeye başladı: Dikenli, törpü gibi dişli bir umutla karışık pürüzsüz, kaygan bir hüzün. Ama umut iyimser olmaktan ziyade tehditkârdı.

Darian duraladı. "Bana bir dakika izin verebilir misiniz, Peder?"

"Elbette," dedi Peder Sullivan, sonra ona biraz mahremiyet sağlamak için bakışlarını yere indirdi.

Darian gözlerini yumup ne yapacağına karar vermeye çalıştı.

Bu kötü bir fikir. Kız tehlikeli. Laszlo'yu zaten parmağında oynatıyorsun ve yakında Elijah ve Winter'e de sahip olacaksın. Ona ihtiyacın yok. Arkanı dön ve çık git.

- *Ama ona yardım edebilirim. Yeteneklerini nasıl kontrol edebileceğini gösterebilirim.*

Haydi oradan! Senin tek düşündüğün para.

- *Bu o kadar yanlış bir şey mi?*

Onu harcamak için hayatta olmayacaksan, evet.

Darian, açgözlülüğü ve korkusu arasında bir an sıkışıp kaldı. Bir tarafta 1.000.000 dolarlık ödül vardı, diğer taraftaysa o küçük canavarın buna değmeyebileceği hakkında giderek güçlenen kanı. Belki de Jill'in içine *gerçekten de* şeytan girmişti. Belki onun için –ve herkes için– en iyisi bir kilise bodrumunda kilit altında olmasıydı.

Darian mantıksız davrandığının bilincindeydi, ama hayatının en kötü hatasını yapmak üzere olduğu düşüncesini de üzerinden atamıyordu. Çok sonra, yattığı yerde kan kaybından ölmekteyken o ana geri baktığında, içgüdülerini önemsemediğinden ötürü kendini lanetleyecekti. Olacakları önceden kestirebilmiş olsaydı, kızı orada ölmeye terk ederdi.

Ama o bodruma inerken kafasını kurcalayan düşünce, çekip giderse büyük ödülü kaçırıyor olacağıydı. Ve bu da nedensiz bir çekince yüzünden yapmaya hazır olduğu bir şey değildi.

Darian gözlerini açtı ve zihnini şimdi sadece on metre uzağında olan kızdan yayılan kokuşmuş dalgalara karşı perdeledi. “Prensesi kurtarma zamanı.”

15

Kalın kapının önüne gelen rahip durdu. Darian kızın içinde olduğu dalgın nefret halinden çıkıp, psişik dokunaçlarını bastonuyla önünü hisseden bir kör gibi onlara doğru uzattığını hissetti.

“Kim var orada?” diye sordu kalın kapının ardından gelen boğuk ama beklemediği kadar tiz bir ses. “Lütfen bana yardım edin. Lütfen…”

Kız hıçkırmaya başladı. Ama Darian onun hüznü ve ihtiyaçlarının gerisinde umutsuzluk seziyordu. Kapının ardındaki yaratık küçük ve masum bir kız değildi. Kapana kısılmış bir hayvandı o.

Çok geç değil. Hâlâ geri dönebilirsin ve...

İçsel itirazlarını bir kenara iten Darian rahibe döndü. “Kapıyı açın.”

Peder Sullivan’ın omuzları çöktü, cebinden çıkardığı büyük gümüş halkaya dizili anahtarlardan birini eski ahşap kapıya yeni takıldığı belli olan parlak modern kilide sokup çevirdi. Sürgü yumuşak bir sesle kaydı ve kapı onlara doğru açıldı.

İçerideki kız rahibi gördüğü anda katıksız bir nefret duygusu odadan dışarıya taştı, ama kapı tamamen açılıp kız Darian ile göz göze gelince, o duygu bir anda kabaran bir umuda bıraktı yerini.

Darian kızın görüntüsünün duygularıyla bağdaşmayacağını önceden biliyordu, ama yine de sade, açık görüntüsünden etkilenmekten kendini alamadı. Lekeli ve kirli yüzünde, kocaman gri-yeşil gözlerinde gerçekten bir sadelik vardı.

Açlıktan ölmek üzere olmasa, güzel sayılabilirdi de. Koyu kahverengi saçları pis ve dağınıktı. Geceliğinin yağ içinde kollarından sivri dirsekler çıkıyor, lime lime olmuş eteğinden kemikli dizleri görünüyordu.

En acıklısı, Darian’ın gözlerinin içine bakan kızdan boğucu bir beklenti seli fışkırıyordu. Kırık dişlerini ortaya seren bir gülümsemeyle, “Merhaba,” dedi. Sinirli bir şekilde kirli saçlarıyla oynuyordu. Bileğinden sarkan kalın ve ağır zincir şangırdayarak yerde sürüklendi.

Darian korkusunu ve açgözlülüğünü aslında hiç de hissetmediği bir yakınlık duygusu altında gizleyerek, “Merhaba,” dedi. “Benim adım Darian.”

“Benimki de Jill,” diyerek burnunu çekti kız. Şiddetli bir özlemle dolup taştığı belliydi. “Beni buradan çıkartmaya mı geldiniz?”

“Çıkmak ister misin?”

“Evet, efendim,” dedi Jill tümüyle masumiyet ve keder saçarak.

“Birkaç dakika Peder Sullivan ile konuşmama izin ver, olur mu?”

“Tamam.” Jill son bir acındırma çabasıyla alt dudağını ısırıp, bakışlarını kir içindeki çıplak ayaklarına indirdi.

Kapıyı iterek kapatan rahip hemen anahtarı kilitte çevirdi. Sessizce merdivenleri işaret etti ve hücreden uzaklaştılar. Merdivenlere doğru giderken Darian o kadar güçlü bir öfke ve hayal kırıklığı hissetti ki, ellerini yumruk yapıp sıktığını farketti.

Jill delinin biri. Rahibin onun buradan çıkma şansını berbat etmesini istemiyor.

Yutkundu ve yenilenmiş bir saygıyla rahibe döndü. Adamın o kızın saldırılarına karşı koyabilmiş olması inanılır gibi değildi.

İnanç, anımsadın mı?

- *Kes sesini.*

“Peder, size ilk konuşmamız sırasında da söylediğim gibi, sorunlu çocuklarla ilgili bir yer çalıştırıyorum.” Durdu ve mücadeleye hazırlandı. “Kadromuzda birçok psikiyatrın yanı sıra, son derece deneyimli fizik terapi ve meslek hastalıkları uzmanları bulunuyor. Ayrıca...”

“Hayır,” dedi rahip sesinde bir kararlılık ifadesiyle. “Gitmesine izin veremem. Fazlasıyla tehlikeli.”

“Ne yapacaksınız? Onu sonsuza dek burada mı tutacaksınız?”

“Gerekirse… Evet.”

“Bu pek de gerçekçi olmayan bir çözüm.”

“Sizinki de öyle,” dedi Peder Sullivan. “Doktorlar şeytan çıkartamaz.”

“Görünüşe bakılırsa, siz de çıkartamamışsınız.”

“İşte o nedenle de burada kalması gerek. Onu iyileştiremeyebilirim, ama en azından kontrol altında.”

Çok geç. Kızı rahibe bırak. Bırak...

Darian rahibin elini tuttu. Ve adamın duyguları bir anda kendi beyninde patladı. “Onu burada tutamayacağınızı biliyorsunuz, Peder.” Pürüzsüz, buz gibi bir kesinlik hissi yaydı, sonra gerçeğin iyice kabullenilmesi için duraksadı. “Eğer bunu deneyecek olursanız Jill her şeyi mahveder; özellikle de piskoposlukla ilgili her türlü emelinizi.”

Her ne kadar bu son laf körlemesine atış olsa da, Peder Sullivan’dan bir anda fışkıran dehşet hissine bakılırsa hedefi bulmuş olmalıydı. Belli ki adam güç ve prestij peşindeydi. Darian bastırdı.

“Gerçek ortaya çıkacak ve skandal bir veba gibi bu kilisenin üzerine çökecek. Çocuk Müdürlüğü gelip tüm çocukları götürecek. Gazeteler size

canavar diyecek. Jill'i zincirli tuttuğunuz odanın resimlerini basacaklar. Hatta belki sübyancılıkla suçlanacaksınız."

"Ona asla dokunmadım," dedi rahip. "Asla! Hiçbirine dokunmadım."

"Size inanmayacaklardır." Adamın elini sıkan Darian sözlerini kan dondurucu bir korku göndererek destekledi. "Jill o bodrumda bulunduğu anda tüm inanılırlığınızı yitireceksiniz. Aforoz edileceksiniz. Yargılanacaksınız. Mahkum olacaksınız. Ve hayatınızın geri kalanını hapishanede tecavüze uğrayarak geçireceksiniz.

Yapma! Bu çok...

"Ve tüm bunlar ne için? Jill'in kaçmasına engel olmak için mi? Görmüyor musunuz? Polis onu bulduktan sonra –ve inanın bulacaklar– hapse giren *siz* olacaksınız. Aslında o kendisini burada tutmanızı *istiyor*. Çünkü sizi ancak öyle mahvedebilir."

Rahip şimdi hızla soluyor, gözleri çılgın gibi Darian ile Jill'in hücresi arasında gidip geliyordu. "Ama ona sadece ben dayanabiliyorum," dedi yalvarır gibi. "Eğer size verirsem o… Neler yapabileceğini bilmiyorsunuz."

"Onu kontrol edebilirim."

"Nasıl?"

"Güvenin bana, Peder." Darian korku hissini geri çekip, onun yerine ılık ve tatlı bir güven aşıladı. Rahibin solukları yavaşladı, bakışları sakinleşti. "İnanın. Tanrı hem sizi, hem de kızı kurtarmamı istemeseydi şimdi burada olmazdım. Bu O'nun isteği."

Rahip sessizce sözcükleri özümsedi.

Darian onun beyninin çalıştığını, yüzeyin hemen altındaki duygu karmaşasını hissedebiliyordu; sadece o içini kemiren şüphe duygusuna müdahale ederek, adamın düşüncelerini kendi akışlarına bıraktı.

Sonunda derin bir soluk alan rahip başını eğdi. "Benimle dua eder misiniz?"

"Tabii ki, Peder."

Hâlâ Darian'ın elini sıkı sıkıya tutan Peder Sullivan diz çöktü; Darian da aynısını yaptı. Rahip gözlerini yumdu, başını birbirine kenetlenmiş ellerine dayanacak şekilde eğdi ve Latince fısıldamaya başladı. Din adamı kendini Tanrı'ya açınca Darian, bedeninde parmağını elektrik prizine sokmuşçasına bir şok hissetti.

Rahibin duyguları içinden aktıkça boğazı ve gözleri yanıyordu. Adamın dualarında hiçbir kaçamak yoktu. Duyguları zengin ve güçlüydü. Peder Sullivan duasını bitirene kadar kendini onun duygu –şükran, azim, umut, kabullenme- dalgalarında sürüklenmeye bıraktı.

Rahibin dinginliğine bir süre tutunan Darian, sonunda onun elini bıraktı. Adamın zihni tekrar karanlığa gömülürken, o da Jill'in umutsuz öfkesiyle baş başa kalmıştı.

Peder Sullivan anahtarların üzerinde dizili olduğu gümüş halkayı ona uzattı, ama o tutamadan geri çekti. "Burada olanları kimsenin öğrenmeyeceğine dair söz vermenizi istiyorum," dedi endişeyle. "İnsanlar… İnsanlar bunu anlayamaz."

"Size söz veriyorum."

"Alın," dedi gümüş halkayı uzatarak. "Siz onu götürürken burada olmak istemiyorum." Darian'ın parmakları anahtarların üzerine kapandı. "İşiniz bitince anahtarları bırakın ve arka çıkışı kullanın. Tanrı sizinle olsun."

Peder Sullivan başka bir şey söylemeden haç çıkarttı ve basamakları hızla tırmandı. Darian dönüp Jill'in hücresine baktı. Kendini yatağın altına eğilmiş, orada bir canavar arayan bir çocuk gibi hissediyordu. Ama bu sefer canavarın gerçek olduğunu biliyordu.

Kızı bayıltmanın bir yolunu bulsa iyi olacağını düşündü. En azından, laboratuvara varana kadar baygın olması işine gelirdi. Başka bir empattan korkacağını hiç düşünmemişti; hele o kadar genç birinden.

Başını sallayarak korkusunu bastırıp, Jill'in bir nabız gibi atan zihnine doğru yürüdü. Kapının önünde anahtar destesini kaldırınca hücredeki kızın neşeye boğulduğunu hissetti. O anahtarları birbiri ardına denedikçe Jill'in heyecanı da artıyordu. Sonunda doğru anahtarı buldu. Kilide sokunca içeriden muazzam bir duygu dalgası geldi. Darian kapının ardında çömelmiş, atlamaya hazır bir kaplan olduğunu düşündü.

Kendini hazırlayıp kapıyı açtı. Kız boynunu uzatıp onun arkasında kimsenin olup olmadığına baktı.

"Gitti o," dedi Darian.

Jill'den yayılan rahatlama dalgası bir an sonra yerini şüpheye bıraktı. "Kimsiniz siz?"

"Senin gibi biri."

Jill bir adım geriledi. Kir tabakasının altındaki solgun yüzü daha da soluklaştı. “Yani Şeytan sizin vücudunuza da mı girdi?”

Darian gülmekten kendini alamadı. Boğazından kurtulan asabi kıkırdamayı hemen engelledi, ama kız alınmıştı; birden yüzü karardı ve çenesini meydan okurcasına kaldırdı.

Elini ağzına götüren Darian gülümsemeyi de kesti. “Özür dilerim. Gülmek istemedim.”

“O zaman niye güldünüz?”

“Çünkü söylediğin şey komik geldi,” dedi Darian. Şimdi kendini bodruma ilk geldiği andan daha rahat hissediyordu. Evet, Jill gerçekten güçlüydü ama, hâlâ bir çocuktu. Darian hücreye girdi. Burnuna çarpan leş gibi koku nedeniyle yüzünü buruşturarak kıza biraz daha yaklaştı.

“Benden ne istiyorsunuz?” diye sordu Jill.

“Öncelikle seni buradan çıkartmak.”

Bir an sessiz kalan Jill hıçkırıklara boğuldu. İlk damla gözyaşı yanaklarından aşağıya süzülmeden Darian, kendini dev bir çekiç kafasına inmiş gibi hissetti. Gözleri yandı, boğazı düğümlendi. Derin bir soluk alıp zihnini kapatmaya çalıştı, ama kızın yoğun ve dokunaklı ferahlaması çatlaklardan girip onu da aşağı çekti.

Kendi zihninin derinliklerine bakan Darian mutlu anılarını gözünün önüne getirdi. Altıncı yaş günü; babası gitmeden önce sonuncusu… Emerald gece kulübündeki ilk striptiz gösterisinden sonra kazandığı parayı sayışı… İlk erkek arkadaşıyla sevişmeleri… Dietrich’in deneklerinden birini büküp altına işetmesi...

Neşeli görüntüler birbiri ardına zihninden geçiyordu. Her birinden emdiği duyguları ağlayan kıza yöneltti. Onun üzüntüsünü bastırdıkça kendi zihnindeki ağırlık da azaldı.

Tüm psişik iletişim bir dakikadan az sürdü, ama Darian ter içinde kalmıştı. Yavaşça soluğunu bıraktı. Kızın ezici üzüntüsü geçmişti.

Jill karşısında sarhoş gibi hafifçe yalpalayarak dikiliyordu. Dudaklarının kenarında bir gülümseme vardı. Onun ürkütücü neşesinden tedirgin olan Darian, korkusunu daha yapay mutluluk duygularıyla bastırmadan önce ürperdiğini hissetti.

Yapay değil. Duygular yapay olamaz. Eğer onları hissediyorsan, gerçektirler.

- *Kimin umurunda? Sen sadece tongaya basma, yeter.*

“Sadece sana yardım etmek istiyorum,” dedi yavaşça. “Birlikte çalıştığım insanlar senin gibi… Yetenekli çocuklara yardım etmekte uzmandırlar.”

“Korkmuyorlar mı?”

“Hayır.”

“Anlamıyorum.”

“Her şeyi anlatacağım, ama burada değil.” Kıza doğru bir adım daha attı. Artık aralarında bir metreden az mesafe kalmıştı. Ona kokan nefesini duyacak kadar yakındı. “Seni serbest bırakırsam benimle gelecek misin?”

“Evet,” dedi Jill hiç duraksamadan.

Darian son bir adım daha attı. Aralarında şimdi sadece birkaç karış kalmıştı. Jill yavaşça, hiç konuşmadan kelepçeli bileklerini ona uzattı; kelepçelere bağlı ağır zincir hafifçe sallanıyordu. Darian anahtarı sokup çevirince kilit metalik bir sesle açıldı. Jill kollarını indirdi, gümüş kelepçeler yere düştü.

Darian yüzünü buruşturdu. Kızın bileklerini kaplayan kirin gerisinde kan içinde kalmış derisini görebiliyordu. Ona gönderdiği neşe hissine rağmen kızdan hâlâ dalgalar halinde ızdırap ve şaşkınlık yayılıyordu.

Aslında Jill’in her şeyden çok kucaklanmaya ihtiyacı vardı, ama kollarını onun cılız bedenine dolama fikri bile Darian’ın midesini kaldırmıştı. Tek yapabildiği omzunu hafifçe okşamak oldu. “Her şey yoluna girecek.”

Jill soru dolu gözlerini ona çevirdi. “Söz mü?”

“Söz,” dedi Darian.

Bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Ama ne kadar büyük bir yalan olduğunun kendisi de farkında değildi.

16

Bilgilendirme toplantısından önce Darian'ın sadece bir bardak kahve ve bir sigara içmesine izin verdiler. Dietrich her zamanki gibi başına altı, göğsüne de dört elektrot bağlamıştı. Kimse rol yapmıyordu. O sadece bir kiralık silahtı. O kadar.

Jill onun laboratuara getirdiği ilk empatik çocuk olduğundan, Zinser her şeyi bilmek istiyordu. Darian rahibin duygularını ona dokunmadan hissedemediğini söyleyene kadar sözünü hiç kesmeden dikkatle dinledi. Ama o noktada Samantha Zinser de heyecanını gizlemeye gerek duymadı. Aralarındaki mesafeyi azaltırsa gerçeği daha iyi anlayacakmış gibi öne doğru eğilerek, "Onun gibi birine daha önce hiç rastlamadın mı?" diye sordu.

"Hayır. Asla."

"Ve onun da Jill'e karşı bağışıklığı vardı, öyle mi?"

"Öyle olduğunu iddia etti."

Elliot Dietrich yüksek sesle düşünür gibi ve toplantı başladığından beri ilk kez konuştu. "Yani bu durum sana özgü bir şey değildi."

"Hayır," dedi Darian bilim adamına doğru dönerek.

İri yarı, solgun tenli adam aşırı terliyordu. Boncuk gibi gözlerini ablak ve pembe yüzünün kıvrımları arasından kırpıştırarak ona baktı. "Sence onu neden hissedemedin?"

"Ben… Bilmiyorum."

Odadaki bir dizi ekrana göz atan Dietrich onun kararsızlığını farketti. "Bir şeyler saklama bizden, Darian."

"Önemli bir şey değil," dedi Darian.

"Bence söylemeyi dene," diye üsteledi Zinser.

"Onu…" Kendini bir aptal gibi hisseden Darian duraksadı. "Kendisini inancının koruduğunu söyledi."

"*İnancı* mı?" dedi Zinser dudaklarını bükerek.

"Size saçma olduğunu söylemiştim."

Dietrich ciddi bir ses tonuyla, "*Gerçekten* saçma geliyor mu sana bu?" diye sordu.

Zinser bilim adamına çıldırmış gibi baktı, ama yüzündeki ifadeyi görünce dikkatini yeniden Darian'a yöneltti.

"Tanrı'ya inanmam," dedi Darian yavaşça. "Ama Peder Sullivan'a gelince… O noktada neye inanacağımı gerçekten bilmiyorum."

Dietrich karşısındaki ekranlara göz attı, başını salladı ve devam etmesini işaret etti. Toplantı iki saat daha sürdü. Zinser ince ayrıntılar üzerine sorular soruyordu, ama Darian direktörün endişeli ve aklının başka yerde olduğunu görebiliyordu. Başka bir şeyle ilgilenmek için toplantının olabildiğince çabuk bitmesini bekler gibiydi.

Darian o başka şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Zinser'in aklını kurcalayamayacak kadar yorgundu. Ne yazık ki öyleydi.

Samantha Zinser siyah-beyaz güvenlik ekranlarından Darian'ın koridorda yavaşça yürüyüşünü izledi. Asansöre giren kadın duvara yaslandı, gülümsedi ve kameraya el salladı. Yaşadığı onca şeyden sonra bile hâlâ ukalalık edebiliyordu.

Zinser umursamadı. İnatçı küstahlığı devam ettiği sürece Darian Organizasyon'u küçümsemeye devam edecekti. Ve bu da tam kendisinin istediği şeydi.

Dietrich'e döndü. "Rahip hakkında ne düşünüyorsun?"

"Darian algıladığı kadarıyla gerçeği söylüyordu. Onun ötesinde hiçbir fikrim yok."

"Varsayımda bulun."

"Veri yok. Her şey olabilir."

"*Varsayımda bulun*," diye yineledi Zinser sertçe.

Dietrich ilham bekler gibi tavana baktı, sonra bakışlarını Zinser'e çevirdi. "İki olasılık var. Birincisi, rahibin kendine özgü, Darian'ın onu okumasını zorlaştıran bir beyin kimyası olabilir. Beslenme alışkanlıklarından kaynaklanabilir bu. Belki de bir hastalığı var ya da bir ilaç alıyor. Kapsamlı tıbbi araştırma yapmadan söylemek olanaksız."

“Ya ikinci olasılık?”

“Binada beyin dalgalarının iletimini engelleyen bir şeyler olabilir. Belki de kilisenin olduğu yerdeki manyetik alanda bir bozukluk vardır.”

“Öyle olsa Darian’ın kızı da okuyamaması gerekmez miydi?”

Dietrich omuz silkti. “Kim bilir? Onun zihninin nasıl çalıştığını ancak anlıyoruz; açıkçası, elimizde yeterli bilgi yok.”

“Beni dinle Doktor,” dedi Zinser bıkkınlıkla. “Bana ne *düşündüğünü* söyle. Farzet ki… Kafana dayalı bir silah var.”

Dietrich dudağını ısırdı; Zinser bir an için onun ağlayacağını düşündü. Onu daha önce de ağlatmıştı. En son, eski bir meslektaşıyla ortak çalışma yapmak için bir süreliğine izin istediği zaman olmuştu bu. Zinser reddedince, ayrılmakla tehdit etmişti. Ayrılmak diye bir seçeneği olmadığını açıkça belirtince de, kendini tutamayıp ağlamaya başlamıştı.

O zamandan beri hep ağlamanın eşiğinde gibi görünüyordu. Ama işini etkilemediği için Zinser onun bu duygusallığını ve sinir krizlerini kabullenmişti. Biraz istim bırakması daha uçuk bir şey yapmasından iyiydi. Adamın psişik profilini görmüştü ve intihar kesinlikle düşünülemez bir şey değildi.

Zinser dişlerini sıkıp bekledi. Dietrich’in ona yanıt vereceğini biliyordu. Hep verirdi. Söylediği tahminden öte olmasa bile genellikle gerçeğe epey yaklaşırdı.

Sonunda Dietrich iç geçirdi. “Bunun makro-ortam olduğunu sanmıyorum. Darian bir rahibeyle karşılaştığından söz etmişti. Coğrafi konumla ilgili bir şeyse, rahibe de okunamaz olurdu. Ve rahibi ne ofisinde, ne de bodrumda algılayamadığına göre, binanın da etken olduğunu sanmıyorum. Dolayısıyla geriye bir tek adamın kendisi kalıyor.”

“Yani fizyolojisi demek istiyorsun.”

“Büyük olasılıkla...” Dietrich duraksadı. “Tabii, eğer inancı değilse.”

“Ciddi olamazsın,” dedi Zinser. “Onu *Tanrı’nın* koruduğunu mu düşünüyorsun?”

“Tabii ki hayır,” dedi Dietrich alınmış gibi. “Ama eğer buna inandıysa, Jill’i savuşturmasına o inanç yardım etmiş olabilir.”

“Bunu anlamanın tek yolu var,” dedi Zinser. “Peder Sullivan’a bir ziyarette daha bulunma zamanı geldi.”

“Yine Darian’ı göndermiyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedi Zinser. “Bunun için ona ihtiyacımız yok.”

“Ya Peder Sullivan deneylerimize katılmayı reddederse?”

“Öyle bir şey olmayacak.”

“Ama… Adam bir *rahip.*”

Zinser omuz silkti. “Benim dinimin rahibi değil.”

Sıçrayarak uyanan Peder Sullivan birden kör edici bir ışıkla karşı karşıya kaldı. Nerede olduğunu anlamak için başını çevirmeye çalıştı. Çıplak kolları çarmıha gerilmiş gibi bedeninden ileriye doğru uzatılmıştı. İkisi de deri bilekliklerle sıkıca bağlıydı. Çıplak bacakları da bağlanmıştı. Belinde ve boynunda da benzer deri bağlar vardı.

Göz ucuyla beyaz bir şekil farketti. O tarafa dönünce doktor önlüğü giymiş bir adamın elindeki not panosuna bir şeyler yazdığını gördü. Arada sırada duruyor ve önündeki monitöre göz atıyordu. Adam da onun hareketlendiğini gördü, ama farketmemiş gibi davrandı.

“Neredeyim?”

Doktor yazmaya devam etti.

“Benim neyim var?”

Adam not panosuna bakmaya devam ediyordu, ama yazan eli durmuştu. Rahip, vicdan azabı çeker gibi görünen adama baktı. O bakışı daha önce de görmüştü.

“Lütfen, benimle konuşun,” derken sesi son birkaç saat –ya da gün– içinde olanların etkisiyle çatlak çıkıyordu. Bir arabanın bagajına atıldığını hayal meyal hatırlıyordu.

“Sana yalvarıyorum, oğlum.”

Not panosunu indiren doktor, onun gözlerine baktı. Yüzünün alt kısmı bir ameliyat maskesinin altında gizlenmişti, ama nemli gözleri Sullivan’a bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Korkuyordu.

“Bazı testler yapmamız gerekiyor, Peder,” dedi. “İşimiz bitince serbest kalacaksınız. Şimdi biraz rahatlayın.”

“Neyi bulmayı umuyorsunuz bende?”

Soruyu duymazdan gelen doktor masaya yaklaştı, rahibin başını yavaşça kaldırarak boynunun altına bir şey koydu. Sonra rahibin başını yüzünün iki yanında yükselip, kıpırdamasına imkân tanımayan bir yastığın içine yerleştirdi, alnından deri bir kayış geçirip iyice sıktı.

“Ne yapıyorsunuz?”

“Lütfen ağzınızı açın.”

Rahip korkuyla söyleneni yaptı. Doktor kalın ve süngerimsi bir plastik parçasını sertçe dişlerinin arasında itti.

“Bu şey dilinizi ısırıp kopartmanızı engelleyecek,” dedi olağan bir ses tonuyla.

Bir kayış da çenesine bağlandı.

“Şimdi kafatasınızda bir delik açmak zorundayım. Vücut kimyanızı değiştirmek istemediğimden, anestezi kullanmayacağım. Bir saatten fazla sürmemesi lazım. Hareket etmemeye çalışın, çünkü bu sadece ameliyat süresini uzatır.” Duraladı. “Ne yazık ki, canınız yanacak.”

Peder Sullivan bir vınlama sesi duydu. Sonra matkabı gördü. Bağırmaya çalıştı, ama ağzındaki parça nedeniyle dişlerinin arasından sadece boğuk bir inleme çıktı. Doktor matkabı kafa derisine yaklaştırdı. İşte o zaman Peder Sullivan’ın bağırmak için gerçekten bir nedeni oldu.

17

Sonraki iki ay Laszlo için bir rüya gibiydi. O ve Darian birbirinin yaşamına da yatağa olduğu kadar rahatça girmişti.

İkisi de diğerini gayet iyi okuyabiliyordu. Kimi zaman karşılıklı olarak ne söyleyeceklerini tahmin ettiklerinden, aslında rahatsızlık vermesi

gereken, ama büyüleyici olan sessizlik anları yaşıyorlardı.

Ancak Darian onun kişisel yaşamına girdikçe, profesyonel yaşamından çıkmıştı. Artık derslerini izlemiyordu. Hiçbir açıklama yapmadan ortadan kayboluyordu. Aslında ilişkilerinin yoğunluğuna rağmen sık sık iş nedeniyle uzakta olduğundan, Laszlo onu hafta boyunca çok seyrek görebiliyordu. Hafta içinde eve döndüğü ender akşamlarda da, final sınavları haftasındaki bir öğrenci gibi manen göçmüş oluyordu. Ne zaman ona işini soracak olsa, Darian kedimsi bakışlarını üstüne dikip aynı yanıtı veriyordu:

“Sen seninkini gösterirsen, ben de benimkini gösteririm.”

Bu sözler konuşmayı anında sonlandırıyordu. Aslında Laszlo sorularını yanıtlarsa Darian’ın da ona her şeyi söyleyeceğini biliyordu. Ama bu yapmaya hazır olduğu bir şey değildi. Bu nedenle her ikisinin de dile getirilmemiş sırları havada asılı kalmıştı.

Darian’ın yerinde başka herhangi biri olsa Laszlo endişelenirdi. Ama onun yanında kendini güvende hissediyordu. Aldatmacasını ortaya çıkarmakla, yapay da olsa, kendini rahatlamış hissediyordu. İkisi de aynı baskı kendine yönelmeden diğerine baskı yapamazdı.

Zaman içinde garip bir şekilde ilişkileri neredeyse normal görünmeye başlamıştı Laszlo’ya. Kendisinin tüm yaşamı boyunca gizlediği bir sırrı varken Darian’ın neden olmayacaktı ki? Hem anahtar kendisindeydi. Eğer o paylaşmaya karar verirse, Darian da paylaşacaktı. Öyleyse şikâyet edecek ne vardı?

Tüm bunlardan ötürü sorularını bir yana koyup, o kadar şaşırtıcı bir kadını bulmuş olmaktan dolayı ne kadar şanslı olduğuna odaklandı. Paylaşılmayan sırları tuhaf bir şekilde kendini Darian’a daha da yakın hissetmesine neden oluyordu. Darian’dan önce hep yalnızlık çekmişti. Ama onunla…

Onunla bir bütündü.

Jill ile geçen ilk birkaç hafta Darian’ın yaşamındaki en kötü dönemdi. Sonradan, hapsedildiği zaman bile, o günleri hatırladığında üzerine bir

ürperti geliyordu. Çünkü kızla geçirdiği her an büyük acı çekmişti.

Ne zaman onun üç metre yakınına gelse, kendini suyun altında kapana kısılmış ve etrafı boğuk, anlaşılmaz seslerle haykıran bir kalabalıkla çevrilmiş gibi hissediyordu. Duygular çarpılmıştı; Jill dışındaki herkesin duyguları ve ruhsal dokuları, bedenine acı veren kakofonik yapılar yaratacak şekilde birbirine giriyordu. Ve tüm o gürültü içinde öne çıkan, Jill'in bir ambulans filosu gibi bağıran duygularıydı.

Bunlar o kadar yoğundu ki, Darian akıl sağlığını koruyabilmek için zihnini kısmen kapatmak, diğer herkesin ruhsal dokusunu parmak uçlarındaki birer karıncalanmaya indirgemek zorunda kalmıştı. Daha da kötüsü, Jill'in duyguları o kadar karmaşık ve gelişigüzeldi ki –bir an ateş gibi sıcak bir metalik neşe, bir sonraki an intihar eğilimli, buz gibi ve yumuşak hüzün– Darian kendi duygusal kimliğinin nehre atılmış bir mantar gibi savrulduğunu farkediyordu.

Kendi karakteri de Jill'inkine bağlı olarak bocalıyordu. Kızın ruhsal değişikliklerinin ardındaki kavramsal içeriğe vakıf olamamak onu şaşkın ve zihinsel olarak bitkin bırakıyordu. Ama Jill hakkındaki en delirtici şey, onun duygusal açıdan ne kadar kayıp ve dengesiz olduğunu sadece Darian'ın algılayabilmesiydi.

Darian etrafındakileri anlama ve meleklerle şeytanları ayırt etme yeteneğinde yalnız olmaya alışkındı. Yine de, daha önce bir insanın o kadar *aykırı* olup da, başka kimsenin bunun farkına varmadığı bir durumla karşılaşmamıştı. İnsanların çoğu bir deliyle karşılaşınca bunun farkına varırdı.

Ama konu Jill Willoughby olunca, herkes duygusal olarak uyuşuyordu. Aslında herkes onu seviyordu. Bu Jill'in etrafına ustalıkla yaydığı duygulardan biriydi. Zinser ile diğerlerinin çocuğu fiziksel olarak kucaklamasını engellemek için iğneleyici bir dehşet hissi yaymak Darian'ın tüm enerjisini alıyordu. Zinser her ne kadar dikkatli olsa da, Jill'i elinden geldiğince tecrit etse de, bunaldığı anda Darian'ın bir toplantıyı sonlandırmasına izin verse de, Darian yine de aklını kaybetmekten korkuyordu.

Her akşam saat 18:00'da Darian'ın kendini toparlamasına yardım etmek için Jill'e yatıştırıcı veriyorlardı. Ancak o zaman psişik kalkanlarını

indirebiliyordu. Bazen eve, Laszlo'ya gidiyordu. Onun rahat, sakin zihni sığınabileceği tek limandı.

Ama çoğu akşam, bir gün daha hayatta kalabildiğine memnun halde laboratuarda sızıp kalıyordu.

18

Peder Sullivan serin, beyaz odanın ortasında çırılçıplak duruyordu. Uzunca metal bir masanın üzerindeki küçük karton kutu dışında oda boştu. Çıplaklığından utanan rahip eliyle cinsel organını örtmüştü. Vücudu karşısındaki ayna kaplı duvarda solgun ve gevşek görünüyordu.

"Beni duyabiliyor musunuz, Peder?"

Rahip irkildi. Bakışları odanın içinde dolaştı ve tavandaki hoparlörde durdu. Konuşan adam sadece dört kelime söylemiş, ama peder sesi hemen tanımıştı. Kafatasını kesip açan doktora aitti. Günler önce olmuştu o şey. Belki de haftalar önce. Zaman kavramını kaybetmişti artık.

Hoparlöre bakarak soruyu yanıtladı. "Evet, sizi duyabiliyorum."

"Lütfen kutuyu açın ve içindekileri çıkartın."

Rahip yavaşça bir adım attı. Elini kutunun düzgün plastik yüzeyinde içinde olabilecek şeylerden korkarcasına gezdirdi. Yutkunarak tırnaklarını kapağın altındaki ince yarığa soktu. Gözlerini yumdu ve kapağı kaldırdı. Bir patlama ya da ona benzer bir şey bekliyordu, ama olmadı.

Gözlerini açınca kendini aptal gibi hissetti. Kutuda, her birinde birer parça giyecek eşyası olan kapalı plastik torbalar vardı. Rahip yakalığını görünce onların kaçırıldığı gün üzerindeki giysiler olduğunu anladı.

Paketleri çıkartıp masanın üzerine koyduktan sonra, kalan son birkaç parçayı da aldı.

Bir çift ayakkabı. Ucunda haç olan gümüş bir kolye. Monsenyörün ona vermiş olduğu, üzerinde İsa'nın resmi kazılı büyük bir yüzük. İşte o en kıymetli eşyasıydı ve görünce gülümsemişti. Onu bir daha göreceğini düşünmüyordu.

"Lütfen her parçayı tıpkı her gün giyinirken yaptığınız gibi giyin. Her parçadan sonra ben size devam etmenizi söyleyene kadar bekleyin. Anlaşıldı mı?"

Peder Sullivan yine hoparlöre bakarak, "Evet," dedi

"Başlayın."

Hiç zaman kaybetmeyen rahip beyaz donunun içinde olduğu torbayı yırtarak açtı. Bacaklarını çamaşıra birer birer soktu. Sonra beklenti içinde bakışlarını hoparlöre dikti.

"Devam edin," dedi ses birkaç saniye sonra.

Peder Sullivan çorabının sol tekini giydi ve bekledi. Ses yine devam etmesini söyledi. Çorabının sağ teki. Bekle. Devam et. Atleti. Pantolonu. Böylece, parça parça, giysilerini giydi. Ürkmüş ve çıplak bir laboratuar faresinden bir zamanlar olduğu adamı andıran birine dönüşmesini aynada izledi. Bir daha hiç o adam olup olamayacağını düşündü.

Masanın üstünde kalan son parçaya uzandı. Yüzüğü kavradı ve onu parmağına geçirdi. Soğuk metal tenine değince ürperdi, ama tanıdık ağırlığında bir rahatlık vardı. Bir sonraki talimatı bekleyerek hoparlöre baktı. Neredeyse bir dakika kadar hiç ses çıkmadı. Geri geldiğinde, ses heyecanlı gibiydi.

"Yüzüğü yavaşça çıkartın ve masanın üzerine koyun."

Rahip, söyleneni yaptı. Sesin ona yeniden çıplak kalana kadar soyunmasını söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu. O da sadece başka bir test miydi? Cesaretini kırmak için bir yol mu? Kendini yeniden insan gibi hissetmesi için kandırıp, sonra onurunu parça parça yitirtmek mi? Ne istiyorlardı ondan? Ne...?

"Yüzüğe dokunun, ama masadan almayın."

Peder Sullivan işaret parmağını yüzüğün üstüne koydu. Haça bakarak dua etti. Duası serbest kalmak için değildi. Bunun seçenekler arasında olmadığını biliyordu. Günahlarının bağışlanması için dua etti.

Bir günah vicdanında diğer hepsinden daha parlak şekilde yanıyordu: Jill'e karşı işlediği günah. O beyaz odada tek başına dikilirken, ona yaptıklarından ötürü cezalandırıldığını biliyordu.

Jill gibi o da bir tutsaktı artık. İşkence görüyordu. Kontrol elinden alınmıştı. Ve dua etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Kızın da onun kadar korkup korkmadığını düşündü.

Belki büyük bir hata yapmıştı.

"Elinizi geri çekin."

Sesteki heyecan Peder Sullivan'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Elini yüzükten çekti ve içi inanılmaz bir öfkeyle doldu. Nabzı hızlandı, yüzü buruştu. Dişlerini sıktı ve burnundan soluk almaya başladı; her soluğu boğanınkini andırıyordu.

Ona öyle davranmaya nasıl cüret edebiliyorlardı? Bir Tanrı adamıydı o. Buna hakları yoktu. Hem de...

"Şimdi yüzüğü alın."

Duyuyor musun? Sana bir köpeğe emreder gibi emir veriyorlar. Dediklerini gerçekten yapacak mısın? Orada durup onlara yalvaracak mısın?

"Alacağım," diye mırıldandı Peder Sullivan dişlerinin arasından. Parmaklarını ağır metal parçanın etrafına doladı. Bunu yaptığı anda da kendini boşlukta, kopuk *–ama neden kopuk?–* hissetti, yine de durmadı. Kolunu geriye çekip yüzüğü var gücüyle fırlattı.

Yüzük havada uçarak giderken, Peder Sullivan kendini –utkulu bir öfkeyle, birden gelen pırıltılı, masmavi bir korku arasında– bölünmüş hissetti, sonra yüzük çarptı. Keskin bir çatırtı geldi ve yüzlerce kırık çizgi çarpma noktasından her yöne yayılırken yüzük de aynaya gömüldü. Rahip bir an kendi paramparça görüntüsüne bakakaldı. Yüzündeki acımasız sırıtış ona insanlıktan uzak bir görüntü veriyordu.

Arkasındaki kapı hızla açıldı ve koyu renk üniformalar giymiş irikıyım iki adam içeriye daldı. Bir anda üzerine çullandılar, kollarını sırtında kavuşturup vücudunu aynalı duvara yapıştırdılar. Çatlamış cam Sullivan'ın yanağını kesti ama o acıyı duymadı bile.

Tek hissedebildiği şoktu. Çünkü aynanın gerisinden iki yüz ona bakıyordu. Biri kafatasını kesip açan doktora aitti. Diğeriyse çok daha

yakından tanıdığı birine. O gri-yeşil gözleri yaşadığı sürece unutmasına imkân yoktu.

Jill Willoughby gözlerinde nefret ve gurur karışımı bir ifadeyle ona bakıyordu. Ve sonra Peder Sullivan nerede olduğunu anladı. Korkması –hatta, dehşete düşmüş olması– gerektiğini bildiği halde kendini rahatlamış hissetti. Artık anladığına göre, tüm kaçış umutlarını unutabilirdi.

Olduğu yerde daha çok uzun bir süre kalacaktı. Belki de sonsuza kadar.

Çünkü Cehennem'de idi.

19

Darian kapısına vurulduğunu duyduğunda boş gözlerle tavana bakıyordu.

"Girin."

Bitkin haldeydi; başını çevirmeye gerek bile duymadı. Zinser'in sıvımsı varlığını bir kilometre öteden tanıyabilirdi.

"İyi haberlerim var," dedi Zinser neşeli bir sesle. "Jill'e bebek bakıcılığı yapmana artık ihtiyacımız kalmadı."

Gözleri büyüyen Darian oturduğu yerde dikildi. "Onu bırakıyor musunuz?"

Zinser sinirlenerek, "Hayır," dedi. "Kendimizi ondan korumak için bir yol geliştirdik."

O konuşurken Darian da dokusunu dikkatle inceliyordu. Doğruyu söylüyor gibiydi. Ama *ondan* derken direktörün zihninden bir aldatmaca parıltısı geçmişti.

Darian öylesine tükenmiş olmasa neler olduğunu anlayabilirdi. Ama mantık yürütmek için fazlasıyla yorgundu. “Bu benim için ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Kendini Bay Kuehl’e adayabileceğin anlamına.”

“Onu ve öğrencilerini ayarlama zamanı geldi mi?”

“Henüz değil. Şimdilik sadece keyfine bak. Fazla sürmeyecek.”

Zinser haklı çıktı. O konuşmanın üzerinden az zaman –aslında tam olarak sadece iki hafta- geçmişti. Ve vakit gelmişti. Darian konuyu Laszlo’ya açmak için bir sevişme sonrasını bekledi. Zinser bir yalan –Organizasyon’u açıklamak için bir yol- uydurmuştu. Ama Darian tam konuşmaya başlamak üzereyken bir suçluluk duygusu hissetti.

Bunu yapma.

- *Tüm yaşamın boyunca erkekleri kullandın. Bir tane daha olsa ne farkeder ki?*

Doğruydu. Üstelik her defasında amacı çok daha basit olmuştu: Güzel bir gerdanlık, *Tiffany’s*’de gözüne çarpan başka bir parça. Ama o gece farklıydı. O gece Laszlo’yu çok daha…

uğursuz

...bir şeye inandırmak zorundaydı. Bu adil miydi? Organizasyon, öğrencilerini küçük Gandi’ler olacak şekilde yetiştiriyordu belki.

Elbette! Ve sen de Rahibe Theresa’sın!

Kimin umurundaydı ki? Laszlo artık büyük bir çocuktu. Önceki aşıklarının aksine, kendi başının çaresine bakabilirdi. Ötekilerin çoğu zengin ya da güçlü kişiler –aktörler, işadamları, hatta kongre üyesi– olsalar da, hepsi zayıf ve kolaylıkla yoğrulabilen insanlardı. Çoğu yetenekliydi (oldukları yere gelmelerinde karizmalarının da rolü vardı) ama hiçbiri yeteneklerinin farkında değildi. İkna gücü yüksek, çekici kişiler olduklarını düşünüyorlardı. Taraftarlarının o kadar sadık ve tutkulu olma nedeninin kendi dahiyane fikirleri ya da dayanılmaz kişilikleri olduğunu sanıyorlardı.

Darian ise elbette ki gerçeği, meselenin aslında ne olduğunu biliyordu. Organizasyon’a katılırken yaptığı anlaşmanın bir parçası da oydu: Tüm

bilimsel bulgular paylaşılırdı. Her ne kadar Dietrich'in raporları sokaktaki adam için yazılmış olmasa da, keskin bir zekâya sahip olan Darian'ın onları anlaması sorun olmuyordu.

Bazı raporların kendisinden gizlendiğini biliyordu. Yine de, umduğundan çok daha fazlasını öğrenmişti. Ne var ki, derlediği bilgiler kendisine daha fazla güç sağlamamıştı. Doğru, Zinser ona üzerinde çalışabileceği birçok denek sağlamıştı, ama Darian zaman içinde sınırlarını öğrendikten sonra en sıradışı deneyler bile can sıkıcı hal almıştı.

O nedenle de, çift taraflı aynanın yanlış tarafına geçmeden önce sistemden ayrılmaya karar vermişti. Organizasyon Laszlo'yu öğrendiğinde, tam o noktadaydı. Zamanlama mükemmeldi. Laszlo ve onun iki dahi çocuğunu onlara verecek, ödülünü alacak ve kayıplara karışacaktı. Mahzenlerinde üç yeni denek olduğu sürece, Darian'ı kaybetmek onları fazla üzmezdi.

Laszlo'yu kendine bağımlı olacak şekilde bükmesinin nedeni buydu. Ama duygularını hesaba katmamıştı. Başlangıçta kendini onun duygularından korumayı başarmıştı. Ama birlikte geçirdikleri zaman arttıkça ondan gelen duygusal etkiye karşı koymak olanaksız hal almıştı. Ve şimdi, bir yalan olarak başlamasından üç ay sonra ilişki çok daha değişik bir şekle girmişti.

Sonunda tüm bunlar Darian'ın verdiği kararı değiştirmedi; sadece nedeni üzerinde etkili oldu.

"Bunu yapmaya daha ne kadar devam edeceğiz?"

"Kendimi biraz toplamama izin verirsen söylerim," dedi Laszlo gülerek. Çıplak göğsüne yayılmış saçlarının, yumuşak pamuklu örtünün altından onunkine değen baldırlarının içinde yarattığı duyguyu seviyordu.

Darian tırnaklarını onun göğsünde gezdirirken, "*Ondan* bahsetmiyorum," dedi. "*Şunu* kastediyorum. Evcilik oyununu. Birbirimizin sırlarını görmezden gelmemizi."

Laszlo'nun gülümsemesi bir anda dudaklarında dondu. İkisinden birinin sonunda kırılma noktasına geleceğini biliyordu, ama o kişinin Darian

olacağını hiç düşünmemişti.

"Sınıfımı neden gözetlediğini bana ne zaman söyleyeceksin?" diye karşı atağa geçti.

"Sadece sınıfını izlemiyordum," dedi Darian ölçülü bir ses tonuyla. "*Seni* de izliyordum."

Laszlo birden buz gibi oldu. Kadının doğruyu söylediğini sezebiliyordu. Ama birileri neden Darian'ı *onu* gözetlemesi için göndersindi ki? Eğer...

Biliyorlar!

Laszlo yataktan fırladı.

"Kimsin sen?"

"Sakin ol." Darian doğrulup ellerini kaldırdı. "Silahsızım."

Laszlo gözleriyle onun çıplak bedenini süzdü, ama yatağındaki o yabancıya karşı artık hiçbir cinsel arzu hissetmiyordu.

"Ciddiyim, Darian. Kimsin sen?"

Darian yavaşça kalkıp ona doğru yürüdü. "Aynen dediğim kişiyim. Darian Washington."

"Şirin olmaya çalışma."

"Sınıfını ziyaret ettim, çünkü senin özel biri olduğunu biliyordum. Tıpkı Elijah gibi. Tıpkı Winter gibi." Darian bir adım daha attı. "Ama neden burada, yatak odanda olduğumu bilmek istiyorsan, yanıt çok daha basit."

Son bir adım daha... Yüzü şimdi onunkinden yalnız birkaç santim uzaktaydı. "Seni seviyorum."

Eğildi, pürüzsüz yanağını onun göğsüne yasladı ve kollarını omuzlarına doladı. Laszlo düşünmeden karşılık verdi; karanlık yatak odasında, birbirlerine sarılmış halde öylece durdular.

"Bana söyleyebilirsin…" diye fısıldadı Darian. "Çünkü zaten biliyorum."

Darian'ın vücudu açık pencereden giren serin havaya rağmen terden parlıyordu. Birisini bükmek için hiç o kadar zorlanmamıştı. Laszlo'nun iradesi son derece güçlü, duygularıysa yoğundu.

Her ne kadar, Laszlo'nun duygularının ardındaki düşünceleri tanımlamak onun yeteneklerini aşıyor olsa da, en azından mantık yürütebiliyordu. Son bir yılı Organizasyon'un laboratuarında denekleri bükerek geçirdikten sonra 'beyin okuma' konusunda oldukça beceri kazanmıştı.

Laszlo'yu da aynı şekilde okudu. Yoğun bir arzu… *Darian'a açılmak için duyduğu*. Şiddetli bir koruma hissi… *Öğrencileri için*. Her şeyi bastıran bir korku… *Darian'ın ona ihanet edeceğine yönelik*. Bunların tümünü içine çeken Darian, iradesini nasıl kıracağını anlayana kadar Laszlo'yu analiz etti.

Kollarının arasındaki erkekle saniyeler içinde psişik olarak bütünleşmişti. Sonra tüm engelleri kaldırdı. Laszlo'nun anında tepki veren beyni sunulan yeni duyguları emerken, Darian da bir an için duygusal bir boşlukta kaldı. Sonra onun duyguları bir medcezir gibi kendisine geri yansıdı.

Laszlo'nun duygularının yoğunluğunu azaltan Darian hızlıca derin bir soluk alıp, havayı yanan boğazından aşağıya zorladı. Yavaş yavaş, kendi algı yoğunluğunu düşürdü. Laszlo'un psişik yankısı azaldıkça, Darian da gergin kaslarındaki gücün boşalmasına izin verip, vücudunu onunkine yasladı.

Delici bir duygu dalgası beyninde yankılanırken, Laszlo onu tuttu.

Birçok erkeği kendine aşık etmek için bükmüştü, ama bunu asla Laszlo kadar güçlü biri karşısında denememişti. Birden büyük bir hata yapıp yapmadığını düşündü. Artık Laszlo aşık olduğuna göre kendisini ondan uzakta tutabilecek miydi…? Yoksa adamın duyguları yavaş yavaş onunkileri de mi ele geçirecekti?

Laszlo kendini hiç öylesine bunalmış hissetmemişti. Söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Ve sormak istediği binlerce soru. Ama tek düşünebildiği Darian'ın sözleriydi: *Seni seviyorum*.

Boğazında bir şeyler düğümlendi. Bir damla gözyaşı yanağından aşağıya süzülürken hıçkırığını tuttu. Darian'ın çıplak bedenini kendininkine bastırdı; ılık, ipeksi tenini kendisininkinin üstünde hissetmek için ona daha sıkı sarıldı. Ne kadar bir süre o halde kaldıklarını bilmiyordu. Tek bildiği

kavrayışını neden sonra gevşettiğinde ona güvenmeye karar vermiş olduğuydu.

Yaşamının geri kalanında derin pişmanlık duyacağı bir karardı bu.

20

Laszlo başkalarından farklı olduğunu öğrendiğinden beri sırrını açıklamayı düşlemişti. Ama şimdi, gerçekle karşı karşıya kalınca sanki donup kalmıştı.

“Sandığın kadar yalnız değilsin,” diyen Darian durdu ve onun ellerini tuttu. “Ben de başkalarının duygularını algılayabiliyorum.”

Laszlo gözlerini kırpıştırdı. Darian zaten girdiği anda dünyasını altüst etmişti, ama bu son söylediği bambaşka bir şeydi.

“Nasıl… Nasıl bildin?”

“Bilmiyorduk. En azından emin değildik… Şüpheleniyorduk.”

Laszlo doğru sözcükleri bulmaya çabaladı, ama beceremedi.

Onun şaşkınlığını gören –ya da *algılayan*– Darian devam etti. “Amacı, özel çocukları inceleyerek insan zihninin yeteneklerini araştırmak olan bir organizasyon için çalışıyorum.” Bir an duraladı. “O tür çocukları belirlemek için bir sınav tasarladık. Organizasyon sınavı bugüne kadar yaklaşık 200.000 öğrenciye uyguladı. Sadece yüz tanesi geçti. Bunlardan da ikisi hariç hepsi elendi. Sözünü ettiğim iki çocuk Winter ile Elijah.”

“Yetenekli Çoçuklar İçin Geliştirme Sınavı,” dedi Laszlo. Bulmacanın son parçası da yerine oturmuştu.

“Evet.”

Laszlo'nun düşünceleri sınava kaydı. Her biri duyulardan birini kapsayan beş bölümden oluşuyordu. İlk başta soruların tamamıyla saçma sapan olduğunu düşünmüş, ama üçüncü bölümü görünce kanısı değişmişti. Çünkü o kokuyla ilgili bölümdü.

"Tüm duyular ile ilgili hisleri kapsayan sorular sordunuz," dedi. "Bu… Bu *bizim* gibi insanların koku duyusu dışında başka duyularla da diğer insanların ruhsal durumunu algılayabildiği anlamına mı geliyor?"

"Sen duyguları koku yoluyla mı algılıyorsun?" diye sordu Darian. Gerçekten şaşırmıştı.

"Sen de öyle değil misin?"

"Hayır," dedi Darian başını iki yana sallayarak. "Benim empatik yeteneğim dokunma duyum yoluyla çalışıyor. Duyguları tenimde fiziksel his olarak algılıyorum. Winter onları duyuyor. Ve Elijah da görüyor. Hepimiz dünyayı değişik bir yoldan algılıyoruz, ama yeteneklerimizin temelindeki olay aynı: Sinestezi."

"Sinesteziyi biliyorum ama…"

"Sinestezi duyuların bir şekilde karışması olarak tanımlanıyor. Dietrich buna beynimizin harici uyarıları yorumlayan sektöründe oluşmuş bir çeşit bağlantı hatasının yol açtığını savunuyor. Görsel sinestetler müziği değişik renkler ve şekiller olarak 'görüyor'. Oysa ben tenimde hissediyorum."

"Müziği nasıl *hissediyorsun*?" diye sordu Laszlo. Hâlâ beynini Darian'ın yeteneğinin fiziksel dışavurumunu anlamak için zorluyordu.

"Duruma bağlı," dedi Darian gözlerini kapatarak. "Bir aşk şarkısı ağır ve sert geliyor; tuğladan bir duvar gibi. Rock sanki tenimin üzerinde dolaşan bir tüy gibi; neredeyse gıdıklıyor. Pop müzikse bir avuç dolusu iğne gibi; sivri geliyor." Darian daldığı bir hayalden uyanır gibi gözlerini kırpıştırdı. "Senin için de böyle mi? Farklı melodiler için farklı kokular mı?"

"Evet," dedi Laszlo. "Bir hissi tetikleyen her şeyin – bir şarkının, bir resmin, hatta başka *koku*ların bile– kendine özgü bir kokusu var. Ama hepsi hisler arasında tutarlılık gösteriyor. Tüm mutluluk türleri –neşe, sevinç, coşku, haz– benzer şekilde kokuyor."

"Neşe *nasıl* kokuyor örneğin?"

"Yanık soğan." Laszlo hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "Beklediğin gibi olmadığını biliyorum. Duygusal kokuların hiçbiri beklentilerinle uyuşmaz. Öfke esaslı bir yağmur ertesindeki sokak gibi kokar. Hüzünse tatlıdır; ılık

bal gibidir. Herhalde tüm bunları benim duyguları fiziksel olarak hissetmeyi garipsediğim kadar yadırgıyorsundur.”

Laszlo birden duraladı; aklına bir şey takılmıştı. “Sen duyguları o şekilde algılamadığın halde görme ve işitmeyle ilgili sınavı tasarlamayı nasıl başarabildin?”

“Dietrich her sinestetin dünyayı kendine özgü şekilde algıladığından yola çıkarak her empatın da aynı eğilimde olacağını öne sürdü. Yani biz öfkenin yağmur gibi koktuğunu kimlerin ‘bildiğini’ bulmaya çalışmıyorduk. Yanıtlar arasındaki içsel tutarlığı sınıyorduk. Sınavda duygulara yönelik yaklaşık yüz elli soru vardı. Sadece öfke hakkında sormadık. Sıkıntı, sinirlenme, hiddet ve galeyan gibi ruh hallerini de yokladık. Görsel bölümde öfkeyle ilintili her soru için herkesin yanıtları değişkenlik gösterirken, Elijah hep moru seçti.”

“Bu nasıl bir matematiksel yüzde oluşturdu?”

“Elijah’ın öteki duyusal bölümlerdeki yanıtlarının içsel tutarlılığı ortalama %16 iken, bu oran görsel bölümdeki yanıtlarda %93 idi. Aynısı Winter için de geçerliydi, ama onun sonuçları görsel değil, işitsel bölümde tavana vurmuştu. Onları işte o zaman birer sinestet ve olası empat olarak belirledik.”

“Bir dakika! ‘Olası’ dedin. Emin değil miydiniz?”

“Ben senin sınıfına girene kadar değildik. İçeriye girdiğim anda anladım. Ama aslına bakarsan, sen de anlamıştın. O görüşmeleri bu nedenle yaptın. Onları arıyordun. Senin gibi olanları yani.”

Laszlo gözlerini kırpıştırdı. Her ne kadar başka empatları aramak konusunda bilinçli bir karar vermiş olmasa da, Darian’ın dedikleri doğruydu. *Gerçekten de* aramıştı. O dünyada yalnız olup olmadığını tüm yaşamı boyunca merak etmişti. Ve Elijah Cohen ile tanıştığında her şey değişmişti. Oğlan ürkek bir tavırla sınıfına girdiği anda onun değişik olduğunu anlamıştı. Ve her ne kadar emin olmasa da, Elijah’ın kendisi gibi bir empat olduğunu düşünmüştü.

“Elijah ile Winter’in de… Bizler gibi olduklarından emin misin?” Yalnızlıkla geçen koca bir yaşamın ardından bir grubun parçası olmanın ne kadar gerçeküstü olduğuna hayret eden Laszlo bocalıyordu.

“Evet.”

“Bundan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Duyguların yoğunluğu aracılığıyla. Onların zihninden birer hançer gibi, inanılmaz bir şiddetle fırlıyorlar. Eminim bunu sen de farketmişsindir.”

“Bana göre bir hançer gibi değil ama evet; yoğunlukları tartışılmaz.”

“Elijah’ın öteki çocukları nasıl etkilediğini gördün mü?”

“Bir takım şeylerin farkına vardım… Elijah yanlarındayken oluşan belli belirsiz kimi değişiklikler. Özellikle de oyun parkında.”

Darian başıyla onayladı. “O bir alıcı; hem de çok hassas. Öteki çocukların duygularını algılıyor; öncelikle de negatif olanları.” Yüzünü buruşturdu. “Nefret ve korku çok derine işler. Elijah onları içselleştirip, sonra da geri yansıtıyor.”

“O nedenle çocukla bu kadar uğraşıyorlar, değil mi? Güvensizliklerinin kendilerine yansıtıldığını hissediyorlar.”

“Evet. Elijah bir kısır döngü içinde sıkışmış vaziyette. Olumsuz duyguları emip, onları tekrar yayıyor. Diğerleri sırf bu nedenle üzerine çullanınca, kendine olan güvensizliği ve memnuniyetsizliği artıyor; nihayet bunları dışarı yansıtıyor.”

Elijah’ın neden her zaman suskun ve sinik olduğunu artık daha iyi anlayan Laszlo başını salladı. O çocuğa karşı içinde hep bir şeyler hissetmişti. “Ona yardım edebilir misin?”

“Birlikte edebiliriz sanırım.”

“Ya Winter? O neden Elijah gibi değil?”

“Onun yeteneği tam tersine çalışıyor; kendi kendini yücelten bir döngüye neden oluyor. Alıcı olmaktan çok daha güçlü bir verici o. Daha da önemlisi, doğal olarak mutlu bir çocuk. Neşesi etrafındakilere de bulaşıyor. Onun için de algıladığı duygular tipik olarak…”

“Mutlu olanlar,” dedi Laszlo onun cümlesini tamamlayarak.

“Evet. O kendini hep mutlu, kendiyle barışık ve güvenli hissediyor; bu duygularını etrafına yayıyor. Bunu sezen diğer çocuklar onun yakınlarında olmak ve saçtığı mutluluktan nasibini almak istiyor. İsteklerine erince de kendilerini daha iyi hissediyorlar. Bu döngü böylece devam ediyor.”

“Zıt sonuçlar yaratan, neredeyse birbirinin aynı yetenekler,” dedi Laszlo başını sallayarak. “Bunun ne kadarı onların alma ve verme güçlerine olduğu kadar doğal kişilik yapılarına da bağlı?”

“Gerçekten bilmiyorum.”

“Peki onlar… Yani çocuklar yeteneklerinin farkında mı?”

“Onların yaşındayken sen biliyor muydun?”

Laszlo *hayır* anlamında başını salladı. “Geriye dönüp baktığım zaman, başkalarından nasıl etkilendiğimi görebiliyorum. Ama on dört yaşıma gelene kadar duygularımla kokular arasındaki bağlantıyı kuramamıştım.”

“Ben anladığımda on üç yaşımdaydım,” dedi Darian. “Ergenlik zor bir dönem.”

“Yani tam şu sıralarda olup bitenin farkına varmaya başladıklarını mı düşünüyorsun?”

“Belki de,” diyerek omuz silkti Darian. “Emin olmanın bir tek yolu var.”

“Nedir o?”

“Onlara sormak.”

21

“Bugün birkaç hafta önce yarıda kalan Edison tartışmamıza geri dönelim.”

“Puşttan Yeni Öyküler mi?” diye sordu Stevie sırıtarak.

“Hayır, Bay Grimes. Bugün elektrik üzerine odaklanacağız. Ama önce birkaç yeni terim tanımlamak istiyorum: Elektrik yükü, alan, akım ve elektromanyetizma. Ne yazık ki, fizikteki birçok kavram gibi, kimyaya biraz bulaşmadan elektrikten bahsetmek kolay değil. Atomun ne olduğunu kim anımsıyor?”

Her zamanki eller havaya kalktı. Konu biraz derin olduğu için Laszlo güvenli bir seçim yapmak istedi. “Bayan Zhi.”

“Atom, bir elemanın tüm kimyasal özelliklerine sahip en küçük parçasıdır.”

“Doğru. Atomlar üç atomaltı parçacığa bölünebilir: Elektronlar, protonlar ve nötronlar. Protonlar ve nötronlar atomun merkezinde, ya da *çekirdeğinde* çok yoğun halde sıkıştırılmış olarak bulunurken, elektronlar da aynı çekirdeğin etrafında bir bulut halinde döner. Bu parçacıkların yüklerini anımsıyor musunuz, Bayan Zhi?”

“Elektronlar negatif yüke, protonlar pozitif yüke sahiptir; nötronlar yüksüzdür.”

“Yine doğru. Aynı sayıda proton ve elektrona sahip olan atomlar elektriksel olarak yüksüzdür. Ama proton sayısından fazla elektrona ya da tersine, elektron sayısından fazla protona sahip olan atomların elektriksel yükleri vardır. Bu tür yüklü parçacıklara *iyon* diyoruz. Buraya kadar herkes benimle mi?”

Yirmi iki baş olumlu anlamda sallandı.

“Harika! Şimdi… Hepimizin de gayet iyi bildiği gibi, karşıtlar birbirlerini çeker. Pozitif yüklü iyonlar negatif yüklü iyonları çeker. Benzer şekilde, iki pozitif yüklü iyon birbirini iter; aynı şey iki negatif yüklü iyon için de geçerlidir. Her durumda iyonların birbirine değmeden, diğeri üzerinde güç uygulayabildiğini görüyoruz.”

Elijah ürkek bir şekilde elini kaldırdı.

“Bay Cohen.”

“Nasıl? Yani aralarında temas yoksa, o zaman birbirlerini nasıl etkileyebiliyorlar?”

Laszlo gülümsedi. Elijah Cohen hakkındaki en olağan dışı şey işte buydu. Diğer öğrencilerin düşünmeden kabul ettiklerini Elijah sorguluyordu.

“Birbirlerini yüklü parçacıklar arasında var olan elektriksel alanlar yoluyla etkiliyorlar. Bu alanlar evrendeki tüm yüklü parçacıklar arasında var olduğundan, bütün uzaya yayılmıştır.”

“Tamam… Ama elektriksel alan nedir?”

Laszlo duraksadı. Fizik öğretmekle ilgili sorun şuydu: Bilim adamları da tüm yanıtları henüz bilmiyordu ve bu en temel konular için bile geçerliydi. Bilinmeze girmenin aydınlatmaktan çok, kafa karıştıracağının farkındaydı, ama tam bir eğitmen olduğundan karşı koyamadı.

“Fizikçiler bundan çok emin değil. Elektriksel alanların olduğuna *inanmakla* birlikte, bunu kanıtlayamıyorlar. Kesinlikle bildikleri tek şey, iyonların birbirlerini çekip ittiği. ‘Elektriksel alan’ bu etkileşimin ardındaki nedeni betimlemek için kullandıkları isim.”

“Fizikçiler nasıl oluyor da, her tarafta olduğunu düşündükleri bir şey hakkında bilgiye sahip değil?” diye sordu Stevie Grimes.

“Aslında birçok şey hakkında bilgiye sahip değiller. Çoğu durumda tek yapabildikleri, olanlar hakkında tahmin yürütüp ileriyi öngören denklemler yazmak. Elektriksel alan ise sadece iyonlar arasındaki çekim ya da itme gücünü tahmin etmek için oluşturulmuş matematiksel bir denklem. Bu durumda, alanı etkileyen iki etmen var: Elektrik yükü ve uzaklık. Yük arttıkça alan şiddeti de artar. Ama uzaklık arttıkça alan şiddeti azalır. Ve kesin olarak bildiğimiz tek şey de bu. Gerçekte, iyonları minik cinler bile itiyor olabilir. Gerçi öyle olduğunu pek sanmıyorum ama...”

Elijah, “F-f-fizikçiler neden bir iyonu izole edip alan özelliklerini incelemiyor?” diye sordu.

“Bu mümkün değil, çünkü bir alan kendi başına var olamaz; sadece iki parçacık *arasında* oluşabilir. Dolayısıyla da parçacıkların yüklerine ve aralarındaki uzaklığa bağlı olarak sürekli değişim gösterir.”

“Ama…” dedi Elijah Cohen. Yavaşça sanki yüksek sesle düşünür gibi konuşuyordu. “Nasıl o-o-olur da iki şey arasında var olan bir şey kendi başına var olamaz?”

Laszlo omuz silkti. “Kim bilir?”

“Cinlerin gücü!” diye bağırdı Stevie Grimes muzaffer bir edayla.

Laszlo sınıfla birlikte gülerek, “Öyle görünüyor,” dedi. “Şimdi hepinizin aklı iyice karışmadan devam edeyim. Şu ana kadar elektrik yükünü ve elektrik alanını tanımladım. Sırada elektrik akımı var.”

Her zamanki gibi notların alınması için duralayıp devam etti.

“Elektrik akımı, basit olarak hareket halindeki bir iyon, elektron ya da protonu betimler. İnsanların çoğunun bildiği elektrik akımı buradan gelir.” Duvardaki prizi işaret etti. “Bunun içinde serbest elektronlarla dolu teller var. Prize bir fiş soktuğunuzda elektronlar fişin bir bacağından girer, telden gidip bir aletin içinden geçer ve sonra da ikinci bir telden akarak, fişin öteki bacağından çıkıp gider.

Stevie düşünceli bir tavırla, “Demek bunun için her fişin en az iki bacağı var,” dedi.

“Öyle: Bir ‘giriş’ için, bir de ‘çıkış’ için. Sadece bir tane olsa elektronlar akamaz, elektrik akımı da olmazdı. İşte ampulden radyoya kadar her şeyde kullandığımız enerjiyi içeren ve bizim elektromanyetik radyasyon olarak bildiğimiz fotonları yayan ve aslında hareket halindeki elektronlardan oluşan bu elektrik akımıdır.”

Elijah titrek elini kaldırdı.

“Evet, Bay Cohen.”

“Elektromanyetik radyasyonun ‘elektro’ tarafını anlıyorum, a-a-ama bunun neresi manyetik?”

“Güzel bir soru. Elektrik konusunda hiçbir tartışma, manyetik alanlardan da bahsetmeden tam olamaz. Elektriksel alanlar gibi manyetik alanlar da tüm evreni kaplar. Ama elektriksel alanlar yüklü *parçacıklar* arasındaki gücü temsil ederken, manyetik alanlar elektrik *akımları* arasındaki gücü temsil eder. Benzer yükteki akımlar birbirlerini iter, farklı yükteki akımlar birbirlerini çekerler. Dolayısıyla, nerede bir elektriksel alan varsa orada bir de manyetik alan vardır. Onun içindir ki, buna elektromanyetizma diyoruz; çünkü bu iki alan her zaman birlikte bulunur.”

Laszlo öğrencilerin çoğunda bir kavrama pırıltısı algıladı, ama Elijah hâlâ düşünceli görünüyordu. “Aklınızdan neler geçiyor, Bay Cohen?”

“Sadece… Bilimin daima deneysel olgulara dayalı olduğunu s-s-sanırdım. Özellikle de, denklemlerle ilgili olduğundan fiziğin. Ama şimdi siz, her yerde olan ve her şeyi etkileyen elektromanyetik alanların sadece bir *teori* olduğunu söylüyorsunuz. Bu bana doğru gelmiyor.”

“Denklemin hayati bir elemanını unutuyorsunuz da ondan.”

“Nedir o?”

“İnanç.”

Tam o sırada, sanki işaret beklermiş gibi son zil çaldı. Öğrencilerin hepsi ayağa fırlayıp bir ağızdan konuşmaya başladı.

Laszlo sınıfın şamatasını bastırmaya çalışarak, “Bay Cohen, Bayan Zhi!” diye seslendi. “Lütfen biraz daha kalır mısınız?”

Bir an için herkes susup Elijah ile Winter’e baktı, sonra dikkatler başka tarafa çevrildi, konuşmalar kaldığı yerden devam etti. Adları söylenen iki

öğrenci yavaşça eşyalarını toplayıp Laszlo’nun masasına yaklaştı. Kendilerini neyin beklediği hakkında en ufak bir fikirleri yoktu.

Sınıf boşaldıktan sonra Darian dersin başından beri oturduğu arka sıradan kalktı ve yavaşça sınıfın ön tarafına yürüdü. Tüm ders boyunca çocukların ikisini de içine çekip duygusal kişiliklerini özümsemişti.

Winter –en azından, duygularını yaymak açısından– kesinlikle daha güçlü olandı. Onun arkasında oturmak bir kamp ateşinin dibinde olmaktan farksızdı. Kızın tözü, sivri kristal zerreleri haline gelene kadar öğütülmüş keskin cam parçaları gibiydi.

Elijah da çok farklı olamazdı. Güçlü havasına rağmen duygularını onu çevreleyen diğer bireylerinkinden ayrımsamak insanı deli edecek kadar zordu, çünkü çocuk onları emip, sonra da karmakarışık bir şekilde geri pompalıyordu. Tüm bu yansıtılmış duygularının altında Darian’a ıslak zamk gibi bulaşan, koyu ve yapışkan bir şey vardı. Elijah’ın zihninden kaçmak, bir bataklıkta yürümek gibiydi.

Darian çocuklara yaklaşırken bir yandan da sevecenlik yayıyordu. Bunun genç empatlara nasıl yansıdığını merak etti. Elijah’ın gözlerinde nasıl bir şekle ve renge bürünüyordu? Kör edici bir parlaklıkta mıydı, yoksa gölgeler içinde ve karanlık mı? Yumuşak hatlara mı sahipti, yoksa keskin çizgilere mi? Ve acaba Winter’in zihninde nasıl bir ses çıkartıyordu? Çanların çalışı mı? Metal bir yüzeye sürtülen camın sesi mi?

Nasıl algılanırsa algılansın, Darian’ın ilgilendiği tek şey çocukların da, Laszlo’nun da onun gerçek niyetini –hırsını– farketmemesiydi. Ve elbette ki, Laszlo herhangi bir aşamada gerçeği keşfederse olabileceklere yönelik korkusu.

Ama Laszlo’nun zihninin yüzeyini tarayınca korkularını bir kenara itti. Hiçbir kuşku belirtisi yoktu. Sadece öğrencilerini bekleyenler konusunda neşeli bir endişe ve kendisine yönelik sevgi. İyice rahatlayan Darian, çocuklara yaklaşırken duyduğu yoğun neşe ve huzur hissinin etrafına yayılmasına izin verdi.

Ve sonra gülümsedi.

Darian bir sandalye çekerken Laszlo da ona gülümsedi. Winter yavaşça pembe etekliğini düzeltip Laszlo'nun karşısına oturdu, Elijah da sessizce onun yanına çöküp, omuzlarını dayak yemeyi beklercesine büzdü.

"İkiniz de Bayan Washington'u anımsıyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Winter ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Darian'a döndü. "Merhaba."

"Selam," diye mırıldandı Elijah.

"Sana da selam," dedi Darian onun ses tonunu taklit ederek ve yıllardır tanışıyor gibi arkadaşça ve alaycı bir tavırla.

Onun bu samimiyetine hem şaşıran, hem de rahatlayan Elijah başını kaldırınca göz göze geldiler. Laszlo dikkatle izliyordu, çünkü Darian'ın öğrencilerle doğrudan iletişime geçmesine ilk defa tanık oluyordu. Kadın o şeyi de diğer her şey gibi yapıyordu: Zarafet ve kolaylıkla.

"Buraya Yetenekli Çocuklar İçin Geliştirme Sınavı ile ilgili olarak geldim."

Laszlo şekerimsi gerilimi çocukların gözlerinde belirmeden bir saniye önce algıladı.

"Rahat olun," dedi Darian. "Sadece konuşmak istiyorum. Bu odada söylediklerim burada kalacak, tamam mı?"

"Tabii," dedi Winter.

"T-t-tamam," dedi Elijah. Her şeyin yolunda olduğu konusunda kendi kendini ikna etmeye çalışır gibi başını salladı.

Darian sözcükleri dikkatle seçerek, "Sanırım ikiniz de neyi aradığımızın farkındasınız," dedi. "Dolayısıyla her ikiniz de sınavı geçmiş olduğunuzu biliyor olmalısınız."

Gözleri büyüyen Elijah inanamaz bir ifadeyle kendisine bakan Winter'e döndü. Bir saniye sonra dudaklarını ısırıp Darian'a baktı. "S-s-sadece deli olmadığımı anlamam için… *Siz* neyi aradığınızı düşünüyorsunuz?"

"Başkalarının duygularını okuyabilen insanları."

Kimse bir şey demedi.

"Her ikiniz de son derece zekisiniz," diye devam etti Darian. "Ortaya çıkmak istemeseniz, sınavda bilerek başarısız olurdunuz. Ama öyle

yapmadınız. Bu iki anlama gelir. Bir: İkiniz de çok cesursunuz. Ve iki: Farkında olsanız da, olmasanız da böyle bir şeyin günün birinde karşınıza çıkacağını umuyordunuz. Onun için, sizi tebrik ediyorum. Ve evinize hoş geldiniz diyorum."

Darian çocukların duygularını yoklayarak bekledi.

Elijah dehşet içindeydi. Zorlukla yutkundu; dizleriyle bir aşağı, bir yukarı durmaksızın tempo tutuyordu. Gözleri yaşla dolan Winter de korkmuştu, ama korkunun yanında heyecan da duyuyordu.

Darian onların korkularını içine çekince vücudu hemen tepki verdi; kalp atışları hızlandı ve bir anda ter içinde kaldı. Sonra dehşeti belli belirsiz bir neşeye çevirdi. Bu duygunun tam kıvamında olduğuna emin olunca da geriye yansıttı.

Elijah'ın dizleri neredeyse anında tempo tutmayı bıraktı; Winter'in yüzündeki korku dolu ifade de eriyip kayboldu. Darian rahat bir soluk aldı. Artık söyleyeceklerini dinlemeye hazırlardı.

"Kendini olağanüstü yeteneklere sahip çocuklara yardım etmeye adamış, kâr amacı gütmeyen bir organizasyon için çalışıyorum. Burada sözünü ettiğimiz, sizin gibi çocuklar."

"Bize nasıl yardım edeceksiniz?" diye sordu Winter.

"Sizi yeteneklerinizi tam olarak kullanabileceğiniz, onları araştırıp geliştirebileceğiniz bir ortama yerleştirerek."

Winter hayal kırıklığını gizleyemeden, "Yani yine okul mu değiştireceğiz?" diye sordu.

"Evet."

"Neden?" diye sordu Elijah.

"Çünkü o zaman siz de..."

"Hayır," dedi Elijah başını sallayarak. "Bundan organizasyonun çıkarı ne?"

Darian bir an için şaşırsa da bunu kolaylıkla maskeledi. Benzer soruları Laszlo'dan bekliyordu aslında, o kadar genç birinden değil.

“Organizasyonun amacı bilimsel araştırma ve ileri eğitim,” dedi. “İnsan beynini daha iyi anlamayı hedefleyen birçok zengin hayırsever tarafından finanse ediliyor.”

“Amaçlarına bizleri inceleyerek mi ulaşmayı hedefliyorlar?” diye sordu Elijah.

Darian başını yana eğdi. “Bunu çok alçakça bir şeymiş gibi vurguladın.”

“*Firestarter*’de hükümet anneyi ö-ö-öldürdükten sonra babayla küçük kızını kaçırmış, sonra da kızı öldürmeye çalışmıştı.”

“Bu bir Stephen King romanı değil, Elijah. Kimse seni kaçırmaya çalışmayacak. Eğer teklifimle ilgilenmiyorsan, konu hemen şimdi ve burada kapanır. Tek bir soru bile sorulmaz.”

“Teklifiniz nedir?” diye sordu Winter.

“Sizler gibi çocukların olduğu özel bir okula gitmeniz.”

“Yani *X-Men*’deki gibi mi?” diye atıldı Elijah heyecanla.

Darian soruyu anlamamış gibi alnını kırıştırdı.

“Bir resimli roman. Tüm mutantları Westchester’deki özel bir okula getirip, onları süper kahraman olacak şekilde eğitiyorlar.”

Darian düşünceli bir ifadeyle, “Sanırım bu benzetmende doğruluk payı var,” dedi. “Yeteneklerinizi *gerçekten* de daha iyi kullanmayı öğreneceksiniz. Ancak yakın bir gelecekte suçlularla savaşmaya başlayacağınızı pek sanmıyorum.”

Elijah gülümsedi. Kararını vermişti bile. Ama Winter hâlâ kararsız gibiydi.

“Sen ne düşünüyorsun, Winter?”

“Bilmiyorum. Sadece… Yani demek istediğim, eski okulumdan buraya gelmek zaten oldukça zor olmuştu. Hem gelecek ay vereceğimiz konserde solom var…” Başını önüne eğip, sonra tekrar kaldırdı. “Biliyorum, kulağa aptalca geliyor.”

“Hiç değil,” dedi Darian. “Bir yılda ikinci defa okul değiştirmenin beni de çok heyecanlandıracağını iddia ederek yalan söyleyecek değilim. Evet, birtakım fedakârlıklar yapmak zorunda kalacaksın, ama kimseyi tanımadığın bir yerde de olmayacaksın. Birlikte olacaksınız. Daha da önemlisi, artık gizlenmek, olmadığınız bir şeymiş gibi davranmak zorunda kalmayacaksınız. Ben de aynı yollardan geçtim ve inanın, yeteneklerinizi

sakladığınız sürece ne kadar dostunuz olursa olsun hep yalnız kalıyorsunuz.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Winter umutla.

“Çünkü,” dedi Darian, “Ben de sizler gibiyim. Tıpkı Bay Kuehl gibi.”

“Biliyordum!” diye bağırdı Elijah. Sesi ondan beklenmeyecek bir güvenle doluydu. “D-d-daha ilk günden farklı olduğunuzu anlamıştım, Bay Kuehl! Birkaç defa aklıma sizin de belki… Biliyorsunuz işte, ama… Hey, buna inanamıyorum!”

Elijah’ın duyduğu yoğun coşku ve rahatlama hissi Darian’ı da etkilemişti. Soluğunu tuttu ve oğlanın mutluluğunu Winter’e gönderdi. Ama buna gerek yoktu aslında. Elijah da farkında olmadan aynı şeyi yapıyordu ve mutluluğu bulaşıcıydı.

Winter gülümsedi, gözleri parlayarak Laszlo ile Darian’a baktı. “Artık gerçekten yalnız değilim,” dedi ancak duyulabilir bir sesle.

“Değilsin.” Darian uzanıp onun elini tuttu. Winter’in coşkusu kendi benliğine işleyince, içinden akıp geçmesine izin verdi. Derin bir soluk alıp Elijah’a döndü: “Ve sen de değilsin.”

Eline dokununca Elijah hafifçe kızardı, ama elini çekmedi. Oğlanın cinsel arzularının uyandığını parmaklarıyla hisseden Darian, onu cesaretlendirmek için muzipçe gülümsedi.

“Bana güvenirseniz, ikiniz de bir daha asla yalnız olmazsınız. Güveniyorsunuz, değil mi?”

İkisi bir ağızdan ve duraksamadan yanıtladı: “Evet.”

Elliot Dietrich kanlı eldivenlerini çıkartıp tıbbi atık sepetine fırlattı. Duş almak için sabırsızlanıyordu. Üstüne de birkaç Valium. Artık onlar olmadan hiç uyuyamıyordu. Ne zaman gözlerini kapasa, beyni durmadan çalışıyor, kendini nasıl bir belaya bulaştırdığını ve tüm bunların nerede biteceğini düşünüyordu.

Senin ölümünle elbette.

Dietrich buna inanmak istemiyordu, ama kendini Organizasyon'un öyle bir şey yapmayacağına her ikna edişinde Zinser korkunç bir atakla karşılık veriyordu. Örneğin bir rahibi kaçırmak gibi.

Ama Dietrich ne bekliyordu ki? Nasıl bir 'organizasyon' ile işbirliği içinde olduğunu unutmak o kadar kolay mıydı?

MK-ULTRA programından çıkartıldığında ilk kez yanaştıkları zaman onları kişisel kurtarıcısı olarak görmüştü. Özel bir şirket. Sınırsız finansman. Dolgun bir maaş. Bilimsel özgürlük.

İşaretli yerleri imzalamış, bir daha da asla ardına bakmamıştı.

En azından başlarda öyleydi. Yeni laboratuarını kurmak onun için son derece heyecan verici olmuştu. Devlet için çalıştığı zamanın aksine, denetleme komisyonları yoktu, sayfalar dolusu raporlar yoktu, sonu gelmeyen açıklamalar yoktu. Ne istese veriliyordu.

CIA'da çalışırken toplamış olduğu verilere erişebilmeyi ne kadar çok istediğini yüksek sesle söyleyinceye kadar da bir şeyden şüphelenmedi. Ama bir hafta sonra on iki kalın klasör dolusu not ve bilgisayar çıktıları düzgün bir şekilde masasının üzerinde dizilmiş, onu bekliyordu.

Zinser'e sorduğunda kadın gözünü bile kırpmadı.

"Eksik olan bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Dietrich. "Her şey burada, sadece… Tüm bu veriler gizliydi. Onları nasıl ele geçirdiniz?"

Zinser birkaç saniye boş boş baktı ona. Sonunda, "Başka bir ihtiyacınız var mı, Doktor?" diye sordu.

Dietrich sorusunu yinelemek üzereydi ki, kadının gözlerinde gördüğü bir şey fikrini değiştirmesine neden oldu. "Yok." Sonra tam arkasını dönerken onu durdurdu. "Aslında, bir isteğim daha var. Belki çılgınca gelecek ama…"

"Nedir?"

“Söylentiye göre, Nicola Tesla öldüğünde tüm notlarına hükümet tarafından el koyulmuştu. Onları görmek isterdim.”

Zinser duraksadı ve kendi kendine konuşur gibi, “O dosyaları ele geçirmek oldukça zor olacak,” dedi. Sonra silkinip otoriter bir tavırla Dietrich’e baktı. “Bu isteğinizi açıklamanız için Kurul’u toplantıya çağıracağım. Akşam saat on birde, benim ofisimde. İnandırıcı olmanızı tavsiye ederim.”

Zinser onu ofisinin dışında saat 23:07’ye kadar bekletti. Dietrich tam kulak kabartmak için yaklaşıyordu ki, kapı birden açıldı.

“Doktor,” dedi Zinser. “Beş dakikanız var.”

Dietrich kadının peşi sıra geniş ofise girdi. Duvarda beş büyük monitör vardı. İkisi kapalı, üçü açıktı. Her birinde karanlık bir siluet görülebiliyordu, ama mekânlardaki ışık Dietrich’in yüz hatlarını seçmesini olanaksız kılıyordu.

Orta ekrandaki siluet Güneyli aksanıyla konuşarak, “Bayan Zinser bize isteğinizden bahsetti, Dr. Dietrich,” dedi. “Lütfen gerekçelerinizi açıklayın.”

Dietrich’in sesini bulması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Bulduğu zaman da çatlak ve zayıf çıkıyordu. “Elektromanyetizmayı kimse Tesla kadar iyi anlayamamıştı. Notlarının aradığım şeyi bulmamda bana yardımcı olacağını sanıyorum.”

Başka bir siluet sert ve boğuk bir sesle, “Elektromanyetik radyasyonun aradığınız anahtar olduğuna nasıl karar verdiniz?” diye sordu

“Libet Deneyleri ve o deneylerden özgür iradeye dair yapılan çıkarımlar...”

“Kurul’un Dr. Libet’in çalışmalarına aşina olduğunu sanmıyorum,” dedi Zinser onun omuzu üzerinden.

“Ah, elbette!” dedi Dietrich biraz bozularak. Bilim adamlarıyla çalışmaya o kadar alışmıştı ki, çoğu insanın bilimsel öğretiden tamamıyla habersiz olduğunu hep unutuyordu. “1970’lerin ortalarında Benjamin Libet

adında bir fizyoloji araştırma görevlisi bioelektromanyetizmanın insan bilinciyle ilintili olarak nasıl çalıştığını inceledi."

Konunun teknik yanına ne kadar girmesi gerektiğini kestirmek için bir an duraksadı, sonra devam etti:

"Deneylerinde serebral korteksdeki ileri kavrama yetisiyle ilişkili sinirsel faaliyetleri ölçmek için bir elektroansefalogram kullandı. Denekleri önce milisaniye mertebesinde hassas ve dönen noktasal ışık kaynağı kullanacak bir zamanlayıcının önünde oturttu. Sonra da her denekten belli zaman dilimleri içinde bir düğmeye basmasını istedi. Denekten istenilen şey eylemde bulunma arzusunun ilk farkına vardığında ışığın konumunu saptamasıydı. Düğmeye basmak ışığın gerçek konumunu kaydediyordu. Deneğin eylemde bulunmaya karar verdiği anla düğmeye bastığı anı karşılaştıran Libet, deneğin istemiyle bu istemin sonucu olan eylem arasında 200 milisaniye geçtiğini hesapladı."

"Yanılma payı ne kadardı?" diye sordu Güneyli.

"Artı eksi 50 milisaniye."

Silüet başını salladı. "Devam edin."

Dietrich boğazını temizleyip tekrar anlatmaya başladı:

"Ama EEG kayıtlarını inceleyen Libet, motor korteksteki beyin faaliyetinin düğmeye basılmadan 500 milisaniye *önce* oluştuğunu buldu."

Dietrich heyecanlı tepkiler bekleyerek durdu. Ama sessizliğe bakılırsa, dinleyenler deneyin ima ettiklerini pek anlamamıştı.

"Buradaki önemli noktayı görmüyor musunuz? Deneğin eylemini tetikleyen beyin faaliyeti, denek eyleme geçme isteğinin farkına varmadan 300 milisaniye *önce*, yani 50 milisaniyelik yanılma payının oldukça dışında gerçekleşiyor. Sonraki deneyler de tüm bilinçli kararların öncesinde bilinçdışı bir elektriksel yük artışı, ya da Hazırlık Gerilimi –HG- oluştuğunu gösterdi."

Monitörlerde şimdi ufak tefek kıpırdanmalar olmuştu.

"HG biz daha kendi isteklerimizin farkına varmadan *önce* oluşuyor. Yani gerçekte bir karar, biz daha onu almadan yürürlüğe girmiş oluyor, bu da özgür irade kavramının temelden sorgulanmasına yol açıyor."

"Yani Libet özgür iradeye inanmıyor muydu?" diye sordu boğuk sesli silüet.

“Tam olarak öyle değil. Libet özgür iradenin sadece, bilincin HG’nin eyleme dönüşmesine izin vermek ya da bunu engellemek için karar verirken kullandığı bir çeşit veto gücü halinde var olduğu kuramını ortaya attı.”

“Yani bilincin eylemleri başlatmadığına, ama onları engelleyebildiğine inanıyordu,” dedi aynı kişi.

“Evet. Ama bilincin bir engelleme eylemi için 300 milisaniyeden az bir süresi var. Genellikle olaylara tepkilerimizi ‘kontrol’ edemeyişimizin nedeni de bu, çünkü yeteri kadar hızlı düşünemiyoruz.”

En sağdaki siluet konuşmaya başladı. Dietrich o ana dek onun kadın olduğunun farkına varmamıştı.

“Libet’in bilincin ne olduğu hakkında bir görüşü var mıydı?”

“Bir yan etki.”

“Pardon?” dedi kadın. “*Neyin* yan etkisi?”

“Nörolojik fonksiyonların. Eylemlerimizi bilinçli olarak kendimizin başlattığına yönelik inancımız, gerçekte olanların bir yanlış yorumlanmasından ibarettir. Ama bu son kısım sadece bir teori.”

Boğuk sesli siluet başını salladı. “Tüm bunlar Tesla’nın notlarıyla nasıl bağlanıyor?”

“Nörolojik fonksiyonlar bioelektromanyetik faaliyetlerin ötesinde bir şey değil. Ölmeden önce Tesla’nın en önem verdiği iki proje eterik güçle çalışan araba ve bir telegüç ışınıydı. Bunların ikisi de elektromanyetik radyasyonun iletimini ve dönüşümünü içeriyordu. Yani Libet haklıysa, bilinçli düşünce aslında bioelektromanyetizmanın bir yan etkisinden başka bir şey değildir. Ve Tesla da elektromanyetik radyasyonu kontrol altına almanın bir yolunu bulduğuna göre...”

Dietrich duraladı, ama yine tepki gelmeyince sözünü tamamladı. “O zaman, elektromanyetik radyasyonu beynin bioelektromanyetik faaliyetlerine müdahale etmek ve dolayısıyla, insan zihnini kontrol etmek için kullanabilirsiniz.”

Dietrich alnında biriken terleri sildi. Omzuna dokunan ince bir elle irkildi.

“Teşekkürler, Doktor,” dedi Zinser. “Sanırım Kurul ihtiyacı olan her şeyi duydu.”

Dietrich ofisten çıkıp koridorda yürürken heyecanı azalmaya başlamıştı bile. Tesla'nın efsanevi notları bir paranoyağın anlaşılmaz karalamalarından öte bir şey içermiyor olabilirdi. O notlar aslında bilim dünyasının perileri gibiydi. Birkaç inatçının hâlâ inanmasına rağmen henüz tek sayfasını gören olmamıştı.

Ama dört gün sonra kendisi görecekti.

Tozla kaplı beş kutuyu ofisine yığılmış halde bulan Dietrich şaşırmıştı. Kutulardaki mührün üzerindeki tanıdık FBI damgasını ve yanındaki Savunma Bakanlığı logosunu görene kadar da ne olduklarını anlamamıştı.

Tüm heyecanına rağmen Noel sabahındaki bir çocuk gibi kutuları yırtarak açma dürtüsüne karşı koydu. Onun yerine bir mektup açacağı aldı ve hepsini birer birer, dikkatle açtı. Titreyen ellerle ilk dosyayı aldı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, dosyayı açmadan önce neredeyse bir dakika boyunca kapağına boş boş baktı.

Sonunda kapağı kaldırdığında karşısına çıkan sayfa öylesine kargacık burgacık el yazısıyla doluydu ki, ilk başta yazılanların hepsinin saçma sapan şeyler olduğunu düşündü. Ama daha yakından bakınca, kocaman oval ve dikdörtgenlerle çevrili metin blokları arasında sıkışmış formülleri ayırt edebildi.

Sonraki sayfa da benzer şekilde bunaltıcıydı, ama baktıkça çılgınlığın içindeki yöntemi görmeye başladı. Tüm bilgilerin üzerinden geçmek aylarını alacaktı, ama Organizasyon sayesinde bunun için hem zamanı hem de kaynakları vardı. Bir önsezi aradığı sırrın –yani kendi araştırmalarıyla Tesla'nın çalışmaları arasındaki köprünün– Tesla'nın notlarına gömülü olduğunu söylüyordu.

Ve haklı çıktı.

Beş ay sonra, araştırmaları nihayet klinik aşamaya ulaştığında, Zinser düşünülemez olanı teklif etti. Aslında Dietrich'in öneriye şaşırmaması gerekirdi; çalınan o kadar gizli belgeden sonra Organizasyon'un çizgiyi nerede çekeceğini hep merak etmişti.

Zinser o gece laboratuarına geldiğinde, çizginin –herhangi bir sınır varsa- sandığından da ötelerde olduğunu öğrendi.

Zinser elini pürüzsüz laboratuar masasının üzerinde gezdirerek, “Raporlarınızı okuyordum,” dedi. “Ve bir duvara çarptığınızı düşünüyorum.”

Dietrich kaşlarını çattı. “Demek istediğinizi anladığımdan emin değilim.”

“Maymunlar üzerinde deney yaparak ancak bir yere kadar gidebilirsiniz.” Kadın doğrudan onun gözlerinin içine baktı. “İnsan denekleriniz olsa işler daha hızlı ilerlemez miydi?”

“Kadavra mı yani? Hayır, şu aşamada yaşayan dokuya ihtiyacım var.”

“Kadavradan bahsetmiyordum.”

“Hâlâ uzun vadeli etki hızlarını analiz ediyorum, bunun için de örneklere ihtiyacım var.” Cam kapılı bir buzdolabına doğru salladı elini. Dolapta üstüne beyin dokusu örnekleri konulmuş yaklaşık elli tane mikroskop lamı vardı.

“Ve?”

“Ve...” Dietrich duraksadı. “Haftalar sürecek gözlemleri ve ardından da beyin cerrahisini kabul edecek gönüllüler bulabileceğinizden ciddi olarak şüpheliyim. FDA’nın [7] isteyeceği belgeleri saymaya da gerek yok herhalde. O bile tek başına birkaç yıl alır.”

[7] *FDA (Food and Drug Administraiton* - Gıda ve İlaç Kurumu): ABD’De piyasaya çıkacak gıda maddelerine ve ilaçlara onay veren devlet kuruluşu (ç.n.)

“FDA’yı unutun. Genel kullanım için bir ilaç hazırlıyor değilsiniz ki.”

“Lisansımı kaybedebilirim.”

“Elinizde gizlilik derecesi yüksek belgeler olduğunu bilen biri çıkarsa hapse de girebilirsiniz.”

Dietrich birden midesinin burulduğunu hissetti. “Ne söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Bir şey söylemeye *çalışmıyorum*. Söylüyorum. Sonuç almak için her ne gerekiyorsa yapmanızı istiyorum. Bu, kestirmeden gitmeyi gerektiriyorsa, o zaman öyle yapın. FDA kurallarını göz ardı etmek anlamına geliyorsa, hiç

itirazım yok. Ve eğer insan denekler kullanmak zaman kazandıracaksa, neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, ben de temin edeyim."

"Ama nasıl..."

"Orası benim sorunum, sizin değil."

"Bu konu hakkında kendimi pek rahat hissettiğimi..."

"Bakın... Sizinle açık konuşayım, Doktor. Kendinizi hangi konuda rahat hissedip hissetmediğiniz *umurumda* bile değil. Siz bir çalışansınız, ben de patron. Gerçek bilimsel atılımlar gerçek özveriler olmadan elde edilemez."

"Bu işi yapmaya zorlanmış hiçbir denekle çalışmam. Hepsi gönüllü olmalı."

Zinser gülümsedi. "Elbette öyle olacaklar."

Dietrich karşısındaki kadından ziyade kendisiyle konuşur gibi, "Tamam," dedi. "Oldu öyleyse."

"Kaç deneğe ihtiyacınız var?"

Dietrich duraksamadan yanıtladı. "25 ile 35 yaş arasında altı erkek."

"Gereken düzenlemeleri yapacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Dietrich başka ne diyeceğini bilemeden.

Zinser, "Hayır," diye karşılık verdi. "*Ben* teşekkür ederim."

Üç hafta sonra Dietrich denekleriyle tanıştı. İnce yapılarına ve dişlerinin durumuna bakılırsa, hepsinin de evsiz barksız kişiler olduğu belliydi. İlk adamı muayene ederken, deneye katılmak için ona ne kadar para ödendiğini sordu.

"On bin kayme."

"Ne üzerinde deney yapacağımı biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil. On bin için beynimi bile bağışlarım." Adam, çürük dişlerini göstererek sırıttı.

Dietrich bir şey demedi.

23

Dietrich hapı ağzına attı, toz haline gelene kadar çiğnedi ve bir yudum diyet kolayla yuttu. Soyunmaya gerek duymadan laboratuarın bir köşesindeki kanepeye uzanarak üstüne bir battaniye çekti. Uzun zamandır odasında uyumuyordu. Zihni orada rahatlayamıyordu çünkü.

Laboratuardaysa, vızıldayan cihazlarının ve sürekli parıldayan ekranların arasında kendini emniyette hissediyordu. Aklına ansızın bir fikir gelirse hemen not alabilmek için masasına yeterince yakındı. Zaten gideceği bir eşi ve çocukları da yoktu. Bir *evi* bile yoktu. Organizasyon'a katılmaya karar verdiğinde evinden de vazgeçmişti.

Ondan önce ne kadar yalnız olduğunu hiç farketmemişti. Ama oraya dış dünyayla neredeyse tüm ilişkilerini kesecek şekilde kapanınca, yalnızlığı göz ardı edilemeyecek boyutlara gelmişti. İşin garip tarafı, ilk şokunu atlattıktan sonra o hapislik durumu artık onu pek de rahatsız etmiyordu.

Aslında Organizasyon tarafından 'hapsedilmiş olmanın' rahatlatıcı bir yönü de vardı. Uyanık olduğu her anı çalışarak geçirmesinden ötürü suçluluk duymak zorunda değildi. Mutfağında mikrodalgaya girebilecek hazır yemeklerle dolu bir derin dondurucudan başka bir şey olmayan boş ve yalnızlık çağrıştıran bir eve gitmek zorunda değildi. O zamana dek karşılığını parayla ödemeden bir kadınla birlikte olmadığından ötürü kendini kahretmek zorunda da değildi.

Organizasyon onu o tür tüm suçluluk ve kendinden nefret duygularından arındırmıştı. Seçenekleri elinden almışlar ve başarılı olduğu tek şeyle baş başa bırakmışlardı: İş.

Gözlerini yumdu. Zihninden rahibin cama geçmiş kanlı yüzünün görüntüsü geçti. Ne kadar mide bulandırıcı olsa da, büyük bir rahatlama hissiyle karşıladığı bir görüntüydü. Çünkü empatik yetenekleri nasıl kontrol edebileceğini o an keşfetmişti. Ve böylece, Organizasyon için işe yararlığını garantiye almış oluyordu ki, bu da çok uzun bir süre daha orada çalışabileceği anlamına geliyordu.

Gelecekteki keşiflerini hayal ederek bir süre tavana baktı. Artık Zinser’in istediği hedefe eriştiğine göre, belki kendi çalışmalarını da genişletebilirdi. MK-ULTRA’yı ve tüm alt programlarını orada yeniden hayata geçirebilirdi. Kendinden öncekilerin aksine, Kongre denetimiyle uğraşmak zorunda da kalmayacaktı. Sonuçta orada sınır kendi hayal gücüydü.

Ya da OFTEN Operasyonu’nda çalışanların da inandığı gibi, sınır falan yoktu.

Hem de hiç.

24

Darian ertesi gün erkenden uyandı. Önceki gece son engeli de aşmıştı: Elijah ve Winter’in ebeveynlerini bükmek. Hepsini aynı anda halletmek, özellikle de ele geçirmesi gerçekten zor olan Bay Zhi’nin varlığı nedeniyle onun için çok yorucu olmuştu. Ama yemeğin sonunda her iki çift de çocuklarını hayali Oppenheimer Yetenekli Çocuklar Okulu’na göndermeye razı olmuştu.

Onların da kervana katılmasıyla kendini üzerinden ağır bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Yataktan fırlayıp üzerine çabucak bir eşofman geçirdi.

Gözlerini açan Laszlo gülümsedi. “Nereye gidiyorsun?”

“Gölün etrafında bir tur atmaya.”

“Önce bana olacağına sana olsun,” dedi Laszlo arkasını dönerek. “Sonra işe yarayıp yaramadığını söylersin.”

Darian avucunun içiyle ona bir öpücük yollayıp, basamakları ikişer ikişer atlayarak hızla alt kata indi. Ayağı döşemeye bastığında koşmaya başlamıştı

bile. Giriş holünü koşarak geçip kendini yan kapıdan dışarıya attı ve serin kış havasını ciğerlerine çekti.

Şehri günün o zamanında seviyordu. Hava güneşliydi, ama Pazar sabahının bu erken saatlerinde yollar henüz ıssızdı. Dışarıda olup duygulara boğulmadığı ender zamanlardan biriydi. Sadece milyonlarca uyuyan zihnin tembel, gevşek dinginliği vardı.

Otobüs durağında bekleyen bir adamın yanından geçerken başıyla selam verdi. Adam da karşılığında gülümsemesine rağmen sanki her tarafından sert, yapış yapış bir korku ve ılık, ıslak bir şaşkınlık fışkırıyordu. Darian önce evin kapısından koşarak fırlayınca adamı ürküttüğünü sandı. Ama öyle olsa, ancak anlık bir şaşkınlık duymuş olması gerekirdi. Öte yandan, Darian koşarak uzaklaştıkça adamın endişesi de daha elle tutulur hale dönüşüyordu.

Darian omzunun üzerinden arkasına göz attı, adam başını öte yana çevirmişti. Sanki...

Tanınmaktan korkar gibi.

Korkusunu içgüdüsel olarak kamufle edip koşmaya devam etti. Kimdi o? Yüzünü gözünün önüne getirip onu nereden anımsadığını bulmaya çalıştı. Alelade biri: Seyrek saçlar, geniş bir alın, iri bir burun. Tümüyle unutulabilir özelliklerdi bunlar. Önceki akşam gittikleri restorandaki adamların yarısı o tarife uyuyordu.

Birden kalbi duracak gibi oldu. Adam *gerçekten de* restorandaydı. Sağındaki üçüncü masada. Bir rastlantı olamazdı. Doğu Yakası'nda bir yerde yemişlerdi yemeği. Aynı adamın Batı Yakası'nda, sabahın yedisinde, evinin hemen dışında otobüs bekliyor olması –eğer onu takip etmiyorsa- mümkün değildi. Ama neden...

Darian o kadar ani bir şekilde durdu ki, neredeyse öne kapaklanıp düşecekti. '*Neden'*i çok açık değildi, ama '*kim*'i belliydi: Organizasyon. Nasıl o kadar saf olabilmişti ki? Bir oyun oynamadığını salak gibi ilk defa şimdi farkediyordu. Piyango falan vurmamıştı. Ters düşecek olursa (daha da önemlisi, ayrılmaya karar verirse) olumsuz tepki verebilecek, ne oldukları anlaşılmamış insanlar için çalışıyordu.

Başını sallayıp kendini koşmaya devam etmeye zorladı. Paranoyakça davranıyordu. Ayrılmasını istemeseler bile ne yapabilirlerdi ki? Ölüsünün onlara hiçbir yararı olmazdı.

Emin misin? Belki de Dietrich kafanı yarıp içinde neler olduğuna iyice yakından bakmak ister.

Darian o dehşet verici düşünceyi kafasından atmak isteyerek yutkundu.

Evet doğru! At kafandan. Yakında beynin de kafatasından...

HAYIR. Öyle olmayacaktı. Ayrıca kendisine yönelik bir şeyler planlanıyor olsa, onlar daha harekete geçemeden oyunun farkına varırdı. Ve eğer onu *gerçekten* gardı düşükken yakalamayı başarabilseler bile, özgürlüğüne yeniden kavuşmak için birkaç büküş yeterli olurdu. Onu durduramazlardı…

Durdurabilirler miydi?

Sanmıyordu, ama yine de şansını zorlamamaya karar verdi. Laszlo ve çocukları onlara teslim edip parasını alacak, sonra hemen ortadan kaybolacaktı. Önündeki birkaç günü atlatması yeterliydi. Sonra da özgürdü.

O kadar basit.

Hayatının en mutlu sabahı olması gereken günde Darian kendini çok kötü hissediyordu. Dönüp eve doğru koşmaya başladı.

Sadece paraya odaklan. Üç milyon dolar. O parayla yapabileceklerini düşün. İstediğin yere gidebilirsin. İstediğin her şeyi yapabilirsin.

- *Laszlo ile birlikte olmak hariç, her şeyi.*

Mesele de oradaydı zaten, değil mi? Darian hiçbir zaman nereye gittiği hakkında fazla kafa yormamıştı. O güne kadar yani. Ama şimdi yaşamında neredeyse kendinden fazla değer verdiği biri vardı.

Neredeyse.

Yanından geçtiği durak şimdi boştu. Eve girip üst kata çıktı ve yatak odasına girdi.

“Günaydın sevgilim.” Laszlo yorganı üstünden atmadan önce ona sıkıca sarıldı. “Heyecandan dün gece çok zor uyudum.” Sonra uzanıp onu öptü.

Darian duyduğu suçluluk hissini hemen perdeledi.

“Bu harika bir şeyin başlangıcı. Hissedebiliyorum. Ve bunun için sana minnettarım.” Laszlo duralayıp gülümsedi. “Seni seviyorum.”

“Ben… Ben de seni seviyorum,” diye yanıtladı Darian. Daha önce defalarca içtenlikten uzak bir şekilde söylemiş olduğu sözcüklerdeki gerçekliğe şaşırmıştı.

Neredeyse kendinden bile daha çok, ha?

- *Evet. Neredeyse.*

“İyi ol, tatlım.” Bayan Cohen oğluna sıkıca sarıldı.

Elijah utanarak, *“Aman, an-neee!”* dedi. Keşke Bay Kuehl onu Winter’den sonra değil de önce almış olsaydı.

Babası Elijah’ın ayaklarının dibindeki kocaman çantayı gösterdi. “Bunun için yardıma ihtiyacın var mı, koca adam?”

“Hayır baba. Ben hallederim.”

Elijah çantanın saplarına asıldı. O kadar ağırdı ki, neredeyse kapaklanıyordu. Annesi sahip olduğu her giyecek parçasını içine tıkmış olmalıydı. Dişlerini sıkıp dizlerini büktü ve çantanın atkısını kemikli omzuna geçirdi. Kuşak etine canını acıtacak şekilde batıyordu. Gök mavisi minibüsün arkasına doğru yalpalayarak yürüdü.

Laszlo minibüsün arka kapısını açıp, eşyasını kendi koyması için kenara çekildi. Elijah gücünün son kırıntısını kullanarak elindeki çantayı aracın içine savurdu, bir an için kenarda asılı kalınca düşeceğini sandı. Ama atik davranan Laszlo onu içeriye itti.

Elijah başını kaldırıp Winter’in olanları görüp görmediğine baktı, ama o da Bayan Washington ile konuşmakla meşguldü. Sırt çantasını çıkarttı; o da ağırdı, ama giyecek torbasının yanında hiç kalırdı. Elindekini büyük çantanın üstüne koyunca öğretmenine başıyla işaret etti, o da minibüsün kapısını kapattı.

“Gitmeden önce bir kucaklaşma daha,” dedi annesi ve onu kocaman göğüslerine bastırdı. Boş bulunan Elijah kendini ancak birkaç saniye sonra kurtardı ve tekrar minibüse baktı. Bu kez Winter onları izliyordu.

Babası elini resmi bir tavırla uzatarak, “İyi şanslar oğlum,” dedi.

Elijah gururla karışık bir mahcubiyet içinde uzatılan eli sıktı. “Teşekkürler.”

“Ve oraya vardığında bizi aramayı unutma,” dedi babası. “Annen merak eder.”

“Ararım.”

Elijah minibüse binip kapıyı kapattı. Ebeveynlerine belli belirsiz bir el salladı, sonra Winter’e döndü. Kayıtsız görünmeye çalışarak, “S-s-selam,” diye mırıldandı.

“Sen bir de benimkileri görseydin,” dedi Winter. “Annem ağlamaya başladı.”

“Gerçekten mi?” Elijah ebeveynlerinin performansları hakkında kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı.

“Tabii ya. Dehşete kapıldım.”

Darian motoru çalıştırırken, “Hazır mıyız, Elijah?” diye sordu.

“Evet,” dedi Elijah. Bir taraftan da pencereden göz ucuyla birkaç metre ileride deli gibi el sallayan annesine bakıyordu.

Darian arabayı hareket ettirdi. Evin önünden ayrılırken Elijah, birden ebeveynlerini bir daha asla göremeyeceğine dair garip bir duyguya kapıldı.

25

“Nasıl o?”

“Hâlâ bir Valium bağımlısı; eğer asıl sormak istediğin buysa.”

“Rahip üzerinde deney yapma konusunda sorun çıkarmadı, değil mi?”

“Başlangıçta biraz isteksizdi, ama sonra uyum gösterdi.”

“İşte sana gerçek bir PAPERCLIP elemanı. Yine de gözünü üzerinden ayırma. Kuralları olmayan erkekler bazen kendini aşmaya eğilimli olur.”

Samantha Zinser telefonu kapattı. *PAPERCLIP.* Sözcüğü zihninde kurcaladı. Kurul üyesi haklıydı. O programı fiilen *tekrar* hayata geçirmişlerdi. Yani sonuçta, Kongre'deki tartışmalar bir idam hükmü yerine geçmemişti. Sadece bir duraklama yaşanmıştı.

Zinser kendisine en büyük mirasının Nazi'lerden kalacağını hiç düşünmemişti, ama gerçekler tartışılmazdı. Bir suçluluk hissi duydu, sonra Başkan Truman'ın zamanında yaptığından farklı bir şey yapmadığının bilinciyle rahatladı.

26

Karayolundan ayrılan Darian aracı dar bir asfalt yola soktu. Arada sırada yol bilgisayarına göz atarak yarım saat kadar daha sürdü. Sonunda daha çok amatör havacılık meraklıları tarafından kullanılan küçük bir havaalanına ulaştılar.

Darian inip kapıdaki görevliyle bir şeyler konuştu, sonra geri döndü ve direksiyona geçti. Birkaç dakika sonra minibüs havaalanının tek pistinde duran özel jetin yanında durdu.

"Geldik," dedi kapıyı açıp inerken.

Aracın önünde onunla buluşan Laszlo şaşkındı. "Dün gece havayoluyla gideceğimizi söylediğinde..."

"Hey! Şuna bakın!" Winter de minibüsten atlayıp onların yanına gelmişti. "Bu gerçekten bizim için mi?"

Pilot kokpitten onlara el salladı.

“Hı-hııı,” dedi Darian. “Oppenheimer gösterişli yolculuklara bayılır.”

“Vay be,” dedi Elijah soluk soluğa. “Öyle görünüyor.”

Dördü orada durup birkaç saniye etkileyici jeti seyretti. Sonra, “Hazır mısınız?” diye sordu Darian.

Winter ile Elijah birbirine baktı, her ikisinin yüzüne de geniş birer gülümseme yayıldı. Tek söz etmeden uçağa doğru bir koşu koparttılar.

“Durun!” diye bağırdı Laszlo. “Çantalarınız!”

Çocuklar kayarak durup minibüse doğru geri koştu. Laszlo çantaları indirdi, ellerine birer parça verdi ve onları iki sefer yapmak zahmetinden kurtararak kalan ikisini de kendi sırtladı. Elijah dudaklarının hareketiyle sessiz bir ‘*Teşekkürler!*’ gönderince, mor boya kalemlerini anımsatan bir koku halinde gelen rahatlama benliğini sardı.

Hep birlikte uçağa yürürken pilot da kapıdan aşağıya bir merdiven indirdi.

Darian, “Sanırım ‘şimdilik hoşça kal’ deme vakti geldi,” dedi Laszlo’nun arkasından.

“Sen gelmiyor musun?” diye sordu Laszlo. Günün ikinci şokuydu bu. “Ama sanmıştım ki…”

Darian başını salladı. “Laboratuarda beni bekleyen işler var.” Duralayıp gülümsedi. “O kadar üzgün durma. Sadece bir haftalığına gidiyorsun. Çocukların yerleşmelerine odaklan, gerisini bana bırak.”

“Haklısın,” dedi Laszlo. Yine de hayal kırıklığını gizleyememişti. Ona öylesine alışmıştı ki, bir hafta gözüne sonsuzluk gibi geliyordu.

Darian uzanıp onun yanağına bir öpücük kondurdu ve “Seni özleyeceğim,” diye fısıldadı.

“Ben de seni.”

Winter anın büyüsünü bozarak, “Bay Kuehl!” diye seslendi. “İçeriye girebilir miyiz?”

Laszlo dönüp Darian’a baktı, o da çocuklara başını sallayarak onay verdi. Winter hiç vakit kaybetmedi; Darian hareketini tamamlamadan o basamakları çıkmaya başlamıştı bile. Elijah da peşindeydi. Laszlo da Darian’ı bir kez daha öpüp merdivene yöneldi.

Dışarıdaki serin esintinin aksine, kabindeki hava sıcak ve bayattı. Laszlo içeriye adım atar atmaz kendini klostrofobiye kapılmış gibi hissetti.

Çantaları yere bırakıp gömleğinin yakasını açtı, ama kendini daha iyi hissetmek yerine, daha da fenalaştı. Alnındaki teri sildi, derin bir soluk almaya çalıştı; tek yapabildiği ıslık gibi bir hırıltı çıkarmak oldu.

Elijah öğretmenine kaygıyla bakarak, “Bay Kuehl,” dedi. “İyi misiniz?”

Laszlo başını salladı, ama o kadar basit bir hareket bile midesinin bulanmasına neden olmuştu. Rahatlamaya çalıştı; zihni, üzerine yıkılan duvar görüntüleriyle doldu.

Terli elini Elijah’ın omzuna koydu. “Özür dilerim, Bay Cohen,” diyebildi fısıltıyla, “Ama biraz temiz havaya ihtiyacım var.”

Sonra dönüp kendini kabinden dışarı attı. Merdivenden koşarak inerken tökezledi; Darian son anda kolundan yakalamasa yüz üstü yere kapaklanacaktı.

“Laszlo! Neyin var?”

Temiz ve serin havayı içine çeken Laszlo kendini anında daha iyi hissetti. Tüm vücudunu basmış olan ter soğuyunca iç ısısı ateşten buza dönüştü, titremeye başladı. Darian bluzunun koluyla onun alnındaki teri sildi, kollarını bedenine doladı. Titreyerek ona sarılan Laszlo soluk temposuna odaklandı. Yarım dakika kadar öyle kalıp sonra yavaşça geri çekildi.

“Bana ne olduğunu bilmiyorum. İçeriye girene kadar bir şeyim yoktu.” Omzunun üzerinden uçağa bakınca, midesi yine ayağa kalktı. “Bunu yapabileceğime emin değilim,” diye fısıldadı Darian’a.

“Neyi yapabileceğine?”

“Tüm ülkeyi o şeyin…” Başıyla uçağı işaret etti. *Onun* içinde uçabileceğimi sanmıyorum. Beş saniye bile dayanamadım. Beş saat dayanmama imkan yok.”

“Emin misin? Yeniden denemek ister misin?”

Laszlo evet demek, o mantıksız korkuyu yenmek istiyordu, ama orada kapalı kalacağını düşününce soluk alması yine zorlaştı.

Onun düştüğü dehşetin büyüklüğünü sezen Darian omuzlarını kavradı. “Bana bak,” dedi sertçe. “Soluk al. İyi olacaksın. Uçağı düşünmeyi bırak, sadece sesime odaklan.”

Laszlo’nun kalp atışları tekrar yavaşladı ve üzerine bir dinginlik geldi.

“Tanrım,” dedi soluklanarak. “Bana neler olduğunu bilmiyorum.”

“Sorun değil,” dedi Darian. “Böyle şeyler olur. Üzülmen için neden yok.”

Laszlo gözlerini kapatıp öne doğru eğildi, alnını yavaşça onunkine yasladı. Tenleri kısa bir an için birbirine değince, çok hafif bir portakal kabuğu kokusu sezdi, ama aldatmanın kokusu o daha emin olamadan gitmişti bile.

"Her şey yolunda mı?"

İkisi birden yabancı sese doğru döndü. Konuşan kişi kapıda çocukların arkasında duran pilottu.

"Önümüzdeki on dakika içinde kalkmak zorundayız. Buraya doğru gelen bir fırtına var ve tehlikeli hal almadan uçuş yüksekliğine çıkmak istiyorum."

Laszlo kararsızlık içinde önce pilota, sonra Darian'a baktı.

Darian, "Lütfen bize bir saniye izin verin," dedikten sonra Laszlo'ya baktı. "Bana sorarsan burada kalmalısın, tatlım. Benimle laboratuara dön."

"Yapamam. Demek istediğim... Bu çocuklar benim sorumluluğumda."

"Onlar *bizim* sorumluluğumuzda," dedi Darian azarlarcasına. "Ve iyi olacaklar. Okulun müdürü Roger onları havaalanında karşılayacak. Harika bir adamdır." Laszlo'nun isteksizliğini sezerek, "Ayrıca Elijah'ın Winter ile baş başa birkaç saat geçirmekten son derece mutlu olacağına inanıyorum," diye fısıldadı. "Sen ne dersin?"

Laszlo gülümsemekten kendini alamadı. "İşte o konuda haklısın."

Tekrar çocuklara baktı. O kadar hevesli olmasalar, gitmelerine izin vermezdi. Ama yüzlerindeki heyecanı –özellikle de Elijah'ınkini– görünce kararını verdi. Jete doğru yürüdü. Artık içeriye girmeye niyeti olmadığından, önceki gerginlikten eser yoktu.

Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Bayan Zhi, Bay Cohen. Küçük bir itirafta bulunmam gerekiyor: Anlaşıldığı kadarıyla şiddetli bir klostrofobi nöbeti geçiriyorum. Gideceğiniz yere bensiz gitmenizde bir sakınca var mı?"

Winter kayıtsız bir tavırla omuz silkerken, Elijah'ın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Bunu bir 'evet' olarak alıyorum." Laszlo ilk basamağı çıkarak her iki öğrencisinin de elini sıktı. "İkinizle de gerçekten gurur duyuyorum. İyi yolculuklar."

"T-t-teşekkürler," dedi Elijah. Sonra duraksamadan pilota döndü. "Uçuş sırasında film olacak mı?"

Elijah’ın sorusunu duyan Laszlo dudaklarına kadar yükselen gülümsemeyi bastırdı. Birkaç dakika sonra o ve Darian jetin pistte hızlanıp kalkışını kol kola izliyordu. Ve Darian yorgun bir şekilde soluğunu koyuverdi. Laszlo’nun burnuna nane kokusu geldi. Bu kez kokuyu hayal etmediğinden emindi, ama Darian’ın neden o kadar rahatladığını anlaması için haftalar geçmesi gerekecekti.

Kadının ona ne kadar kötü bir şekilde ihanet etmiş olduğunu da ancak o zaman anlayacaktı.

Uçak kalktıktan bir saat sonra pilot telsize uzanıp frekans değiştirdi.

“İkisi de baygın.”

“İyi,” dedi karşıdaki ses. “Varış zamanınız nedir?”

“Yirmi dakika.”

“Tam doz aldılar, değil mi? Uçak inmeden uyanmalarını istemiyorum.”

“Öyle bir sorun olmayacak.”

“Saatlerini ayarlamayı unutma.”

Pilot mikrofonu yerine koydu, sonra yardımcısına döndü. “Kadını duydun.”

Yardımcı pilot yavaşça yerinden kalkıp kabine yöneldi. Duyduğu aşırı korkuya rağmen sakin davranmaya çalışıyordu. Çocuklara, özellikle de kıza dokunmak hoşuna gitmiyordu. Daha önce nabzını kontrol etmek için parmaklarını boynuna bastırdığında kendini… Kendini çok garip, sanki başkasıymış gibi hissetmişti.

Öykülerinin ne olduğunu bilmiyordu, bilmek de istemezdi. Tek istediği, uçağı indirmek, parasını almak ve çekip gitmekti.

27

Laszlo parlak camlı ve yumuşak hatlı güzel bir modern yapı bekliyordu, ama laboratuar daha çok dünyanın en büyük beton kutusunu andırıyordu. Üç katlı binanın dört yanındaki iki dikey pencere bandı dışında kübün yüzeyi tümüyle duvarla kapalıydı. Ve sık ağaçların arasından geçerlerken binanın çevresinde konuşlanmış nöbetçiler olduğunu görmüştü.

Darian minibüsü iki arazi aracının arasına park edip motoru kapattı. Garip şekilde mesafeli bir ses tonuyla, “Hazır mısın?” diye sordu,

Laszlo birden hata yapıp yapmadığını düşündü. Doğu sahilindeki laboratuarlar bir yana, Oregon yerleşkesini bile görmeden Elijah ve Winter’in ebeveynlerini çocukları Oppenheimer’a göndermeye nasıl ikna etmişti ki?

“Neden bu kadar çok nöbetçi var?” diye sordu.

“Oppenheimer Enstitüsü gizliliği sever,” diye yanıtladı Darian. “Sanayi casuslarının araştırmalarını çalmasını istemiyorlar.”

“Kâr amacı gütmeyen bir kuruluşun neden sırları olsun ki?”

“İstersen söyleyebilirim,” dedi Darian, “Ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırım.”

Laszlo’nun burnuna ağdalı, çikolatayı andıran bir korku kokusu geldi. Kendi korkusunun kokusuydu bu.

“Hadi, ama!” dedi Darian onun omzunu sıkarak. “Şaka yapıyorum.” Sonra bir saniyelik bir duraksamanın ardından ciddileşti. “Samantha tüm sorularını yanıtlayacak. Söz veriyorum, tamam mı?” Elini tutup sıktı.

Bu hareketteki sıcaklığa rağmen Laszlo onun gerginliğini sezebiliyordu. “Darian… Bana söylemediğin bir şey mi var?”

“İstediğin takdirde öğrenemeyeceğin bir şey değil. Gel. Samantha bekletilmekten hoşlanmaz.”

Arabadan indiler, beton kübün alt köşesindeki çelik kanatlı kapıdan içeriye girdiler. Binanın dışı Laszlo’nun beklediği kadar modern olmasa da, içi farklıydı. Duvarlar açık maviye boyanmıştı ve koyu gri zemin o kadar parlaktı ki, tavandaki spotları yansıtıyordu. Lobide herhangi bir mobilya, ya

da onları karşılayacak resepsiyon görevlisi yoktu. Sadece duvara gömülü bir çelik kapı daha vardı ve kulpu yerine de kenarında nümerik bir klavye olduğu görülüyordu. Darian o tarafa yürüyüp altı haneli bir şifre girdi. Kısa bir duraksamanın ardından metalik bir ‘klik’ sesi geldi ve kapı içeriye doğru açıldı.

Laszlo gerginliğini üzerinden atmaya çalışarak, “Çok sofistike,” dedi. “Burasının CIA için bir paravan olmadığına emin misin?”

“Emin sayılırım. Ama hiç belli olmaz, değil mi?”

Darian onu koridorun sonundaki bir asansöre yöneltti. Bir düğmeye bastı ve gümüş rengi kapılar onları bekliyormuş gibi hemen açıldı. Çıktıkları kat bir şirket lobisinden çok apartman girişini andırıyordu.

Zemin ayaklarının altında esneyen kalın ve yine gri bir halıyla kaplıydı. Duvarlarda da ucuz motellerde rastlanacak türden kişiliksiz manzara resimleri vardı.

Laszlo daha bir şey söyleyemeden, “Garip olduğunu biliyorum,” dedi Darian. “Samimi bir ev atmosferi yaratmaya çalışıyorlar ama...”

“Iskalamışlar.”

“Eh, oldukça farklı hem de.”

Kısa bir koridorun sonundaki gösterişsiz, koyu renkli kapının önünde durdular, Darian yavaşça vurdu.

“Girin.”

İçerisi Laszlo’nun kaşlarının kalkmasına neden olacak bir dekorasyona sahipti. Zengin bir oturma odasıyla, bir psikiyatrın ofisi arasında bir yerdi girdikleri; maun bir masa, kahverengi deri kaplı iki kanepe, lambrili duvarlar, zemini tamamen kaplayan şarap rengi kalın halı ve hafif beyaz ışıklar saçan bir çift pirinç ayaklıklı köşe lambası.

Masanın arkasından kalkan ince yapılı kadın, “Seni gördüğüme sevindim, Darian,” dedi. Okuma gözlüklerini çıkarıp onlara doğru iki adım attı. “Ve siz de Laszlo Kuehl olmalısınız. Ben Samantha Zinser. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Laszlo uzatılan eli sıkarken, “O şeref bana ait,” dedi.

Elini bırakınca kadının kolunun garip bir şekilde düştüğünü gördü. Zinser’de normal olmayan bir şey vardı. Bu şey… Hafif, çiçeksi bir koku benliğini sararken başını yana eğdi. Daha önce kimse hakkında o kadar iyi

duygular hissetmemişti. Neredeyse bir çocuğun zihnine dokunmak gibiydi. Aynı berraklık, aynı içtenlik…

İlk anda duyduğu endişeden dolayı birden kendini bir aptal gibi hissederek gülümsedi. Benzer bir rahatlama hissi görmeyi bekleyerek Darian’a göz attı, ama o bir duvar gibiydi. Kısa bir an için zihninden belli belirsiz geçen ekşi kaygı hissi de gevşek bir rahatlama duygusu tarafından çabucak kenara itiliverdi.

Samantha Zinser’de kendisini… Güvende olduğunu hissetmesini sağlayan bir şeyler vardı kadında.

Konuşma, yani Zinser’in saçmalıkları –o yarım gerçekler ve gülücükler– ve Laszlo’nun da hepsini yüzünde salak bir gülümsemeyle yutup hazmetmesi neredeyse sonsuzluk kadar uzun sürdü. Normalde asla her şeyi o kadar gönülden kabullenmezdi, ama kontrol kendisinde değildi.

Duvarın arkasında duran Jill’in varlığı öylesine habis bir güçle bastırıyordu ki, Darian kızın zihnini kontrol altında tutmak için tüm gücünü kullanmak zorunda kalıyordu. Jill laboratuarı iki ay önce son ziyaret ettiği zamana kıyasla çok daha güçlenmişti.

Ne bekliyordun ki? Onu eğitiyorlar. Tıpkı seni eğittikleri gibi.

Darian dilini ısırıp, hissettiği keskin acıya odaklandı. Asit tadındaki kan ağzının içine yayıldı. Dikkatini dağıtan o oyalamadan memnun halde ağzındaki kanı yuttu.

Ve Jill’in zihninin yavaş yavaş uzaklaştığını hissetti. Kızın Laszlo’yu öyle her söylenene yaltaklanan bir çocuğa dönüştürmek için konsantrasyonunun tamamına ihtiyacı vardı. Darian zihnini bu kez de Zinser’e yöneltti.

Kadında bir gariplik vardı; sanki gerçekte orada değilmiş gibiydi. Laszlo ile el sıkıştıklarını görmüş olmasa, kadının bir tür 3 boyutlu hologram olduğunu düşünebilirdi. Sürekli onun zihnine ulaşmaya çalışıyordu, ama bu havadaki dumanı tutmaya çalışmaktan farksızdı.

Neden dert ediyorsun ki bunu? Paranı al ve çek git.

Darian içgüdülerini dikkate alması gerektiğini biliyordu, ama korkusu onu bırakmıyordu. Konumunun ne olduğunu anlamak zorundaydı. Zaten Zinser'i bükemezse, belki de para falan da *olmayacaktı*. Ya da iş belli bir noktaya gelirse *bırakıp gitmek* de söz konusu değildi.

Hayır. Onlar...

- Onlar ne? Söz mü vermişlerdi? Şimdi salakça davranan kim acaba?

S'ktir be!

Darian kesik dilini dişinin üstünde dolaştırıp duyduğu acıyı artırdı. Bunu yaparken Zinser'e odaklanarak zonklayan acıyı keskin, delici bir bıçak dalgası halinde yaydı.

Gel bakalım, sürtük. Ne kadar dayanabileceğini görelim bakalım.

Ama hiçbir şey olmadı. Zinser'in zihninin olmayan-pürüzsüz-yüzeyi durgun, akıcı görünümünü korumaya devam etti.

Tamam. Artık oyun oynamak yok.

Darian'ın solukları hızlandı, beyninden bir dalga daha koptu. Yaydığı şiddet duygusu o kadar güçlüydü ki, kendini Zinser'in ahşap sehpanın üzerinden atlamasına hazırladı.

Ama yine hiçbir tepki gelmedi.

Burada neler dönüyor?

Darian sakinleşmeye çalışarak kendini geriye çekti. Yeteneklerini mi kaybediyordu? Hayır, olası değildi bu. Laszlo'yu hâlâ gün gibi aşikâr hissedebiliyordu; duvarın arkasındaki Jill'i de. Yetenekleri yerindeydi.

Ki bu da, Zinser ile ilgili bir sorun olduğu anlamına geliyordu.

Ya da belki sorun değil sadece… Yeni bir... Darian son birkaç ayı düşündü. Laboratuardan uzak durmanın kendi fikri olduğunu düşünmüştü, ama şimdi bundan emin değildi. Zinser'in ondan geri dönmesini istemiş *olmaması* da garipti aslında. Her ne kadar Dietrich kendisini bilinen tüm testlerden geçirmiş olsa da, sürekli yeni deneyler icat edip duruyordu.

Yeni bir şey buldular. Kendilerini korumak için bir yol.

Darian'ın midesi bir anda dehşetle buruldu. Hep avantajlı olduğu konu ona hiçbir zaman yalan söyleyemeyecekleriydi. Evet, Zinser genellikle yarı gerçeklerle konuşurdu, ama Darian hiçbir zaman onda gerçek bir kötü niyet belirtisi algılamamıştı. Ama şimdi, oyunda yeni kurallar vardı.

"Darian?"

Zinser ile Laszlo beklentiyle bakıyordu ona. İkisi de ayaktaydı ve Laszlo mutluluktan neredeyse uçmak üzereydi.

“Ben... Ben…” Darian kekeledi; zihninden son birkaç saniyelik işlenmemiş konuşmaları geçirdi. Laszlo’nun yeni empatlar bulması konusunda bir şeyler... Zinser’in bir yıl önce kendisi üzerinde kullandığı taktiğin aynısıydı bu.

“Elbette... Evet, harika...” Darian kendini gülümsemeye zorladı.

“Mükemmel,” dedi Zinser. “Sen Laszlo’yu test odasına götür. Ben az sonra size katılacağım.”

Ne yapması gerektiği konusunda kararsız kalan Darian yerinden kımıldamadı. Zinser’e o umursamaz tavrının sadece bir kandırmaca olduğunu bildiğini söylemek istiyordu. Ama bu hangi amaca hizmet edecekti ki? Kadının blöfünü görmek, hazırlıklı olmadığı bir dizi olayı tetikleyebilirdi.

“Aklından geçen bir şeyler mi var?” diye sordu Zinser anlamlı bir şekilde.

“Hayır, Samantha.”

“Tamam öyleyse,” Yüzünde şimdi donuk ve riyakarca bir gülümseme vardı. “Sonra görüşürüz.”

Darian ayağa kalktı. “Bu taraftan, Laszlo.”

Kapıya yönelirken onu o korkunç yere hiç getirmemiş olmayı diliyordu.

Zinser kumandayı alıp duvardaki minik alıcıya doğrultmadan önce bir dakika kadar bekledi. Bir *tonnk* sesi duyuldu ve arkasından duvarın bir metrelik bir bölümü öne doğru çıktı. Zinser duvarın gerisindeki odaya girdi.

O içeriye girince yanan lambalar mekânı parlak, beyaz bir ışığa boğdu. Küçük siyah-beyaz ekranın önünde kımıldamadan oturan zayıf kızın elleri kucağında kavuşturulmuştu. Gözlerini ışığa alıştırmak için birkaç kere kırpıştırdı ve sonra Zinser'e baktı.

Jill'in yüzünde meleğimsi bir gülümseme vardı, ama Zinser o ifadeyi daha çok nefret ettiği birinin başına çok kötü şeyler gelmiş olduğunu az önce öğrenen birinin tatmin olmuş sırıtışına benzetti. Jill'in etkisinden korunmuş olduğunu bilse de, kızın yakınlarında olmak onu hep rahatsız ediyordu.

Karşısına oturdu.

"Harika bir iş çıkarttın, Jill. Adam son derece uysaldı. Onu çok zorlaman gerekti mi?"

"Hayır. Daha kapıdan girerken hazırdı. Biraz gergin, ama daha çok heyecanlıydı. Size inanmak istiyordu."

"Ama sen de… Ona bunun için yardım ettin, değil mi?"

Kız başını sallarken gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı.

Laszlo'nun coşkusunu kızın acımasızca iteklemesine bağlamıştı Zinser. Onda Darian'ın inceliğinden eser yoktu. Jill'in etkisi altındakiler, ipleri Darian idare ettiği zamanki yumuşak ve rahat değişikliklerle kıyaslandığında, çırpınan kuklalar gibi davranıyordu.

Yine de buna değerdi. Darian'ı sonsuza dek kontrol altında tutamazlardı. Eninde sonunda onlardan ayrılmaya karar verecekti, onun için de yerini alacak birilerini bulmaya çabalıyorlardı. Jill'i idare etmek çok daha kolaydı.

"Ya Darian?"

Jill'in yüzü gölgelendi. "Benden hoşlanmıyor."

Jill herhangi başka biri olsa, Zinser bu savının doğru olmadığını ileri sürerdi. Ama elbette ki, karşısındaki herhangi biri değildi. O bilirdi.

"O nasıl hissetti, tatlım?" diye yokladı.

"Başlangıçta gergindi. Korkmuş değildi ama… Kendini bir konuda kötü hissediyordu. Suçlu gibi sanki."

"Başka?"

“Onu bükmeye çalıştım, ama karşı koydu,” Jill başını iki yana salladı. “Ne zaman itsem, o da beni geri itiyordu. Çok güçlüydü.”

“Önemli değil,” dedi Zinser. “Başka neler hissetti?”

Jill yüzünü buruşturarak, “Kırgın ve kızgın,” diye yanıtladı. “Kendi acısını size göndermeye çalıştı.”

“Ne?” Zinser öylesine şaşırmıştı ki, korkusunu gizlemeyi başaramadı.

“Sürekli denedi, ama yapamadı. Sonra da korktu.” Jill duyduğu sevinci saklamaya gerek görmüyordu. “O kadar mordu ki… Sanki kusacak gibiydi.”

Jill ellerini karnına bastırmıştı. Zinser onun bunu Darian’ın duygularını taklit etmek için mi, yoksa istemsiz bir tepki olarak mı yaptığından emin değildi.

“Sonra sinsice hisler... Bir şeyler planlar gibi.” Jill’in sesi alçaldı. “Ne yapacaksınız?”

“Onu durduracağım,” dedi Zinser hemen. Zihni deli gibi çalışıyordu. “Hem de bu gece.”

Samantha Zinser yavaşça kolyesini sıvazladı. Dietrich her ne kadar kolyenin onu koruyacağı konusunda garanti vermiş olsa da, yine de ilk testi başarıyla geçmiş olmaktan ötürü kendini daha iyi hissediyordu. O rahibi bulmak gerçek bir şans olmuştu. Peder Sullivan psişik dokunulmazlığının kaynağının *mutlak inancı* olduğunu düşünmüştü, ama sonunda onu koruyanın sadece bir *inanç nesnesi* olduğu anlaşılmıştı.

Dietrich bunu daha önce çözmüş olsa, rahibin kafasını yarıp açmak zorunda kalmazdı. Yine de, fark etmezdi; cehennem diye bir yer varsa, Zinser’in tek yön gidiş bileti çoktan hazırdı. Organizasyon’un yöntemlerini kabulleneli uzun zaman oluyordu.

Ayrıca rahip inançları uğruna ruhu dahil her şeyden vazgeçmeye hazır değilse o zaman bütün bunların ne anlamı kalırdı ki? Hem zaten artık bitmişti. Rahip işlerine yaramıştı; sonra da onu kilisesinin merdivenlerinde bırakmış, yüzüğü hariç her şeyini geri vermişlerdi. Dietrich yüzüğün düşünce dalgalarıyla aynı rezonans frekansında elektromanyetik bir alanı

olduğunu keşfedince, hemen gizlemesi kolay kolyeler şeklinde kopyalarını üretmişti.

Kolyeleri deneklere verdikleri zaman Jill, takan kişinin zihinsel gözünden tümüyle kaybolduğunu söylemişti. Bu tam Zinser'in umduğu şeydi, ama Dietrich bunun biraz daha karmaşık bir soruna neden olacağına dikkatlerini çekmekte gecikmeyecekti.

"Kolyeleri hepimiz birden kullanmaya başlayamayız," dedi Dietrich kesin bir dille.

'*Tam ondan beklenecek klasik bir davranış,*' diye düşündü Zinser. '*Bir zafer anını bir yenilgiye dönüştürmek!*' Etli, biçimsiz ellerinden silik, kötümser karakterine kadar adam hakkındaki neredeyse her şey ona itici geliyordu. Ama o olmazsa da proje hiçbir yere gidemezdi. Adamın o kadar rahatsız edici olmamasını isterdi.

"Hepimiz birden Jill'in algısal haritasından kaybolursak, nedenini merak edecektir. Bu durumda kendisini engellediğimizi anlaması sadece bir an meselesi olur."

"Bizi koruması için sonsuza kadar Darian'ı kullanamayız," dedi Zinser bıkkınlıkla. "Başka seçeneklere ihtiyacımız var."

Dietrich yanıt vermeden önce biraz düşündü. "Eğer yalancı bir imaj –örneğin bir duygu dalgası– yaratırsak, o zaman onu kandırmayı başarabiliriz."

"Bunu yapabilir misin?"

"Sanırım," dedi Dietrich parmaklarıyla sinirli bir şekilde tempo tutarak. "Tesla kutusunu kullanabiliriz."

Zinser altı aylık çabaları düşündü. "O şeyin çalışmadığını sanıyordum." Tesla'nın notlarından yararlanan Dietrich, herkesin duygularını yaymak için kullanabileceği bir aygıt tasarlamıştı. Ama düzenek uygulamada başarısız olmuştu.

Dietrich terden parlayan alnını sildi. "Aslında çalıştı, ama sizin istediğiniz şekilde değil. Tesla kutusu duyguları yaymayı başardı; sadece bunu çok zayıf bir şekilde ve çok dar bir frekans bandında yaptı."

“Bunun bize nasıl yardımı olacak?” diye sordu Zinser.

“Aygıtın çalışmamasının nedeni, yaydığı dalgaların yeteri kadar güçlü olmaması ve onların kişiye özel olma...”

“*Sadede gel*, Doktor!”

“Bu yansıtmaları özelleştirilmiş hayalet imzalar olarak kullanabiliriz. Yani sizi mutlu bir anınızda kaydedip, sonra da aygıtı bu mutluluğu sonsuz bir döngü içinde yaymak üzere programlayabilirim. Kolyeler gerçek duygularımızı maskeleyeceğinden, Jill sadece bizim önceden kaydedilmiş duygularımızı algılayacaktır.”

“Bunu hemen yap.”

Bir hafta sonra Dietrich bir sedyenin üzerinde yatan Zinser’in kafa derisine sekiz elektrot yerleştiriyordu. Onun duygularını kaydetmeye hazırdı, ama endişeli ya da aldatıcı duygular içinde olmamaya çalışmak, pembe filleri düşünmemek gibi bir şeydi.

Jill ile doğrudan muhatap olmaya da zaten o nedenden ötürü karşı çıkmıştı: Davranışlarını kontrol edemiyordu. Darian ileyken bu önemli değildi, çünkü o bencil bir yırtıcıydı ve Zinser’in gerçek kişiliğinden rahatsızlık duymuyordu. Dahası, Organizasyon’un onun yeteneklerine erişimini sağlayan etken güven değil, paraydı.

Ve Zinser, Jill’den çok daha fazlasını istiyordu. Ona kılavuzluk yapmak, dünyayı kendi gördüğü gibi görmesi için onu şekillendirmek istiyordu. Tüm bunlardan ötürü, gerçek duygularını saklayacak bir yol bulana kadar yanında Darian olmadan Jill ile karşılaşmamaya büyük özen göstermişti.

Kızı eğitmek için başka insanlar tutup, kendisi kapalı devre televizyondan izledi. O arada da ona hediye ettiği özel tasarım saat ve küpeler tarafından ölçülen biyometrikleri gözlemledi. Bunlar Jill’in yaşamsal parametrelerini ölçüp, duygusal durumunun grafiğine dönüştürüyordu. Jill’in yetenekleriyle karşılaştırıldığında ilkel bir aygıttı, ama kızın dini inançlarının yok edilmesi için yapılan çalışmaların işe yaramadığını anlamaya yetecek kadar iyi çalışıyorlardı.

Hayır, Zinser’in bir kilise yetimhanesinde yetişmiş olmanın yarattığı hasarı ortadan kaldırmak için önce onun ruhuna erişmesi gerekecekti. Ve bunu yapabilmek için de, Jill’in ona güvenmesine ihtiyacı vardı ve kendi duyguları rahatlıkla okuyabileceği bir şekilde kızın önüne serilirse bu asla gerçekleşmezdi.

Zinser tüm bunlardan ötürü, Dietrich'in aygıtlarına bağlı olarak soğuk metal masanın üzerinde yatarken olabildiğince derin bir ruhsal sıcaklık duygusu yaymaya çalıştı. Sonuç tatminkâr olmayınca Dietrich, Jill ile karşılaşmalarında kullanabileceği bir dizi 'duygusunu' kaydedebilecek kadar rahatlaması için ona bir doz methylenedioxymethamphetamine [8] vermek zorunda kaldı.

8 Bilinen sokak adıyla *ecstasy.* (ç.n.)

Ertesi gün Zinser kolyeyi boynuna taktı, küçük siyah Tesla kutusunu kemerine yerleştirdi ve ilk defa Jill ile kadın kadına konuştu. Eğer kendisi de bir empat olsaydı, Dietrich'in cihazının yaydığı duyguların sadece dostça değil, aynı zamanda sevgi dolu olduğunu hissederdi.

Böylece Zinser'in ruhunun derinliklerine bakan kız, başka bir kadında görmek için yaşam boyu beklediği şeyi buldu. Ve Jill Willoughby'nin yanlışlıkla baştan çıkartılması böyle başladı.

29

Laszlo'ya laboratuarı gezdirirken Darian her bilim insanının Zinser gibi sahte bir duygusal maskesi olduğunu düşünüyordu. Hepsinin görünümü özgündü, ama hepsi aynı tekdüze, birbirini tekrarlayan niteliğe sahipti. Turun sonuna doğru Darian'ın zihni sürekli algıladığı ve her nasılsa yinelenen duygulardan ötürü karışmıştı. Onları engellemeye çalıştı, ama zihni tıpkı kırık bir dişin üzerinde gezinme eğilimi gösteren dil gibi sürekli olarak o yavaş, değişmeyen ritme doğru çekiliyordu.

Zinser'in ofisine döndüklerinde Darian kararını vermişti. Ertesi sabah kaçacaklardı. Paralı ya da parasız, oradan cehennem olup gidecekti. Ofise

girerken inanılmaz bir heyecan dalgasının benliğini sarmaladığını hissetti. Önce kafası karıştı, ama sonra hemen bu duygunun kendisine ait olmadığını farketti. Jill'e aitti.

Korkunç bir önsezi etrafını sardı. Şampanya şişesini işte o zaman gördü. Ve anladı.

Zinser neşe dalgalarından oluşan bir bulutun içinden, "Kutlama zamanıdır diye düşündüm," dedi. Şampanya şişesini aldı ve masanın üstündeki üç kadehi doldurdu. Birini Darian'a ötekini Laszlo'ya uzattıktan sonra kendisininkini alıp kaldırdı.

"Empatik bir geleceğe," dedi.

Laszlo kadehini önce Zinser'inkine, sonra da Darian'ınkine dokundurdu. Darian bardağı Laszlo'nun elinden alıp yere çarpmak istiyordu, ama orada öylece durup, hiçbir şey yapamadan sevdiği adamın kadehi dudaklarına götürüşünü seyretti. Zinser de aynısını yapıp kendi içkisinden küçük bir yudum aldı. Laszlo kendisine döndüğünde, Darian ilacın onun zihnini bulandırmaya başladığını sezebiliyordu.

Bakışlarını odaklamaya çalışan Laszlo gözlerini kırpıştırdı. "Kendimi… Ben biraz…" Elinden kayan bardak masaya düşüp paramparça oldu.

Kendi kadehini fırlatıp atan Darian, bayılmadan bir an önce Laszlo'yu koltukaltlarından kavradı. Zinser'in de yardımıyla bedenini yere yatırdılar. Gözleri Laszlo'un baygın vücudunun üzerinden birbiriyle buluştu.

"Keşke daha değişik şekilde olsaydı," dedi Zinser.

Ve aynı anda iki güvenlik görevlisi odaya girdi. Darian içgüdüsel olarak onların zihinlerine uzandı, ama erişilecek bir şey yoktu. Bilim adamlarınınki gibi sahte maskeler bile takmamışlardı; adamların zihni tümüyle boştu ya da düşüncelerini gizleyen ve her yöne uzayıp giden sonsuz duvarlarla çevriliydi.

Zinser bir adım gerilerken, "Bunu olduğundan daha da zor hale getirme lütfen," dedi.

Laszlo'nun gevşemiş yüzüne bakan Darian onun yanağını okşadı. "Ona ne yapacaksınız?"

"Mutlu olacak. Bunu bizzat sağlayacağım."

Darian ayağa kalkarken elini duvara doğru salladı. "Yani *o* sağlayacak demek istiyorsun."

Zinser omuz silkti.

Ve Darian bir anda kontrolünü kaybedip yumruğunu sıktı ve kolunu savurdu. Darbe Zinser'in çenesine çarpınca keskin bir acı duydu.

Kadının maskesi çok kısa bir an için eridi ve Darian onun sahte mutluluğunun ardındaki gerçek duygularını gördü. Sonra Zinser'in başı geriye savruldu, o yapış yapış, yapmacık duygular geri geldi. Güvenlik elemanları onu kollarından yakalayıp geriye çekti.

"Seni kullanıyor, Jill!" diye bağırdı Darian. "Bana ne yaptıklarına bak! Sana da aynısı olacak! Onlara izin verme…"

"Sustur onu!" diye bağırdı Zinser. "Şimdi!"

Adamlardan biri bir eliyle ağzını kapatınca yoğun, iğneli bir heyecan sisi Darian'ın zihnini doldurdu. Fırsatı değerlendirerek adama saf, delirtici bir korku dalgası gönderdi. Dehşetle çığlık atan adam elini çekti ve bağırarak kendini odadan dışarıya attı.

Darian öteki görevli tepki göstermeye fırsat bulamadan hızla döndü ve onu ensesinden yakaladı. Adamın şaşkınlığını kavrayınca ergimiş metal kıvamında bir öfke savurdu.

Ardından ezici ve yapışkan bir kesinlik duygusu gönderirken başıyla Zinser'i işaret ederek. "Bu kaltak karını öldürttü," dedi "Ve şimdi de *seni* öldürmek istiyor." Kesinlik duygusunu adamın duyduğu öfkeyle birleştirdi. "Önce sen onu öldürmezsen bittin."

Adam sözcükler daha ağzından çıkar çıkmaz onu bir kenara iterek Zinser'e hamle etti. Yumruğunu savurmaya hazır halde atılmıştı. Zinser eğilerek ilk darbeyi kıl payıyla geçiştirdi.

"Dur, Tom!" diye bağırdı. "Seni kandırdı! Yapmak istediğin bu değil!"

Adam yavaşladı, yine de Zinser'i boğazından yakaladı. O arada Darian kendini kapıya doğru attı, ama dışarıya çıkamadan felç edici bir keder duygusu birden tüm benliğini sardı. Güvenlik görevlisi Zinser'i yere bırakırken gözleri yaşla dolu halde geriye döndü.

Zinser bir eliyle incinen boynunu tutup, öbür eliyle de Darian'ı göstererek soluk soluğa bağırdı. "Bayılt onu!"

Adam sanki bir rüyadan uyanır gibi önce Zinser'e sonra Darian'a baktı. Tekrar Darian'a yöneldiğinde bakışlarında artık hiçbir kararsızlık ifadesi yoktu. Masanın üzerinden aldığı yarısı boş şampanya şişesini havada geniş bir yay çizerek savurdu. Darian başında hissettiği korkunç acıyla eşzamanlı bir çarpma sesi duydu.

Yere düşmeden önce gördüğü son şey Laszlo'nun masum yüzüydü. Karanlığa gömülürken aklından son bir düşünce geçti.

Bağışla beni.

Tom kendisine doğru bir adım atınca Zinser elinde olmadan irkildi. Her ne kadar iri kıyım görevlinin artık Darian'ın etkisinde olmadığını bilse de, kendine engel olamamıştı.

Adamın yardım için uzattığı eli sert bir şekilde itti. "Ben iyiyim," dedi boğuk bir sesle ve ayağa kalkmak için kanepenin kenarına tutundu.

Odanın etrafında dönmesinin durmasını bekledi, sonra yavaşça berelenmiş boğazını ovdu; adamın nefes borusunu ezmesine ramak kalmıştı. Onu suçlamak istiyordu, ama asıl suçun kendinde olduğunun farkındaydı; Darian'ın kararlılığını küçümsemişti.

Yerde baygın yatan kadına baktı. Kolları, bacakları savrulmuş, bir kulağı kana bulanmıştı. Büyük olasılıkla bir süre daha da baygın kalacaktı, ama hiçbir şey şansa bırakılamazdı.

"Kelepçele onu," diye emretti kısık bir sesle.

"Peki efendim." Tom eğilip Darian'ı sırtüstü çevirdi ve kelepçeyi bileklerine geçirdi.

Zinser ancak o zaman rahat bir nefes aldı. Darian'ın ellerinin bağlı olmasından ötürü memnundu, ama özel olarak tasarlanmış kelepçelerin asıl amacı, onun düşüncelerini etrafa göndermesine engel olmaktı.

"Onu revire götür. Ayılmasını istemiyorum. Dr. Joo'ya da söyle, onu baygın tutsun."

Tom başını sallayarak Laszlo'yu gösterip, "Bu ne olacak?" diye sordu.

"Aynısı onun için de geçerli."

Arkasını dönen Zinser saçlarını düzeltti, uzaktan kumandayı aldı ve bir düğmeye bastı. Gizli kapı açıldığı anda Jill dışarıya fırlayıp ona sarıldı. Zinser korkusunu bastırmaya ve tenine dokunmamaya dikkat ederek kızın sırtını sıvazladı.

"İyi misin, Samantha?"

"Şşşş! Sakin ol, tatlım. Ben iyiyim."

“Darian neden öyle söyledi…”

“O hasta,” dedi Zinser kızın sorusunu yarıda keserek. “Tek istediğimiz yardım etmek, ama o kendisine zarar vereceğimizi sanıyor.” Yavaşça iterek Jill’i bedeninden uzaklaştırdı ve omuzlarından sıkıca tuttu. “Sana asla zarar veremem, Jill. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Jill bir an için onun gözlerine baktı, sonra başını salladı. “Biliyorum. Seni seviyorum, Samantha.”

Zinser yüzündeki hüzünlü gülümsemeyi hiç bozmadı. “Ben de seni seviyorum.”

Kız ona tekrar sarılırken, Zinser kızın gerçeği anlaması halinde ne olacağını düşündü. Dietrich’in de beklediği gibi giderek güçlenmeye devam ederse, o zaman Darian’ın patlaması onunkinin yanında bir çocuğun öfke krizi gibi kalacaktı. Ve eğer kolyeler Jill’in yansıtmalarını engelleyecek kadar güçlü değilse…

İşte o zaman Tanrı’ya sığınmaktan başka çareleri kalmayacaktı.

30

Laszlo gözlerini kırpıştırdı. Yutkunmaya çalıştı, ama ağzının içi kupkuruydu.

“İçin şunu.”

Samantha’nın yüzü gözlerinin önünde netleşti. Dudaklarını biraz aralayınca ağzına bir pipet yerleştirildi. Laszlo buz gibi suyu yavaşça içine çekip kurumuş boğazından aşağıya akıttı.

“Bayıldınız,” dedi Samantha. “Benim hatamdı. Doktor Dietrich o kan örneğini aldıktan sonra size alkol vermemeliydim. Son derece üzgünüm.”

“Darian nerede?”

“Gitmesi gerekti. Indiana’da bir empat daha bulduğumuzu düşünüyoruz. Onu kontrol edecek.”

Laszlo tam Darian’ın neden ayılmasını beklemeden ve veda etmeden fırlayıp gitmek zorunda kaldığını düşünürken üzerine bir kesinlik hissi çöktü. Ona gülerek bakan Samantha’ya döndü. O kadın güvenebileceği birisiydi. Öyle olmasa Darian onu asla laboratuara getirmezdi. Ayrıca kendisine neden yalan söyleyecekti ki?

“Burada olmanız beni çok memnun etti,” dedi Zinser.

“Teşekkürler,” diye yanıt verdi Laszlo ve boğazına birden, hiç neden yokken bir düğüm gelip yerleşti.

O son sözleri içtenlikle söylemişti. Gerçek benliğini saklamak zorunda kalmayacağı bir yerde olmak harikaydı. Samantha’nın gözlerinin içine bakıp gülümsedi. Kendini evinde hissediyordu.

Darian gözlerini açıp etrafına bakındı. Odada yalnızdı, ama kapının telli camından dışarıdaki adamın siluetini seçebiliyordu. Zihnini yaydı, ama hiçbir şey -daha önce hissetmiş olduğu o yinelenen sahte maskeleri bile- hissetmedi.

Aman Tanrım!… Ne yaptılar bunlar?

Seni iğdiş ettiler; yaptıkları bu. Çekip gitmene izin vereceklerini mi sanıyordun?

Evet, öyle sanmıştı. Hep ortadan kaybolabileceğini düşünmüştü. Ne büyük aptallık!

Diğerleri için de böyle olmuş olmalı. Yüce Tanrım! Buna nasıl dayanabiliyorlar? Bu soyutlanma, bu yalnızlık…

Bağırmamak için dudaklarını ısırdı. Onu orada öyle tutamazlardı.

Niye tutamasınlar ki? O çocukları sana kaçırtmadan önce evsiz adamları bükmene izin verdiler. Seni burada sonsuza dek kilit altında tutmayacaklarını düşünmeni sağlayan ne ki?

Darian üstündeki deli gömleğine baktı, sonra gözetleme kamerasını bulana kadar bakışlarıyla tavanı taradı.

“Zinser’e konuşmaya hazır olduğumu söyle,” dedi doğrudan kameraya bakarak.

Duvardaki saati seyrederken sonsuzluk gibi gelen dört dakika yavaş yavaş geçti. Sonunda kapı bir *klik* sesiyle birlikte açıldı.

“Pencereden izle,” dedi Zinser nöbetçiye. Sözlerini Darian’dan saklamaya çalışmamıştı bile. “Tutukluyu serbest bırakır gibi bir hareket yaparsam ikimizi de bayılt ve beni hemen revire götür.”

“Peki efendim.”

Zinser içeriye girince nöbetçi kapıyı kapattı. Darian, içgüdüsel olarak kadının duygularını algılamaya çalıştı. Empire State binasını itmeye çalışsa daha kolay olurdu.

“Bana ne yaptın?” diye sordu inleyerek.

“İşbirliği yaparsan düzeltilemeyecek bir şey değil.”

“Ne istiyorsun?”

“Laszlo’yu.”

“O zaten senin.”

“Evet ama senin birden ortadan kaybolmanı açıklama konusunda sorunumuz da var.”

“Sana yardım etmeyeceğim.”

“Etmezsen burada daha çok, çok uzun süre kalırsın.” Zinser duraksadı. “Ve bir daha da asla bir insanın duygularını hissedemezsin.”

Darian onun ifadesiz yüzünü okumaya çalıştı, ama tüm ömrünü başkalarının zihinlerinin içine bakarak geçirmiş de olsa, kadının duygularını sezmeyi başaramadı.

“Onu bırakırsan sana başka birisini bulman için yardım ederim,” dedi. “Daha güçlü birisini.”

“Bu bir pazarlık değil, Darian. Artık sana güvenemem.”

“Peki, *benim* sana güvenmem mi gerekiyor?”

“Sana düşünmen için yarına kadar süre veriyorum. Kararını bana sabah söylersin.”

Zinser nöbetçiye kapıyı açmasını işaret etti. Dışarıya çıkınca pencerenin önüne bir panel çekti. İki saniye sonra ışıklar söndü ve Darian karanlığa gömüldü. Birden daha önceden hiç karanlıkta yalnız kalmamış olduğunu fark etti.

Çünkü Darian Washington hiç yalnız olmamıştı.

Gözlerini kapattığı zaman hep ona huzur veren duygularla, başka zihinlerin kıpırtılarıyla sarılı olurdu. Ama şimdi hiçbir şey yoktu. Hiçbir duygu. Huzuru ciğerlerine dolan havanın hışırtısında arayarak derin bir soluk aldı.

Yalnız başınasın. Yalnız. Yal...

- YAPMA. Soluk almana odaklan: Al… Ver… Al… Ver...

Karanlıkta yalnız başına. Bir hiçlik. Canlı canlı gömülmüş gibi. Ya da ölü. Ölüm böyle bir şey olmalı. Sonsuza dek hiçlik. Görüntü yok, ses yok, his yok. Sadece boş bir karanlık. Tek başına...

- Tanrı aşkına, yirmi dokuz yaşındayım! Karanlıkta birkaç saat yalnız başıma kalabilirim.

Ama ya birkaç saat değilse? Ya birkaç günse? Ya da birkaç hafta? Ya da AYLAR boyu? Ya… Ya YILLARSA? Belki de...

- Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. Bunu...

Kimi kandırıyorsun? Beş dakikadan az oldu ve sen çıldırmanın eşiğine geldin bile! Birkaç günden sonra ne olacağını sanıyorsun? Ya bu senin hayatınsa, karanlıkta tek başına ölmeye mahkumsan? Tüm dünyadan soyutlanmış olarak. Kesinlikle, tamamen yalnız. Sonsuza dek. Ebediyen…

Sesi o zaman duydu. Yaralı bir hayvanın çıkardığı hafif bir inleme gibiydi. O korkunç inlemenin kendi boğazından çıktığını anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Ve sonra çığlık çığlığa haykırmaya başladı. Öyle ne kadar bağırdığını bilmiyordu. Tek bildiği, kimsenin gelmediğiydi.

Ve hiçlik sonsuzluğa yayıldı.

Roger kahvaltıdan sonra onları sınıfa götürdü. Aslında gidecek fazla bir yol yoktu. Okul tesisleri oldukça büyük bir alan kaplıyor olsa da, Elijah ile Winter'in hayatı 1. Seviye'nin bir köşesinde geçecekti.

Sınıfa giren Elijah ilk anda hayal kırıklığı yaşadı. Son derece sıradan bir yerdi: Karatahta, öğretmen masası, küçük ahşaptan masa ve sandalyeler, duvarlarda haritalar ve tarihi kişiliklerin resimleri.

Odada garip olan tek şey, hiç pencere olmayışıydı. Tesisteki öteki tüm odalar gibi dış dünyaya açılan tek bir pencere dahi yoktu. Onun yerine duvarlardan biri tümüyle yarı şeffaf bir Plexiglas panoyla kaplanmıştı. Elijah ile Winter odanın ortasında yan yana oturdu. Etraflarındaki boş masalar gözaltına alındıkları hissi yaratıyordu.

Yerlerine yeni oturmuşlardı ki, kapı açıldı ve içeriye bir kadın girdi. Uzun boylu ve çekici biriydi; üstünde beyaz bluz, lacivert spor ceket ve bunlara uyan bir etek vardı. Roger gibi o da son derece mutlu ve sevecen biri gibi duruyordu. Rengi parlak kızıl damarlarla bezeli koyu bir maviydi.

"Günaydın," dedi karatahtanın önüne doğru yürüyerek. "Adım Samantha Zinser ve bu Oppenheimer okulunun yöneticisiyim. Buraya hoş geldiniz demek, ne yapmaya çalıştığımızı anlatmak ve sizlerden beklenenin neler olduğunu anlatmak için geldim."

Öğretmen masasının etrafında dolaştı ve uzun bacaklarını üst üste atarak oturdu. "Biz burada oldukça serbest davranırız; onun için bir sorunuz varsa, lütfen çekinmeden sorun."

Elijah ürkek bir şekilde elini kaldırdı. Kendini biraz aptal gibi hissediyordu, ama Bayan Zinser'in sözünü kesmek de istemiyordu.

"El kaldırmaya gerek yok, Elijah. Aklından ne geçiyor?"

"Bay Kuehl de burada ders verecek mi?"

Renkleri değişmese de Zinser'in yüzündeki gülümseme bir an için kaybolmuştu. "Bay Kuehl şu anda başka projeler üzerinde çalışıyor, ama ileride onu göreceğinizi sanıyorum."

"Ya Bayan Washington?" diye sordu Winter.

Zinser'in gülümsemesi bu kez bocalamaktan ziyade yüzünde dondu. Gözlerindeki cana yakın ifadeden eser kalmadı. Elijah kadının neşeli

renklerini o kadar açık olarak görüyor olmasa, onun kızmış olduğunu düşünürdü.

“Bayan Washington da aynı şekilde, şu anda müsait değil.” Bir an duraksayan Zinser devam etti. “Başlamadan önce, size birini tanıştırmak istiyorum. Darian... Bayan Washington’un size söyleyip söylemediğini bilmiyorum, ama Oppenheimer’daki tek öğrenci siz değilsiniz.”

Elijah ile Winter birbirine baktı. Winter’in bakışı iyimserken, Elijah’ınki endişeliydi. Başka öğrenciler demek, gruplaşma demekti. Ve gruplaşma da dışarıda kalanlar anlamına geliyordu. Yani Elijah’ın Winter ile olan arkadaşlığı kısa bir süre sonra apansız sona erecek demekti.

Tam o sırada sınıfın ön tarafındaki kapı açıldı ve içeriye sırık gibi, ince yapılı bir kız girdi. Boyuna bakılırsa onlardan daha büyük olduğu belliydi; bir onuncu sınıf öğrencisi olmalıydı. Kız, Elijah ile Winter’i şüpheci bakışlarla süzdükten sonra gözlerini Zinser’e çevirdi.

“Mükemmel zamanlama,” dedi Zinser. “Ben de tam senden bahsediyordum. Bu Jill Willoughby. Jill, bunlar da Elijah Cohen ile Winter Zhi. Buradaki çalışmalarında sana katılacaklar.”

“Merhaba,” dedi Jill.

Her ne kadar yüzünde kibar bir gülümseme belirse de, Elijah yoğun mor kıskançlığı hemen farketti. Jill gözlerini onunkilere dikti. Elijah fiziksel olarak gözlerini başka tarafa çevirdi, ama onun gösterişli renklerine elinde olmadan zihin gözüyle bakmaya devam etti.

Birden çok yoğun bir baskı hissetti; sanki görünmez bir el sıkarak canını çıkarıyordu. Jill’in renkleri bir anda solgunlaşıp neredeyse görünmez hale geldi. Elijah yutkundu. Jill bir şekilde onun baktığını hissetmiş ve zihnini ona kapatmıştı.

Elbette. Oda bizlerden biri çünkü.

Ama yeteneklerini Winter, Bay Kuehl ve Bayan Washington ile paylaştığını öğrendiği zaman duyduğu yakınlık hissinin aksine, Jill’e baktığı zaman hissettikleri bambaşkaydı. Tamamen farklı bir duyguydu.

Korkuydu bu.

Oda ışığa boğulunca Darian gözlerini açtı. Kapı ağır, metalik bir sesle açıldı. Zinser gözlerinde ödün vermez bir bakışla odaya girdi.

“Kararını verdin mi?”

“Evet,” dedi Darian çatlak bir sesle. Ne kadar süreyle bağırmış olduğunu düşündü. Bir gece mi; yoksa iki mi? Bilmiyordu. Tek bildiği, ona yıllar gibi geldiğiydi. “Sana yardım edeceğim. Sadece… Sadece beni bir daha yalnız bırakma.”

“Bırakmam.”

Darian titrek bir soluk aldı. “Ne yapmamı istiyorsun?”

Dietrich telefonu kaldırdı, birkaç saniye sonra ahizeyi Laszlo’ya uzattı. “Size.”

Laszlo rulo kâğıtla kaplı muayene masasından atlayıp, üzerindeki hastane önlüğünün arkasını kapalı tutmaya gayret ederek adama doğru ilerledi. Soğuk plastik ahizeyi kulağına dayadı.

“Alo?”

“Merhaba tatlım,” dedi Darian. Sesi boğuk ve çatlak çıkıyordu. “Sana veda etmeden gittiğim için özür dilerim, ama Samantha’nın olası vaka olarak belirlediği bir oğlan vardı. Neticede… Akıl hastanesine kaldırıldı.”

Laszlo bir an kendini de bir akıl hastanesine kapatılmış olarak düşündü. Akıl sağlığını kemiren tüm o vahşi, dağınık zihinler… Ürperdi.

“Ne hissettiğini anlıyorum. Ne zaman dönüyorsun?”

“Yarın,” dedi Darian ağlamaklı bir sesle. “Laszlo… Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, canım.”

Laszlo onun bir şey daha söylemek üzere olduğunu düşündü, ama sadece yavaşça kapanan telefonun sesini duydu. Yerine koymadan önce ahizeyi bir an daha kulağında tuttu.

“Her şey yolunda mı?”

Dietrich’e döndü. Doktor terden sırılsıklam olmuştu, ama görünüşe göre bu onun için normaldi; sabah saatlerinin oldukça önemli bir bölümünü alnında biriken terleri silerek, ya da avuçlarını beyaz laboratuar önlüğüyle kurulayarak geçirmişti.

Laszlo ağzından çıkan sözcüğe kendi de pek inanmayarak, “Her şey yolunda,” dedi.

“Devam etmeye hazır mısınız?”

Neşeyle karışık bir heyecan dalgası benliğini sarınca, “Elbette,” dedi ve yeni kazınmış kafa derisini sıvazladı. Sonra tekrar rulo kâğıt kaplı muayene masasına oturdu. “Sırada ne var?”

Laszlo ertesi sabah erkenden uyandı. En azından o erken olduğunu düşünüyordu; penceresiz odasında bunu kesin olarak söylemek zordu. Sol kolunu uzatınca hafifçe inledi. Önceki gün o kadar iğne yedikten sonra canı hâlâ acıyordu. Sırtüstü dönüp bakışlarını beyaz tavana dikti. Hiçbir özelliği olmayan, dümdüz bir tavandı. Darian’ın yatak odasının tavanıysa, üst üste atılan sayısız kat boyadan ötürü çatlaklarla doluydu.

Onu özlüyordu. Garipti bu, çünkü daha iki ay önce yalnızlığından son derece hoşnuttu. Ama şimdi her şey değişmişti. Organizasyon’un bir parçası olmaktan ne kadar mutlu ve heyecanlı olsa da, bu duygular Darian ile birlikteyken hissettiklerinin yanında hiç kalırdı. Tam o sırada kapısına vuruldu.

“Girin.”

Kapı kolunun dönüşünü seyretti. Samantha asık bir yüzle eşikte duruyordu. Kadının derin kederini hissetti: Hain bir bulut gibi çalkalanan ekşimiş süt kokusu.

“Ne oldu?” diye sordu üzerindeki yorganı atıp yatağın içinde oturarak.

“Size göstermem gereken bir şey var.”

Laszlo hemen üstüne bir bornoz alıp Samantha’yı izleyerek odadan çıktı.

“Darian mı? Ona bir şey mi oldu? Ya çocuklar? İyiler mi?”

Samantha yanıt vermedi. Laszlo herhangi bir tepki algılayabilmek için onun zihnini yoklamaya çalıştı, ama kadının derin melankolisi hiç değişmiyordu. Bir kıpırtı bile yoktu. Ofisine girdiler. Daha önce o kadar dostane görünen oda şimdi karanlık ve kasvetliydi sanki.

Samantha hiçbir şey söylemeden televizyonu açtı. Önce gürültülü bir hışırtı duyuldu, ardından ekran aydınlandı. Video cihazına etiketsiz bir kaset

soktu.

Birkaç *klik* sesinden sonra hafif bir vınlama duyuldu ve ekranda ciddi yüzlü, gri saçlı bir sunucunun görüntüsü belirdi.

> “Hamilton Merkezi’ndeyiz. Şimdi olay yerindeki Sarah Sanders’e canlı bağlanıyoruz. Sarah?”

Görüntü aşırı makyaj yapmış esmer bir kadına dönüştü. Kadının arkasında yanmakta olan bir bina görünüyordu. Alevler gökyüzünün oluşturduğu gri fonun önünde sarıyla turuncu arasında gidip gelen renklerle parlıyordu.

> “Teşekkürler, Jim!”

Muhabir sürekli çalan sirenlerin sesini bastırabilmek için bağırıyordu.

> Şu anda Terre Haute’deki Hamilton Merkezi’ndeyim! Gördüğünüz gibi, tüm bina alevler içinde! Güvenlik sistemindeki bir arızadan ötürü 103 hasta ve 57 personelin tamamı içeride kapalı kaldı! Kurtarma işlemleri devam ettiği halde, şu ana kadar gelen bilgilere göre kurtulan olmadı. Bu son dakika haberi hakkında...”

Samantha kumandanın düğmesine bastı ve ekrandaki görüntü nokta haline gelip kayboldu. Sonra Laszlo’ya doğru döndü.

“Çok üzgünüm.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Laszlo. Anlamıştı, ama gerçeği kabullenmek istemiyordu.

“Darian da oradaydı. Küçük bir çocuğu kurtarmak için içeriye daldı. İkisi de çıkmayı başaramadı.”

“Hayır,” dedi Laszlo başını sallayarak. “Bundan emin olamazsınız.”

“Hiç kurtulan olmadı.”

“Yapamaz… Yapamaz… Yapamaz…”

“Gerçekten üzgünüm.”

Laszlo’nun zihni kendini yavaş yavaş o ezici gerçeğin etrafına sarmaladı.

Gerçek anlamda âşık olduğu ilk ve tek kadın… Ölmüştü.

Yirmi metre aşağıda, Darian, hücresinin beyaz duvarlarına bakıyordu. Yakıcı bir üzüntü meteor gibi, boşluğu yardı. Ağlamaya başladı.

32

“İnandı mı?”

“Evet. Evine giderken çökmüştü.”

“Gitmesine izin mi verdin?”

“Merak etme. Onu sürekli gözetim altında tutuyoruz. Bir süre sonra geri döner.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“İşinden istifa etti. En sevgili öğrencilerini yitirdi. Hiçbir şeyi kalmadı.”

“Günaydın,” dedi Elijah neşe içinde.

“Selam.” Winter onun karşısına oturdu. Yaşamları daha ilk haftada rutine dönmüştü. Winter eblehçe bir sevimlilik bulduğu Elijah’dan hoşlanıyordu, ama arkadaşlarını da özlemişti. Ama orada öğrendikleri, Bay Kuehl’in öğrettiklerinden bile kat kat ilginçti.

Kız tam servis görevlisine işaret etmek üzereyken, Elijah, “Ben senin için de ısmarladım,” dedi

Winter şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. “Öyle mi?”

“Hep aynı şeyi yiyorsun. Ben de seni z-z-zahmetten kurtarayım dedim.”

“Teşekkürler. Çok naziksin.”

Omuz silken Elijah utangaç bakışlarını yere indirdi. Winter ise içinden kendini azarlıyordu. Sözcüklerini daha dikkatli seçmeliydi. Elijah'ın titrek ve hafif melodik ses tonundan kendisinden hoşlandığını anlamamaya imkan yoktu. Üstelik bu hoşlanma arkadaşlık anlamında değildi. Öteki türlü *hoşlanmak* idi yani. Onu yüreklendirecek şeyler söylememeliydi; bu sadece onun çocuksu aşkını güçlendirmeye yarardı.

Konuyu değiştirmek için, "Sizinkilerle konuştun mu?" diye sordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Anneme kalsa, h-h-her yemekten önce ve sonra konuşurduk. Neyse ki, babam onu günde bir defa ile sınırladı."

"Biliyorum, benim annem de aynen öyle," Winter duraksadı. "Ona şeyden bahsetmedin değil mi? Hani…"

"Deli misin? Burası hoşuma gidiyor. Annem gerçeği öğrenecek olsa, b-b-babam beni eve götürmek için ilk uçağa atlayıp gelirdi."

O sırada servis görevlisi gelip yumurtalarını masaya bıraktı. Winter bir parça kızarmış ekmeği yumurtanın sarısına batırıp ağzına attı. Mükemmel. Evdeyken kahvaltıda mısır gevreğinden başka bir şey olmazdı. Oppenheimer'da olmak bir otelde yaşamaktan farksızdı.

Portakal suyunu yudumlarken mırıldandı: "Jill neden bizimle birlikte yemiyor sence?"

"Bence asıl soru şu: Neden bizimle aynı bölümde kalmıyor?"

Winter omuz silkti.

"Demek istediğim," diye devam etti Elijah, "Onun öyküsü ne? Bizimle aynı okulda mı, değil mi?"

"Bana sorarsan, değil."

"Bence de öyle. Ama neden? Bizden daha büyük olduğu için mi?"

"Hayır," dedi Winter bir lokma yumurtayı mideye indirirken. "Bence bizden farklı olduğu için."

"Yani daha mı güçlü demek istiyorsun?"

"Bunu sen de duyuyor musun?" diye sordu Winter.

"*Görüyorum*," diye düzeltti Elijah.

Elijah'ın ruh hallerini duymaktan ziyade gördüğünü anımsayan Winter başını salladı. O kadar garipti ki. Birine baktığı zaman gözlerinin önünde renk bulutlarının oluşmasını hayal bile edemiyordu. Duyguları gamlarda bir

aşağı, bir yukarı gidip gelen insanların kendine özgü tınıdaki şarkılarını duymak çok daha doğaldı.

“Belki onun için değişik planları vardır,” dedi Elijah yüksek sesle düşünür gibi.

Winter gözlerini kıstı. “Ne demek, *planlar*?”

Elijah ona doğru eğilip sesini alçalttı. “Biliyorsun işte. *Dolap. Strateji. Düzen.* Akıllarında insanlara y-y-yönelik iyi niyetin ötesinde başka bir şeyler olması lazım. Sana da öyle gelmiyor mu? Yoksa bütün bunları neden yapsınlar ki?”

“Bütün neleri?” diye sordu Winter. Kendini biraz aptal gibi hissetmişti.

Elijah başını belli belirsiz döndürüp etrafını göstererek, “*Bunları*,” diye fısıldadı. “Bu yemekler. Odalarımız. Bence b-b-biraz fazla. Bir şeyler istiyorlar. *Bizden*.”

Winter’in içinde birden o mükemmel kahvaltıyı bitirmek için hiçbir istek kalmadı. “Bunu ne kadar zamandır düşünüyorsun?” diye sordu. O da sesini alçaltmıştı.

“B-b-birkaç günden beri. Yani... Beni yanlış anlama... Burayı seviyorum. Ama babam her zaman hayatta hiçbir şeyin bedava olmadığını söyler. Ve bu da bugüne kadar g-g-gördüğüm en iyi hiçbir şey. İşte bu yüzden de içimde Bayan Zinser’in bize olan biteni eksiksiz anlatmadığına dair bir his var.”

“Örneğin Bay Kuehl ile Bayan Washington’un şu sıralar onlar için ne yaptığı konusunda olduğu gibi.”

“Evet.”

Winter göz ucuyla sadece birkaç metre ötelerinde dolaşıp duran servis görevlisini farketti. Kendini buz gibi hissederek hemen zihniyle ona uzandı, ama sadece diğer tüm çalışanlarda hissettiği o yoğun cana yakınlığı algıladı. Ona bakarken gözü adamın başının üzerindeki saate ilişti; dersin başlamasına üç dakika vardı. Adamın orada bulunmasının tek nedeni kahvaltılarını bitirmelerini beklemekti. Elijah sonunda onu da paranoyak yapmıştı.

Tabağını itip kalktı. “Haydi gel. Geç kalacağız.”

Sonra beklemeden döndü ve –haklı olduğunu bildiği halde– Elijah’ın dedikleri üzerinde düşünmemeye çalışarak hızla kapıya doğru yürüdü.

Samantha Zinser video kaydını geri sarıp Elijah ile Winter'in konuşmalarını bir kez daha dinledi.

Bu noktaya gelmeleri çok da uzun sürmedi.

Arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. Elijah gerçekten de yetenekliydi; o konuda diyecek bir şey yoktu. Öylesine yetenekliydi ki, Oppenheimer Enstitüsü'nün gerisindeki yalanı tüm çıplaklığıyla görmüştü. İşin garip yanı, onun iki haftada vardığı noktaya gelmek Darian'ın bir yıldan fazla zamanını almıştı.

Aslında bunu önceden kestirmek gerekirdi, çünkü Elijah bilim-kurgu hastasıydı. Büyük olasılıkla her köşenin arkasında bir komplo görüyordu. O seferkinin gerçek olması onun için büyük şanssızlıktı.

Zinser'in bu durumda tek seçeneği vardı: Jill.

Jill'i eline geçirmek için Darian'ı kullanmıştı. Sonra Laszlo'yu kontrol altında tutmak için Jill'i. Şimdi de onu Elijah ile Winter'i elde etmek için kullanacaktı. Kızı elinden geldiğince saf tutmak istemişti, ama bu artık olanaksız görünüyordu.

Önemli değildi. Jill zaten hiçbir zaman istedikleri hale dönüşmeyecekti; fazlasıyla zarar görmüştü. Zinser ilk başlarda Peder Sullivan'ın kıza göstermiş olduğu kötü muamelenin işine yarayacağını düşünmüştü; çektiği o kadar acıdan sonra Jill'i değiştirmek daha kolay olabilirdi. Ama bu kuram tutmamıştı.

İncil'in Tanrı'nın yasası olduğu bir kez ve o şekilde öğretildikten sonra, Jill'e gerçek dünyanın ahlaki belirsizliklerini kabul ettirmek neredeyse olanaksız hale gelmişti. Kızın Organizasyon'a en büyük yararı kısa dönemde, yani yeni gelenlerin davayı benimsemesini garanti etmekte olacaktı. Hiçbir şey davadan önemli değildi. Ve eğer yönetim kurulunun planı çalışırsa, hiçbir şey davaya o iki çocuktan ve onların ardından gelecek olanlardan daha yararlı olamazdı.

Yeteri kadar olumlu duygusal destek verilirse, Organizasyon'un görüşleri çocukların zihinlerine yerleşirdi. Öte yandan Jill, bunu yapmak için çocukları bükerse, olanlardan şüphelenebilirdi. Yine de denemeye değerdi.

Zinser'in yanılma olasılığı da vardı elbette; yani Jill'e o işi yaptırmak kızı Organizasyon'a yaklaştırabilirdi de. Ancak bu fazla iyimser bir yaklaşımdı ve Zinser de bunun farkındaydı. Girişimi büyük olasılıkla geri sayımı başlatacaktı.

Ve alarm zili çalmaya başladığında Jill'in ölüm saati de (ciddi bir zarar vermeden önce) gelmiş olacaktı. Yani Zinser'in artık diğer çocuklarla kişisel ilişkilere girmeye başlaması gerekiyordu. Bunu Elijah ile nasıl yapacağından henüz emin değildi, ama Winter konusunda ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

33

Laszlo eşyalarına bakmak için Darian'ın evine gitti, ama alabileceği hiçbir şey yoktu. Sahip oldukları gerçekten güzel şeylerdi, ama hiçbiri kişisel eşya sayılmazdı. Sadece pahalı oyuncaklardı onlar. Darian'ın kişiliğine yönelik hiçbir şey söylemiyorlardı.

Sonraki birkaç günü uyurgezer gibi geçirdi. Darian ve Organizasyon dışında bir şey düşünemiyordu. Geri dönmek istiyordu, ama yapamazdı. Onlara katılmayı, yalnızlığını onlarla paylaşmayı hak etmiyordu. Ve artık Darian da olmadığına göre, geriye sadece yalnızlık kalıyordu.

Tek tesellisi Elijah ile Winter'i yalnızlıkla geçecek bir yaşamdan kurtarmış olduğunu bilmesiydi. Nasıl olduklarını sormak için onları aramayı düşündü, ama kendini tuttu. Darian ile ilgili sorular soracaklardı ve bu da üzerinde konuşmaya hazır olduğu bir konu değildi.

Bir hafta sonra Zinser aradı. Laszlo telesekreterde onun sesini duyduğu anda kalbinin göğsünden fırlayacağını sandı.

“Ben Samantha. Umarım rahatsız etmiyorumdur. Son günlerin senin için ne kadar zor geçmiş olacağını tahmin bile edemiyorum. Sadece nasıl olduğunu sormak istedim. Konuşmak istersen, lütfen...”

Laszlo ahizeyi kapıp, “Buradayım,” dedi.

“Laszlo,” Samantha derin bir soluk aldı. “Sesini duymak çok güzel. Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Daha iyi günlerim olmuştu.”

“Seni düşündüğümü bilmeni istedim.”

“Ben de seni ve Organizasyon’u oldukça düşündüm.” Duraksadı. “Ve çocukları. Nasıllar?”

“Harika,” dedi Samantha heyecanla. Laszlo onun gülümsediğini neredeyse görebiliyordu. “Oregon’dan yeni döndüm; oradaki yaşama gerçekten alışmışlar.”

“Ya yetenekleri? Onlar…”

“Olağanüstüler, Laszlo. Onlarla gurur duyardın.”

“Duyuyorum, zaten.”

Samantha devam etmeden önce bir süre sessiz kaldı. “Israrcı olmak istemiyorum, ama buraya dönmek üzerine hiç düşündün mü? Daha büyük bir amacın olursa belki…”

Anlamsızlaşan yaşamının kabuğundan sıyrılıp çıkmak fikri Laszlo’ya cazip geliyordu. Onu engelleyen tek şey bunaltıcı bir suçluluk duygusuydu. Darian yolu gösterdikten sonra –ve nihayet– yerini bulmuş olmak, ama bunu onunla paylaşamamak…

“Bunu biraz düşünebilir miyim?” diye sordu sonunda.

“Elbette.”

“Teşekkür ederim.”

“Ve Laszlo...” Samantha duraksadı. “Yalnız değilsin… Onu ben de özlüyorum.”

Gözleri yaşlarla dolan Laszlo telefonu yavaşça kapattı.

Zinser şahane bir müzik sesi gelen odanın kapısına hafifçe vurdu. Saniyeler sonra Winter kapıda göründü; yüzü kızarmıştı.

“Ah, merhaba Bayan Zinser.”

“İyi akşamlar. Girebilir miyim?”

“Eee... Elbette.”

Odaya giren Zinser kapıyı ardından kapattı. Winter yatağın kenarına Lotus pozisyonunda bağdaş kurarak otururken, o da bir sandalyeye yerleşti. Bakışlarıyla odayı taradı. Genelde Winter’in buraya taşındığı zamanki halini andırıyordu. Kızın kişiliğiyle ilgili tek ipucu, masanın üstündeki kemanı ve odadaki küçük müzik sisteminin etrafına yığılmış kasetler ve plaklardı.

“Sana bir hediye getirdim,” dedi yanında getirdiği büyükçe paketi uzatarak.

Ona kuşku dolu bir bakış gönderen Winter yassı ve uzun nesneyi alıp kucağına koydu, sonra renkli kâğıdı zedelememeye özen göstererek yapışkan bantları çıkardı. Ortaya kalın kartondan yapılma bir kutu çıkmıştı. Kapağını dikkatle kaldırdı.

İçindekini görünce nefesi kesilir gibi oldu. Soğukkanlılığını kaybederek kapağı bir yana fırlattı ve uzun bir çantayı andıran siyah ve parlak başka bir kutu çıkarttı. Her iki elini de kullanarak gümüş mandalları gevşetti, kapağı açtı.

Winter kutunun içindekine bakarken Zinser’in benliğini o denli güçlü bir empatik neşe dalgası kapladı ki, içinden ağlamak geldi. “Beğendin mi?” diye sordu. Bir yandan da farkında olmadan göz pınarlarını kuruluyordu.

Winter kemanı yavaşça kutusundan çıkartırken, “Şaka mı yapıyorsunuz!” dedi. “Hayatımda gördüğüm en güzel şey bu.” Parmaklarını kemanın tellerinde ve pürüzsüz ahşap boynunda dolaştırdı. Enstrümanı çenesinin altına koymak üzereyken duraksadı. “Çalabilir miyim?”

“Elbette.”

Winter kemanı çenesinin altına yerleştirdi, çabucak akort ettikten sonra arşeyi aldı ve çalmaya başladı.

Zinser hiçbir şey düşünmeden gözlerini yumdu ve müziğin kendisini sarmalamasına izin verdi. Kız bir dakikadan az çaldığı halde bitirdiğinde nefessiz kalmıştı. “Çalışın tek kelimeyle dahiyane.”

Winter biraz utanarak gözlerini yere dikti. “Deha konusunda çok emin değilim,” dedi.

“Hayır. Gerçekten bir dahisin. Onun için sana bu kemanı aldım.” Zinser asıl konuya girmeden önce duraksadı. “Hiç Arthur Schopenhauer’den bahsedildiğini duydun mu?”

Winter başını olumsuz anlamda salladı.

“19. Yüzyıl’da yaşamış bir Alman filozofudur. *İrade ve Simgeleme Olarak Dünya* [9] adında çok ilginç bir yazı yazdı. Schopenhauer gerçekliğin iki biçimde var olduğunu düşünüyordu: İçsel arzularımızı yansıtan İrade ve zihnimizin dışındaki fikir ve imgelerden oluşan İmgelem.”

9 *The World as Will and Representation* (ç.n.)

Winter başını salladı. Zinser kızın konuşmanın nereye gittiğini tam olarak kavrayamadığını, ama merakının uyandığını farkedebiliyordu.

“Schopenhauer pek mutlu bir kişi değildi,” diye devam etti. “Yaşamı acılarla dolu bir süreç olarak görüyor ve kurtuluşun sadece İrade’nin egemenliğinden kaçarak elde edilebileceğini düşünüyordu.”

“Budizm gibi,” dedi Winter heyecanla. “Acı çekmek, yalnızca arzuların bertaraf edilmesiyle sona erdirilebilir.”

“Aynen.” Zinser etkilenmişti. “Schopenhauer tüm sıkıntı ve üzüntülerin kaynağında İrade’nin arzuları olduğuna inanır; çünkü tatmin edilmemiş bir arzu bizi özlemle dolu olarak bırakır, tatmin edilen bir arzunun yerini bir yenisi alıncaya kadar da can sıkıntısı yaşarız. İrade’nin egemenliğinden kurtulmanın tek yolunun, estetik beğeniye layık bir nesnenin üzerinde derinlemesine yoğunlaşmak olduğunu düşünüyordu. Schopenhauer o tür nesnelerin kendi benliğimizi içlerinde kaybedeceğimiz, kişiliğimizi unutacağımız ve nesnenin aynası haline dönüşeceğimiz özel bir algısal bilinç halini tetiklediğini söylüyordu.”

“Bir ayna mı?”

“Evet. Güneşli bir sonbahar günü çok güzel bir ağaca baktığını düşün. O tek ağacın estetik algısı aracılığıyla tüm ağaçların parıltılı arketiplerini algılayabilirsin. Estetik algı bizleri saf ve İrade’den arınmış bilgiyi deneyimlemeye götürür. Anlıyor musun?”

“Sanırım. Mükemmel algı aracılığıyla mükemmel kavrama gerçekleşir.”

“Doğru. Ne yazık ki, çok az sayıda insan böyle bir estetik algılama halinde birkaç saniyeden fazla kalabilme yetisine sahiptir; dolayısıyla da estetik algının getireceği aşkın dinginliğe erişemezler.”

“Budist meditasyon gibi.”

Zinser başını salladı. “Bugün artık sadece ‘Schopenhauer dehası’ olarak bilinen artistik dehalar öyle estetik nesneler yaratıp, içlerindeki Platonik İdealar’ı anlatan sanat eserlerine dönüştürebilir. Platonik İdealar ile neyi kastettiğimi biliyor musun?”

“Platonik dediğiniz... Hani şu karşı cinsten biriyle sadece arkadaş olduğunuz zamanki gibi değil mi?”

Zinser gülümsedi. “Evet, ama buradaki anlamı o değil. Benim kastettiğim Yunan filozof Plato. Plato dünyanın fiziki nesnelerden değil de, geniş anlamda soyut olarak var olan kavramları oluşturan *evrensellerden* meydana geldiğine inanıyordu.”

Winter aklı karışmış bir şekilde alnını kırıştırdı.

“Yeşil rengi düşün. Yeşil *var olan* herhangi bir nesneden bağımsız olarak *vardır*. Eğer yarın, tüm dünya ve onunla birlikte yeşil olan her şey yok olsa, yeşil rengin varlığı *devam edecektir*. Çünkü yeşil bir idea’dır.”

“Sanırım anladım,” dedi Winter. “O zaman bir diğer evrensel, mesela büyüklük olabilir. Ya da bir duygu.”

“Kesinlikle. Platonik İdea derken bu evrenselleri kastediyorum işte. Schopenhauer, sanatın tek amacının Platonik İdealar’ı iletmek olduğuna inanıyordu.”

Winter kemanına baktı.

“Schopenhauer’ın hepsinden çok saygı duyduğu sanat hangisiydi, bilir misin?”

Winter başını iki yana salladı.

“Müzik.”

“Neden?”

“Schopenhauer sanatları özne-nesne sürekliliği ekseninde iki grup olarak sınıflandırmıştı.”

“Sürek… Ne?”

Teoriyi anlatacak en uygun sözcükleri bulmaya çalışan Zinser duraksadı. “Pekâlâ. Dünyayı, *özneler* –yani insanlar– tarafından algılanan *nesnelerden*

–yani şeylerden– oluşmuş olarak düşün. Şimdi de bir taraftaki öznelerle diğer taraftaki nesneler arasında uzayan bir çizgi düşün. İşte bu, özne-nesne sürekliliğidir.”

“Anladım.”

“Şimdi, Schopenhauer birinci gruba giren sanat türlerinin –mimari, heykel, resim ve şiir– *nesne kutbuna* daha yakın olduklarını söyler; çünkü bunların hepsi kendi özgün ifade ortamlarıyla sınırlıdır.”

Winter başıyla onayladı. “Şiirin dil ile sınırlı olması gibi. Yani bir şair en yeşil yeşili betimlemek isterse, bunu yapacak sözcükleri bulamayabilir.”

“Doğru. Tüm bu sanat türleri kendilerinden farklı olan nesneleri betimlemeye çalışır. Bir ağaç resmi aynen bir ağaca benzeyebilir, ama bir ağaç *değildir*. Bir bina ne kadar güzel, ya da bir heykel ne kadar kusursuz olursa olsun, bu sanat türleri asla algılananı mükemmel olarak taklit edemez.”

Winter, “Ama müzik edebilir,” dedi.

“Evet,” diye yanıtladı Zinser gülümseyerek. “Müzik daha çok özne kutbuna yakındır; kendi ortamıyla sınırlı değildir, çünkü tümüyle soyuttur. Schopenhauer müziğin yapısının doğal dünyayı kopyaladığına inanır: Bas sesler cansız maddeleri, armoniler hayvanlar dünyasını, melodiler ise insan düşüncesini betimler. Müzik, özde evrensel İrade’nin kopyasıdır. Müziğin öteki sanat türlerinden farkı, *kendi kendini* içermesidir. Başka şeylerin aksine, soyut duyguları barındırır; böylece dinleyicinin yaşamın duygusal özünü acı çekmeden algılamasına izin vererek, zihni estetik bilince uyandırır.”

Zinser durdu ve elini Winter’inkinin üstüne koydu. “Senin bir Schopenhauer dehası olduğuna inanıyorum, Winter. Müziğin soluk kesici. Ve yeteneklerinle birleşince…”

Sesi giderek alçaldı, ama bakışları hâlâ kızınkine kenetliydi. Winter gözlerini kaçırmadı. İki kadın bir süre, birbirinin gözlerinin içine bakarak hareketsiz durdu.

“Geç oluyor,” dedi Zinser sonunda. “Kemanın hoşuna gideceğini umarım. Ve onu iyi kullan.”

“Öyle yapacağım,” dedi Winter enstrümanı göğsüne bastırarak.

“İyi geceler.”

“İyi geceler, Bayan Zinser.”

Zinser kapıyı ardından yavaşça kapadı ve bekledi. Birkaç saniye sonra Winter’in yürek titreten müziği koridoru doldurdu. Zinser duvara yaslandı ve müziğin tüm benliğini sarmalamasına izin verdi. Konuşmaları beklediği gibi gitmişti. Tehlikeli bir oyun oynadığının farkındaydı; bir yandan çocukların iradesini Organizasyon’un istediği doğrultuda şekillendirmeye çalışırken, diğer yandan da onları yeteneklerini kullanmaları için yüreklendiriyordu.

Ama başka seçeneği yoktu. Yeteneklerini mükemmelleştirmedikçe, zihinlerini kontrol altına almak anlamsızdı. O nedenle de, bıçak sırtında yürümeye devam edecekti. Tek umudu –ölüme– düşmeden karşı tarafa geçebilmekti.

“Üç haftayı geçti.”

“Daha fazla zamana ihtiyacım var.”

“Hayır. Eğer şimdiye kadar kendi başına gelmediyse, bundan sonra artık gelmez. Kızı kullan.”

“Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?”

Laszlo duyduğu sesle o kadar şaşırdı ki, neredeyse oturduğu bar sandalyesinden düşecekti.

“Samantha,” dedi dönerek. “Beni nasıl buldun?”

“Sadece bir tahmin.” Zinser mahçup bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı. “Darian senin buraya sık geldiğini söylemişti.”

Laszlo, “Hı-hııı!” dedi ve viskisini bitirdi. Buz küpleri bardağın dibinde kayan, kar renkli minik oval şekillere dönüşmüştü. Başıyla barmene işaret etti; bardağı hemen tekrar dolduruldu.

İzleme ekibinin verdiği bilgiye göre, Laszlo eve döndüğünden beri her gece o barda oturup, sessizce sarhoş oluyordu. Zinser de zaten o gece bir

saat boyunca onun içmesini izlemişti. Uysallaşması için yeterince uzun, düzgün düşünemeyecek duruma gelmesi için kısa bir süreydi bu.

Bir bardak kırmızı şarap isteyen Zinser sessizce içkisini yudumlamaya koyuldu. Omzunun üzerinden arkalarında oturan üç kişiye bakmamak için kendini zorluyordu. O amaç için Jill'i kullanma fikri hoşuna gitmemişti, ama Kurul haklıydı; Laszlo'nun bir dürtüye ihtiyacı vardı.

Saatine göz attı. Rakamlar belli belirsiz yanıp sönüyordu, bu da vericinin çalıştığını gösteriyordu. Senaryoya sadık kalırsa her şey yolunda gidecekti.

"Nasılsın?" diye sordu sonunda.

Laszlo yanıt vermeden önce viskisinden bir yudum daha aldı; bakışlarını yere dikmişti.

"Her gün kendimi biraz daha iyi hissedeceğimi umarak kalkıyorum. Bazen öyle de oluyor. Sonra gece çöküyor ve o hâlâ yok. Ben de buraya geliyorum."

Zinser başını salladı. Üzüntüsü sahte değildi. Laszlo için gerçekten üzülüyordu, ama dava fedakârlık gerektiriyordu. Darian kararını vermiş, böylece hepsini o acımasız oyunun içine hapsetmişti.

"Sonunda yaşamına devam etmek zorunda kalacaksın," dedi.

"Biliyorum."

"Ne yapacaksın?"

Laszlo başını iki yana salladı. "Emin değilim."

Zinser bunun gerçek mi olduğunu, yoksa Jill'in adamın kafasını kuşkuyla doldurmuş olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Kendine güveni artarak devam etti. "Darian ne yapmanı isterdi?"

Laszlo omuz silkti.

"Eh, en azından sana ne *istemeyeceğini* söyleyeyim: Burada böylece oturup, üzüntünü bir şişe *Dewar's* içinde boğmaya çalışmanı."

Bu Jill'e adamın kafasını bir suçluluk ve kesinlik karışımı ile doldurması için gönderilmiş bir işaretti. Zinser bir an duraksayıp devam etti. "Darian senin hayatını bir amaç uğruna kullanmanı isterdi. Belki..."

"Belki ne?" dedi Laszlo sesini yükselterek. "*Organizasyon'a* katılmamı mı isterdi sence?"

Zinser ondaki bu ani mizaç değişimine nasıl bir anlam vermesi gerektiğinden emin değildi, ama senaryoya bağlı kalmayı sürdürerek devam

etti. “Evet. Darian da kendi hayatını o yönde değerlendirmeyi seçmişti çünkü. Şu anda burada değil, ama bu senin bir farklılık yaratamayacağın anlamına gelmez. Elijah ile Winter gibi çocukların kendilerine yuva bulmasına yardımcı olabilirsin.”

Zinser soluğunu tuttu. Jill’e monologunu bitirdiğinde bir onur ve kesinlik hissi göndermesini tembihlemişti. Laszlo sanki tüm sorularının yanıtlarını içeriyormuş gibi bardağına bakıyordu. Ardından, neredeyse bir dakika sonra yarı boş bardağı yavaşça önünden itti. Burnundan derin bir soluk aldı ve yerinde doğruldu.

“Haklısın,” dedi. Sesi artık aksi değil, sakin çıkıyordu. Kararlı. Güvenli. *Kendinden emin.* “Burada ve bu halde hiçbir işe yaramıyorum. Dediğini yapacağım. Sana yardım edeceğim.”

Zinser gülümsedi. Elini kucağında duran çantasına götürdü ve içinde gizlenmiş aletin düğmesini çevirdi. Kendisi farkı göremiyordu, ama eğer aygıt düzgün çalışıyorsa, gurur ve neşe karışımı bir duygu yayıyor olmalıydı.

“Doğru kararı verdin. Pişman olmayacaksın.”

Ve şimdi de en önemli nokta: Jill’in verdiği kararı pekiştirmek için , Laszlo’yu bir neşe ve kesinlik duyguları karışımına boğması. Bu Darian’ın uyguladığı ve denemelerin ilk aylarında Zinser ile paylaşmış olduğu numaralardan biriydi.

“Laboratuara bu geceden gelmeye ne dersin?” diye üsteledi. Laszlo’yu dönülmez yola sokmayı amaçlıyordu. “Birileri yarın eşyalarını alabilir.”

“İyi bir plan gibi geliyor kulağa,” dedi Laszlo. Yüzünde hoş bir gülümseme belirmişti ve bu o akşam ilkti.

Samantha barın üstüne iki yirmilik bıraktıktan sonra onun kalkıp dışarıya çıkmasına yardım etti. Kendilerini bekleyen arabaya binerken bir suçluluk hissi duymaktan kendini alamadı. Laszlo’nun hayatının kalan bölümünü çalmıştı. Bu duyguyu bekliyor olmasına rağmen, öylesine hafif olması kendisini bile şaşırtmıştı.

O işlere iyiden iyiye alışıyordu anlaşılan.

“Aramaya ne zaman başlayacak?”

“Üç gün sonra.”

“Kız da onunla birlikte olacak mı?”

“Sadece uzun yolculuklarda. Birkaç saatten fazla yalnız bırakırsa, adam çok fazla soru sormaya başlıyor.”

“Kaç potansiyel belirlediniz?”

“300’den fazla. Ama %3’ünden azının empatik olmasını bekliyoruz.”

“O zaman yakında ikisinin yerine birilerini bulabileceksiniz demektir.”

“Jill’i elimden geldiğince uzun süre faal tutmak isterim.”

“Kız hakkındaki psikiyatrik rapor çok kesin. Yetenekleri olmadan bile tehlikeli biri. Ve Laszlo’yu da sonsuza dek tasmanın ucunda tutamazsın. Elimizde beş inanan olduğunda, hem Laszlo’nun hem de kızın icabına bakılmasını istiyorum.”

“Anlaşıldı.”

34

Hava sakin, çocuk bahçesi boştu. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Salıncaklar birer heykeli andırıyordu; bir kenara atılmış basket topu o kadar hareketsizdi ki, kaldırıma yapışık olabilirdi. Ağaçlardaki yapraklar bile sanki bir film setindeki elle çizilmiş panolar gibi öylece duruyordu.

Bir zil sesi havadaki sessizliği çığlık gibi yırttı. Ve sonra, tıpkı başladığı gibi aniden sustu. Ama gürültü onunla birlikte durmadı. Zille birlikte başlayan bağırış çağırış sesleri hâlâ uzakta olsalar da, yaklaşan bir fırtınanın habercisi gibiydi.

Birden beş çift kapı çarpılarak açıldı, altı ila on bir yaş arasındaki iki yüz çocuk dışarıya fırlarken gürültünün düzeyi dört misli arttı. Hepsi koşuyordu; birkaçı sendelese de, mucize eseri kimse ezilmedi. Oyun parkı bir dakika içinde çocuklarla dolup taşmış, az önceki durağan ortam yaşamla dolmuştu.

Salıncaklar hareketlendi. Toplar atıldı. Çimler koşuşturan onlarca ayağın altında ezildi. Rüzgâr bile hızlanıp, oradaki inanılmaz enerjiye yanıt verir gibi yaprakları sallamaya başladı.

Ağaçların hemen yanında duran Laszlo zihnini açmaya hazırlandı. Hepsi de çocuk olduğundan, bıkkın nefret duyguları ya da zonklayan cinsel arzular altında boğulmak gibi bir kaygısı yoktu. En üzgün, en küskün çocukta bile yetişkinlerle kıyaslanamayacak bir dinginlik vardı. Yine de dikkatli olmak zorundaydı. Çocukların duyguları saf oldukları ölçüde güçlü de olurdu.

Laszlo tüm fiziki algılarını aklının karanlık bir köşesine itti ve zihinsel kalkanını indirdi. Hazırlıklı olmasına rağmen, bir anda hücum eden duygular nedeniyle sendeleyerek geriye doğru iki adım atmak zorunda kaldı.

Çocuk olmanın ne kadar keyifli, ne kadar şaşırtıcı şekilde basit olduğunu unutmuştu. Mutlu olanlar saf bir sevinç içindeydi. Ruhlarını sayısız sıkıntı tarafından sürekli kemirilen yetişkinlerin aksine, çocuklar basit, berrak, yuvarlak ve muhteşem doğal kokulardı: Sonbahar yaprakları, sedir, taze kar.

Ama o bıçağın her iki tarafı da keskindi. Mutsuz olanlar şaşırtıcı derecede bedbahttı. Yalnızlık ve umutsuzluk duyguları son derece şiddetliydi ve Laszlo’nun zihnini terebentin, çürük yumurta gibi kokularla dolduruyorlardı.

Bu iki uç noktanın arasındaki geniş yelpazedeyse, aynı derecede mutlak başka duygular vardı: Acı (dökülmüş benzin kokusu), şaşkınlık (bal tadıyla karışık çürük et), öfke (rüzgârın savurduğu tuzlu deniz havası). Tüm kokular Laszlo’nun zihnini bir duygu ve aroma kütlesi halinde ve birbirine karışarak ve bıçak gibi delip geçiyordu.

Sonra farklılıklar yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Kakofonik psişik uğultu, belirgin seslere ayrışmaya başladı. Laszlo farklı zihinleri çözümleyerek birer birer eledi. Saman yığınını eşeledi ve...

Ve işte! Aradığı iğne oradaydı.

Charlie Hammond.

“Tamam! Beni dinleyin!”

Çocuklar itişip kakışmaya devam ediyordu. Zaten kimse yedek öğretmenleri adam yerine koymazdı. Özellikle de jimnastik dersinde. Sonra kel kafalı adam düdüğü dudaklarına götürüp öttürdü. Ses o kadar delici, o kadar yüksekti ki, Charlie kafatasının içinden geldiğini sandı.

“Bu daha iyi,” dedi yedek öğretmen gülerek. “Sizin de olasılıkla tahmin ettiğiniz gibi, Bay Griffin hasta. Bu hafta jimnastik dersinize ben gireceğim. Adım Bay Kuehl.”

Yedek öğretmen elindeki voleybol topunu salonun ahşap zemininde birkaç kez zıplattıktan sonra sadece dizlerini ve ayaklarının yanlarını kullanarak havada sektirmeye devam etti. Yaklaşık on beş saniye –yani sınıftaki sporcu geçinenlerin saygısını kazanmak için yeterli zaman– sonra topu havadayken kaptı.

“Tamam. Kim yakantop oynamak ister?”

Çocukların yaşça ve cüssece daha iri olanları sevinçle haykırdı, eziklerse içinden sövdü. Charlie her ne kadar yeterince popüler olsa da, eziklerle aynı fikirdeydi: O aptal oyunu kim icat ettiyse, kesinlikle kabadayının tekiydi.

“İki takım kaptanına ihtiyacım olacak.”

Sınıfın yarısı elini kaldırarak öne çıktı. Charlie ise öneriyle ilgilenmedi bile. Yapmak istediği son şey dostlarını sıralamaktı. Takım oluşturma süreci neredeyse oyunun kendinden bile berbattı, çünkü her iki tarafta da biri en son seçilen olacaktı.

Öğretmen elindeki not panosunu tarayarak, “Bir bakalım…” dedi. “Mesela, Bay McGee’ye ne dersiniz?”

“EVET!” Benny McGee başparmağıyla arkadaşlarına ‘tamamdır’ işareti yaptı. Sonra sallanarak öne çıktı, o arada yanından geçerken Timmy Brewster’in midesine bir dirsek çakmayı da ihmal etmedi.

Öğretmenin seçebileceği tüm çocuklar arasında Benny en kötüsüydü. Takım kaptanı seçilmiş olmasa bile dayılanmanın bir yolunu bulacaktı. Öteki çocuklardan bir yaş büyük olduğundan, cüsse avantajı da vardı.

“Ve…” Öğretmen yine önündeki isim listesine baktı. “Bay Hammond.”

Kuehl denen adamın adını söylememesini dileyen Charlie yutkundu. Öne çıkarken çocukların birkaçı dostça sırtına vurdu.

“El sıkışın ve takım seçimleri başlasın.”

Koca Benny elini uzattı. Charlie de ona doğru uzandı, ama Benny son anda elini geri çekince etraftan gülüşmeler geldi. Ve birden Charlie’nin parmaklarını yakalayıp, canını acıtacak kadar sıktı.

“Sen *öldün*, Charlie.”

Olanları görmezden gelen öğretmen elini Koca Benny’nin omzuna koydu. “Siz başlayın, Bay McGee.”

Benny altıncı sınıfın en edepsiz çocuğunu işaret ederek “Jake,” dedi.

Küçüklerin bir kısmı Jake takım kaptanına doğru yürürken kendilerine bindirmesin diye hemen kenara çekildi, ama oğlan yine de, anlaşıldığı kadarıyla o gün herkesin şamar oğlanı olan Timmy Brewster’e ‘yanlışlıkla’ çarpmayı başardı.

“Sizin sıranız, Bay Hammond.”

Sınıfa göz gezdiren Charlie dudağını ısırdı. Arkadaşlarından çoğu yarı gülümseyerek, yarı yalvararak bakıyordu. Akıllı seçimin Ian Polenski olduğunu biliyordu. Ian doğuştan sporcuydu; son derece hızlı ve oldukça da güçlüydü. Ama Charlie kimseyi gücendirmek de istemiyordu. Hem öylesi adil de olmazdı, çünkü neredeyse her zaman takımda kendine ilk yer bulan Ian oluyordu. Çocuk ona sanki *‘İkimiz de beni seçeceğini biliyoruz, onun için bu işi uzatma,’* der gibi bakıp hafifçe başını eğdi.

Ama Charlie onu seçmek istemiyordu. Ya da onun arkadaşlarından birini. Hatta onları birbirlerine düşürmek için Koca Benny’nin tayfasından birini bile seçmeyecekti. Sonunda ağzını açtığı zaman çıkan isim kendisini bile şaşırttı.

“Timmy.”

Herkesten fazla şaşıran çelimsiz, kırmızı burunlu çocuk başını kaldırıp ona baktı. “Ben mi?”

“Takım kaptanınız sizi çağırıyor, Bay Brewster,” dedi öğretmen.

Timmy sersemlemiş bir halde öne çıktı. Arkasına geçerken omzuna vurarak, “Teşekkürler Charlie,” diye fısıldadı.

“Nesin sen?” diye fısıldadı Benny. “Geri zekâlı falan mı?”

“Bizimle paylaşmak istediğiniz bir şey mi var, Bay McGee?” diye sordu Kuehl.

“Sadece kazıklandığımı söylüyordum; Timmy’i *ben* alacaktım da.”

Herkes güldü.

“Eh, o zaman bir dahaki sefere ilk onu seçersiniz. Sizin sıranız.”

“Ian.”

Adı söylenen çocuk hafifçe başını eğdi ve Benny’ye doğru yürüdü; Charlie’nin yanından geçerken de karşı takıma seçilmiş olmaktan dolayı özür diler gibi yavaşça omuz silkti.

Sıra ikinci seçimine gelince, Charlie’nin ilkinden sonra duyduğu rahatlama hissi tamamıyla kaybolmuştu. Arkadaşlarına baktı, ama yine bir başka beklenmeyen isme yöneldi.

“Alan.”

Alan gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı ve koca göbeğini hoplatarak öne çıktı.

Benny, *“BUM, BUM! BUM, BUM!”* diyerek her adımında onunla alay etti. Kendisi de şişman olmasına rağmen Alan’ın kilosuna takılmakta herhangi bir gariplik görmüyordu. “Ne oynadığını sanıyorsun sen? *Salakların İntikamı* mı?”

“O filmde salaklar kazandı ama, ahmak,” dedi Charlie.

“Kes sesini.”

Ve böylece sürüp gitti. Benny en iri ve hızlı olanları alırken, Charlie de zayıfları ve kendine sürekli sataşılanları seçmişti. Kaybedeceklerini biliyordu. Kaybetmek ne kelime... Dümdüz edileceklerdi, ama isimlerin ağzından çıkmasına engel olamamıştı. Genelde en sona bırakılan çocukları seçtiği için kendini çok iyi hissediyordu. Seçim işi bitince takımına baktı.

Eh, en azından mutlular.

Gerçekten de öyleydiler; yarısından çoğu bir jimnastik dersinde ilk defa gülümsüyordu. Ama sahanın kendi taraflarında toplanıp da hayatlarının dersini almak üzere oldukları gerçeğine uyanınca, gülümsemeler birer birer kayboldu.

“Pekâlâ,” dedi Charlie kollarını takım arkadaşlarının omuzlarına atarak. “Canımıza okunmadan önce bir şey yapalım.”

Sözlerini bitirince hep birlikte “Yaşasın bizim takım!” diye bağırıp, sıraya dizildiler.

“Ben düdük çalınca,” dedi Kuehl. “Bir… İki… Üç…” Çınlayan düdük sesiyle birlikte oyun başladı. Yirmi dört çift lastik ayakkabı parke zemini döverek ortada dizili toplara koştu.

Charlie’nin takımının yedi oyuncusu ilk on saniye içinde vuruldu, ama kalanlar havada uçuşan topların altında geriye çekilmeyi başardı. Ve hepsinin elinde birer top olmasına rağmen, hiçbiri vuruş yapmaya yeltenmedi. Beşi de Benny’nin takımının tüm topları atmasını bekledi.

Son top da kendi sahalarına geçince Charlie, “ŞİMDİ!” diye bağırdı.

Timmy, Alan, Sam, Jeremy ve Charlie hep birlikte çizgiye koşup topları hedeflere attı. Koca Benny ilk topu yakaladı, bir şekilde ikinci ve üçüncüden sıyrıldı, ama sonrakinden kaçamadı. Timmy’nin topu alnının ortasına çarpıp sıçradı.

Muzaffer bir edayla, “EVET!” diye bağıran Timmy kaptanıyla tokalaştı. “Vuruldun!”

Charlie’nin takımının geri kalanı Benny’nin sahayı süklüm püklüm terk etmesinden sonra bir dakikadan az bir süre içinde elendi, ama bu hiçbirinin umurunda değildi. Aslında kazanan onlardı.

35

Sonraki birkaç hafta Laszlo için sakin geçti. Sabahlar hariç. Korku o zaman aklına giriyordu. Zihnini en çok sabahları uyandığında berrak hissediyordu, ama en fazla da o dakikalarda şüpheye kapılıyor, bu da onu rahatsız ediyordu.

Sonra beyni çalışmaya başlayıp, '*Darian neden bana kendi veda etmedi?*' ya da '*Oppenheimer Enstitüsü'nde gerçekten neler oluyor?*' türünden sorular sormaya girişince, üzerine dingin bir kesinlik hissi çöküyordu. Sanki kafasının içinde bir düğme çevriliyor ve tüm kaygıları uçuveriyordu. Gözlerini açıyor, ayaklarını yataktan sallandırıyor ve...

hücresine

...odasına bakıp, halinden memnun bir şekilde gülümsüyordu.

Sonra da keyifle gününe başlıyordu. Evet, aklında sorular vardı, ama yanıtlar ona gerçekten ne getirebilirdi ki? İş o zamana dek yaptıklarının tümünden daha önemliydi. Üzerine düşen görevi yerine getirmekten mutluluk duyuyordu.

Hafta sonları araştırma günleriydi. Dr. Dietrich'in laboratuarına gidiyor ve genellikle tüm günü kazınmış kafasına bağlı elektrotlarla deney yaparak geçiriyordu. Ancak dört gözle beklediği günler, keşfedilecek yeni bir parti genç beyinle karşılaşacağı pazartesilerdi.

Eğer bir gece önceden uçakla gitmemişse, Pazartesi sabahı erken (bazen saat üçte) kalkıyordu. Kendini ister Tallahassee bulsun, ister Bismarck'da, yolculuğunun son noktası hep aynıydı: Bir ilkokul.

Genelde bir yedek öğretmen rolünü oynuyordu, ama bazen geçici ofis görevlisi rolü üstlendiği de oluyordu. Hatta birkaç defa hademe üniforması bile giymişti. O görevler hep asıl amacını maskeliyordu: Gözlemlemek.

Hangi konumda olursa olsun, zihni tamamen açık bir halde çocuklara bakıyordu. Özel olanları neredeyse anında ayırt ediyordu, çünkü onların zihinleri sanki sürekli, 'Bana bak!' diye bağırıyordu. Öyle olmasa bile, öteki çocukların özel olanlarla kurduğu iletişimde onları ön plana çıkartan farklı bir şeyler vardı.

Charlie Hammond gibi.

Girişken ve son derece karizmatik olan Charlie, her zaman sosyal etkinliklerin merkezindeydi. Ama en popülerinden en çekingenine kadar herkesle arkadaş olduğundan tipik popüler çocuk kalıbını aşıyordu. Akranlarını içgüdüsel olarak diğer sınıf arkadaşlarının hiç birisinin anlayamadığı bir şekilde anlayabiliyordu. Ve birkaç kabadayı haricinde onlar da bu anlayışına yakınlık ve tapınma derecesinde hayranlıkla karşılık veriyordu.

Charlie yemekte herkesin yanına oturmak istediği, kızların adını defterlerine karaladığı, oğlanların adını arkadaşları arasında saymak istediği birisiydi. Ama Laszlo'nun onda en takdir ettiği taraf, tüm bunları şımarmadan, olgunlukla karşılamasıydı.

Kibirli ya da küstah değildi. Akranları birine sataştığında onlara katılmıyordu. Birçok yönden Laszlo'ya Winter Zhi'yi anımsatıyordu. Onları Oppenheimer'de birlikte düşününce gülümsedi.

Laszlo iyi haberi verince, Charlie'nin ailesi Zhi'lerden ve Cohen'lerden bile daha çok sevinmişti. Yine de, yetenekli bir çocuğun ailesiyle birlikte yediği son yemekte Darian'ın da yanında olduğunu anımsayan Laszlo düşüncelere dalmaktan kendini alamamıştı.

Charlie hariç tutulursa, o zamana dek ziyaret ettiği okullarda özel birisine rastlamamıştı. Bazen bir yetenek parıltısı bulsa da, hiçbirisi Elijah, Winter ya da Charlie'nin yakınına bile yaklaşacak türden değildi. Aslında öğrenimlerini daha fazla kabul görecekleri ve empatik bir ortamda sürdürebilmeleri için o duyarlı çocukların hepsini programa dahil edebilmiş olmayı isterdi. Ama Samantha çok kesin konuşmuştu: Aradığı bir yetenek kıvılcımından çok daha fazlasıydı. O bir kamp ateşi istiyordu.

Ve böylece her okul günü Laszlo, sadece başka bir empatla paylaşabileceği o inanılmaz birlik hissini aramaya devam etti. Ve her gece, en azından Elijah, Winter ve Charlie'ye yardım etmiş olabilmenin bilinciyle gülümseyerek uykuya daldı. Sadece sabahları –o mahmur, berrak sabahlarda– yapmakta olduğu şeyin gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyordu.

Elijah her ne kadar başlangıçta yeni çocuk hakkında biraz şüpheci davranmış olsa da, biraz tanıdıktan sonra Charlie'ye hemen ısınıvermişti. Charlie sadece on birinde olmasına rağmen yaşına göre gerçekten olgundu. Elijah onunla filmler üzerine sohbeti koyulaştırmış, Winter ise klasik rock müziği hakkındaki ansiklopedik bilgisine hayran kalmıştı.

Charlie bir anlamda Elijah'ın hiç sahip olmadığı küçük kardeşiydi. Daha önce kimse onu kendine örnek almamıştı. Güzel bir duyguydu bu. Ayrıca o

etraflarındayken Winter ile baş başa kaldıkları zamana göre daha az gergin oluyordu. Yemekler sıkıntılı, adı konmamış ve nereye varacağı belli olmayan randevulardan uzun ve eğlenceli sohbetlere dönüşmüştü. En eski çocukluk anılarından, başkalarından farklı olmanın nasıl bir duygu olduğuna kadar her şeyi konuşuyorlardı; üzerinde en fazla durdukları konuysa gelecekti.

Charlie bir akşam sandviçlerini yerlerken, “Büyüdüğün zaman ne olmak istiyorsun?” diye sordu.

“Herhangi bir şey olabileceksem müzisyen olmak isterdim,” dedi Winter. “Ama yeterince iyi olduğumu sanmıyorum.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Elijah. Şaşkınlığı içtendi. “Sonbahar konserindeki solon tek kelimeyle muhteşemdi!”

Winter kızardı. “Teşekkür ederim.” İltifat karşısında aydınlanan yüzü sonra birden tekrar karardı. “Sen o konsere neden geldin ki? Dinleyicilerin hepsi ebeveynlerdi.”

Kızarma sırası şimdi Elijah’a gelmişti. Üstelik Winter’in utancını hissedebileceğini bilmesi işleri daha da kötüleştiriyordu. Yutkunup bakışlarını tabağına çevirdi. “S-s-sanırım… Sanırım bir hayranın olduğumu söyleyebiliriz.”

Başını kaldırınca bakışları buluştu. Kızın kendi hakkındaki duygularının onun hissettikleriyle aynı olmadığını bilmesine rağmen, Winter yine de ona sıcak bir gülüşle karşılık vermişti. “İlk hayranım.”

Charlie konuşmayı tam zamanında sıkıntılı bölgeden uzaklaştırarak, “Ya sen, Elijah?” diye sordu. “Sen ne olmak istiyorsun?”

“Annem fen derslerinde iyi olduğum için doktor olmam gerektiğini söylüyor.”

“İyi ama *sen* doktor olmak istiyor musun?” dedi Winter.

“Pek sayılmaz.”

Charlie, “Neden Hollywood’a gitmiyorsun?” diyerek araya girdi. “Ünlü bir yönetmen falan olursun. Filmler hakkında her şeyi biliyorsun nasılsa.”

“Bilmem,” dedi Elijah. “Orada aşırı rekabetçi bir ortam var.”

“Ben ünlü bir müzisyen olabiliyorsam,” dedi Winter, “Sen de ünlü bir yönetmen olabilirsin.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Winter omuz silkti. “Neden olmasın ki?”

Elijah düşünceli bir şekilde başını salladı; Hollywood’a gitmeyi neden daha önce düşünmemişti ki? Annesi asla onaylamazdı da ondan. Ve o da annesinin istediğini daima elde ettiğini çok uzun zaman önce öğrenmişti. Ama evden uzakta olduğu süre içinde kendine olan güveni de artmaya başlamıştı. Yani belki de doktor olmazdı.

“Eh,” dedi Charlie. “Ben itfaiyeci olacağım.”

Kendi çocukluk günlerindeki itfaiyeci olma hayallerini anımsayan Elijah gülümsedi.

Onun kuşkucu tavrını sezen Charlie, “Hayır, ben ciddiyim,” diye direndi. “İnsanlara yardım etmenin harika bir şey olacağını düşünüyorum.”

Winter eğilip Charlie’nin yanağına bir öpücük kondurdu. “Gerçekten çok tatlısın, biliyor musun?”

Charlie bu sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti, ama içten içe bir süpernova gibi parlıyordu. Ve Elijah biraz kıskançlık duysa da, genelde diğer ikisiyle birlikte olmaktan mutluydu. Birliktelikleri sadece birkaç haftalık da olsa, ortak yetenekleri onları birbirine sıradan arkadaşlıkta olabileceğinden çok daha fazla yaklaştırmıştı.

Birlikte bir aileydiler.

36

Samantha Zinser tek kelime etmeden sınıfa girdi ve tahtaya yazmaya başladı. Çocukların eğitimini büyük ölçüde profesyonellere bıraksa da, birkaç konuyu kendilerinden olmayan birine teslim edilemeyecek kadar önemli görüyordu. Felsefe de bunlardan birisiydi.

Yazması bitince geriye çekildi. Elijah, Winter, Charlie ve Jill tahtadaki garip soruyu defterlerine geçmişti bile.

“Sen ne düşünüyorsun, Charlie?”

Charlie Hammond tahtaya baktı. ‘Kuzey Dakota var mıdır?’ Bir süre, sanki bunun aldatmaca bir soru olup olmadığını anlamak istercesine öğretmenini süzdü. Birkaç saniye sonra da başını salladı. “Elbette vardır. Birleşik Devletlerin elli eyaletinden birisi.”

“Nereden biliyorsun?”

Çocuk omuz silkti. “Geçen yıl coğrafya dersinde öğrendim.”

Zinser yavaşça masasının etrafında yürürken, “Öğrenmişsindir,” dedi. “Ama *gerçekten* var olduğunu nereden biliyorsun? Oraya hiç gittin mi?”

“Hayır.”

“Gitmiş birini tanıyor musun?”

“Hayır.”

“Bir Kuzey Dakota plakası gördün mü hiç?”

Charlie *hayır* anlamında başını salladı.

“O zaman nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü bir kitapta okudum.”

“Şu kitaba neden inanıyorsun?”

Charlie yine omuz silkti. “Bilmem. Ama inanıyorum.”

“Yani coğrafya kitabında yazan her şeyin doğru olduğuna gözün kapalı inanıyor musun?”

“Hı-hıı! Evet.”

“Biliyor musun?” dedi Zinser. “Ben de Kuzey Dakota’nın var olduğuna – oraya hiç gitmediğim ve gitmiş birini de tanımadığım halde- inanıyorum. Ama bir deneyci olsaydım inanmazdım.”

Durdu ve tahtaya ‘DENEYCİ’ yazdı.

“Deneyciler, bilgi edinmenin tek yolunun kişisel deneyimler olduğuna inanır. Bu nedenle de, bir deneyci asla bir kitaba, saat altı haberlerine, hatta öğretmenine bile güvenmez. Onlar ilk kuşkuculardır.”

“İncil’e inanırlar mı?” diye sordu Jill tereddüt ederek.

“Hayır.”

Kız başını anladığını ifade edecek şekilde sallamış, ama yüzünde beliren tedirginliği de gizleyememişti. Zinser gülümsemesini bastırdı. Felsefenin

düşünmeyi öğretmenin yanı sıra, bağnaz bir rahibin beyin yıkamasını etkisiz kılmak gibi ek yararı da vardı. Devam etti.

“Deneyciliğin geçmişi eski Yunana kadar gider. Ancak deneyciliğin babası olarak kabul edilen kişi İngiliz filozof John Locke’dir. 1689 yılında yazdığı *İnsan Anlayışı Üzerine Bir Deneme*’de [10] bilginin sadece *a posteriori*, yani deneyim sonrası elde edilebileceğini söylemiştir. İnsan zihninin bir *tabula rasa*, yani ‘boş sayfa’ olarak başladığını ve kişisel deneyimlerle doldurulduğunu iddia eder.”

10 *An Essay Concerning Human Understanding*

Duralayıp söylediği deyimlerin not alınmasını bekledi.

“Locke’nin sadece felsefe değil, devlet ve ekonomi üzerine de olan teorileri ülkemizin oluşumunda rol oynamıştır. Örneğin Locke, devlet ve vatandaş arasındaki ima edilmiş sosyal sözleşme üzerinde oldukça fazla yapıt üretmiştir. Her insanın ‘yaşam, özgürlük ve mülkiyet’ hakkı olduğunu özellikle vurgular. Bu size tanıdık geliyor mu?”

“Anayasamızdaki ‘yaşam, özgürlük ve mutluluğu arama hakkı’ gibi,” dedi Winter.

“Aynen öyle. Kurucu atalarımızın yaptığı tek değişiklik siyasi nedenlerden kaynaklandı ve kölelere mülk edinme hakkını tanımamak için ‘mülkiyet’ yerini ‘mutluluğu arama’ kavramına bıraktı.”

Çocukların söyledikleri hakkında düşünmesine zaman tanımak için bir kez daha duraladı.

“Locke’nin bir başka önemli düşüncesi de şuydu: Eğer devlet, çoğunluğun onaylamadığı bir yönetim şeklini benimseyerek vatandaşlarla arasındaki sosyal sözleşmeyi ihlal ederse, o zaman isyan etmek vatandaşların hakkı, hatta görevi olur. Amerikan tarihinde bu fikrin uygulandığı önemli bir an düşünebilir misiniz?”

“Amerikan D-d-devrimi,” dedi Elijah.

“Doğru. Kişisel olarak deneyden geçirmediği hiçbir şeye güvenmeyen bir adam için hiç de fena bir sosyal miras sayılmaz.”

“Yani Locke *hiç kimseye* mi güvenmiyordu?” diye sordu Winter.

“Locke *kendine* bile güvenebileceğine inanmıyordu. Hatta beş duyunun bilgi edinmenin tek gerçek yolu olduğunu yazmasına rağmen, duyulara bile her zaman tümüyle inanılamayacağını iddia etti.”

“Neden?” diye sordu Elijah öne doğru eğilerek.

“Çünkü duyular görecelidir. Bir örnek vereyim.” Zinser gözlüklerini çıkarttı. “Herkesin, elimde tuttuğum nesnenin farklı özelliklerini söylemesini istiyorum.”

Çocuklar birer birer, isimler ve sıfatlar saydılar. Onlar söylerken Zinser de bunları iki sıra halinde tahtaya yazdı. Başka tanımlayıcı sözcük kalmayınca geri çekildi.

BİRİNCİL ÖZELLİKLER

1. Çerçeve ve iki mercek
2. Burun köprüsü
3. Kulak parçaları

İKİNCİL ÖZELLİKLER

1. Siyah
2. İnce
3. Bükümlü
4. Parlak
5. Hafif
6. Kokusuz
7. Menteşeli
8. Plastik
9. Pürüzsüz

“Gördüğünüz gibi, gözlüğümün tüm özelliklerini Locke’nin tanımlamasına göre iki gruba ayırdım. Büyüklük ve şekilsel niteliklerden oluşan ilk gruba birincil özellikler denir. Bunlar gözlüğümün özüne ilişkin tanımlayıcılardır, yani nesneyi tam olarak tanımlarlar. Herhangi bir gözlük bu birincil özelliklere sahip değilse, o zaman başka bir şey olurdu: Monokl, büyüteç, hatta belki dürbün. Ama gözlük olmazdı. Locke diğer tüm nitelikleri –renk, tat, ısı, doku, ses– ikincil özellikler olarak sınıflandırdı. Bu

özellikler bir nesneyi belirlemek için gerekli değildir; hepsi onları algılayan kişiye göre görecelidirler."

"*Göreceli* derken neyi kastediyorsunuz?" diye sordu Jill. "Demek istediğim, renk renktir, tat da tat. Değişmezler ki."

"Elbette değişirler," dedi Zinser. "Hiç üzerine şurup dökülmüş krep yedikten sonra bir bardak portakal suyu içtin mi? Ekşi gelir. Ama aynı portakal suyunu bir dilim limon ısırdıktan sonra içersen tatlıdır. Renkler için de aynı şey geçerli. Krem rengi bir gömleği siyah bir ceketin altına giyersen canlı durur. Aynı gömlek bir spor ceketin altında kirli görünür. "Bu 'algı perdesi' ya da 'peçesi' olarak bilinir ve anlamı şudur: Hepimiz dünyayı gerçekte olduğu gibi değil, kendi önyargılı algılarımız vasıtasıyla gözlemleriz. Dolayısıyla, gerçekten bilebileceğiniz tek şey kendinizsinizdir."

"Yani Locke sadece kendine mi inanıyordu?" diye sordu Charlie. "Başka hiçbir şeye inanmadı mı?"

"Kendisiyle başladı, ama iki şeye daha inandı: Tanrı ve harici dünya."

Tanrı'nın adı geçince Jill canlandı.

Ve şimdi tedirgin olma sırası Elijah'daydı. "Sadece d-d-deneyimlerden gelen bilgiye inanıyorsa Tanrı'ya nasıl inanabilirdi ki?"

"Çünkü deneyimlere *dayalı* fikir üretme yeteneğine inanıyordu. Bu yolla Tanrı'nın var olduğunu kendine kanıtladı."

"Nasıl?" diye sordu Jill aklı karışmış bir şekilde.

"Benliğin var olduğuna dair sezgisel inancıyla başladı. Sonra 'gerçek varlık' dediği benlik fikriyle, her şeyin bir şeyden gelmiş olması gerektiği fikrini birleştirdi."

Zinser önündeki notlardan yüksek sesle okumaya başladı.

"Eğer, o zaman, gerçek bir varlığın olduğunu ve yokluğun hiçbir gerçek varlığı üretemeyeceğini biliyorsak, bu ezelden beri bir şeyin olduğunun bariz bir gösterimidir; ezelden beri olmayanın bir başlangıcı olduğuna ve başlangıcı olanın da başka bir şey tarafından üretilmiş olması gerektiğine göre, mantığımız bizi bu kesin ve bariz gerçeğin bilgisine götürür: Ebedi, her şeye gücü yeten ve her şeyi bilen bir Varlık olduğuna.

"Başka deyişle, hepimiz bir şeyden gelmiş olmalıyız ve o şey de Tanrı olmalıdır."

“Bu p-p-pek de deneysel görünmüyor,” dedi Elijah.

“Haklısın. Locke’nin deneyciliğine yönelik başlıca eleştiri de budur. Tarihçiler dindar biri olduğundan Locke’nin Tanrı’nın varlığından şüphe duymayı kendine yakıştıramadığına inanıyor. Ancak, ölümünün üzerinden otuz yılı aşkın bir süre geçtikten sonra ortaya yeni bir düşünür çıktı. Kendisi de deneyci olan bu kişi, her şeye gücü yeten bir Tanrı’ya inanmayı temelden reddetti. Düşünürün adı David Hume idi ve yirmi altı yaşındayken *İnsan Doğası Üzerine Bir Tez*’i[11] yazdı. Bu yazısında algıları *izlenimler* ve *fikirler* olarak iki gruba ayırarak dünyayı nasıl gördüğünü anlattı. *İzlenimlerin* ya üşümek gibi dışsal *duyular* ya da acıkmak gibi içsel *yansımalar* olduğunu söyledi. *Fikirleri* de kaynaklarına göre sınıflandırdı: *Bellek* ve *imgelem*.”

11 *A Treatise on Human Nature*

“Bir şeyi ya anımsarsın ya da uydurursun,” dedi Charlie.

“Yarı yarıya doğru. Hume tüm imgelemler izlenimlerden kaynaklandığı için, ‘bir şeyi uydurmanın’ olanaksız olduğunu savunur. Örneğin, size farklı iki tonda mavi renk gösterirsem, renkler hakkında bilginiz olduğu için bunların arasında yer alacak farklı bir tondaki maviyi hayalinizde canlandırabilirsiniz. Ama bu iki farklı tondaki maviyi kör bir insana anlatırsam, renklerle ilgili hiçbir deneyimi olmadığından üçüncü tonu imgelemekten tümüyle aciz kalacaktır. Bu da imgelemenin deneyimlerden kaynaklandığını gösterir.”

Zinser ışıkları kararttı ve tepegözü açarak tahtanın yanındaki ekranı aydınlattı.

GERÇEKLİK = ALGI

ALGI

- İZLENİMLER
  - DUYULAR – dışsal (soğuk)
  - YANSIMALAR – içsel (acıkma)

- FİKİRLER
    - HAFIZA
    - İMGELEME
        - FANTEZİ – izlenimleri değiştirerek veya birleştirerek yeni bir fikir üretmek
            - Bütünleştirici
            - Değiştirici
            - Artırıcı
            - İndirgeyici
        - ANLAMA – kavramlar hakkında düşünme
            - Fikirler Arası İlişkiler
            - Olgular

Çocuklar bu felsefi özeti defterlerine kopyaladıktan sonra Zinser devam etti.

"Gördüğünüz gibi, Hume imgelemeyi iki kaynağa ayırdı: *Fantezi* ve *anlama*. Sonra *fanteziyi* de dört tip fikre böldü: *Bütünleştirici*, *değiştirici*, *artırıcı* ve *indirgeyici*.

"*Bütünleştirici bir fikir*, bir fikri başka birine eklemenizdir. Bir ata boynuz ekleyip, boynuzlu at [12] yaratmak gibi. Mantıklı geliyor mu?"

[12] *Unicorn:* Alnının ortasında tek bir boynuzu olan mitolojik bir hayvan (ç.n.)

Çocukların dördü de gözleri parlayarak aynı anda başını salladı.

"İyi. *Değiştirmek* ise, bir şeyin bir parçası yerine başka şeyin bir parçasını koymaktır. Bir örnek düşünebilir misin, Winter?"

Winter kısa bir süre gözlerini tavana dikti, sonra gülümsedi. "Bir balığın kuyruğunu bir kadının bedenine koyarak denizkızı yapmak."

"Doğru. Son iki tip olan *artırmak* ve *indirgemek* ise kendilerini tanımlıyorlar. Winter'in izinden gitmek ister misin, Elijah?"

Elijah bir an kıpkırmızı oldu, sonra atıldı. "Artırıcı bir fikir *20 Metrelik Kadının Saldırısı* filmindeki kadın olabilir; indirgeyici bir fikirse, *Tatlım, Çocukları Küçülttüm*'deki ç-ç-çocuklar."

"Çok iyi. Böylece görüyorsunuz ki, ne kadar fantastik de olsa, düşünebileceğiniz her şey yalnızca daha önceden deneyimlediğiniz başka

bir şeyden kaynaklanıyor.”

Zinser çocukların hâlâ onunla birlikte olduklarından emin olmak için durdu. Organizasyon’un umduğu kişiler olacaklarsa, gerçekliği tüm yönleriyle anlamaları gerekiyordu. Ancak o zaman liderlik edebilirlerdi. Çocukların dikkatini kaybetmediğine emin olunca devam etti.

“Peki. Şimdi de *anlamaktan* söz edelim. Hume bu grubu ikiye böldü: Geometri ve matematik gibi üzerlerinde düşünebileceğiniz *fikirlerarası ilişkiler* ve kimlik, zaman, uzay gibi yadsınamaz *olgular*.”

“Ama tüm bunlar Tanrı’nın olmadığını nasıl ispat ediyor?” diye sordu Jill.

“Etmiyorlar. Hume Tanrı hakkında sadece *şüpheliydi*, tıpkı serbest irade ve bedenlerimiz üzerindeki gücümüz konusunda şüpheli olduğu gibi.”

“Ha?” dedi Jill.

Zinser gülümsedi. Zihinlerini çalıştırmak için ‘güç’ konusuna bilerek atıfta bulunmuştu, çünkü Hume’yi gerçekten anlamanın tek yolu, herhangi bir şeyi anlamanın neredeyse olanaksız olduğunu anlamaktı.

“Bir deneycinin bakış açısından, kendimiz üzerindeki ‘gücümüz’ anlaşılabilir değildir, çünkü ‘güç’ sözcüğünü tanımlamak mümkün değildir.”

“Bu delice,” dedi Charlie.

“Peki,” dedi Zinser yakışıklı çocuğa doğru dönerek. “O zaman bana açıkla.”

“Güç...” Charlie önce notlarına, sonra da Zinser’e baktı. “Güç bir fikirdir.”

“Kaynağı nedir? Bellek mi, yoksa imgelem mi?”

“Bellek. Bedenimi hareket ettirdiğime dair olan anılarım.” Göstermek için parmaklarını oynattı.

“Ama iradenin bedenini hareket ettirmekte kullandığı gücü bilmek mümkün değil.”

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

“Zihnin ve bedenin arasındaki bağlantı tam bir muamma. Düşün: Eğer sana görünmez bir ruhun nesneleri yerlerinden oynatabildiği başka herhangi bir durum anlatsaydım, bana deli derdin. Zihnin beden üzerindeki etkisi,

sana zihnimle dağları yerinden oynatabileceğimi söylememden daha akıl dışı değil."

"Ama zihin bedene bağlı."

"*Beyin* bedene bağlı. Ama zihin öyle mi? Bilinç öyle mi? Bilim adamlarının bilincin ne olduğu, hatta nerede olduğu hakkında en küçük bir fikirleri yok. Öyleyse bedenine nasıl 'bağlı' oluyor? Bu bağlantıyı hissedebiliyor musun?"

"Yani... Edemiyorum."

"O zaman olduğunu nasıl bilebilirsin?"

"Çünkü bedenimi kontrol edebiliyorum!" diye bağırdı Charlie.

"Hayır, edemezsin."

"Ne demek, edemem?"

"Tüm organların üzerinde aynı derecede kontrole sahip değilsin. Miden, böbreklerin, karaciğerin... Hepsi senin bilinçli zihninden tamamen bağımsız çalışır."

"Böbreklerimi kontrol edemiyor olmam bedenimin geri kalanı üzerinde güç sahibi olmadığım anlamına gelmez."

"Ama bu gücün nerede başlayıp nerede bittiğinin bilinçli olarak farkında değilsin. Gücü *hissedemezsin*. Sadece *deneyimlerin* aracılığıyla iradenin sınırlarını biliyorsun. Ve deneyimlerin her ne kadar sana parmağının sen istediğin zaman oynadığını öğretmiş olsa da, bu deneyimler parmağın ve zihninin birbirine *nasıl* bağlı olduğunu söylemiyor."

"Ama parmağımı oynatmak istediğim zaman zihnim onu oynatıyor."

"Hayır, oynatmıyor."

Charlie ellerini havaya kaldırarak, "O zaman oynatan nedir?" diye sordu.

"Nöronların ürettiği elektriksel dürtülerle idare edilen sinirler tarafından tetiklenen kaslar. Bilincin parmağını oynatmaya çalıştığın zaman neler olduğunun farkında bile değil. Zihnin parmağını oynatmak *istiyor*, ama onun yerine bir nöronu tetikliyor. Senin ne hissedebileceğin, ne de kavrayabileceğin ve asıl amaçladığından tümüyle farklı bir olay."

Charlie soluğunu gürültüyle koyuverdi. Zinser aldırmadan devam etti, çünkü onun anlamanın eşiğinde olduğunu kavramıştı.

"Ateşlenen nöron parmağın oynayana kadar bir dizi kasıtsız olaya neden oluyor. Yani gördüğün gibi, parmağını oynatacak bir 'gücün' bilincinde

değilsin çünkü böyle bir gücün *yok*. Sahip olduğun tek şey, birtakım elektronik darbeleri tetikleyecek bir güç. Bunlar da her ne kadar sonunda bir harekete *yol açsalar* da, senin anlayışının dışında çalışıyor. Onun için bir daha soruyorum: Bedenin üzerinde sahip olduğun gücü nasıl 'bilebilirsin'?"

Charlie'nin omuzları çöktü. "Sanırım bilemem."

"Bilemezsin. Hareket, deneyimlediğin bir şeydir, ama arkasındaki gücün bilinçli zihin tarafından bilinmesi olanaksızdır."

Bir süre için, öğrencilerin hiçbiri konuşmadı. Sonra Elijah birden canlandı. "Peki, yeni bir f-f-fikir üretme gücüme ne dersiniz? O gücü biliyorum."

"Öyle mi dersin? İmgelem gücü nasıl bir şey?"

"Hayalimde bir şeyler yarattığım zaman kendimi… Kendimi iyi hissediyorum."

"Sen sadece bir fikir ürettikten *sonra* nasıl hissettiğini anlattın şimdi. Ama bu fikri üretme *süreci* nasıl bir şey?"

"Zor. Sinir bozucu."

"Hayır. O bir fikir *üretemeyince* kendini nasıl hissettiğin. Sen *sürecin* kendisinin nasıl hissettirdiğini anlat bana."

Elijah dudağını ısırdı. Sonunda başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Yapamazsın," dedi Zinser. "Zihninin -bedeninin üzerindeki kontrolü gibi- kendi üzerindeki kontrolü de senin hissedemeyeceğin bir şekilde sınırlıdır. Bu sınırlamalar ancak deneyimle öğrenilir. Örneğin arzular üzerindeki kontrolün düşünceler üzerindeki kontrolünden çok daha zayıftır. Böyle bir sınırlamanın ardındaki nedeni anlamak olası değildir; dolayısıyla kendi zihninin gücünü gerçekten 'bilmek' de olası değildir. Onun için size meydan okuyorum."

Zinser durdu ve çocuklara birer birer baktı. "Bana zihninizin gerçek anlamda bilincinde olduğunuz gücünü söyleyin." Kimseden bir ses çıkmayınca devam etti. "Yani nasıl zihin gücünüzü bilmeniz mümkün değilse, iradenizin bedeniniz üzerindeki gücü de eşit derecede bilinemezdir."

"Ama," dedi Jill hâlâ düşünceli bir şekilde. "Eğer kendi irademizi bilemezsek bu durum başka bir şeylerin devrede olduğunu ima etmiyor mu? Tanrı gibi?"

“Beş duyumuzla algılayamadığımıza göre Tanrı bir *izlenim* değil, bir *fikir* olmalıdır. Tanrı *hafızamızın* bir parçası olmadığına göre, o zaman *imgelemimizden* geliyor olmalıdır. Ve Tanrı bedensel olmadığına göre, o zaman Tanrı *fikri* de bir olguya dayalı olamaz; öyleyse *fikirlerarası bir ilişkiden* kaynaklanıyor olmalıdır. Ama tüm fikirler deneyimlerden gelir ve bizi Tanrı’ya inanmaya itecek hiçbir deneyim yoktur.

“O halde Tanrı yoktur.”

“Peki ya bilinç?” diye sordu Jill. “İrademin gücünü ‘bilemesem’ bile onu yine de deneyimliyorum. O zaman Tanrı fikri bu deneyimden kaynaklanıyor olamaz mı?”

“Ockham’ın Usturası, buna ‘hayır’ der. *Entia non sunt multiplicanda praeter necessitatem:* Ögeler gerekenin ötesinde çoğaltılmamalıdır.”

“Bu ne demek?” diye sordu Jill.

“Genelde, en az sayıda varsayıma dayalı teoremin doğru olduğu anlamına gelir. Dolayısıyla, dünyanın yaratılışından görünmeyen, gücü her şeye yeten, her şeyi bilen bir varlığın sorumlu olduğunu söyleyen bir teori pek olası değildir.”

“Ama olanaksız da değildir,” diye üsteledi Jill. “Demek istediğim, bunların hiçbiri Tanrı’nın var olmadığının kesin *kanıtı* değil.”

“Değil. Daha önce de söylediğim gibi Hume, Tanrı konusunda ne kadar şüpheci olsa da, hiçbir zaman var olmadığını söylemedi. Sadece Tanrı’nın varlığının olanaksıza yakın kabul edilmesi gerektiği kadar olasılık dışı olduğunu söyledi.”

Zinser çocuklara göz gezdirdi. Olağanüstü zekâlarına rağmen hepsi de tükenmiş görünüyordu. Onları suçlayamzdı; felsefe konusunda o kadar bilgili olmasına rağmen kendi kafası bile biraz karışmıştı.

“Bugünlük bu kadar zihin karıştırmak yeter,” dedi “Biraz dinlenin. Gelecek ders kafanızı gerçekten karıştıracağım.”

“Nasıl?” diye sordu Winter.

“Sizi bugün tartıştığımız her şeyin yanlış olduğunu ve tam tersinin doğru olduğunu söyleyen bir grup felsefeciyle tanıştıracağım.”

Çocukların yüzünün aldığı ifade gerçekten paha biçilmezdi. Ve daha yeni başlıyorlardı.

37

Yağmur yağıyor olmasa, olaylar daha değişik hal alabilirdi. Ama o gece bir soğuk hava dalgası Pennsylvania'ya özellikle ağır bir fırtına getirmiş, yolları su basmıştı.

Ve böylece, Laszlo ile 'beraberindekiler' otoyoldan çıkıp bir motele girdi.

Uyumak için henüz çok erken olduğundan, birer içki içmek için bara indiler. Manderville ile Branigan televizyondaki maçı izlerlerken Laszlo düşüncelere dalmıştı. Birden yan masada titreyerek oturan kadının farkına vardı. Kadının belirgin korkusu onu kendine çekip dikkatini üzerinde toplamasına neden olmuştu.

Ona doğru dönerken kadın da dudaklarına götürdüğü sigarayı yakmak için çantasından gümüş bir Zippo çıkarttı. Çakmağın alevi titreyen elinde sağa sola salınıyordu. O sigarasından ilk nefesini çekerken Laszlo da kendini bırakıp zihnini açtı. Ağzında yuvarlanan duman ciğerlerine gidince, kadın bir rahatlık duygusuyla zihinsel anlamda iç geçirdi.

Bu karışım sanki nirvanaydı. Gerçekten de, çok korktuktan sonra bir sigara yakmak gibisi yoktu. Laszlo kadını o kadar korkutan şeyin ne olduğunu bilmiyordu, ama umurunda da değildi. Önemli olan, kadının zihninde uğuldayan o olağanüstü histi.

"Ağzının suyu akıyor," diye takıldı Branigan ona. "Gerçi onda ne bulduğunu pek anlayamadım ama..."

"İlgilendiğim o değil," dedi Laszlo gözlerini –zihnini değil, bakışlarını– kadından çekerek, "Sadece sigarası."

"Neden daha önce söylemedin ki?" Branigan iç cebinden bir paket Marlboro çıkarttı. Kutuyu tıklattı, kapağını açtı ve Laszlo'ya uzattı. "Al."

"Teşekkürler," dedi Laszlo. Altı ayı aşkın süredir sigara içmiyordu, ama duyduğu yalın arzu karşısında çaresizlikle eski alışkanlığına geri dönecekti.

Sigarayı dudaklarına götürmeden önce başparmağıyla işaret parmağı arasında yuvarlayarak ezip yumuşattı. Sonra önündeki sigara tablasından aldığı eşantiyon kibritten bir tane koparttı. Kibritin ecza sürülü ucunu

başparmağıyla paketin fosforlu şeridi arasına alıp sürttü. Kısa bir *puf* sesinin ardından fosfor hafif bir tıslamayla alev aldı, parlak alev kibritin gövdesini takip ederek aşağıya doğru inmeye başladı.

Laszlo bir an için kibriti gözlerinin önünde tutup, titreyerek dans eden alevin ve parmaklarına vuran ısının keyfini çıkardı. Sonra alevi sigarasının ucuna tuttu ve turuncular saçarak yanan tütünün dumanını içine çekti.

Sigarayı ağzından çekti, kibriti üfleyerek söndürdü, kükürt kokusunu içine çekerken kibritin gri dumanının ince bir iplik şeklinde tavana doğru yükselişini seyretti. Yeniden dudaklarına götürdüğü sigaradan bir nefes daha aldı. Duman ağzının içinde yuvarlanırken kanının nikotini ciğerlerinden emdiğini hayal etti.

Dumanı burun deliklerinden bıraktı. Sonra gözlerini yumdu ve sigaranın tadının, dokunuşunun, kokusunun, *her şeyinin* keyfini çıkararak kendini bıraktı.

Ne kadar süreyle öyle kaldığına emin değildi. Günler gibi gelmesine rağmen, gözlerini açtığında dudaklarının arasından çektiği beyaz çubuğun uzunluğu ona aradan sadece birkaç saniyenin geçmiş olduğunu anlatıyordu. Ama sinir ileticileriyle birleşen nikotin o birkaç saniye içinde beyninde kimyasal bir tepkime başlatınca başka şeyler oldu.

Laszlo uyandı.

Ansızın yaşamının son iki ayıyla yüzleşen Laszlo dehşet içinde kalmıştı. Duygularını hiç beklemediği bir anda gerçek yüzleriyle görmüştü: Hepsi yapaydı. O barda, iki duygusuz adamın –hayır, *askerin*– arasında ne işi vardı? Hele üç metre ilerisinde…

Dönüp arkasına bakmamak için masanın kenarını sıkı sıkıya kavradı.

Tam arkasında olmasına rağmen Laszlo o kızın bir süpernova yoğunluğuyla yandığını sezebiliyordu. Sigarasından bir nefes daha çekip dumanını üfledi. Beyaz bulut yüzünün etrafında dağılırken, hiç kımıldamadan durdu. Herhangi bir tepki vermemesi gerektiğinin içgüdüsel olarak farkındaydı. Bunu yaparsa, kız da onun farkında olduğunu anlayacaktı…

Samantha. Kızın onunla ilgisi olabilir mi?

Elbette. Sigaradan derin bir nefes daha çekti, eliyle kasten kibrite çarpıp masadan düşürdü ve almak için eğildi. Doğrulurken hafifçe yana dönerek mekâna göz gezdirdi.

Kızı o zaman gördü. On metre kadar ilerisinde oturuyordu ve saçları sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. İki yanında Laszlo’nun o ana kadar görmediği, ama benzerlerini hissetmiş olduğu iki adam vardı. Tıpkı Branigan ve Manderville gibi hiçbir duygu yaymıyorlardı.

Kızın zihnini yokladı; zonklayan bir üstünlük duygusuyla karışmış donuk bir bıkkınlık ve küçümseme vardı. Ona bakarken kız da dönüp gözlerini doğrudan üzerine dikti. Laszlo bir karar vermek zorundaydı.

Ve bunu hemen yapması gerekiyordu.

Kestiremediği bir zamandan beri onun etkisi altındaydı ve bir şekilde kontrolünden kurtulmuştu. İçinde kabaran zihinsel saldırı dürtüsünü zor da olsa bastırdı. Öyle bir şey yaparsa sadece onunla değil, Branigan ve Manderville ile de boğuşması gerekecekti. Bir şeylerin ters gittiğini sezerlerse onu kontrol altına alırlardı.

Sakinleşti ve kız tüm dikkatini onun üzerine odaklarken, kendisi de bir dakika önceki hislerinin gerçekçi yankıları olduğunu umduğu duygular yaydı.

Mutluluk. Tatmin. Kayıtsızlık.

Kızın varlığı, ormanda hareketsiz durup yakınlarda kırılacak bir dal sesini bekler gibi, bir süre daha zihninin etrafında oyalandı. Sonra geçip gitti.

Kızın zihinsel hapishanesinden nasıl olup da kurtulduğunu düşünen Laszlo sigaradan derin bir nefes aldı, külünü tablanın kenarına vurarak silkti. Ve bükülerek yükselen dumanı seyrederken bulmacanın son parçası yerine oturdu.

Nikotin. Neden oydu işte; beynindeki kimyasal tepkime bir şekilde kızın onun üzerindeki kontrolünü kırmış olmalıydı. Ve şimdi özgürdü. Ama ne kadar süre için? Ve nikotinin etkisi geçince ne olacaktı? Eskiden olduğu hale mi dönecekti? Yanan sigaraya baktı, kalbi hızla atarak bir nefes daha çekti. Nikotinin çok kısa bir yarılanma ömrü vardı; birkaç dakika içinde etkisi geçmeye başlayacaktı. Fazla zamanı yoktu.

Kayıtsız görünmeye çalışarak Branigan’a döndü. “Şundan bir tane daha versene.”

“Elbette,” diyen iriyarı adam paketi ona uzattı. “Al bakalım.”

Laszlo paketten bir sigara daha çekerken, duyduğu rahatlama hissini gizlemeye çalıştı. Bu kez ön-sevişme faslını atlayıp sigarayı çabucak yaktı. Derin bir nefes çekti. Tamamen kendine gelmeye başladığını hissedebiliyordu. Bunun nedeni mutlaka nikotindi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Çok daha fazlasına hem de!

Mekâna hızla göz gezdirdi ve aradığı şeyi buldu. Yanlarından geçen garson kıza bakarken aklına bir şey gelmişti.

Elini boş şişeye doğru sallayarak, “Bu meret nerelere vuruyor be!” dedi. “Tuvalete gitmem gerek.”

Branigan ile Manderville başını salladı. Ona aldırış ettikleri yoktu. Neden umursasınlardı ki? Kız ikisinden de çok daha güçlü bir bebek bakıcısıydı nasılsa.

Laszlo hızla tuvaletlere doğru yürüdü. Kapının önünde durup bekledi. Yaşamının en uzun geçen iki dakikasından sonra garson kız göründü. Eteğini düzeltmekle meşgul olduğundan, Laszlo uzanıp elini tutana kadar onun farkına bile varmadı. Duyduğu suçluluk hissine engel olamayan, ama bunun tek şansı olduğunu bilen Laszlo, daha önce bilinçli olarak hiç uygulamadığı bir şeye başvurdu.

Kendini zorla başka bir zihin haline soktu.

O zamana dek yaşadıklarının hiçbirine benzemiyordu. Bir an için kızın şaşkınlık ve ıstırabının çevresinde dolaştı, bir sonraki an ise içeriye girmiş, kızın duygusal bilincinin derinlerine dalmıştı.

Onu hiç düşünmeden tatlı bir şefkat ve keskin, kekremsi bir özleme boğdu. İstediği duyguları zihnine sokarken, bir yandan da elini sıkıp zihnini büktü. Sonra yavaşça kendini, fiziki dünyadaki varlığını da hissettirecek kadar geri çekti. Kızın gözlerinin içine baktı. Bariz şekilde afallamıştı, ama geri çekilmedi. Laszlo öne doğru eğilip dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Dilini ağzının içine iterken, bir yandan da zihniyle onun arzusunu kamçıladı.

Ve kız da aynı şekilde karşılık verdi; elleri Laszlo'nun sırtında dolaşırken, dili onunkini arıyordu. Laszlo onun zihnine durmaksızın zevk pompalarken, ellerini vücudunda dolaştırdı.

Sonra öpüşmeyi bitirdi.

Kız gözlerini açtı; bakışları hülyalı ve parlaktı. Nefes nefeseydi ve alnında ince bir ter tabakası parlıyordu.

"Merhaba," dedi Laszlo suçluluk duygusunu bir gülümseyle maskeleyerek.

"Merhaba," diye karşılık verdi kız. Yüzü heyecan ve istekle kızarmıştı.

"Sormaya korkuyorum ama… Bana bir iyilik yapar mısın?"

Kızın gözleri parladı. "Her ne istersen."

Masaya dönen Laszlo bir sigara daha yaktı. Birkaç dakika sonra garson kız da tuvaletlere giden koridorda göründü. Yanlarından geçerken ona gülümseyerek baktı.

"Sanırım bir hayranın var," dedi Manderville başıyla onu işaret ederek.

"Ha?" Laszlo farketmemiş gibi yaparken zorlanmamıştı; neredeyse dokuz haftadır zerre kadar cinsel arzu göstermemişti.

Branigan'ı dürterek, "Yok bir şey," dedi Manderville. "Sen içmene devam et."

Laszlo o gece kendisini ayık tutanın saf irade gücü mü, yoksa adrenalin mi olduğuna emin değildi. Tek bildiği sigarayı tüttürmeye devam ettikçe,

zihninin de açıldığıydı. Yine de, Manderville ile Branigan'ın ona ancak mama sandalyesinde oturan bir yaşındaki bebeğe yöneltecekleri kadar ilgi gösteriyorsa da, kafası karışmış bir görüntü sergilemeye dikkat etti.

Ama asıl kandırmaya çalıştığı kişi kızdı. Etrafındaki dünyaya aldırış etmiyor gibi görünse de, Laszlo bunun gerçek olmadığının farkındaydı. Kız öfkeyle için için kaynıyor, zihni etraftaki herkesi azgın bir küçümsemeyle yokluyordu.

Dakikalar ilerledi, Laszlo odasına dönebilmek için adamların keyfinin gelmesini bekledi. Birkaç saat sonra askerler nihayet yatmaya karar verdi. Manderville sallanarak kızın masasına doğru giderken, Branigan da Laszlo'ya eşlik etti.

Laszlo'nun kalbi merdivenlerde heyecanla çarpmaya başladı. Branigan'ın odasında olduğunu umut ettiği şeyi görmesine izin veremezdi.

"Bana anahtarını ver," dedi Branigan esnemesini engellemeye çalışarak.

Laszlo ellerini boş olduğunu bildiği ceplerinde dolaştırıp, bir şey arıyormuş gibi yaptı. "Kaybetmişim," dedi. Bir yandan da kızın onu izliyor olması ihtimaline karşı yalanını gizlemek için ılık bir belirsizlik yaydı.

"Öf be!" Branigan canı sıkkın bir ifadeyle içini çekti. "Gel."

Birlikte resepsiyona indiler ve yeni bir anahtar alıp odaya döndüler. Laszlo adamın anahtarı kendisine vereceğini umuyordu, ama Branigan kilide soktu. Onu umutsuzca durdurmaya çalışan Laszlo bileğini kavradı.

İriyarı adam bu ani temasla irkilip birden döndü. Ama Laszlo'nun elinden kurtulamadan zihninin o sert, aşılamaz olarak algılanan yüzeyi birden geçirgenleşti. Laszlo hiç düşünmeden yorgun bir mutluluk hissi yaydı.

"Boş ver," dedi. Öteki elini yavaşça Branigan'ın omzuna koydu ve öne doğru bir adım attı. "Ben hallederim."

Branigan duraksadı. Laszlo ne yapacağına karar vermeye çalışan adamın zihnindeki karmaşayı sezebiliyordu. Dişlerini sıktı ve varlığının buna bağlı olduğunu bilerek onu zihniyle bir kez daha dürttü; Branigan'ın gözleri bulanıklaştı ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Tamamdır," dedi geri çekilerek. "İyi uykular."

"Teşekkürler." Laszlo adamın üzerindeki kontrolünü hâlâ gevşetmemişti. "İyi geceler." Adamın bileğini bırakırken seri bir hareketle odaya girdi ve

kapıyı kapattı. Aralarındaki fiziki temas biter bitmez zihinsel bağları da koptu.

İçinden hemen ışıkları açıp garson kızın kendisinden istenen şeyi yapıp yapmadığını kontrol etmek geçse de kıpırdayamıyordu. Dehşet içinde ve Branigan'ın kapıyı çalmasını bekleyerek karanlıkta öylece durdu. Yapabileceği tek şey beklemekti. Birkaç saniye hiçbir ses gelmedi. Soluğunu tuttu. Sonunda adamın ayaklarını sürüyerek koridorda yürüyüp uzaklaştığını duydu.

Bitkin bir şekilde soluğunu bıraktı, gözlerini yumdu ve duvara yaslandı. Zihnini biraz dinlendirmek istiyordu, ama odada yalnız başınayken bile kızın zihinsel duyargalarının aralarındaki ince duvardan sızdığını hissedebiliyordu.

Yan odadaydı.

Onun için psişik oyununu oynamaya devam edip, hoş bir umursamazlık havası takındı ve elektrik düğmesine uzandı. Bir an ne göreceğinden korkarak eli düğmenin üstünde bekledi. Eğer garson kız söyleneni yapmadıysa durumu nasıl idare edeceğini bilmiyordu. Benliğini yeniden yan odadaki kıza kaptırma düşüncesiyle ürperdi.

Ama garson belki de kendisinden bekleneni yapmıştı. Bunu anlamanın tek yolu ışığı açıp bakmaktı. Düğmeyi çevirdi.

Gözlerini soluk yeşil halıdan kaldırıp odayı baştanbaşa taradı. Bakışları yatağa ulaşınca katıksız bir sevinç tüm benliğini sardı.

Kareli yatak örtüsünün üzerine yığılmış, gördüğü en güzel manzara vardı: Bolca sigara ve çiğnemelik tütün. Camel, Marlboro, Kent, Chesterfield, Winston ve Lucky Strike. Jelatin kaplı paketler ve gümüş rengi metal kutular lambanın ışığında parlıyordu.

Yatağa doğru iki adım atan Laszlo en yakındaki metal kutuyu aldı. Kapağını açtı, içindeki yapış yapış kahverengi tütünden bir parça kopartıp yanağının içine yerleştirdi. Eğer zihnini özgür bırakan gerçekten nikotinse teslimat şeklinin fark yaratmaması gerekirdi.

Tütün topağını emip bekledi. Sigara içtiği zamanki o rahat, yumuşak, kafası dumanlı hissin aynısını yeniden duydu. Kızın zihninin kendininkini yokladığını hissediyordu, ama barda olduğu gibi tutunacak yer bulamıyordu. Laszlo iç geçirdi ve yüzünde iki aydan beri ilk kez gerçek bir gülümseme belirdi.

Artık özgür olduğuna göre, sıra bir plan yapmaya gelmişti.

39

Jill kapıdan yatağa kadar saçılmış ayakkabılara, çoraplara, gömleklere ve kot pantolonlara baktı. St. John’s’dan ayrılıp Katolik okul üniformasını büyük bir mutlulukla geride bıraktığında ilk değiştirdiği şey giyecekleri olmuştu. Diğer her şeyde olduğu gibi, rahibeler onu giyim konusunda olmadığı bir şey yapmaya çalışmıştı.

Bir kız gibi görünmekten nefret ediyordu; hem de neredeyse bedeninden nefret ettiği kadar. Özellikle de büyümekte olan göğüslerinden tiksiniyordu. Diğer kadınların göğüsleri hoşuna gidiyordu, ama kendisininkileri hissetmek bile büyük sıkıntıydı. Neyse ki Samantha, Hemşire Martha’nın aksine onun istediği gibi giyinmesine izin veriyordu; bu da giderek kadınsı hatlar kazanmaya başlayan bedenini gizleyebileceği anlamına geliyordu.

Üstelik Samantha ona gerçek anlamda sorumluluklar da vermişti. Örneğin Laszlo’yu kontrol etmek. Bardayken zihni onunkinin üzerinden sanki buz üstündeymiş gibi kayıp gidince dehşete kapılmasının nedeni de buydu. Sonra başını kaldırmış ve adamı kendisine bakarken görmüştü.

Hemen kendini tekrar onun zihnine gömmüş, bir an için direnç hisseder gibi olduysa da, Laszlo yine eski haline dönmüştü: Mutlu, şaşkın bir umursamazlık topu. Rahatlamıştı Jill. İstediği son şey Samantha’yı düş kırıklığına uğratmaktı.

Samantha.

O adı beyninde döndürdü. Çok güzeldi. Ateşli ve egzotik. Kendisininki gibi can sıkıcı ve basit değil. Keşke...

Birden bir duygu seli hissetti. Rahatlamayla karışık yoğun bir sevinç. Gözlerini açtı ve olduğu yerde dikilip bakışlarını duvara dikti. Öte tarafta bir şeyler Laszlo'yu çok mutlu etmişti. Adamın zihnini yokladı, ama onu düşüncelerinden kopartan o canlı renkler solmuştu bile. Daha derinlemesine yokladı, yine hiçbir şey yoktu. O anlık akışı hayal etmiş olduğuna karar verdi.

Laszlo onun elinden kurtulabilecek kadar güçlü değildi. Yine de…

Yatağın yanındaki komodinin çekmecesini açtı ve lacivert kapaklı İncil'i çıkarttı. Yataktan aşağıya kaydı, yere diz çöktü ve en sevdiği bölümü açtı: Efesliler, 6. Bölüm, 11. Ayet. Derin bir soluk alıp, yüksek sesle okumaya başladı:

> "İblisin hilelerine karşı durabilmek için Tanrı'nın sağladığı bütün silahları kuşanın. Çünkü savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümranlıklara, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır. Bu nedenle, kötü günde dayanabilmek, gerekli her şeyi yaptıktan sonra yerinizde durabilmek için Tanrı'nın bütün silahlarını kuşanın."

Ve Jill de öyle yapacaktı. Hangi şekle girmiş olursa olsun iblise karşı duracaktı. O şekil Laszlo Kuehl olsa bile.

Keskin zil sesi Laszlo'un bilincini paslı bir bıçak gibi kesti. Gözlerini açmadan, el yordamıyla telefonu buldu. "Alo?"

"Günaydın, efendim. Saat 04.00 uyandırma çağrınız."

Telefonu kapatan Laszlo ağzındaki sertleşmiş tütün topağını çöp sepetine tükürdü. Sonra hemen komodinin üzerindeki kutuya uzanarak yapışkan bir parça daha aldı. Tütünün tadı midesini bulandırdı, ama kendini çiğnemeye zorladı.

Öksürünce ağzından yapışkan bir balgam çıktı. İçgüdüsel olarak çöp sepetine doğru eğildi, sonra hemen kendine engel oldu. Herkesi kandırmak istiyorsa, tükürmemesi gerekiyordu. Ağzını kapattı ve balgamı yuttu. Midesi kalksa da kusma isteğini bastırdı. Onun yerine, yeni parçayı ağzının içinde dolaştırarak emmeye başladı.

Sendeleyerek banyoya gitti ve aynadaki yansımasına baktı. Neredeyse, hissettiği kadar kötü görünüyordu. Sanki bir gecede on yıl birden yaşlanmıştı; gözlerinin altında koyu renk torbalar oluşmuş, derisi kurumuş ve çatlamıştı. Eğilip ağzını musluğa dayadı ve ağzındaki tütün topağını yutmamaya gayret ederek kana kana su içti.

Yapış yapış olmuş boğazından aşağıya inen soğuk su çok iyi gelmişti. Son yudumu ağzında çalkalayıp lavaboya tükürdü. Çamur rengi koyu bir sıvı çıkmıştı. Görüntüsü bile midesini yeniden ağzına getirmeye yetti, ama kendine hâkim olmayı başardı. Kendini berbat hissediyor olsa da, hiç değilse yeniden insanlığa dönmüştü.

Ve o sabah aklı önceki akşamdan bile daha berraktı. Biraz ürkerek kızın zihnini yokladı.

Belli belirsiz bir pusun gerisinde gizlenmiş hafif, sessiz ve donuk bir karmaşa algıladı. Rahatlayarak hemen geri çekildi. Kız uyuduğu sürece düşünceleri tam olarak kendisine ait olacaktı. Yakalandığından o yana –ki sonunda kavramayı başardığı gibi, ele geçirilmişti- kız her gün onu uyandıktan birkaç saniye sonrasından itibaren zihinsel olarak kontrolü altında tutuyor olmalıydı.

Her sabah yaşadığı o akıl karışıklığını düşündü ve bunun nedeninin, kızın zihnini ele geçirmesinin anında gerçekleşmemesi olduğunu anladı. Onu alt etmesi birkaç saniye alıyordu. Şimdiyse rolleri değiştirmek için eline bir fırsat geçmişti. Nikotin tarafından korunan zihniyle o irade savaşlarından galip çıkacağına inanıyordu.

Ancak içgüdüsel olarak da, kavramsal özden yoksun olarak yayılan duyguların uzun vadeli etkinlik sağlayamayacağını biliyordu. Samantha da bir yandan onu kandırmakta olduğu için, kız onu kontrol etmekte başarılı olmuştu. Kızın eylemlerini onunla iletişime girmeden kontrol edebilmesi mümkün değildi. Tek seçenek kaçmaktı. Başarısız olursa, yeni bir fırsat bulana kadar zihnini korumak için tütün stoğunu kullanabilirdi.

Plan basitti: İlk uçakla Oregon’a gidip çocukları geri getirecekti.

Kapıdaki gözetleme deliğinden dışarıya baktı. Birkaç saniye sonra Manderville salınarak görüş alanına girdi. Laszlo tütün kutularını topladı, dördünü ceplerine, birkaçını kemerinin altına yerleştirdikten sonra, gerisini sırt çantasına ve giysilerinin içine sakladı.

Pek rahat değildi, ama kutular hiç değilse bol giysileri içinde belli olmuyorlardı. Derin bir soluk aldı ve kapıyı açtı.

40

Manderville göz açıp kapayana kadar önünde bitiverdi. “Henüz gitmeye hazır değiliz,” dedi sertçe. “Yatağına dön.”

Laszlo adamın eline dokundu, zihin kalkanı önceki gecenin aksine eriyip kaybolmadı.

“Senin neyin var?” diye sordu Manderville geriye çekilerek.

“Ben… Hmm! Yok bir şeyim. Sanırım… Galiba dün gece içkiyi fazla kaçırmışım. İçeri… İçeriye girmek için bana yardım edebilir misin? Kendimi bayılacak gibi hissediyorum.”

Manderville iç geçirdi. “Haydi gel.”

Laszlo’yu kolundan tuttu ve kapıyı açtı. Tam o sırada Laszlo adamın elinden biraz garip bir şekilde yansıyan ışığı farketti.

Elbette!

Onları Laszlo’nun empatik yeteneklerinden koruyan şey her neyse, Organizasyon doğrudan tensel temas halinde işe yaramayacağını biliyor olmalıydı. Ten rengi incecik eldivenlerin nedeni buydu. Ama öyleyse önceki gece Branigan’ın korunmasını aşmayı nasıl başarmıştı? O sahneyi çabucak zihninde canlandırdı. Elini tuttuğunda, Branigan da kapının kolunu tutuyordu.

Hayır, elini değil. *Bileğini*.

Bakışlarını aşağıya indiren Laszlo, adamın eliyle kolu arasındaki belli belirsiz çizgiyi farketti. Tökezlemiş gibi yaparak parmaklarıyla korunmasız tene dokundu. Manderville'nin zihnini sarmalayan buzdan duvar anında eriyiverdi.

"Ah, özür dilerim," diye mırıldandı. Bir yandan da adamı tatlı bir sempati duygusuna boğmuştu.

"Sorun değil," dedi adam sıcak bir ses tonuyla. "Sen iyi misin?"

"Biraz susadım. Aşağıya inip buz alsam iyi olacak. Hemen dönerim."

Laszlo güven verici bir sakinlik hissi yaydı.

"Ben…" Cevap vermeye çalışan Manderville'nin sesi giderek zayıfladı. Laszlo adama aşıladığı güven duygusuyla mücadele eden korkunun kokusunu alabiliyordu.

Karar vermesine yardımcı olacağını umarak, "Kaçmayacağım," dedi. Ve Manderville'nin korkusu giderek yok oldu.

İşin o kadar kolay hallolmasına şaşıran Laszlo gülümsedi; rahatlayan koruma da ona mutlu bir ifadeyle güldü. Tam adama son bir neşe dalgası daha gönderecekti ki, bir şey farketti: Diğerlerinin gerisinde, derinlerde, gölgeler içinde, neredeyse gözlerden saklanmış bir duygu.

Kız her an uyanabilirdi, ama Manderville'nin sırrı da göz ardı edilemeyecek kadar önemliydi. Kendini düşünmeye zorladı. Adamın aklındaki gizli şey ne olabilirdi? Onu binada çok az görmüştü. Normalde okullara giderken kendisine eşlik eder...

Çocuklarla ilgili bir şeydi.

"Charlie'ye ne yaptığınızı biliyorum," dedi. Bir yandan da rahatlatıcı duygular gönderdi. "Rol yapmak zorunda değilsin." Başıyla koridorun sonunu işaret etti. "Branigan bana söyledi."

Manderville kaşlarını çattı. "Söylememesi gerekiyordu."

"Eh, durumumu biliyorsun," Laszlo gülümsedi. "Zaten anlamıştım."

"Öyle mi?"

"Belli oluyordu; sen de öyle düşünmüyor musun?" Manderville'yi öyle bir güven ve iyilik hissi bombardımanına tutmuştu ki, kendi duyduğu dehşet bile hafiflemişti.

"Sanırım," dedi Manderville. "Direktör senin bilmemenin daha iyi olacağını düşündü. Varlığının çocukların dikkatlerini dağıtmasını istemedi."

Birden gerçeği anlayan Laszlo buz gibi oldu. Çocuklar Oregon’da değildi. Onca zaman burnunun dibinde olmuşlardı. “Onlar da tesiste,” dedi fısıldayarak.

Laszlo’nun bu ani kontrol kaybı karşısında Manderville’nin duyguları da sendeledi. Kaşları şaşkınlık ve korkuyla çatıldı. “Bildiğini… Öyle dememiş miydin?”

Laszlo sesini sertleştirip, “Biliyordum,” dedi ve adamın korkusunu bastırdı. “Samantha’nın ne düşündüğünü anladığımdan belli etmedim.”

“Haa!” Manderville açıklamayı hemen kabullenmişti.

Laszlo bileğini bırakınca kolu yanına düştü. Kafası karışmış halde gözlerini kırpıştırarak bir adım geriledi.

“Ben yeniden yatacağım,” dedi Laszlo. Midesi altüst olmuştu.

Manderville birden kararsızlık içinde kalmıştı. “Buz ne olacak?” diye sordu.

“Boş ver. Fikrimi değiştirdim.”

Odasına girip kapıyı kapattı. Durum değişmişti. Çocukları kurtarmak istiyorsa, en uygun fırsatı içeride yakalayabilirdi.

Birden kızın uyandığını sezdi.

Üzüntüsünü maskeledi ve her zamanki şaşkın kabullenmişliğini yansıttı. Kızın varlığını hissetmeye başladığında yutkundu ve yumruklarını sıktı. Şiddete inanan biri değildi Laszlo. Ama kendi verdiği zararı telafi etmek için birilerine incitmesi gerekecekse… Yapardı.

Zinser odaya girerken lacivert ceketini düzeltti. Çocuklar onu bekliyordu. Tüm dikkatlerini vermişlerdi, ama Jill diğerlerinden daha fazla odaklanmış gibiydi. Bunun kızın kendisine olan aşikâr eğiliminden mi, yoksa günün konusundan mı kaynaklandığını düşündü. Hangisi olursa olsun, ona ulaşabiliyordu ve önemli olan tek şey de buydu.

"Son dersimizde deneyciliği tartışmıştık. Bugünse tam tersini, akılcılığı ele alacağız. Deneyciler bilginin sadece duyularımız yoluyla elde edilebileceğine inanırken, akılcılar bazı gerçeklerin içkin olduğuna, yaratılışla geldiğine ve akıl yoluyla erişilmesi gerektiğine inanır. Onlara göre bilginin kaynağı deneyimler değil, akıldır. John Locke deneycilik için ne ise, 17. Yüzyıl'da yaşayan Fransız filozof, matematikçi ve bilim adamı René Descartes de akılcılık için aynı şeydi. Hatta Descartes'in duyulara olan güvensizliği Locke'nin de ötesindeydi."

"Neden?" diye sordu Winter başını yana eğerek.

"Soruna başka bir soruyla yanıt vereyim: Şu anda uyanık mısın?"

Winter'in alnı kırıştı. "Tabii ki uyanığım."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

"Rüya görmediğinden emin misin?"

"Evet."

"Yani rüyalarında, rüya görüyor olduğunun hep farkında mı olursun?"

"Eeee! Şey... Hayır."

"O zaman şu anda rüya görmediğini nereden biliyorsun?"

Winter cevap vermeden önce duraksadı. "Çünkü… Çünkü uyanık olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Aralarındaki farkı biliyor olduğunu *hayal etmediğini* nereden biliyorsun?"

"Sanırım… Sanırım bunu bilemem."

"Doğru, bilemezsin. Descartes buna 'Rüya Kuşkusu' dedi ve duyularına güvenemeyeceğini kanıtladığını, çünkü duyularının rüyalarda yalan söylediğini vurguladı. Dolayısıyla, kandırılıp kandırılmadığını bilmesi hiçbir zaman mümkün değildi. Böylece Descartes, tüm felsefesini üzerine kurduğu tek bir prensip geliştirdi: *Eğer kandırılıyorsam, o zaman bir 'ben' var olmalı*. Bu prensip '*Cogito ergo sum,*' yani..." Zinser tercüme etmeden önce bir an duraladı. '*Düşünüyorum, o halde varım,*' olarak bilinir."

Çocukların hepsi bu ünlü sözü defterlerine not ettikten sonra devam etti.

"Descartes duyularının sınırlarını 'Balmumu Savı' ile de gösterdi. Bir balmumu parçasını inceleyip, tüm özelliklerini –dokusunu, büyüklüğünü, şeklini, rengini, kokusunu– not etti. Sonra o şeyi aleve tutup özelliklerinin değişmesini gözlemledi. Böylece kendine balmumunun gerçek doğasını anlamak için duyularını değil, sadece aklını kullanabileceğini ispat etti."

Duraladı ve soru gelmeyince devam etti.

"Ve böylece algıyı göz ardı edip, tümdengelimi kucaklayan bir inanç sistemi geliştirdi; sonuçlara yalnızca önceden bilinen olgular vasıtasıyla ulaşılabilen bir akıl yürütme sistemi. Tümdengelimi kullanarak *nedenin* de en az *sonuç* kadar gerçekliği olması gerektiğini söyleyen Nedensellik İlkesi'ni oluşturdu. Örneğin bir at resmi at hakkında bir düşünceye neden oluyorsa, resmin de en az o düşünce kadar gerçekliği olmalıdır. Descartes işte bu Nedensellik İlkesi'ni kullanarak Tanrı hakkında şu tezi ortaya attı:

"Sonsuz mükemmelliğe sahip bir şey –Tanrı– hakkında bir fikrim var.

Bu fikir bir yerden gelmiş olmalıdır, çünkü bir şeyin hiçlikten gelmesi olanaksızdır.

Nedenin de en az sonuç kadar gerçekliği olmalıdır.

Dolayısıyla Tanrı var olmalıdır."

Jill rahatlamış bir şekilde başını salladı.

Zinser devam etti.

"Descartes'in Tanrı fikri mükemmel, her şeye gücü yeten ve her şeyi bilen bir varlığı tanımladığından, filozof o Tanrı'nın aynı zamanda şefkatli de olduğunu varsaydı. Şefkatli olduğundan dolayı da insanı duyuları vasıtasıyla kandırmak istemeyeceğine inandı. Böylece duyularımızın dünyayı anlamak için –ama ancak tümdengelimsel akıl yürütmeyle *birlikte kullanıldıkları* taktirde- *kullanılabileceğine* inandı."

"Ama bu bana mantıklı gelmiyor," dedi Charlie. "Demek istediğim, duyularımızı ve aklımızı kullanmak ile ilgili kısım tamam, ama Tanrı hakkında yürüttüğü mantık… Bilmiyorum. Tanrı hakkındaki bir sürü soruyu, örneğin Afrika'daki çocukların başına o kötü şeylerin nasıl geldiğini yanıtlamıyor."

Zinser başını salladı. "İyi bir noktaya değindin. Her ne kadar Descartes bu konuya girmediyse de, Gottfried Leibniz adında başka bir filozof bunu yaptı. Leibniz çok zeki bir adamdı; değişkenler matematiğini ve ikili sistemi

keşfetmekle kalmamıştı, aynı zamanda batılı akılcılar üçlüsünün de bir parçasıydı. Descartes gibi o da şefkatli bir Tanrı'ya inanıyordu. Böyle olunca, birkaç teori önerdi. Bunların birincisi, her şeyin bir nedeni olduğunu söyleyen Yeterli Mantık İlkesi idi."

"Kıtlık ve hastalıklar ne olacak?" diye sordu Elijah.

"Leibniz iyi ve kötü tüm olayların birbirlerine bağlı olduğunu, bizim olayların ardındaki nedenleri anlayamayışımızın gerçekte bir neden olmadığı anlamına gelmediğini ileri sürdü. Nedenleri bilmek Tanrı'ya özgüydü, insana değil."

"Ama… Neden?" dedi Charlie.

Zinser omuzlarını silkti. "Leibniz, Tanrı'nın her zaman en doğru olanı seçtiğine inanıyordu. Dolayısıyla, insanların her şeyi anlamamalarının en doğrusu olduğuna karar vermiş olmalıydı."

"İnsanların kötü şeylerin ardındaki nedenleri anladığı bir dünya daha iyi bir yer olmaz mıydı?" diye sordu Charlie.

"Leibniz buna hayır derdi, çünkü eğer öyle olsa, Tanrı bizim üstünde yaşamamız için o dünyayı seçmiş olurdu, bunu değil."

"'Bu dünya' derken neyi kastediyorsunuz?" dedi Elijah. "Sanki b-b-birden fazla dünya varmış gibi konuşuyorsunuz."

"Leibniz öyle olduğuna inanıyordu. Buna Çokluk İlkesi dedi: Olabilecek her şey olacaktır, bu da sonsuz sayıda dünyanın var olmasına neden olur. Ama Tanrı her zaman en doğru olanı seçtiğine göre, üstünde yaşadığımız dünya da olası dünyalar içinde en iyisi olmalıdır."

"Ama eğer dünyada bu kadar kötülük varsa, bizimki nasıl en iyisi oluyor?" diye sordu Charlie. "En ideali herkesin birbirine iyi ve adil davrandığı bir dünya olmaz mıydı?"

"Dünyada kötülük olması, onun en iyisi olmadığı anlamına gelmez."

"Elbette gelir."

"Bunu söyleyemezsin, çünkü Tanrı'nın en iyi olana *nasıl* karar verdiğini bilmiyorsun. Belki de amipten insana kadar *tüm* yaratıklarının mutluluğunu mümkün olan en üst düzeye çıkartacak şekilde karar veriyordur. Ya da belki en iyi dünya insanın en iyi karakteri geliştirdiğidir ki, bu da ancak zorluklar karşısında mümkün olabilir. Böylece, yani en iyinin hangi ölçütlere göre belirlendiğini bilmediğimize göre, bizim dünyamızın en iyisi olmadığını kanıtlamanın herhangi bir yolu yoktur."

“Tanrı’nın işine akıl ermez,” dedi Jill hafif bir sesle.

“Leibniz hayatta olsa, eminim sana katılırdı,” dedi Zinser.

“Peki, *siz* Jill’e katılıyor musunuz?” diye sordu Charlie.

Zinser yanıt vermedi. Sadece gülümsemekle yetindi.

Elijah o gece yatağında uyanık yatarken, Zinser’in ortaya koyduğu iki zıt teoriyi düşündü. Her ne kadar hem deneycilik, hem de akılcılık mantıklı gelse de, sonunda Tanrı’nın varlığını kabullenen hiçbir felsefeyi benimseyemeyeceğine karar verdi. Zinser’in dediği gibi: Ockham’ın Usturası, yani en az varsayımı olan teori genelde doğrudur. Ve Tanrı da oldukça büyük bir varsayımdı.

Annesinin başka, babasının başka Tanrı’ya inandığı bir evde büyümüş olmak ona sadece bir şeyi öğretmişti: Kimse kendi inançlarının doğru olduğunu kanıtlayamaz. Elijah için din, kesin olarak asla bilemeyeceğiniz bir şey üzerine zaman harcamaktı. Tanrı’ya inanması da işte o nedenle olanaksızdı.

Deneycilik en azından Hume’nin tanımladığı şekliyle çok daha mantıklı geliyordu ona. Herhangi bir varsayımda bulunmak gerekmiyordu. Duygusuz ve mantıklıydı. Bir şey ya vardı ya da yoktu. İşte o kadar.

Elijah uykuya dalarken, hep doğru olduğunu bildiği bir şeyi tanımlayabilecek bilgiye sonunda sahip olmaktan doğan bir mutlulukla gülümsüyordu.

Winter ise koridorun karşısındaki odasında hâlâ uyanıktı. Elijah gibi o da farklı inançlara sahip ebeveynler tarafından yetiştirilmiş, ama bu onun üzerinde tam ters etki yapmıştı. Ruhani bir ortamda yetişmiş olmak, kendi manevi değerlerini bir yaşam gerçeği olarak pekiştirmesine yaramıştı.

Bayan Zinser deneyciliği ilk açıkladığında, Winter bunu baştan reddetmişti. İnanca yer bırakmayan bir felsefeyi nasıl kabul edebilirdi ki? Akılcılık ise çok daha… Akılcıydı. Leibniz’in üç ilkesinin –Nedensellik,

Çokluk, Yeterli Mantık– hepsi de, hep doğru olduğunu bildiği bir şeyi teyit etmişti: Hayatta kendi deneyimlerinin üzerinde bir şeyler daha vardı. Kendinden büyük bir şey.

Yalnızca tek bir sözcükle tanımlanabilecek bir şey.

Tanrı.

42

Tesisteki ilk dokuz hafta bir rüya olarak tanımlanabilirse, sonraki iki haftaysa ancak bir kâbus olabilirdi. Her sabah uyandığında kız zihnine girmeye çalışıyor, Laszlo da kendini şaşkın ve paniklemiş hissediyordu. Ve ağzına yeni bir tütün topağı tıkıştırana kadar ona direnmek zorunda kalıyordu.

Birkaç kez kızın yalancı rahatlık zırhını delmeyi başardığını hisseder gibi oldu. Sürekli olarak Samantha'nın iki yanında birer görevliyle kapıda belirip, nikotinin etkisi geçene kadar onu bağlayacağı korkusuyla yaşıyordu.

Ama Samantha gelmedi. Dışarıdan bakılınca her şey aynıydı. Laszlo, doktor Dietrich'in kendisini laboratuarında kobay gibi kullanmasına izin veriyor, özel çocuklar araştırmasına da devam ediyordu. 'Uyanmasının' hemen ardından Florida'da Julia ve Gracie adında üstün yetenekli ikiz kızları buldu, ama Samantha'ya bundan söz etmedi. İkizlerin bariz yeteneklerini göz ardı etmeyi yeğlemişti.

Tüm o süre boyunca karşısına fırsat çıkmasını bekledi. Ve 15 gün sonra biri sabunlu bir zemin şeklinde karşısına çıktı.

Laszlo ıslak zeminde kaydığında temizlikçinin yanından geçiyordu. Düşmemek için kollarını havada çılgınca sallarken, sol eliyle temizlikçiyi, sağ eliyle de kendisine eşlik eden iki muhafızdan birini kavradı. O düşmemiş, muhafızsa yere kapaklanmıştı. Adam hemen kalktı, ama ağırlığını ayağının üstüne verir vermez yüzü acıyla buruştu.

“Sen revire git,” dedi diğeri. “Ben onu odasına geri götürürüm.”

Adam sendeleyerek revire yönelirken, temizlikçinin duyguları çıplak ve yalın şekilde ve ansızın belirginleşti.

Laszlo tepki veremeden diğer muhafız eğilip yerden kopuk bir gümüş zincir aldı. “Bunu düşürdün,” dedi adamın eline tutuştururken.

Ve adamın tüm aromatik duyguları birden Laszlo’nun zihninden yok oldu.

“Teşekkürler,” dedi temizlikçi.

Başını sallayan muhafız, eliyle kendi boynunu yokladı. Laszlo koridordaki flüoresan lambanın sert ışığında benzer bir zincirin parıltısını farketti.

Adam Laszlo’ya dönerek, “Gidelim mi?” diye sordu

“Elbette.”

Koridorda ilerlerken Laszlo kendini hazırladı. Sonunda odasının kapısına geldiklerinde dönüp adama baktı. “Dün akşamki maçı seyredebildin mi?” diye sordu. Saldırıya geçmeden önce adamı rahatlatmaya çalışıyordu.

Muhafız yanıt vermeye fırsat bulamadan atılıp boynundaki zinciri tuttu. Bir anda dünyanın tüm kokuları zihninden silindi. Zinciri dehşet içinde kopartıp yere fırlattı. Zihnini sarmalayan boşluk birden kayboldu ve adamın duyguları sel gibi boşaldı. Laszlo onu hemen inanılmaz bir mutluluk hissine boğdu. Yüzündeki şaşkın ve ürkek ifade eriyerek yerini rahatlamış bir gülümsemeye bıraktı.

“Adın neydi senin?” diye sordu Laszlo.

“Tom Neill,” dedi adam yerdeki kopuk zincire bakarak.

“Onu orada bırakabilirsin. Bir dakikalığına odama gelmek ister misin, Tom?” Kendini hiç zorlamadan hafif, hoş kokulu bir neşe gönderdi.

Tom yüzünde geniş bir tebessümle, “Tabii,” dedi. “Harika olur.”

İçeri girdiler, muhafız bir sandalyeye oturdu.

Laszlo adama o kadar çok endorfin pompalıyordu ki, istediği herhangi bir şeyi yaptırabileceğine emindi; ama yine de dikkatli davrandı.

“Burada ne yapıyorlar?”

“Bilmiyorum,” dedi Tom başını iki yana sallayarak. “Ben sadece bir askerim.”

Laszlo’nun zihni hayal kırıklığıyla gölgelenince, adam da karşılık olarak suratını astı. Duygularını hemen geri çeken Laszlo tatlı bir iyimserlik yaydı.

“Muhtemelen sandığından fazlasını biliyorsundur. Bana *bildiklerini* anlat. Bu beni gerçekten mutlu eder.”

“Tabii,” dedi Tom yeniden gülümseyerek. “Seni mutlu etmek isterim.”

Laszlo sabırsızlıkla başını sallayıp başlamasını işaret etti.

“Eh, şöyle diyelim. On yedi yaşındayken...”

Yolladığı aşırı neşe hissinin adamın düşünme yetisini de etkilediğini fark ederek, “Sen en iyisi sadece sorularımı yanıtla,” dedi Laszlo. “Dr. Dietrich. Tüm deneyleri o yapıyor, değil mi?”

“Sanırım.”

“Nerede o?”

“Hâlâ laboratuarında olmalı. Çoğu gece orada uyur.”

“Onu bana getirebilir misin?” Kendi duymak istediği yanıt yerine dürüst yanıt almak için adamın zihni üzerindeki kontrolünü biraz gevşetti. Tom duraksadı ve gözlerini derin bir düşünceye dalmışçasına tavana dikti.

“Hayır. Benimle asla gelmez. Bizlerden nefret eder.” Tom bir an umutsuzca baktı, sonra gözleri parladı. “Ama *seni* ona götürebilirim.”

“Ne zaman?”

“Gece yarısı saat üç civarında etraf oldukça sakinleşiyor. Bu işine gelir mi?”

“Evet, bu gerçekten işime gelir.”

Tom ile koridorda yürürken Laszlo başını öne eğik tutuyordu. Çalıntı üniforma içinde kendini biraz garip, ama aynı zamanda da özgür

hissediyordu. Birçok muhafızın yanından geçseler de, hiçbiri başını kaldırıp bakmadı bile.

İçinde yürüdükleri labirentte geçtikleri yerleri ezberlemeye çalıştı, ama her salon, her koridor bir öncekinin aynısı gibiydi. Kaçma zamanı geldiğinde yine Tom'un yardımına ihtiyacı olacağı belliydi. Birbirlerini kesen koridorlarda yürüyüp çelik bir kapının önüne geldiler. Kapıdan geçince Laszlo kendini büyük ve loş bir odada buldu.

Bir duvarda dört tane siyah-beyaz televizyon monitörü vardı. Her biri, uyumakta olan bir çocuğa odaklanmıştı. Onları hemen tanıdı: Jill, Elijah, Winter ve Charlie.

Bir öfke ve kararlılık duygusuyla, dişlerini sıktı. O sırada usulca omzuna dokunan Tom, ona odanın köşesindeki kanepeyi işaret etti. Laszlo'nun gözleri karanlığa alışınca örtülerin altındaki insan şeklini farketti.

"Uyandır onu," dedi.

Uyuyan doktorun yanına giden Tom adamı tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. Sertçe itip duvara yaslarken Dietrich de dehşet içinde gözlerini açtı.

"YARDIM EDİN! YARDIM..."

Tom elini adamın ağzına kapattı, aynı anda zihni Laszlo'nun beyninden silindi. Laszlo birden anladı. Muhafızın kolyesi yoktu, ama Dietrich o şeyi takıyordu. Birbirlerine dokunmalarıyla, Tom'un elinin Dietrich'in tenine temas etmesiyle ilgili bir şey olmalıydı bu.

Gözlerini kırpıştıran Tom elini bilim adamının ağzından çekti. Zihni bir an için Laszlo'ya açıldı, ama sonra Dietrich ensesini kavrayınca yeniden karanlığa gömüldü.

"Seni kullanıyor," dedi Dietrich heyecanla. "Sakın beni bırakma yoksa yeniden kontrolü altına girersin. Diğer muhafızları çağırmalıyız. Onları..."

Laszlo adamın çenesine bir sol kroşe çıkarttı; aynı anda da kırılan küçük parmağının çıkarttığı sesi duydu. Duyduğu acıya aldırış etmeden Tom'a döndü. Hem eli, hem de zihniyle uzanıp onu fiziksel ve zihinsel olarak doktorun elinden almaya çalışırken, inanılmaz bir ikilik hissi duydu. Sonunda muhafızı bilim adamından çekip kurtarmayı başardı ve ona hemen sakin bir kesinlik hissi aşıladı.

"Ona sakın dokunma!" diye bağırdı. "Çocukların kontrolü altında. Dokunursan sen de onların etkisine kapılırsın."

Başını sallayan Tom çenesini ovuşturan bilim adamından hemen uzaklaştı.

“Onu dinleme!” diye bağırdı Dietrich, ama sesinin zayıflığına bakılırsa, kaybettiğinin farkındaydı.

Laszlo onu çekip ayağa kaldırdı, gömleğinin yakasını yırtarak açınca boynundaki ince zinciri gördü. Ilık metale dokununca sanki bir balon zihnini sarmalayıverdi.

Midesi bulandı, kusacak gibi oldu, ama dişlerini sıkıp bir çekişte kolyeyi koparttı. Kopan zincir boynunu kesince Dietrich acıyla bağırmıştı. Elindeki kolyeye bir an bakan Laszlo, avucunu açıp onu yere bıraktı.

Ve tüm dünya bir anda tekrar odağına yerleşti. Ama bu kez Laszlo’nun karşısında bir değil, iki çıplak zihin vardı. Her ne kadar Tom’a yaptığı gibi, Dietrich’in de kendisini sevmesini sağlayabileceğinden emin olsa da, doğru yolun o olmadığını içgüdüsel olarak biliyordu. Dietrich’in o anda hissettiği orijinal duyguları kullanmaya ihtiyacı vardı. Ve bu da korku demekti.

Muhafıza dönüp, “Bu adama bir dakika için dikkat et,” dedi. “Herhangi bir şey yapmaya kalkarsa canını çıkarana kadar döv onu.”

Cümlesini tamamladıktan sonra bilim adamının duyduğu dehşeti diğer tüm duygularını bastıracak şekilde birkaç kat yükseltti. Dietrich bir anda öne kapaklanıp kusmaya başladı. Sonra titreyen eliyle ağzını sildi ve kendini kanepeye attı.

Tom bacakları açık, kolları yanında iki yana sarkık şekilde adamın tepesine dikildi. Laszlo da aradığı şeyi bulana dek çelik dolapları birer birer açıp kapatarak odayı didikledi. Yanına döndüğünde doktor onun elindeki nesneye dehşetle baktı.

“Onunla n-n-ne yapacaksın?”

“Ellerini uzat,” diye emretti Laszlo.

Doktor bir an için kendinden istenileni yapamayacak kadar korkmuş halde öylece baktı ona. Laszlo onu biraz rahatlatmak için yoğun korkusunu azaltıp yerine gergin bir huzur gönderdi. Sonra bir çekmeceden aldığı kalın bilgisayar kablosunu bileklerine doladı ve iki ucunu birbirine bağladı. Aynı işlemi ayak bilekleri için de yaptıktan sonra geri çekildi.

“Sana bir dizi soru soracağım. Sen de bana kaçamaksız cevap vereceksin… Ya da ona cevap verirsin.” Başıyla omzunun üzerinden Tom’u işaret etti. O arada bir yandan doktorun zihnine yeni bir korku dalgası gönderirken, bir yandan da Tom’a acı bir şiddet aşıladı.

“Ne istersen sor,” dedi Dietrich titreyerek. “Ama… Ama onun canımı yakmasına izin verme.”

Adamın titreyen gözlerine bakan Laszlo, istediklerini yapması için onu bükmenin doğru bir şey olup olmadığını düşündü. Ama sonra dikkati monitörlerdeki çocuklara kaydı ve anımsadı: Başka seçeneği yoktu.

Adamın duyduğu dehşeti azaltmaya gerek görmeden, “Bana karşı dürüst davranırsan kimsenin canı yanmaz. Ama beni kandırmaya kalkarsan…”

Dietrich şiddetle başını salladı. “Sana yalan söylemeyeceğim. Yemin ederim!”

“İyi.” Yalan söylerse bunu zihninin kokusundan da kolaylıkla anlayabilirdi, ama zaman kaybetmek istemiyordu. “Burada üstünde çalıştığın şey nedir?”

“Biyoelektrik iletişim yoluyla davranış değişikliği. Senin yeteneklerine sahip kişiler. Empatlar.”

“Nasıl çalışıyor? Ben bunları nasıl yapabiliyorum?”

“Tüm duygular ve bunların sonucu olan biyolojik tepkiler beyin tarafından başlatılır. Kişi bir olayla karşı karşıya kaldığında beyni gelen işitsel, görsel, dokunsal ve kokusal uyarıları yorumlar, sonra da tepki göstermesi için vücuda sinyaller gönderir. Empatlar bu sinirsel sinyalleri daha duygu-oluşturma safhasında durdurabilir. İlaveten, başka insanlara da sinyal gönderebilirler. Hedef beyin bu sinyalleri duygulara çevirir, onlar da otonom sinir sistemini tetiklerler. Bu sadece zihinsel bir tepki yaratmakla

kalmaz, aynı zamanda fiziksel tepkiye de neden olur ki, bu da yayılan duyguyu pekiştirir.”

“Ama ben *nasıl* sinyal alıp gönderebiliyorum? Bir radyo değilim ki.”

“Aslında, temelde öylesin. Radyo dalgaları sadece bir çeşit...”

“Elektromanyetik radyasyondur,” diye tamamladı Laszlo; Darian’ın sınıfına ilk geldiği gün verdiği dersi anımsamıştı.

“Doğru. Gözümüzün göremeyeceği kadar uzun dalga boyuna sahip bir enerji. Beynin her sinir ileticisinin her hücresinde üretilenle aynı tip bir enerji. Senin sinestezin başkalarının zihnindeki bilgiyi alışık olduğun somut bir duyuya çeviriyor. Senin durumunda bu duyu koku. Çoğu insan başkalarının hisleri hakkında sadece bir fikir sahibi olur, ama sen çok daha güçlüsün.”

“Ne demek istiyorsun? Herkes empatik mi yani?”

“Bir anlamda öyle. İnsanların yüzde doksanı başkalarının genel havasını sezebilir; tıpkı bir mekâna girdiklerinde oradaki insanların tartışıyor olduğunu anlamak gibi, ama hepsi o kadardır. En azından yakından tanımadıkları kişiler söz konusu olduğunda.”

“Yakından tanıdıklarıyla ne oluyor?”

“Herkesin beyni –bir noktaya kadar- benzersizdir. Yani her beynin elektromanyetik radyasyon frekansı kesinlikle eşsiz olduğu halde, beyin dalgaları yaklaşık bin civarında farklı frekans kümesi içinde gruplanmıştır. Eğer bir insanın beyni başka birisiyle aynı küme içindeyse, o kişinin duygularını yorumlaması daha kolay olur.”

Laszlo anlamaya başlamıştı. Daha ayrıntılı anlatmasını sağlamak için doktora hafif bir güven aşıladı.

“Kan bağı olanlar genelde aynı küme içinde bulunur. Dolayısıyla da aralarında empatik bir anlayış olur; ebeveynler, çocuklar ve kardeşler arasındaki biyolojik yakınlık gibi yani. Küçük çocukların genellikle iki yaşına geldiklerinde zayıflayan güçlü empatik yetenekleri olur ki, ebeveynleriyle yakınlaşmalarını sağlayan ve dil becerilerini erken geliştirmeye yarayan evrimsel bir araçtır bu.”

Laszlo, “Öyleyse beyinlerindeki bağlantılar ayrıştıkça, bu yetenekler de giderek zayıflar,” dedi.

“Doğru. Ailenin dışındaysa, benzer frekans kümelerindeki insanlar sosyal olarak gruplaşmaya eğilimlidirler, çünkü birbirlerini daha iyi anlayabilirler.

Aynı ırk ve cinsiyetten insanların gruplaşma eğilimlerinin nedeni budur, çünkü aynı frekans kümesi aralığında yayın yaparlar. Böylece, yabancı bir ülkeye gittiğin zaman kendini *fiziki* olarak değişik hissedersin. Aslında biyo-fizyolojik açıdan öylesindir de.”

“Ama bu ülkeye yüz yıl önce göç etmiş insanlar ne olacak? Her şey genetik olarak belirleniyorsa...”

“Öyle değil. Herkesin zihni, onu çevreleyen frekansları anlayabilmek için sürekli olarak kendini uyarlar. Kalıplar ve frekanslar zaman içinde ortama uyum sağlamaya yönelik olarak evrim geçirir. Dolayısıyla, yabancı bir dili öğrenmek, o dilin konuşulduğu ülkedeysen daha kolaydır, çünkü zihnin de değişip, o dilin belirleyici ayrıntılarını öğrenmeni kolaylaştırır.”

“Dillerin biyoelektromanyetik radyasyonla ilgisi ne?”

“Diller sadece yerel halkın beyin dalgalarının işitsel olarak yansıyacak şekilde ortaya çıkmasıdır. Her şey birbiriyle ilintilidir: Dil, giyinme tarzı, kültür, mutfak. Amerikan kültürünün tüm dünyada inanılmaz derecede popüler olmasının nedeni de budur. Üretici malını Amerikan tüketici kitlesinin tamamına ulaştırmak istiyorsa, geniş bir yelpazedeki frekans kümelerine çekici gelecek şeyler tasarlamak zorundadır.”

Laszlo, “Konunun biraz daha pratik yönlerine gir,” dedi.

“Beyin dalgalarının iletimi konusu, bazı insanların birbirleriyle çabucak kaynaşıp, diğerleriyle kaynaşamamasından, çete mantalitesine; bir korku filmini sinemada seyretmenin daha ürkütücü olmasından, insanların randevularında gürültülü yerlere gitmekten hoşlanmasına kadar birçok şeyi açıklar. Restorandaki atmosferdir bu. Bir futbol stadyumundaki coşkudur. Şehrin nabzıdır. Kırsal bölgenin dinginliğidir. Yaşamımızın her yönüne sirayet eder. Sadece, çoğu insan bunu senin kadar güçlü hissedemez.”

“Bir yetenek yelpazesi olduğundan bahsettin?”

“Evet. Toplumun yaklaşık yüzde onu diğerlerine göre daha yüksek bir duygusal zekâya sahiptir. Başka insanlarla iletişim kurmaktaki becerilerinden kaynaklanan ve doğuştan gelen bir karizmaları vardır.”

“Ama insanların sadece aynı küme içindekileri okuyabildiğini söyledin az önce.”

“Çoğu için öyle. Ama bazıları kendini öteki frekanslara da ayarlayabilir. Farklı sosyal gruplarla, hatta kendi kümelerinin dışında olanlarla bile kaynaşabilirler. Dil becerileri ve farklı kültürden insanlarla anlaşmaları daha

iyidir. Ve bunların tümü, fiziki olarak etraflarındakilerle aynı ‘frekansta’ olmalarından kaynaklanır.”

Laszlo, “Bu *tür* insanlar toplum içinde nasıl bir dağılım gösterir?” diye sordu.

“En üstteki yüzde bir doğal liderlerdir. İnsanlar onlara doğru çekilir. En akıllı ya da en güçlü olmamalarına rağmen, okuldaki en popüler çocuklar onlardan çıkar. En fazla sayıda insanın iletişim kurabildiği kişilerdir. Acılarımızı, sıkıntılarımızı bir dereceye kadar hissedebilen karizmatik CEO’lar ve politikacılardır.”

Laszlo’nun verdiği karmaşık ve birbiriyle çelişen duygularla tıkanmanın eşiğine gelen doktor soluklanmak için duralayıp devam etti:

“On binde bir kişininse duygusal zekânın çok üzerinde yetenekleri vardır. Kendilerine yakın olanlardan tapınma düzeyinde sevgi ve sadakat görürler. Ve inanılmaz içgüdüleri sayesinde büyük işler başarırlar. Artistler ve aktörler, atletler ve müzisyenler bu tip insanlardan çıkar. Seyretmek istediğin, onlara doğru çekildiğini hissettiğin karakterlerdir. Görsel manzaraları, müziği ve fiziki icraatları doğuştan gelen bir yetenekle kavrarlar. Duyusal birer dahidirler. Bazıları güçlü birer alıcı, kimileriyse vericidir.”

“Ama bunun kimi istisnaları...”

“Elbette vardır. Birçok artistte olduğu gibi, kişilikleri doğuştan melankolik ya da içe dönükse, o zaman cezp ettiklerinden fazlasını iterler. Geçirmekte oldukları hormonal değişikliklerden kaynaklanan hassas duygusal yapılarından dolayı bu durum ergenler için özellikle geçerlidir.”

“Sonraki dilime geç.”

“Yüz binde birlik oranda yer alan kimilerinin yetenekleri o kadar güçlüdür ki, çoğunlukla davranış bozuklukları sergilerler. Etraflarındaki insanların duygularını algılamayı engelleyemedikleri için onların altında ezilirler. Bazıları zihnini perdelemeyi öğrenir. Ama çoğu bunu yapamaz. Cinnet geçirirler. İntihar ederler. Ve bunu sadece beyinlerinde duydukları o son derece gerçek seslerden dolayı yaparlar. Geleneksel bilimin ve toplumun inanmadığı sesler nedeniyle yani.”

“Sesler değil,” diye fısıldadı Laszlo. “Duygular.”

“Evet,” dedi Dietrich. “Sen ve bulduğun o çocuklar… Sizler o yüz binde birlik dilimdensiniz. Kendisi de kabul ederse, kaderlerinde çok büyük işler

başarmak yazılı olanlar. Ya başarı ve onur ya da çıldırmak."

Laszlo ürperdi. Derin bir soluk alıp, araştırmasına başka yönde devam etmeye karar verdi.

"Bu Organizasyon nedir? Arkasında kimler var?"

Dietrich başını iki yana salladı. "Başında kimlerin olduğunu bilmiyorum. Ama eski hükümet görevlileri olduklarını düşünüyorum. Burası PAPERCLIP ve diğer MK-deneylerinin bir uzantısı gibi."

"PAPERCLIP mi?"

"PAPERCLIP Projesi ABD hükümetinin II. Dünya Savaşı sonrası üst düzey Nazi ve faşist personeli Birleşik Devletler'e getirebilmek için başlattığı gizli bir operasyondu. Ülkeye gizli olarak sokulan insanların neredeyse 700'ü davranış bilimcisiydi. En önemlileri de Kurt Blome adında bir doktordu."

Laszlo savaş bittikten çok sonra doğmuş olsa da, bir Rus Yahudisi göçmeni olan babası ona Yahudi soykırımı hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlatmıştı. O nedenle Kurt Blome adını nerede duymuş olduğunu anımsadı.

"Nürnberg Doktorlar Davası'nda[13] aklanan çok az sayıda Nazi'den biriydi," dedi soluğu kesilerek. "Bu olayla ilgili tartışmalardan dolayı anımsıyorum. Toplama kampındaki esirlerin üzerinde veba aşısı deneyleri yapmıştı."

13 II. Dünya Savaşı ertesinde Nazi yöneticilerin yargılandığı Nürnberg Mah-kemesi ile paralel yürüyen 12 yan mahkemenin ilki Doktorlar Mahkemesi olarak anılır ve Uluslararası Askeri Mahkeme tarafından değil, ABD askeri mahkemesi tarafından görülmüştür. (ç.n.)

"Evet. Birleşik Devletler hükümeti Blome'nin canlısının ölüsünden daha değerli olduğuna karar verdi. Beraat etmesini sağlayıp, sonra da onu CIA'ya teslim ettiler. O da hemen sorgulamalarda kullanılacak ilaçları denemek için oluşturulan CHATTER Projesinde çalışmaya başladı. CIA daha sonra BLUEBIRD Projesi'nde Pentagon ile işbirliğine girince Blome, Kuzey Koreli savaş esirleri ile Amerikan askerleri ve çocuklar üzerinde deneyler yaptı."

Farkında olmadan yumruklarını sıkmış olan Laszlo, "Ne tür deneyler bunlar?" diye sordu.

"LSD, çeşitli barbitüratlar ve Benzedrin ile birlikte hipnoz da kullanarak çoklu kişilikler, hipnotik tetikleyiciler ve yalancı anılar yarattı Blome."

“Bu deneyleri savaş esirleri üzerinde yapmak bile büyük vicdansızlıkken adam Amerikan askerlerini mi kullandı?” Laszlo duyduklarına inanamıyordu. “Neden o insanların hiçbiri bunları açıklamadı?”

“Çünkü Blome, elektrokonvülsiv terapi kullanarak hafızalarını silmişti.”

Laszlo başını salladı. Çoğu insan gibi o da gizli CIA deneyleriyle ilgili söylentiler duymuştu, ama bunların gerçek olabileceğini hiç düşünmemişti. “Devam et,” dedi.

“Dr. Sidney Gottlieb adında Bronxlu bir kimyager 1951 yılında CIA kadrolarına dahil oldu. Yahudi kökenli olmasına rağmen Blome ile bir takım oluşturmak için seçilen Gottlieb, MK-ULTRA grubunun lideri oldu.”

“‘MK’ ne demek?”

“İngilizce ve Almancanın bir bileşimi. ‘M’, ‘zihin’[14] anlamında, ‘K’ da ‘kontrol’.[15]

14 İngilizcede zihin anlamına gelen mind sözcüğünün baş harfi (ç.n.)

15 Almancada kontrol anlamına gelen kontrolle sözcüğünün baş harfi (ç.n.)

“Zihin kontrolü,” diye fısıldadı Laszlo.

Dietrich başını salladı. “MK-projeleri en gizli ve en ölümcül olanlardı.”

“Projeler mi? Neden çoğul? ULTRA’dan başkaları da mı vardı?”

“Elbette,” dedi Dietrich gözleri parlayarak. “MK-DELTA yabancı ajanları sorgulamak için biyokimyasal deneyleri içeriyordu; MK-NAOMI biyolojik savaş silahları geliştirdi; MK-MINDBENDER Meksika vatandaşlarını suikastçılara dönüştürmek için çeşitli ilaçlar ve hipnoz yöntemleri kullandı; MK-SEARCH seks alışkanlıklarını değiştirebilen kimyasalları araştırdı; MK-RESURRECTION yüksek dozda radyo frekans enerjisini denemek için lobotomi[16] yapılmış maymunları kullandı.”

16 Lobotomi: beynin bir lobunun cerrahi olarak alınması (ç.n.)

“Radyo frekans deneyleri… Empati gücümü nasıl kullandığımı anlamanda bunlar mı yardımcı oldu?”

“RESURRECTION bunun bir kısmıydı. Ama OFTEN Operasyonu da eşit derecede sorumludur. O proje doğaüstüne odaklanmıştı. CIA kendilerine falcı, medyum, psişik, astrolog ve kâhin diyen insanlarla birlikte çalıştı. Deneylerin çoğu başarısızlıkla sonuçlandı, ama araştırmaları da,

zihin kontrolü için kimyasallar kullanmaktan, bunu zaten yapabilen insanları bulmaya yönlendirdi.”

“Ne zamana dek devam etti bu?”

“Başkan Ford 1974’de başa geldiğinde, hükümet neredeyse başarıya ulaşmak üzereydi. Ama sonra CIA deneyleri hakkındaki bilgiler *The New York Times*’e sızdırıldı. Birbiri ardına yayınlanan makaleler hem bir Kongre soruşturması açılmasına, hem de bir başkanlık komisyonu kurulmasına neden oldu. Ford 1976’da insanlar üzerinde bilgilendirilerek rızaları alınmadan deney yapılmasını yasaklayan bir Başkanlık Emri çıkarttı. Carter bu emrin kapsamını daha da genişletti ve 1982’ye gelindiğinde Reagan, rızaları olsa bile insanların denek olarak kullanılmasını yasadışı ilan etti.”

Laszlo tiksintiyle, “Ve sizin de ondan sonra eliniz kolunuz bağlandı,” dedi.

Dietrich onun ses tonundaki nefreti ya sezmedi ya da anlamazdan geldi.

“Eski verileri –en azından yok edilmeyenleri- elden geçirmekle yetinmek zorunda kaldık. İlerlemeye çalıştık, ama olanaksızdı. Tanrı aşkına! Deneylerimizi şempanzeler üzerinde tekrarlamamızı istediler bizden!” Adam düş kırıklığı içindeymiş gibi başını salladı.

“Sonra ne oldu?”

“Programın finansmanı kesildi, ben de işimden oldum. Bir hafta sonra Organizasyon’dan bir çağrı geldi. Ve buraya geldim.”

“Organizasyon’un nihai hedefi ne? Çocuklardan gerçekten ne istiyorlar?”

Dietrich tedirgin bir şekilde yutkundu. Şimdi az öncekine kıyasla daha gergindi.

Ve Laszlo’nun kontrol altında tuttuğu öfkesi sonunda patladı. Doktoru derin, dumansı bir dehşete bulayarak, “Bana cevap ver!” diye bağırdı. “CEVAP VER!”

“G-g-gerçekten tam olarak bilmiyorum. Zinser bana ne yapacağını söyle...”

“Saçma!” Laszlo adamın söylediği yalanın kokusunu alabiliyordu. Sabrı tükenerek Tom’a döndü ve başıyla işaret etti.

“Yüzüne değil,” dedi. “İz kalsın istemiyorum.”

Dietrich kendini korumaya çalıştı, ama kolları ve bacakları bağlıyken bunu yapamazdı. Tom onu boğazından tutarak kanepeden kaldırdı ve

midesine bir yumruk indirdi. Doktorun gözleri yuvalarından fırladı. Bağırmak için ağzını açtı, ama boğazından sadece zayıf bir hırıltı çıktı.

Tom kolunu bir yumruk daha geçirmek için geriye atınca Laszlo onu tuttu. Adamın saldırganlığını bastırarak, “Bu kadar yeter,” dedi.

Dev muhafız isteksizce Dietrich’i kanepeye geri bıraktı.

Doktor arka arkaya birkaç kısa ve hırıltılı soluk aldı, ardından da hemen konuşmaya başladı. “Bilmediğimi söylerken, doğruyu söylüyordum,” dedi. “Ama bazı şüphelerim var. Zinser’in çocuklarla konuşmalarının bir kısmını dinledim. Bir sürü felsefik ve siyasi teori yumurtluyor. Ve çocukları yumuşatıp, söylediklerini Tanrı kelamı gibi kabul etmelerini sağlamak için de Jill’i kullanıyor. Resmen beyinlerini yıkıyor.”

“Ne için?”

“Birer lider olmaları için. O çocukların ne kadar özel olduğunu sen bile anlamıyorsun. Birer erişkin olduklarında akıl almaz derecede etkili güçler geliştirmiş olacaklar. Çağımız ilişkiler çağı; seçimler senin adaylardan biriyle bira içmek isteyip istemediğine bağlı olarak kazanılıyor ya da kaybediliyor, sorunlara somut yaklaşımlarla değil. Kennedy, Reagan... Bunlar çok zeki insanlar değildi. Ama yeteneklerini özgür dünyaya liderlik etmek için kullanan karizmatik kişilerdi. Aynı şey dini liderler için de geçerli. Son yüzyıldaki en popüler papa olan II. John Paul’a bak; *bütün* dünyada saygınlığı var. Bir düşün. Tüm kıtalardaki her ülkede yaşayan insanlar onu seviyor. Neden? Dini bilgisinden dolayı mı? Hayır. Sadece karizmasından dolayı.”

“Yani Kennedy’nin de bir empat olduğunu mu söylüyorsun? Reagan ile II. John Paul da mı öyle?”

“Kennedy ile Reagan empatik ölçekte dünyanın %95’inden daha mı yukarıdaydı? Muhtemelen. Peki, senden ya da çocukların herhangi birinden? Yakın bile değillerdi. Papa ise ayrı bir olay. *On* lisanı ana dili gibi konuştuğunu biliyor muydun? Çok değişik kültürlerden insanlarla iletişim kurabilen bir zihniyetin göstergesidir bu. Eğer empati dediğimiz bu değilse, o zaman ne olduğunu ben de bilmiyorum. Elijah, Winter, Charlie, Jill… Hepsi benzer potansiyele sahip.”

Laszlo anlatılanları hazmetmeye yönelik nafile bir çaba gösterdi. Bir sonraki nesli yönetmek için çocukları programlamak. Mümkün değildi bu.

“Milli Eğitim Müdürlüğü’nün Yetenekliler Sınavı’nı zorunlu kılmasını nasıl sağladın?”

“Sanırım Organizasyon’un başındakilerin Washington’da çok güçlü ilişkileri var. Tüm yapılması gereken, Eğitim Alt Komitesi’ndeki bazı senatörlere iyi düşünülmüş birkaç bağıştı herhalde. Doğru bedeli ödersen, her şeyi satın alabilirsin. Örneğin Darian’a bak.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Zinser ona seni ve çocukları bulması için para ödedi.”

Laszlo soluğunu tuttu. Birden midesi korkunç bir kavrayışla buruldu. “O ölmedi, değil mi?” dedi zor duyulan bir sesle.

“Hayır.”

Laszlo’nun başı dönüyordu. İnanamıyordu. O kadını tüm yaşamındaki herkesten fazla sevmişti. Ona her şeyini verebilirdi.

Elbette. Bu da anlaşılan tam onun istediği şeymiş.

Ve tüm o süre boyunca hiçbir şeyden şüphelenmemişti.

Bu doğru değil. O uçağa binmediğin zamanki rahatlamasını anımsıyor musun?

Başını salladı. İnanmak istemiyordu. Ama başka seçeneği de yoktu. Her şey başından beri bir yalandı. Darian’a kalbini vermiş, onun için yas tutmuştu ve kendisi üzüntüden kahrolurken…

Kusacak gibi oldu.

Tom saatini göstererek, “Vakit neredeyse geldi,” dedi.

Laszlo kendini toparlamak için bir an durdu, sonra başını salladı. “Çöz onu.”

Tom eğilip, Dietrich’in bağlarını çözmeye başladı.

Dietrich bağları çözülürken, “Ba-ba-bana ne yapacaksın?” dedi kekeleyerek.

“Hiçbir şey. Beni satmadığın sürece. Öyle bir şey yaparsan da, Tom seni doğduğuna pişman edecek. Değil mi, Tom?”

İriyarı adam dudaklarında acımasız bir gülümsemeyle baktı doktora. Laszlo iki adamın düşüncelerini bir an için birbirine bağladı: Tom’un sadistliğe varabilecek vahşetine karşı Dietrich’in yoğun korkusu. Kalıcı izlenim bıraktığına emin olduktan sonra bağlantıyı kopardı.

“Bu toplantımızdan kimseye söz etmeyeceksin, değil mi doktor?”

“Hayır,” dedi Dietrich gözlerini Tom’dan alamadan. “Yemin ederim.”

“Ve Tom’un buradaki tek dostum olduğunu düşünme gafletine sakın kapılma. Eğer onunla ilgili tek kelime edecek olursan, başka biri seni ziyaret edecek.”

“Anladım.”

“İyi. Şimdi, yapmanı istediğim şey şu…”

44

Tom kapıyı kapattıktan sonra Laszlo soluğunu koyuverdi. Hâlâ hem yeni yandaşının, hem de doktorun bilincini hissedebiliyordu. Daha önce aynı anda iki zihinle birden hiç o kadar uzun bir süre temas halinde olmamıştı. Ve planını uygulamaya koyana kadar da buna devam etmek zorundaydı. Başka çaresi yoktu.

Ona sadece tek bir kişi yardım edebilirdi: Jill.

Ama kızı nasıl ikna edecekti bunu yapmaya? Gerçek durumu ortaya vurur ve kız da ona ihanet ederse, kendi ölüm emrini imzalamış olacaktı. Öte yandan yardım istemez ve bunun yüzünden başarısızlığa uğrarsa, Elijah, Winter ve Charlie’yi sonsuza dek kaybedecekti.

Gece bunları düşünen Laszlo sonunda bir karara vardı.

Yanlış karara.

Oda karanlıktı. Televizyondan yayılan ışık duvarda asılı olan bronz İsa heykelinin ve komodinin üzerinde açık duran kalın İncil'in üzerinde gölgeler yaratarak dans ediyordu.

Laszlo yerdeki giysilerin etrafından dikkatle dolaştı. Yatağın kenarında oturdu ve yumuşak bir rahatlama hissi yaydı. Sonra uzanıp uyuyan kızı omzundan yavaşça dürttü.

"Jill," diye fısıldadı. "Jill, uyan."

Islak pamuk kokan bir sersemlik kızın zihnini sardı. Tembelce döndü ve gözlerini açtı. Sonra da Laszlo'nun gözlerini yaşartan bir şokla ateşlenen zihni yoğun bir dehşet içinde patladı.

Bağırmaya fırsat bulamadan Laszlo eliyle onun ağzını kapattı. Avucu kızın dudaklarına değdiği anda Jill, duygularıyla zihnini, dişleriyle elinin etini deldi. Burnundan derin soluklar alan Laszlo kendini duyduğu acıdan kopartmaya zorladı.

"Sadece konuşmak istiyorum!" diye fısıldadı.

Doğruyu söylediğini görmesi için zihnini ona açtı. Ona zarar vermesi asla söz konusu olamazdı. O da diğerleri gibi bir kurbandı. Çocukları kurtarmak istiyorsa, buna karşısındaki kızla başlamak zorundaydı. Jill yavaş yavaş sakinleşmeye başladı. Dişlerini sıkmayı bıraktı, Laszlo da zonklayan elini onun ağzından çekti.

"Teşekkür ederim." Yatağın başucundaki kutudan birkaç kâğıt peçete alıp kanayan avucuna sardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Jill.

Laszlo gerçeği öğrenmenin kız için yeterli olacağını ümit ederek, "Çocukları serbest bırakmak istiyorum," dedi "Ve bunu yapmak için yardımına ihtiyacım var."

"Onları neden serbest bırakmak istiyorsun?"

Önce kızın hırçınlık ettiğini düşünen Laszlo, sonra onun gerçekten de şaşırdığını hissetti.

"Çünkü aileleriyle birlikte olmaları gerekiyor."

'Aile' sözcüğüyle birlikte keskin bir burukluk kokusu aldı, ama Jill bunu hemen geri çekti.

"Hayır," dedi. "Aileleriyle birlikte olmaları gerekmiyor. Burada olmaları gerekiyor."

“Kim diyor bunu?”

Jill irileşmiş gözlerle baktı ona. “Samantha.”

Kadının adı geçtiği anda Laszlo onda bir duygu parıltısı sezinledi. Kız bunu saklamaya çalışsa bile zihninde mayalanan duygu Laszlo’ya çok belirgin iki koku halinde yansımıştı. Birincisi sevgiydi. Samantha’nın kızın kafasındaki anne imajına en yakın kişi olduğu da göz önüne alınırsa, anlaşılabilir bir duygu bu. Ama ikincisi Laszlo’yu tamamen hazırlıksız yakalamıştı: Şehvet.

Şaşkınlığını gizlemeye çalıştı, ama Jill de onun aklını okumuş olmalıydı ki, zihni ter kokulu bir utanma duygusuyla gölgelenerek hemen geriye çekildi.

“Jill… Samantha sana her ne dediyse… Yalan söyledi.”

Bir anda yok olan utanç duygusunun yerini taze kan kokusuna çok benzeyen bir başkası aldı.

“Hayır! O beni seviyor,” Jill’in sesi güvenliydi, ama Laszlo onun ne kadar sarsıldığını görebiliyordu. “Bunu algılayabiliyorum.”

“Hayır, sadece algıladığını sanıyorsun.” Kızın duygularını o şekilde ezdiği için kendini çok kötü hissetti, ama başka yol yoktu. “Onun duygularının hep aynı olduğunu, hiç değişmediğini farkettin mi? Neden öyle olduğunu merak etmiyor musun?”

“O sadece…” Jill duraladı sonra, “Sakin biri, o kadar,” dedi umutsuzca.

“Bu doğru değil.” Samantha ile yaptıkları konuşmaları düşündü Laszlo. Kadının zeki olduğunu kabul etmek zorundaydı; kıza yalancı bir sevgi hissi aşılamıştı. Kendisini o kadar uzun süre kandırabildiğine göre, Jill’i kandırmasında şaşılacak bir yan yoktu. “Asla, asla değişmiyor,” dedi. “Hiçbir şeye tepki vermiyor.”

Jill sessiz kaldı. Laszlo yavaşça onun zihnine uzandı, ama kız kendini kapatmıştı.

“Ona güvenemezsin. Gerçek planlarının ne olduğunu bilmiyorsun. Çocuklar için, benim için... *Senin* için yaptığı planlardan söz ediyorum.”

Jill yine bir şey söylemedi, ama sessizliği Laszlo’ya bilmesi gerekeni anlatıyordu. Belki yeteneğini kızın fikrini değiştirmek için kullanamayabilirdi, ama onu ikna edebileceğini biliyordu.”

“Bana inanmıyorsan, kendin görebilirsin.”

“Nasıl?”

“Sana onu nasıl okuyabileceğini göstereceğim. *Gerçek anlamda* okumaktan söz ediyorum.” Kızın söyleyeceklerine yoğunlaşmasını sağlamak için duraladı. “Sana yalan söylediğini kanıtlarsam yardım eder misin?”

Kızın zihninin yüzeyinin hemen altında bir sürü duygunun dolaştığını hissedebiliyor, ama hiçbirini okuyamıyordu.

“Tamam,” dedi Jill sonunda.

“El sıkışalım.” Elini uzattı. Kız ona garip bir şekilde baksa da, elini onunkinin içine koymakta tereddüt etmemişti. Parmakları birbirine değdiği anda, Jill’in zihnini dolduran kokular onunkine sızdı. Ve Jill’in elini kendisininkinin içinde hapsetti.

Güçlü bir hamleyle kızın psişik kalkanından geri kalanı da sıyırdı. Ve anında duyduğu kokularla şaşkına döndü: İğrenç ve yapışkan korku, kaygan umut ve terebent kokusunu çağrıştıran şaşkınlık. Bunların tümünü sarmalayan, onu ürperten, çürümüş, derinlere sarkan bir öfke. Laszlo bitkin bir halde elini kurtarıp geri çekildi.

“Bunu nasıl…” Hâlâ havada asılı duran sağ eline bakan Jill’in sesi hafifleyerek kayboldu.

“Samantha sana hiç dokunmadı, değil mi?”

“Tabii ki dokundu,” dedi Jill hemen.

“O sırada bunlardan birini takmadığından emin misin?” Laszlo cebinden çıkarttığı ten rengi ince eldiveni yatağın üzerine koydu.

Jill şeffaf eldiveni sanki mikropluymuş gibi alırken, “Bunu nereden buldun?” diye sordu.

“Muhafızlardan birinden aldım. Eğer birine dokunursan, yani, *buna* değil de o *kişiye* dokunursan kalkanlarında gedikler oluşuyor. Tümüyle korunmasız oldukları zamanki gibi değil, ama yine de onları hissedebilirsin.”

Jill düşünceli bir şekilde başını salladı. “Zar gibi ince ve şeffaf. Çok dikkat edilmezse insan teninden ayırt etmek zor. Yani bana… Bana gerçekten hiç dokunmadı mı?”

Laszlo kızın acısını hissediyordu, ama onu ileride doğacak daha büyük hasardan korumanın başka yolu yoktu.

“Üzgünüm, Jill.”

Dudağını ısıran Jill başını öne eğdi. “Önerini düşüneceğim,” dedi sonunda boğuk bir sesle.

“Yarın akşam görüşürüz.”

Jill burnunu çekerek başını salladı. Laszlo kapıya yürüdü. Yavaşça iki defa vurunca Tom hemen açtı. Jill’e son kez baktı, ama kız ona sırtını dönmüştü bile. Duygularını sezemiyordu, ama buna ihtiyacı da yoktu.

Omuzlarının loş ışıkta sarsılmasına bakılırsa ağlıyordu.

45

“Laszlo sürekli dolaşıyor, ama Charlie’den beri hiç yeni çocuk bulmadı.” Samantha masasının arkasından Jill’e baktı. “Bir sorun olabilir mi sence?”

Jill telaşını biraz belli ederek, “Hayır,” dedi. “Yani... Ben nereden bilebilirim ki?”

Samantha öne doğru eğildi. “Hâlâ kontrolün altında değil mi?”

“Elbette!”

Kadının ellerine bakmamaya çalışan Jill, o eldivenleri daha önce fark etmemiş olmasına inanamıyordu, çünkü her ne kadar tüm ayrıntılar belliyse de, teninde yapay bir parlaklık vardı.

Ama daha da belirgin kanıt Samantha’nın duygularındaydı. Daha doğrusu, *olmayan* duygularında. Her zamanki gibi mutlu ve sevecen görünüyordu, ama Jill onun duygularının çevresinde yaşananlarla birlikte azalıp çoğalmadığını gayet iyi gözlemlemişti. Konuşmaların öyküyle tam

uyuşmadığı bir filmi seyretmek gibiydi bu. Onca zamandır buna nasıl kandığını düşündü.

Çünkü gerçeği öğrenmek istemedin. Çünkü seni sevdiğine inanmak istedin. Çünkü ona âşık...

KAPA ÇENENİ!

Derin bir soluk aldı. Beynindeki sesi daha fazla dinlemek istemiyordu. Laszlo doğruyu söylemiş olabilirdi, ama bu ondan nefret edemeyeceği anlamına gelmiyordu. Ve ediyordu da. Fantezisini yıktığı için, sığınabileceğini sandığı tek insana olan güvenini yıktığı için nefret ediyordu o adamdan.

Samantha’nın gerçekten neler hissettiğini bilmek zorundaydı. Bunun için de ona dokunması gerekecekti. Ama vücudu her zamanki gibi baştan aşağı kapalıydı. Siyah etekliğin üzerine beyaz bluz ve füme ceket giymişti. Işığın boynunda ve çenesinde de ellerinde olduğu gibi parlayıp parlamadığını görmek için başını biraz yana eğdi. Hayır, parlamıyordu. Tek yol onun yüzüne dokunmaktı.

Jill daha önce sayısız kere Samantha’nın yanağını okşamayı hayal etmişti. Soluk, ince dudaklarını onun dolgun ve kırmızı dudaklarına bastırmayı düşlemişti. Öyle bir şeyin günah olduğunu ve asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu, ama bunlar da fantezi kurmasına engel olmamıştı. Hep o anın vereceği zevki düşünmüştü, şimdiyse sadece acı öngörebiliyordu. Tek istediği yere kıvrılıp...

“Beni dinliyor musun, Jill?” Yanıt gelmedi. “Jill? Neyin var?”

Yavaşça başını kaldıran genç kız yaşlı gözlerine elinden geldiğince hüzünlü bir ifade yansıttı. O ruh haliyle bunu yapmak zor değildi.

“Bu şeyi… Daha ne kadar devam edebileceğimi bilmiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Samantha. Duyguları hâlâ içtenlik dolu olsa da, sesinde bir korku belirtisi vardı.

“Artık fark etmez,” dedi Jill başını öne eğerek. “Şimdi Laszlo… Ve öteki çocuklar var. Önceden olduğu gibi değil. O zaman sadece ben vardım.” Burnunu çekti ve boğazında oluşan yumruyu yutmaya çalıştı. Dedikleri doğruydu, ama söyleme nedeni yakınmak değildi.

Samantha sandalyesinden kalkıp masanın etrafından dolaşırken, “Sen her zamankinden daha önemlisin,” dedi. Elini –eldivenle korunan elini– onun omzuna koydu. “*Benim* için önemlisin.”

“Sahi mi?” Jill’in sesindeki yakarış acı verecek kadar gerçekti.

“Gerçekten öyle.”

Jill bakışlarını ona doğru kaldırdı. İnanmayı o kadar ümitsizce istiyordu ki... Işıl ışıl yanan gözleri sevdiği kadının yüzünden ayrılmadan yavaşça ayağa kalktı. Ve ona sarıldı. Birilerine sarılmayalı çok zaman olmuştu.

Samantha geri çekilmek yerine zarif kolunu onun omuzlarına doladı. Jill de biraz eğilerek alnını kadının çıplak boynuna yasladı. Ona gerçekte ilk defa dokunuyor olduğunu bilmek garip bir duyguydu. Bir an için kadının teninin uyandırdığı yumuşak ve serin duyguyla kendinden geçer gibi oldu, Samantha’nın zihni etrafındaki engel çatlamaya başlayınca o kısacık anın verdiği huzur da tuzla buz oldu.

Kendi zihniyle onunki arasında bir engel *olduğunun* farkında değildi. Ama birden kadının yaydığı ve artık duygusal bir duman perdesi olduğunu bildiği o değişmez/tekdüze/mutlu/sevecen duygu karışımının oluşturduğu düzgün yüzeyde boydan boya uzanan tırtıklı çatlaklar oluştu.

Ve sonra Jill, Samantha Zinser’in zihnine ilk bakışını gönderdi.

Çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Samantha’nın renkleri berrak ve canlıydı: Parlak yeşiller, koyu kahverengiler, güçlü ateş kırmızıları. Ve hepsinin arasında, ayırt edilmesi zor olacak kadar yerleşik, ışıltılı oniksten kesilmiş hissi veren kalın bir hat.

Jill oniksin ne anlama geldiğini hemen kavradı: Aldatma. Diğer her şeyle dolaşmış, kurnazlıkla örülmüş bir yalanlar ağı. Geriye kaçmak istese de kendini tepki vermemeye zorladı. Tek bir soru sordu.

“Samantha… Beni seviyor musun?”

“Bu nasıl soru, tatlım?” dedi Samantha yumuşak ve rahatlatıcı bir ses tonuyla. “Elbette seviyorum seni.”

Ama Jill görmek istediğini yakalamıştı. Samantha konuşurken zihni bir korku ve tiksinti dalgasıyla gölgelendi. Kadını kabaca itip geri çekildi.

“İyi misin sen?” Samantha’nın sesi artık endişe doluydu.

Jill eliyle gözünün kenarını silerken, “Şimdi daha iyiyim,” dedi.

“Ne zaman ihtiyacın olursa yanında olacağım. Bunu asla unutma.”

“Merak etme.” Jill karşısında ansızın belirmiş olan yabancıya ifadesiz bir yüzle baktı. “Unutmayacağım.”

Jill daha kapıyı çalmadan Laszlo yerinden kalkmıştı bile. Onun öfkeli bir yürek gibi atan zihnini koridorun öbür ucundan algılamıştı. Kapıyı hemen açtı. Fırtına gibi odaya dalan kız zihninin etrafında dağınık bir kalkan oluştursa da, Laszlo onun öfkesini ve acısını hissedebiliyordu.

“Haklıydın,” diye homurdandı Jill geniş odada bir aşağı bir yukarı yürürken. “Samantha başından beri yalan söylüyormuş.”

“Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm.”

Jill durup gözlerini ona dikti. “Hayır, değilsin,” dedi tükürürcesine; sesi ağlamış gibi boğuk çıkıyordu. “Başından beri beni kullanıyor olmasından ötürü *mutlusun*.”

“Yanılıyorsun.”

“Samantha’nın bana yalan söylemesi yeterince kötüydü; bir de sen aldatmaya çalışma!”

Laszlo sözcüklerini dikkatli seçmek zorunda olduğunu biliyordu. “Burada olmana sevinmem, burada olma nedenine de sevinmemi gerektirmez. Samantha seni de tıpkı benden yararlandığı gibi kullandı. Ona zarar vermek istiyorsan, burayı yok etmeme yardım et.”

“O ne olacak?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, *ona* ne yapacağız?”

Laszlo duraladı. Kızın intikam arzusunu anlıyordu, ama kendisinin işi oralara vardırmak gibi bir niyeti yoktu. “Ne söylememi beklediğini bilmiyorum.”

“Elbette biliyorsun,” dedi kız alay edercesine. “Ona zarar vereceğimizi söylemeni istiyorum. Onu...” Jill sonraki sözcükleri söylemek için cesaret toplar gibi duraksadı. “Onu *öldüreceğimizi* söylemeni bekliyorum.”

“Hayır,” dedi Laszlo başını sallayarak. “Onu öldürmek doğru değil.”

“Onun bize yaptıkları *doğru* muydu, yani?”

“Elbette değildi.”

“Yaptığı *yanlışsa* biz neden ona *doğru* davranmak zorundayız?”

“Çünkü öyle yapmazsak, biz de onun kadar kötü oluruz.”

“Kimin umurunda ki bu?”

“Benim umurumda. Ve bir gün senin de olacak.”

Jill öfkeyle baktı ona. Laszlo kıza erişebildiğinden çok emin değildi, ama öfkesi sanki az da olsa durulur gibi olmuştu. Sonunda Jill kendini yatağın üstüne bıraktı. Orada neredeyse bir dakika kadar tavana bakarak yattı, sonra Laszlo’ya döndü. “Ona bir şey yapmama izin vermeyeceksin, değil mi?”

“Vermeyeceğim.”

“Sana yardım etmeyeceğim anlamına gelse bile mi?” Doğrulup onun gözlerinin içine baktı.

Laszlo o soruya nasıl yanıt vereceğini bilemiyordu. Sadece kendisi söz konusu olsaydı sorun yoktu. Ama öyle değildi. Kaçırılmalarına yardım ettiği üç çocuk vardı ortada.

Birden anladı: Samantha’yı öldürmesi için Jill’e yardım etmesi gerekecekse, bunu yapacaktı.

“Ne pahasına olursa olsun intikam almana yardım etmeyeceğim,” diye yalan söyledi ona ve güçlü bir inanma hissi gönderdi.

Jill sessizce onun zihnini yokladı. Sonsuzluk gibi görünen bir durağanlıktan sonra öfkeyle başını eğdi.

“Peki. Senin istediğin şekilde yapacağız.”

Ama daha sözler ağzından çıkarken Laszlo onun aklındaki aldatmayı sezdi. Kız yardım edecekti, ama intikamını almaya da çalışacaktı. Bir şey söylemedi. Jill’i kendi öfkesinden korumak için elinden geleni yapacaktı.

Bir plan üzerinde anlaşmaya vardıktan sonra Tom odasına kadar Jill’e eşlik etti. Öteki muhafızların aksine, Tom’un zihni her türlü koruyucu kalkandan yoksun, yani çıplaktı. Duyguları öylesine canlıydı ki, onun yoğun hislerinden utanan Jill zihnini kapatmak istedi.

Adamın Laszlo’ya duyduğu sevgi yaptığı her şeyde bariz şekilde görülecek kadar yoğundu. Jill öteki muhafızların aslında onun mahkûmun kontrolünde olduğunu nasıl olup da anlayamadığını merak ediyordu. Laszlo’nun Tom’un zihnini nasıl özgür kılabildiğini bir kez daha düşündü. Yeni ortağı kendisine güvendiğini söylemişti, ama gerçekten öyle olsa, bir şeyler saklamaya devam eder miydi?

Laszlo oyunu o şekilde oynamak istiyorsa bir sakıncası yoktu. Kendisi de bazı sırlar saklayabilirdi. Bir kurban olmaktan artık bıkmıştı. Laszlo'nun, intikam almasına yardım etmeyeceği gerçeği düş kırıklığı yaratmış olsa da, bir açıdan yine de memnundu. Samantha ile bizzat hesaplaşmak istiyordu.

Tom kapıyı açtı ve girmesini bekledi. Gitmek üzere dönmüştü ki, Jill kapının kolunu tutup ona gülümsedi.

"Laszlo'da bende olmayan ne var?" Uzanıp adamı ensesinden yakaladı. Laszlo'nun onun için kurduğu savunma bir anda çökerken, üzerine pırıltılı bir dinginlik geldi.

"Gir. Konuşacak çok şeyimiz var."

46

Samantha uyuyan çocukların ekranlardaki görüntülerine baktı.

"Laszlo'nun son gittiği okullarda yeni empatlar bulamamış olmasına hâlâ inanamıyorum. Florida'daki ikizlerinin empatik olduğundan kuşkulandığını söylemiştin."

"Sanırım… Sanırım yanıldım."

Samantha adamı dikkatle süzdü. Fiziki görünümü hiçbir zaman sağlıklı olarak tanımlanamasa da, son zamanlarda gerçekten berbat görünüyordu. Gözlerinin altında koyu renk kalın torbalar oluşmuş, yüzüyse incelmiş ve bezgin bir görünüm almıştı. Hâlâ şişmandı, ama belirgin şekilde kilo vermişti. O kiloyla daha sağlıklı görünmesi gerekirdi, ama sanki ölümün eşiğindeydi.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" dedi sertçe.

Dietrich omuz silkti.

“Jill’in kontrolü altında olmak Laszlo’nun başka empatlar bulma yeteneğini etkilemiş olabilir mi?”

Dietrich başını kaldırmadan önce bir an yere baktı. Hâlâ onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu. “Sanmam.”

“Bu mantıklı görünmüyor. Onu mutlak potansiyeli olan kalabalık okullara gönderdik. Charlie’den bu yana yeni birini bulmuş olmalıydı.”

“Belki.”

“*Belki* mi?” diye bağırdı Samantha. “Hepsi bu mu? Bana biraz yardım et!”

“Yapamam. Daha fazla...”

“Biliyorum, biliyorum. Daha fazla deney yapmaya ihtiyacın var.” Samantha başını kaldırıp tekrar ekranlara baktı. “Neden onlardan biri üzerinde deney yapmıyorsun?”

“Ne… Ne demek istediğini anlamadım,” diye kekeledi Dietrich.

“Demek istediğim, yeni bir simülasyon yapmayalı üç hafta oldu.”

Dietrich duraksadı. “Hâlâ son deneyin verilerini değerlendiriyorum. Henüz… İncelemekte olduğum etkenler var.”

“Paralel çalışmaya ne oldu? Hani eski verileri çözümlerken, bir yandan da sürekli yenilerini elde etmek?”

“Yanılmışım.”

“Ne demek, *yanılmışım*?”

“Sadece… Yanılmışım işte.”

Samantha doktora bakakaldı. Dietrich her ne kadar insan olarak karaktersiz bir yapıya sahip olsa da, iş bilime gelince hep son derece kararlı olmuştu. Sanki kişiliği bir gecede değişmiş...

Aman Tanrım!

Samantha ceketinin altındaki kılıfından çıkarttığı tabancayı Dietrich’in başına doğrulttu. “Gömleğinin düğmelerini aç.”

“Ne?” Dietrich ellerini kaldırıp iki adım geriledi. “Neyin var senin?”

“Duydun! Gömleğinin düğmelerini aç.”

Samantha zorlukla yutkundu. Ateş etmek istemiyordu, ama adam kolyesini takmamışsa başka seçeneği kalmayacaktı. Sonra da ona kimin eriştiğini bulmak zorunda kalacaktı: Jill mi, Laszlo mu?

Dietrich geriye doğru bir adım daha attı. “Ama...”

“DEDİĞİMİ YAP!” diye bağırdı Samantha sinirleri yıpranmış halde.

“Tamam, tamam,” dedi Dietrich. Ellerini yavaşça indirdi ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Üçüncü düğmeden sonra tere bulanmış kumaşı yana çekerek boynundaki ince gümüş zinciri gösterdi. “Aradığın bu muydu?”

Samantha soluğunu koyuverdi. Silahın emniyetini kapattı ve kılıfına geri koydu. “Özür dilerim, sandım ki…”

“Ne sandığını biliyorum,” dedi Dietrich. Titreyen sesi öfkeyle doluydu. “Ama seni temin ederim, zihnimin kontrolü tamamen bende.”

“Evet, bunu şimdi görebiliyorum,” diye mırıldandı Samantha. Eli içgüdüsel olarak kendi zincirine gitmişti. Oradaydı, teninin üzerinde sert ve ılık bir temas bırakıyordu. “Laszlo önümüzdeki Cuma’ya kadar yeni birini bulmazsa, Dr. Joo’nun tüm deneyleri yeniden yapmasını istiyorum.”

“Gerekli düzenlemeleri yapacağım.”

“Öyleyse iyi geceler.”

Laboratuardan çıkarken Samantha’nın aklına bir şey düştü.

Ya kolyeler çalışmamaya başlarsa? O zaman ne olur?

Tüm vücudu ürperdi. Hayır. Dietrich kolyeleri sayısız senaryo altında denemişti ve bozulmaları söz konusu değildi. Fizik yasaları tümden değişmedikçe manyetik alanlar durup dururken ortadan yok olmazlardı. Paranoyakça davranıyordu.

Yine de yanında her zaman dolu bir silah taşıdığı için memnundu. Daha önce kimseyi vurmamıştı, ama bunun sorun olacağını sanmıyordu. Öyle bile olsa, sürekli odasının dışında bekleyecek iki muhafız istemeye karar verdi.

Ne olur, ne olmaz!

Zinser çıkınca Dietrich sandalyesine çöktü. Ucuz kurtulmuştu. Laszlo’nun kamuflaj olarak manyetize olmayan bir kolye taktırması iyi olmuştu. Bunu yapmasa...

Dietrich ürperdi. Neyse ki hepsi yakında bitecekti. Kaçtıktan sonra ne yapacağını bilmiyordu, umurunda da değildi. Tek istediği, sürekli korku

içinde yaşamaktan kurtulmaktı.

Çok az uyuyabiliyordu ve uyuduğu zaman da zihni o güne kadar görmüş olduğu en korkunç karabasanları yaratıyordu. Her gece ter içinde, bağırarak uyanıyordu. Bir keresinde o kadar korkmuştu ki, altına işemişti.

Beslenme sorunu işleri daha da karıştırıyordu. Bir haftadır yediği hiçbir şey midesinde durmamıştı. Önceki Salı günü bir elma yemeye çalışmış, hepsini kusmadan önce ancak üç ısırık almayı başarabilmişti. O zamandan beri sadece su içebiliyordu ve o bile midesini bulandırıyordu.

Aklını korumasını sağlayan tek şey, tünelin ucunda bir ışık olduğunu bilmesiydi. Ve şimdi o ışık biraz daha yakındı. Laszlo kaçışını Joo'nun deneylerinden önce gerçekleştirmek zorundaydı; bu da zamanlamanın biraz öne alınması gerektiği anlamına geliyordu.

Dietrich kapıyı kilitledi, kanepeye uzandı ve battaniyesine sarındı. Battaniyeyi iki defa yıkamış olmasına rağmen hâlâ hafif bir idrar kokusu vardı. Umurunda değildi.

Laszlo kontrolü elinde tuttuğu sürece kafası rahat olmayacaktı.

Tom sabah 05.00'deki nöbet değişiminden hemen önce Laszlo'nun odasına geldi. Cebinden çıkarttığı plastik bir torbayı yatağın üzerine attı. Torbanın içinde bir çift gümüş kolye vardı.

"Onlara kolyelerin artık çalışmadığını ve çocukların herkesi gizlice kontrol altına aldığını söyledim. Sonra da yenilerini verdim. Eskilerini çıkarttıkları anda hepsi mutlu bir şekilde rahatladı."

"Güzel," dedi Laszlo. Muhafızların korunma kalkanı kalktığında neler hissettiğini biliyordu. Zihinleri ufuktan yükselen birer güneş gibi ansızın ortaya çıkıvermişti. Laszlo onları kontrol altına alırken, o kadar fazla sayıda zihinle aynı anda uğraşmanın yarattığı baskıyla neredeyse kendinden geçiyordu. Neyse ki, onları korunmasız hallerinin sadece ilk dakikasında etkilemek gerekmişti, o da yeni kolyelerini düşünüp onlar hakkında konuşmalarını engellemek içindi.

Yardımcı kazanmaya ayıracak daha fazla zamanının olmasını isterdi. Ama yoktu; artık zamanı dolmuştu. Şimdi yapabileceği tek şey beklemekti.

Ve Tanrı'ya inanmadığı halde, yetişkin yaşamında ilk kez dua etti.

47

Jill sakin bir halde sandalyesinde oturup İncil okurken, Laszlo sinirli adımlarla odada dolanıp duruyordu. Kız serinkanlı bir kararlılık içindeydi. Laszlo onun aptalca bir şey yapmamış olmasını diledi.

"Vakit geldi," dedi. "Branigan ile Manderville neredeyse gelir. Yarım saat sonra ana salonda görüşürüz."

Jill birkaç saniye ona baktı. Sonra gülümseyerek şaşırttı. "İyi şanslar."

"Teşekkürler. Sana da."

İşin garip tarafı, Jill'in bir şeyler sakladığına dair uyarı kızın gülümsemesi ve iyi şans dileğiyle gelmişti. Tek tesellisi onun da kendine ait bir sırrı olmasıydı.

Tom altı haneli şifreyi girince metal kapı kayarak açıldı. Dietrich yanında silahlı iki adamla kapının öbür tarafında onları bekliyordu.

"Benimle birlikteler," dedi muhafızlara. "Şimdi bizi mahkûma götürün."

Doktorun titreyen sesini duyan Laszlo ona dikkatle baktı. Adamı her ne kadar bilerek korku altında tutmuş olsa da, kararmış ve tedirgin gözlerini görene kadar, nasıl bir ızdırap içinde olduğunu farketmemişti.

Hemen onun hastalıklı korkusunu giderip, yerine güçlü bir kendine güven duygusu aşıladı. Dietrich'in düşük omuzları dikleşti, duruşu düzeldi

ve adımları bir ölüm marşından sinirli bir tempoya dönüştü.

Dudaklarıyla sessizce *teşekkür ederim* sözcüklerini söylerken yanaklarından iki damla yaş süzüldü. Karanlık koridorda bir sıra boş hücreyi geçip, çelik bir kapının önünde durdu. O anahtarı kilide sokarken, Laszlo da zihnen kendini hazırladı.

Dietrich yana çekilince derin bir soluk aldı, ağır kapıyı iterek açtı ve dört ay önce aşık olduğu o derin kahverengi gözlere baktı.

“Darian.”

Ağır kapı kalın metal çerçevesinde boğuk bir ses çıkartarak kapandıktan sonra bir sessizlik oldu. Laszlo bir zamanlar –ve muhtemelen hâlâ– sevdiği kadına baktı. Kıvırcık siyah saçları dağınık, afro bir hava almıştı. Eskiden canlı çikolata rengini andıran teni şimdi soluktu; uzun süre bakımsız kalmış bir kat kahverengi boya gibiydi.

Elleri kelepçeliydi; bacaklarıysa zincirle yerdeki bir halkaya bağlanmıştı. Boynunda eskinin muhafazakâr kadınları tarafından takılan kolyenin çok daha kalın bir türü vardı. Ama Darian’ınki bir ziynet eşyasından çok, aslında olduğu şeyi andırıyordu: Tasma.

Sadece gözleri aynıydı. Laszlo onlara bakarken, yaşananların aslını öğrendiğinden beri aklını kurcalayan sorunun yanıtını da buldu. “Hepsi yalan değildi,” dedi. “Yoksa öyle miydi?”

“Benim için değildi,” dedi Darian.

Laszlo bir an duraksadı, sonra sorabileceği tek soru döküldü dudaklarından: “Neden?”

Darian içini çekti. Bakışlarını yere çevirdi; saçları gözlerinin önüne düştü. Birkaç saniye sonra başını hızla kaldırdı. Saçları bu kez de kara bir bulut gibi yüzünü çevreledi.

“Seni neden kendime âşık ettiğimi mi soruyorsun? Yoksa seni neden kurtarmaya çalıştığımı mı?”

Laszlo ona öylece baktı. Zamanın geçtiğinin farkındaydı ama yanıtlara ihtiyacı vardı.

“Beni neden kurtarmaya çalıştın?”

“Çünkü seni…” Yutkundu ve hafifçe öksürüp boğazını temizledi. “Sevdiğimi sandım. Nedeni bu. Görevim seni Organizasyon’a kazandırmak olsa da, tetiği çekme zamanı gelince… Yapamadım.”

“Ama beni buraya aldırdın,” dedi Laszlo ifadesiz bir sesle.

“Saflık ettim.” Darian başını salladı. “Onların işi bu noktaya kadar… Bunların hiçbirinin olmasını istemedim. Tanrı adına yemin ederim, Laszlo. Çok üzgünüm.”

“Onlara neden yardım ettin?”

“Bencilliğimden. Daha iyi bir yanıtım olmasını isterdim, ama yok.”

Laszlo soluğunu bıraktı. Soylu bir yanıt değildi belki, ama dürüstçe verildiği belliydi. En azından, kendisi öyle olduğunu sanıyordu. Boynundaki o tasmayla emin olmak mümkün değildi. Ama tüm içgüdüleri Darian’ın bu kez doğruyu söylediğini haykırıyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Darian.

“Gidiyorum. Bu gece. Ve çocukları da yanımda götürüyorum.”

“Nasıl…”

“Bazı dostların yardımıyla.” Laszlo duraladı. “Ve Jill’in.”

Darian’ın yüzü bir anda kül rengi oldu. “Ona güvenemezsin.”

“Başka seçeneğim yoktu. Muhafızları tek başıma idare edemezdim.”

“Jill sadece Zinser’e sadıktır.”

“Artık değil.”

“Şu tasmayı çıkart. Yardım edebilirim.”

“Şimdi *benim* mi sana güvenmem gerekiyor?”

“Bana bak,” dedi Darian bacaklarındaki zincirleri sallayarak. “Buradan çıkmak için her şeyi yapabileceğimden şüphen mi var?”

“Benim asıl şüphelendiğim, kendinden başka herhangi bir insanı gözetip gözetmeyeceğin.”

“Bu defa yapacağım,” dedi Darian yalvararak. “Yemin ederim.”

Son sözcük ağzından çıkarken Laszlo onun başını ellerinin arasına aldı. Tenine dokunduğu anda kadının zihnini çevreleyen donuk hiçlik eriyiverdi. Darian’ın yolu üzerine koymaya çalıştığı minik engelleri bir anda kenara savurup, onun zihninin derinliklerine daldı.

O kadar çok şey vardı ki, hepsini algılamak olası değildi: Meydan okuyan bir direniş, suçluluk ve pişmanlık ve hepsinin altında, derinlerde

gömülü cesur ve ödün vermez bir aşkla karışık azgın bir gurur. Laszlo ellerini çekti.

Darian çenesi ileride, başını dik tutmaya devam etti.

Mantıken kadının umutsuzca kendini temize çıkartmak istediğini biliyordu. Ama duygusal olarak, kendini ona inanmaya zorlayamıyordu.

"Bizimle gelebilirsin," dedi. "Ama tasma kalacak."

"Hata yapıyorsun. Jill peşine düşünce bana ihtiyacın olacak."

"Ya peşime düşecek olan o değilse? Ya sensen?"

48

Dietrich önde, Tom, Darian ve Laszlo onun hemen arkasındaydı. Darian'ın bacaklarındaki zincirleri çözmüş olsalar da, bir mahkûmu andırması için bileklerindeki kelepçeleri açmamışlardı. Cüssesi ve temiz, beyaz görünümüyle Laszlo kolaylıkla bir muhafız sanılabilirdi, ama bir deri bir kemik kalmış siyahi bir kadın için aynı şey geçerli değildi.

Muhafızların yanına geldiklerinde Dietrich omzunun üzerinden Laszlo'ya baktı, sonra boğazını temizledi. "Yapmamız gereken şeyi anlıyorsunuz, değil mi beyler?"

Dietrich'in sesi biraz kararsız çıkınca Laszlo adamlara sarsılmaz bir inanç duygusu aşıladı. Kendisi orada olduğu sürece Dietrich'in emirlerini sorgulamaktansa ölmeyi tercih edeceklerdi.

"Evet efendim!" dediler bir ağızdan.

"Diğer arkadaşlarınız davranışlarından sorumlu değil, çünkü çocukların kontrolü altındalar. Çocukları başka bir yere götürmeliyiz. Öldürücü güç

kullanmaktan kaçının," Dietrich duraladı. "Ama görevi tamamlamak için ne gerekiyorsa yapın. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, efendim."

"Beni takip edin."

Dietrich'in peşinden gözetim merkezine gittiler. Kapıda iki muhafız daha vardı. İkisi de uzun boylu ve yapılıydı. Ve her ikisi de silahlıydı.

"Lütfen kenara çekilin," dedi Dietrich.

"Bunu yapamam, efendim. Direktör Zinser'in emirleri..."

Tom tabancasının kabzasını adamın burnuna indirince bir kırılma sesi geldi. Bunu çenesine inen bir sağ kroşe takip etti; başını duvara çarpan muhafız yere yığıldı.

Aynı anda ikinci nöbetçi de eski görev arkadaşlarının saldırısına uğramıştı. Biri midesine yumruğu gömüp can acısıyla iki büklüm öne eğilmesine neden olurken, öteki dirseğiyle ensesine vurup onu arkadaşının yanına devirdi.

Laszlo derin bir soluk alıp, beraberindeki muhafızlarda uyandırdığı azgın şiddeti dizginlemeye çalıştı.

Dietrich ise o arada eğilip bir çekişte adamların kolyelerini kopartmıştı. Laszlo anında onlardan yayılan acıyla utancın kokusunu aldı. Bu duyguları göz ardı edip felç edici bir korku yaydı.

"Kaçmaya ya da alarm vermeye çalışırsanız geri gelip sizi öldürürüz," dedi. "Şimdi yüzüstü dönün ve ellerinizi başınıza koyun."

Adamlar denileni yapınca muhafızlar onları kelepçeledi. Laszlo'nun desteğine rağmen Dietrich'in kalbi o ani şiddet gösterisi karşısında deli gibi atmaya başlamıştı. Şifreyi tuşlamak için titreyen ellerle kapının elektronik paneline uzandı. Doğru şifreyi ancak üç denemeden sonra girebildi.

Kapının üzerindeki kırmızı ışık yeşile döndü, metalik bir *klik* sesi duyuldu ve ağır çelik kapı içeriye doğru açıldı. Üç ateşli zihin birden canlandı. Laszlo her ne kadar hepsine daha önce dokunmuş olsa da, şimdi farklı görünüyorlardı.

Bir şekilde değişmişler.

Ama kendini kandırmasının anlamı yoktu. Zihinlerinin nasıl değişmiş olduğunu tam olarak biliyordu. Hepsi de bükülgendi. Dietrich ona Zinser'in çocukları 'yumuşattığını' söylemişti, ama o ana dek, bunun ne derece ciddi

olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onları o şekilde hissetmek onu üzdü, ama yine de, çarpılmış zihinleri uzaklaştırmak yerine içine çekti.

Birden kolunun üstünde bir el hissetti ve dönünce Darian'ı gördü.

"İyi misin?" diye sordu Darian.

"Hayır. Ama yakında olacağım."

Mide bulandırıcı bir öfke benliğini sarınca Jill destek almak için duvara yaslandı. Laszlo gözetim merkezine girmiş olmalıydı. Bir an kendi planını sorguladı.

Çok geç değildi. Laszlo'nun istediğini hâlâ yapabilirdi. Şimdi geri dönerlerse, yetişebilirlerdi. Ama sonra ne olacaktı? Kaçıp sonsuza dek mutlu mu yaşayacaklardı? Tanrı'nın ondan açık olarak istediğini göz ardı mı edecekti? Samantha'yı cezasız mı bırakacaktı?

Onun güzel yeşil gözlerini ve uzun kahverengi saçlarını düşünmek kararlılığını perçinledi. Samantha yalan söylemişti. Tanrı'nın ne istediği hakkında yalan söylemişti. Her şey hakkında yalan söylemişti. Ama artık gerçeği biliyordu ve Samantha, şeytani bir gücü kullanmaya kalkışmanın cezasını çekecekti. Tıpkı Laszlo ve o kıymetli çocukları gibi.

Peder Sullivan haklıydı. İğrenç varlıklardı onlar. Jill dua etmiş ve Tanrı da ona yolu göstermişti. Sonunda amacını, bedenine giren iblisin orada olma nedenini anlamıştı: O ucubeleri yok edecek güce sahip olmasını sağlamak.

Ucubeleri ve onları kontrol etmeye çalışan günahkârları.

"İyi misin?" diye sordu Branigan yavaşça omzuna dokunarak.

"İyiyim," diye homurdandı Jill ve adamın elini itti. Ardından da aklını çalkantılı kırmızı bir saygıyla karışık fırtına mavisi yılgınlıkla doldurdu. "Yürümeye devam et."

İlk kontrol noktasına yaklaşırlarken biraz geride kaldı. Adamların saldırganlık ve öfke duygularını güçlendirdi. Bunun onların adımlarında yarattığı farklılığı görebiliyordu; görünmeyen düşmanlarını ezer gibi yürüyorlardı.

Köşeye gelirken her iki muhafız da otomatik tüfeklerini hazırladı. Jill hemen arkalarındaydı. Bu Tanrısız yerde ilk kan döküldüğünde orada olmak istiyordu.

Kapıda nöbet tutan iki adamın en ufak bir şansı yoktu. Branigan ve Manderville onlar daha ağzını bile açamadan silahlarını kaldırıp aynı anda ateşledi. Hedeflerin ikisi de göğsünü tutarak duvara doğru savruldu. Bir yaylım ateşi daha açıldı. Mermiler bu defa adamların alnının ortasını buldu. İpleri kesilmiş iki kukla gibi oldukları yere yığıldılar.

Jill ölüm makinelerine bir neşe dalgası gönderdi. Adamlar cesetlerden yere sızan kana bakıp gülümsedi. Darmadağınık yığılmış bedenlerin üzerinden geçen Jill kapıya yöneldi. Kanlı zeminde ayağı kayınca neredeyse düşüyordu, ama Branigan atılıp onu tuttu.

Jill geçtikleri kapının silah seslerini engelleyecek kadar kalın olduğunu umuyordu, çünkü varmak istediği yerle orası arasındaki engeller o kapıyla sınırlı değildi.

Otuz metre ilerideki asansörün çelik kapısını görebiliyordu. İlk anda korunmasız gibi algılansa da, Jill öyle olmadığının farkındaydı. Kapının her iki yanında, görünür alanın hemen dışında iki muhafız olduğunu biliyordu.

Branigan ve Manderville'nin adımları sert ve canlıydı; tipik muhafız yürüyüşü. Asansörün yanındaki iki nöbetçinin onlardan herhangi bir tehdit beklemek için nedeni yoktu. Jill'in askerlerinin kurşunları bedenlerini bulmadan önce ses çıkartmaya bile vakit bulamadılar.

Jill yanlarına geldiğinde her şey bitmişti; iki ceset daha parlak bir kan gölünün ortasında yatıyordu. Branigan ölü adamlardan birinin kemerindeki desteden silindirik bir anahtar alıp duvardaki panele soktu. Asansörün kapısı kayarak açıldı.

Önce Jill girdi, onu izleyen Branigan ile Manderville de önünde durup patronları için bir koruma duvarı oluşturdu. Branigan düğmeye basınca kapı kapanmaya başladı. Jill iki korumanın arasından baktığında koridorda bıraktıkları kanlı ayak izlerini gördü.

Olacakların bir alameti mi?

Samantha silah seslerini duyduğunda, Dietrich’in son raporunu okuyordu. Oturduğu koltuktan bir anda fırladı, tabancasını çekti ve kapıya doğrulttu. Silah titreyen eline inanılmaz ağır geliyordu.

Kapı açıldığı anda ateş etmeye hazırlanarak tetiğin üstündeki parmağını yavaşça gerdi. Kapının kulpu dönmeye başladı. Gözlerini içlerine dolan teri atmak için gözlerini birkaç defa kırpıştırdı, soluğunu tutup, bacaklarını iki yana açtı. Vücudundaki her gözenekten ter fışkırıyordu. Kendini kontrol etmek zorundaydı. Sadece tek bir şansı olabilirdi.

Kapı kulpunun dönmesi durdu. Samantha soluğunu yavaşça bıraktı. Manyetik kilitler dayanıyordu. Ama birden peş peşe üç el silah sesi duyuldu ve kapı ardına kadar açıldı. Samantha tetiği çekti.

Silah sesi sağır ediciydi. Kulaklarında top atışı gibi çınlıyordu. Geri tepen tabanca terden kayganlaşmış parmaklarının arasından kaydı. Silah havada uçarken Samantha da göğsünde geniş bir kan lekesiyle üstüne abanan Branigan’ın yüzünü tanıdı. Kendi kendine tehlikenin geçtiğini, hepsinin bir hatadan kaynaklandığını anlatmaya çalıştı, ama sonra Manderville’yi gördü.

Yüzünde çılgınca bir öfke sırıtışıyla silahını doğrultmuştu.

Düşen silahını görmek için umutsuzca etrafına bakındı, ama odanın neredeyse öbür ucundaydı. Manderville ölmekte olan arkadaşının üzerinden atlayıp, silahını hedefinden –yani alnının ortasından– bir an bile ayırmadan ona doğru yürürken ellerini kaldırdı.

Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Bacakları arkasındaki masaya dayanmıştı. Kendisine doğru yürüyen adama baktı dehşetle. Gözlerindeki katıksız nefret niyetini açıkça ortaya koyuyordu: Onu öldürecekti.

Namludan çıkacak alevi ve beynine doğru fırlayan mermiyi görmemek için gözlerini kapatmak istedi, ama göz kapaklarını bile kıpırdatamıyordu. Ve sonra, Manderville’nin silahının namlusu yüzünden sadece birkaç santimetre uzaktayken birinin bağırdığını duydu.

“DUR! ÖLDÜRME ONU!”

Sözcükleri beyninde işlemeye fırsat bulamadan Manderville’nin tabancasının kabzası başına indi.

Ter içinde uyanan Elijah yatağında doğruldu.

Zifiri karanlık odada, gözlerinin önünde bir renk senfonisi patladı. Kalp atışı hızlandı, solukları tıkandı. Duyduğu şiddetli öfke hissinden kurtulma çabasıyla başını deli gibi sağa sola çevirdi, ama kaçıp o iğrenç renklerden saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Zihnini kapatmaya çalışsa da, ona doğru çağlayan duygular –Jill'in duyguları– çok güçlüydü.

Bu kez de zihnini dışarıya yönlendirip arkadaşlarını aradı. Winter'in buz mavisinden, hâlâ uyuduğunu anlayabiliyordu, ama Charlie uyanıktı. Elijah gibi o da, Jill'in hastalıklı nefreti beynine akmaya başlayınca kabarcıklanan turuncular ve neon yeşilleriyle sarmalanmıştı. Daha derinlere inen Elijah arkadaşına orada olduğunu anlatmak için bembeyaz bir ışık yaydı.

Charlie hemen sarı bir rahatlamayla tepki verdi. Soluğunu koyuveren Elijah o rengi içine çekti. Titrek bir nefes daha aldı ve nabzı yavaşlamaya başladı. Dinginliğini Charlie'ye aktardı; o da tekrar geri gönderdi.

Karanlıkta tek başına ve etrafı renklerle dolu halde oturan Elijah, arkadaşı onunla birlikte olduğu için Tanrı'ya şükretti.

49

Samantha'nın başı Jill'in darbesiyle geriye savrulup duvara çarptı, sonra önüne düştü. Jill gerilerek bir tokat daha atmaya hazırlanırken gözlerini açtı. Bilinci geri gelirken, parlak ve canlı renklerle bezeli bir duygu seli zihnini sardı. Acı. Kargaşa. Korku.

Ve sonra başını kaldırıp Jill'i tam karşısında oturur halde görünce de iç bayıltıcı bir umutsuzlukla karışık donuk dehşet.

Çalışma koltuğuna oturtulmuş ve elleri arkadan kelepçelenmişti. Gözleri yırtılmış bluzuna kaydı. Kolye... Jill’e baktı. Eldivenli parmaklarında gümüş bir zincir vardı. Parlak metal ışıkta pırıldayarak bir ileri bir geri sallanıyordu. Kız kolyeyi odanın bir köşesine fırlatınca umutları tamamen yok oldu. Burnundan hızla soluk alıp duyduğu dehşeti bastırmaya çalıştı.

“Bunu neden yapıyorsun, Jill?”

“Sen söyle.”

“Bilmiyor...”

“Saçmalamaya başlama!” diye bağırdı Jill onun zihninde patlayan turuncu korkunun keyfini çıkartarak. Gülümsemesini bastırıp yüzünü kadınınkine iyice yaklaştırdı.

Korkuyla yutkunan Samantha gözlerini kaçırdı.

Yerdeki koyu kan izini takip eden bakışları Branigan’ın yığılıp kalmış bedeninde durdu. Gözleri ölü muhafızınkilerle karşılaşınca Jill, onun kabaran bulantısını hissetti. Geriye çekilip ağzından boşalan kusmuktan son anda kaçtı.

“Marifetine bakmaya dayanamıyorsun ha?” dedi sandalyesini tekrar öne doğru iterek. “Ne oldu? Daha önceden kimseyi öldürmemiş miydin?”

“Hayır,” dedi Samantha boğulur gibi. Kısa bir an sessizce hıçkırdı; eflatuna çalan korkusu giderek karardı. Sonunda gözyaşlarını tuttu ve düşüncelerini renklendiren bir merakla bakışlarını odada gezdirdi.

“Manderville dışarıda bekliyor,” dedi Jill. “Burada yalnızız. Sorularımı dürüstçe yanıtlarsan yaşamana izin veririm.” Bir umut ışığının kadının zihnini aydınlattığını gördü. “Ama yalan söylersen Branigan’ın yanına gidersin. Anladın mı?”

Samantha titreyerek başını salladı.

Jill derin bir soluk aldı.

“Beni…” Önündeki çizgiyi geçerse geri dönüşü olmayacağının bilinciyle duraksadı. “Beni hiç sevdin mi?”

Samantha’nın beyni soru karşısında irkildi.

“Jill...” Zaman kazanmaya çalışıyordu. “Bunu bana nasıl sorabilirsin?”

“Çünkü bilmek istiyorum,” dedi Jill öfkesini kontrol etmeye çalışarak. “Beni hiç sevdin mi?”

“Bunu neden yapıyorsun? Ne yapmak istiyor...”

“YANIT VER BANA!” diye haykırdı Jill. “Hiç... Beni hiç... *SEVDİN Mİ?*”

Zorlukla soluyan kadın, gürültüyle burnunu çekti. “Jill ben...”

“EVET Mİ, HAYIR MI?”

Samantha derin bir soluk aldı. “Hayır,” dedi fısıldayarak. “Ama lütfen anlamaya çalış...”

Jill onun yüzüne bir tokat daha attı. Samantha’nın başı yine geriye savrulup sert bir sesle duvara çarptı. Patlayan dudaklarının arasından koyu bir kan-salya karışımı tükürdü.

“*Neyi* anlayayım, Samantha? Bana neden yalan söylediğini mi? Beni neden *kullandığını* mı? Haydi! *Aydınlat* beni.”

Samantha’nın korku dolu, yalvaran gözleri Jill’inkilere odaklandı. Benliğinden önce kızıl dehşet dalgaları, ardından da donuk bir kabulleniş yayıldı. Soluk alışları yavaşladı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu soğuk ve cansız bir sesle.

Jill vurmak için elini tekrar kaldırınca irkildi, ama sinmedi. Oysa Jill en çok bunu istiyordu. Korku içinde ağlamasını. Üzülmesini. Ve hepsinden öte kendisini sevmesini. Keşke her şeye baştan başlayabilselerdi. Öyle olabilse, Samantha’nın onu gerçekten sevmesini sağlayabileceğini biliyordu.

Kalktı ve geri çekildi. Kadının güzel yüzünün gerilerine, soğuk ve kurnaz zihnine baktı. Ve sadece kokuşmuş bir sarı gördü. Şefkat yok. Sıcaklık yok. Sevgi yok. Sadece korku.

“Acınacak haldesin,” diye bağırdı burnunu çekerek. “Herkesi kullanıyorsun. Laszlo’yu kullandın. Darian’ı kullandın. Beni kullandın. Şimdi… Şimdi de ben *seni* kullanacağım.”

“Jill…”

Jill onun ne söylemek üzere olduğunu bilmiyordu, umurunda da değildi. Daha sonra, dönüp o ana baktığında, bunun bir özür olduğunu hayal edecekti. Samantha’nın zihninde en ufak bir pişmanlık kırıntısı görmese bile, o yalanı kendine söylemeye devam edecekti. Çünkü her ne kadar az sonra olacakları çok daha kötüleştirse de, bir anlamda hepsini değer kılıyordu.

Samantha söylemek istediğini bitirmeye fırsat bulamadı, çünkü Jill onu ezici bir dehşete boğdu. Duyduğu tüm acıyı ve yok olan hayallerine duyduğu üzüntüyü on misli artırarak ona gönderiyordu.

Kadının meydan okuyan gözleri birden yaşla doldu. Benliği çöktü; boğazından uzun, acıklı bir feryat koptu.

Jill'in o ana kadar duyduğu en hüzünlü, en acı dolu sesti. O kadar çaresizlik ve elem doluydu ki, bir an dayanamayacağını sandı. Ama daha da derine girmeye devam etti; ta ki Samantha'nın hıçkırıkları feryatlarını bastırana kadar.

"İşte kendimi böyle hissetmeme neden oluyorsun," diye bağırdı gözyaşlarını tutmaya çalışırken.

"Dur…" diye inledi Samantha hıçkırıklar arasında. "Lütfen… Ah Jill, lütfen… Beni biraz olsun sevdiysen bunu yapma. Buna… Buna daha fazla…"

"Durursam," dedi Jill kadının üzerindeki baskısını biraz gevşeterek, "İstediğim şeyi yapacak mısın?"

"Ne istersen! Ne istersen... Yemin ederim."

Ve Jill ansızın tüm üzüntüyü, acıyı, ıstırabı geriye çekti. Samantha'nın buna tepkisi ani oldu. Uzun bir süre nefessiz kaldıktan sonra suyun altından çıkarak soluk almış gibiydi. Jill normale dönmesine izin vermek için onu birkaç saniye kendi haline bıraktı.

Kadının biraz kendine geldiğini hissedince de sorusunu sordu:

"İptal düğmesi nerede?"

Bu sözleri duyan Samantha'nın birden nefesi kesildi, zihni dehşet içinde haykırmaya başladı. "Bunu yapmak istemene imkân yok, Jill."

"Evet istiyorum," dedi Jill fısıltı gibi çıkan bir sesle. "Şimdi söyle bana."

"Hayır," dedi Samantha başını sallayarak. "Söylemeyeceğim."

"Söyleyeceksin."

Tüm engelleri kaldıran Jill duygusal saldırısını yüz kat artırdı. Sonra bin kat. Samantha bağırmak istedi, ama ağzından bir ses çıkmadı. Ne ses, hatta ne de nefes. Dayanılmaz bir ızdırap benliğini sararken ağzı açık, öylece kalakaldı.

Ve sonra Jill acıyı tıpkı başlattığı gibi aniden kesti. Sonunda Samantha'nın iyice açılan ağzından çektiği acının birazını olsun dışa vurabilen uzun, kulak tırmalayıcı bir çığlık koptu.

"Evet? Düğme nerede?"

Samantha hıçkırıklar arasında nefes almaya çalışıyordu.

Jill ızdırap musluklarını açıp, onun benliğini yeniden korkunç yeşiller ve siyahlarla parçalarken, “Buna bütün gece devam edebilirim,” dedi. Ve kadın tam kederin derinliklerinde kaybolmak üzereyken geri çekildi. Samantha’nın hıçkırıkları daha da arttı.

“Bir daha!” Çığlık çığlığa sarı azap. Duraklama.

“Ve bir daha!” Yanan turuncu ızdırap. Duraklama.

“Ve bir daha!” Koyu yeşil umutsuzluk.

Jill bu kez işkencenin on saniye kadar devam etmesine izin verdi. Samantha’nın başı önüne düştü; yüzü ter içinde kalmıştı.

Uzanıp yavaşça çenesini kaldırdı. “Bunun durmasını istiyor musun?”

Kendini yeniden kadının zihnine soktu. Samantha’nın ağzı sözcükler oluşturmaya çalışarak açılıp kapanıyordu, ama nefes alamıyordu. Jill geriye çekildi.

“E-e-vetttttttt,” dedi Samantha hıçkırıklar arasında. “Söyleyeceğim… Yeter ki dur… Sadece… Dur!”

Jill musluğu kapattı. Samantha’nın bedeni kelepçelerin izin verdiğince öne yığıldı. Kadının başını ellerinin arasına aldı ve yavaşça tuttu. Terden yapış yapış olmuş sıcak teni parmaklarının altında nabız gibi atıyordu.

“Şhhhh,” diye fısıldadı. “Canının daha fazla yanması gerekmiyor. Bana bilmek istediğimi söyle ve bitsin.” Durdu. Samantha’nın bitkinliğini, duyduğu dehşeti hissedebiliyordu. Ve en sonunda da, zavallı kabullenmişliğini. “Nerede o?”

Samantha tüm bedeni hıçkırıklarla sarsılarak yanıtladı: “En… En alt çekmecede.”

Jill kalkıp masaya gitti ve çekmeceyi açtı. Beklediğinden çok daha ağırdı, ama bunun nedenini hemen anladı: Çekmecenin içinde bir monitör ve küçük bir klavye vardı.

“Ş-ş-şifremi gir: 3-9-2-1-8-4.”

Altı rakam girilince ekran canlandı ve Jill hedefine ulaşmak için bir dizi menüden geçti.

“Bunu yapma,” diye yalvardı Samantha. “Ne kadar üzgün olduğumu anlatmamı istersen bunu yaparım. Üzgünüm. Hem de çok. Senden özür diliyorum. Gerçeği söylediğimi biliyorsun. O şeyi yapmak için bir nedenin...”

“Yanılıyorsun,” dedi Jill burnunu çekerek. “Bir nedenim var. Ben bir ucubeyim. Empatların hepsi öyle. Bizler Tanrı’ya karşı işlenmiş birer günahız. Hep ‘*neden ben*’ diye düşünmüştüm…” Jill sesi titreyerek duraladı. “Ve sonunda buldum.”

Onun bir şey söylemesine fırsat bırakmadan son tuşa da bastı. Ekranda sayısal bir saat belirdi ve geri sayım başladı. Jill bir an büyülenmiş gibi parlayan yeşil rakamlara bakakaldı.

Orada durup rakamların sıfıra gelişini beklediğini hayal etti. Acaba Samantha 00:00’ı görebilecek miydi, yoksa ölmüş mü olacaktı? Bu, cevabını sadece onun öğrenebileceği bir gizemdi.

Jill çabucak menülerde dolaştı ve son bir işlem seçti. Alarm sesi odayı doldururken, gülümsedi. Sonra eğildi ve Samantha’yı yanağından öptü. O kadını bir şekilde sevdiğine hayret ediyordu.

“Elveda, Samantha.”

Jill tüm engelleri bir daha kaldırdı, donuk nefret ve kaybetme duygusunun kontrolsüz olarak akıp Samantha’nın çıplak ve savunmasız zihnini parçalamasına izin verdi. Kadın çığlık çığlığa haykırırken kapıyı açtı ve çıktı.

Arkasına hiç bakmadı.

50

Koridorda koşarlarken Laszlo azgın bir öfke ve tarifsiz bir dehşet hissetti.

İki kişiler!

Zihinlerden biri Jill’inkiydi, ama eziyet çeken öteki tümüyle yabancıydı. “Acele etmeliyiz,” dedi alnında biriken teri silerken. “Bir sorun var.”

Başını sallayan Dietrich adımlarını hızlandırdı.

Bir köşeyi dönünce iki muhafızla daha karşılaştılar. Ama onlarda artık üç silah vardı ve .45'likler derhal adamların çenelerinin altına dayandı. Tom kolyelerini açıp ürkmüş zihinlerini özgür bıraktı. Laszlo artık sadece kendi fiziksel bitkinliğini göndermenin dışında bir şey yapamayacak kadar yorgundu. Bunu yapınca adamlar dizlerinin üstüne çöküp, baygın halde yere yığıldı.

"Ne yaptın?" diye sordu Dietrich şaşkınlık içinde.

"Onları uyuttum," dedi Laszlo. Kendisi de oldukça şaşırmıştı verdiği tepkiye.

Tom son kapıyı da açtı.

Ve çocukların duyguları bir yaygara halinde Laszlo'ya ulaştı. Jill'in psişik saldırısı onları dehşete boğmuştu. Tutunmak için duvara uzandı, ama daha eli değemeden sendeledi.

Neyse ki Tom onu düşmeden yakalamıştı. Sadık muhafız onu yavaşça yere indirdi. Laszlo bayılmamak için kendini zorluyordu, ama Jill'in arka plandaki mide bulandıran nefreti ve çocukların yırtınan zihinleri bir yana, hem Dietrich'i, hem de muhafızları aynı anda kontrol etmenin yarattığı gerilim çok fazla gelmişti. Yapamayacaktı… Öylesine yorgundu ki… Biraz dinlenmesi gerekiyordu…

Yumuşak, serin bir el alnına bastırdı. Beyni endorfinlerle dolarken gözlerini açtı. Birden hayata geri dönmüş gibi oldu. Gözlerini odaklayınca kendisine bakan Darian'ı gördü. Kadının güzel, koyu kahverengi gözleri onunkilere kilitlendi.

"Bu sefer bana güvenebilirsin. Yemin ederim."

Darian konuşurken Laszlo yeni bir duygunun onun elinden geçip kendi içine aktığını hissetti. O kadar uzun zaman olmuştu ki… Onun ne kadar şahane bir duygu olduğunu neredeyse unutmuştu. Ama işte oradaydı: Sönmek üzere olan bir kamp ateşinin o sıcak, dumanlı ve insanın içini alabildiğine dolduran kokusu. Aşk.

Başıyla Tom'a işaret etti. Muhafız eğilip Darian'ın kelepçelerini açtı ve tasmasını çıkarttı. Laszlo anında onun saf gücüyle dolduğunu hissetti. Bir an hata yaptığını sandı, ama sonra zihnindeki yük azaldı.

"İki muhafızla Dietrich bende," diye fısıldadı Darian kulağına. "Sen Tom'u ve çocukları al."

“Tamam.” Laszlo uzandı ve Tom’a tutunarak ayağa kalktı. “Çıkışı koruyun.”

“Anlaşıldı,” dedi Tom.

Laszlo, Dietrich ve Darian gözetim merkezine girdi.

Laszlo’nun Dietrich’in önderliğine ihtiyacı kalmamıştı. Çocukları artık güçlü şekilde hissedebiliyordu. Kapının diğer yanında uzun bir koridor daha vardı. Öteki koridorların resmi görünümünün aksine, daha ev havasında ve neşeli bir tarzda dekore edilmişti.

Yine de yerdeki kalın kırmızı halıda ve canlı sarı-turuncu duvarlarda insana sahte gelen bir şeyler vardı. Koridorun kendisi sanki temsili bir evde çekilmiş fotoğrafı andırıyordu. Sağlı sollu on iki kapı vardı. Üçünde üstüne isim kazınmış gümüş plakalar görünüyordu.

Elijah Cohen. Winter Zhi. Charlie Hammond.

Laszlo yoğun bir suçluluk duygusu hissetti. Birden yanı başındaki Darian’ı farketti ve kendisini bulaştırdığı işten ötürü ona yönelik bir öfkeyle doldu içi.

“Laszlo, ben...”

“Şimdi değil,” dedi Laszlo öfkesini bastırarak. “Sen Winter’i al; Elijah ile Charlie bende.”

Aceleyle koridoru geçip kapıları açtılar.

Gözlerini ansızın gelen parlak ışıktan korumaya çalışan çocuklar birer birer yataklarından kalkıp koridora çıktı.

Elijah onu görünce, “Bay Kuehl!” diye bağırdı neşeyle.

“Bay Cohen,” dedi Laszlo nefes nefese. Ve Darian’ın öldüğü yalanını duyduğundan o yana ilk kez içinden gelerek gülümsedi. “Bayan Zhi. Bay Hammond. Sizleri yeniden gördüğüme sevindim.”

“Oregon’da ne yapıyorsunuz?” diye sordu Winter.

“Oregon’da değiliz. O bir aldatmacaydı.”

“Ama nasıl...”

Laszlo elini omzuna koyarak Elijah’ın sözünü kesti. “Daha sonra her şeyi açıklayacağım. Buradan derhal gitmemiz gerektiğini bilmeniz şu an için

yeterli.”

“Bay Kuehl,” dedi Charlie çekinerek. “O kadın neden bağırıyor?”

Laszlo soluğunu tuttu. Zinser’in psişik çığlıklarını engelleyebildiğini sanmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla yanılmıştı.

“Acı çekiyor,” dedi. “Şimdilik başka soru yok, lütfen. Neyle karşılaşırsak karşılaşalım yanımızda durun ve dediklerimi yapın. Bay Hammond, Bay Cohen, elimi tutun. Bayan Zhi, siz de Bayan Washington’unkini.”

Çocuklar başka koşullar altında öyle bir emir karşısında bozulurdu. Ama o anda hiçbir şey demediler. İki oğlan Laszlo’nun ellerini tutarken, o da onların korkusunu yatıştırdı.

Birden keskin bir sızı duydu.

“Neydi o?” Sesindeki korkuyu saklamaya çalışsa da, çabasının boşa olduğunun bilincindeydi. Çocuklar onun dehşetini hissedebiliyorlardı.

“Sanırım Jill onu öldürdü,” dedi Darian.

Kadının suçlayıcı bakışlarını göz ardı eden Laszlo çocuklara döndü. “Buradan çıkana kadar elimi bırakmak yok.” Elijah ve Charlie’nin ellerini cesaret vererek sıktı. “Sıkı tutunun, gezintiye çıkıyoruz.”

Tek umudu, Jill’in yaptığı şey her neyse, çocukları kurtarmasına engel olmayacağı idi.

Artık çok geç olduğunu bilmiyordu.

Jill koridora çıkınca alarmın sesini daha da bariz şekilde duydu. Sert, pes bir vızıltıydı. Hâlâ kolye takıyor olsalar da, tesisteki öteki muhafızları saran korkuyu hissetti.

“Gidelim,” dedi sesinin titremesine engel olmaya çalışarak. Manderville silahını yeniden doldurdu, ama daha yürümeye başlamadan Jill onun kolunu tuttu.

“Karşılaşacağımız ilk muhafızları öldürme. Branigan’ı kaybettik; yardıma ihtiyacımız olacak. Sen kolyelerini alırsan, ben gerisini hallederim.”

Manderville başıyla onayladı.

Yardım toplamaları çok uzun sürmeyecekti. Tam o sırada bir muhafız köşeyi döndü. Adamın midesine yumruğunu gömen Manderville boynundaki gümüş zinciri kopartıp aldı. Kolye yere düştüğü anda Jill de zihnine daldı. Adamı güvenli şekilde kontrol altına alınca başıyla Manderville'ye işaret etti.

“Öteki çocuklar tesisi ele geçirdi,” dedi Manderville. “Buradan çıkmamız lazım.”

Jill güçlü bir amaç duygusuyla doldurunca muhafızın bakışları sertleşti ve sabitlendi. Jill onun kimlik kartında yazan isme baktı: James Tanner.

“Evet, efendim,” dedi Tanner.

“Yolumuza çıkan herkesi öldür.”

Jill'i işaret ederek. “O ne olacak?” diye sordu Tanner.

“O benimle birlikte,” dedi Manderville. “Şimdi yürü.”

Kız ve askerleri hızlı adımlarla çıkışa yöneldi. Ana kapıdaki dört nöbetçiye yaklaşırken Jill kendini hazırladı. Ne olduğunu bile anlamayacaklardı.

51

“Tecrit alarmı,” dedi Tom sesi duyunca. “Tesisi kapatıyorlar.”

Laszlo alnında biriken teri silmek istiyordu, ama iki eliyle de çocukları sıkıca tutmuştu. Yutkundu, kendini toplamaya çalıştı.

“Tamam. Tom sen yanına bir kişi alıp önden git.” Öteki muhafıza döndü. “Sen de arkamızı kolla.”

Adamlar başını sallayıp pozisyon aldı.

“Sen de bizi çıkışa götür, Dietrich.”

Dietrich somurtkan bir ifadeyle Laszlo’ya baktıktan sonra uyumsuz grubun önüne geçti. Doktor. Silahlı muhafız. Öğretmen. Ve çocuklar. Hep birlikte koridorda ilerlediler.

Laszlo’nun aklından hangi grubun daha tehlikeli olduğu düşüncesi geçti: Kendisininki mi, yoksa karşılaşacakları mı? Ama arkasındaki güçlü genç zihinleri dizginlemeye çalışırken yanıtın bariz olduğunu farketti. Sonra köşeyi döndüler ve onları gördüler.

Silahları hazır bekleyen on asker.

“Üzgünüm Teğmen, ama kimse dışarı çıka...”

Manderville’nin silahından çıkan kurşunlar adamın yüzünü dağıttı. Jill, Zinser’in altı haneli ana şifresini girince kalın güvenlik kapıları kayarak açıldı. Yerdeki cesedin üzerinden atlayıp ilerlemeye devam ettiler.

Dışarı çıkınca buz gibi bir hava ciğerlerini doldurdu. Özgürlük. Artık tek yapmaları gereken dikenli teli geçmekti. Tom’un zırhlı otobüsü ayarlamış olmasına sevindi Jill; araç mükemmel bir koçbaşı olacaktı. Hepsi bindikten sonra Manderville sürücüye döndü.

“Yürü.”

“Başka yolcularımız da olacağını sanıyordum. Çavuş Neill bana...”

“Plan değişikliği. Empatlar tesisi ele geçirdi. Yoluna biri çıkacak olursa ezip geç. Şimdi sür!”

Sürücü gergin bir şekilde Jill’e, sonra tekrar Manderville’ye baktı. Jill adamı donuk bir uysallık ve kaynayan siyah bir saldırganlık karışımı ile sarmaladı.

“Emredersiniz, efendim!” dedi sürücü yüz ifadesi birden sertleşerek.

Aracın motoru çalıştı. Saniyeler içinde, stabilize yolda tozları kaldırarak parmaklıklı kapıya doğru hızla gidiyorlardı. Otobüs kapıya yaklaşırken bir asker kollarını deli gibi sallayarak önlerine çıktı.

Jill sürücünün öfkesini büküp, zihnindeki siyah ırmağı parıldayan bir onikse dönüştürdü. Adam gazı kökleyince otobüs sarsılarak ileriye atıldı.

Son hız kapıya doğru giderken, asker de kendini yolun kenarındaki çalıların arasına attı. Ve telsizden bir ses yükseldi.

“Asker! Otobüsü derhal durdur! Tesis kapatıldı! Onayla!”

Otobüs hızlanmaya devam etti; sürücünün direksiyonu sıkmaktan beyazlaşan parmak eklemleri ay ışığında parlıyordu.

“Emire uymak için beş saniyen var! Sonra ateş açacağız!”

Sürücünün kararlılığı sarsılır gibi oldu, ama Jill onun öfkesini beslemeye devam etti. Birden, keskin bir *traak* sesi duyuldu. Aracın ön camında yusyuvarlak bir delik belirdi; hemen ardından örümcek ağını andırır çatlaklar oluştu. Sürücü öne yığıldı.

Adamın bilinci kör edici bir acı tayfı halinde parlayıp, sonra yok olurken, Jill’in nefesi kesildi. Ölmüş olduğunu anlaması için alnının ortasındaki kurşun deliğini görmeye ihtiyacı yoktu. Sağa keskin bir dönüş yapan otobüs yavaşladı.

Manderville bir eliyle adamı koltuğundan çekip alırken, öbür eliyle direksiyonu kavradı. Otobüsü önce sola, sonra da sert bir şekilde sağa döndürdü; eğildiği anda da ön camı delen bir başka kurşun koltuklardan birine saplandı.

Ama o sırada otobüs bir sarsıntı ve yırtılan metal sesiyle kapıyı parçalayıp asfalt yola çıktı. Jill uzun bir soluk bıraktı. Başarmışlardı. Tesisteyken tecrit alarmını çalıştırmakla doğru yapıp yapmadığını düşünmüştü, ama şimdi bu kararından memnundu. Laszlo ile o şeytan çocuklar oradan asla sağ çıkamayacaktı.

Parlayan miğferleri ve Plexiglas kalkanlarıyla tam saldırı donanımındaki askerler kapının önüne dizilmişti. Laszlo saldırıya hazırlanan Tom ile öteki muhafızdaki cesaretle karışık umutsuzluk ve korkuyu sezdi. Bilincinin bir tarafı onları saldırmaya yönlendirmek istiyordu, ama bunun intihar anlamına geleceğinin de farkındaydı.

Tam onları geri çağıracaktı ki, Tom silahını ateşledi. Patlama koridorda yankılandı. Laszlo o sesi bir ölüm çanı olarak algıladı. Mermi bir askerin

kalkanını delip geçti; adam kan içinde kalan göğsünü tutarak yere yığıldı. Diğerleri bunun üzerine hiç duraksamadı.

Dokuz parmak tetiklere asıldı.

“HAYI-IIIRR!” diye bağırdı Laszlo.

Zihni üzüntü, pişmanlık ve yaklaşan şiddetin acısıyla doldu. Onları durdurabilmeyi, savunmasız çocuklara ateş ederek gerçekleştirmek üzere oldukları vahşeti görmemelerini sağlayabilmeyi istedi.

Ama artık çok geçti.

Laszlo’nun sesi kulaklarında çınlarken, Charlie zihnini açtı. Birden Elijah ve Winter da onun yanındaydı. Düşünmeden bir araya geldiler ve zihinlerini bir renk ve ses duvarı halinde Laszlo’nunkine çarptılar.

Muazzam bir enerji akısı Laszlo’nun içinden geçip, bir gelgit dalgası gibi mekânda patladı. Askerlerin zihnini kaplayan çelik grisi engeller bir anda paramparça oldu. Ne olduğunu kavrayamayan Laszlo bir şekilde kalkanlarını parçalamış, zihinlerine girmişti.

Askerlerin duygularını hissedebiliyordu, ama koku olarak belirmek yerine, yarı-saydam bir görüntü olarak belirmişlerdi. Yeşil korku; zonklayan kapkara saldırganlık ve parlak beyaz öfke. Ve renklerin arasında, erimiş, haykıran kıvrak melodiler ve ritmik vuruşlarla, o ana kadar duymuş olduğu en muhteşem şarkı.

Laszlo tüm bunları değişik bir yola yönlendirmek için sadece çeyrek saniyesi olduğunu farketti. Avuçlarındaki ince parmakları hissetti ve çocuklar için duyduğu empatinin özgürce akmasına izin verdi. Duyguları onlara dokundukça, her askerin yumuşayan zihni kendi öfke ve korkusunu sarmaladı.

Kavgacı bakışlar eridi, tetiklerin üstünde gerilmiş parmaklar gevşedi, namlular birer birer indirildi. Bir an için kimseden ses çıkmadı; yaralı asker bile bağırmayı kesmişti.

Ve yine o an içinde, zihinleri bir dizi bulanık ampul gibi parlarken, Laszlo hepsini sımsıkı kavradı. Ne olduğunu, kalkanlarını delmeyi nasıl başarabildiğini hâlâ anlayamamıştı. Onları neden öyle görüp/duyduğunu da. Bakışlarını Elijah ile Charlie'ye çevirdi. Ellerini sıkı sıkı tutmuşlar, sabit bakışlarını yüzüne dikmişlerdi.

Ve Laszlo anladı. Kendisi değildi. O sadece çocukların muhteşem güçleri için bir araçtı. Hep beraberken oradan rahatlıkla çıkabileceklerini kavrayınca uzun ve yavaş bir soluk bıraktı.

Ama ileriki yıllarda onu her şeyden çok rahatsız edecek olan şey, Jill'e güvenmiş olmasa hepsini kurtarabileceği düşüncesiydi. Ama ona güvenmişti. Ve Charlie Hammond o yüzden ölecekti.

Ekrandaki parlak yeşil rakamlar 00:00'ı gösterdi.

Haykıran kadın son bir çığlık attı, ama bu acıdan değil, daha çok bir beklentiden kaynaklanıyordu. Binanın temeline yerleştirilmiş C-4'ler patladı. Rahatlama havada uçarak gelip belkemiğini kıran büyük bir beton parçası şeklinde çöktü üstüne.

Ve sonra, birkaç saniye önce Samantha Zinser olan bilinç söndü.

"Elveda, Samantha," diye fısıldadı Jill.

Izdırap ve korku dalgaları saniyeler içinde psişik ortama yayılırken, hava da gök gürültüsünü andıran bir uğultuyla doldu. Haykıran zihinlerin birçoğu şimdiden o ölüm dalgasının altında kalmış, birer birer düşmeye başlamıştı bile. Jill gözlerini yumdu ve yavaşça soluğunu bıraktı.

Halletmesi gereken sadece iki iş kalmıştı. Oturduğu yerde doğrulup Manderville ve Tanner'a baktı.

"Burada dur."

52

Ses gök gürültüsü gibiydi.

Neler olup bittiğine bakacak zaman yoktu. İnanılmaz bir gürültü oldu, sonra dünya ayaklarının altında yarıldı ve gökyüzü tepelerine yağdı. Altlarındaki zemin çatlamaya, tavandan düşen beton bloklar yere çarpıp parçalanmaya ve etrafa keskin ve sivri taş parçaları yağdırmaya başladı.

Daha büyük parçaların birkaçı karşılarındaki askerlerin üstüne düştü; bir askerin kafatası yumurta gibi parçalandı. Bir patlama daha oldu ve Laszlo sırtında ateş gibi sıcak bir rüzgâr hissetti. Dönmeye fırsat bulamadan Tom üstüne atlayıp onu yere yıktı. Laszlo nefes almaya çabalarken Charlie'nin eli avucundan kaydı. Oda çığlıklarla dolarken çaresizlik içinde Elijah'ı yanına çekti ve bedeniyle ona siper olmaya çalıştı.

Sırtında bu kez de bir acı hissetti, tavan çökerken Tom ona iyice abandı. Ve sonra, beton blokların düşmesi başladığı gibi aniden durdu. Hava, toz ve dumanla dolmuştu. Kısa bir an, enkazın yerleşme gürültülerinden ve alevlerin çıtırtısından başka ses duyulmadı. Sonra acı içindeki insanların çığlıkları sessizliği yırttı.

Elijah'ı sıkıca göğsüne bastıran Laszlo yavaşça doğruldu. Karşısında bulacağı dehşetten kaçmak için yüzünü onun göğsüne yaslamış olan çocuk inliyordu. Daha birkaç saniye önce önlerini kesen askerler gitmiş, yerlerini yaralı ve kanlar içindeki kurbanlar almıştı.

Yarısından fazlası ölmüştü; ya beton blokların altına gömülmüşlerdi ya da başlarındaki ve göğüslerindeki yaralardan kanlar akarak yerde hareketsiz yatıyorlardı. Baygın yatanların üçü hâlâ nefes alıyordu. Kalan ikisiyse çığlık çığlığa bağırıyordu.

Biri dizinden kopmak üzere olan bacağını tutuyordu, ötekinin bağırsakları karnındaki yaradan dökülmüştü. Ama o görüntüler bile Laszlo'nun arkasına baktığı zaman gördüklerinin yanında hiç kaldı.

Tom.

Sadık askerin görmeyen gözleri tavana sabitlenmişti. Başının yan tarafı koyu kırmızıya boyanmıştı.

Beni kurtarmak için kendini feda etti. Onu bana sadık olması için büktüm ve öldü. Benim yüzümden.

Bakışlarını Tom'un kanlı başından ayıran Laszlo, yerdeki geniş çatlaktan çıkan alevleri gördü. Ve sonra o bildik kokuyu aldı: Yanan et.

"Tanrım, hayır!" diye bağırdı.

Elijah tam o anda sıkı sıkı sarıldı ona. O olmasa, Charlie'yi kurtarmak için kendini ümitsizce alevlerin içine atacaktı. Charlie'nin kör edici sarı ıstırabı zihnini kavrayınca acıyla kıvrandı. Son anlarında yalnız olmaması için zihniyle ona uzanmaktan başka yapabileceği şey yoktu.

Sonra Charlie'nin zihni geride sadece bir karanlık bırakarak yok oldu.

Laszlo birden başka bir bilinç hissetti. Dumandan yanan gözlerle deli gibi enkazı taradı. Ve bir kadın eli gördü.

Darian.

"Bekle burada," dedi Elijah'ın elinden kurtularak.

Hızla Darian'ın altında sıkışmış olduğu beton bloğa gitti ve onu kaldırmaya çalıştı. İki, belki üç santim oynayan blok gerisingeri düştü. Yine denedi, ama yararı yoktu; çok ağırdı.

Birden Darian'ın eli kımıldadı. Laszlo eğilip tuttu.

"Darian! Ben üç deyince elinden geldiğince it!"

Etrafına bakındı. "Bay Cohen, bana yardım edin!"

Şok geçiren Elijah itaatkâr bir şekilde geldi. Laszlo onun zihninden dehşet duygusunu uzaklaştırmaya çalışıp, neon mavisi kendine güvenle doldurdu. Artık Elijah'ın dili olan renkler vasıtasıyla iletişim kuruyordu.

"Üç deyince! Hazır mısınız?"

Eğilen Elijah beton bloğun kenarından tuttu.

Laszlo da ellerini altına soktu. "Bir… iki… *ÜÇ!*"

Birlikte kaldırmaya çalıştılar. Vücudundaki her kasın gerilip zorlandığını hissedebiliyordu Laszlo. Blok yine yerinden kımıldamadı. Saldırganlık dalgaları yayarak gücünü odakladı. Projeksiyonlarına tepki olarak beyin damarlarına adrenalin boşalttı.

Beton blok kımıldadı. Sadece beş-on santim, ama neredeyse olacaktı. Birkaç santim daha oynatabilirlerse, onu dayandığı yerden aşağıya itebileceklerdi. Dişlerini sıkan Laszlo çabalarını artırdı. Beton blokun

kenarı parmaklarını kesiyordu, ama kan içinde kalan taşı itmeye devam etti. Taş biraz daha kaydı.

Biraz daha… Sadece… İki santim… Daha.

Ve kayarak devrilen blok moloz kaplı zemine düştü. Laszlo soluklanmak için zaman kaybetmeden toz bulutunun içine daldı. Darian'ın yüzü kanla kaplı olmasına rağmen zihni bir rahatlama duygusuyla dolmuştu.

Winter kollarının arasındaydı.

Laszlo eğildi ve kızı çekip çıkarttı. Molozların arasından kaldırırken Winter gözlerini açtı ve ona baktı. Sonra kollarını boynuna doladı ve başını göğsüne gömdü. Muhteşem bir müzik mükemmel, pırıl pırıl bir an için, Laszlo'nun zihnine doldu.

"Teşekkür ederim," dedi kız fısıltıyla.

"Bir şey değil," diye yanıtladı Laszlo gözlerinde sevinç gözyaşlarıyla. Hıçkırığını tutup kızı bıraktı ve yardım etmek için Darian'a döndü. "İyi misin?"

"Galiba kolum kırıldı, ama sorun değil." Birden dehşet içinde döndü. "Nerede..."

"Öldü o," diye fısıldadı Laszlo.

Soluğu kesilen Darian eliyle ağzını kapattı.

Yerdeki alev saçan deliğe bakarken bir an ikisi de konuşmadı.

"Kararlarımızın yasını sonra tutarız." Sözcükler daha ağzından çıkmadan pişman olan Laszlo dudağını ısırdı. "Şimdi… Şimdi buradan gitmemiz gerek."

Darian sessizce başını salladı. Deliğe arkalarını döndüler ve kalan iki çocuğa baktılar. Orada öylece, çığlık atan insanların ve molozun ortasında el ele tutuşmuş, ne yapmaları gerektiğini sorar gibi onlara bakarak sessizce duruyorlardı.

Laszlo onların gerisinde yere yığılmış olan Dietrich'e baktı. Sırtüstü yatmış, boş gözlerle tavana bakarken etrafındaki dünyayı unutmak ister gibi elleriyle kulaklarını kapatmıştı.

"Dietrich!"

Gözlerini sımsıkı yuman doktor, başını deli gibi sallamaya başladı. Laszlo yanına gitti, bir elini tutup rahatlatıcı bir sakinlik yayarak sıktı. Yüzüne sakin bir ifade gelen Dietrich ona baktı.

“Böyle olmasını… Üzgünüm. O kadar üzgünüm ki.”

“Ben de,” dedi Laszlo. “Şimdi gidelim.”

Adamı ayağa kaldırdı. Bir adım atmıştı ki, Darian onu kolundan tuttu. Kulağına doğru eğildi ve neredeyse tükürerek konuştu.

“Bırak burada gebersin pezevenk.”

“Ona hâlâ ihtiyacımız var.”

“Ne için?”

Laszlo başıyla binanın yıkılan dış duvarları arasından görünen ağaçları işaret etti. Ama yanıt vermeye fırsat bulamadan tavandan bir gümbürtü geldi ve aşağıya bir toz bulutu indi. Ardından metalik bir inleme sesi duyuldu.

“Buradan!” diye bağırdı Laszlo yıkılmış çıkışı göstererek. Ezilmiş ve eğrilmiş kapı biraz zorlayınca menteşelerinden ayrıldı. Çocukları güvenli bir yere götürmesi için önce Darian’ı dışarı itti.

Kapıdan çıkmadan önce Tom’a son bir defa baktı. Alnındaki kesikten sızan kan toza karışmış, yüzünü ince bir çizgi halinde boydan boya geçmişti.

Omuzlarında bir ölümün yükü daha.

“Haydi!”

Laszlo da binanın lobisine geçti, yerde yatan ölü ve yaralı askerlere bakmamaya çalışarak molozların üzerinden atladı. Parçalanıp bir kenara savrulmuş olan ana giriş kapısından çıkıp sonunda kendilerini dışarıya attılar.

Dondurucu gece havası bir anda ciğerlerini doldurdu. Ortalıkta dolaşan yirmi kadar askeri gören Laszlo şaşırdı.

Ve birden anladı ki...

“Korunmuyorlar!” dedi Darian.

Zihinlerinin korunmasız olması bir yana, hepsi panik içindeydi; ne yapmaları gerektiği hakkında en ufak bir fikirleri yoktu. Laszlo bir sonraki hamleyi düşünmeye çalışırken, nöbetçilerden biri ona doğru koştu.

“İyi misiniz, asker?” diye sordu adam.

Laszlo adamın kiminle konuştuğunu anlamak için dönüp arkasına bakmak üzereyken, üzerinde hâlâ çalıntı üniformanın olduğunu anımsadı.

“İyiyim,” dedi ıtırlı hafif bir uysallık yayarak. “Ama bir araca ihtiyacım var. Hemen General Davis’e rapor etmem gerek.”

“Kim?”

Laszlo adama, ‘*Nesin sen, aptal mı?*’ dercesine bakıp, ona bir utanç dalgası gönderdi.

“Bu tesisi denetleyen kişi elbette. Buraya Zinser’in yaptıklarını kontrol etmek için gönderildim. Ve çok da iyi olmuş. Ne bulduğumu biliyor musun?”

“Ne?”

“Siviller,” dedi Laszlo ve Darian ile çocukları gösterdi. “Eğer kahrolası basın bu sözde *gizli* tesiste *çocuklar* olduğunu öğrenirse başımız belada demektir, anlıyor musun beni?”

Adam yanıt veremeden Laszlo onu güçlü bir dehşet duygusuyla doldurdu.

“Şimdi bana bir araç bul. Hemen!”

“Emredersiniz, efendim!”

Park alanına koşan asker bir dakika içinde bir arazi aracıyla geri döndü.

“Bundan sonrasını ben hallederim,” dedi Laszlo adama inmesini işaret ederek. “Ve Tanrı aşkına! Bu çocukların hiçbirini görmedin. Bir kelime edersen canına okurum. Anladın mı?”

Laszlo sözlerini mide bulandıran bir korku dalgasıyla tamamladı. Asker titreyen eliyle çabucak selam verdi.

“Emredersiniz, efendim!”

Laszlo başka tek söz söylemeden direksiyona geçti, ardından diğerleri de bindi. Cipi parçalanmış ana kapıya doğru sürdü. Metal parmaklıkların olması gerektiği yerde dört asker yan yana duruyorlardı. Onlara yaklaşırken, Laszlo eliyle kenara çekilmelerini işaret etti. Her ne kadar ilk düşünceleri aracı durdurmak olsa da, sürücünün talimatına uymaya karar verdiler.

Neden öyle yaptıklarını da hiç merak etmediler.

53

Jill bir elini parlak farlardan kamaşan gözlerine siper ederken, diğeriyle de gelen arabaya durması için işaret etti. Dünyanın en şirin köpek yavrusuna değecek bir sevecenlik duygusu gönderince, mor VW kaplumbağa ardında bir fren izi bırakarak durdu. Jill arabaya koşarken, sürücü de yolcu tarafının camını indirdi.

"İyi misin, evlat?"

"Evet, sağ olun," dedi Jill camdan içeri eğilerek. Sürücü ellili yaşlarının başında bir adamdı. Ağzının ve gözlerinin etrafı kırışıklıklarla kaplıydı ve direksiyonla kasıkları arasında sıkışmış bir göbeği vardı. Adamın gözlerinin içine bakan Jill gitmek istediği yeri söyledi.

"Hmm, oraya kadar gitmiyorum ben..." Jill zihnini bükünce, adam duraladı. "Neyse... Boşver. Atla bakalım."

Kız emniyet kemerini bağladıktan sonra yola çıktı.

"Şeyyy! Eee..." Rahatsızlığı her halinden belli olan adam soruyu sormakla sormamak arasında bocalıyordu. "Bluzundaki o… O şey kan lekesi mi?"

Jill bakışlarını gösterge panosunun loş ışığında parlayan kırmızı lekeye indirdi. Hangisinin kanıydı acaba? Tanner'in mi, yoksa Manderville'nin mi? Her şey çok hızlı olmuştu. Adamların duyguları hâlâ zihninde parlıyordu.

Tanner'i öldürmesini emretmeden hemen önce Manderville'yi boğduğu ateşli mavi öfke. Ve hemen ardından ona gönderdiği koyu yeşil suçluluk duygusu. Ve Manderville silahı kendi ağzına sokup tetiği çektiği zaman ağzının kenarından yükselen incecik gri duman.

"Ketçap dökmüş olmalıyım," dedi koltuğunda geriye yaslanarak. "Varınca beni uyandır."

Laszlo dikiz aynasından arkada uyuyan çocuklara baktı. Kaçışlarının yarattığı gerginlikle bitkin düştüklerinden onları uyumaya ikna etmesi zor olmamıştı. Jill'in arayı fazla açmasını engellemek için gaza bastı. İçinde olduğu araba kilometrelerce uzakta da olsa, kızın zihni kendi beyninin içinde güneş gibi parlıyordu.

Bir saat önce yol kenarındaki lokantada rastladıkları yaşlı adamdan 'ödünç aldıkları' Oldsmobile'nin yanından kayıp giden beyaz şerit çizgilerine büyülenmiş gibi bakarak birkaç saniye zihnini dinlendirdi. Organizasyon'un onları aramaya başlayıp başlamadığını merak ediyordu.

En baştaki planı *The New York Times*'a gidip tüm öyküyü anlatmaktı. Ama bu, kaçışları Tanrı bilir kaç yaşama mal olmadan önceydi. Üstelik şimdi, biraz daha sakin bir kafayla düşününce Elijah ile Winter'i afişe edemeyeceğini de anlamıştı. Hayatlarını orada yaşananların anısıyla sürdürmek zorunda kalmaları yetmezmiş gibi, bir de yeteneklerinin tüm dünya tarafından bilinmesi...

Olanları onların zihninden silebilmeyi isterdi. İşin tek iyi yönü, Organizasyon'un büyük olasılıkla hepsinin ölmüş olduğunu düşünmesiydi. Eğer çocuklar kimliklerini iyi gizlerse, Organizasyon belki de gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Onları asla bulamazlardı. Ancak…

Empatları saptayabilecek kendisi gibi başka birini daha bulmazlarsa elbette. Üstüne çöken suçluluk duygusuyla direksiyonu daha da sıkı kavradı. Gözleri yine dikiz aynasına gitti, ama bu kez bakışları evini özleyen bir köpek yavrusu gibi camdan dışarı bakmakta olan Dietrich'e takıldı.

Kafasında yavaş yavaş bir fikir şekillenmeye başlamıştı. "Çocukları nasıl koruyabileceğimizi biliyorum," dedi. "Ve Jill'i nasıl durdurabileceğimizi de."

Planını anlatmayı bitirince Dietrich uzunca bir süre sessiz kaldı. Sonunda başını salladı.

"Bunu yapabilirim. Ama bir kemik testeresine ihtiyacım olacak."

Laszlo göz ucuyla yanında oturan Darian'a baktı. Arabadaki herkes gibi o da uyuyordu. Uykudayken yüzünde hep o kadar huzurlu bir ifade oluyordu ki... Belki bininci kez yaşadıklarında neyin yalan, neyin gerçek olduğunu düşündü. En kötüsü de oydu işte: Hayatının en mutlu dönemine bakıp, yaşadığı mutluluğun gerçek olup olmadığını bilmemek.

Darian'ın hücresindeyken onun günahlarının bağışlanmasını arzuladığını sezmişti. Kaçış planını gerçekleştirmeye başladığı ana kadar, zaman içinde bunu yapabileceğini de düşünmüştü. Ama Darian'ın kendisini baş sorumlu haline koyduğu onca olaydan sonra, son görev de bitince onu bir daha asla görmeyeceğini biliyordu.

O nedenle de göz ucuyla seyretti uyuyuşunu. Son bir kez.

54

Şafak sökerken Laszlo arabayı köhne bir motelin arkasındaki otoparka çekti. Soluk neon panoda 'BOŞ YER VAR' sözcükleri yanıp sönüyordu. Arabayı durdurmasıyla motoru kapatması arasında geçen birkaç saniye içinde herkes uyanmıştı. Kapıyı açıp indi, tuzlu su ve dizel egzozu kokan serin New England havasını ciğerlerine doldurdu.

Yolda geçen beş saatten sonra rüzgâr ne olursa olsun iyi gelmişti. Ötekiler hiç konuşmadan arabadan indi.

Laszlo, "Bayan Washington ile konuşmamız gerek," dedi. "Lütfen bize biraz izin verin."

Otoparkın çocukların onları duyamayacağı kadar uzak bir köşesine yürüdüler. Sonra Laszlo durumu açıkladı:

“Gruptan ayrılmam gerek. Jill ile birbirimize bir şekilde bağlıyız. Bana yakın oldukları sürece Elijah ile Winter de tehlikede olacak.”

“Onun üzerine tek başına gidemezsin.”

“Emniyette olana kadar çocuklarla birlikte kalmalısın. Onların tek savunması sensin.”

Darian alt dudağını dişledi. “Seni öldürebileceğini biliyorsun, değil mi?”

“Ama başka seçenek de yok.”

“Bekleyebilirsin. Çocukları ailelerine teslim edelim, sonra Jill’in peşine birlikte düşeriz.”

“Hayır. Bu çok riskli olur. Onu çok net hissediyorum ve daha ne kadar bağlantılı kalacağımızı bilmiyorum. Ona ulaşmadan ne yapacağını kim öngörebilir? Şu anda bile zaman kaybediyoruz. Bunu benim için yap, Darian.”

Çabucak planını anlattı.

“Peki,” dedi Darian sonunda, ama Laszlo onun öfkesini hissedebiliyordu. “Doktorun istediği tüm oyuncakları almasını sağlayacağım.”

“Ve önümüzdeki beş saat içinde geri dönmez ya da seni aramazsam…”

“Ne yapacağım? Seni bırakıp gitmemi mi istiyorsun?”

“Evet. Bana söz ver, Darian.”

“Laszlo ben…”

“Uzatma!” diye bağırdı Laszlo. “Söz ver bana!” Öfkeye kapılmak istemezdi, ama çocukları koruma isteği isterik bir takıntı düzeyine ulaşmıştı. “Özür dilerim,” dedi sesini alçaltarak. “Tüm olanlardan sonra dünya üstündeki varlığımı haklı göstermenin tek yolu Winter ve Elijah’ın emniyette olmasını sağlamak. Onun için söz ver bana.”

“Sadece *sen* bana onun hayatıyla kendininki arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsan, öldürmekte duraksamıyacağına dair söz verirsen yaparım bunu.”

Laszlo yanıt vermeden önce düşündü. Jill hâlâ bir çocuktu. Ama Winter ile Elijah da öyleydi. “Bu *şeyden* tek parça olarak çıkmamın bir yolu varsa o yola yöneleceğim.”

Bir damla gözyaşı Darian’ın yanağından süzüldü. Kollarını Laszlo’nun boynuna doladı ve ona sıkıca sarılırken kulağına fısıldadı. “Seni hâlâ seviyorum. Biliyor musun?”

“Biliyorum.”

Laszlo ‘ben de’ diyebilmiş olmayı isterdi. Ama artık çok geçti. Darian burnunu çekerek ondan koptu ve geri çekildi. Utanarak yanaklarını sildi. Laszlo onun duygularını hissediyordu elbette, ama onurunu kurtarmak için başını çevirdi.

Darian kendini topladıktan sonra ötekilerin yanına döndüler. Hepsinin bakışları –farklı nedenlerle olsa da- yerdeydi.

Laszlo, “Jill’in peşinden gidiyorum,” dedi. “Ben dönene kadar yönetim Darian da olacak.” Dietrich’e döndü. “Bu senin için de geçerli.”

“Anlaşıldı,” diye mırıldandı Dietrich.

Laszlo ayrılmak üzereyken Darian atılıp hızlı bir öpücük çalmak için dudaklarını yavaşça onunkilere dokundurdu.

“Elveda.”

Yola çıkıp otostop yapmak için parmağını kaldırana dek Darian’ın o hareketindeki garip kesinliği anlamamıştı Laszlo. Ve sonra anladı: Darian bir daha görüşeceklerini ummuyordu.

55

Jill sadece yedi ay önce ayrılmış olsa da, oradaki her şey gözüne sanki daha küçük görünüyordu. Daha önceki yıl orası tüm dünyasıydı onun. Şimdiyse bir dizi acı veren anıdan başka bir şey değildi. Öyle bile olsa, Organizasyon’un ötesinde sahip olduğu tek yuvaydı.

Sıraların arasındaki geniş koridorda yürürken ayak sesleri kilisenin büyük tavanında yankılanıyordu. Her sıranın yanından geçerken zihninde anılar canlandı.

Son kefaretimi burada ödedim.

Sarah'nın Hemşire Martha taklidini izlerken gülme krizi geçirdiğim yer.

İnancın kırmızı olduğunu ilk burada gördüm.

Peder Sullivan'ın ofisine giden dar dönel merdivenin basamaklarını çıkarken farkında olmadan gözyaşlarını siliyordu. Oraya intikam almak için mi, yoksa af dilemek için mi geldiğini bilmiyordu. Tek bildiği, olması gereken yerde bulunduğuydu. Üst sahanlığa ulaşınca durdu ve ağır ahşap kapıya baktı.

Kapıda altın harflerle yazılmış bir plaket vardı.

Rah. Ryan O'Callaghan

Birden öfkelenerek kapıyı hızla itti. İnce yapılı, kızıl saçlı bir rahip başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı. "Size yardım edebilir…"

"Peder Sullivan nerede?"

"Piskopos Sullivan artık Aziz Meryem Şapeli'nden çalışıyor."

"*Piskopos* Sullivan mı?"

Jill bir an şaşırmıştı, ama sonra anladı: Peder Sullivan mesleğinde ilerlemişti. Kendisi Organizasyon'da iken ihtiyar yaşamına devam etmişti. Ama o bunu kabul etmeyecekti. Peder Sullivan'ın gözlerinin içine bakması gerekiyordu. Ona büyük bir yanlış yaptığını söylemesi gerekiyordu.

"Beni ona götür."

"Ama…"

Genç rahibin gözlerinin içine bakan Jill onun zihnini kuru bir dal parçası gibi kırdı.

O'Callaghan yerinden kalktı. "Arabam arkada."

Sarı bir öfke dalgası Laszlo'nun zihninde parladı. Gazı kökledi.

Acele etmesi gerekiyordu.

Laboratuardaki o son günden beri Jill, Peder Sullivan’ın renklerini ilk defa görebiliyordu. Onları Aziz Meryem Şapeli’nin karmaşık koridorlarında kendisine yol göstermeleri için kullandı. Ve sonunda onun kapısının önünde durdu. Rahibi kolaylıkla mahvedebilirdi, ama o gün bodrumda hissettiği dehşeti bir kez daha benliğinde bulunca orada donakalmıştı. Ekşi bir safra akıntısı boğazını yakarak ağzına kadar geldi.

Elinde olmadan öksürünce Peder Sullivan’ın renkleri birden bir korku girdabına dönüşerek parladı.

“Orada biri mi var?”

Jill her ne kadar yaşlı rahibin duygularını çok net olarak görebiliyorsa da, kapıyı açma cesaretini veren Peder Sullivan’ın sesindeki titreme oldu. Duvardan bir an için yansıyan şahane ve birbirleriyle çelişen renkler onu şaşırttı; sonra bunların duygular değil, sadece döşemeden tavana kadar uzanan pencereyi kaplayan vitray olduğunu farketti.

Kapıyı açıp içeri girdi. “Merhaba, Peder.”

Peder Sullivan’ın yüzü bembeyaz olurken, duyduğu şok da zihninde patladı. Seri bir hareketle çalışma masasının en üst çekmecesini açıp titreyen eliyle gümüş bir tabanca çıkarttı. “Bana yaklaşma.”

“Peder ben…”

“Jill! Ne olduğunu bilemiyorum ama Tanrı’nın evine ait değilsin.”

“Lütfen… Açıklamama izin verin. Onların hepsi sizin içindi… Sizin için öldürdüm. Tanrı için.”

“Hayır,” Peder Sullivan başını kendini duyduğu şeylerden sakınmak ister gibi silkeledi. “Sen ne yaptıysan, Şeytan için yaptın. Tıpkı Hemşire Christina’yı baştan çıkarttığın zamanki gibi. Ama ona senin gerçekte ne olduğunu söyledim. Ve Hemşire Christina bunu duyunca ağladı… Sevincinden ağladı. Çünkü bir tarafı sana kanmış, aşık olduğunu sanmıştı.”

Güzel rahibenin adı geçince Jill’in midesine bir kramp girdi. “Beni sevmiş miydi?”

“Hayır! Seni asla sevmedi! Yaptıklarını ona içindeki *Yaratık* yaptırdı! Şimdi dışarı çık, yoksa ateş edeceğim. Yüce İsa Mesih adına yemin ederim ki yaparım.”

“Yapmayacaksın,” dedi Jill içi öfkeyle kabararak. “Benim hakkımda yanıldın. Haftalar boyunca bana işkence yaptın. Ama inancımı hiç kaybetmedim. Şu ana kadar.” Peder Sullivan’ın titreyen gözlerinin içine

bakarak ona doğru bir adım attı. “Beni öldürmeyeceksin. Kendini öldüreceksin.”

O denli acımasız bir hüzün dalgası gönderdi ki, kendi gözleri de yaşlarla doldu. Rahibe doğru bir adım daha attı.

“Günaha giren *sendin*. Çünkü değersizsin. Her zaman da değersiz oldun. Tanrı’nın Evi’ne ait olmayan *sensin*. O’na layık olmayan *sensin*.”

Peder Sullivan silahını indirdi.

“Öldür kendini, Peder.”

Rahibin eli çılgınca bir titremeye tutuldu. “Bu günahkâr yaşamdan tek kaçış yolun bu.”

Sullivan yavaşça silahı başına doğru kaldırdı.

“Yap!”

Gözlerini sıkıca yumdu.

“YAP!”

Tetiğin üzerindeki parmağı gerildi.

“HAYIR!”

Rahibin silahının ateşlenmesinden bir an önce attığı çığlıkla Jill’in dikkatini dağıtan Laszlo odaya daldı. Silahın kulakları sağır edici sesi küçük mekânda yankılandı; namludan çıkan mermi Peder Sullivan’ın başının birkaç santim ilerisinden geçerek vitray pencereyi parçaladı. Cam parçaları uçuşarak etrafa dağılırken oda bir renk cümbüşüne boğuldu.

Jill öfkeyle kendini devasa meşe masanın üzerinden atıp Peder Sullivan’a saldırdı. Silahını düşüren rahip dehşet içinde pencereye kadar gerileyince tökezledi. Kırık camın önünde tehlikeli şekilde salınıyordu şimdi. Dengesini bulmak için pervaza tutunmaya çalıştı, ama renkli cam kırıkları parmaklarını kesince kavrayışını kaybetti ve pencereden dışarı yuvarlandı.

Jill bir an duraksamadan masanın üstüne düşen silahı kaptı ve kendisini rahibin canını alma zevkinden mahrum bırakan adamı öldürmek üzere döndü.

Silahı Laszlo’nun başına doğrulttu ve tetiği çekti.

Silah ateş aldığı anda Laszlo da kıza doğru hamle etti. Kurşun kulağını delip geçerken bir sıcaklık hissi duydu ve bir saniye sonra kızın üstüne çullandı.

Jill'in bileğini kavrayıp elini hızla duvara çarpınca silah yere düştü. Ve anında bir nefret duygusu Laszlo'nun beyninde, onu içten dışa doğru yakan bir alev topu gibi patladı.

Jill psişik pençelerini beynine gömerken başparmaklarını da gözlerine bastırdı. Laszlo onun ellerini tutup geri çekmeye çalıştı, ama zihninde çığlık çığlığa patlayan renkler kalan gücünü alıp götürmüştü. Kızın tırnakları sıkı sıkıya kapattığı göz kapaklarını delip geçince bir çığlık attı. Tırnaklar gözlerine gömüldükçe keskin ve yakıcı acı da büyüyordu, ama bu zihnini döven elem dolu maviler ve delirtici morlarla karşılaştırılınca hiçbir şeydi.

Tek yapabildiği onları geri yansıtmak oldu; Jill tırnaklarını daha da derinlere batırdıkça, o da tüm acısını ona gönderdi.

Laszlo'nun kanayan gözlerinin dayanılmaz acısını, birlikte haykırarak paylaştılar.

Duyduğu fiziksel acı, Jill'in kör edici psişik saldırısı karşısında kasırgadaki bir fısıltı gibiydi. Bırakmak istemesine rağmen mücadeleye devam etti. Onu ancak kendi gücü vasıtasıyla yenebileceğinin bilinciyle Jill'in tüm nefretini geri gönderdi.

Birden, dehşete kapılmış başka bir bilincin odaya daldığını hissetti.

Darian.

Güneş kadar yakıcı bir renk parıltısı Jill'in zihnini yarıp geçti. Kız birden olduğu yere yığıldı. Parmakları mide bulandırıcı bir sesle göz yuvalarından çıkarken Laszlo acıyla bir çığlık attı. Darian'a dönmeye çabaladı, ama artık gücünün sonuna gelmişti.

Kendini bıraktı ve Jill ile birlikte uçurumdan aşağı yuvarlandı.

56

Laszlo kendine geldiğinde, zonklayan gözlerini açamadı. Elleriyle yoklayınca kalın bir sargı tabakasıyla karşılaştı. Bir korku dalgası benliğini sardı. Doğrulmaya çalıştı, ama bir çift güçlü el onu tuttu. Ellerin Darian'a ait olduğunu hissetti. Ve birden anımsadı.

"Jill nerede?"

"O iş tamam."

Laszlo uzun bir soluk bıraktı. "Winter ile Elijah?"

"İyiler," dedi Darian. Ağlamamaya çalıştığı sesinden belliydi. "Uyu. Uyandığında yanında olacağım."

"Peki." Laszlo bilincini yitirmeye başlamıştı bile. "Tamam."

Bilinci geri geldiğinde gözlerindeki acı biraz hafiflemişti. Gece olduğu hissi vardı içinde. Elini yumuşak çarşafın üstünde gezdirdi ve yavaşça doğruldu. Çevresinde hepsi uyumakta olan dört zihin vardı. Bilinçsizlik içinde sönük olsalar bile, üç tanesinden güç fışkırıyordu; dördüncüsüyse onlara kıyasla zayıf bir gölge gibiydi. Sonra başka bir şey hissetti: Bomboş bir hiçlik. Sanki uzayda bir kara delik. Darian'ın uyandığını duydu/hissetti.

"Herhangi bir sorun çıktı mı?"

"Hayır. Dietrich iki saatten az bir süre içinde girdi ve çıktı." Laszlo bir sonraki sorusunu soramadan Darian, "Kız hâlâ uyuyor," dedi. "Bilmiyor."

"Uyandığında ben söylerim."

Bir sessizlik oldu, sonra Darian, "Tamam," dedi.

Kadının içinden, acı çikolata gibi kokan üzüntüyle karışık bir utanç duygusu geçti. Laszlo elini uzatınca tutup kendi elinin içinde hapsetti.

"Ne oldu?" diye sordu Laszlo.

"Biraz önce… Başımı sallıyordum. Göremediğini unuttum." Darian burnunu çekti. "Üzgünüm, Laszlo. Yalnız başına gitmene asla izin

vermemeliydim. Niye gelmediğimi bilmiyorum, ta ki…”

“Ama *geldin*. Büyük olasılıkla hayatımı kurtardın.”

“Ama gözlerin… Yani… Ah, Laszlo...”

Darian’ın zihni suçluluk ve pişmanlıkla doldu. Laszlo kendini birden sıcak ve sıkıntılı hissetti. Elini kaldırdı ve büyük bir dikkatle gözlerini örten sargının üzerine bastırdı.

“Onları kaybettim, değil mi?” dedi fısıltıyla.

“Evet,” diye yanıtladı Darian boğuk hıçkırıklar arasında. “Her ikisinin retinası da yırtılmış. Dietrich, kimsenin yapacak bir şeyi olmadığını söyledi.”

Laszlo başını salladı. Tüm vücudu uyuşmuştu sanki. İki eski âşık bir süre konuşmadan, düşüncelerine dalmış halde yan yana oturdu.

“Bu benim kefaretim,” dedi Laszlo sonunda. “Bazılarına kıyasla şanslı bile sayılırım.”

“Hiç adil değil bu.”

Laszlo omuzlarını silkti; tartışmak için fazlasıyla yorgundu. “Her nasılsa işte.”

“Şimdi ne olacak?”

“Jill’e söyleyecek, sonra da onu serbest bırakacağız.”

“Bir şey yapmaya kalkışmasından korkmuyor musun?”

“O daha bir çocuk. Ve artık diğer herkes gibi biri. Zaten hepimiz Organizasyon’dan saklanmak için kimliklerimizi değiştirmek zorunda kalacağız; bizi bulamaz. Bulursa da, bunu o zaman düşünürüz.”

“Biz ne olacağız?” diye sordu Darian.

Laszlo onun sesindeki umudu hissetti. Duygularını bilmek, vereceği yanıtı daha da zorlaştırıyordu, ama ona yalan söyleyemezdi.

“Kendi yollarımıza gideceğiz.”

Darian elini daha sıkı tuttu ve yüzüne götürerek bastırdı. Yanakları ıslaktı.

“Öyle olmak zorunda değil, Laszlo. Yeniden başlayabiliriz. Hatta…”

“Hayır.” Laszlo elini yavaşça çekip onunkinden kurtardı. “Yapamayız.”

“Ama…”

“Yanıtım kesin.” Boğazı yanıyordu. “Anlayabileceğini umuyorum.”

“Tabii,” dedi Darian burnunu çekerek. “Ama denemek zorundaydım, tamam mı?”

“Evet. Sanırım zorundaydın.”

Laszlo bir hareket sezinledi, sonra Darian’ın ılık ve dolgun dudakları yanağına dokundu. Temas sadece bir saniye sürdü, ama yaşamının hem en hüzünlü ve hem de en tatlı saniyesiydi. Darian kalkıp giderken, zihninin etrafında bir duvar oluştu. Gözleri sargıların altında yanıyordu.

Uyumaya çalışırken o gözlerle bir daha ağlayıp ağlayamayacağını merak ediyordu.

57

Jill yorgun gözlerini açınca iki yanında onları gördü. Solunda ona sanki bir çeşit hayvanmış gibi bakan Darian ile Dietrich, sağındaysa Laszlo. Onun ifadesini okuyamıyordu, çünkü gözlerindeki sargılar duygularını gizliyordu.

Zihnine ulaşmaya çalıştı, ama onu da bulamadı. Ve ulaşamadığı sadece o değildi. Darian. Doktor. Hepsi anlamsızdı. Hatta daha da kötü. Tesiste bir muhafızı hissedemediği zaman en azından kalkanını sezebiliyordu.

Şimdiyse bir hiçlik vardı. Hayır. O şey hiçlikten de azdı. Çünkü hiçliğin olması için arkada bir fon olması gerekiyordu. Ama şimdi duyguların üzerine yansıdığı yüzey de gitmişti. Göğsüne baktı, kolyesini göremedi. Tüm bedenini yoklamak istedi, ama el ve ayak bileklerinden yatağa bağlanmıştı. Kollarını, bacaklarını silkeledi, ama tenine değen herhangi bir metal algılamadı. Sadece yumuşak çarşaflar ve bol bir sabahlık.

“Kolye yok,” dedi Laszlo.

“O zaman neden sizleri…” Sesi giderek azalırken bakışlarını Dietrich’e çevirdi. “Bana ne yaptın?”

“Seni hadım ettik,” dedi Darian. Sesi acımasız ve tiksinti doluydu.

“Yapmış olamazsınız… Yapmış…”

“Hayatta olduğuna şükret,” dedi Laszlo zehir saçan bir sesle. “Seni öldürmeyi düşünmediğimi sanma.”

Jill’in boğazı birden kurudu. “Neden öldürmedin?”

“Çünkü tüm yaptıklarına rağmen sen de bir kurbandın. Onun için Dr. Dietrich bir daha asla başka birinin zihnine girememeni garanti altına aldı.”

Jill tüm bedeninin buz gibi olduğunu hissetti. Duyduklarına inanmak istemiyordu, ama Darian’ın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden Laszlo’nun gerçeği söylüyor olduğunu görebiliyordu. Diğer herkes gibi yaşamanın nasıl bir şey olacağını düşünerek yutkundu. Hep normal biri olmak istemiş, ama şimdi öyle olunca da birden dehşete kapılmıştı.

“Bu konuşmadan sonra bizi bir daha asla görmeyeceksin. Bizi bulmaya çalışmayacaksın. Organizasyon ile temasa geçmeyeceksin. Senin küçük katliamından kurtulduğumuzu kimseye söylemeyeceksin. Eğer tek bir ajan bizi ziyarete gelirse, nedenini öğrenmeye çalışmayacağız. Nedenin sen olduğunu varsayacağız. Bu kadar. Kurallara uyarsan hiçbir sorunumuz olmaz. Eğer onları çiğnersen ya da çiğnemeye kalkışırsan peşine düşeceğiz. Ve ikinci bir şans olmayacak. Anlıyor musun?”

“Evet,” dedi Jill. Sesi boğuk ve hırıltılı çıkıyordu. Gözyaşlarını engellemek için dudağını ısırdı.

“İyi.” Laszlo arkasını döndü ve “Gidelim,” dedi. Kolunu uzattı, dirseğini tutan Dietrich onu kapıya doğru götürdü. Darian yüzünü Jill’inkine yaklaştırdı.

“Kurallara karşı geleceğini umuyorum. Böylece seni ıstırabından kurtarmak için bir nedenim olur.”

Sonra da yüzüne tükürdü.

Birlikte kapıya yürürlerken Jill arkalarından bağırdı. “Durun! Beni burada böyle bırakamazsınız!”

“Hizmetçi birkaç saate kadar gelecek,” dedi Darian. “O zamana kadar meditasyon yap.” Yatak odasının kapısını arkasından kapattı.

Az sonra Jill dış kapının da kapandığını duydu. Hiç o anki kadar yalnız olduğunu anımsamıyordu; rahatlamak için başvuracağı tek şey duyguları olabilirdi. Ve sonra, kendi zihninde kapana kısılmış olarak geçireceği yaşamı düşününce haykırmaya başladı.

Dietrich yutkundu. “Bana ne olacak?”

“Gitmekte serbestsin.”

Doktorun zihni bir rahatlama duygusuyla doldu.

“Teşekkür ederim Laszlo,” dedi iç geçirerek. Sonra boğazını temizledi ve “Ya çocuklar?” diye sordu.

“Seni planlarımıza katmamamızı anlayışla karşılayacağını umuyorum.” Laszlo durdu. “Jill için koyulan kurallar senin için de geçerli.”

“Anlıyorum.”

“Elveda, doktor,” dedi Laszlo elini uzatarak.

Dietrich onun elini kuvvetle sıktı. “Elveda, Laszlo. İyi şanslar.”

“Sana da.”

“Yani onu hiçbir zaman çıkartamaz mı?” diye sordu Winter’in annesi endişeli bir sesle. Gerginliği neredeyse elle tutulabilecek kadar yoğundu.

Laszlo onun ellerini ovuşturup, ovuşturmadığını merak etti. “Çıkartırsa onu bulurlar.”

“Buna asla izin vermeyeceğiz,” dedi Yu Han Zhi eşi bir şey demeye fırsat bulamadan.

“İyi,” dedi Laszlo yavaşça. Darian parmaklarıyla onun elini okşadı.

“Peki… Peki anımsarsa ne olacak?” diye sordu Carol.

“Anımsayacağını sanmıyorum. Onu birlikte geçirdiğimiz zamanı düşünmekten caydıracak bir psikoloji tekniği kullandık.”

“Kolyeyi çıkarmak istemesini engellemek için kullandığınız tekniğin aynısı mı?”

Laszlo yüzündeki suçluluk ifadesini saklamaya çalışarak, “Evet,” dedi. Koşullandırma seansları sırasında çocuklara gönderdiği o korkunç ızdıraptan dolayı kendini çok kötü hissediyordu, ama bu onların iyiliği içindi. Psişik olarak güçlendirilmiş nefret terapisinden sonra ikisinin de kolyelerini çıkartmayı ya da nereden ve nasıl geldiklerini düşüneceğini sanmıyordu.

Yu Han sesinde belli belirsiz bir titremeyle, “Bize kızımızı geri verdiğiniz için teşekkür ederiz,” dedi.

“Görevimdi.”

Yu Han ve Carol’un ayağa kalktıklarını duyunca o da kalktı.

“Ona veda etmek ister misiniz?” diye sordu Yu Han.

“Hayır,” dedi Laszlo. “Biz çıkış yolunu buluruz.”

“Öyleyse hoşça kalın.”

Onun bir beklentisi olduğunu sezen Laszlo elini uzattı. Yu Han tutup içten bir tavırla sıktı. Elini Carol’a da uzatmayı düşünmedi bile Laszlo. Elijah’ın ebeveynleri gibi, o da olan her şeyden onu sorumlu tutuyordu. Haklıydı da.

Darian onun kapıyı bulmasına yardım etti. Asansöre kadar ikisi de konuşmadı. Sonunda, sessizliği bozan Darian oldu.

“Elijah ile Winter’i bir daha hiç görebilecek miyiz dersin?”

“Umarım görmeyiz,” dedi Laszlo. “Ama belli de olmaz.”

Altı yüz on kilometre uzakta, inşaat ekibi olay yerindeki son beton bloğu da dikkatle kaldırdı. Kurul üyesi tüm sabah boyunca ekibin çalışmalarını karşısındaki ekrandan izlemişti. Zinser’in beceriksizliğinin tek iyi yönü, tutarlı olmasıydı: İmha mekanizması tüm tesisi yok etmekte başarısız olmuştu.

Eğer FBI olay yerine gelmiş olsaydı, veri bantlarının çoğunu onarıp yeniden oluşturmakla kalmayacak, enkazın altında sıkışıp kalmış kazazedeleri de sorguya çekebilecekti. Neyse ki, patlama sonrası bilgilendirilen ilk kişi CIA’nın Merkezi Haberalma Direktörü idi.

MHD olarak bilginin yayılmasını engelleyebildiği gibi, olay yerine kendi kurtarma ekibini göndermişti. Bunlar iki gün öncenin olaylarıydı. O zamandan beri patlama yeri hayatta kalanları bulmak için son derece dikkatli bir şekilde incelenirken neredeyse hiç uyumamıştı. Ve ekibin bulabildikleri yaralı askerler ve birkaç yöneticiyle sınırlı kalmıştı. Bulunanların da yarardan çok zararı olmuştu. Yaralı asker hastane demekti. Ve yanıtlanması gereken sorular.

O sadık askerleri ortadan kaldırmak acı vermişti, ama Organizasyon'un hedeflerini riske atamazdı. Olay yerindeki enkaz kaldırma çalışmalarının o ana kadar verdiği sonuçları göz önüne aldığında, tüm tesisi toprağa gömüp yeni baştan başlamış olmayı diledi. Ama o son kazıdan umduğu sonucu alırsa, çabaların hepsine değecekti.

Kamera aşağıya doğru kayınca ekran bulanık mavilerle ve kahverengilerle doldu. Adam kendini daha önce de görmüş olduğu manzaraya –bir sürü yanmış ceset ya da baygın birkaç askere– hazırladı, ama ümitlenmekten de kendini alamıyordu. Kurtardıkları az sayıdaki güvenlik kamerası kaydına göre orası en uygun bölgeydi ve…

"Sağ bir kazazede daha bulduk, efendim. Sanırım bu bir… Evet, bu bir çocuk."

Kurul üyesi nefesini tuttu. "Herhangi bir kafa travması var mı?"

"Olumsuz, efendim. Bacağı kırılmış ve kolları yanıklarla kaplı, ama herhangi bir kafa ya da organ hasarı var gibi görünmüyor."

"Kamerayı yaklaştırın."

"Bekleyin, lütfen."

Kamera atlaya zıplaya ilerlerken MHD nefesini tuttu. Deneyler için kullandıkları evsiz çocuklardan biri de olabilirdi az sonra göreceği. Kazazedenin çocuk olması onun mutlaka…

"Charlie Hammond."

"Anlayamadım, efendim."

"Charlie Hammond," diye tekrarladı MHD ekranındaki kirli yüzlü oğlana bakarak. "Adı bu. Aradığımız kişi."

"Tamamdır, efendim."

"Onu revire götürün. Gelişimi hakkında her on dakikada bir bilgilendirilmek istiyorum."

Gözlerini ekrandan ayırmadı. Üç ton beton altında kaldıktan sonra bile hâlâ yakışıklıydı oğlan. Zamanla o yakışıklılığını –ve başka önemli becerilerini– Organizasyon için kullanacaktı.

Bu yıllar alacaktı… Ama bekleyebilirdi.

3. Bölüm

2007
Valentinus

1

30 Aralık 2007

21:52 (Yargı Gecesi'ne 26 saat, 8 dakika kala)

Darian telefonun bir an önce çalmasını dileyerek otel odasında bir ileri, bir geri yürüyordu. O işe tekrar bulaşmış olduğuna inanamıyordu. Kahrolası

Laszlo. Adamın dersini almamış olması yetmezmiş gibi, kendinin de hiç bir mazereti yoktu.

Daha aklı başında düşünebilmeyi isterdi. Ama tüm duyguları yok olmuş, yerlerini hep Laszlo ile özdeşleştirdiği o donuk, sancımsı hisse bırakmıştı. Onca yıldan sonra bile onu hâlâ seviyordu.

Birden cep telefonundan bir Patti Smith gitar melodisi geldi. Telefonu hemen kaptı. “Evet?”

“Sizin kayıp oğlanı buldum.”

Darian soluğunu koyuverdi. Laszlo’nun bulduğu dedektif pisliğin teki olabilirdi, ama işinde iyiydi.

“Bellevue’de.[1] Psikiyatri koğuşunda.”

1 ABD’nin psikiyatri hizmetleriyle de tanınmış en eski devlet hastanesi (ç.n.)

“Harika,” diye iç geçirdi Darian midesi korkuyla burularak. “Bundan sonrasını ben hallederim.”

Telefonu kapatırken Laszlo’ya yardım etmekle hata yapıp yapmadığını bir kez daha düşündü. Sonra hüzünle güldü. Tabii ki hata yapıyordu. Tek soru, sonrasında ne kadar pişmanlık duyacağıydı.

Hemşire anahtarı kilide sokarken, Darian da küçük deri sırt çantasını omzuna astı. Sonra ağır metal sürgü çekildi ve kolu olmayan kapı dışa doğru açıldı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu hemşire.

Zihnini açan Darian neredeyse yere düşecekti. Çılgına dönmüş zihinlerin tüm o gelişigüzel karmaşası mide bulandırıcı bir örgü halinde onunkine üşüştü. Keskin ve iğneleyici korku, sert ve baskıcı melankoli, yumuşak ve ıslak öfke, gıdıklayıcı gerginlik, orgazma özgü mutluluk. Ve hepsinin arasından ortaya çıkan, ilaç kaynaklı bir zihin bulanıklığı sisi.

Derin bir nefes aldı. Tüm o hasta zihinleri engellemeye çalışırken hemşirenin zihnine uzandı. Dikkatli olmak zorundaydı… Kontrolü yitirirse, kendini hastalardan biri olarak Elijah’ın yanında bulabilirdi. Ağzına kadar yükselen sıcak safrayı yutarak hemşireye baktı.

İsim kartında Marıa Sanchez yazıyordu. Başının gerisinde sıkı bir topuz halinde toplanmış, grileşmeye başlamış saçlarında tek bir tel bile dağınık değildi. Kadının her şeyi neredeyse zihni kadar düzenliydi: Kaçamağın kaygan örgüsünden uzak, cesur, bangır bangır bağıran duygular. Hemşire Sanchez düzene saygı duyuyordu. Ve hiyerarşiye de. Ve işlerin kitabına göre yürümesi gerektiği düşüncesine.

1.70'lik boyu ve beş santimlik topuklu çizmelerinin avantajını kullanan Darian sırtını dikleştirdi. Sonra güçlü, düzgün bir güven duygusu yaydı. Otoriter bir hava.

"Adım Darian Wright. Eyalet Psikiyatrik Hastalıklar dairesinden geliyorum."

Photoshop'ta yirmi dakika önce yaratmış olduğu kimlik kartını gösterir gibi yapıp çekti. Hemşire düzmece kimliğe bakmak için eğilince de ona kabullenişle karışık hafif bir mahcubiyet gönderdi. Sanchez düzmece kimliği sorgulamaya utanacaktı.

"Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?" dedi Darian yakınlarında duran şişman bir hademeye bakarak.

"Tabii ki," diyen hemşire onu içeri aldı ve kapıyı hemen kilitledi. Anahtarı kilitten çıkartırken, Darian üstündeki mor etiketi zihnine not etti. Onun bakışlarının farkında olmayan Sanchez salonun uzak köşesini işaret etti.

"Hemşire odasında konuşabiliriz."

Hemşire odasına doğru çabuk adımlarla yürüyen Sanchez, kemerinde takılı kocaman halkadaki anahtarlardan biriyle kapının kilidini açtı. İçeri girince kırılmaz kalın çift camdan dışarıya bakan Darian, bulduğu zaman Elijah'ın nasıl bir durumda olacağını düşündü.

"Hemşire Sanchez," dedi gizemli bir şekilde ona doğru eğilerek, "Size güvenebilir miyim?"

"Elbette ki!" dedi Sanchez. Heyecanlanmış *(bir sırrı paylaşacağı için)*, gururlanmış *(karşısındaki kadın ona güvendiği için)* ve biraz da alınmıştı *(öyle bir soruya gerek duyulduğu için)*.

"Bu kurumla ilgili…" Darian duralayıp işitilmekten korkar gibi bakışlarını boş odada göz gezdirdi. "…bazı yolsuzluk iddiaları var."

Hemşire Sanchez bunun ortaya çıkmasının an meselesi olduğunu bilir gibi başını salladı.

“Özellikle de, tedaviye ihtiyaç duymayan bazı hastaların buraya alındığına dair raporlar var.”

“Örneğin kim?”

“Elijah Glass.”

Kaşlarını çatan Sanchez başını salladı. “Neredeyse on beş yıldır burada çalışıyorum ve sizi temin ederim ki, Bay Glass ciddi şekilde hasta. Bir adamı neredeyse döverek öldürecekti.” Sonra durdu ve kaşlarını çattı. “Bay Glass daha bu akşam geldi. Siz nasıl…”

“Onu kendim görüp karar vermek isterim.”

Şimdi tam anlamıyla otoriter bir tavır takınmış, zavallı kadının zihnini iyice baskı altına almıştı. Hemşire itiraz etmek için ağzını açtı, ama sonra hemen kapattı.

“Beni izleyin.”

Darian’ı hemşire odasından çıkartıp başka bir kilitli kapıdan geçirdi. Ayak sesleri uzun gri-yeşil koridorda yankılanarak Elijah’ın odasına doğru yürüdüler. Darian kapının çelik takviyeli cam takılmış küçük penceresinden içeri baktı.

Elijah’a bir deli gömleği giydirilmiş ve bağlanmıştı. Başını şiddetle bir ileri, bir geri sallarken boynundaki kaslar geriliyordu. Bacaklarını savuruyor, yattığı ağır yatak güçlü tekmelerle sallanıyordu. Ağzı açıktı, ama çığlıkları yalıtılmış kalın kapı tarafından boğuluyordu.

“Eğer bu da deli değilse,” dedi Hemşire Sanchez, “Kimse değildir.”

“İçeriye girebilir miyim?”

İstek her ne kadar bir soru şeklinde yönetilmiş olsa da, Sanchez aslında ne olduğunu gayet açık şekilde anlamıştı: Bir emir.

“Sanırım girebilirsiniz,” dedi sesinde bir kararsızlık ifadesiyle. “Yalnız, çok yakınına gitmeyin. Buraya getilirilirken hastabakıcılardan birini ısırdı.”

İçeriye girmek için sabırsızlanan Darian başını salladı. Hemşire Sanchez kapının kilidini açtı. Soğuk odaya giren Darian, burnuna çarpan yoğun idrar kokusuyla irkildi. Koku o kadar güçlüydü ki, Elijah’ın insanlıktan çıkmış çığlığını duymakta zorlanıyordu. Cansız kırmızı saçları tere bulanmış, tel tel yüzüne yapışmıştı. Gözleri fal taşı gibi açıktı, ama alabildiğine irileşmiş göz bebeklerine bakılırsa, etrafındakileri gördüğü söylenemezdi.

Darian avucunu yavaşça onun yüzüne yaklaştırdı. Elijah çığlıklarını artırarak başını çekti. Kendini hazırlayan Darian onun başını kavradı.

Duygu dalgaları o kadar güçlü çarptı ki, neredeyse bayılacaktı. Karmakarışık, çığlık çığlığa bağırarak beynini doldurdular.

Öfke, acı, aşağılanma, dehşet, akıl karışıklığı, nefret, hüzün, çoşku… İlaçların getirdiği tüy gibi bir uyuşukluk pusunun gerisinde azgın duygu patlamaları. Çok geç olmadığını ümit etti Darian. Empatik yetenekleri ve körelmiş savunması nedeniyle öteki hastaların psikozlarının Elijah'ın zihnine sızıp onu titreyen bir et torbasına indirgemesi fazla zaman almazdı. Fiziki bedenini geride bırakıp kendini yavaşça onun deliliğine daldırdı.

Duygular artık benliğini sarsarak etrafında dönüyordu. Ama Darian boyun eğmedi. İstilacıları yavaş yavaş dışarı atıp, onları bir sakinlik bulutunun ardında maskelemeye başladı. Ve sonra onu –o keskin, delici acıyı– hissetti: Gerçek Elijah. Bitkin ve korkmuş, zihinsel olarak bir cenin gibi büzülerek sinmiş Elijah.

Onu nazikçe okşayıp güç aşıladı. Son istilacıyı da –ateşli bir öfke, dehşet ve ölüm saçan bir zihin– dışarı atınca Elijah iç geçirdi. Darian yavaşça onun zihni etrafında oluşturduğu buzumsu kalkandan sıyrılıp çıktı.

Etraftaki çılgın zihinlerin geri gelmesinden korkan Darian onu tümüyle bırakmadı, ama kendi duygularıyla baş başa kalmasına olabildiğince özen gösterdi. Benliğine geri döndüğünde, vücudu ter içinde kalmış, dişlerini sıkmaktan çenesi ağrımaya başlamıştı.

"Elijah." Onu omzundan hafifçe sarstı. "Beni duyabiliyor musun?" Çok geç kalmış olmaktan, bir girdap gibi kıvrılıp bükülen duyguların onun benliğini çoktan ezip geçmiş olmasından korkuyordu.

Sonra Elijah hızla gözlerini kırpıştırdı ve ağzından tek bir sözcük çıktı: "Evet."

"Hangi yıldayız?"

"Neden soruyorsun bunu?" diye sordu Elijah kafası karışmış bir şekilde. "Kahretsin… Bana gelecekten geldiğini söyleme sakın."

Darian güldü. İyileşecekti. Eğilip onun bağlarını çözdü.

"Sorularını yanıtlamaya vaktim yok. Sadece bana güven; senin tarafındayım."

"Kime karşı?"

"Seni burada tutmak isteyenlere."

Elijah'ın zihninden bir korku ve felç edici bir hüzün dalgası geçti.

“Ben buraya aitim,” dedi zorlukla soluyarak. “Birini öldürdüm.”

“Bir adamı öldüresiye dövdün, ama sen bir katil değilsin. Epey uzun süre hastanede kalacak, ama ölmeyecek.”

“Gerçekten mi?” dedi Elijah serin ve esintili bir ümit içinde.

“Gerçekten.” Darian rahatlatıcı bir dinginlik ve ılık bir kesinlik yaydı. “Şimdi bu kahrolası yerden çekip gitmeye ne dersin?”

“Yolu göster.”

2

30 Aralık 2007

22:48 (Yargı Gecesi’ne 25 saat, 12 dakika kala)

“Hemşire!” Darian sertçe kapıya vurdu. “Hemşire!”

Sanchez pencerede belirince kapıyı açmasını işaret etti. Hemşire anahtarı kilide soktu ve kapı aralandı. Darian kapıyı hızla çekerek sonuna kadar açtı. Elijah’ı gören Sanchez’in gözleri irileşti.

“Bay Glass’ın burada olmaması gerekiyor,” dedi Darian.

Her ne kadar zavallı hemşireye zarar vermek istemese de, nazik olmak için vakti yoktu. Zihnini açtı ve bastırdı. Diğer hastaların keskin ve hastalıklı çılgın zihinleri onunkine girmeye çalıştı.

Sadece birkaç dakika daha. Bunu yapabilirsin.

Acısını göz ardı eden Darian kadını bileğinden yakaladı.

“Size bu hastanın taburcu edilmesinde bana yardımcı olmanızı *emrediyorum*, Hemşire.”

Darian’ın kalp atışları hızlandı, solukları sıklaştı. Bir yandan Sanchez’i bükerken, bir yandan da tüm o psikotik zihinleri Elijah’dan uzakta tutmaya çalışmanın yarattığı gerilim neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı. Hemşire hemen boyun eğmezse, onu daha da sert bir şekilde büküp zihnini parçalamaktan başka seçeneği kalmayacaktı.

“P-p-p-peki,” diye kekeledi Sanchez.

Darian kadının bileğini bıraktı ve koridoru işaret etti. Hemşire tedirgin bir şekilde gri-yeşil koridorda yürümeye başladı. Darian ter içindeki alnını sildi ve zihinsel tutuşunu gevşetti; kadın kararını verdiğine göre, fikrini değiştirmesi pek olası değildi.

Ziyaretçi salonundan geçerlerken yerleri silen görevli durdu ve onlara baktı. Darian adama yoğun bir aldırmazlık duygusu gönderdi. Panik içindeki hemşireye, otoriter kadına ve boş gözlerle bakan ter içindeki kızıl saçlı adama duyduğu ilgiyi bir anda kaybeden görevli bakışlarını tekrar yere çevirdi.

Darian bitkin bir halde hızla çıkış kapısına yöneldi, ama önlerinde iki nöbetçi vardı.

“Maria, ne yapıyorsun?”

“Önümüzden çekil, Pete.” Sanchez adamlardan birisini itip geçmeye çalıştı, ama adam kıpırdamadı.

“Elbette ki çekilmeyeceğim,” dedi adam onu kolundan tutarak.

Paniğe kapılan hemşire Darian’a baktı. Dişlerini sıkan Darian ona bir cesaret dalgası gönderdi.

Sanchez diklendi. “Bu hanım Eyalet Psikiyatrik Hastalıklar Dairesi’nden geliyor ve bana Bay Glass’ın buraya yanlışlıkla getirildiğini söyledi.”

“Şaka mı yapıyorsun sen?” dedi öbür nöbetçi. “Bu kahrolası kaçık beni *ısırdı*.” Sargılar içindeki kolunu uzattı. “Hiç bir yere gitmiyor.”

“Ama… Ama…” Sanchez bakışları Darian ile güvenlik görevlileri arasında gidip geldi. Zihnindeki çelişkili istekler kakofonik bir şamataya dönüştü. Gözleri yuvalarında döndü ve yere yığıldı.

Darian birden öfkeli bir bilinç daha hissetti ve beyaz önlük giymiş bir doktor hızla odaya girdi. “Burada neler oluyor?” dedi yüzü kızarmış bir halde. “Ve Glass odasının dışında ne arıyor?”

Diğer hastaların zihinleri kendi zihninde yaygaralar kopartırken, Darian akıl sağlığının iyice yıprandığını hissetti. Çabuk hareket etmek zorundaydı. Bir iyi niyet duygusu yaymak için elinden geleni yaptı.

“Tüm sorularınızı benim yanıtlamam daha doğru sanırım.”

Doktor ve nöbetçiler beklenti içinde ona doğru döndü. Darian olacaklara dayanabileceğini umarak Elijah’ın zihni etrafındaki engeli güçlendirdi ve ardından tüm çabasını ötekilere yönlendirdi.

Çelişkili duygularla yüklü dört zihinle birden uğraşmanın en etkili yolu duyguların en şiddetlisini göndermekti: Dehşet.

Her birinin zihninde yuvalanmış en büyük fobiyi ortaya çıkartacaktı.

“Kahretsin!” diye bağırdı Pete. Hayali örümceklerden kaçmaya çalışırken neredeyse düşüyordu.

Anında bambaşka korkulara kapılan doktor, “Tanrı aşkına!” diye bir çığlık attı. Felç olmuş halde ve sessizce ağlayan ikinci görevliyi omzundan kavrayıp çekerek kendini hemşire odasına attı; onları hemen Pete izledi.

Dişlerini sıkan Darian bir yandan dehşet bulutunu pompalamaya devam ediyor, bir yandan da Elijah’ın zihnini ayrı tutmaya çalışıyordu. Eğilip Sanchez’in kemerindeki zincire bağlı anahtar destesini aldı ve telaşla mor etiketli anahtarı aramaya başladı. Bulunca kilide ulaşabilmek için hemşirenin baygın bedenini kapıya kadar sürükledi. Anahtarı kilide sokmaya çalıştı, ama eli çok fazla titriyordu. Tükenmenin eşiğindeydi.

Ve birden, omuzundaki bir dokunuşla irkilip çığlık attı.

Bir el uzanıp tutmakta olduğu anahtarı aldı. Parmaklar onunkilere temas edince Darian tüy gibi bir dinginlik hissetti. Sonra anahtarı alan kişi toparlanmasına yardım etti.

“Haydi gel!”

Darian gözlerini açınca, kendisine bakan Elijah’ı gördü. Son derece sakindi. Kendini hareket etmeye zorladı ve kapıdan çıkan Elijah’ı takip etti.

Kapıyı arkalarından kapatan Elijah, duvardaki kare biçimindeki kırmızı metal kutuya uzandı ve içindeki kolu çekti. Doğal olmayan bir sessizlik anından sonra yangın alarmı çalmaya başladı.

Alarmın sireni havayı yırtarken Darian kendi zihnine uzandı ve Elijah’ın puslu sakinliği haricinde her şeye kapattı. Birlikte yangın merdivenlerine koştular ve yanmayan bir binadan kaçmaya çalışan panik içindeki görevli,

doktor, hemşire ve hasta kalabalığıyla birlikte basamakları ikişeri ikişer atlayarak sokağa indiler.

Darian taksi şoförüne Elijah’ın kaldığı otelin adresini verdi. “Laszlo bizi orada bulacak,” dedi.

Elijah tam Laszlo’nun kim olduğunu sormak üzereyken zihninde bir anı canlandı. “Laszlo… Kör mü?”

V. Ara

23 Mayıs 2007

20:07 (Yargı Gecesi’ne 222 gün kala)

Kendi acısını paylaşıp diğerlerininkini de dinledikten sonra, Susan Collins dünyaya yepyeni bir gözle bakmaya başlamıştı. Kendi dışındaki insanlar da ilk kez ona gerçek gibi görünüyordu artık. Her çift gözün gerisinde kendisininki gibi yürek paralayıcı bir öykü olduğunun bilinciyle etrafına baktı.

Valentinus öksürerek boğazını temizledi ve herkes kendisine yaşadığı en insanca anı vermiş olan adama doğru dönerken oda sessizliğe büründü. Valentinus dönüp gözlerine bakınca Susan o güne kadar duymadığı kadar engin bir sevecenlik ve anlayış hissine kapıldı.

“Hepiniz diğerlerinin öyküsünü dinlediniz,” dedi Valentinus. “Her biri yaşamınız boyunca hayatınızda yankılanmaya devam eden bir ızdırap

örgüsü yaratıyor. Size biçim veren bir örgü. Sizi değiştiren bir örgü."

Telaşsız, sakin bir tonda ve herkesin gözlerinin içine teker teker bakarak konuşuyordu.

"Ve her biri benzersiz de olsa, sizin suçunuz olmadan, dışınızda gelişerek başınıza gelen bir felaket öyküleriydi bunlar. Öyle bir belayı hak etmek için hiçbir şey yapmadınız. Sadece… Oldu."

Susan farkında olmadan başını salladı. Doğruydu. Evet, her zaman oğlanlarla biraz serbest olmuştu, ama o gece tecavüze uğramayı hak etmemişti.

Senin suçun değildi. Değildi. Değildi.

Bu mantrayı[2] zihninde tekrarladı. Ve bunu ilk kez yapıyor olmasa da, doğruluğuna ancak şimdi inanıyordu.

2 Sürekli tekrarlandığında ruhani güçlerin uyandırılmasını sağlayan kutsal söz(ler) (ç.n.)

"Burada kimler Tanrı'ya inanıyor?" diye sordu Valentinus birden.

Bir elips oluşturacak şekilde oturmuş yirmi beş kişiden on beşi el kaldırdı. Susan onların arasında değildi. Valentinus inananlara birer birer baktı.

"Söyleyin bana: O korkunç şeyler başınıza gelirken inandığınız Tanrı neredeydi?"

Kimse yanıt vermedi. Valentinus başını üzüntüyle salladı.

"Ve siz inanmayanlar. Tanrı'nın hepinizi tek tek tasarlamadığı düşüncesinde ısrarlı mısınız? Bilincinizin doğmasına evrimin olasılık dışı bir hatasının neden olduğunu mu düşünüyorsunuz? Yaşamın –*sizin* yaşamınızın– sadece bir kaza olduğuna inanmaya razı mısınız?"

Susan her ne kadar bir Katolik olarak yetiştirilmiş olsa da, uzun zaman önce Tanrı'ya inanmayı bırakmıştı. Her ne kadar çocukluğunda yaşadığı o kâbus gibi olay bu sonucu hızlandırmışsa da, o sonuca zaman içinde öyle ya da böyle zaten geleceğine inanıyordu. Yine de, çocukluğunda geçtiği dinsel beyin yıkama yaşamın ilkel bir protein çorbasından öylesine ortaya çıkmış olduğuna inanmasına izin vermeyecek denli güçlüydü.

"Bu ülkenin bölünmüş olmasına şaşmamak gerek," dedi Valentinus. "Her iki kuram da eşit derecede zayıf. Bizi kendi suretinde olmasına rağmen kusurlu olarak yaratan bir Tanrı'ya inanabiliriz. O kusurdan *dolayı* bizleri binlerce yıldır cezalandıran bir Tanrı'ya. Milyonların açlıktan, hastalıktan

ve savaşlardan kırılmasına izin veren bir Tanrı'ya. Bize gençliği bağışlayıp, sonra onu geri alıp bizleri yaşlı, yıpranmış bedenlerin içinde kapana kısılmış bir şekilde yalnız ölümlere terk eden bir Tanrı'ya."

Duralayıp bir tepki gelip gelmeyeceğini tarttı, ama zaten öyle bir şey olmasına imkân yoktu.

"Ya da başımızı kuma gömebiliriz. Kökenimizdeki *yaratığın* bir dizi gelişigüzel mutasyon sonucunda evrimleştiği konusunda ısrar ederiz. Yaşamın amaçsız olduğu konusunda kör bir direnişe kapılır ve etrafımızı saran sayısız mucizeyi görmezden geliriz. Öldüğümüzde yok olup gideceğimizi düşünürüz. Ve ruh diye bir şeyin olmadığını kabul ederiz. Ve yaşamın hiçbir anlamı olmadığını dayatırız kendi kendimize."

Valentinus yerinden kalktı.

"Söyleyin bana: Hangi safsatayı seçiyorsunuz? Bunun hakkında hiç *gerçekten* düşündünüz mü? Yanıtın çoğunuz için, '*hayır*' olduğunu biliyorum. Hangi televizyon programını seyredeceğiniz, hangi arabayı alacağınız, ne zaman terfi edeceğiniz, hangi üniversiteye gideceğiniz gibi saçma sapan şeyleri saplantı haline getiriyor, yaşamda öylece yuvarlanıp gidiyorsunuz. *Asıl* sormanız gerekenler dışında, yaşamınızdaki tüm ıvır zıvırla derinlemesine ilgileniyorsunuz. Ya asıl sorular?"

O soruların cemaatin beyninde şekillenmesini bekler gibi duraladı.

"Neden buradayız? Amacımız ne? Öldükten sonra ne oluyor? Dünyaya gelmenin sadece bir kaza olduğunu düşünen inançsızlar için bunlar anlamsız sorulardır. Öldüğünüz zaman her şeyin bittiğine inanıyorsunuz. Dünyanız, yaşamınız, bilinciniz yok olup gidiyor. Ama inançsızların çoğu yine de, sanki ölümden sonra bir yaşama *inanır gibi yaparak* yaşıyor. Reddettikleri bir dinin dayattığı etik yasaya uyarak yapıyorlar bunu: Yalan söyleme. Hile yapma. Çalma. Vesaire."

Yirmi beş kişinin çoğu çeşitli şekilde başını salladı.

"İyi, ama neden? Ölümden sonra hiçbir şey yoksa o zaman 'iyi insan' olma çabaları neden? Mümkün olan her türlü aşırı zevkin içinde kaybolmalarını engelleyen ne? Evet, bazıları o tür şeylerin peşinde koşuyor. Ama şunu bilin ki, inançsızların çoğu içten içe duyulan korkuyla yaşar. Korku içinde, ama asla doğru yoldan ayrılmadan."

Final bölümü yaklaşıyordu. Asıl darbeyi indirme zamanı yani.

“Ama siz inananlar… Siz daha büyük bir ikiyüzlülük yapıyorsunuz. O’nun öğretilerinden hangilerini izleyeceğinizi açık büfeden meze seçer gibi alıp, ‘nabza göre din’ uyguluyorsunuz. Ve tüm o *şeyle* yaşarken de, kendinizi Tanrı’nın bağışlayıcı olduğuna, O’nun emirlerine karşı gelmiş olmanıza *gerçekten* aldırmayacağına ikna ediyorsunuz. Üstelik Tanrı’nın öfkesine ve en küçük bir pervasızlığın intikamını alacağına dair İncil’de o kadar çok kanıt varken.”

Valentinus mırıldanmaların dinmesini bekledi ve söylemek için onca girizgah yaptığı şeyi dile getirdi.

“Bu iki karşıt görüşün ikisi de saçmadır. Mantıklı değillerdir. Ne bir inanç sistemi olarak kabullenilmelidirler, ne de yaşam şekli olarak.”

Duralayıp gülümsedi.

“Ama ben size doğruyu göstermek için buradayım. Size daha iyi bir yol göstermek için.”

3

30 Aralık 2007

23:27 (Yargı Gecesi’ne 25 saat, 33 dakika kala)

Winter kör adamın yanında kendini ne kadar rahat hissettiğine şaşırdı; sanki onu tüm yaşamı boyunca tanıyormuş gibiydi. Asansör yavaşlayarak durdu, kapılar kayarak açıldı. Kabinden ilk çıkan nereye gideceğini tam olarak bilircesine mavi halı kaplı koridorda ilerlemeye başlayan Sascha oldu.

Adam tasmasına asılarak ona ayak uydurur gibi görünüyordu ilk bakışta. Oysa köpek her ne kadar önde olsa da, tasmanın kayışına uyguladığı hafif asılmalara bakılınca yönlendirmeyi yapanın sahibi olduğu anlaşılıyordu.

1408 numaralı odanın önünde durdular.

Çalmaya gerek kalmadan kapıyı kızıl saçları dağınık, uzun boylu bir adam açtı. Geçirmekte olduğu bir sinir krizinin ortasında yakalanmış gibiydi.

“S-s-siz Laszlo’musunuz?” diye sordu.

“Evet,” dedi Laszlo. Sesi tehlikeli bir hayvanla konuşuyormuş gibi hafif ve ölçülüydü. “Solumdaki sevimli bayanın adı Winter Zhi. Ve bu da Sascha,” Eğilip köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı.

“Sen… Elijah mısın?” diye sordu Winter zihninde birden beliriveren isme şaşırarak.

“Evet,” dedi Elijah. “Daha önce karşılaştık mı?”

Winter bir yanıt bulmak için kendini zorladı. Karşılaşmamış olduklarından emin olmasına rağmen adamda ona tanıdık gelen bir şeyler vardı. “Ben... Ben bilmiyorum.”

Elijah gözlerini karşısındaki kör adamla ceylan gözlü kadından alamıyordu. Kadınla tanıştırılmasına gerek yoktu; adı beyninde çakmıştı; sanki başka bir yaşamdan tanıyordu onu.

Laszlo ile Winter odaya girerken Darian da deri ceketini giydi. “Ben üzerime düşeni yaptım, Laszlo. Bundan sonrası sana kalıyor.”

“Darian, bekle!”

Darian duralayıp Laszlo’yu çabucak öptü. “Üzgünüm. Kalamam.” Elijah ile Winter’a hiç bakmadan çıktı, kapıyı arkasından yavaşça çekerek gitti.

Laszlo başını bunu bekliyormuş gibi salladı ve Winter’e döndü. “Beni oturabileceğim bir yere götürür müsün, lütfen?”

“Elbette.” Laszlo’nun koluna girdi ve onu bir koltuğa götürdü, kendi de kanepeye oturdu.

Onların karşısına bir sandalye çeken Elijah ise birden *déjà vu* hissiyle irkilmişti.

Hayır. Déjà vu değil. Bu bir anı.

Laszlo hafifçe öksürdü. “Sizlere gerçeği söylemenin zamanı geldi.”

Laszlo öyküsünü anlatmayı bitirdiğinde Winter bir şeyler söylemek istedi, ama sözcükleri bulamadı. Her şey yerine oturmuştu. Dokunmadan, hiçbir erkekle iletişim sağlayamaması… Müzik dünyasındaki popülerliği... Takipçilerinin ona yönelik saplantıları...

Winter ona teşekkür etmesi mi, sövmesi mi gerektiğini düşünerek Laszlo’ya döndü. “Tüm bunlar karşısında ne demem gerek?” diye sordu.

“Hiçbir şey söylemen gerekmiyor,” dedi Laszlo sakin ve ifadesiz bir ses tonuyla.

“Ah, elbette! Zihnimi okuduğuna göre konuşmaya ne gerek var ki!”

“Düşüncelerini okuyamam. Tek yapabildiğim…”

“Dur! Duymak istemiyorum. Sadece… Sadece biraz düşünmem gerek.”

Laszlo alçak bir sesle yanıtladı: “Anlıyorum.”

“Nasıl anlayabilirsin ki?” diye patladı Winter. “Sana hiç …” Dudakları tiksintiyle gerildi. “*Sana hiç tasma taktılar mı?*”

“Hayır.”

Winter başını salladı. “Kolyelerin üzerinde neden Hıristiyan haçı vardı?”

“Sizleri şartlandırmak için güçlü, kimsenin yadırgamayacağı bir imge gerekiyordu. Ve haç da öyledir.”

“Ama kolye umduğun şekilde çalışmadı, değil mi?” diye sordu Winter. “Onu hiç çıkartmadığım halde çalarken insanlar benim… Projeksiyonlarımı hissetti, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Laszlo başını sallayarak. “Cep telefonları, kablosuz Internet, GPS ve bunlar gibi sistemlerin çoğalmasıyla on yedi yıl önce olmayan radyo frekanslarında yayın yapan milyonlarca aygıt var artık. Tüm bu sinyallerin bileşimi bir şekilde insanların düşünceleri algılama yeteneklerini güçlendirmiş olmalı. Yani sadece bilinçaltı düzeyinde de olsa, gerçek duyguları birbirlerine açık hale geldikçe insanlık gittikçe kutuplaşma eğilimi gösterdi. Bunun kanıtlarını dünyanın her tarafında görüyoruz. Soykırım ve etnik temizlik kavramlarını işaret eden şiddet belki on misli

çoğaldı. Kendi ülkemizde bile bundan önce hiç olmadığı şekilde birbirimizin boğazına sarılıyoruz.”

Laszlo devam etmeden önce başını öne eğdi.

“Bu değişimi yılardır hissediyorum. Ama sizi yeniden bulana kadar bunun kolyelerinizin yarattığı elektromanyetik kalkanları zayıflatacağını düşünmemiştim. Kendi becerileriniz zaman içinde kalkanlarla olan mücadelenizle birleşerek güçlenince kolyelerin etkinliğini azalmış olmalı. Çektiğiniz sıkıntılara neden olduğum için gerçekten çok üzgünüm.”

Sersemleyen Winter dudağını sırdı. “Hafızalarımızı neden sildiniz?”

“Aslında o Dietrich’in fikriydi. Ama ben de, zihinlerinizi olanlardan uzağa odaklamak için yeteneklerimi kullanarak ona yardım ettim.” Laszlo durdu. “Nedenine gelince, Organizasyon’un sizi tekrar bulmasından korkuyordum. Güç yaymaya devam ettikçe sizi aramaları için benim gibi birini bulabilirlerdi. Sizi saklamanın tek yolu izleri tam olarak silmekti. Kendinizin bile bulamayacağı şekilde.”

“Sadece üçünüz mü biliyordunuz?”

Laszlo başını önüne eğdi. “Bir de ebeveynleriniz.”

“Annem,” dedi Winter nefesi kesilerek. “Bunca zaman boyunca… Biliyordu. O nedenle ben çalarken hep o kadar gergin oluyordu. Birinin beni teşhis edeceğinden korkuyordu. Ve kolyemin çalındığını öğrenince …”

Yere yığılmadan önce annesinin yüzünde beliren dehşet dolu ifadeyi anımsayan Winter dudaklarına kadar yükselen hıçkırığı tuttu. Annesini o öldürmüştü. Korkusunu kalbi dayanamayıp durana kadar ona göndermiş olmalıydı. Ölümü onun hatasıydı.

Derin bir sessizlik oldu.

Sonunda Winter başını kaldırıp, “Şimdi ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu. Bir şeyler söyleyeceğini ümit ederek Elijah’a baktı ama kendi dünyasına gömülmüş olan çocukluk arkadaşı gözlerini yerden ayırmadı.

“Şimdi size yeteneğinizi nasıl kullanacağınızı öğreteceğim,” dedi Laszlo. “Valentinus’un neler planladığını bilmiyorum, ama onu durdurmak görevim. Ve bunu da ancak sizin yardımınızla yapabilirim. Yardım ederseniz elbette.”

Winter derin bir soluk aldı. Tüm erişkin yaşamı boyunca bilincinin bir köşesinde eksik bir şeyler olduğu düşüncesini taşımıştı. Laszlo’ya baktı.

İstediği son şey, artık bildiği ve iki kişiyi öldüren, en az yirmisini yaralayan o yeteneği kullanmaktı. Ama kendinden kaçamazdı. Artık kaçmayacaktı.

“Tamam,” dedi yanağından süzülen bir damla gözyaşını silerek. “Size yardım edeceğim… Eğer yapabilirsem.” Sonra gözleri kısıldı. “Bunun benim kendi kararım olduğunu nasıl bileceğim? Yani sizin etkiniz...”

“Bilmeyeceksin,” dedi Laszlo. “Henüz o kadar iyi değilsiniz. Ama işimiz bitince o soruyu bir daha asla sormak zorunda kalmayacaksın.”

Winter birden devasa bir çanın çalması gibi tok, gök gürültüsü andıran bir ses duydu/hissetti. Yarım saniye sonra da Elijah sandalyesinden fırlayıp Laszlo’nun boğazına sarıldı.

Sascha homurdandı, ama Elijah kendisini duvara çarparken Laszlo köpeği sakinleştirdi.

“Bana kolyemi geri ver!”

“Onu ben almadım.”

“Kim aldı öyleyse?”

“Bilmiyorum,” dedi Laszlo inanılmayacak kadar sakin bir sesle. “Ya Organizasyon sonunda kimliklerinizi anladı...” Duraladı, “Ya da Valentinus.”

Elijah, gözünün önünden bir makaradan boşalır gibi geçen parlak renkli duygulara daldı.

Winter’den merak, şaşkınlık ve korku.

Laszlo’dan hüzün ve kararlılık.

Kendindeyse şaşkınlık ve öfke.

“Sadece normal biri olmak istiyorum,” dedi sonunda Laszlo’yu bırakarak. Kararsızlık içinde geri çekildi ve derin bir soluk aldı.

Sonra silahlı iki adam kapıyı kırıp içeri daldı ve Elijah’ın yaşamındaki en korkunç gece daha da kötüleşti.

4

30 Aralık 2007

23:59 (Yargı Gecesi'ne 24 saat, 1 dakika kala)

Laszlo hatasını hemen farketti.

Gelebilecek katilleri saldırıya geçmeden hissedebileceğini düşünmüştü, ama onları gönderecek kişi ya da kişilerin önlem alabileceğini atlamıştı. Adamların psişik duvarlarını hissettiği anda onları durdurmanın olanaksız olduğunu kavradı; en azından empatik olarak mümkün değildi bu.

Sascha'ya acımasız bir saldırganlık gönderdi ve ilk silah patlarken Winter'in üstüne atlayıp onu yere yıktı. Ve ciğerine giren mermi onu anında nefessiz bıraktı.

Göğsünden kan fışkırırken Ölüm'ün sonunda onu yakaladığını anladı.

Bir yığın birbiriyle bağlantısız düşünce zihninden kopuk kopuk aktı.

Onları kim gönderdi?

Darian'ı hayatıma yeniden sokmuş olmayı isterdim.

Elijah ile Winter'i yine yüzüstü bıraktım.

Charlie... Çok üzgünüm.

Keşke Sascha'nın kulaklarının arkasını son bir kez kaşıyabilseydim.

Sonra ikinci mermi kafatasını deldi. Laszlo beyni dağılırken kafa derisindeki keskin acıdan başka bir şey hissetmedi. Tüm duyuların merkezi olan beynin acı hissetmeyen tek organ olması ona hep garip gelmişti. Ama şimdi o gerçeğe şükrediyordu.

Yaşamında zaten çok fazla ızdırap çekmişti; o son anında gereğinden fazla acı olmamasını minnetle karşıladı.

Elijah'ın gözleri iki adam –biri sarışın, iri yarı ve uzun boylu, diğeri keçisakallı ve kel kafalı– ateş ederek kapıdan içeri daldığı anda açıldı. Beynindeki bir şey onu bir saniye önce tehlikeye karşı uyarmış olduğundan

düşünmek için vakit kaybetmedi. Onun yerine kaslarının kendiliğinden gösterdiği tepkiye uyarak komodinin üzerindeki boş bira şişesini kapıp kel kafalıya doğru fırlattı.

Şişe adamın iki gözünün ortasına isabet etti. Bir an için olduğu yerde sallanan adam baygın halde yere yığıldı. Elijah öteki katile saldırmak için sehpanın üzerinden atladı, ama Sascha çoktan odanın öbür köşesinden koşarak gelmiş, göğsüne yüklenerek onu yere indirmişti bile.

Köpek dişlerini yanağına batırınca adam bir çığlık atarak onun kafasına vurmaya başladı. Ama Sascha çok güçlüydü. Elijah onun mor öfkesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Kafasını yana eğen köpek dişleriyle boğazını parçalayınca adamın sesi birden kesildi.

“Sascha! Hayır!”

Elijah fırlayıp onu tasmasından yakaladı ve adamın boğazından çekti, aynı anda adam da son kez silahını ateşledi.

Mermi Sascha’nın başına isabet etti. Hayvan sanki tekme yemiş gibi havaya sıçradı, döndü ve yığıldı. Yerdeki adamın boğazından bir hırıltı çıktı, soluk borusundan köpüklü kan geldi. Tüm bedeni kasıldı, sonra gevşedi ve gözleri donuklaştı. Ölmüştü.

Üstündeki gevşek bedenin ağırlığından sıyrılan Winter, “Aman Tanrım!” diye inledi. Hemen Laszlo’nun yüzüne doğru eğildi. Başının etrafında bir kan gölü oluşmuştu. Siyah gözlükleri bir kenara savrulmuş, görmeyen gözleri ortaya çıkmıştı. Şekilsiz ve sarımtırak göz bebekleri cansızdı. Winter ağlayarak uzandı, gözlükleri yerden aldı ve yavaşça onun yüzüne yerleştirdi.

Yüzünü Elijah’ın göğsüne gömen Winter’in sessiz gözyaşlarına şimdi hıçkırıklar eşlik ediyordu.

Elijah kızın dokunuşuyla birlikte derin bir hüzünle irkilmiş ve içine büzülmüştü. Göğsüne bir ağrı saplandı, tüm gücü çekildi; kendini geri çekmekten bile acizdi. Duyduğu bu felç edici üzüntünün nedenini anlamaya çalışırken yanaklarından aşağı sıcak yaşlar süzüldü.

Kız kardeşinin cenazesinde bile tek damla gözyaşı dökmemişti, ama orada daha sadece birkaç saat *(ya da on yıl)* önce tanımış olduğu garip bir adam için ağlıyordu. Zihnini sarsan yoğun üzüntü dalgalarıyla boğuşurken gerçeği anladı: Duyduğu kendi üzüntüsü değil, Winter'inkiydi.

Kollarını bir zamanlar sevmiş olduğu kadına sardı.

Ve onu teselli etti.

Winter kimin için ağladığını bilmiyordu.

Onu kurtarmak için ölen Laszlo için mi?

Onun yüzünden ölen Michael için mi?

Sonunda korkunç gücüne yenik düşene kadar sırrıyla yaşamış olan annesi için mi?

Organizasyon'un laboratuarında hapsedilmiş çocukluğu için mi?

Yoksa olup çıktığı, garip yetenekler ve saklı anılarla lanetlenmiş kadın için mi?

Titreyen bacaklarla yavaşça Elijah'dan uzaklaştı. Yerde yatan ölü katile bakınca bayılacak gibi oldu. Bakışlarını kaçırmayı reddederek dilini ısırdı. Adamın parçalanmış boğazından sarkan kanlı et parçalarına odaklanıp, kendini güçlü olmaya zorladı.

Sonra da baygın yatmakta olan kel kafalıya döndü. Alnının ortasında kıpkırmızı, yumruk büyüklüğünde bir şiş belirmişti, ama onun dışında görünür bir hasar yoktu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu hâlâ titreyerek. "Polis mi çağırsak?"

"Hayır," dedi Elijah sakin bir sesle. "Onu bağlamalıyız. Bazı cevaplar almamız lazım."

"İp olarak kullanabileceğimiz bir şeyler ara," dedi Winter. "Ben de üzerini yoklayayım."

Elijah başını sallayarak yatak odasına gitti. Winter yerde baygın yatan adamın yanına eğildi ve görmüş olduğu tüm korku filmleri zihninden birer birer geçti: Kendinden *(görünürde)* geçmiş halde yatan katilin fazla yakınına sokulan narin genç kız. O kadınların neden kaçmadıklarını hep

merak etmişti, ama şimdi biliyordu. Kaçmak bazen seçenekler arasında yer almıyordu.

Derin bir soluk aldı ve bir silah arayarak ellerini adamın vücudunda dolaştırdı. Onu yüzüstü çevirdi; omuzlarını, sırtını ve belini yokladı. Bir şey bulamayınca rahatlaması mı, yoksa korkması mı gerektiğine karar veremedi.

Sonra bir el omzuna dokununca bir çığlık attı.

“Sakin ol,” dedi Elijah. Sonra gözü yerdeki adamın boynuna ilişti. “Kolyem.” Eğilip kanlı gümüş zinciri çekip aldı.

Elijah o şeye dokunduğu anda zihni Winter’in psişik ses sahnesinden silinmişti. Winter kolyeye baktı. “Laszlo geldiklerini bu yüzden anlamadı.”

Gümüş zinciri boynuna geçiren Elijah rahatlayarak derin bir nefes aldı. Sonra masa lambasının kordonunu uzattı.

Adamın ellerini bağlamak yarım dakikalarını aldı. Ayakları için de banyodaki bornozun kuşağını kullandılar. Sonra Winter yatak odasına gidip çarşafları topladı. Salona dönünce çarşaflardan birini yavaşça Laszlo’nun bedenine, birini onu öldüren adamın, sonuncusunu da Sascha’nın üstüne örttü. Çarşaflarda hemen kızıl lekeler oluştu.

Winter’in gözleri o parlak kırmızılıklara takıldı. Başka koşullar altında güzel denilebilecek bir kompozisyondu. Ama çarşaflar kanı emmeye devam ettikçe lekeler birleşti. Az sonra neyi örttükleri hakkında hiçbir kuşku kalmamıştı. Yine de, altlarındaki gerçekliğe bakmaktan daha iyiydi.

Hatta her şey o gerçekten daha iyiydi.

VI. Ara

23 Mayıs 2007

21:24 (Yargı Gecesi’ne 222 gün kala)

“Ya size sorgulamamanız istenen dayatmalar yalnızca daha büyük gerçeği görmenizi engelleyecek bir yalanlar ağı ise?”

Valentinus elleri çenesinin altında kavuşturarak arkasına yaslandı.

“Ya size Eski Ahit’te anlatılan Tanrı’nın her şeye gücü yeten bir varlık *olmadığını* söylersem? Ve mükemmel *olmadığını*... Hatta *Tanrı* bile olmadığını söylersem?”

Kimse konuşmadı. Sonunda genç ve güzel bir sarışın kız sordu. “Kanıtınız var mı?”

“Kanıt mı?” Valentinus’un sesi bir anda öfkeden titremeye başlamıştı. “Herkesin öyküsünden yeteri kadar *kanıt* çıkartamadın mı? *Kendi* öykünde *kanıt* bulamıyor musun? Gazeteyi okuyup, televizyonda haberleri seyrettiğinde ne görüyorsun?”

Valentinus kendi öfkesinden saklanmak ister gibi sesini alçaltarak devam etti. “Size benim ne gördüğümü söyleyeyim: Savaş görüyorum. Hastalık görüyorum. Acı çeken insanlar görüyorum. Sözde adalet adına yapılan zulmü görüyorum. Kötülüğü görüyorum. Kendinden zevk alan, kendi dehşeti içinde yüceltilen kötülüğü. Nefrete sarılmış, dinle örtülmüş kötülüğü. Sevgi kılığına girmiş, ama aslında yargılayan ve öfke dolu kötülüğü.”

Başını tiksintiyle salladı. Sonra sanki nerede olduğunu yeni anımsamış gibi bakışlarını kaldırdı. Buruşmuş yüzü bir hiddet ve hüzün maskesi gibiydi.

“Benim gördüklerim *bunlar*. Ve buna rağmen… Tanrı’nın iyi ve merhametli olduğuna inanmam gerekiyor. Ve *onun* çocukları olan bizleri kolladığını sorgulamamam gerekiyor. Ama sonra dünyaya bakıyorum ve kendime bunların nasıl doğru olabileceğini soruyorum. O gerçekten iyi olsa bizim bu kadar acı çekmemize izin verir miydi?”

“Verir miydi?” Valentinus’un sesi birden acı bir nefretle doldu. Dönüp gözlerini Susan’a dikti. “*İzin verir miydi?*”

Valentinus’un öfkesi karşısında hazırlıksız yakalanan Susan soluğunu tuttu. “Ben… Ben… Bilmiyorum,” dedi kekeleyerek.

“Bilmiyor olabilirsin, ama ne *düşünüyorsun?*”

Valentinus yanıt vermesini, tüm grup adına konuşmasını istiyordu. Susan ise onun ne aradığını bilmiyordu. “Kötülük olmadan iyilik de olmaz...”

“Bana basmakalıp kilise mektebi lafları etme!” diye bağırdı Valentinus. “Toplumumuzu dolduran yalanları yineleme! Kendi içine, *gerçek benliğine* bak ve bana *gerçekten* ne düşündüğünü söyle!”

Susan dünyanın daha birkaç dakika önce onu sarmalayan sevecen, cana yakın havadan o kadar hızlı çıkmasına şaşarak yerinde büzüldü. “Her şeyin bir nedeni vardır,” diyerek bir denemede bulunmak istedi, ama televizyon dizilerinden alıntı bu klişe laf kendisini bile tatmin etmedi.

Valentinus yumruğunu avucuna o kadar şiddetli bir şekilde vurdu ki, Susan olduğu yerde zıpladı.

“*Her şeyin bir nedeni vardır*, ha? Yanıtın bu mu?” Susan’ın karşısında oturan yaşlı zenciyi işaret etti. “Yani sen gerçekten de Leon’un iyi bir nedenden ötürü mü *öldüresiye* dövüldüğünü düşünüyorsun?” Parmağını çilek tenli sarışına yöneltti. “Ya da Megan’ın kızının iyi bir nedenden ötürü *öldüğünü* mü?” Duraladı. Gözleri birer lazer ışını gibiydi. “Ya da senin iyi bir nedenden ötürü *tecavüze uğradığını* mı? Öyle mi düşünüyorsun? *Böyle mi?*”

Yüz ifadesi birden öfkeden sevecenliğe dönüştü. Susan’ın eline uzandı. “Sana olanları *hak ettin* mi? Gerçekten öyle düşünüyorsan, bunu söylemeni istiyorum.”

Susan birden on yedi yaşına döndü. Danny’nin Volvo’sunun arka koltuğunda... Oğlan zorla içine girip onu parçalarken altında sıkışmış halde... Derin bir nefes aldı ve başını salladı.

“Hayır,” dedi ancak duyulur bir sesle. “Hak etmemiştim.”

Valentinus zenci adama döndü. “Ya sen, Leon? Sen o vahşeti hak etmiş miydin?”

“Hayır,” dedi kısaca Leon dizlerinin üstündeki yumruklarına bakarak.

“Ye sen Megan?” diye sordu Valentinus çilek tenli sarışına doğru yürüyerek. “Senin kızın *iyi bir nedenden* ötürü mü öldü?”

“Hayır. Daha iki yaşındaydı. Hiç kötü bir şey yapmadı… Yapmadı… Yapmadı…” Sözcükler kadının boğazında düğümlendi. “Ölmeyi hak etmemişti.”

“Öyleyse Tanrı’ya ne oldu?” dedi Valentinus.

“Tanrı’ya *ne mi* oldu?” diye bağırdı Megan. “O asla kızımın yanında olmadı!”

“Bunun sebebinin ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum, tamam mı!” diye haykırdı Megan boğuk bir sesle ve gözyaşları içinde. “Düşündüm ki… Düşündüm ki, *ben* yanlış bir şey yapmış olmalıyım. Eğer her şeyin bir nedeni varsa, Julie’nin de ölümünün bir nedeni olmalı… Çünkü… Çünkü ben bir şekilde kötüydüm.”

“Ve *hâlâ* böyle mi düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedi Megan meydan okuyarak. “Öyle düşünmüyorum.”

“O zaman tekrar soruyorum: Sence Tanrı kızının ölmesine neden *izin verdi*?”

“Çünkü…” dedi Megan yavaşça. Kendi sözcüklerini duymak için kulak kabartır gibiydi. “Çünkü Tanrı gerçek değil. Ya da eğer gerçekse, o zaman iyi ve merhametli değil. Acımasız ve karanlık ve… Hata...”

Valentinus yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle ayağa kalktı.

“Doğru. Tanrı *gerçekten de* acımasız. Tanrı *gerçekten de* hatalı.”

“Ama nasıl?” Kadın irkilmişti. “O *Tanrı*. O hata yapmaz.”

“Biraz önce yaptığını söyledin,” diye karşılık verdi Valentinus. “Kendi sözlerine inanmıyor musun?”

“Hayır. Yani... Evet, inanıyorum. Ama bunun nasıl olabileceğini anlayamıyorum.”

“Çünkü hâlâ sana öğretilenlerin oluşturduğu duvarlar arasında tutsaksın.” Valentinus şimdi onların önünde bir kaplan gibi dolaşıyordu. “Siz. Hepiniz! Yapın o sıçramayı! Size söylenenleri unutun ve yanıtı kendi *içinizde* arayın. Basmakalıp yanıtı değil. Klişe yanıtı değil. *Gerçek* yanıtı.”

Herkes gözleri Valentinus’un üzerine dikilmiş, kendilerine yolu göstermesini bekler –buna ihtiyaç duyar– halde nefesini tuttu.

“Bana bakmayın,” dedi Valentinus. “Kendinize bakın.”

Susan odaklanmaya çalıştı. Başı dönüyordu. Gözlerini yumdu. Ve sonra kapalı göz kapaklarının ardında parıldayan altın sarısı ışığın içinden, yaşamının o korkunç geceden sonra izlediği yola baktı.

Hiçbir zaman bir azize olmamıştı, ama tecavüzden sonra… Değişmişti. Soğuk biri olmuştu. Hep kendini öne koyan biri. Asla birine gerçekten güven duymayan, sevdiklerini inciten, istediğini elde etmek için cinselliğini kör bir bıçak gibi kullanan biri.

Ve her zaman o tecavüze bir neden yakıştırmaya çalışmış, yaşadığı olayın onu daha güçlü kıldığını kendi kendine telkin etmişti. Ve bulduğu o yeni

gücün onu başarılı olmaya ittiğini.

Ama yine de… Bu asla yeterli olmamıştı? Elde ettikleri Danny'nin ondan aldığı şeyin yerini asla dolduramamıştı. Tek bir gece onu yıkmıştı. Her şeyi berbat etmişti. Onu tek başına bırakmıştı. Tek başına *yapmıştı*. Başına gelenlerin 'iyi bir nedeni' yoktu.

Eğer Tanrı bunların olmasına izin verdiyse…

Sonunda gerçeğin bilincine vararak, "Eğer Tanrı mükemmel değilse," dedi yüksek sesle; "O zaman... Öyleyse Tanrı, Tanrı değildir."

Dolaşmayı kesen Valentinus bakışlarını ona dikti.

"Ama…" Susan duraksadı. "Eğer Tanrı, Tanrı değilse, o zaman nedir?"

"Bir hata," dedi Valentinus elini sanki bir sineği kovarmış gibi kayıtsızca sallayarak. "Bir türev."

"Neyin türevi?"

"*Gerçek* Tanrı'nın."

5

31 Aralık 2007

12:05 (Yargı Gecesi'ne 23 saat, 55 dakika kala)

Tetikçi –Ed Norton'un kel hali– başını yana çevirdi ve gözlerini açtı. Kanlı çarşafları gördü, saydı ve soluğunu tuttu.

Üzüntü ve kıskançlıkla dolu bir sesle, "Beni arkada bıraktı," dedi. "İlahi kıvılcımı Tek Gerçek Tanrı ile birleşmeye gitti." Sonra bakışları öteki cesede kaydı. "Archon'u öldüren keşke *ben* olsaydım."

Winter’in eli bir kamçı gibi suratında şaklayınca adamın başı yana savruldu.

Winter yumruğunu sıkıp tekrar vurmak için kolunu geri atarken, Elijah uzanıp onu engelledi. Beyninde birden parlak, bembeyaz bir öfke bulutu patladı. Bunun kendisine değil, Winter’e ait olduğunu biliyordu, ama bu kendini nasıl hissettiği gerçeğini değiştirmiyordu. Birisini öldürmek gibiydi.

Dönüp parmaklarını adamın boğazına doladı. Norton’un tenine dokunduğu an mide bulandırıcı, yeşil bir korku zihnini sardı. Ellerini çekince kör edici dehşet geride yalnızca belli belirsiz bir korku bırakarak yok oldu.

“Kahretsin,” dedi Elijah soluk soluğa.

“Benim yüzümdendi, değil mi?” diye mırıldandı Winter. “Benim hissettiklerimden ötürü ona saldırdın.”

“Evet.” Elijah ellerini onları serbest bırakmaktan korkarcasına ovuşturuyordu. “Ve ona dokunduğum zaman…”

Elijah’ın tüm kişisel geçmişi bir anda zihninde berraklaştı. Kolyeyi hiç takmamış olsaydı, büyük olasılıkla yeteneğini kontrol etmeyi öğrenmiş olacaktı. Ama onun yerine, kalabalık bir kaldırımda yürümenin ya da başka bir insana değmenin korkusuyla yaşamıştı.

Ve hepsi Laszlo Kuehl yüzünden.

“İyi misin?” diye sordu Winter.

“Evet.” Yalan söylüyordu.

Derin bir nefes alıp tekrar Norton’a döndü. Yavaşça elini uzattı ve adamın boynuna dokundu. Tenleri birbirine değince onun duyguları zihnine doldu. Korku bulmayı beklerken Elijah’ın tek gördüğü, imrenmeyle karışık açık mavi bir pişmanlıktı.

“Seni kim gönderdi?” diye sordu Winter. “Valentinus mu?”

Kel kafalı yanıt vermedi, ama Elijah’ın yanıta ihtiyacı yoktu. Valentinus’un adı geçince adamın zihninden kör edici bir sevgi kıvılcımı geçmişti. Winter’e bakarak başını salladı.

“Laszlo’nun ölmesini neden istiyordu?” diye sordu bu kez Winter.

“Demiurgos’un elçisi olduğu için.”

“Kimin?” dedi Elijah.

“Yarım-yaratıcı. İnandığınız sahte Yaratıcı Tanrı,” adam duraladı. “Ve o Laszlo’yu kurtaramadı. Ve öteki Archon’u da kurtaramayacak.”

Elijah kalbinin durduğunu sandı. “Darian.”

Kolyesini çıkartma fikri Elijah’ı dehşete düşürüyordu, ama başka seçeneği yoktu. Darian onun hayatını kurtarmıştı. Eğer kendisinin de onunkini kurtarma olanağı varsa, her yolu denemek zorundaydı.

Kendini toparlamaya çalışarak bakışlarını aşağıya indirdi. İçinde oldukları berbat durumu anımsatacak başka bir şeye ihtiyacı varmış gibi yerdeki kanlı çarşaflara baktı. Düşünmek zorundaydı. Laszlo ne demişti?

Devrilmiş bir sandalyeyi düzeltip kanepenin önüne koydu. “Otur.”

Winter ses çıkarmadan kırmızı deri minderin üstüne oturdu. Elijah da karşısına geçti. Şimdi birbirlerine o kadar yakınlardı ki, dizleri birbirine değiyordu.

“Kolyemi çıkartınca ellerimi tut.”

Winter irkildi. “Ne yapacaksın?”

“Darian’ı bulacağım.”

“Nasıl?”

“Laszlo’nun Jill’i bulduğu yolla,” dedi Elijah. Aslında bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu. “Ben Darian ile iletişim kurar kurmaz ona bir mesaj göndermeye odaklan.”

“Ama Laszlo karmaşık düşünceleri iletemeyeceğimizi söyledi. Sadece duygular.”

“Tamam. Öyleyse onu korkut. Tedirgin et; iğne üstünde olmasını sağla. Ona zamanında ulaşamasak bile, en azından uyarabiliriz.”

“Anladım,” dedi Winter. “Hazırım.”

Elijah derin bir nefes aldı ve zincirin kopçasını açtı. Kolyeyi bırakmaya korkarak, elinde sıkıca tutuyordu. Onun çalınmasından o yana olan her şey zihninde canlandı. Metrodaki isteri nöbeti. Stevie’nin delirtici açlığı. Sinemadaki gülme krizi. Psikiyatri servisindeki çılgınlık.

Korunmasız halde dışarıya çıkıp tüm o duygularla yeniden karşılaşmak istemiyordu. Zihnine hücum edecek duyguları anımsayınca ürperdi. Yapamayacaktı. Fazlasıyla korkuyordu. Üstelik...

Winter eline dokununca onun duygularını hemen hissetti: Korku, belirsizlik, kuşku, kaygı. Her biri benzersizdi, ama hepsinin içinde alev alev yanan magenta kırmızısı bir ışın demeti vardı. Cesaret. Tüm olanlara rağmen Winter hâlâ korkusuyla savaşıyordu.

"Hadi yap," diye fısıldadı Winter.

Elijah başını salladı. Sonra da fikrini değiştirmeden yumruğunu açtı ve zinciri bıraktı. Kolyenin yere düşüşünü izlerken dünyası bir renk cümbüşü haline dönüştü.

Mavi. Aman Tanrım… Winter, mavi.

Karşısında her biri kendine özgü bir tonda parlayan başka renkler de vardı, ama bunlar bir yabancı güruhunun karmaşık, kakofonik duyguları değildi. Hepsi temiz ve saftı. Titreşen turkuaz kuşku benekleri bile senfonik bütünün bir parçasıydı. Ve tüm o renklerin her tarafına işlemiş, gerisinde sevecen bir azim yatan parlak mavi ışık. Deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu.

(Eski zamanlar hariç.)

Winter'in muhteşem güzelliğinden hiç istemeden ayrılıp, başka bir duygu kümesi aramaya başladı. Zihnini açtı ve ulaşabildiği tüm renkleri içine çekmeye başladı. Aynı anda kulağına bağıran bir milyon insanın görsel karşılığı olan öylesine fazla bilgi vardı ki, bir an delireceğini sandı.

Yavaş yavaş renklerdeki farklılıkları ayrımsamaya başladı. Her insanın içinden günün her saniyesinde geçen duygusal karmaşaları kavrarken, görsel ses duvarının içindeki bireysel temaların farklılıklarını belirledi. Heyecanla karışık korku. Kuşku ile gölgelenmiş azim. Parlak ve titrek ümitle sarmalanmış dayanılmaz melankoli.

Düşer gibi bir hisse kapılmıştı, ama 360 derecelik bir açıyla her yöne bakıyor, hızla geçen manzarayı algılamaya çalışıyordu. Ne yaptığından çok

emin olmadan, yine de ne aradığı hakkında içgüdüsel bir duyguyla *(bilgiyle)* donanmış halde parlak renk kuşaklarının arasından hızla geçti.

Psişik kırıntıları takip edip, orada burada izler bularak Darian'ın düşüncelerinin yansımalarını aradı. Ve sonra o zihinsel koşu birden bitti. Karşısında büyüleyici bir zihin duruyordu. Enerji ve güçle zonklayan koyu, ürkütücü bir kırmızı; birbirleriyle çelişen bir maviler ve sarılar, morlar ve turuncular hengâmesi.

"Bu o mu?"

Winter'in sorusu parlak renklerle kaplı boşluktan süzülerek Elijah'a ulaştı. "Evet," dedi Elijah sesi uzaktan gelir gibi. "Şimdi yap."

Winter onun elini tırnakları etine batacak kadar sıktı. Psikotik bir korku ve haykıran bir beklenti ansızın Elijah'ın benliğini delip geçti.

Darian'ın kırmızı zihni bir bukalemun gibi değişim geçirdi; çok kısa bir an için Winter'in duygularını tümüyle yansıttı, sonra kendi etrafında gümüşi bir kalkan oluşturdu. Darian projeksiyonu savuşturmaya çalıştı, ama Winter bir gelgit dalgası gücüyle onun zihnine çarptı.

Darian ne kadar gerilerse gerilesin, içinde parlayan güneşten kaçacak yer yoktu. Sonra ürkmüş psişik hayvan kaçmayı bıraktı ve savaşmaya başladı. Onları birbirlerine bağlayan görünmez iplikten elektrik akımına benzer bir güç geçti.

Elijah kendini hazırlamaya çalıştı, ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Sonra akım ona da ulaştı; olamayacak kadar karanlık bir bulutla çevrelenmiş mor patlamalar. Kısa bir çığlık attı, sonra her şey geçti. Soluklanmaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Odadaydı. Bağlantı kopmuştu.

"Tanrım!" dedi Winter nefes nefes göğsünü tutarak. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

"Ben de." Elijah konuşabildiğine şaşırdı.

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet… Hayır. Yani... Açıklaması çok zor." Elijah nasıl olduğunu anlamamıştı, ama onu nerede bulabileceğini biliyordu. Çok geç olmamasını diledi. Bir eliyle Laszlo'un trençkotunu sandalyeden aldı, ötekiyle de Winter'in elini tuttu. Elleri birbirine değince kadının gücünü hissetti.

O güce ihtiyaçları olacaktı.

Darian ağzından bir kusmuk seli fışkırırken tuvalete ulaştı. Birkaç kuru öğürtüden sonra lavaboya gitti ve yüzüne soğuk su serpti.

Yatak odasına döndü ve çantasında sigara aradı. Eli öylesine titriyordu ki, sigarayı yakmak neredeyse yarım dakikasını aldı. Derin bir nefes çekti, dumanı bir süre ciğerlerinde tuttu, sonra yavaşça bıraktı.

Birkaç nefesten sonra olanları zihninde yinelemeye çalıştı. Başka bir zihin onunkine girdiğinde uyuyordu. Ama neden gelmişti? Bir saldırı mıydı? Yoksa başka bir şey mi? Kesin olarak bildiği tek şey, zihnine sokulmuş olan duyguydu.

Korku.

Bir şey olmuştu bir yerlerde.

O işe hiç bulaşmamalıydı. Daha başından bunun bir hata olduğunu biliyordu, ama yine de Laszlo'yu izlemişti. Ve bunu sadece hâlâ onu bağışlamasını istediğinden yapmıştı.

Ama onun korkmasını neden istemiş olabilirdi ki Laszlo? Duygularını istemeden mi bulup çıkartmıştı, yoksa onu bir şeye karşı uyarmaya mı çalışıyordu?

Biri geliyor. Valentinus ya da Organizasyon. Sen seç.

Gergin bir şekilde zihnini etrafına yaydı, ama olağan dışı herhangi bir şey hissetmedi. Sadece psişik yarıçapındaki birkaç yüz insanın uyurkenki duyguları. Bunlarda kötü niyet olmaması onu biraz rahatlattı, ama o tür duyguları maskelemenin yolları da vardı.

Yüreği ağzına gelmiş halde ve paltosunu almak için bile durmadan koşarak kapıdan çıktı. Sahip olduğu tek silah zihniydi. Ve savunması için yeterli olmak zorundaydı.

6

31 Aralık 2007

00:13 (Yargı Gecesi'ne 23 saat, 47 dakika kala)

Darian asansörü çağırmak için düğmeye bastı. On saniye bekledikten sonra, içine kötü bir his geldi. Filmin asansör kapılarının açılıp başrol oyuncusu kadının kendini katilin kollarına atıldığı bölümü... Merdiveni kullanmaya karar verdi. Basamakları ikişer ikişer atlayarak gri boyalı merdiven boşluğundan hızla aşağıya indi.

Apartman girişine vardığında başı dönüyordu. Okuduğu gazeteden başını kaldıran iri yapılı görevli ona garip bir şekilde baktı. Darian kendini aptal gibi hissetti. Saçmalamaya başlama...

Geçen sefer de böyle düşünmüştün.

Tek kelime söylemeden kendini sokağa attı. Kaldırımda koşarken, birden sanki biri onu izliyormuş gibi bir hisse kapıldı. Koşmayı kesmeden arkasına göz attı, ama kaldırım boştu.

Başını tekrar öne çevirdiği anda iri yarı, koyu renk elbiseli bir adamla çarpıştı. Çarpışmanın etkisiyle sendeleyince adam onu iki kolundan tuttu. Bağırmak üzereyken adamın göğsündeki gümüş yıldızı gördü.

"İyi misiniz, bayan?" diye sordu polis memuru.

"Evet," dedi Darian büyük bir rahatlama duygusuyla. Arkasına bir kez daha baktı, ama yine kimse yoktu.

"Sizi izleyen birisi mi var?"

"Hayır." Darian kalp atışlarını yavaşlatmaya çalışıyordu.

"Gideceğiniz yere götürebilir miyim?"

Darian birden adamı hissedemediğini farketti. Zihninin olması gereken yerde soğuk, sert bir kabuk vardı. Uzun zamandır öyle bir şey hissetmemişti. Bakışları hemen onun boynuna gitti. Ve ince gümüş zinciri gördü. Midesi buruldu.

Polis memuru en azından 1.90 boyundaydı. Ondan kaçabilmesi ya da onunla başa çıkabilmesi mümkün değildi. Tek bir şansı vardı. Adamın elini

kavradı. Ama parmakları ona değdiği an zihninin etrafındaki kalkanın çatladığını hissetmesi gerekirken hiçbir şey olmadı. Darian tepki vermeye fırsat bulamadan adam elini kurtardı ve onun karnına bir yumruk indirdi.

İki büklüm olan Darian nefes almaya çalıştı. Polis memuru onu boğazından tutarak tuğla duvara çarptı. Bileklerini başının üzerinde tutarken, vücuduyla da duvara bastırdı.

Darian adamın gözlerine bakınca, neredeyse müstehcen sayılabilecek kadar çıplak bir heyecanla karşılaştı. Eldivenli eli soluk borusunu sıkmaya başlayınca boğazından bir hırıltı çıktı. Gözlerinin önünde kocaman siyah noktalar uçuşmaya başladı.

Mücadele etmesine imkân yoktu. Adam çok güçlüydü. Nefes almaya çalıştı, ama bu istemsiz bir refleksten başka şey değildi. Adam hiç beklemediği anda ellerini gevşetince hırıldayarak bir soluk aldı.

“Bak bana, Archon,” diye emretti adam. Çenesini itti ve başını zorla kaldırdı.

Darian gözlerini açtı. Adam biraz endişeli, ama oldukça mutlu bir ifadeyle ona bakıyordu.

“İlahi kıvılcımın ayrılırken gözlerinin içine bakmak istiyorum.”

Darian adamın yüzüne tükürdü. Tükürüğü gözüne gelince adam başını geri çekti ve eli biraz aşağıya kaydı. Darian sonunda aradığı açığı bulmuştu. Boynunu eğip alnını onun çenesine dokundurdu.

Tenleri birbirine değince adamın zihninin etrafındaki kabukta delikler oluştu. Darian hiç duraksamadı. Tüm gücüyle onun benliğine keskin, sivri bir dehşet duygusu çarptı. Gözleri büyüyen adam irkilerek başını geri çekti.

Bağlantıları kesilmişti. Zihinsel kalkanındaki çatlaklar hemen kayboldu ve saldırgan tekrar kontrolünden çıktı. Gözlerini Darian’ınkilerden ayırmadan bir süre hızla soludu.

“Güçlerin olduğunu biliyordum, ama böyle oldukları hakkında bir fikrim yoktu. O kadar vahşi, o kadar… İlkeldi ki... Biraz daha hissetmeyi isterdim ama, bu isteğimi kötüye kullanacağını sanıyorum. Hoşça kal, Archon.”

Ve Darian’ın boğazını yeniden sıkmaya başladı.

Bu kez öldürmeden bırakmayacağını bilmek için Darian’ın ona dokunmaya ihtiyacı yoktu.

7

31 Aralık 2007

00:26 (Yargı Gecesi'ne 23 saat, 34 dakika kala)

Köşeyi dönerlerken Elijah birden başını tutup acı içinde iki büklüm oldu. Bilincini Darian'ınkinden ayıramayacak kadar yakınlardı artık. Gerisi Winter'e kalıyordu.

Darian'ı duvara yaslamış olan polis bir eliyle onun kollarını tutarken, diğeriyle de boğazını sıkıyordu. Winter kalan on metreyi koşarak geçti ve adamın üzerine atladı. Bir kolunu onun boynuna dolarken tırnaklarını yüzüne gömdü. Adam acıyla bağırınca Winter bir nefret ve hayal kırıklığı dalgasının altında kaldı.

Darian'ın bileklerini tutmaya devam eden polis Winter'in ensesini kavradı ve onu sırtından atmaya çalıştı. Ama tutunmayı başaran Winter tırnaklarını iyice derine batırdı. Adamın hızla geriye attığı başı çenesine çarptı.

Winter'in dişleri dilini kesti. Bir çığlık attı, duyduğu acıyı aktarınca adam da benzer bir sesle bağırdı. Göz ucuyla bir hareket gördü ve sonra Elijah başını adamın göğüs kafesine gömdü. Darbenin etkisiyle düşen Winter yerde yuvarlandı.

Başını kaldırıp baktığında, yere düşmüş adamın üzerinde oturan Elijah'ın polisin suratına bir yumruk attığını gördü. Keskin bir çatırtı duyuldu, katilin burnundan fışkıran kan bir fıskiye gibi havaya sıçradı. Ama Elijah durmadı. Kolunu geri çekip bir yumruk daha indirdi.

Altındaki polis gibi o da bağırmaya başlamıştı. Sesleri ve duyguları bir öfke ve acı karışımıydı. Elijah bir daha, bir daha vurdu. Sonunda polisin başı kaldırımda son bir kez sekti ve hareketsiz kaldı.

Elijah bir süre daha nefes nefese, yumruğunu bir daha vuracakmış gibi havada tutarak adamın üstünde kaldı. Winter ona doğru koştu ve parmaklarını yumruğa kapattı. Düşünmeden hafif, çınlayan bir dinginlik yaydı.

"Bitti artık, Elijah."

Elijah başını salladı, ama Winter onun içindeki öfkeyi hâlâ duyabiliyordu. Sonra bir öksürük duydu ve bir metre ileride yatan Darian'a döndü. Hemen koşup oturmasına yardım etti.

"Tamam," dedi. Sesi hafif ve rahatlatıcıydı. "Sadece nefes al."

Darian birkaç defa daha öksürdü, sonra hırıltılı, derin bir soluk aldı.

"İyiyim," dedi sonunda kısık bir sesle. Önce onu ölümün eşiğine götüren adama, sonra da Winter'e baktı. "Nasıl bildiniz?"

"Sonra anlatırım," dedi Winter. Kalktı ve Darian'ı da kaldırdı. "Adam kendine gelmeden buradan gidelim."

"Bir şey saklıyorsunuz," dedi Darian. "Ne oldu?"

Huzursuz bir halde dudaklarını yalayan Winter bakışlarını yere çevirdi.

"Laszlo nerede?"

"Öldü," diye fısıldadı Winter.

"Ah, hayır!"

Darian dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. O anda Elijah birden yanında belirdi, onu kollarının altından tuttu ve göğsüne bastırdı.

"Orada olmalıydım," dedi Darian olanlara inanamayarak.

"Çok hızlı oldu," diye mırıldandı Elijah. "Onu kurtaramazdın."

Elijah'ın sesi titremeye başladı ve Darian gibi onun da yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. Darian'ın acısı bir fırından çıkan sıcak buhar gibi yayılıp zihni hüzne gömülünce, Winter yüzünü buruşturdu. Onu kollarının arasında tutan ve tenine dokunmakta olan Elijah'ın kendisini nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordu.

Winter Elijah'ın da, Darian'ın da liderlik edecek durumda olmadığının farkındaydı. İdareyi kendi ele almalıydı. Baygın yatan polise doğru eğildi, kolyesini çözüp aldı ve cebine attı. Böylece uyanıp yeniden peşlerine düşmeye kalkarsa, en azından geldiğini hissedeceklerdi. Elini Elijah'ın omzuna koydu.

"Daha emniyetli bir yere gitmemiz lazım."

Elijah yanaklarından hâlâ yaşlar süzülerek başını salladı. Winter onun şimdi Darian'ın elini tutmakta olduğunu gördü. Bir an zihinlerini, kendisini aynı anda hem mest eden ve hem de dehşete düşüren hüzün senfonilerini dinledi.

"Haydi," dedi sonra.

Elijah’ı kolundan yakaladı. Tenine değmemeye dikkat ediyordu.

VII. Ara

23 Mayıs 2007

21:51 (Yargı Gecesi’ne 222 gün kala)

“Tüm dinler dünyanın mükemmel olmadığını söyler ve hepsinin de kendine göre nedenleri vardır. Ama kimse bu nedenleri sorgulamaz. Eski Ahit bize Adem ile Havva’nın görünüşte keyfî bir kurala karşı geldikleri için cennetten kovulduğunu söyler: Elmayı yemek. Tanrı’nın tüm insanlığı böyle küçük bir kural ihlalinden dolayı lanetlemiş olacağını gerçekten düşünebiliyor musunuz?”

Dinleyicilerinin yüzlerine teker teker baktı, ama bunu yanıt beklediği için yapmamıştı.

“Elbette ki hayır.” Yerinden kalktı. “Böyle bir düşünce gülünç olur. Ama bize inanmamız söylenen de bu. Daha doğrusu, dini liderlerimizin evrimin bu düşüncenin tersini gösteren tüm kanıtlarını bir kenara atarak inandığı şey.”

Valentinus dolaşmaya başladı.

“Adem ile Havva öyküsünün aynen öyle olduğunu varsayalım. Bu öykü... İnsanın yaratılışıyla ilgili alegori... Her şeye gücü yeten ilahi bir varlığın mevcudiyetini olanaksız mı kılar? Tabii ki hayır. Evrim, akıllı tasarımla yan yana durabilir. Bilim dini geçersiz kılmaz, kılamaz. Aynı şekilde, İncil’in sadece Tanrı’yı anlamamız için yazılmış bir öyküler derlemesi olduğuna inansak bile, dünyadaki acıyı da göz ardı edemeyiz.

Dolayısıyla Tanrı'nın, bizim acı çekmemizi istediğine inanmamız da gerekir. Ama bu mantıklı geliyor mu?"

"Hayır," diye mırıldandı Susan.

"Hayır. Neden yapsın öyle bir şeyi? Bu dünyayı neden yaratsın?" Valentinus kollarını açtı, "Ağza alınamayacak acılarla dolu bu dünyayı. Neden bizleri daha ilk nefesimizi bile almadan ilk günahla lanetlenmiş olarak burada yaşamaya mahkûm etsin?"

Birisi, "Acı..." diye fısıldadı.

"Evet. Doğa bile acıyla dolu. Tüm yaratıklar yaşamını sürdürebilmek için başka yaşamları yok etmek zorunda. Bu cehennemi yerde yaşamaya devam edebilmek için öldürmeye resmen *zorlanıyoruz*. Bu gezegen 'doğal afetler' ile –seller, yangınlar, depremler, kasırgalarla- dolu. Ve bizler –çevresinin son derece farkında, yaşamın tüm acılarını çekmeye mükemmel şekilde donanımlı insanlar– buradayız. Şimdi yine soruyorum: Neden? 'Tanrı' neden böyle bir dünya tasarladı? Bunların hepsi Adem elmayı yediği için mi oldu?"

Koreli bir kadın yanıtladı. "O Adem'e… Ve hepimize… Özgür iradeyi verdi."

Valentinus başını salladı. "Yani bütün bunları başımıza kendimiz mi sardık?"

"Eski Ahit bunu öğretir."

"Ama bizler Tanrı'nın suretinde yaratılmadık mı?"

"Evet," dedi kadın.

"O zaman tüm bu kusurlarımız nereden geliyor?" Valentinus duralayıp Susan'a döndü.

Yanıt çok belliydi. Eğer yaşam Tanrı tarafından yaratıldıysa, o zaman tüm kusurların kaynağı da…

"Tanrı'dan," diye fısıldadı Susan parçaları birleştirerek.

"Evet. *Tanrı'dan*. Tüm bencil arzularımız ve şeytani düşüncelerimiz, sıfatında yaratıldığımız o şanlı Yaratıcımız'dan kaynaklanıyor. Bu da O'na dair şunu söyler..."

Koreli kadın huşu içinde boşluğu doldurdu. "Tanrı… Kusurludur."

"Aynen: Tanrı kusurludur." Valentinus bu olanaksız gerçeğin hepsinin kafasına girmesi için duraksadı.

“O’ndan miras aldığımız şeylerden biri de egodur. Adem’i elmayı yemeye iten ego. Dünyadaki elemlerimizin pek çoğunun kaynaklandığı açgözlülük ve bencilliğin nedeni olan ego. “Egomuz var, çünkü Tanrı’nın da egosu var. Hem de öyle bir ego ki, Tanrı kendi kaynağını inkâr edip, kendini bize tek Yaratıcı olarak dayatıyor. Asıl Yaratan başkası iken. Gerçek Tanrı varken.”

8

31 Aralık 2007

00:38 (Yargı Gecesi’ne 23 saat, 22 dakika kala)

Buz gibi gece havasında on dakika kadar yürüdüler. Winter diğer ikisinde hâlâ donuk bir ızdırap sızlaması hissediyordu, ama bu artık Darian’ın gerçeği ilk öğrendiği an yaydığı o çığlık çığlığa, beyin uyuşturan acıyla kıyaslanamazdı.

Winter bir sonraki önceliklerinin ne olması gerektiğine karar verdi: Elijah daha da kötüleşmeden şehirden çıkmak. Rastladıkları her evsiz ya da sarhoş zihnini bir oraya, bir buraya çekiyordu. Darian yardımcı olamayacak kadar üzgün olduğundan, Winter genel bir iyilik hissi yaymak için elinden geleni yapıyordu, ama Elijah’ın üzüntüsünü geçirmek mümkün değildi.

Kaçmaları gerekiyordu. Elijah’ın yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Ama Manhattan gökdelenlerinin arasındaki derin koridorlarda kaçış yoktu. Yürürken hafif bir çınlama duydu.

Elbette!

Elini cebine soktu ve parmakları nöbetçiden almış olduğu kolyenin üzerine kapandı. Tüm dünya anında sustu. Uzanıp Elijah’ın elini tuttu.

Parmakları onunkilere değince göğsü bir hüzün dalgasıyla kabardı, gözlerine yaşlar doldu. Ama kolyenin manyetik alanı onları sarınca Darian'dan gelen hüzün dalgaları da birden durdu. Sadece Elijah'ın içine çekmiş olduğu acıdan arta kalanlar vardı. Bir dakika sonra Elijah'ın solukları normale döndü ve kalp atışları yavaşladı.

Dönüp ona baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, ama bakışlarında bir umut kırıntısı vardı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Elijah.

O kadar üzgün bir şekilde gülümsemişti ki, Winter dayanamayacağını sandı. Soluğunu kesen, içini eriten duygu dalgasının nedeni sözleri değil, onu kollarına alma isteği uyandıran içtenliğiydi.

"Tut şunu." Kolyeyi onun avucuna koydu ve elini çekti.

Bağlantı kopar kopmaz Elijah'ın benliğinden gelen sesler de kesildi. Duralayıp başını bir duvara yaslayan Elijah, şehrin acılarından kurtulmanın verdiği rahatlıkla gözlerini yumdu.

O sonunda huzura erince, Winter de dikkatini Darian'a verdi. "Sen iyi..."

"İyiyim," dedi Darian kısaca. "Sadece… Onun öldüğüne inanamıyorum."

"Çok üzgünüm," dedi Winter. "Senin için özel biriydi, değil mi?"

"Evet." Darian elinin tersiyle burnunu sildi. "Öyleydi."

Derin bir nefes aldı ve üzüntüsünü sallayıp atmak istercesine başını iki yana silkeledi. Winter'e tekrar baktığında üzüntüsü diner gibi olmuştu.

"Dinmedi; sadece dosyalanıp kaldırıldı," dedi Darian onun sormadığı soruyu yanıtlayarak. Ve hâlâ duvara yaslanmış, gözleri kapalı halde duran Elijah'a baktı. "Benim üzüntümü alıp, bana geri yolluyor ve sonra yeniden alıyordu. Bir geri besleme döngüsü gibiydi."

"Ama ben onun sadece bir alıcı olduğunu sanıyordum."

"Değil." Darian parmağının ucuyla Elijah'ın terli alnındaki bir saç telini usulca çekti. "Aynı zamanda bir verici de. Sadece senin kadar güçlü değil. Ama bir anlamda haklısın. Temelde alıcı. Yayma yeteneğinden çok daha büyük bir beladır bu. Ve kontrol etmesi de çok daha zor. Sonuçta gönderme inisiyatifi senin beynindedir. Ama almak..." Duralayıp omuz silkti ve eliyle havada bir daire çizdi. "Hepsi orada."

Winter başını salladı. Derinlemesine anlamak için daha fazla zamanının olmasını isterdi. "O kadar çok sorum var ki. Laszlo ölmeden önce..."

Duraladı. Darian'ın üzüntüsünü göğsünde fiziki bir acı olarak hissetmiş, ama duygu geldiği gibi çabucak yok olmuştu.

"Ben iyiyim." Darian gözlerini sildi ve etrafına bakındı. Biraz ilerideki yanıp sönen kırmızı neon tabela dikkatini çekti: OTOPARK.

"Burada bekle. Hemen döneceğim." Winter bir şey söyleyemeden otoparka doğru koştu.

Bir dakikadan az bir süre sonra garajdan koyu yeşil bir Porsche çıktı. Sürücü gaza yüklendi ve araba hızla onlara doğru gelmeye başladı.

Winter tam kaçmak için kendini yana atacaktı ki, araba yanında durdu. Darian direksiyonun arkasından ona bakıyordu.

"Binin."

Winter'in o sözü ikiletmeye niyeti yoktu. Her şey o buz gibi havada, karanlığın içinden başka bir katilin çıkmasını bekleyerek yürümekten iyiydi. Arka koltuğa geçti, Elijah da öne oturdu.

"Bu sizin mi?" Winter elini deri döşemenin üzerinde gezdirdi.

"Artık öyle. Kemerlerinizi takın."

Ekranda beliren yeni mesajla birlikte hafif bir *çınn* sesi duyuldu. Valentinus ekli dosyayı üstüne tıklayıp açtı. Ekran parlak bir vişneçürüğü fonla kaplandı. Çözünürlük o kadar yüksekti ki, tüm resmi anlamak için görüntüyü kaydırmak zorunda kaldı.

Kan lekesinin bittiği yerde dağınık gri saçlar başlıyordu. Onun altında da Laszlo'nun cansız sarı gözleri vardı. Rahatlayan Valentinus derin bir soluk aldı. Laszlo onu gerçekten korkutan tek kişiydi. Ama yerini tespit ettikten sonra gerisi çok kolay olmuştu; hatta biraz fazla kolaydı. Yaşlı adam onun sandığı kadar güçlü çıkmamıştı.

Darian'dan da kurtulmuş olmayı isterdi, ama bu onu çok da endişelendirmiyordu. Darian onun gündemiyle uğraşmayacak kadar bencildi. Halledilmesi gerekenlerden geriye Winter ve Elijah kalmıştı. Laszlo istemeden de olsa, onları bulmasını sağlamıştı. Sonrasında kolyelerini çalmak ve kiralık katillerine korunma sağlamak kolay olmuştu.

Kendisi gibi o gençler de neredeyse tüm erişkin yaşamları süresince bilmeden hapishanelerini üstlerinde taşımıştı.

Valentinus farkında olmadan yara izine dokundu.

Elijah ile Winter'i daha önce bulabilmiş olsa, onları da yuvaya alabilirdi. Neler yapabileceklerini, yaşamın ne kadar tatlı olabileceğini gösterirdi.

Ama Laszlo'nun verdiği hasarı onaracak zaman yoktu artık. Onun için de gitmelerine izin verdi. Acımasız yönü –Yaratıcı Tanrı'dan miras gelen korkak, yaralı tarafı– ölmelerini istese bile.

Hayır… Laszlo olmayınca korkacak bir şey kalmıyordu geriye. Uzak bir olasılıktı, ama gençler onu durdurmaya karar verirse, o zaman hiç duraksamadan onları da öldürürdü.

Darian'ın Batı Yakası yoluna saptığını görünce, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Winter.

"Buradan elimizden geldiğince uzağa."

"Ama Valentinus ne olacak?"

"Ne olmuş ona?"

"Onu durdurmak zorundayız, değil mi?"

"*Ben* hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Laszlo'nun planı hepimizi neredeyse öldürüyordu. Hayatta olduğumuz için şanslı sayılırız. Bu şansı zorlamaya da hiç niyetim yok."

"Senin neyin var?" dedi Winter duyduklarına inanamayarak. "Hiç aldırmıyor musun?"

Darian ona soğuk bir bakış gönderdi. "Laszlo'yu ne kadar önemsediğim hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

"Ama Valentinus'un tarikatındaki tüm o insanlar ne olacak?"

"Onlara yardım edemem. Ve sen de edemezsin. Yapabileceğimiz en iyi şey yoldan çekilmektir. Bu bizim kavgamız değil. Girersek büyük olasılıkla hepimizi öldürür."

Winter dudağını ısırdı. Karşı çıkmak istese de, Darian'ın haklı olduğunu düşünmeden yapamıyordu.

Elijah'ın sesi onu dalgınlıktan koparttı.

“Arabayı durdurun.”

“Neden?” diye sordu Darian dikiz aynasından bakarak.

“Kenara çekin,” dedi Elijah. “Biz iniyoruz.”

Frene basan Darian sağ şeride geçti ve durdu. Dörtlü sinyalleri yaktı. Yanıp sönen sarı lambalar öfkeli yüz hatlarını aydınlatıyordu. Dönüp ona baktı.

“Valentinus’u durdurabileceğini gerçekten de düşünüyor musun? Nasıl yapacaksın bunu?”

“Tek empat o değil,” derken Elijah’ın sesi titriyordu.

“Haklısın. Değil. Ama güçlerini nasıl kullanacağını *bilen* tek empat o. Sen ve Winter’in ne yaptığınız hakkında hiçbir fikriniz yok! Tanrı aşkına! Kahrolası tasmalarınızı çıkartmaya bile korkuyorsunuz!”

Elijah’ın eli korumak istercesine boynundaki gümüş zincire gitti. Darian öfkeyle başını salladı. Ama tekrar konuştuğu zaman sesi daha sakin, tonu da önceki kadar acımasız değildi.

“Bakın… Hayatımı kurtardınız. Ama o mücadele bir kişiye karşı verildi. *Normal* bir kişi. Valentinus ile yüzleşmek, Laszlo ne demiş olursa olsun hazırlıklı olduğunuz bir şey değil. Bu konuda bana güvenin. Onunla başa çıkamazsınız.”

“Belki çıkamayız,” dedi Winter hemen Elijah’ın yanında yer alarak. “Ama denemek zorundayız.”

“Öyle olsun,” dedi Darian. Onun üzerinden uzanıp kapıyı açtı. “Gidin ve intihar edin. Ama ben bunun bir parçası olamam.”

Dondurucu gece havası Winter’in yüzüne kamçı gibi çarptı. Dönüp baktı ve Elijah başıyla bir hareket yapınca arabadan indi. Elijah da kendisini izledikten sonra kapıyı çarpmak üzereyken, Darian elini uzatıp onu durdurdu.

“Bunu yapmayın.”

“Bize yardım edin.”

“Yapamam. Üzgünüm.”

Winter kapıyı kapattı. Darian’ın çekip gideceğine inanmıyordu.

On saniye sonra Porsche’nin stop lambaları karanlığın içinde kayboldu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Winter.

Elijah bir süre yere baktı, sonra başını salladı. “En ufak bir fikrim yok.”

VIII. Ara

23 Mayıs 2007

22:09 (Yargı Gecesi'ne 222 gün kala)

"Başta ilahi bir töz, daha evren var olmadan evreni dolduran mükemmel bir ruh vardı. Ve bu ruh kendi içinden yaşamın özünü yaydı. Bu öz ise Bütünlük Diyarı olan *Pleroma*'da yaşayan ve Aeon'lar olarak bilinen tanrısal varlıkları doğurdu."

"O'nun Aeon'larından bir tanesi Sophia, ya da Bilgelik olarak bilinirdi. Ve Sophia başka bir Varlık yaydı: Kusurlu bir bilinç. Öyleydi, çünkü Tek Gerçek Tanrı dışındaki her şey kusurludur ve sadece O mükemmeldir. Sophia'nın yaydığı kusurlu bilinç tüm evrenin Yaratıcı'sı oldu. Ve O'nun tüm yarattıkları –insan, doğa, dünya, evren– O'nun kendi kusurlarını yansıtır."

"Bu Yaratıcı Tanrı, *Demiurgos* ya da 'yarı-yapıcı' olarak bilinir, çünkü O'nun tüm yarattıklarında, Tek Gerçek Tanrı'yı yansıtan gerçek bir yan ve Yaratıcı Tanrı'nın kendi gibi kusurlu olan sahte bir yan vardır."

"İnsanlık da bu ikiliği ortaya koyar: Mükemmeliyetle karışık kusur."

"Ama bizim kusurlarımız –fiziksel ölümlülük ve zihinsel zayıflık– mükemmel kalmış olan niteliğimiz tarafından tamamlanır; ruhumuz tarafından. Bizleri içinde yaşadığımız cehennemden çekip çıkartan da, Tek Gerçek Tanrı'nın işte bu parçasıdır. Çoğu insan bu parçanın insan ruhu olduğunu düşünür. Ama gnostikler onu gerçek kaynağını yansıtan bir adla anar: İlahi Kıvılcım."

"Çoğu kişi kendi içinde yaşayan ilahi kıvılcımı bilmez. Ve *Demiurgos*, Eski Ahit'in sahte Yaratıcı Tanrı'sı, gücünü bizleri cahil bırakmaya hasretmiştir. Hatta bu amaca hizmet etmeleri için, İncil'in melekler ve şeytanlar olarak adlandırdığı ve Archon'lar olarak bilinen varlıkları yaratmıştır. Yapmıştır, çünkü insanlık gerçeği öğrenecek olursa, O'nu bir kenara atıp asıl yazgısını aramaya başlayacaktır ki, bu da Boşluk'tan ayrılıp, Tek Gerçek Tanrı ile yeniden birleşmektir."

“Ama gerçek kaynağımıza yönelik cehaletimizi koruduğumuz sürece, ilahi kıvılcım fiziki dünya dediğimiz hapishaneden asla kaçamaz. İlahi kıvılcım ancak ölüm anında özgür kalır.”

“Çoğumuza göre bu kıvılcım geri döner ve kusurlu Dünya tarafından tekrar emilir.”

“Ruhun, ilahî kıvılcımı Tek Gerçek Tanrı’ya dönmek üzere özgür bırakmak için gerekli evrimi gerçekleştirebilmesi sadece *gnosis* –yani gerçek bilgi– yoluyla olabilir. Tek Gerçek Tanrı zaman zaman *gnosis*’e ulaşmamızda yardımcı olmaları için bize Yol’u bilen Aeon’ları göndermiştir.”

“Bu Işığın Resulleri aramızda dolaşmaktadır. En yüksek sesle konuşanları çoğunlukla en acımasız şekilde cezalandırılır. İsa Mesih de onlardan biriydi. Onun yarattığı Dünya için oluşturduğu tehdidi gören Yaratıcı Tanrı, insanları karşı çıkmaya ve onu çarmıha germeye itti. Daha da kötüsü, havarileri kandırıp onları kurtuluşun bilgi ve ruhsal evrim yoluyla değil, acı çekmek ve pişmanlık duymakla elde edilebileceğine inandırarak, İsa’nın öğretilerini yanlış yorumlamaları için yönlendirdi.”

“Yaratıcı Tanrı, kendi amacına hizmet eden bir ahlak ve erdem sistemi tasarladı. Çünkü O’nun buyrukları her ne kadar barışçıl bir toplumun sürdürülmesinde yardımcı olsa da, kurtuluşumuza yardımcı olmaz. Hatta onu engeller, çünkü ahlak mutlak olamaz; ruhsal gelişmeye paralel olarak evrimleşmelidir.”

“Anlamıyorum,” dedi kafası karışan Susan.

“Mutlak günah diye bir şey yoktur. Gelişmek için deneyimden geçmeliyiz. Çünkü deneyim olmadan bilgi olamaz. Ve bilgi olmadan da ruhsal evrim gerçekleşemez. Ancak Yaratıcı Tanrı’nın kanunlarına *karşı gelerek* Tek Gerçek Tanrı’yı gerçekten anlayıp O’na yaklaşabiliriz. Bir kere ilahi gerçeği algılarsak, yaratılışımızın zincirlerini atıp *Pleroma*’ya geri dönebiliriz.”

“Ama…” Sorusunun kuşku ya da güvensizlik ima edeceğinden korkan Susan, sözcükleri oluşturmakta zorlanıyordu. Yutkundu. “Bütün bunları

nasıl biliyorsun?”

“Çünkü kendi ilahî kıvılcımımı biliyorum. Çünkü tüm dünya insanlarının birbiriyle bağlı olduğunu hissediyorum. Çünkü onların acılarından haberdarım ve hepsini kendi acım gibi duyuyorum.

“Çünkü ben… Ben Işığın Resulleri’nin sonuncusuyum.”

Susan, Valentinus’un ileri sürdüğü şeylerin düpedüz çılgınlık olduğunu biliyordu. Ama yine de söylediği her şey mantıklı gelmişti. Kendini nasıl hissettirdiğine gelince…

Valentinus’un insandan öte bir şey olduğuna inanmaktan daha mı az inanılmazdı?

Onun susmasıyla oluşan sessizliği böldü.

“Tanrı’nın kanunlarına karşı gelmemiz gerektiğini söylediğinde...”

“*Yaratıcı* Tanrı’nın kanunları,” diye kesti sözünü Valentinus. “Tek Gerçek Tanrı, yaşamak ve deneyimden geçmek dışında hiçbir kural koymadı.”

“Ne yapmamızı istiyorsun?”

“Hayatı sonuna kadar yaşamanızı. Sözde ‘yanlış şeyler’ olarak nitelendirdiklerimizi yapmamızın genellikle doğru görünmesi acımasız bir rastlantı değildir. Madem Yaratıcı Tanrı hepimizin iyi birer kız ve oğlan çocuğu olmamızı istiyordu, neden bizleri kanunlarından birine her karşı gelişimizde o kadar büyük zevk duyacak şekilde programladı?”

“Yanıt şu ki, O bir hata yaptı. İçimizdeki ilahi kıvılcım, Yaratıcı Tanrı’nın deneyiminden geçmememiz gerektiğini söylediği bir şeyi yaptığımızda sevinç içinde bağırır. Çünkü öyle şeyleri yaşadığınız zaman, bilinecek her şeyi bilmeye daha da yaklaşırsınız.”

“İlk üç emir:

Ben Rabbim, sizin Tanrı’nız.

Benim yanımda başka Tanrı tanımayacaksınız.

Rabbin adını yanlış yere ağzınıza almayacaksınız.

Bunların hepsi de kendine saygı uyandıran ifadelerdir. O’na nasıl tapacağımız konusunda Tanrı neden kendine bu kadar güvensiz?”

“Neden olduğunu size söyleyeyim: Bizleri inançlı tutmak için. Daha sınırsız gerçekleri araştırmamızı engellemek için. Çünkü hepimiz o gerçeğe erişip, *gnosis*’i başarabilseydik, bu O’nun yarattığı dünyayı yok edip, aynı zamanda O’nu da öldürecekti. Hepimiz O’nun bu hapishanesinden kurtulup yuvaya, *Pleroma*’ya dönecektik.”

“Yani *gnosis*’e eriştiğimiz zaman… İlahi kıvılcımın bedenimizi terk edeceğini mi söylüyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Valentinus başını sallayarak. “Bedeniniz onun kurtulması gereken son hapishanedir.”

“Nasıl?”

“Tek bir yol var. Ölmek.”

9

31 Aralık 2007

00:52 (Yargı Gecesi’ne 23 saat, 8 dakika kala)

Winter ile Elijah eski mezbaha civarındaki terk edilmiş sokaklarda yürüyordu. Durumun ümitsizliği Elijah’ın omuzlarına ağır bir yük gibi binmişti. Kolyesi çalındığından beri nefes alacak zamanı olmamıştı. Daima, olayları derinlemesine düşünecek zaman olmamasının kötü bir şey olduğunu düşünmüştü. Şimdiyse bundan o kadar emin değildi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Winter.

“Başımızın ne kadar belada olduğunu.”

Winter gülümsedi. “Ben de. Nereden başlayacağımızı bile bilmiyorum.”

“Başlangıçtan,” dedi Elijah yüksek sesle düşünerek. “Bu olaya mantıklı yaklaşmak zorundayız. Önce onu bulmamız lazım.”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum.” Elijah sıcak tutmak için ellerini boş ceplerine soktu. *Boş* cepler... “Telefonum!” diye bağırdı üstünü başını yoklayarak. “Yok! Cep telefonun var mı?”

“Var,” dedi Winter ve ona ince bir gümüş telefon uzattı. “Al.”

Elijah telefonun kapağını açıp kendi numarasını çevirdi. Sinyalin baz istasyonundan uyduya, oradan da gerisin geriye dünyaya yansımasını beklerken elindeki aygıtı düşündü.

Radyo dalgaları. Elektromanyetik radyasyon. Her şey bununla ilgiliydi. Sonsuz sayıda farklı dalga boyları ve frekanslar. Görüş. Cep telefonu sinyalleri. Düşünceler. Görülemeyecek kadar uzun dalga boylarıyla her tarafını sarmışlardı.

Telefon çalmaya başladı. Bir kere. İki kere.

“Haydi ama!” diye mırıldandı Elijah. “Aç şunu,”

Üç... Dört...

“Alo?”

“Hey, benim!” Elijah sesini karşıdan gelen sağır edici müziğin üzerinden duyurmak için bağırıyordu.

“Kahretsin, be oğlum! Ne oldu?”

“Anlatacak zaman yok! Neredesin?”

Yanıtı duyan Elijah gözlerini devirdi. “Sakın bir yere kımıldama! Geliyoruz!”

Winter, “Kimdi o?” diye sordu konuşma bitince.

“Kuzenim Stephen Grimes’i anımsıyor musun?”

“Skeevy Stevie mi?”

“Evet. Sanırım bize yardım edebilir.”

“Tamam. Neredeymiş?”

Elijah yanıt vermedi. Geçen bir taksiyi durdurdu ve Winter’in binmesi için kapıyı açtı; sonra kendi bindi.

“Altmışıncı Cadde,” dedi. “Birinci ve İkinci Cadde arasındaki.”

“Striptiz kulübüne mi gidiyorsunuz?” diye sordu taksici sırıtarak.

“Evet,” dedi Elijah gözlerini Winter’inkilerden kaçırarak, “Striptiz kulübüne.”

Etrafta salınan çıplak bedenleri gören Elijah’ın yüzü bir anda kıpkırmızı oldu. “Onu görebiliyor musun?”

“Hayır,” dedi Winter. “Görüşümü engelleyen çok fazla meme var.”

Elijah’ın yüzü o kadar ısınmıştı ki, alev alacağını sandı. Başını çevirince kıvrılıp bükülen bir çift Pamela Anderson klonunun arasında gördü onu. “İşte orada,” dedi başıyla köşeyi işaret ederek.

Oraya doğru gitmeye çalıştı, ama uzun boylu bir Asyalı kadın –*Wayne’s World*’den Tia Carrere- yolunu kesti ve kollarını onun boynuna doladı.

“Geri bas, tatlım!” dedi Winter kadını Elijah’dan uzaklaştırarak. “O benimle.”

Elijah’ın elini tuttu ve striptizcilerin, bikinili garsonların arasından dirsekleriyle yol açarak Stevie’nin oturduğu yere doğru ilerledi. Yalnızca bir metre ilerisinde olmalarına rağmen Stevie onları görmedi. Elijah onun dikkatini öksürerek çekmeyi denedi, ama sesi çalan tekno müziğin gürültüsü arasında kaybolup gitti.

“Stevie!” diye bağırdı sonunda.

Stevie başını kaldırdı, Elijah’a koca bir gülümseme gönderdi ve eliyle gelmesini işaret etti.

“Bizim için bir *duble* ısmarladım!” diye bağırdı *Baywatch* ikizlerini göstererek. “Otur!”

Winter ellerini kadınların omuzlarına koydu. “Dans bitti, hanımlar.”

Striptizciler salınmayı hemen kesip, allı pullu elbiselerini yerden topladılar ve anında ortalıktan kayboldular. Tamamen giyimli bir kadınla karşı karşıya geldiklerinde yapılacak en iyi şeyin geri çekilmek olduğunu öğrenecek kadar kızgın eş görmüşlerdi meslek hayatlarında.

“Bunu neden yaptın ki?”

Stevie’in sızlanmasına aldırmayan Elijah ile Winter masaya yerleşti.

“Kim bu tutucu?” diye sordu Stevie başıyla Winter’i göstererek.

“Winter Zhi’yi anımsadın mı?”

“Hani şu vurgun olduğun kız… *Aah!*” Kuzeninden yediği sıkı tekme hızını kesmemişti. Hiç duraksamadan Winter’e döndü ve onu göğüs bölgesinde biraz fazlaca oyalanarak baştan aşağı süzdü. “Deme yahu! Harika görünüyorsun!” Sonra Elijah’a döndü. “Bay Kuehl’in sizi gönderdiği şu özel okulda birlikteydiniz, değil mi?”

“Evet,” dedi Elijah. “Şimdi, başımız dertte ve yardımına ihtiyacımız var.”

Stevie kalın bir para destesinden çektiği bir yirmiliği yanlarından geçen bir striptizcinin jartiyerine sokuştururken, “Sizi dinliyorum,” dedi

“Hey! Bu kadar parayı nereden buldun sen?”

“Oteldeyken senin kredi kartlarından birkaçını yürütmüştüm.” Sesinde en ufak bir özür dileme belirtisi olmadan devam etti. “Ve aslanım benim, şifre olarak *asla* doğum gününü kullanma. Soyulursun.”

“Tavsiye için teşekkür ederim!”

“Bir şey değil. Kuzenler böyle zamanlar için vardır.” Stevie gülümsedi. “Boş ver şimdi bunları. Benim kucak dansımı iptal ettirecek kadar önemli olan şey ne?”

“Vay be!” diye bağırdı Stevie, Elijah sözünü bitirince.

“Yani, şimdi Valentinus’u bulmamız gerekiyor,” dedi Elijah. “Bunu nasıl yapacağımıza dair bir fikrin var mı?”

Stevie düşünürken bir yandan da esmer bir dansözü kesiyordu. “Hmm! SpyGurl adında New Yorklu bir blogger var. Sürekli Valentinus’dan söz ediyor. Adamın nerede olduğunu bilen birisi varsa, o da SpyGurl olmalı.”

“Harika,” dedi Winter. “Onu nerede bulabiliriz?”

“Bulamazsınız,” diye yanıtladı Stevie. “Kimliği gizli.”

“Elijah senin dâhi bir hacker olduğunu söylemişti,” dedi Winter. “Onu bulamaz mısın?”

“Bak canım… *Ben* bulamam demedim. *Siz* bulamazsınız dedim.”

“Yapabilir misin, yapamaz mısın?”

“Bir bilgisayar olmadan hiçbir şey yapamam.”

“Sana bilgisayar bulacağımı söylesem bu yerden çıkabilir miyiz?” diye sordu Winter.

“Tabii ki, Prenses,” dedi Stevie. “Ama dükkânların açılmasına daha on iki saat var.”

“Hemen geliyorum.”

Çıkışa doğru yürüyen Winter kalın kadife perdenin ardında kayboldu. Ve bir dakikadan az bir süre içinde elinde pahalı görünümlü deri bir bilgisayar çantasıyla geri döndü. Oturup çantadan çıkarttığı dizüstü bilgisayarı Stevie’ye uzattı.

“Bunu nereden buldun?”

“Ben…” Winter yüzünde gurur ve korku karışımı bir ifadeyle bocaladı. “Klübe girerken dikkatimi çekmişti. Vestiyerdeki kıza dokundum ve… Onu bu şeyi bana vermeye ikna ettim.”

“Ona *dokundun*, ha?” dedi Stevie şehvet dolu bir sırıtışla.

“Bu işini görür mü, görmez mi?”

“Bakmadan söyleyemem.” Bilgisayarın kapağını kaldırıp modeline baktı. “Evet, bu olur.”

Kaldırımda yavaş adımlarla yürüyorlardı. Bilgisayar açık olarak Stevie’nin elindeydi. Ekrandan gelen mavi-beyaz ışık yüzüne ruhani bir hava veriyordu. Arada bir duruyor, mouse ile bir ikonu çift tıklıyor, sonra sövüp yürümeye devam ediyordu. On beş dakika kadar sonra durdu.

“Tamam! Bir hot-point buldum. Buradan internete kablosuz bağlantı yapabileceğiz.” Elijah’a döndü. “Kollarını uzat bakalım.”

Stevie kapağı açık bilgisayarı Elijah’ın kollarına bıraktı ve parmakları klavyenin üzerinde uçuşarak işe koyuldu.

10

31 Aralık 2007

01:14 (Yargı Gecesi'ne 22 saat, 46 dakika kala)

Stevie Grimes üşüyordu ve yorgundu, ama mutluydu da. Hackerliğe dönmüştü. SpyGurl'un minimalist HTML kaynak kodunu tarayıp, o üç sihirli sözcüğü buldu: MovableType tarafından üretilmiştir.

Tahmin ettiği gibi, kız standart blogger yazılımı kullanıyordu. Şimdi mesele SpyGurl'un teknik bir kişi mi, yoksa kendini dev aynasında gören bir piliç mi olduğuydu. Stevie ikincisi olmasını ümit etti. Teknik kişiler güvenlik konusuna çok önem verirken, kendilerini bir halt sananlar internetin Grimes gibilerinin olmadığı pırıl pırıl, mutlu ve mesut bir yer olduğunu düşünürdü.

Bu işlerden anlayan herhangi birinin sitesinde çalışmayacak bir URL yazdı: www.SpyGurl.com/mt.cgi

Giriş ekranı belirdi Stevie başını salladı. SpyGurl geri zekâlının biriydi. Kendine şans dileyip, MovableType'nin varsayılan kullanıcı adını (Melody) ve şifresini (nelson) girip ve *enter* tuşuna bastı. Bir seçenekler listesi geldi ekrana.

"Kahrolası amatörler gösterisine hoş geldiniz."

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordu Winter.

"İyiden de iyi, hayatım," dedi Stevie. "Şimdi tek gereken, SpyGurl'un tüm girişlerini nereden yaptığını gösteren faaliyet günlüğüne bakmak. Ve işte!"

2007.12.30 23:29:14 208.54.95.129 'SpyGurl' #124

"IP'sini bulduk. Geldik sayılır."

'nslookup' 208.54.95.129 yazdı ve tekrar *enter* tuşuna bastı.

Ad: m815f36d0.tmodns.net

"Tüh!" dedi Stevie. "Bu bir T-mobile hesabı. Büyük olasılıkla bir McDonald's ya da Starbucks'dan giriyor."

"Ama New York'ta, değil mi?" diye atıldı Winter.

“Emin değilim. Ama kesinlikle ABD’de… Ya da Kanada’da.”

“Mahvolduk!” dedi Elijah.

“Dur bir dakika, Bay Felaket. Bu bir New York blogu. Yani kızın Manhattan’lı olduğundan yarı yarıya eminim. Bu sadece yoldaki bir tümsek.”

%traceroute 208.54.95.129

Ekrandan URL’ler ve IP adresleri geçmeye başladı.

“Evet, kız Manhattan’da, ancak tam olarak nerede olduğunu kestirmem zor.”

“Harika,” dedi Elijah. “Şimdi tek yapmamız gereken her McDonald’s ve Starbucks’a gidip, dizüstü bilgisayarı kullanan bir kız aramak. Bir yıldan fazla sürmez herhalde.”

“Hacker olarak bir işe yaramazdın,” dedi Stevie iç geçirerek. “Aşırı kötümserlik, pek az sabır. Sakinleş.”

Stevie en iyi yazılım araçlarını tuttuğu g-mail hesabına girdi ve favori kod kırıcısını indirdi. Sonra T-mobile’nin site haritasına gidip sistem yöneticisinin giriş sayfasını buldu.

“Smithers! Köpekleri sal!” *Crack.Ho* programını çalıştırdı. “Güvenlik duvarlarını geçer geçmez işimiz bitmiştir.”

Yedi dakika geçti.

“Tamam, girdim. Şimdi sadece bunların SAD kayıtlarını bulmak ve…”

“SA… Ne?”

“Sınıfsız Alanlararası Dolaşım,” dedi Stevie başını kaldırmadan. “T-mobile’nin her ağın nerede olduğunu göstermek için tuttuğu bir eşleştirme belgesi. Tamam… İşte o da burada:”

208.54.95.255 0.0.0.255 208.54.95.1 0.0.0.255

25-Astor Place. 10003.lga.ny.us

Google Maps’e girdi ve adresi verdi.

“Greenwich Village’de, Astor ve Lafayette caddelerinin köşesindeki şu devasa Starbucks.”

“Emin misin?” diye sordu Elijah.

“Gelişigüzel bir bloggeri on bir dakikada izleyip buluyorum ve senin tek diyebileceğin ‘emin misin’ öyle mi? Evet kahrolası, eminim. Havadan rastgele bir adres mi yarattığımı düşünüyorsun?”

Elijah ona dik dik baktı.

“Tamam, yapmış olabileceğim bir şeydi,” diye itiraf etti Stevie. “Ama yapmadım.”

Winter yanağına bir öpücük kondurunca, “İşte değerbilirlik diye ben *buna* derim!” dedi ve gelen bir taksiye işaret etti. Elijah’a dönüp çocukluklarındaki favori deyişi bağırdı: “Yarasa Mağarasına, Robin!”

Elijah ne kadar tutmaya çalışsa da, gülmesine engel olamadı.

Stevie, “Yemin ederim bunlar kahvenin içine ot falan koyuyor,” dedi dolu salona bakıp başını sallayarak. “Gece yarısından sonra bu boku kim içer ki?” Sonra Elijah’a döndü. “Ne yapacaksın? Bu koca yerde SpyGurl’u bulmak için sihrini mi kullanacaksın?”

Elijah sinirli bir tavırla kolyesine dokundu. O şeyi çıkartmanın düşüncesi bile benliğine dehşet salıyor, dolu salona bakmak içinin huzursuzlukla dolmasına neden oluyordu. Winter yanında olup elini tutuyor olmasa, içeri girmeye bile cesaret edemezdi.

“Sorun yok,” dedi Winter ona bakarak. “Ben… Ben yapabilirim.”

Ama Elijah o sözler ağzından çıkarken pembemsi-turuncu bir korkunun onu arı sürüsü gibi çevrelediğini gördü. Winter’in hafefobisi olmayabilirdi, ama kolyesini çıkartmaya o da en az kendisi kadar korkuyordu; hatta belki daha da fazla.

Birden Elijah’ın aklına bir fikir geldi. “Bunu şey… Yani anlamışsındır… O şey olmadan nasıl yapabileceğimizi biliyorum.”

“Nasıl?” diye sordu Winter. Duyduğu rahatlama hissi korkusunu bastırmıştı.

“Gizli formülünü kullanmadan onu asla bulamazsın,” dedi Stevie. “SpyGurl peşindeki birçok insanı bıktırdı. Sen ‘lütfen, n’oolur’ dedin diye ortaya çıkmaz.”

“Sadece beni izleyin.”

Winter’in elini tutup içeri girdi. Kahve çekirdeklerinin güçlü aroması eşikten geçer geçmez burnuna çarptı. Kokuya odaklanan Elijah, iki yüz

yabancının önünde değil de, mutfağında yalnız başına olduğunu düşündü. Elini tuttuğu Winter parmaklarını sıkınca zihnini bir cesaret dalgası kapladı.

Yapabilirdi. Winter'in elini bırakıp yuvarlak ve yüksek bir masanın üstüne çıktı. Ve kendine cesaretini kaybetme fırsat tanımadan seslendi:

"L-l-lütfen bir dakika beni dinler misiniz?"

Tüm konuşmalar kesildi ve dört yüz göz ona çevrildi. Elijah sorgulayan zihinlerin kolyesini aşan soluk renklerini hissedebiliyordu.

"SpyGurl a-a-adında bir blogger arıyorum!"

Elijah suçluyu arar gibi bakışlarını geniş mekânda dolaştırdı. SpyGurl'un neye benzediği hakkında en ufak bir fikri olmasa da, bu önemli değildi. Aradığı yüz değil, bir ifadeydi.

İnsanların çoğu meraklanmış ya da sinirlenmiş olduğundan işi kolaydı. Kadınların yarısını hiçbir korku ifadesi görmeden geçti. Sonra onu buldu. Saklamaya çalışsa da, alt ve üst alnı (HB 1 ve 2) onu ele verirken, kalkık kaşları (HB 4) ve büzülmüş dudakları (HB 5) tüm kuşkuları ortadan kaldırıyordu.

"B-b-buldum seni," dedi Elijah fısıldayarak. Masadan yere atladı.

Winter onun elini tuttu. Birlikte, masaların arasından geçip hedefe doğru ilerlediler: Plili mini etek ve dar bir kolsuz gömlek üstüne bol parka giymiş minyon tipli bir Japon kız. Kız onlara saçlarındaki kahverengi meçe uyan korku dolu gözlerle bakıyordu.

"Beni başka birisiyle karıştırmış olmalısınız," dedi bilgisayarını kapatarak.

Elijah, "Hayır," dedi. Yalanını yüzünden açıkça okuyordu. "Karıştırmadım."

Stevie bir anda yanlarında bitti. "Bu SpyGurl olamaz, oğlum! Baksana daha 17'sinde!"

"Ben gidiyorum," dedi kız bilgisayarını zeytin yeşili sırt çantasına koyarken. "Beni takip ederseniz, polis çağırırım."

"Bekle," dedi Winter. Ve onun bileğine dokundu.

Winter o dokunuşla Elijah ve SpyGurl arasında kanal vazifesi görürken kızın renkleri birden canlandı. Elijah onun duygularını değerlendirmeye fırsat bulamadan, muhteşem bir kırmızı hepsini süpürüp götürdü.

"Yardımına ihtiyacımız var," dedi Winter. "Lütfen."

Kız ağzını açtı. Tepki vermek istiyor, ama korkusuna yenik düşüyordu.

“Korkma,” diye rahatlattı onu Elijah. “Sırrın bizimle güvende olacak. Söz veriyoruz.”

Sonunda SpyGurl başını eğdi. “Peki. Ama biraz daha sakin bir yere gidelim. Burası birden biraz…” Onları boş gözlere baktı. “Biraz klostrofobik geldi bana.”

Elijah iç geçirdi. “Seninle tamamen aynı fikirdeyim.”

SpyGurl onları iki blok ötedeki bir suşi lokantasının üzerindeki minik bara götürdü. Barmenle birkaç kelime Japonca konuştu. Adam başını salladı, sonra pencerenin yanındaki bir masayı işaret etti. Onlar otururken kimonolu bir kadın masanın üzerine dört küçük ahşap bardak koydu ve sake ile doldurdu. Sürahiyi masada bıraktı.

SpyGurl bardağını kaldırdı. *“Kompai.”*

“Şerefe,” dedi Winter.

“*L’Chaim*,” dedi Elijah.

“Umarım şeytan öldüğümüzü anlamadan hepimiz cennete gitmiş oluruz,” diye tamamladı Stevie.

İçkisini bir dikişte bitiren SpyGurl bardağını vurarak masaya koydu. Yakıcı sıvıyı yutan Elijah da aynısını yaptı. SpyGurl bir tane daha devirirken, o hâlâ nefes almaya çalışıyordu.

Kız, bardağı masaya bırakıp onlara baktı. “Beni nasıl buldunuz?”

“Bir sihirbaz asla numaralarını açıklamaz,” dedi Stevie.

SpyGurl, “Dinleyin, geri zekâlılar…” diye söze başlarken Winter araya girdi.

“Bize yardım edersen o seni nasıl bulduğumuzu anlatacak. Anlaştık mı?”

SpyGurl dudağını ısırdı, sonra başını salladı. “Anlaştık.”

“Stevie?” Winter masanın üzerinden gözlerini ona dikmişti.

“Tamam! Anlaştık.”

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu SpyGurl.

“Valentinus’u bulmamız gerek.”

“Bu bilginin değerini biliyor musunuz? Üç farklı gazete bana yirmişer bin teklif etti.”

“İki mislini veririm,” dedi Elijah. “Kırk bin.”

“Kırk bin mi?” Bağıran Stevie idi. “Bugünün Havadan Para Günü olduğunu bilsem, kahrolası bir zam isterdim! Onu bulduğum için *ben* ne alacağım?”

Stevie’ye aldırmadan, “Onu neden arıyorsunuz?” diye sordu SpyGurl.

“Korkunç bir şey yapacağını düşünüyoruz,” dedi Elijah.

“Ne gibi?”

“Bunu bilsek onu bulmak zorunda kalmazdık,” dedi Stevie alaycı bir ses tonuyla.

Kız başparmağıyla onu göstererek, “*S’k-kafanın* burada olması şart mı?” diye sordu.

“Ona ihtiyacımız olabilir,” dedi Winter. “Onun için ne yazık ki kalacak.”

“Peki öyleyse.” SpyGurl içini çekti. “Bir içki daha alayım, sonra sizi onun olacağı yere götürürüm.”

“Şimdi mi?” diye sordu Elijah.

“Evet.” SpyGurl içkiyi kafasına dikip bardağı masaya bir kez daha vurdu, sonra ayağa kalktı. “Hemen şimdi.”

11

31 Aralık 2007

06:17 (Orta Avrupa Yaz Saati) (Yargı Gecesi’ne 23 saat, 43 dakika kala)

Solothurn girdiği internet kafeye göz gezdirdi. Birbiriyle uyumsuz sandalyelerin arasından geçip köşede bir yere ve sırtını duvara vererek oturdu. Bilgisayarda oturum açtıktan sonra cebinden bir kâğıt parçası çıkarttı ve klavyenin yanına koydu.

Tarayıcının adres çubuğuna bir dizi anlamsız harf ve rakam girdi. Sayfa anında yüklendi. Ekranda beliren *Hata no. 404 (sayfa bulunmadı)* mesajını göz ardı ederek imleci dikkatle ikinci '4'ün üzerindeki gizli bağlantıya getirdi ve tıkladı. Tarayıcı başka bir adrese gidince dikdörtgen bir kutu belirdi.

Solothurn titreyen parmaklarla şifreyi girdi. Ekran anında gökkuşağının tüm renkleriyle doldu. Ortada üstünde BAŞLA yazan tek bir kutu vardı. Kalp atışları hızlandı. O siteye son dört aydır her hafta girmesine rağmen ilk seferki gibi heyecanlıydı. Kutuyu tıkladı.

Ekran karardı, sonra beyaz harflerle bir metin belirdi.

Uyarı: Halka açık bir yerdeyseniz mutlaka kulaklık kullanın. Kulaklığınız yoksa DERHAL siteden çıkın.

Metnin altında geri sayım yapan sayısal bir saat vardı. Daha dokuz dakika ve kırk sekiz saniye olduğunu gösteriyordu. Solothurn cebinden iPod kulaklıklarını çıkarttı, bilgisayarın çıkışına taktı ve kulaklarına yerleştirip sesi açtı. Duyduğu *bip* sesi geçen her saniyeyi belirtiyordu.

Ekrandaki rakamlara bakıp zamanın daha hızlı geçmesini dilerken, elini gömleğinin içine götürdü ve göğsündeki işlemeli muskaya dokundu. Salondaki klima sistemine rağmen tüm bedeninden ter boşanmıştı. Terli eliyle alnını sildi.

08:38

Kalbi deli gibi atmaya başladı.

04:03

Nefes alışları hızlandı.

02:17

Midesi taş gibi oldu.

00:42

Erbezleri kasıklarının içine çekildi.

00:19

Tüm kasları gerildi.

00:01

Ekrandaki saat kayboldu; yerine o tanıdık dairesel amblem –kendi kuyruğunu yutan yılan– geldi. Solothurn kımıldamaktan korkarak soluğunu tuttu. Valentinus bir sihirbaz gibi amblemin önünde belirince ılık küvete girmiş gibi, arındırıcı bir rahatlama hissiyle doldu.

Alnındaki ter kurudu, kalp atışları ve solukları yavaşladı, midesindeki ağırlık geçti, kasları gevşedi.

Sonraki yarım saat boyunca donakalmış bir şekilde orada oturdu. Valentinus'un konuşması sonunda bitince ekran karardı. Herkesten çok sevdiği adamı daha şimdiden özlemeye başlayan Solothurn içinde bir üzüntü duydu.

Valentinus'un sözcükleri inanılmaz derecede etkileyici, bir o kadar güçlüydü. Adamın her şeyi ne kadar değiştirdiğine inanamıyordu. Solothurn, Eylül ayına kadar yaşamın içinden sanki bir uyurgezer gibi geçmişti. Şimdiyse uyanmış, dünyayı –ve kendini– aslında olduğu gibi görmeye başlamıştı.

Gerçeği öğrendiğinden beri, ertesi gün ölecekmiş gibi yaşamaya başlamıştı. Ölüm fikri aklına gelince gülümsedi. Oysa bir gün İsa ile Cennetin Krallığı'nda buluşacağına inandığı zamanlarda bile ölüm onu hep dehşete düşürmüştü.

Şimdiyse, onunla buluşmak için sabırsızlanıyordu.

Kameranın kırmızı kayıt ışığı sönünce Valentinus'un yüzündeki gülümseme de silindi. Başını eğdi ve yavaşça şakaklarını ovdu. O kadar fazla zihne gönderim yapmanın stresi son aylarda artık iyice artmaya başlamıştı, ama o akşamki en kötüsüydü. Başı zonkluyor, alnındaki damarlar kalp atışlarına uyarak atıyordu.

"İyi misin?"

"Evet," dedi Valentinus gücünü toplamaya çalışarak. "İyiyim."

Başını kaldırdı ve muhteşem sarışına gülümsedi. Kız anında serin bir rahatlama hissiyle kızardı.

“Söyle bakalım,” dedi Valentinus ellerini yavaşça onun kalçalarında gezdirirken. “Nasıldım?”

“İnanılmaz,” dedi Bethany fısıltıyla. Gözleri nemlenmişti. “Seansların her zaman ilham vericidir, ama bu gece…” Kız seksi çağrıştıran bir edayla soluğunu koyuverdi. “Bu gece muhteşemdi.”

Valentinus ayağa kalktı. Göğsü sürtününce kız biraz geriledi, ama kalçasındaki ellerini çekmesini gerektirecek kadar değil. Biraz utangaç bir tavırla bakışlarını aşağıya indirdi, sonra ellerini onun göğsüne koydu. Düz karnından aşağıya kaydırdı, beline sardı ve kendine doğru çekip, başını omzuna yasladı.

Valentinus onu aşağıya doğru itince dizlerinin üzerine çöktü. Titreyen ellerle kemerini çözdü ve pantolonunu indirdi. Penisi ılık, ıslak ağza girince Valentinus tüm bedeninin titrediğini hissetti. Zihniyle uzanıp kızınkini yokladı.

Sonraki birkaç dakika boyunca, kız onu yalarken hafifçe başını tuttu. Oral seksten çok hoşlansa da, kızın sevgisinin tadını çıkartmak ona daha fazla zevk veriyordu. Ama sevgi doğru sözcük sayılmazdı. Hayır, değildi. Doğru sözcük *putlaştırmak* gibi bir şey olmalıydı.

Ya da tapmak.

Artık hepsi o kıymetli ‘pederlerinden’ daha fazla tapıyordu kendisine. Sonraki gece, neden sonra o adamların gerçek yüzlerini ortaya çıkartacaktı.

Kırılgan.

Zayıf.

Ve ölümlü.

Ertesi sabah Solothurn görev yerinden çağrıldığında hâlâ Valentinus’u düşünüyordu.

“*Baltacı,* yaşlı bir adama yürümesi için yardım edebilir misiniz?”

“Tabii ki, Kutsal Efendimiz.”

Von Altishofen kibarca yaşlı adamın koluna girdi. Yaratıcı Tanrı’ya öylesine yakın olan o adama dokunmak son derece garipti. Uzun beyaz cübbenin altındaki yaşlılara özgü o sarkık etleri ve pörsümüş kasları

hissedebiliyordu. Annesinin kolu gibiydi. Yanındaki yaratığın insandan başka bir şey olmamasından duyduğu hayal kırıklığına engel olamadı.

Kusurlu bir insan. Tıpkı onu yaratan kusurlu Tanrı gibi.

Von Altishofen yaşlı adamı gösterişli bir pencerenin yanındaki sarı kanepeye götürdü. Pencerenin altın varaklı antika çerçevesinin tamamladığı fon insanı 12. yüzyılda olduğuna inanabilirdi. Ama o yanılsama kurşun geçirmez camın doğal olmayan kalınlığıyla bozuluyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi yaşlı adam. Kalçasını ovuşturarak oturdu. Siyah fırtına bulutlarıyla kaplanmış gökyüzüne bakıp yüzünü buruşturdu. “Kırdığımdan beri ne zaman esaslı bir yağmur yağacak olsa sızlıyor.”

“Nasıl oldu?” diye sordu Solothurn bir an için karşısındaki adamın bir barda yanında oturan biri olmadığını unutarak.

Yaşlı adam dişlerini sıktı. “Kötü bir şekilde düştüm,” dedi şiveli bir Almancayla. “Kalçamı bir kolumu ve her iki bacağımı kırdım. Hayatta kalmış olmam mucize. Tanrı o gün beni gerçekten kolluyormuş. Benim için büyük planları olduğunu o zaman anlamalıydım, değil mi?”

“Sanırım öyle, efendim.”

“Şimdi izin verirseniz ayinden önce biraz dinlenmek istiyorum.”

“Elbette.”

Solothurn hafifçe eğilerek selam verdi, sonra yatak odasından çıkıp kapının hemen dışındaki görev yerinde durdu ve baltasının sapını yere dayadı. Baltanın ağzı koridorun ışığında parlıyordu. Solothurn onun öldürücü keskinliğine bakarken, Valentinus’un ölüm hakkında söylemiş olduklarını düşünmeden edemedi.

Ve cinayet hakkında.

31 Aralık 2007

08:57 (Yargı Gecesi'ne 15 saat, 3 dakika kala)

Bütün gece Brooklyn'deki deponun karşısında, Winter'in kafası oldukça karışmış bir park görevlisinden 'ödünç' aldığı minibüsün içinde kamp kurmuş halde beklediler. Sabah saat dokuzda yaklaşık yüz kişi kaldırımda bir sıra oluşturmuştu.

"Kadife bir kordonla iki tane de goril koysan, kimse bir disko giriş kuyruğundan ayırt edemez, değil mi?" dedi SpyGurl.

"Sırada bekleyen tüm bu insanlar..."

"Evet, gnostikler."

"Hepsi sapıtmış," dedi Stevie.

"Burada olacaklarını nereden bildin?" diye sordu Winter.

"Katılmak için sürekli başvurup durdum. Yarım düzine denemeden sonra sonunda davet edildim. Ama Valentinus engelledi."

"Onunla tanıştın mı?" diye sordu Elijah.

"Sadece bir saniye için. Kapıda durmuş, gelenleri karşılıyordu. Elimi sıktı sonra beni dışarı çıkarttı. Yaşımın tutmadığını biliyordu. Sanki anlaması için bana dokunması yetmiş gibiydi."

Winter ile Elijah birbirine baktı.

"Her neyse... Dışarıda takılıp toplantı sonrasında bir şeyler öğrenmeye çalıştım. Ama insanlar çıkmaya başladığında kimse beni takmadı."

"Belki de dışarı atıldığını görmüşlerdi," dedi Stevie.

"Onu da düşündüm. Onun için de yeniden davet edilene kadar birkaç defa daha değişik adlar altında başvurdum. Ama bu kez kabul edildiğimde içeriye girmeye çalışmadım; sadece toplantı bitene kadar dışarıda bekledim. Yine yutmadılar. İçeri birer yabancı olarak girip, gerçek inananlar olarak çıkıyorlardı. Ürkütücüydü."

"Ama blogunda içeride bir köstebeğin olduğunu yazmıştın."

"Var da zaten. Bir toplantı ertesinde gençten birini gittiği bara kadar takip ettim. Birkaç bira sonra ona yanaşıp ben de toplantıdaymışım gibi davrandım. Pek bir şey öğrenemedim, ama ona bir sonraki toplantıdan önce

bana bir not atmasını ve birlikte takılabileceğimizi söyledim. O zamandan beri her toplantı notunu haber verir.”

“Tam bir Nikita[3],” dedi Stevie.

[3] 1990 yapımı bir Luc Berson filmi (ç.n.)

“Eh, *senin* kadar baştan çıkartıcı olmasam da elimden geleni yapıyorum.” Kız Winter’e döndü. “Planın ne?”

“Çıkacak ilk grubu bekleyip, birini enseleyecek ve bilgi alacağız.”

“Bu işe yaramaz.” SpyGurl başını salladı. “Ağızları acayip sıkı. Sihirli bir iksiriniz yoksa yerinizde olsam yeni bir plan yapardım.”

Stevie güldü. “Daha hiçbir şey görmedin.”

Winter derin bir nefes aldı ve parmaklarını kolyesinin üstünde gezdirdi. Kapı açıldı, insanlar dışarı çıkmaya başladı. İçeri girmek üzere toplandıkları zamandan farklı olarak düzgün bir tek sıra hâlinde yürüyorlardı. Köşeye gelince sessizce ayrılıp birbirlerine el bile sallamadan dağıldılar.

Winter hızla karşıya geçti ve küçük gruba karışarak ince yapılı, yaşlı bir adamın arkasında yürümeye başladı. Adam yaşına rağmen hızlı ve uzun adımlar atıyordu. Winter arkaya göz atıp Stevie’ye başıyla bir işaret yaptı.

Minibüsle yavaşça yanlarından geçen Stevie sonraki köşede durdu. İndi ve aracın arkasına yürüdü. Yaşlı adam neredeyse onunla aynı hizaya gelmişti.

Winter de hızlanarak ona yetişti. Adam tam minibüsün yanına geldiğinde onun omzuna dokundu. “Bana yardımcı olabilir misiniz, efendim?”

“Elbette. Hangi konuda, genç bayan?”

Winter onun elini tuttu ve anında zihninde bir çınlama duydu. Net, temiz, tam perdesinde bir Do. Ona ebeveynlerinin evindeki rüzgâr çanlarını anımsatan bir tını. Yaşlı adam sakin ve mutluydu.

“Sizi Manhattan’a kadar götürebilir miyiz?” diye sordu Winter, bas bir Si-bemol göndererek. “Merak etmeyin; biz de gnostiğiz.”

Yaşlı adam gözlerini birkaç kez kırpıştırdı, sonra ona içten, babacan bir tavırla gülümsedi. “Teşekkürler. Bu gerçekten iyi olur.”

Winter elini hiç bırakmadan adamın arabaya binmesine yardım etti. Stevie de bindi ve minibüsü hareket ettirdi.

"Valentinus şaşırtıcı biri, değil mi?" diye sordu SpyGurl. Sesi hayranlık doluydu.

"Evet," dedi yaşlı adam ona dönerek. "Öyle."

"Bu toplantıyı kaçırdık," dedi SpyGurl gözlerini yere doğru indirerek. İşareti alan Winter bir hüzün dalgası gönderdi. Gözleri yaşaran adam gürültüyle burnunu çekti. Hüznü Winter'in kulaklarında yankılandı: Bas bir çaresizlik.

"Çok üzgünüm," dedi adam. Ağlıyordu.

"Önemli değil," dedi SpyGurl onun omzunu okşayarak. Winter adamın çaresizliğini çekingen bir sevecenlikle bastırdı.

"Kurallara aykırı olduğunu biliyorum, ama Valentinus'un ne söylediğini bilmemiz gerek. Bizim yerimizde olsaydınız ne hissedeceğinizi anlıyorsunuz herhalde. Birilerinin size anlatmasını ne kadar çok isterdiniz."

Yaşlı adam başını salladı. Winter onun içinde olduğu ikilemi hissedebiliyordu: Arzuya karşı korku. Üzerine giderek arzusunu güçlendirdi; konuşma taraftarı olan duygu bu olmalıydı.

Yaşlı adam duraladı, sonra fısıltıyla konuşmaya başladı. "Valentinus sonunda Tek Gerçek Tanrı'yla buluşmamız için bize rehberlik edecek."

"Ne zaman?"

"Times Meydanı. Bu gece yarısı."

"Nasıl?"

"Bununla."

Elini gömleğinin içine sokan yaşlı adam uzun bir gümüş zincir çıkarttı. Ucunda iki şey sallanıyordu. Birincisi üzerine kendi kuyruğunu yutan yılan imgesi işlenmiş gümüş bir diskti. İkincisiyse, kalem kalınlığında, on beş santim uzunluğunda bir silindirdi. Tüpün yarısı gümüş bir kapakla gizlenmişti. Öbür yarısıysa saydamdı. Winter içinde mavi bir sıvı gördü.

"Bu iğne ilahi kıvılcımı fiziki hapishanemizden kurtaracak. Ondan sonra da hepimiz eve, *Pleroma*'ya gidebileceğiz. Oraya dönüp şırıngalarınızı almalısınız, yoksa bu yolculuğu yapamazsınız."

"Aman Tanrım!" dedi SpyGurl fısıltıyla. "Herkese bundan bir tane verdi, değil mi?"

“Elbette. Eğer Yaratıcı Tanrı’yı yok edip buradan gideceksek, sayıların gücüne ihtiyacımız var.”

“O ampulün içinde ne var?” diye sordu Winter benliğinde zonklayan korkuyu bastırmaya çalışarak.

Yaşlı adam hepsinin kanını donduran tek bir sözcükle yanıtladı: “Siyanür.”

SpyGurl hızla uzanıp gümüş tüpü kaptı. Adam zincire asılınca kopça açıldı, muska yere düştü. Kız siyanür tüpü elinde, geriye doğru savruldu.

“Onu bana ver!” Adam şaşırtıcı bir hızla atılıp onu yakaladı. Bir eli boğazına uzanırken, diğeri kızın yumruk şeklinde kapattığı elini sarmaladı. “Benim o! Geri ver!”

Winter onu SpyGurl’un üzerinden almaya çalıştı, ama adam çok güçlüydü. Zihni insanüstü bir öfkeyle haykırıyordu. Çığlıkları Winter’in zihninde o kadar şiddetli bir acıyla yankılanıyordu ki, ellerini sanki ateşe sokmuş gibi geri çekti.

Stevie frene köküne kadar bastı. Hemen Elijah ile arabadan atlayıp arkaya gidip kapıyı açtılar. Stevie içeri girip adamı kontrol altına almaya çalıştı, ama ihtiyar artık yüzü kızarmaya başlayan SpyGurl’un boğazını bırakmadı.

Elijah korkudan donmuş halde onlara bakıyordu.

Yıllardır en ufak bir dokunuşta hissettiği dehşet duygusu bir anda parlak bir kırmızıya dönüşüp zihninde patlamıştı. Ne kadar çok istese de, içeri uzanıp adama –steroid yüklü James Cromwell’e– dokunamadı.

Geri çekilip dehşet içinde, yüzü her geçen saniye giderek daha da kızaran SpyGurl’un ağzını nefes alma çabasıyla açıp kapatışını izledi. Düşünmeden ellerini Laszlo’nun ceketinin cebine soktu ve parmakları deri eldivene değdi.

Elijah eldivenleri çıkartıp ellerine giydi. Sonra cesaretini kaybetmeye fırsat kalmadan Stevie'yi kenara itti, minibüsün içine uzandı ve kolunu Cromwell'in boynuna dolayıp onu geri çekti. Yaşlı adamın elleri metal zeminde dolaştı, ama tutunacak yer bulamadan Elijah asılıp onu dışarıya çekti.

Cromwell üstte, kendisi altta olduğu halde kaldırıma düştüler. Yaşlı adam acı ve öfkeyle kıvranıyordu.

"Bırak beni, kahrolası!" diye bağırarak dirseğini Elijah'ın midesine gömdü. Darbeyle nefesi kesilen Elijah yine de onu bırakmadı. Çırpınan adam bu kez de başını geriye atıp burnuna vurunca, kafası donuk asfalta çarptı.

"Sakin ol!" diye bağırdı Winter.

Cromwell birden çırpınmayı bıraktı. Gerilmiş kasları gevşedi. Elijah nefes nefese kalmış adamı yavaşça yere bıraktı. Başını kaldırınca Winter'in adamın şakaklarını ince parmaklarının arasında tuttuğunu gördü. Kadın titriyordu.

Elijah'ı tutup ayağa kaldıran Stevie, "Haydi," dedi. "Arkadaşlarına yaptıklarımızdan pek memnun görünmüyorlar."

"Kim?"

"Onlar."

Stevie'nin parmağıyla gösterdiği yöne bakan Elijah, arabalarından inen insanları gördü. Yüzlerini toplantının yapıldığı deponun dışından anımsıyordu. Winter'in kolunu tuttu; onlar minibüse atlayıp kapıları çarparken, Stevie de gazladı.

"Sana borçlandım," dedi SpyGurl boynunu ovarken.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Elijah.

"Şimdi," dedi SpyGurl dizüstü bilgisayarını açarak, "Bunu tüm dünyaya duyuracağız."

Bilgisayarın kapağı kapanırken, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Winter.

"Ben siteme bir şey koyduğumda, şehirdeki her muhabirin bundan haberi olur. İki dakika içinde telefonları deli gibi çalmaya başlayacak, otuz saniye

sonra da polis merkezindeki bağlantılarını arayacaklar.”

“Ama polis sadece bir blog kaydına dayanarak kimseyi gözaltına alamaz ki,” dedi Winter.

“Allooo! 11 Eylül arıyor! Yedi yıldır nerede olduğunuzu merak ediyorum. New York polisi kimi isterse gözaltına alır. Sadece o sihirli kelimeyi söylemeleri yeterli: Terörist. Akan sular durur. Ve eğer Times Meydanı’nda toplu bir intihar eylemi planlamak terör eylemi değilse, terör nedir bilmiyorum.”

SpyGurl’un telefonu çaldı. Kapağı kaldırdı ve ekrandaki mesaja baktı.

“Süvariler yola çıkmış.”

Blog Dünyasından - IV

Tarih: 31 Aralık 2007, Pazar –10:13

İNTİHAR KAÇIKLARI!

Aha şimdi boku yedik! Valentinus’un tarikatından gelen son haber: Koca V yandaşlarına SİYANÜR dolu şırıngalar dağıtıyormuş. Gece yarısı hepsi Times Meydanı’nda boy gösterecek ve zaten harcanmışların arasında kendilerini harcayacak.

Bu bir şaka değil.

Tüm polislere çağrı: Sandviçlerinizi tıkınmayı bırakın da, müritleri bir salaklık yapmadan herifi (kusura bakma tatlım, ama sen bir çılgınsın) artık içeri atın. Yoksa bu gece olacakların yanında Waco'da olanlar dört yaşında bir çocuğun doğum günü partisi gibi kalacak. Fark: Partideki palyaçoları çıkartıp yerine yüz bin ceset koyun.

SpyGurl –*Bitti!*

13

31 Aralık 2007

11:58 (Yargı Gecesi'ne 12 saat, 2 dakika kala)

Polisler onu lobide bekliyordu. Altı kişiydiler: Ucuz takım elbiseli iki dedektif ve lacivert üniformaları içinde dört polis memuru.

"Bay Valentinus," dedi daha yaşlı olan sivil. "Ben Dedektif Schmitt. Lütfen ellerinizi arkanızda birleştirin."

Valentinus bir an mücadele etmeyi düşündü, ama sonra ses çıkartmamaya karar verdi. Planladığı şey o olmasa da, belki öylesi daha iyiydi. Haber her nasılsa medyaya sızdığına göre, son anları çevreleyen gerilim ve heyecan on misli daha fazla olacaktı.

Şehirdeki her polis memuru o olayla ilgili görevlendirilecekti. Bu durum ayaklanması kesin aşırı dinciler, her yılbaşı meydanı dolduran sarhoşlar ve kendi yandaşlarıyla birleşince, ortaya inanılmaz bir duygu yoğunluğu çıkacaktı. Ve kendisi de orada, tüm bunların merkezinde olacaktı.

Başlattığı şeyi durdurmak için artık çok geçti. Tutuklanışı ve kaçışı sadece dehşeti ve dökülen kanı artırmaya yarayacaktı. O kadar yoğun olacaktı ki, kendi yaşamı bile söz konusu olabilirdi. Ama sorun yoktu. Eğer öyle olursa, o bilgiyi, o *gnosis*'i de beraberine alıp, Tek Gerçek Tanrı ile birleşecekti.

Bir milyon ölü ruhun sırtında.

Saat şu anda 12:20 ve Ulusal Açık Radyoyu dinlemektesiniz.

Valentinus olarak tanınan karizmatik tarikat lideri, Manhattanlı bir bloggerin onun bugün tam gece yarısında Times Meydanı'nda gerçekleştirmeyi planladığı toplu intihar eylemini ortaya çıkartmasından kısa süre sonra, günün öğlen saatlerinde tutuklandı.

Şehir halkı şu anda bu geceki Yeni Yıl kutlamalarıyla ilgili ne yapılması gerektiği hakkında bölünmüş durumda. Bir kısım yönetici kutlamaları iptal etmek isterken, Belediye Başkanı da dahil olmak üzere diğerleri buna karşı çıkıyor.

Belediye Başkanı bu konuda şunları söyledi:

"Yeni Yıl kutlamaları New York şehrinin 100 yıllık gelenekleri arasındadır. Bu kutlamaları 11 Eylül'den sonra iptal etmedik; özellikle 100. yıl dönümüne rastlayan bu yıl da böyle bir niyetimiz yok."

Yine de, bu gece meydandaki polis sayısının oldukça artırılması bekleniyor. Ek olarak, Samaritanlar[4] *da Times Meydanı'na binden fazla gönüllü gönderiyor. Tüm tarikat üyelerinin ve yardıma ihtiyacı olan herkesin (212) 673-3000 numaralı intihar hattını aramasını istiyorlar.*

4 Yardıma ihtiyacı olan ya da intihar eğilimli insanlara yardım eden bir hayır kuruluşu (ç.n.)

Valentinus'un kaç yandaşının bu geceki kutlamalara geleceği belli değil. Yetkililer bu sayının beş ila on beş bin arasında olacağını tahmin ediyor. Ancak, gnostik olduklarını iddia edenlerin aileleri tarafından tüm ülkede bildirilen kayıp kişi sayısı şu ana kadar yirmi beş bini geçmiş durumda.

Valentinus halen New York Emniyet Merkezi'nde gözaltında tutuluyor…

Darian radyoyu kapattı.

Onu tutamayacaklar.

Benim sorunum değil.

Otoyolda hızlanan arabayı beşinci vitese aldı.

“Kahretsin!”

Direksiyonu sertçe sola kırınca Porsche yoldan çıkıp aradaki çimenlik alana girdi. Darian frene sertçe basınca döndü ve çimlerin üzerinde yüzü ters yöne bakacak şekilde durdu.

Birinci vitese takıp, gazı tekrar kökledi.

Araba engebeli çimlik alanda sarsılarak hızlanmaya başladı. Siyah bir arazi aracını ucundan sıyırıp yola çıkarken Darian, etraftaki sürücülerin şaşkınlığını algılıyordu.

Valentinus polis karakolunu mezarlığa çevirmeden yetişebileceğini umuyordu.

14

31 Aralık 2007

14:47 (Yargı Gecesi’ne 9 saat, 13 dakika kala)

Valentinus soğuk çelik sandalyede doğruldu. Sorgu odası ter, patates kızartması ve yanık kahve karışımı kokuyordu. Arkasında demir parmaklıklı bir pencere, önündeyse tüm duvarı kaplayan bir ayna vardı.

Aynanın ardındaki her zihin korku ve dehşetle mücadele ediyordu. Kendisiyse onların duygularıyla besleniyor, emip, kendi bilgisine ekliyordu. Gözlerini yumunca parlak bir öfke ışıltısı sezdi. Onu öylesine sakin görmek olasılıkla hoşlarına gitmiyordu.

Kapının menteşeleri gıcırdadı. Valentinus hiç kıpırdamadı. İçeriye giren kişi belli belirsiz ahududu kokuyordu. Gözlerini uyuşuk bir tavırla açtı ve karşısında duran kadına baktı.

İlk bakışta oldukça genç görünüyordu, ama Valentinus daha yakından inceleyince gözlerinin ve ağzının etrafındaki minik kırışıklıkları gizleyen ince makyaj tabakasını farkettti. Yine de, kısa ve dik sarı saçlarıyla karşıtlık oluşturan lacivert ceketinin altındaki ince ve atletik yapısıyla çekici sayılırdı.

"Ben FBI'dan Özel Ajan Bennett'im," dedi otururken. "Uzun süredir organizasyonunuzu izleyen özel federal ekipte görevliyim. Her ne yapıyorsanız ya zaten biliyoruz ya da çok yakında öğreneceğiz. Onun için sorularımı ne kadar çabuk yanıtlarsanız sizin için o kadar kolay olur."

Valentinus onun teninin altına göz attı. Kendinden çok emin görünüyordu ama o güven zonklayan korkusunu maskeleyen bir duman perdesinden öte değildi.

"Aylardan beri içeride bir adamımızın olduğunu bilmek sizi şaşırtır mıydı?"

Valentinus bu bariz yalan karşısında gülümsedi. "Evet, şaşırtırdı."

Bennett, '*genelde öyle olur*' der gibi kaşlarını kaldırdı.

"Kanıtlayın," dedi Valentinus sandalyesini geriye yaslayarak. "Bana bu sabah SpyGurl'da olmayan bir şey söylerseniz belki size inanabilirim."

Bennett'in ağzından Valentinus'un yıllardır duymadığı iki sözcük çıktı. Adam tokat yemiş gibi oldu, ama duygularını kontrol altında tutmayı başardı. Kimliğini parmak izlerinden bulmuş olmalıydılar. Artık, her şey değişmişti. Sertçe bir bastırışla dilini ısırdı. Kadının neler bildiğini öğrenmek zorundaydı.

"Yandaşlarımın hiç biri o adı bilmez," dedi. "Dolayısıyla da bilginin kaynağı bir casus olamaz. Onun için, söyleyin bana Özel Ajan Bennett: Dosyam bu konuda ne diyor?"

Bennett önündeki zarfı açıp içinden çıkarttığı tek sayfayı önünü ona göstermeden kaldırdı. "Zaten bildiğine göre neden soruyorsun?"

“Oku bana. Gerçek sonunda zaten ortaya çıkacak.”

Kadının zihnini küstahlıkla doldurdu.

“Al da kendin oku,” dedi Bennett kâğıdı masanın üstünden ona doğru iterek. Valentinus beyaz sayfayı aldı ve sanki bir şey ifade etmiyormuşçasına göz gezdirdi. Sayfada otuzdan az sözcük vardı, ama her biri göğsüne saplanan bir mermi gibiydi.

Duygularını kontrol altında tutarak kâğıdı yavaşça masaya geri koydu ve kadının zihni serbest bıraktı. Gözlerini kırpıştıran Bennett hızla sayfayı kaptı. Kendine duyduğu kuşkuyu bastırıp zihnini toparlamaya çalışırken, Valentinus da ona baktı.

“Geçen on yedi yılda oldukça değişmişsin, değil mi?” dedi FBI ajanı. “Bu arada, iyi iş çıkarmışlar. Oldukça yakışıklı bir adamsın.”

Valentinus sessizliğini bozmadı; zihni parıldayan bir mor nefret bulutuydu. Yumruklarını sıkıp tırnaklarını avuçlarına batırdı. “Hata ediyorsun,” dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Bennett gülümseyerek arkasına yaslandı. “Konuşalım öyleyse. Ya konuşuruz ya da CIA’yı çağırırım. Bil ki onlar benden çok daha sabırsızdır. Hele bazıları, resmen ittir.”

Valentinus seçenekleri değerlendirdi. Zaman kazanması gerekiyordu. Ama ya CIA yoldaysa? Yeteneklerine bağışıklığı olan kolyeli adamlar yani. Ya onlar...

“Ne oldu?” diye sordu Bennett. “Gergin görünüyorsun.” Ve sonra o iki sözcüğü tekrar söyledi; gerçek benliğiyle yeniden doğmadan önce kim olduğunu anlatan o iğrenç sözcükleri.

“Benim adım o değil,” dedi Valentinus yavaşça.

“Elbette o,” diye karşılık verdi ajan. “Burada öyle diyor.” Öne doğru eğildi. “Neden...?”

“Benim adım Valentinus.”

“Nasıl istersen.” Bennett omuz silkti. “Bir sürü delinin uydurma adları var. Sen niye onlardan farklı olasın ki?”

Valentinus kadının onu bilerek kışkırttığının, öz güveninin giderek artmakta olduğunun farkındaydı, ama öfkesini kontrol edemedi. Onun -o cahil, hiç bir şeyden haberi olmayan orospunun- *kendisine* deli demesi dayanabileceğinin ötesindeydi.

“Tamam. Sana doğduğunda verilen adı kullanmak istememeni anlıyorum. Yani... Nasıl diyeyim? Biraz sıradan bir ad. Ama neden Valentinus? Neden daha gösterişli bir şey değil? Örneğin… Napolyon gibi?”

Valentinus’un eli bir tokat atmak üzere ileri savruldu, ama kadın eli yüzüne değemeden onun bileğini yakaladı, çevirdi ve yüzüstü masanın üzerine yatırdı.

“Sakinleşecek misin, yoksa kolunu kırmam mı gerekecek?”

Kadının kendini beğenmiş küstahlığı teninden fışkırıyor, duyguları Valentinus’un zihninde bangır bangır yankılanıyordu. Bu daha da öfkelenmesine neden oldu.

“Beni bırakmazsan pişman olacaksın.”

“Nedense bu konuda ciddi şüphelerim var.”

Bileğini hızla bükünce Valentinus acıyla bağırdı. Ve kontrolünü kaybetti. Tüm enerjisini keskin, sivri acıya odakladı ve onu kadının zihnine şimşek gibi gönderdi. Bennett erimiş lava dokunmuş gibi anında bıraktı onu.

“Benim adım Valentinus. Söyle!”

Bennett başını sallayınca Valentinus çabasını ikiye katladı ve ona inanılmaz bir mide bulantısı gönderdi.

“Benim adım Valentinus.”

Başını ellerinin arasına alan Bennett dizlerinin üstüne çöktü.

“Söyle!”

FBI ajanı ağlamak için ağzını açtı, ama ses çıkmadı. Valentinus baskısını azaltarak kadının zihninin daha az dehşet verici bir şey hissetmesine izin verdi, sonra yeniden bastırdı. Bennett korkunç bir sesi engellemeye çalışır gibi ellerini kulaklarına kapatıp başını yere eğdi. Birden odanın kapısı hızla açıldı ve Dedektif Schmitt arkasında üniformalı iki polis memuruyla birlikte içeri daldı.

“Ne oluyor?” Eğilip Bennett’in elini tuttuğu anda zihnini bir hüzün dalgası sardı ve kendini geriye attı. Hemen Valentinus’a döndü. “Ona ne yaptın, kahrolası?”

Schmitt’i görmezden gelen Valentinus psişik saldırısını sürdürdü. “Benim adım Valentinus.”

Bennett yerde yaralı bir hayvan gibi inlemeye başladı.

Schmitt bağırdı: “Curtis! Gallagher! Adamı kontrol altına alın!”

Polis memurları Valentinus’un üzerine atladı. Valentinus tepki vermeye fırsat bulamadan solundaki polis copunu boğazına indirdi. Nefes almaya çalışırken öteki de karnına sert bir yumruk attı. Midesini tutarak iki büklüm eğilince çullanıp onu kollarından tuttular.

Kafasına yediği yumruklarla sersemleyen Valentinus, ajanın zihni üzerindeki kontrolünü yitirdi. Kadının inlemesi anında kesildi ve fısıldayarak aynı cümleyi monoton bir şekilde yinelemeye başladı. Bayılmadan önce kadının söylediklerini duyan Valentinus’un yüzünden bir gülümseme geçti.

“Onun adı Valentinus. Onun adı Valentinus. Onun adı Valentinus…”

15

31 Aralık 2007

17:59 (2008 Yılbaşı’na 6 saat, 1 dakika kala)

Bir su sesi duyuldu.

Valentinus’un başı ve gövdesi gelen buz gibi suyla birden sırılsıklam oldu. Gözlerini açtı ve etrafına bakındı. Bir hücrenin leş zemininde yatıyordu. Parmaklıkların arkasında da elinde boş bir kovayla Dedektif Schmitt duruyordu.

“Bunun seni uyandıracağını düşündüm,” dedi gülerek.

Valentinus yavaşça doğrulup oturdu. Schmitt’e kendisini ayağa kaldırmış olmanın zevkini tattırmamak için yerdeki buz gibi suyun içinden çekilmemişti.

“Özel Ajan Bennett iyi mi?” diye sordu.

Schmitt ‘*evet*’ anlamında başını salladı, ama zihninden bir aldatmaca dalgası geçti. Valentinus kadının *gerçekten* ne durumda olduğunu merak etti.

“Bana bu işi nasıl durduracağımı söyle,” dedi Schmitt.

“Bunu neden yapayım?”

“Yapmazsan başına neler geleceğini bilmek istemezsin.”

Schmitt’in yüzünde çılgınca bir sırıtış belirdi; neşesi içtendi. Karşısındaki adamın söylediklerini sorgulamasını bekleyerek sustu. Valentinus sessizliğini bozmadı. Dedektifin tehditlere devam etmek için can attığını biliyordu. Birkaç saniye sonra Schmitt kendini tutamadı.

“Rikers Adası’na [5] transfer edilecek ve geceyi orada diğerleriyle birlikte geçireceksin. Senin gibi cici bir oğlanın orada oldukça popüler olacağına eminim. Özellikle de Aryan Kardeşliği arasında. Böyle yakışıklı, temiz ve beyaz oğlanlara bayılırlar.”

5 New York şehrinin aynı adı taşıyan adı taşıyan ada üzerinde kurulu en büyük hapishanesi (ç.n.)

Valentinus yanıt vermeden önce Schmitt’in onun çözülmek üzere olduğuna inanması için bir süre bekledi. Dedektifin bir zafer beklentisiyle zihinsel olarak ona doğru eğildiğini hissedebiliyordu. Ama sırlarını ele vermek yerine sadece gülümsedi.

“Sabırsızlanıyorum,” dedi ayağa kalkarak. “Ne zaman gidiyorum?”

Schmitt’in zihni sakin görünümünün gerisinde bir renk cümbüşü halinde patladı. Son derece öfkelenmişti, ama bunu saklamayı iyi beceriyordu. Umursamaz bir tavırla saatine baktı. “Birkaç saat içinde.”

‘*İyi*,’ diye düşündü Valentinus. Ama söylediği, “Burada bekliyorum,” oldu.

O sırada açılan bir kilidin sesi duyuldu. İki adam da dönüp beton koridora baktı. Kapıdan giren polis memuru onlara doğru yürüdü. Schmitt’in kulağına bir şey fısıldadı ve Valentinus adamın çöktüğünü hissetti. Schmitt tekrar kendisine ona baktığında, duyduğu hayal kırıklığı zihni kadar yüzünden de okunabiliyordu.

“Avukatın gelmiş.”

Valentinus gülümsedi. Acaba Bethany kişisel avukatını mı çağırmıştı, yoksa gelen devletin tayin ettiği genç bir zıpır mıydı?

“Harika,” dedi. “Eğer bir daha görüşemezsek, bilin ki sizi tanıdığıma sevindim, Dedektif.”

Schmitt suratını astı ve arkasını döndü. Koridorda onlara doğru yürüyen kadınla karşılaşınca, “O artık sizin, avukat hanım,” dedi.

Bölümün kalın çelik kapısını gürültüyle kapattı.

Kapının yankılanması bittiğinde duyulan tek ses kahverengi deri çizmelerin topuklarından geliyordu. Kadının zihnini hisseden Valentinus’un nefesi kesildi. Ve uzun zamandır ilk kez korktu.

Kadın onun hücresinin önüne gelince durdu. Yüzü bir kaya gibiydi. Güven yaymaya çalışıyordu, ama Valentinus o duygunun gerisindeki korku pırıltısını algılayabiliyordu. Korku… Ve güçlü bir öfke.

“Merhaba, Valentinus.”

“Merhaba, Darian.”

Neredeyse bir dakika boyunca, birbirlerine baktılar. Darian zihninin etrafında bir kalkan oluşturdu, Valentinus da aynısını yaptı. Bir renk karmaşası içinde çarpışan zihinleri bir süre dans etti.

Sivri sarı acı. Yapışkan turuncu hüzün. Baskıcı neon dehşet. Buz gibi mor neşe. Ağdalı beyaz coşku. Ilık yeşil korku. Ezici camgöbeği öfke.

Darian bir yandan Valentinus’un zihnini uzakta tutarken, bir yandan da uygun bir fırsat kolluyordu. Sonra psişik bıçağını savurarak saldırdı. Valentinus’un zihninde tutunacak bir yer bulmaya çalışıyordu, ama ne zaman iradesine boyun eğdiğini sansa, adam yağlanmış mermer gibi kayıp kurtuluyordu. Zihinsel pençelerini geri çekti ve...

Valentinus ellerini kaldırdı. “Barış.”

Darian soluk almıyordu. Bir saldırı bekleyerek hareketsiz kaldı.

“Sakin ol,” dedi Valentinus. “Sadece konuşmak istiyorum.” İlerleyip parmaklıklara yaklaştı. “Yalan söylemiyorum. Kendin gör.”

Zihnini sarmalayan düzgün ve sert kalkan birden buharlaştı. Gerisinde jelatinimsi bir güvenle karışık dikenli korku vardı. Ama aldatmaca yoktu. Darian yine de verilen o ödünün bir numara olmasından korkuyordu. Ona

güvenmiyordu, ama bilgi elde etmek istiyorsa başka seçeneği de yoktu. Soluğunu yavaşça bıraktı.

“Eh,” dedi Valentinus. “Ne var, ne yok?”

“Eskisi gibi. Aynı. Ya sende?”

“Ah, bilirsin işte. Şunlar, bunlar...”

Darian gülümsemekten kendini alamadı. Valentinus, Darian hariç, kendi yeteneklerini seven tek empattı. Güçlerinden fırtınadan sinmiş bir köpek yavrusu gibi korkan Winter ya da Elijah gibi değildi o. Ya da yeteneğini sırtına çakılmış bir çarmıh gibi taşıyan Laszlo gibi.

Artık genç bir adam olan o çocuk, hepsi içinde ona en çok benzeyendi.

“Neden geldin?” diye sordu Valentinus.

“Garip bir soru. Özellikle de beni öldürmesi için o manyağı gönderdiğini düşünürsek.”

Valentinus, ‘*Denediğim için beni suçlayamazsın,*’ der gibi omuz silkti. “Kişisel bir şey değildi.”

Darian gülecek gibi oldu, ama sonra birden duyduğu yakınlık hissinin sahte olduğunu farkedip buz kesti. Valentinus’un psişik duyargalarını ittirdi. “Bunların hepsi senin için sadece bir oyun mu?”

“Hayır. Bir din.”

“Söylediklerine gerçekten de inanıyor musun? Yoksa onları sadece kullanıyor musun?”

“Hayır, inanıyorum.”

Valentinus’un ruhu samimi bir neşeyle doldu. Gnostisizm adam için sadece bir araç değildi. Bir gerçekti. Darian bunun onu daha mı az, yoksa daha mı fazla tehlikeli yaptığını merak etti.

“Seanslarımdan birine katılmış olsan, sen de inanırdın.”

“Sen onların zihinlerini büktün. Onları seni sevmeye zorladın.”

“Bir kişiyi gerçekten gitmek istemediği bir yönde ilerlemesi için bükemem. Onları biraz iteledim mi? Evet. Onları zorladım mı? Hayır.”

“Neyin peşindesin?”

“Hepimizin peşinde olduğu şeyin. Huzur.”

“Ve binlerce intihar bu amaca ulaşmana nasıl hizmet edecek?”

“Onların intihar edeceğini kim söyledi ki?”

Darian başını hafifçe yana eğdi. “Ampullerin içine ne koydun?”

“Genel kanının aksine, öldürücü bir şey değil.”

Darian herhangi bir aldatmaca sezmedi; sadece tenini çiseleyen yağmur damlaları gibi gıdıklayan buğulu bir güven vardı. Ama Valentinus bir şeyler *saklıyordu*. Darian taktik değiştirdi.

“Laszlo’yu neden öldürdün?”

Valentinus bu kez belirgin bir şekilde gerildi, ağdalı büklümler zihnini sarmaladı. Çabucak bir soluk aldı. Darian onun zihnindeki mücadeleyi hissedebiliyordu: Yoğun bir nefret ve öfkeyle savaşan kontrol arzusu. Sonunda soluğunu bıraktı.

Buz gibi öfke filizleri benliğinde hâlâ dans ediyordu ama sakinleşmişti.

“Laszlo’nun bana yaptıklarından sonra… Hızlı bir ölüm olduğu için şanslıydı.” Valentinus durdu. “Buraya neden geldin? Yanıtlar mı arıyorsun… Yoksa beni öldürmeyi mi planlıyorsun?”

Darian sahte bir duygu yaymaya fırsat bulamadan, zihni bir kararsızlıkla doldu.

“Seni suçlamıyorum,” dedi Valentinus. “Ama bu geceki ölümleri önlemeye çalışırsan hata yaparsın.”

“İğnelerin onları öldürmeyeceğini söylediğini sanmıştım.”

“Ölmenin birden fazla yolu vardır.”

“Seni orospu!” Titreyen ellerini ceketinin cebine sokan Darian tabancanın soğuk çeliğini hissetti. Güvenlik kontrolünden geçtikten sonra muhafızlardan birini silahını vermesi için bükmüştü. 9 mm’lik Glock’u çıkarttı ve Valentinus’un göğsüne doğrulttu.

Valentinus kımıldamadı bile.

“Bana bilmek istediklerimi söyle,” diye emretti.

Sessizlik.

“Seni öldürürüm,” dedi Darian öfkeden köpürerek. “Tanrı adına yemin ederim ki yaparım.”

“Hayır. Yapmayacaksın.” Zihninden açık bir yaradan sızan irin gibi kibir sızıyordu. “Yaparsan binlerce kişi ölecek. Ve o ölümlerin vebali *senin* omzunda olacak. Bununla yaşayabilir misin? *Bir kez daha* yapabilir misin bunu?”

“Blöf yapıyorsun.”

“Hayır. Dene de gör.”

Darian onun zihninde dolaştı, duygu parçaları zihnini sarsaladı. Bir an adamın anafor gibi dönüp duran duygularının içinde kaybolacağını sandı. Ama kendine hakim oldu. Aradığı aldatmaca hiçbir yerde yoktu. Valentinus doğru söylüyordu.

"Beni öldürmeyeceğini ikimiz de biliyoruz, Darian. Onun için indir şu silahı."

"Seni öldürmeden de sana çok acı verecek şeyler yapabilirim." Horozu çekti. "Bak bakalım, *ben* yalan söylüyor muyum."

İçeri girdiğinden beri Valentinus'un küstahlığı ilk kez bocaladı.

"Artık kendinden o kadar emin değilsin, değil mi?"

"Kahretsin, Darian!" dedi Valentinus tükürür gibi. "O silahı ateşlersen seni doğduğuna pişman ederim."

"Yapabileceğini sanmıyorum." Geri çekilip zihnini perdeledi. "Bir bakalım."

Tetiği çekti.

16

31 Aralık 2007

21:03 (Yargı Gecesi'ne 2 saat, 57 dakika kala)

Valentinus karşısındaki kadının kararlılığını anladığı anda kendini yana atmıştı. Silah sesi hücrede ve beton koridorda bomba gibi patladı. İçgüdüsel olarak elleriyle kulaklarını kapattı ve merminin gövdesini bir santimetreyle ıskalayıp gömleğini delerek geçtiğini hissetti.

Darian silahı bir daha ateşleyemeden, Valentinus onun zayıf kalkanını parçaladı ve inanılmaz bir dehşet ve acı dalgasıyla benliğine daldı geçti. Darian acıyla yüzünü buruşturdu. Gözlerine yaşlar dolarken ümitsizce kontrolü ele geçirmeye çalıştı.

“Zayıfsın, Darian,” diye bağırdı Valentinus sözcüklerini mutsuzluk ve kabulleniş duygusuyla noktalayarak. “Her zaman zayıftın. Laszlo senin yüzünden öldü. Beni ona sen götürdün. Ve bu gece binlercesi daha ölecek. Öldürmen gereken ben değilim. Kendinsin.”

“Çık… Beynimden… DIŞARI!”

Ve Darian karşı saldırıya geçti. Billurumsu mor bir nefret ve parlak beyaz bir öfke gönderdi. Valentinus sendeledi. Kendini toparlayamadan koridorun kapısı hızla açıldı ve Schmitt koşarak içeri girdi.

“Ne oluyor burada...” Manzarayı görünce durdu ve tabancasını çekti. “Bırakın silahınızı, avukat!”

Darian dedektife baktı. “Bizi yalnız bırakın. Bunun sizinle bir ilgisi yok.”

Schmitt gözlerini kırpıştırdı ve silahını indirmeye başladı. Valentinus hemen zihnini dedektife yönlendirdi.

“Vur onu!” diye bağırdı. “Beni öldürmeye çalışıyor! Ben ölürsem Times Meydanı bir morga döner!” Bir korku ve kesinlik dalgası yaydı.

“Onu dinlemeyin, dedektif,” dedi Darian. Sesi sertti. “Sizi yönlendiriyor. Tıpkı yandaşlarını yönlendirdiği gibi. Onunla mücadele edin. Dediklerini dikkate almayın.”

“Seni yönlendirmeye çalışan o,” diye karşılık verdi Valentinus yalvaran bir sesle. “Görmüyor musun? Savunmasızım ve onun silahı var! Onu vurmalısın!”

Schmitt silahını Darian’a doğrulttu. “Sizi vurmak istemiyorum, avukat hanım. Ama bana seçenek bırakmıyorsunuz.”

“Dinleyin beni dedektif...”

“Öldür onu!” Valentinus dişlerini sıktı. Sahibi olduğu her iblisi, her insafsız kelimeyi, her gram acıyı ortaya döktü. Hepsini çağırdı. Ve onlara karanlık, şeytani bir nefret ekledi.

“ÖLDÜR ONU! ŞİMDİ!”

Sağır edici bir silah sesi daha duyuldu. Ama bu kez mermi onun için değildi. Havayı delerek geçip, Schmitt ile Darian arasındaki beş metrelik

mesafeyi çeyrek saniyede aldı.

Mermi omzunu deldiği anda Darian, yüzüne balyoz yemiş gibi savrularak döndü ve yere yığıldı. Aynı anda coşkun bir rahatlama hissi Valentinus'u sarmaladı, öfkesini bastırdı. Schmitt inanamaz bir ifadeyle silahına bakakalmıştı. Koşup Darian'ın yanına diz çöktü. Silahını yere attı ve kan içinde kalan bluzu yırtarak açtı.

"Bitir işini," dedi Valentinus onu kışkırtmak için fısıldayarak. "Yardım falan çağırma; öldür gitsin onu. Bunu hak etti. Beni öldürmüş olsaydı tüm o insanlar da bu gece hayatını kaybedecekti. O bir katil. Bunu bir daha yapmasını engellemek zorundasın."

Valentinus bir kez daha adamın benliğine girip zihnini büktü ve onu nefretle doldurdu. Schmitt karşı koymaya çalışıyordu, ama çok zayıftı. Baskı sürdü. Dedektif pes edene kadar ona, siyah öfke ve kan kırmızısı saldırganlık göndermeye devam etti.

Schmitt ağır çekimle gösterilen bir film sahnesindeymiş gibi eğildi ve parmaklarını Darian'ın boynuna doladı. Sonra, sıkmaya başladı. Darian bitkin bir halde elini uzatıp onu engellemeye çalıştı, ama 90 kiloluk adama karşı hiç şansı yoktu.

"Evet," dedi Valentinus. "İşte böyle," Adamı kışkırtmaya devam etti. "Neredeyse oldu."

O konuşmayı sürdürdükçe Schmitt'in zihni de haşlanmış şehriyeye dönene kadar erimeye devam etti. Darian'ın boğazından bir hırıltı çıktı, sonra Schmitt'in zihni birden yok oldu. Ama parmakları boğazını sıkmaya devam ediyordu.

Sonra Darian tek bir sözcük fısıldadı ve her şey birden durdu: "Yapma."

Valentinus onu işte o zaman gördü; kadının parmakları arasında gümüş bir zincir vardı.

Schmitt ellerini onun boynundan çekti, ama Darian teması kesmedi. Eini tuttuğu sürece psişik balon dedektifi koruyacaktı. Adam onun oturmasına yardım etti ve kolunu başının altına koydu.

Darian önce omzundaki kanlı deliğe, sonra da parmaklıklara dayanmış duran Valentinus'a baktı. Demirlerin arasından çıkartıp Schmitt'e doğru uzattığı eli adamdan sadece birkaç santim uzaktaydı. Zorlukla nefes alan Darian onu kendine doğru çekti.

"Sana dokunmasına izin verme."

"Bu durumu düzeltmek için hâlâ zamanın var," dedi Valentinus. "Ölmesine izin verirsen sana bilmek istediklerini söylerim." Elini açtı. "Elimi tut ve her şey yoluna girsin."

Gözlerini dedektife diken Darian onu sadakatle doldurdu. Valentinus'un etraflarındaki kalkanda çatlak arayan zihninin baskısını kolyeye rağmen hissedebiliyordu. Ve hızla kan kaybediyordu. Fazla zamanı kalmamıştı.

"Al," dedi kolyeyi Schmitt'in avucuna koyarak. "Tak bunu."

"Ama, ben..."

"Sadece dediğimi yap. Kendini ondan korumanın tek yolu bu. Lütfen. Güven bana."

"Peki," dedi Schmitt ve gümüş zinciri boynuna geçirdi.

"Ona sakın dokunma ve kimsenin de buraya girmesine izin verme. Bu gece onu burada tutman gerek."

"Ama..."

"Bunu yapmazsan, tüm yandaşları kendini öldürecek."

"Kendilerini öldürmeyi çoktan planlamışlar," dedi Schmitt. "Onları kim durduracak?"

"Çocuklar," dedi Darian fısıltıyla.

Bir saniye sonra da, öldü.

17

31 Aralık 2007

22:31 (Yargı Gecesi’ne 1 saat, 29 dakika kala)

Elijah otel odasının penceresinden dışarıya bakarken, Stevie ile SpyGurl da *Star Trek*’in hangi tiplemesinin daha kötü olduğunu tartışıyordu: *Voyager* mi, yoksa *Enterprise mi?*

Stevie’nin tezi temel olarak, *Voyager*’daki Dokuzun Yedisi karakterinin, *Enterprise*’daki T’Pol karakterinden daha seksi olduğu iddiasına dayanıyordu. SpyGurl’un teziyse biraz daha sağlamdı.

“Tanrı aşkına! *Voyager* sadece *Gilligan’s Island*’ın bir uzay uyarlaması!”

“Ve *Enterprise* de Ziggy’nin sihrinden yoksun bir *Quantum Leap*!”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum bile.”

“Demek istediğim de tam olarak bu zaten.”

Elijah onları zihninden sildi ve kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu bulmaya çalıştı. Winter ile birlikte bir şekilde toplu intiharı engellemek zorunda oldukları gerçeğinin dışında elbette. Arka plandaysa Winter, Stevie’nin otel odasına geri dönerlerken verdiği anlık kararla bir sokak müzisyeninden satın aldığı kemanı çalmaktaydı. Elijah çaldığı parçayı tanımıyordu, ama bunun önemi de yoktu zaten.

Winter’in hüzünlü ve dokunaklı çalışından etkilenmek için kolyesini çıkartmak zorunda değildi. Melankolik yapısına rağmen, pencereden dünyayı seyrederken kulaklarına dolan müzik onu rahatlatıyordu. Farkında olmadan, ikisi de normal haline dönmüştü.

Elijah izliyor, Winter ise çalıyordu.

Valentinus’un normal halinin ne olduğunu düşündü Elijah. Büyük olasılıkla hissetmekti. O kadar zihnin merkezine yerleşip kendininkini açmak... Bunun başka tanımı olamazdı. Ama öyleyse neden intihar? O nasıl hissedilirdi acaba? Sonunda bir hiçlik olarak. İşte o nedenle de son derece anlamsız görünüyordu.

Elijah masaya doğru yürüdü ve siyanür şırıngasını aldı. Yavaşça döndürerek altını açtı ve içindeki ince ampulü çıkarttı. Sonra kalemini kullanarak cam tüpün tepesindeki kauçuk başlıkta bir delik açtı. Tüpü burnuna yaklaştırdı ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

“Tanrı aşkına!” diye bağırdı Stevie. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Winter son notası psişik bir çığlığa dönüşürken çalmayı kesti.

“Kokmuyor bu,” dedi Elijah tüpün içine bakarak.

“Kimin umurunda? Bırak onu elinden, oğlum. Beni korkutuyorsun.”

“Bu siyanür değil,” dedi Elijah. “Siyanür badem gibi kokar. Bu kokmuyor.”

“Öyle bile olsa, kapat kahrolası şeyi.” Şırınganın gümüş başlığını kapan Stevie birden donup kaldı. “Dur bir dakika,” dedi fısıltıyla.

“Ne oldu?” diye sordu onların yanına gelen SpyGurl.

“Bu bir çeşit anahtara benziyor,” dedi Stevie küçük başlığın içine bakarak. “Bir cımbızın falan var mı?”

SpyGurl ona bir çakı uzattı. Stevie çakıyı açtı ve başlığın altını çıkarttı. “İçeride bir verici var.”

“Bir bakayım,” dedi kız başlığı onun elinden kaparak. “Bir cep telefonu devresine benziyor. Enjektöre basınca sinyal gönderiyor olmalı.”

“Sesimizi mi?” diye sordu Winter tedirginlik içinde.

Stevie o şeyi geri kaptı. “Burada mikrofon falan yok,” dedi hızlı bir incelemeden sonra. “Öyleyse önceden belirlenmiş bir sinyali gönderiyor olmalı. Gelin benimle.”

Hızla yatak odasına gitti.

Elijah soran gözlerle SpyGurl’a baktı, sonra omuz silkip kuzeninin ardından gitti. Stevie yatağın kenarına oturmuş, saatli radyoyu kurcalıyordu. Radyonun sesini açınca odayı bir parazit doldurdu.

“Ne yapmaya çalış...”

“Sus!” diye bağırdı Stevie. “Dinleyin.”

Dikkatini parazitin içindeki aralıklı tıklama seslerine veren Elijah, kuzeninin üzerine öylesine odaklandığı şeyi duymaya çalıştı.

“Duyuyor musunuz?” dedi Stevie. “Bu tıklamalar gelişigüzel değil. Bu bir şifre. Bana kâğıtla kalem verin.”

Hızla odadan çıkan Winter bir otel bloknotu ve kalemle geri döndü.

Sonraki beş dakika boyunca üçü de hareketsiz bir şekilde Stevie’nin tıklamaları kâğıda geçirmesini izlediler. Sonunda radyonun sesini kapatıp onlara döndü.

“Tamam, hepsini yazdım.”

Elijah kâğıdı kuzeninin elinden aldı.

101
2-6-23-12-17-3-12
28
14-1-24
12-16-5-1-24
5-12-6-24-21-11-3-10
“Bunların anlamı ne?”

“Henüz emin değilim,” dedi Grimes. “Görebildiğim kadarıyla, mesaj altı bölüme ayrılmış. Birinci ve üçüncü satırların sadece birer sayı olduğunu sanıyorum. Ama ikinci, dördüncü, beşinci ve altıncı satırlara bakın: Tüm sayılar 1 ile 29 arasında. Sanırım bunlar harflere karşı geliyorlar. Bakalım bir anlam çıkartabilecek miyiz.”

Başka bir kâğıda alfabeyi yazdı. Her harfin altına, 1’den başlayarak sayılar koydu.

“Tamam. İkinci satırı okuyun.”

“İki. Altı. Yirmi üç. On iki. On yedi. Üç. On iki.”

“B. E. Ş. İ. N. C. İ,” dedi Stevie. “Beşinci.”

“Bir adres olmalı,” diye atıldı SpyGurl. “101 Beşinci.”

“Aynen. Bir tahminde bulunayım: Dördüncü satır on dört, bir ve yirmi dört.”

“Evet,” dedi Elijah kâğıda bakarak. “Ne diyor yani?”

“K. A. T. 101Beşinci, 28. kat. Şimdi, son kısmı okuyun.”

Elijah sayıları okurken, Stevie de harfleri yazdı.

“Birinci sözcük ‘İMDAT’. Diğeriyse, yanlış yazmadıysam bir ad olmalı.” Sonra başını kaldırdı. “Aranızda DIETRICH diye birini tanıyan var mı?”

Komiser birilerinin hattın karşısındakini boğabileceği bir telefonu henüz icat etmemiş olmasına sevindi. Yoksa şimdi cinayet suçuyla yargılanıyor olabilirdi. Dedektif Schmitt olanları anlattıktan sonra neredeyse bir dakika boyunca ağzına geleni söylemişti.

“O baş belası psikopatın benden mümkün olduğunca uzakta olmasını istiyorum. Belediye Başkanı, şu Times Meydanı bokundan dolayı zaten canıma okuyor! İhtiyacım olan son şey, bir de Mesih’in Dönüşü peygamberine bebek bakıcılığı yapmak.”

“Onu bırakmamı mı istiyorsunuz yani?” diye sordu Schmitt inanamaz gibi.

“Aman Tanrım, tam bir moron musun sen? Yooo, hayır! Cevap verme. Hayır, onu bırakmak istemiyorum. Onu Rikers’a göndermeni istiyorum. Şube’ye teslim et. Bırak, Mesih ile *onlar* uğraşsın.”

“Ama efendim... Ölmeden önce avukat dedi ki...”

“Ne dediği umurumda değil! Sen sadece Valentinus’u benim polis merkezimden çıkart. Anladın mı?”

Komiserin dediklerini düşünen Schmitt birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra, “Rikers otobüsü yirmi dakika içinde kalkıyor,” dedi. “Valentinus da içinde olacak.”

“Dua et de, öyle olsun.”

Beşinci Cadde, 101 Numara’nın 28. kat koridoruna çıkarlarken, “Şimdi nereye?” diye sordu Stevie. Karşılarında bina boyunca uzanan ve sağlı sollu kapılarla dolu bir koridor vardı.

“Ayrılalım ve bize tanıdık gelen bir şeyler arayalım.”

Elijah güneydoğu koridorunda yürümeye başladı. Tüm kapılarda doktor tabelaları vardı. İlk iki isim hiç tanıdık gelmedi, ama üçüncüyü görünce aradıklarını bulmuş olduğunu anladı.

Dr. Ouroboros. Dahiliye Uzmanı.

“Burası,” dedi Elijah grubun geri kalanını çağırarak. Hepsi gelince açıkladı. “*Ouroboros* kolyedeki sembolün adı.”

“İyi iş çıkarttın, kuzen,” dedi Stevie. “Böyle saçma sapan bilgilere gelince Gil Grissom [6] bile senin eline su dökemez.”

6 Televizyonun popüler CSI (Olay Yeri İncelemesi) adlı dizisindeki bir karakter (ç.n.)

“Şimdi ne olacak?” diye sordu SpyGurl. “Kapıyı çalıp evde kim var diye mi bakacağız?”

“Hayır,” dedi Winter öne çıkarak. “O işi ben yapacağım.” Stevie ile SpyGurl’a döndü. “Asansörün yanında bekleyin. On dakika içinde Elijah ile çıkmazsak, polise haber verin.”

Winter zile bastı.

“Evet?” diye yanıtladı bir kadın sesi düafondan.

“Bizi Valentinus gönderdi,” dedi Winter kendinden emin bir ses tonuyla. “Lütfen girmemize izin verin.”

Anlık bir duraklama oldu, sonra bir vızlama duyuldu. Winter kapının kolunu çevirdi ve Elijah ile birlikte içeri girdiler. Küçük antre gerçekten de muayenehanenin bekleme odasını andırıyordu; duvar dibinde boş koltuklar diziliydi ve ortada üzerinde dergiler olan bir sehpa bile vardı. Elijah yeni kiracının daireyi dekore etme zahmetine katlanmadığını tahmin etti.

Onları neredeyse şeffaf sayılacak kadar solgun tenli, uzun boylu bir sarışın karşıladı. O daha bir şey söyleyemeden Winter elini uzattı. İçgüdüsel olarak, kadın da aynısını yaptı. Winter’in parmakları onunkilerin üzerine kapandığı an kadının yüzündeki gerginlik ifadesi eriyiverdi.

“Endişenizi anlıyorum, ama her şey yolunda,” dedi Winter sakin bir sesle. “Valentinus bize söylemese, burasının varlığını bilemezdik, değil mi?”

“Elbette öyle,” dedi kadın yüzünde rahatlamış bir gülümsemeyle.

“Adınız neydi?”

“Bethany.”

“Tamam, Bethany.” Winter başını salladı. “Valentinus burada olacağını söylemişti. Bu geceye hazırlık olarak Dr. Dietrich’i bir kontrol etmemizi istedi.”

Bethany şaşkınlıkla başını bir yana eğdi. “Elliot’un kontrol edilmeye ihtiyacı...”

“Valentinus da bizi onun için gönderdi zaten,” dedi Winter sert bir tonda. “Şimdi bizi lütfen ona götürür müsünüz? Çok fazla zamanımız yok.”

Bethany verilen emri bir an düşündü, sonra başını salladı. “Beni izleyin.”

Onları dar bir koridora götürdü. Duvarlardan biri tümüyle camdı. Arkasındaki odada, üstlerinde yüzden fazla dizüstü bilgisayar olan altı uzun

masa vardı. Bilgisayarları kullanan operatörler farklı etnik gruplara aitti. Giysilerine bakılırsa, çoğu Amerikalı değildi. Geniş mekân minyatür bir Birleşmiş Milletler gibiydi.

Koridorun sonundaki kapının önüne ulaşınca Bethany, cebinden çıkarttığı bir anahtarla açtı. İçeri girmek üzereyken Winter onun elini tuttu.

“Yalnız görüşmemiz lazım.”

Bethany itiraz edecekmiş gibi duraladı, ama sonra başını eğdi ve kenara çekildi.

İçeri girince Elijah kapıyı arkalarından kapattı. Bilgisayar ekranlarıyla dolu loş odadaki tek ışık bir masa lambasından geliyordu. Duvarın biri üstünde gnostiklerin dairesel yılan amblemini barındıran yeşil bir duvar halısıyla kaplıydı. Onun yaklaşık iki buçuk metre kadar önünde üçayağa monte edilmiş bir video kamera vardı.

Ekranlardan birinin gerisinde oturan bakımsız sakallı ve kel kafalı adam başını kaldırıp beklentiyle baktı onlara. Elijah kolyesini takmış olsa da, adamı sarmalayan yeşil korku bulutunu görebiliyordu.

“Kimsiniz siz?”

Winter, “Laszlo’nun arkadaşlarıyız,” dedi. Dietrich yavaşça ayağa kalktı; yüzünde kendini nasıl hissetmesi gerektiğini bilemez bir ifade vardı; rahatlama, umut ve korku birbirine karışmıştı.

“O burada mı?”

“Valentinus onu öldürttü,” diye yanıtladı Winter soğuk ve ifadesiz bir ses tonuyla. “Ama bize neler olduğunu anlatacak kadar zamanı oldu. Senden söz etti. Ve bize yaptıklarından.”

Dietrich ellerini kaldırdı. “Ben… Ben sizi daha önce hiç görmedim.”

“Bundan o kadar emin olmayın,” dedi Elijah.

“Ama ben sizi...” Dietrich durdu. “Aman Tanrım! Siz o çocuklarsınız, değil mi? Şu kaçanlar.”

“Evet.”

“Siz hâlâ… Yani…”

“Evet,” dedi tekrar Winter. “Güçlerimizi geri kazandık.”

“Tanrı’ya şükür!” diye inledi Dietrich. Ve bacaklarındaki tüm güç bir anda çekilmiş gibi sandalyesine çöktü. “Beni nasıl buldunuz?”

“Mesajını keşfettik.”

"Öyle mi? Hiç umudum yoktu bundan ve... Neyse, unutun bunu. Zamanımız yok. Buradan çıkmamız gerek."

"O odada ne yapıyorlar?" diye sordu Elijah.

"Her şeyi anlatacağım. Bethany'i beni bırakması için bükebilir misiniz?"

Elijah dönüp yüzüne bakınca Winter başını salladı.

"Öyleyse gidelim."

Bethany'nin iradesini kırmak Winter'in sandığından daha zor oldu, ama kadın sonunda boyun eğdi. Onların gidişini seyrederken bir kalp krizinin eşiğine gelmiş gibiydi.

Dietrich ise ancak binadan çıkıp minibüse girince rahat bir soluk aldı. "Saat kaç?" diye sordu.

"Neredeyse on bir," dedi SpyGurl ön koltuktan.

"Gece yarısından önce şehirden çıkmamız lazım."

"Gece yarısı ne olacak?" diye sordu Elijah.

"Valentinus tam o saatte Times Meydanı'nda bir ayaklanma başlatacak. Ve eğer yanılmıyorsam, bunun yayılma olasılığı da oldukça fazla. Ne kadar uzağa yayılacağını bilmiyorum; tek bildiğim, durdurmak için yeterli zamanımızın olmadığı."

"Valentinus tutuklandı," dedi SpyGurl.

Dietrich yüksek sesle kıkırdadı. "Onu tutmayı başaramazlar."

"Neden ayaklanma başlatmak istiyor?" diye sordu Elijah.

"Yeteri kadar şiddetli duygu dalgaları yaratmak için öyle bir şeye ihtiyacı var. Sonra da o duyguları tüm dünyadaki yandaşlarına iletecek."

Bu kez Winter atıldı. "Hangi amaçla?"

Dietrich başını iki yana salladı. "Emin değilim. Geçtiğimiz yıl içinde altmış iki ülkede kendine yandaşlar buldu. Hepsine de duygusal yükselteç olarak işlev görecek kolyeler verdi. Ama seçilmiş birkaç tanesinin kolyesi aynı zamanda duygusal alıcı olarak da çalışıyor. Onları bu şekilde kendine bağımlı halde tuttu. Canlı yayınlara çıkıyor, onlara inanılmaz bir neşe ve sevgi gönderiyordu."

“Bu sistemi sen tasarladın, değil mi?” dedi Elijah.

Dietrich utanmış gibi başını eğdi. Sonra, “Yapabilecekleri hakkında en ufak bir fikriniz yok,” dedi. Gözleri şimdi biraz boş bakıyordu. “Birkaç yıl önce beni buldu. Hiç… Hiç seçeneğim yoktu.”

“Yani her ne yapmak istiyorsa, o şeyin yandaşlarıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet. Sözünü ettiğim 109 kişinin her biri kendi ülkesinde...” Başını yukarıya doğru salladı. “Çıktığımız büroda gördüğünüz ajanlar tarafından izleniyorlar. Ve sürekli Operasyona raporları veriliyor.”

“Minyatür BM,” dedi Elijah.

“Tıpkı öyle. Valentinus’un o 109 kişiden ne yapmasını istediğini bilmiyorum, ama ayaklanmaya katılacak olanlarla psişik iletişim içinde kalacaklar ve bu da korkunç derecede şiddet içeren bir şey olacaktır. Birbirlerine fiziki olarak yakın o kadar öfkeli zihne bu nedenle ihtiyacı var.”

“Anlamıyorum,” dedi Winter.

“Ayaklanan kişilerin bilinç gücüne ihtiyacı var.”

“Ne yapmak için?”

“O anlamda güç değil. Demek istediğim, gerçek anlamda güç; biyoelektromanyetik alanlar.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Winter.

“Yaptığımız deneylerden sonra birçok gelişme oldu; yani...” Dietrich ‘sizin üzerinizde’ demeden kendini tuttu, ama söylenmemiş sözcüklerin ne olduğu belliydi.

“Ne yaptığını biliyoruz, doktor,” dedi Elijah. “Şimdi utanıp sıkılma zamanı değil.”

Boğazını temizleyen Dietrich devam etti. “Sizin yeteneklerinizin nasıl işlediğini ve bunların sinestezinizi nasıl tetiklediğini ancak son birkaç yıl içinde tam olarak anlayabildim.”

“Zaten milyon dolarlık soru da buydu, değil mi?” diye homurdandı Stevie.

“Kes sesini!” dedi Winter sertçe ve Dietrich’e döndü. “Devam et.”

“Bir nöron ne zaman ateşlense, beynin elektromanyetik alanını değiştirir. Aynı şekilde beynin elektromanyetik alanı, ateşlenen tüm nöronları yansıtır; temelde birleştirilmiş bir nöron ateşleme dokusudur yani.”

“Bir Jackson Pollack resmi gibi,” dedi Winter, “Tuvale sıçrayan boyaların o andaki görüntüsü.”

“Daha da hareketli. Elektriksel alanlar manyetik alanları etkilediğinden ve bu etkileşim ters yönde de olduğundan, beynin total elektromanyetik alanı sürekli değişim gösterir. Bu değişiklikler daha fazla nöronun ateşlenmesine neden olur ve bu da elektromanyetik alanı tekrar değiştirir. Değişim içindeki elektromanyetik alan daha da fazla nöronun ateşlenmesine neden olur; bu böylece sürer gider.”

“Bir geri besleme döngüsü,” dedi Elijah.

“Doğru,” dedi Dietrich heyecanla. “Ancak bir şey var: Sonuçta ortaya çıkan ateşleme dokusunun yapısal bir tasarımı vardır.”

“Yani?” dedi Stevie.

“Yani eğer nöronlar sadece elektromanyetik alanın gücünden dolayı tetikleniyor olsaydı, o zaman gelişigüzel olarak ateşlenmelerini beklerdik. Ama ateşlenen nöronlar sadece o andaki işle ilgili bilgiye sahip olanlardır.”

“Sanki alan veri isteğinde bulunur gibi,” dedi Stevie.

Dietrich başını salladı.

“Ama bunu yapabilmesi için bilince sahip olması gerekir.”

“Kesinlikle öyle.”

“Bir dakika,” diye araya girdi Elijah ellerini kaldırarak. “Bir elektromanyetik alan nasıl *bilinçli* olabilir? Demek istediğim, bir alan sadece iyonlar ve akımlar arasındaki bir kuvvettir, değil mi?”

“Evet. Ama kuvvet dediğimiz şey de güç değilse nedir?” Dietrich gözden kaçan noktayı açıklamaya koyuldu. “Bakın: Biz gücü sadece kimyasal bir tepkime olarak düşünüyoruz. Ve çoğunlukla da öyle. Ama olmadığı zamanlar da var.”

“Hangi zamanlarda öyle değil?” diye sordu Winter. Açıklayamadığı bir nedenden ötürü kendini gergin hissediyordu.

“Karar aşamasında kullanılan güç olduğunda.”

“Bilinçten bahsediyorsun,” dedi Elijah. “Ya da iradeden.”

“Evet, kesinlikle bundan bahsediyorum. Beynin elektromanyetik alanı bilincin *ta kendisidir.*”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu SpyGurl. “Yani bilinç nasıl olur da görünmez bir alanın içinde oluşum bulabilir?”

“Başka nerede olmasını isterdin? Beyinde mi?” diye sordu Dietrich.

“Hmm, evet,” diye yanıtladı SpyGurl.

“Ama birleştirme probleminden ötürü olamaz,” dedi Elijah kendi kendine konuşur gibi.

Winter, “Dur bir dakika,” diye atıldı. “Nedir bu birleştirme problemi?”

“Beynin her tarafına dağılmış milyonlarca nörondaki bilginin nasıl olup da tek bir bilinçli deneyim halinde birleştiğini araştıran kavram,” dedi Dietrich. “İşte bu birleştirme problemi, beyindeki tüm ‘bağlantısız’ bilginin, elektromanyetik alanın *içinde* birleştiğini öne süren Bilinç Elektromanyetik Bilgi Alanı Teorisi – BEMB – ile *çözülmektedir*.”

“Çünkü alan ateşlenen farklı nöronlardaki tüm bilgiyi içermektedir!” dedi Elijah heyecanla.

“Doğru.”

“Bu teorinin doğru olduğunu nereden biliyorsunuz?” diye sordu Winter.

“Hiçbir şey kesin olarak bilinemez, ama mükemmel bir şekilde oturuyor,” dedi Dietrich. “BEMB teorisi sadece bilinci açıklamakla kalmıyor, aynı zamanda nöronların elektromanyetik alandan gelen darbeler yoluyla bilgi alıp gönderebildiğini de gösteriyor. Başka deyişle hepimiz psişiğiz, ama çoğumuzun menzili kafatasımız içinde birkaç nanometre ile kısıtlı.”

“Ama Winter ve ben…” Elijah dalgın bir şekilde bir parmağını alnında gezdirdi. “Biz farklıyız.”

“Evet, öylesiniz. Sizin ayna nöronlarınız hiper düzeyde gelişmiş. Sadece görsel ve işitsel uyarılara tepki vermekle kalmıyorlar, aynı zamanda başka insanların elektromanyetik alanlarını –yani, bilinçlerini– de algılıyorlar. Bu yabancı elektromanyetik alanlar da yine aynı şekilde sadece ayna nöronlarınızı harekete geçirip empatiye neden olmakla kalmayıp, karşınızdaki insanların duyduğu temel duyguları da zihinlerinizde aynen tetikliyorlar. Ve sizin elektromanyetik alanlarınız son derece güçlü olduğundan, duygusal kortekslerinizdeki nöronların da kontrolsüz olarak ateşlenmelerine neden oluyorlar.”

Dietrich duralayıp Elijah’a baktı. “Senin için bu görsel korteks.” Winter’e döndü. “Ve senin için de işitsel korteks. Dolayısıyla, algıladığınız duygular kendini saf renkler ya da sesler olarak gösteriyor.”

“Platonik İdealar,” diye fısıldadı Winter. Zinser ile on altı yıl önce yapmış olduğu konuşmayı anımsamıştı.

Dietrich ona şaşkınlıkla baktı, sonra başını salladı. “Felsefe derslerimi doğru olarak anımsıyorsam, bu savı kabullenmem gerekir. Duygular ve bunların neden olduğu duygusal algılar - daha çok Plato’nun evrenselleri gibi- saf ve soyuttur.”

“Ya kolyeler?” diye sordu Elijah. Eli boynundaki zincire gitmişti.

“Yüksek derecede manyetize edilmiş metalden yapıldılar. Takanı kendi elektromanyetik alanıyla sarmalayıp, dış dünyadan gelen sinyalleri bloke ediyor.”

“Ama tam olarak değil,” dedi Elijah.

“Evet, sanırım tam olarak değil.”

Tüm yaşamı boyunca onu çevrelemiş olan görünmez kuvvet alanını düşünen Winter ürperdi. O düşünceyi kafasından atıp başka bir soru sordu.

“Bizim duyguları nasıl aldığımızı söyledin. Ama benim gönderme yeteneğim nasıl çalışıyor?”

“Senin elektromanyetik alanın o kadar güçlü ki, zihninin *dışına* biyoelektromanyetik radyasyon yayıyor. Bu da diğer insanların elektromanyetik alanlarında zincirleme tepkime yaratarak senin duygularının onlarınkilerin yerini almasını sağlıyor. Ve elbette iradelerinin de.”

“İradeleri mi?”

“Görmüyor musun? İrade arzular tarafından kontrol edilir. Ve arzu da *senin* tarafından.”

Winter babasının ona arzu hakkında öğrettiklerini düşündü; arzu tüm acıların nedeniydi. Kendine o açıdan yaklaşmak istemiyordu, ama gerçeği görmezden de gelemedi.

“Yani benim gerçekten diğer insanların bilincine girdiğimi mi söylemek istiyorsun?”

“Daha da fazlası. Bilinçlerini *yaratan* enerjiyi değişime uğratarak, onların bilincinin yerini alıyorsun. İnsanların zihinlerini sadece okumuyor, onları yazıyorsun da.”

Winter başının döndüğünü hissetti.

“Demek Valentinus bunun için Times Meydanı’nın ortasında bir ayaklanma başlatmak istiyor,” dedi Elijah. “Bir milyon insanın elektromanyetik alanının toplam gücünü kullanıp, dünyanın her tarafındaki yandaşlarına yayın yapmak.”

“109 kişinin birden ahlaki şartlanmalarını aynı anda geçebilmesi için tek yol bu.”

“Yani bu ayaklanmaya engel olabilirsek, her ne yapacaksa onu da durdurabiliriz,” dedi Elijah.

“Artık çok geç.” Dietrich başını salladı. “Valentinus yandaşlarını programladı bile. Sizler kokain ve LSD ile uçmuş 50.000 zihni bükecek kadar güçlü değilseniz...”

“Enjeksiyon,” dedi Elijah.

Dietrich başını önüne eğdi. “Sadece yenilmez hissettirmekle kalmayacak, aynı zamanda çevrelerini hiper-algılamalarına da neden olacak uyarıcı-halüsinojenik bir karışım. Ve keşfettiğiniz gibi, ambalajı da duygu gönderen bir sinyal yayıyor.”

“O zaman Valentinus yandaşlarına neden sıvının siyanür olduğunu söyledi?” diye sordu SpyGurl.

“Büyük olasılıkla onları gözü kara bir taşkınlığa sürüklemek için. Eğer öleceklerini düşünürlerse, Valentinus’un buyruklarına -ne kadar çılgınca olurlarsa olsun- uymaya daha meyilli hale gelirler.” Dietrich dönüp Elijah’a baktı. “Onları durdurmanızın hiçbir yolu yok. Olsa olsa siz de o çılgınlığın içine çekilirsiniz.”

Elijah’ın boğazı kurudu. Times Meydanı’nın o gece ne halde olacağını düşünmek bile onu paniğe sokmaya yetiyordu. Buna bir de 50.000 uçuk psikopatı ekleyince… Ürperdi.

“Tüm bu duyguları dünyanın her tarafındaki yandaşlarına nasıl gönderiyor?” diye sordu Stevie. “Devasa bir vericisi olması gerekmez mi? Eğer o şeyi devre dışı bırakabilirsek...”

“Olanaksız,” dedi Dietrich. “Duygu taşıyan sinyaller GSM baz istasyonlarının sinyallerinin sırtında gidiyor. Dolayısıyla, 500 baz istasyonunun hepsini aynı anda devre dışı bırakmanız gerekir bunu yapmak için. Sprint, MCI ve Cingular’ı[7] önümüzdeki bir saat içinde tüm sistemlerini kapatmaya ikna etmenin dışında, sinyalleri kesmenin geriye kalan tek yolu baz istasyonlarını havaya uçurmak.”

[7] Mobil telefon operatörleri (ç.n.)

"Ama aşırı yüklenebilirler," dedi Stevie gözlerinde dalgın bir ifadeyle.

"Bunu yapabilseniz bile, 11 Eylül'den sonra telefon şirketleri bütün baz istasyonlarını beklenmeyen bir kesinti sonrasında iki dakika içinde yeniden işletmeye geçirecek yedekleme sistemleriyle donattı."

"Bu yeterli bir süre olabilir mi acaba?" diye sordu Winter. "Yani, planladığı şey her neyse ve gece yarısında olacaksa…"

"Belki." Dietrich omuzlarını silkti. "Ama hepsini aynı anda nasıl devre dışı bırakabilirsiniz ki?"

"Kolay," dedi Stevie. Yüzüne acımasız bir gülümseme yayılmaya başladı. "Bir virüsle."

18

31 Aralık 2007

23:20 (Yargı Gecesi'ne 40 dakika kala)

Winter dönüp Elijah'a baktı. Aklından neler geçtiğini bilmek isterdi. Ama otelden ayrıldıkları andan itibaren gümüş zinciri sürekli boynuna bastırarak, kendini geri çekmişti.

Sinemada aklını nasıl kaçırdığını anlatmıştı. Ve bu sadece birkaç yüz kişinin aynı anda gülmesiyle olmuştu. Panik içinde bağrışan bir milyon insanla karşı karşıya kalmanın nasıl olacağını sadece tahmin edebilirdi. İçgüdüsel olarak elini tutmak için Elijah'a uzandı, ama o geri çekildi.

"Üzgünüm," dedi parmaklarını yanmış gibi avucunun içine alarak. "Sadece… Şu anda yalnız olmaya ihtiyacım var."

“Anlıyorum.”

Elijah bitkin bir şekilde gülümsedi, sonra bakışlarını kucağına indirdi. Winter onu yalnız bırakmak için döndü ve ön camdan dışarıya baktı. 42. Sokak’tan geçip Elijah’ın en çok korktuğu yere doğru gidiyorlardı.

Times Meydanı’na. Ve artık Yılbaşı gecesiydi.

Valentinus onları duyunca başını kaldırdı. Genç bir kadın dedektif peşinde tam teçhizatlı dört polis memuruyla birlikte içeri girdi.

“Ayağa kalk ve ellerini bana uzat.”

Valentinus yavaşça yerinden kalktı; erkeksi ceket ve pantolonun altındaki dişiliğini görmeye çalışır gibi kadını baştan aşağı süzdü. Sonra gözlerinin içine bakarak kelepçelemesi için ellerini parmaklıkların arasından uzattı.

“Dön ve kapıdan uzaklaş.”

Valentinus hücrenin gerilerine doğru gitti. Kilit açılırken keskin bir *klak* sesi geldi. Bir an sonra da, iki çift el onu kollarından kabaca tuttu ve geriye doğru çekti. Onu karakolun alt katına götürürlerken rahatlama içinde derin bir nefes aldı.

Hücresinde bırakmış olsalardı kaçış olanaksız hale gelecekti. Ama yalnız başına olmadığı sürece bir çıkış yolu kendini elbet gösterirdi. Ne yazık ki etrafında hepsini birden bükmek için çok fazla polis vardı. Ayrıca, dedektif Schmitt bir göstergeyse, görevde bilenip sertleşmiş New York polislerini sürüsündeki diğer zihinler gibi şekillendirmek kolay olmayacaktı.

Yeraltındaki garaja indiklerinde gülümsedi. Gözleri irileşti. Ama içini coşkuyla dolduran şey onu bekleyen otobüsün görüntüsü değil, benliğini koyu, yeşilimsi-siyah bir çorba gibi sarmalayan korku ve nefretti.

“Cehenneme tek yönlü bir gidişe hazır mısın?” diye sordu dedektif.

“Aslında cennete gidiyorum,” diye yanıtladı Valentinus.

“Rikers Adası’nın cennet olduğunu düşünüyorsan nereye gittiğin hakkında en ufak bir fikrin yok.”

“Sizin de öyle.”

Valentinus rengi siyaha çalan gri otobüsteki son boş yeri alıp ön sıraya oturdu. İri yarı bir gardiyan ona ayak bileklerindeki zincirleri yerdeki çelik halkaya geçirmesini söyledi. Valentinus kendinden istenileni yaptıktan sonra adam ona doğru eğildi. Göğsündeki kimlik kartında Quarry yazıyordu.

"Sırf meşhur olduğun için özel muamele göreceğini sanma sakın." Quarry şiddet ve nefret doluydu. "Gözüm üzerinde, aslanım." Eliyle başına kabaca vurdu, sonra mahkûmları diğer iki gardiyandan ayıran tel kapıdan geçti. "Kımılda biraz, Ralph."

Sürücü başını salladı ve motoru çalıştırdı. Garajdan kalabalık sokağa çıktıklarında mahkûmlar bağırıp, ıslık çalmaya başladılar. O cesaret gösterisine rağmen Valentinus, ızdırap, pişmanlık ve korkularını hissedebiliyordu. Hepsinden de öte özlemlerini algılıyordu. Dışarıda akıp giden dünyayı seyredip, bir daha onun bir parçası olup olamayacaklarını düşünürken arzularının vurduğu düzeyi neredeyse tadabiliyordu.

Valentinus gardiyanlara kendisini serbest bırakmalarını emretmeyi düşündü, ama hepsini birden eğitimlerine o kadar ters düşen bir davranışta bulunmaya zorlaması olanaksızdı. Serbest kalmak istiyorsa, onlara iyi bir neden vermeliydi. Arkasında oturan iki adama döndü.

Beyaz çocuk on dokuzundan fazla değildi. Kafa derisine kazınmış *KKK Yaşıyor*[8] sloganı olmasa yakışıklı bile sayılabilirdi. Onun yanında oturan çam yarması zencinin derisiyse o kadar siyahtı ki, yüz hatları loş ışıkta neredeyse seçilemiyordu.

8 KKK *(Ku Klux Klan)*: ABD'de beyaz ırkın üstünlüğünü savunan grup (ç.n.)

Valentinus, "Irkçı birinin yanında oturmak nasıl bir şey?" diye sordu siyah adama donuk bir nefret yayarak.

Zenci homurdandı ve "*Onu* iplediğim falan yok," dedi dazlağa küçümseyici bir bakış göndererek. "İçeride azınlık olan *o*."

Valentinus dazlağın korkusunu saldırganlıkla besledi. Yüzünü buruşturan delikanlı yerinde doğruldu.

"Siktir git, zenci."

"*Sen* siktir git, parlak oğlan."

Dazlak omzuyla kendisinden çok daha yapılı olan zenciye yüklendi. O da hemen kafasını onun burnuna geçirdi. Çocuğun burnundan kan boşanırken, Valentinus da onun içindeki şiddet alevlerini besliyordu.

"Seni kahrolası puşt!"

Ağzını alabildiğine açan dazlak, dişlerini zencinin boynuna sapladı. Çığlık atan adam kurtulmak için başını deli gibi savurmaya başladı, ama çıldıran dazlak onu bırakmadı.

"Çekin şu kahrolası manyağı üstümden!"

Quarry iki mahkûmu umursamaz bir bakışla süzdü. Valentinus aynı anda ona güçlü bir aciliyet hissi gönderdi. "Buraya hemen gelsen iyi olur!" diye bağırdı. "Onu öldürecek! Hem de senin nöbetinde!"

Bir yandan, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" diye lanet yağdıran Quarry, bir yandan da anahtarını kilide sokmaya çalışıyordu. Tel kapıyı açıp hızla içeriye daldı. Öteki iki gardiyan da hemen arkasındaydı. Copunu dazlağın kafasına indirdi, ama Valentinus onun acıyı hissetmesine izin vermedi.

Quarry dazlağı kulaklarından yakalayıp başını hızla geriye çekerken, gardiyanlardan biri de suratına yumruğu indirdi. Gardiyanın damarlarına yayılan adrenalinden beslenen Valentinus öteki mahkûmlara da nefret dalgası gönderdi. Birkaç saniye içinde otobüsün içinde bir kavga daha çıktı.

"Arkada!" diye bağırdı Valentinus son gardiyana. "Acele et!" Gardiyan kudurmuş insanların arasına dalınca nefreti doruğa çıkarttı. Döndü ve duyulmak için sesini yükselterek bağırdı. "Birbirinize saldırmayın! Onlara saldırın! Kaçmak için tek şansımız bu!"

Ortalık birden cehenneme döndü. Zincirlenmiş adamlar vahşi hayvanlar gibi hırlayarak saldırıya geçti. Gardiyanların üzerine atlayıp onları yere yıktılar. Mahkûmların arasına düşen iki gardiyan anında sipsivri ve parçalamaya hazır dişlerle karşı karşıya kaldı.

Mahkûmlar yanaklarını, dudaklarını ve burunlarını ısırıp, etlerini parçalarken, Valentinus da gardiyanları felç edici bir korkuya boğdu. Sadece Quarry yerdeydi. Zihni dehşet ve şaşkınlık içindeydi.

Valentinus ona bir kurtuluş yolu gösterdi. "Çöz beni! Ben onlardan biri değilim! Sana yardım edebilirim! Acele et!"

Quarry sürünerek ona doğru geldi ve bileklerindeki zincirleri çözdü. Sonra umut dolu bakışlarını yüzüne çevirdi.

“Doğru olanı yaptın,” dedi Valentinus ayağa kalkarken.

Eğilip gardiyanı kaldırdı ve sonra onu kaba bir şekilde otobüsün arka tarafına doğru itti. Sendeleyen Quarry, bir mahkûmun omzuna tutundu. Adam hemen dişlerini onun parmaklarına geçirdi.

Gardiyanlar çığlık çığlığa bağırırken Valentinus ön tarafa gitti. Sürücü tel kapıyı kapatmak için yerinden fırladı, ama daha hızlı davranıp ayağını kapını arasına koymuştu bile. Tellerin arasından adamın parmağını yakaladı.

“Geriye çekil, yoksa seni onlara veririm.” Sürücü titreyerek çekildi. “Şimdi ana kapıyı aç.”

“Tamam, tamam,” dedi sürücü, duyduğu korkudan sırılsıklam olmuş bir halde. “Sadece, beni oraya koyma.” Başıyla çığlıkların geldiği yönü işaret etti. Anahtarı kontaktan çıkarttı ve ön kapıyı açtı.

“Teşekkürler,” dedi Valentinus. Merdivenlerden inerken durdu ve döndü. “Neredeyse unutuyordum. İyi yıllar.”

Sürücü başını sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar büyük bir dehşetin içindeydi. Valentinus gülerek otobüsten indi ve gecenin karanlığında kayboldu.

19

31 Aralık 2007

23:47 (Yargı Gecesi’ne 13 dakika kala)

Kuzeni minibüsün arka koltuğunda yan yana duran çalıntı bilgisayarla SpyGurl’un bilgisayarı arasında gidip gelerek klavyede bir şeyler yazarken,

Elijah da kendine hâkim olmaya çalışıyordu. *WarGames*’deki Matthew Broderick bile Stevie Grimes’in eline su dökemezdi.

Winter ara sıra içeri biraz temiz hava girmesi için camı indiriyordu, ama bunu ne zaman yapsa, Stevie gürültüden şikâyetçi oluyordu. SpyGurl’un, basın kartını kullanarak meydanda kurulacak sahnenin yakınındaki diğer medya kamyonetlerinin yanında bir yer bulması ilk başta iyi bir fikir gibi gelmişti. Ama bu oraya varıp Elijah gerçek kalabalığın nasıl bir şey olduğunu gerçek anlamda görene kadar sürmüştü.

Gözlerini sıkıca yumup çevresindeki dünyayı bloke etmeye çalıştı, ama kaçamıyordu. Her an sarhoşun teki minibüse çarpıp baştan aşağı ürpermesine neden oluyordu. Ve onları hissedebiliyordu da. Arabanın camları sayısı milyonu bulan sesi biraz olsa boğuyordu, ama etraftaki zonklayan tüm o duygulara hiçbir etkisi olmuyordu.

Gümüş zincirin her milimetresi tenine değiyor olsa da, parlayan renkleri göz kapaklarının arkasından yine de görebiliyordu Elijah. İşkence gibiydi bu. Bundan daha kötü bir şey olabileceğini düşünemiyordu bile…

Tabii ki düşünebilirsin. Orada, dışarıda onlarla birlikte de olabilirdin. O güruhun ortasında kapana kısılmış halde yani.

Elijah öyle bir şeyin olmayacağına kendini ikna etmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Orada sadece bir önlem olarak bulunuyorlardı. Stevie virüsünü yayacak, baz istasyonlarını devre dışı bırakacak ve o iş de öylece bitecekti. Göz yaşartıcı bomba yok, panik yok, kargaşa yok, ölen yok!

Gözlerini aralayıp dışarıya baktı. Nasıl olduysa kalabalık daha da artmıştı. Olası görünmüyordu, ama gerçekti bu. Minibüsün, kalabalığın etkisiyle sallandığını hissedebiliyordu.

“Has’siktir!”

SpyGurl, “Sorun mu çıktı?” dedi Stevie’ye dönerek.

“Bir yerde hata var, ama bulamıyorum.”

“Yardım ister misin?”

“Tabii ya!” dedi Stevie alaycı bir tonla. “Ne halt ettiğini bilmiyorsun ve ben de yardıma geldim halleri, değil mi?”

“Sadece yardım etmek…”

Winter elini havada sallayarak onun sözünü kesti.

“Virüsü zamanında çalıştırabilecek misin, çalıştıramayacak mısın?”

Saatine bir göz atan Stevie iç geçirdi. “Bilmiyorum. Belki. Ama hayatım üzerine bahse girmem doğrusu. Ya da herhangi başka birinin hayatı üzerine.”

Elijah camdan dışarı baktı. Stevie virüsü çalıştıramazsa, Winter ile birlikte o kalabalığı tek başlarına durdurmaları gerekiyordu. Ve bunu yapmanın da tek bir yolu vardı.

Dışarıya çıkmak.

Araçtan indiği anda rüzgâr Elijah’ın yanaklarını dondurdu. Dışarısı -5 dereceydi, ama rüzgârın da etkisiyle insana -20 gibi geliyordu.

Kulakları ve burnu sızlamaya başlamıştı bile. Soğuk, cebine sokmuş olmasına rağmen eldivenli sol eline bile işliyordu. Sağ eliyleyse cankurtaran simidine sarılmış bir kazazede gibi Winter’inkine yapışmıştı. Ve Winter gerçekten de öyleydi: Bir cankurtaran simidi.

Elijah yanında o olmasa öleceğinden emindi.

Çığlık çığlığa bağıran korkusunu bastırdı ve Winter’in yolladığı dinginliğe odaklanmaya çalıştı. Zihninde kıkırdayan azgın dehşet elini sıkan kadının gücüne rağmen kalbini demirden bir mengene gibi sıkıyor, her tarafından soğuk ter boşanmasına neden oluyordu. Yutkunmaya çalıştı, yapamadı; boğazı kupkuru olmuştu.

Hava o kadar fazla sesle doluydu ki, düşünmek bile zorlaşmıştı. Yeniyetme bir şarkıcı kızın yaptığı vokal, araba büyüklüğünde hoparlörlerden pompalanıyordu. Kız bir sokak ilerideki sahnede kıvrılıp bükülürken, kulakları sağır eden gitarlar ve iç organları sarsan baslarıyla bir milyon bağıran insanın gürültüsüne katkıda bulunan punk grubu da onun arkasında feryat ediyordu.

Nefes almaya çalışan Elijah çevresindeki coşkun kalabalığa bakıp o çılgınlığa bir anlam vermeye çalıştı.

En başta sarhoş particiler geliyordu. Bazısı göz yerlerinde sıfırlar olan ve üzerlerinde kocaman *2008* yazan gözlükler takmıştı; başka kimileri kafalarına çılgın şeyler geçirmişti: Melon şapkalar, bereler, karton parti şapkaları, plastik taçlar ve kırmızı-beyaz çizgili külahlar. Bazıları da

ellerindeki kaynana zırıltılarını dünyanın sonu gelmiş gibi döndürüyordu. Neredeyse herkesin elinde içindekini gizleyen kahverengi kese kâğıdı ya da kırmızı termoslara doldurulmuş içki vardı.

İkinci grupsa çok daha sessiz olmasına rağmen daha da ürkütücüydü; Elijah'ın, Valentinus'un sürüsü olarak belirlediği binlerce kişi. O insanların olağanlığı başka herhangi bir yerde belki göze batmazdı, ama gnostiklerin ağırbaşlı ve mutlu dinginliği orada, o kadar sarhoşun arasında sanki bir projektör gibiydi. Üçerli, dörderli gruplar halinde toplanmışlardı. Çoğu sokakta karşıdan karşıya geçen ilkokul çocukları gibi el ele tutuşmuştu.

Kolyesine rağmen kalabalığın psişik enerjisi Elijah'ın zihnini zorluyor, gnostiklerin bilinci onunkine sızıyordu. Hepsi de sanki mükemmel bir yaz günüyle çevrelenmiş gibi birbirinin aynı parlak mavi bir ışık saçıyordu.

Gnostiklerden daha rahatsız edici sayılabilecek berbat bir topluluksa, Valentinus'un bildirisinin oraya çektiği diğerleriydi. Bunlar arasında en büyük grup Evangelist Hıristiyanlar idi. Onlar da birlikte duruyordu, ama çevrelerindeki hale gergin yeşil korkuyla parlak pembe heyecan arasında gidip geliyordu.

Bunu Yapma! - İsa Seni Kurtaracak - İntihar Çözüm Değildir gibi sloganlar yazan el yapımı pankartlar taşıyorlardı. Bazıları elinde yanan mumlarla ilahiler söylüyor, bazılarıysa kalabalığa karışıp, İsa'nın erdemlerini anlatan broşürler dağıtıyordu.

En son halkayıysa polis ve askerler oluşturuyordu. Polisler öfkeli ve ifadesiz görünürken, askerler disiplinli ve –özellikle de göğüslerine çapraz bağlı Colt-M4'ler ile- ürkütücü duruyordu. Üstlerinde buz gibi şehir ortamına rağmen yeşil kamuflaj giysileri vardı. İkili ve dörtlü ekipler halinde, gerilerinde leş gibi sarı bir gerilim bırakarak kalabalığın içinde dolaşıyorlardı.

Dişleriyle sol elindeki eldiveni çıkartan Elijah boynundaki zinciri sıkıca tuttu. Kolyenin ince kenarları derisine batıyordu, ama umursamadı. Hâlâ orada olması onu mutlu ediyordu. Hissettiği çıldırtıcı dehşet, o kalabalığın duyguları önüne birden serilirse hissedeceğinin yanında bir hiç kalırdı.

Onun git gide artan korkusunu hisseden Winter elini daha da kuvvetle sıkıp pembemsi bir dinginlik gönderdi. Bu Elijah'ın korkusunu engellemeye yetmese de, daha dayanılabilir hale getirdi.

Winter'in zihninden dökülen güzellikle birden şaşkına dönen Elijah ona döndü. Ve Winter tek kelime etmeden kolyesini çıkartıp ona uzattı. Sonra omzuna koyduğu elinden destek alıp gazete dağıtım kutusunun üzerine çıktı ve kalabalığa yukarıdan baktı.

Kızın elinin yavaşça kendi elinin içinden kaymaya başladığını hisseden Elijah umutsuzluk içinde ona tutunmaya çalıştı. Sonra Winter'in onun elini bırakması gerektiğini anlayınca, "P-p-pardon," dedi, "Tamam…"

Derin bir soluk alıp dişlerini sıktı, gözlerini sıkıca yumdu… Ve bıraktı. Winter ile teması koptuğu anda zihni dehşet içinde feryat etmeye başladı; haykırıp uluyor, göğsüne çöküp ciğerlerindeki havayı emiyor, başını mengene gibi sıkıyordu.

Ve birden, neredeyse algılanamayacak kadar kısa bir an için, her şey durdu. Hava bir sessizlik anını kavrayabilmek için çok fazla müzikle, kaynana zırıltısıyla ve çığlıkla doluydu, ama Elijah o şeyi hissetti. Bir milisaniye için herkes aynı anda durdu ve kulaklarını dikti.

Bir şey olmuştu. Ve o şey Winter idi.

Çevresindekilere bir huzur dalgası yaymış, o dalga kalabalığın tamamının üzerine çökmüştü.

Ama huzur duygusu geldiği gibi hızla kayboldu. Ve ardından dehşet eskisinden de güçlü bir halde geri gelirken…

Elijah onun elini tekrar tuttu. Kayarak ılık bir banyoya girer gibiydi. Derin bir soluk alıp gözlerini açtı. "Y-y-yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Winter. "Hepsiyle konuşabilseydim… O zaman belki yapardım. Ama çok fazlalar ve duyguları şu anda bile çok güçlü."

Sarışın şarkıcı tam o sırada avaz avaz bir haykırışla şarkısını bitirince, kalabalıktan isterik bir alkış koptu.

Elijah yüzünü buruşturdu.

"TEŞEKKÜR EDERİM!" diye bağırdı yıldız bozuntusu. "NEW YORK'U SEVİYORUM!"

Kalabalık bağırarak yanıt verdi.

Elijah ise soluk almaya çalışıyordu. Ansızın bir önseziyle irkildi.

"Bekle burada," dedi elini Winter'inkinden kurtarırken. Hızla döndü, minibüsün kapısını açtı ve içeri uzandı. Aradığını bulması sadece saniyelerini almıştı.

Onun elindeki şeyi gören Winter'in ağzı açık kaldı.

“Bunlar yardımcı olur mu dersin?” dedi Elijah.

“Olur.” Winter derin bir nefes aldı sonra elini ona uzattı. “Hazır mısın?” diye sordu.

“Hayır.”

“Ben de,” dedi Winter. “Öyleyse, gidelim.”

El ele tutuşup kalabalığın içine daldılar.

20

31 Aralık 2007

23:49 (Yargı Gecesi’ne 11 dakika kala)

Winter’in kulakları sızlayıp, yüzü buz gibi olsa da, vücudu sıcaktı ve ter içindeydi. Elijah’ın ona verdiği şeyi korumaya çalışarak kalabalığın içinden kendine yol açtı. Zor bir işti. İçinde büyümekte olan korkunun kendisine değil, Elijah’a ait olduğunu biliyordu.

Ama bu duyduğu korkuyu daha az gerçek yapmıyordu.

Winter artan endişesini *(endişelerini)* bastırdı ve elini acıtacak kadar sıkmakta olan Elijah’a rahatlatıcı düşünceler gönderdi. Onlar ilerlemeye çalışırken insan duvarı da giderek sıkışıyordu. Sahnenin üzerindeki devasa neon saate baktı.

Fazla zamanları yoktu. Kolyesini çıkartıp insanlara önlerinden çekilmelerini emretse daha hızlı ilerleyebilirlerdi, ama bunu yapmaya cesaret edemedi. Her ne kadar bunu gücünü sonraya saklamak için yaptığına kendini inandırmaya çalışsa da, çok daha güçlü bir neden olduğunun farkındaydı.

Korkuyordu.

Ya birini daha öldürürse? Ya yumuşak, kesiksiz bir dinginlik yerine insanın tüm benliğini saran o inanılmaz korkuyu gönderirse? O zaman ne olurdu? Panik içinde, çıldırmış bir kalabalıkla mı yüzleşirdi? Yoksa daha da kötüsü mü olurdu?

Başını silkeledi. Ne olursa olsun oraya çıkıp, zihinlerinin dayanacağını umarak, kalabalığı topyekun bükmeliydi. Bir kez daha saate baktı. İki dakika geçmişti ve onlar ancak üç metreden az yol kat etmişti.

Korkusunu bastırıp Elijah'a döndü ve "Seni bırakmam lazım!" diye bağırdı kulağına. "Sorun olur mu?"

Elijah'ın içindeki paniğin arttığını, yükselip bir kuyruklu yıldız gibi zihninden geçtiğini hissedebiliyordu. Ama Elijah alt dudağını ısırıp, başını eğdi sadece.

Winter hiç düşünmeden onun yanağına bir öpücük kondurdu. Dudakları tenine dokununca olağanüstü, mükemmel bir nota zihnine doldu. Sonra elini onunkinden kurtardı.

Ve Elijah zihin gözünden silindi.

Derin bir nefes alıp kolyesini çıkardı. O şey cebine girer girmez kalabalığı oluşturan insanların bilincinden yansıyan melodiler zihninde patladı. Zengin dokulu ritimler, olamayacak kadar gürültülü akorlar, tedirgin edici atonal vurgular, her perdeden gerçek ve hayali, ama billur gibi falsettolar.

Bir an için Elijah'ın gücüne sahip olmanın da öyle bir şeyler hissettirip hissettirmeyeceğini düşündü, ama sonra farkı anladı. Her ne kadar kendisi de tüm bu duyguları algılıyor olsa da, üstüne yüklenmelerine dayanabiliyordu. Sesler onu Elijah gibi felç etmiyordu.

Birden silkinip bağırdı: "Herkes yoldan çekilsin! Bu bir acil durum!" Aynı anda da çocuksu bir uysallık yaydı. Kalabalık düşünmeden yana çekilip, onların geçebilmesi için yol açtı. Winter güçlükle yutkunup yürüdü.

"Yol açın! Lütfen! Sahneye erişmem gerek!"

Ve insanlar onun kontrolüne girmiş kuklalar gibi yol verdi. Açılan yolda ilerleyen Winter'in içinde bir gurur kabarcığı oluştu. Yapabilirdi. Arkasındaki kalabalığın psişik enerjisi ve gücü olağanüstüydü.

Ama sonra sahneye bir şeyin çıkmakta olduğunu hissetti.

Kalbini donduran bir şeydi bu.

Valentinus enfes sarışının ellerini sıkı ve kıvrak bedeninde dolaştırışını sahnenin arkasından izliyordu.

Bir yanı –kusurlu, insan yanı– son bir dünyevi zevk için yeterli zamanı olmasını diledi.

Kendi kendine öfke duyarak o kırılgan arzuyu bir kenara itti ve zihnini yaklaşan şiddete hazırladı. Acı, ölüm ve coşku içinde haykıran tüm o zihinlerden gelecek psişik armağanını düşününce nabzı hızlandı. Renkleri zengin bir hayranlık kaleydoskopu halinde yayılmaya başlamıştı bile. Ve yandaşları önceden dağıtılmış karışımı bedenlerine zerk ettikten sonra daha öte bir kışkırtma gönderecek, sonra da yalancıların düzenini yıkma rüyası gerçek olacaktı.

Gözlerini yumup derin ve biraz titrek bir soluk aldı. Sadece birkaç dakika kalmıştı. Silkinip kalabalığı bir kez daha inceledi. Ama bu kez gördüğü şey irkilmesine neden olmuştu. Orada, dalgalanan kalabalığın arasında, diğerleriyle birlikte hareket etmeyen birisi vardı.

Kadın ışıl ışıldı; tüm renk tayfını görebileceği kadar ateşli bir yoğunlukla parlayan mavi/beyaz bir ışık yayıyordu. Laszlo’dan beri öyle bir zihinle karşılaşmamıştı.

Ve anladı. Karşısındaki Winter idi. Son Archon.

Valentinus onun kendisine katılmaya mı geldiğinden, yoksa Yaratıcı Tanrı tarafından onu durdurmak için mi gönderildiğinden emin olamıyordu. Birincisiyse onu memnuniyetle kabul ederdi. Ama sebep ikincisiyse… O zaman zihnini kavrayıp paramparça ederdi.

Gözünü bile kırpmadan.

Winter, Valentinus’un gölgeden çıkmasını izledi. Sadece en ön birkaç sıradakiler onun güzel hatlarını tanıyabilecek kadar yakın olduklarından, onu çok az kişi farketti. Ama Winter gözlerini ondan alamıyordu. O kadar

güçlü bir ihtişamla yankılanıyordu ki, onu dinlemek Mozart'ın piyanosunun dibinde oturmak gibiydi.

Winter onun benliğinin içinde hem tanıdık, hem yabancı, en mükemmel melodileri duydu; canlı *allegro*, rahvan *adagio*, zarif *grazioso*, patlayıcı *sforzando*, pürüzsüz *legato* ve ani *staccato*. Şarkılar, şu ana kadar hayal edebildiklerinin ötesindeydi – her biri kusursuz bir uyum içinde bir sonrakine kaynaşıyor, harmanlanıyordu.

Ama kalbini durduran sadece sonatlar, kanonlar ve konçertolar değildi. İçerdikleri her notanın yoğunluğuydu – her biri mükemmel bir rezonansla titreşen notalar. O kadar zengin bir başyapıt ki, şimdiye kadar duymuş olduğu her şarkı onun yanında kaba ve donuk kalıyordu.

Winter, Valentinus'un gücünden büyülenmiş olarak dinledikçe, yavaş yavaş etrafında çalan akorlardan anlam çıkartmaya başladı; o sersemletici çılgınlık içinde bir kavrayış. Belirlediği ilk ses/duygu, Valentinus'dan çağlayan, birbirleri üzerine binmiş, hep birlikte ve uyum içinde çalan kıvrak melodilerdi. Ve onların içinde sarmalanmış, sonsuz derecede karmaşık armoniler yayan yandaşları.

Sadece binler değil, on binler. Ve hepsi bu kadar da değildi. Kalabalıktan yükselen ve azgın bir dalga hâlinde yanından geçip, onların kolektif bilinçlerini içine çeken Valentinus'a ulaşan tüm o cırtlak, uyumsuz akorları izleyebiliyordu.

Onların hissettiklerini hissediyor. Bu onun gnosisi.

Winter, Elijah'a söylemek istedi ama sonra başka bir şey duydu. Diğerlerinin tümünün toplamından daha berrak, acı veren güzelliğiyle zihnini kaplayan, her nefesiyle mükemmel bir uyum içinde yeni bir şarkı. Çevresindeki diğer tüm sesleri bastıran bir şarkı. Bir an, içini bir korku bürüdü, ama o muhteşem melodi korkuyu silip geçti ve kalbi heyacanla titredi.

Ve sonra, ona bakmakta olan Valentinus hiç beklenmeyen bir şey yaptı. Elini uzattı ve yanına gelmesi için Winter'e işaret etti.

"Winter! Dur! Bekle!" diye bağırdı Elijah ama sesi Winter'in zihninde şakıyan o billur gibi şarkının içinde ancak duyulabiliyordu.

Winter karşılık vermeye çalıştı, sonra ezici bir arzu duydu.

Gidip Valentinus'a katılmak için. Ona dokunmak için. Onunla birlikte olmak için.

Sevdiği adama ulaşabilmek için, arkasına bakmadan ve yolundakilere önünden çekilmelerini emrederek, ilerledi.

Valentinus'a.

21

31 Aralık 2007

23:50 (Yargı Gecesi'ne 10 dakika kala)

"Durup durup saatine bakmaktan vazgeç," dedi Grimes, "Sinirime dokunuyorsun."

"Ama neredeyse..."

"Biliyorum, biliyorum! Ekrana o kahrolası saati neden koydum sanıyorsun?" Grimes, ekranda gece yarısına doğru geriye sayan saatin olduğu pencereyi işaret etti.

"Yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

Yazmayı bırakan Grimes kıza doğru döndü. "Aslında, var."

"Harika, nedir?"

"Kes. Konuşmayı. *Onun* gibi ol," dedi neredeyse on dakikadır sessizce oturan Dietrich'i işaret ederek.

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum," diye mırıldandı SpyGurl.

"Mırıldanmak konuşmadan sayılır," dedi Grimes başını kaldırmaya bile gerek görmeden. SpyGurl bir şeyler daha söylendi ama her ne dediyse, Grimes'ın son parametreleri ayarlarken klavyede çılgın gibi bastığı tuşların sesi arasında kayboldu.

Grimes’in *Aile Mücevherleri* adını verdiği ve bir bilgisayardaki adres listesinin tümünü anında indirip, sonra da hepsine zehirli e-postalar göderen virüsleri temel alan bebeği, onlara benzer şekilde çalışıyordu ama bilgisayarlara bulaşmak yerine, cep telefonlarına bulaşıyordu.

İşin güzel tarafı, *Mücevherler,* gönderilen kişinin arkadaşından gelen bir çağrıyı andırıyordu. Dolayısıyla, neredeyse her zaman cevap verilecek, böylece enfeksiyon da yayılacaktı.

İşin sırrı, telefonu açan kişinin kodu göndermek için gereken süre boyunca hatta kalmasını sağlamaktı. Grimes bu sorunla haftalar boyu uğraşmış, virüsü sıkıştırmaya çalışmıştı. Ama enfeksiyonu yayabildiği en kısa süre on üç saniyeydi. Burada sorun, kimsenin o kadar süre telefonunu açık tutup, rastgele parazit dinlemeyeceğiydi.

Soruna yanlış yönden yaklaştığını işte o zaman fark etmişti. Virüsü *kısaltmaya* odaklanmak yerine, insanların telefonda daha *uzun* bir süre kalmalarını sağlamalıydı. Sonraki birkaç haftayı, virüs telefona yüklenirken geçen süre boyunca söylenecek farklı cümlelerle deneyler yaparak geçirmiş, hangisinin telefonun açılmasıyla kapanması arasındaki sürenin en uzun olmasını sağlayacağını bulmaya çalışmıştı.

Sonunda en iyi çalışanı bulmuştu: “Ne yaparsan yap, sakın telefonu kapatma! Biraz önce kaçırıldım ve bir arabanın bagajına tıkıldım! Bir dakika, sanırım geliyorlar!”

Virüs, yüklenmesi bitince, yerel baz istasyonunu, telefonun adres listesindeki tüm numaraları aynı anda aramaya yönlendiriyordu. İnsanların çoğunun adres listelerinde ortalama 80 telefon numarası olduğuna göre, virüs deli gibi çoğalıyordu. Önce 80 kişiye. Sonra 6,400. Sonra 512,000. Sonra 40,960,000.

Ve bunların hepsi iki dakikadan kısa zamanda oluyordu. Sorun, yaptığı benzetimler sırasında virüsün, kritik noktaya erişemeden tüm yerel baz istasyonlarını aşırı yüklüyor olmasıydı. Grimes, kaçmaya başladığı zaman, tam da bu sorun üzerinde uğraşıyordu.

Neyse ki bu, şu anda tam istediği şeydi. Yanıp sönen imlece odaklandı. Hazırdı. Tüm hataları yakaladığını umarak bin satırdan fazla kodun üzerinde gezindi ve altyordamları son bir kez kontrol etti.

“Kahretsin,” diye mırıldandı. “Ya çalışır, ya çalışmaz.”

İmleci GÖNDER penceresinin üzerine getirdi. Tam tıklamak üzereyken, birden SpyGurl'un bilgisayarında bir mesaj penceresi açıldı.

Satır 1273. Sekizinci karakter. Sıfırı bir yap.

Stevie mesajı göndereni onu sorgulamayacak kadar iyi tanıyordu. 1273. satıra gitti ve evet, hata karşısındaydı; gün kadar aşikâr.

İyi kurtarıştı, diye yanıtladı Grimes, ama eski dostu çoktan gitmişti.

Kendi bilgisayarına döndü ve SEND'e tıkladı. İlk numara çevrildi ve sonra kendi sesinden, kaçırıldığını söyleyen parazitli bir mesaj duydu. Sevgili, tatlı virüsünün yüklenişini seyrederken, nefes bile almaya korktu. Mesaj, telefonundaki 97 numaranın hepsine gönderildikten sonra, rahat bir nefes aldı.

"O adam sana benim bilgisayarımdan mesaj göndereceğini nasıl bildi?" diye sordu SpyGurl. "Ve virüsün kodunu?"

"Sadece, adamım Caine'nin oldukça fazla şey bildiğini söylemekle yetineyim."

"Caine kim?"

"Anlatsam, bana inanmazdın."

SpyGurl ilk defa olarak, başka soru sormadı. Virüsün bir çalı yangını gibi yayılmasını ekrandan izlerken sessizlik içinde oturdular.

22

31 Aralık 2007

23:51 (Yargı Gecesi'ne 9 dakika kala)

Elijah, Winter'i izlemeye çalıştı ama duyduğu azgın yeşil dehşet iradesini engelliyordu.

Bunu yapamazsın. Bu kadar insan. Sana dokunan. Seni ezen.

Elijah nefes almaya zorlanıyordu.

Tüm düşünceleri, tüm duyguları zihninin içinde haykırıyorlar. Kolye seni kurtaramaz. Burada değil. Şimdi değil. Tüm engeller kalkacak ve her şey üzerine gelecek.

Kulakları zonkluyordu.

Akıl hastanesi bu keşmekeşin yanında oyun parkı sayılırdı. Her taraf insan dolu. Bu sefer kaçış yok. Seni kimse kurtarmayacak.

Onu kuşatan kalabalık, Winter'den ayrılmasına neden oldu.

Bir milyon insan. Her yerde. Bir milyar haykıran renk.

Elijah birden sahnede hareketsiz duran bir adamın kör edici renklerini gördü. Düşünebileceği her ton vardı. Bu, sadece bir kişi olabilirdi. Valentinus.

"Winter! Dur! Bekle!" diye bağırdı çılgınca.

Winter yürümeye devam etti. Onu izlemeye çalıştı ama çevresinde çok fazla insan vardı.

Onların duyguları seni öldürecek. Saat gece yarısını çaldığında, etraf cehenneme dönünce, seni öldürecekler.

Tüm gücünü kullanarak kolunu çekip onu sıkıştıran kalabalıktan kurtardı.

Öleceksin.

Dirseği birinin başına geldi. Sonra yüzü kendinden bir kafa daha uzun birinin omzuna çarptı; genç, zayıf bir Vince Vaughn. Adamın ensenini kavradı. Vaughn'ın renkleri anında zihnine dolarken, adamı bırakmadı.

Sakın bayılma. Bayılırsan düşersin ve ezilirsin.

"Tutun o kadını!" diye bağırdı kalabalığın uğultusunu bastırarak.

Birden dehşet verici bir arzuya kapılan Vaughn kolunu öne doğru uzattı ve Elijah'ın alnını avuçladı. Bağlantı kurulduğu anda Elijah coşkulu bir sevgiye o ana kadar hissettiklerinden çok daha yakın, inanılmaz beyaz bir mutlulukla doldu.

Zihin gözünü o anda Valentinus'a döndürürse, tüm kontrolü kaybedeceğini biliyordu. O şekilde hissetmeye devam etmek için her şeyi yapardı. Winter'e odaklandı ve onun zihninin döndüğünü hissetti. Sonra

içinden kıpkırmızı bir yıldırımı andıran o enerji dalgası geçti. Yaşayan nefret.

Elijah elini hızla geri çekip, bağlantıyı kesti. Acı içinde bağıran Vaughn ellerini başına götürdü. Gözlerinden yaşlar gelirken ağzı da acı içinde büzüldü. Kör gibi sendeleyerek kendini geriye attı; düşerken, elleriyle tutunacak bir yer aradı.

Eli, Elijah'ın elini buldu. Kör edici hüzün, ızdırap, elem ve dehşet parıltıları zihnini deldi. Ve sonra, son kalan gücünü bu duygusal patlamayla harcayan Elijah da kaydı ve buz gibi asfaltın üzerine düştü. Başını çevirip bir kaçış yolu aradı ama tek görebildiği ayakkabılar ve bacaklardı.

Şimdi ezileceksin. Üç, iki, bir sani...

Aklının son kalan kısmı da yok oldu. Ve haykırmaya başladı.

Winter basamaklardan çıkarken kendini bir tüy gibi hafif hissediyordu. Elijah'a bakmak istiyordu ama gözlerini Valentinus'dan alamıyordu. Bakışları ne zaman onunkilerden ayrılsa, derin hiçlikle karışık bir hüzün duyuyordu; gözleri buluştuğu zaman duyduğu mutlulukla karşılaştırıldığında daha da derin görünen bir hüzün.

Laszlo ve Darian yanılmışlardı. Valentinus'un kötü biri, ya da bir çılgın olduğunu düşünmüşlerdi ama şimdi burada, ondan on metre uzakta, bunların hepsinin korkunç bir hata olduğunu görebiliyordu. Kulağa bu kadar güzel gelen bir insan, kötü olabilir miydi?

Valentinus onu seviyordu. Hepsini seviyordu. Ve o da Valentinus'u, hem de tüm kalbiyle seviyordu. Derin, saf, sarhoş edici bir aşktı bu. Duymuş olduğu diğer tüm aşklar eksik, kusurluydular. Ama bu sadece… Sadece… Duygularını ifade etmeye sözcükler yetmiyordu. Bunu sadece şarkılar yapabilirdi.

İpekten bulutlar gibi, birbirlerinin içine geçmiş yumuşak, kıvrak melodi ve armoniler. Dipsiz sevinç şarkılarına çağlayarak akan derin, tok baritonlar ve tatlı falsettolar. O kadar muhteşemdi ki, böyle olağanüstü bir mükemmelliği tattıktan sonra herhangi başka bir sesi duymaya nasıl dayanacağını merak ediyordu.

Elijah için üzüldü; her şey farklı olabilirdi, hissettiklerini onun da hissetmiş olmasını istedi. Ne yazık ki, onun için artık çok geçti. Ama kendisi… Onun zamanı daha yeni başlamıştı.

Elijah, kendi çığlıkları kulaklarında yankılanırken, yattığı yerde yüzünü korumaya çalıştı. Midesine gelen bir tekmeyle acı içinde bağırdı. Yan tarafına dönmeye çalıştı ama gidecek hiçbir yer yoktu – kalabalığın altında kapana kısılmıştı.

Bir çizme eline basıp parmaklarını ezdi. Elijah, parmaklarının derisini soyma pahasına, elini çekip kurtardı. Alnının ortasına gelen sivri bir kadın ayakkabısı topuğu derisini delip geçtikten sonra yüzünün yanından kayarak geçti. Nefes nefese, ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı. Korkusu izin vermiyordu. Birinin elinden yüzüne dökülen buz gibi bira gözlerini yaktı.

Tam dönerken, ağır bir çizme boğazına bastı. Nefes almaya çalıştı ama ezici ağırlık buna olanak vermiyordu. Gözlerinin önünde siyah noktalar belirdi. Çaresizlik içinde kollarını sallamaya başladı; bileği başka bir ayakkabının altında kalınca keskin bir acı duydu.

Bağırmaya çalıştı ama ciğerlerinde hava kalmamıştı. Ezici bir zehirli açık-yeşil panik zihninde haykırırken, yüzü acıyla buruştu. Dünyası kararmaya başladı. Ciğerlerinde kalan son havayı da kullanınca kollarında güç kalmadı. Burada, ayaklarının altında boğulmakta olan bir adamın varlığından habersiz insanların arasında, ölecekti.

Üzerindeki adamın tüm ağırlığı boğazındaydı. Duyduğu acı daha önceki her şeyi gölgede bırakacak kadar büyüktü. Haykıran bir ızdırap zihnini aydınlatırken, duyduğu yoğun panik birden patladı.

Gözlerini açan Elijah bakışlarını yukarı çevirdi ama çevresinde o kadar çok insan vardı ki, gökyüzünü bile göremiyordu. Ümitsizce bir soluk almaya çalışırken...

Çizme boynunun yanından kayarak gidince, nefes borusundaki baskı da bir anda ortadan kalktı. Vücudunun üzerindeki diğer ayaklar da geri çekilmeye başladılar. Elijah, insanları sert bir şekilde yana iten bir çift kol

gördü. Birden, adamın biri ceketinin yakasından tuttu ve onu sertçe çekerek ayağa kaldırdı. Kurtarıcısını gören Elijah'ın gözleri açıldı.

Stevie.

Hâlâ halsiz ve bacakları acı içinde olan Elijah, olduğu yere yığıldı. Ama Stevie bu defa onu yakaladı. İnce kollarını ona doladı ve bir eli ensesinde, diğeri belinde, onu tuttu.

Elijah, boğazı acıdan yanarak, birkaç nefes aldı. Sonra, bir şeylerin farklı olduğunu farketti. Artık korkmuyordu.

Valentinus, dünyadaki son anlarını onunla paylaşmaya gelen bu olağanüstü yaratığı içine çekti. Kadının gücüne dokunmak, kendini neredeyse eksiksiz hissetmesine neden olmuştu – sanki tüm yaşamını bu tek özel ruhu arayarak geçirmişti.

Onun zihnini ilk hissettiğinde, Valentinus onun nefret dolu öfkesine şaşırmıştı. Kadın eğer öfkesini odaklayabilseydi, onu delirtmiş olabilirdi. Ama kadın psişik pençelerini ona geçiremeden, Valentinus onun zihnine girmişti.

Kadın önce mücadele etmeye çalışmıştı ama körelmiş zihinsel yumrukları acemice ve etkisizdi. Onun çocuksu savunmasını kolaylıkla delip geçmiş, yakıcı öfkesini aşka dönüştürmüştü.

Şairler ve filozoflar haklıydı; bu iki duygu gerçekten de madalyonun iki yüzüydü. Ve şimdi, kadın onundu. Gökyüzünde asılı devasa saate baktı. Bir dakika içinde, yandaşları onlara vermiş olduğu ampülleri açmaya başlayacaklardı.

Ve son, nihayet başlayacaktı.

23

31 Aralık 2007

23:52 (Yargı Gecesi'ne 8 dakika kala)

Susan Collins endişeyle saatine baktı.

11:52:44 11:52:45 11:52:46

Soluğunu tutarak soğuk ampülü kavradı. Dünyevi varlığının sonuna geldiğinin bilincinde, bu duygunun tadını çıkarttı. Öbür tarafın nasıl bir yer olduğunu merak ediyordu.

Susan'ın bedeni gergin bir heyecanla ürperdi. Tüm yaşamı onu bu ana getirmişti; tüm üzüntü ve korkuları, istek ve arzuları, hayal kırıklıkları ve başarıları. Hepsi de bulmacanın sadece birer parçasıydılar. Ve o kadar çok şey yaşadıktan ve kendini gerçekten başkalarıyla paylaştıktan sonra, artık hazırdı.

Tüm ızdırapları, kusurları ve eksikleriyle bu dünyadan ayrılmaya hazırdı. Artık onun ne olduğunu anladığına göre – sadece, kusurlu tasarlanmış bir Tanrı'nın yaratmış olduğu kusurlu bir dünya – her şey yerli yerine oturmuştu. Gerçeği öğrendiğinden beri içinde geri dönmek için dayanılmaz bir özlem duyuyordu. İlahi kıvılcımını özgür bırakıp, Tek Gerçek Tanrı ile yeniden birleşmek için. O'nun olağanüstü mükemmelliğinin bir parçası olmak için.

11:52:55

Çevresini saran militan Hıristiyanların farkında olarak, gümüş şırıngayı dikkatle çıkarttı. Ama Valentinus (o kadar akıllı, o kadar muhteşem, o kadar mükemmel, o kadar bilgili) tüm yabancıları alt etmiş, atlatmış, kandırmış, onları tüm gnostiklerin gece yarısında kendi ölümlerini karşılayacaklarına inandırmıştı. Ve gerçekten de öyle olacaktı.

Tabii, zehirin sihrini göstermesi biraz zaman alacaktı. Onun içindir ki, hepsi onu saat 11:53'de alacaklardı. Saatinin saniye göstergesi 59'dan 00'a geçince Susan neşe içinde tüpün kapağını açtı ve iğneyi şah damarına batırdı. İğne etine batarken önce çok hafif bir sızı ve ardından, kimyasal madde damarlarında dolaşmaya başlayınca, inanılmaz bir kabarma hissi duydu. Hıristiyanlardan biri boş şırıngayı elinden kaptı.

"Sende kalsın," dedi Susan. Serum sihrini göstermeye başlamıştı bile. "Çok geç kaldın."

Panik içindeki adam belindeki telsize sarıldı.

“Almaya başladılar! Durdurun onları! Durdurun onları!”

Susan gülmeye başladı. Her şey o kadar komikti ki. Kendini harika hissediyordu. Güçlü. Sanki istediği her şeyi yapabilecekmiş gibi. Adam birden onun elini tutup, ileriye doğru çekti.

“Gel, hemen şurada bir acil yardım ekibi var! Seni kurtarabilirim!”

“Ben kurtarılmak istemiyorum!” dedi Susan. Yüzü mutluluktan neredeyse parlıyordu. “Anlamıyor musun? Artık *burada* olmak istemiyorum! Bunların hepsini geride bırakmak istiyorum!”

“Sadece benimle gel!”

Susan ona baktı. Valentinus, yabancıların onları durdurmaya çalışacaklarını söylemişti. Aynı zamanda, bunun hakkında ne yapmaları gerektiğini de. İç cebine uzandı ve parmaklarını ahşap bir sapın çevresine doladı. Heyecanlı kalabalığın çılgınlığı içinde, adam hiçbir şey fark etmedi.

Susan ona doğru bir adım atınca, adamın yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi. Onu ikna ettiğini düşünmüş olmalıydı. Büyük olasılıkla, Susan kasap bıçağını karnına sapladığı ana kadar da, bu inancını korudu.

Bıçak kuş tüyü paltosundan geçip etine girerken hafif bir direnmeyle karşılaştı ama sapına kadar derine, daha derine girmeye devam etti. Adam, Susan’ın elinin üzerinden akan ılık, koyu kırmızı kana baktı; şoku dehşete dönüştü ve bedeni adrenalin dolu olan Susan, bunların hepsini zihnine çekti. Tam her şeyin sona ermesinden önce, ne kadar harika bir şey. *Gnosis*’e daha önceden erişmediyse, şimdi kesinlikle erişmişti.

Bıçağı çekip çıkarttı ve adam sanki onu ayakta tutan tek şey Susan’ın bıçağıymış gibi dizlerinin üzerine düştü. Eliyle yarasına bastırdı ama kan yaşamının parmaklarının arasından akıp gitmesini engelleyemeyeceği kadar hızlı akıyordu.

Birden, bir başka Hıristiyan – uzun boylu, sarışın ve domuz gibi burunlu bir kaltak – onlara doğru geldi. Yerdeki adama baktı ve ağzı güçlü bir çığlıkla açıldı. Kadının çığlığı etrafa yayılırken, Susan ruhundan yükselen enerji kabarcığını algıladı. Gözlerini kapattı ve kendini uçuyor gibi hissetti. Bağıran kadının çığlıkları beyninin içinde ilkel bir tempoyla nabız gibi atıyordu.

Ve sonra, onu yeniden hissetti. İçini dolduran güç ve güven dalgasını. Kendini hiç bu kadar harika hissetmemişti. Sanki bulutlarda uçuyordu.

Dünyadaki en güçlü kadındı. Ne isterse yapabilirdi. Dünya onundu.

Belki de o adamı bıçakladığı içindi. Ya da, yaşamına son vermeyi seçtiği için. Ya da, kalbinde Valentinus'un aşkına yer verdiği için. Belki bunların hepsiydi, belki de hiçbiri. Ama hangisi olursa olsun, önemli değildi. Hazırdı. Ölmeye ve ilerlemeye. Yükselmeye.

Tek pişmanlığı, bu insanlık denizinde tek başına olmasıydı. Evet, etrafında başka yandaşlar da vardı; beyninde onların güldüklerini, neşe içinde bağırıştıklarını duyabiliyordu, ama yine de, Valentinus olmadan, yapayalnızdı.

Onu bir daha görmeyeceğinin bilincine varınca, yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. En azından, bu dünyada değil. Ama Valentinus onu öbür tarafta bekliyor olacaktı; sahte Yaratıcı Tanrı'ya yapacakları saldırıyı yönlendirmek için. Ve oraya gitmek için ne yapması gerekiyorsa… Yapacaktı.

Solothurn Pfyffer von Altishofen saatine baktı. Sabah 5:54. Cebindeki zarfı yokladı.

Tüm dünyada yüz sekiz kişi daha aynı talimatları içeren benzer zarflar almışlardı: Planlanan alıcının yakınında olun, zarfı Manhattan saatiyle yeni yıldan beş dakika önce açın ve mesajı iletin.

Sonunda vakit gelmişti.

Karşısında duran, kendi gibi *baltacı* arkadaşı Alois Mäder'e baktı. Solothurn her ne kadar 1.85 boyu ve 90 kilosuyla hiç de ufak tefek biri sayılmasa da, Mäder hem daha uzun boylu, hem de daha yapılıydı. Nöbet yerinde her zaman olduğu gibi, asker hareketsiz, dimdik duruyordu.

Solothurn elini karnının üstüne koydu, alnını kırıştırdı ve başıyla koridorun sonuna işaret etti. Mäder bu pandomime, başını hafifçe eğerek yanıt verdi. Solothurn tuvalete doğru giderken, *baltacı* da konumunu değiştirip Papa XIII. Pius'un kapısının tam önünde durdu.

Solothurn bir pencerenin yanından geçerken dışarıdaki Roma gökyüzüne baktı. Koyu bir laciverttti. 6,500 kilometre batıda, Valentinus dünyaya

konuşmaya hazırlanıyordu. Solothurn, o mesajlardan birini iletmek için seçildiğinden ötürü gurur duyuyordu.

Küçük kabine girdi, kapıyı kapattı ve ağır baltasını duvara yasladı. Titreyen elleriyle zarfı çıkarttı ve yırtarak açtı. İçindeki mektup el yazısıyla ve doğrudan ona hitaben yazılmıştı. Okumak bir dakikadan az zamanını aldı. Bitirince dikkatle katladı ve cebine geri koydu. Valentinus, mesajı ilettikten sonra Solothurn'un öldürülmesi hâlinde, bu notun bulunmasını istediği konusunda son derece açık ve netti.

Saatine baktı. 5:55. Acele etmeliydi. Pius'un odasına girmeden önce Mäder'i öldürmek zorunda kalacaktı ve sadece üç dakikası kalmıştı.

24

31 Aralık 2007

23:55 (Yargı Gecesi'ne 5 dakika kala)

Winter, Valentinus'un elini tuttu. Tüm bedenini bir anda bir duygu, renk ve ses seli sarmaladı. Gözlerini kapattı ve fizikselliğini hiçlikteki senfoninin içinde kaybetti. Artık soğuğu hissetmiyor, haykıran kalabalığı duymuyor, dünyayı görmüyordu. Hepsi gitmişti.

Onların yerine, sadece saf, yoğun bir duygu...

"İnanılmaz, değil mi?" Valentinus'un ipeksi, cinsel-birleşme-sonrası sesi onu geri getirdi. Gözlerini açmadan önce, tek bir titrek nefes aldı. "İnsanlar kimyasalların etkisini duymaya başladılar. Duyguları yükselip, algı pencereleri açıldıkça, bizim *gnosis*'imiz de o kadar güçlü olacak."

Kimyasalların sözü geçince, Winter'in zihninden bir korku parıltısı geçti. Valentinus'un arkasında, geriye saymakta olan dev saati görebiliyordu. Gece yarısına hâlâ beş dakika vardı.

"Asıl gösteri gece yarısında başlayacak," dedi onun şaşkınlığını hisseden Valentinus. "Ama o amaca ulşamak için erken başlamak zorundaydık."

Winter başını salladı ama içinde bir mücadele vardı. Bir şeyler yanlıştı. Bunu istemiyordu. En azından, önceden istememişti, ama şimdi… Kafası o kadar karışıktı ki.

"Yapmam gereken… Buraya… Durdurmaya…"

Kafası iyice karışmıştı. Bu doğru değildi. Bu… *oooooh…*

Duyduğu zevk o kadar baskındı ki, bir an nefes alamadı. Aynı anda patlayan bir milyar orgazm gibi. Bedeninin her santimi, her sinir hücresi zevkten mest olmuştu.

Konuşmaya çalıştı, ama yapamadı. Tek yapabildiği, o duygu selinde akmaktı.

"Bana güvenebilirsin. Söyle bana… Yoksa bunu durdururum."

Valentinus birden onu iterek kendinden uzaklaştırdı. Ondan ayrılmak katıksız bir acıydı. Bir anda, güneşli olağanüstü bir sahilden, Arktik Okyanusu'na gönderilmek gibi. Winter nefes almaya çalıştı. Sanki olanları reddedebilecekmiş gibi, istemsiz olarak başını sallamaya başladı.

Ama dışarıda kalmıştı. *Onun* dışında. Boğuluyordu. Ve üşüyordu. O kadar üşüyordu ki.

Kaybettiği şeyi geri alma çabası içinde, kendini ona doğru attı, ama onun tenine değemeden Valentinus onu kollarından yakaladı. Parmakları birer mengene gibiydiler.

"Söyle bana, seni aptal kız!" diye bağırdı. Sesi keskin ve deliciydi. "Söyle!"

"Sinyal! Baz istasyonlarını devre dışı bıraktık… Yani, bilmiyorum… Sanırım Stevie…" Winter saçmalamaya başlamıştı, ama umurunda değildi. Önemli olan tek şey, o ılık, güvenli neşe ve hiç-bitmeyen mutluluk haline geri dönmekti.

"Üzgünüm, böyle olduğunu… Anlamadım…" Yüzünden aşağı yaşlar boşanırken, sesi hıçkırıklara boğuldu ve dizlerinin üzerine çöktü.

Valentinus onu kaldırdığı gibi sahnedeki dev hoparlörlerden birinin arkasına çekti. Kalabalığın görüş alanından çıkınca suratına sert bir tokat attı. Winter keskin bir acı duydu. Parmaklarının yüzüne değdiği o çok kısa an boyunca, kendini yine adamın içindeki o diğer yerde buldu. Ama bu defa o tatlı ılıklık, derisini kavuran sıcak bir fırın gibiydi.

“Seni aptal kaltak!”

Bir daha vurunca, Winter yere kapaklandı. İçgüdüsel olarak, Elijah’ın ona verdiğini korumaya çalışarak, göğsüne bastırdı.

Valentinus geri çekilip bir tekme savurdu. Winter duyduğu acıyla irkildi; kaburgaları çatlamıştı.

“Seni kahrolası orospu!”

Valentinus’un ikinci tekmesi bu defa alnına geldi. Tekmenin gücüyle yuvarlanıp, sırtüstü düştü. Gözünün üzerinde oluşmaya başlayan şişi ve akan ılık, yapış yapış kanı hissedebiliyordu.

“Özür dilerim!” diye bağırdı. “Kalıcı bir şey değil! Sadece birkaç dakika için! Sonra yeniden açılacaklar!”

Valentinus’un ayağı yüzünden bir santim ileride durdu. “O zaman ben de bu kargaşayı düşündüğümden biraz daha uzatırım. Ve sen de bana yardım edeceksin. Şimdi, kalk ayağa!”

Saçından yakalayınca, Winter aceleyle doğrulup kalktı. Sonra birden, acının da etkisiyle, her şeyi anımsadı. Düşünmeden, gerilip, Valentinus’un çenesine bir yumruk salladı.

Herhangi biri olsaydı, yumruk hedefini bulurdu.

Ama Valentinus herhangi biri değildi.

Onun her duygusunu, daha yüzeyde belirdiği an okuyabilecek biriydi. Winter’in yumruğu yüzüne gelmeden bir an önce, elini yakaladı. Parmakları onun parmakları üzerine kapanınca, Winter yine melodik bir neşeye boğuldu.

Valentinus onu kalabalığın önüne götürdü. Winter, ağzı açık, onlara baktı. Zihninin içinde muhteşem bir uyum içinde şakıyorlardı. Her nota, her akor, her ton; hepsi de olanaksız bir şekilde yankılanan ve rahatlatıcı. Kaslarının gevşediğini, vücudundaki gerginliğin akıp gittiğini hissetti.

Kaburgalarındaki ve alnındaki keskin acı kalabalığın coşkusuyla kayboldu. Heyecan tiz bir soprano, beklenti kalın, melodik bir bariton,

çoşku ise kıvrak bir fügdü. Winter, her sinir ucu birden zevk içinde canlanmış bir şekilde, nefesini tuttu.

“Sustur şu Barbi bebeği.”

Winter düşünmeden kıza psişik bir darbe gönderdi; şarkıcının zihnini tutup sıktı. Birden şarkı söylemeyi bırakan sarışın kız onlara doğru döndü.

Nefes almaya çalışarak, göğsünü tuttu. Winter kızın muhteşem acısının doruğa çıkıp, gürültülü *fortissimo* bir dehşet hâlinde patladığını gördü. Sonra, kız yere yığıldı. Winter kızın zihninden çıktı ve Valentinus’un psişik rahminin ılık bağrına döndü.

“Şimdi, benim hissettiklerimi yay.”

Valentinus, onun elini tutmaya devam ederek telsiz mikrofonlardan birini açtı ve sahnenin ortasına yürüdü.

“Benim adım Valentinus. Sizleri özgür bırakmak için buradayım.”

Winter yumuşak, uyumlu bir *legato* ile karışık hafif, umutlu bir huzur ve bağışlama melodisi duydu. İçinden akıp geçmesine izin verdi. Yanıt neredeyse anında geldi: Uyumsuz akorlar ve bangırdayan notaların sonsuz tayfı gerilerken, psişik müzik kalabalıktaki gnostiklerden ona geri yankılandı.

“Ama sadece isteyenlere yardım edebilirim,” dedi Valentinus özür diler gibi. “Onun için, size soruyorum. Yardımımı istiyor musunuz?”

Valentinus, azgın bir heyecanlı bekleyiş nakaratı yaydı. Winter onun duygularını sıkı, güçlü bir demet şekline sokup, yeniden içinden akıp geçmelerine izin verdi. Ve yine, 50,000 gnostiğin şarkısına yanıt verişini hisseti/izledi/duydu.

Ama şimdi yanıt verenler sadece Valentinus’un yandaşları değildi. *Allegretto* tını diğerlerine de yayıldı; zayıf iradeliler, sarhoşlar, zilzurna olanlar ve ümitsizler. Hepsi onu duyabiliyordu. Gnostiklerin, zihinlerini yırtacak kadar güçlü psişik feryatları. Hepsi birden ağızlarını açıp, eş güdümlü bir çığlık koparttılar.

Winter’in o güne kadar almış olduğu en büyük alkış, şu anda yaşadıklarının yanında soluk kalırdı. Sanki Valentinus’un sürüsündeki her zihin, kendi zihninde yırtınıyordu. Normal bir halde olsalardı, onların duygularını emebilirdi. Ama bu kokainle uçmuş ve LSD ile değişmiş durumda, her şey abartılıydı.

Ama yine de, bunların hepsinin üstünde, daha fazla vardı. Yandaşlarının dışındaki zihinler. Polisler hastalıklı, yavaş tempolu *adagio* bir korku ve tekrarlayan *ostinato* bir kararlılık ile çalkanıyorlardı. Evanjelistler polislerin korkusunu paylaşıyorlar ama kendilerine özgü güçlü *forte* bir güvenle uğulduyorlardı. Sarhoş particiler psikotik bir girdaptılar; duyguları her yöne dağılmıştı – şaşkın, heyecanlı, ürkmüş, mutlu, üzgün, öfkeli – tamamiyle zıvanadan çıkmış milyon kişilik bir orkestra gibi.

Winter sahneye erişmeye çalışan polisleri gördü ama diğer polisler – ondan yayılan heyecanlı bir *allegro*'ya ayak uydurmuş olanlar– bu girişimi engelledi.

"Yandaşlarım ne yapmak istediğimi biliyorlar," dedi Valentinus.

Baş döndürücü bir güven hissi gönderdi.

"Yakında, hepimiz için neyi gerçekleştirmeye çalıştığımı anlayacaksınız."

Valentinus durdu ve kalabalığa baktı. Derin bir nefes aldı ve kalabalığın şarkısı doruk noktasına ulaştı. Sanki, onları içine çekerken, her bir zihnin içine teker teker bakıyor gibiydi.

"Ama büyük başarılar büyük özveri ister." Winter aracılığıyla gönderdiği yavaş, güçlü kararlılık, kalabalığın arasında bir kan gölü gibi yayıldı. "Yandaşlarımın *gnosis*'e erişme zamanları geldi."

Kalabalığın abartılı heyecan düzeyine rağmen, herkes Valentinus'un bir sonraki sözlerini beklerken sokaklara bir sessizlik hâkim oldu. Winter onda endişeli bir beklenti sezdi.

"Yanınızdaki kişiye doğru dönün…"

Gerginlik artık iyice artmıştı. Valentinus'un güçlü öz güveni Winter'den geçip, köpüren bir *vivace* cinsel arzuyla karışık ağır bir tempoyla meydandakilerin zihinlerine akıyordu. Soğuğa rağmen, Winter ter içinde kalmıştı.

"…Gözlerinin içine bakın. Sonra…"

Heyecanlanmış ve uyarılmış olan Winter her tarafının karıncalandığını hissetti. Valentinus son sözlerini söylerken, kalabalık da heyecanın doruğuna ulaşmıştı.

25

31 Aralık 2007

23:56 (Yargı Gecesi'ne 4 dakika kala)

Elijah, çevrelerindeki yoğun kalabalıktan habersiz, kuzenine baktı. "Nasıl…?"

"Başının dertte olduğuna dair içime kötü bir his doğdu. Sanırım şu senin kolye her şeye rağmen aile bağlarına engel olamıyor gibi. İyi misin?"

"E-e-evet." Önceden de olduğu gibi, Stevie bir şekilde Elijah'ın korkusunu bastırabiliyordu. Hâlâ kuzeninin elini tutan parmaklarına baktı. Stevie'nin serin, sakin eli. "Teşekkürler."

"Eh, evet, her neyse."

Bakışlarını sahneye çeviren Elijah onları gördü. Winter, Valentinus'un her iki elini de tutmuş, gözlerinin içine bakıyordu. Zihninden, korkuyla karışık bir kıskançlık geçti. Duygularının içeriğini sezen kuzeninin tedirginliğini farketti.

"Onu oradan almalıyız!" diye bağırdı sahneyi işaret ederek.

"Bana bırak."

Grimes öne doğru atılıp, kalabalığın arasından kendine sertçe yol açmaya başladı. Elini sıkı sıkıya tutan Elijah da peşinden gidiyordu. Elijah birden inanılmaz bir psişik baskı hissetti. Valentinus kalabalığa konuşurken, Winter'den de duygu dalgaları yayılıyordu.

Her biri bir öncekinden daha güçlü bu dalgalar, kolyesine rağmen, Elijah'ın görüş alanından renkli cam parçaları gibi yuvarlandılar. Zihninin sıkıldığını, ruhunun büküldüğünü hissetti. Ve sonra, duygu ve renk dalgalarının ve sakinleşen kalabalığın arasından, Valentinus'un son buyruğunu duydu.

"Öldürün onları! Kendinizi özgür kılmak için, öldürün onları!"

Bir an, kimse kımıldamadı. Sonra kalabalık, vahşi bir köpek sürüsü gibi birbirine saldırırken, kaos baş gösterdi.

Bir çift kel kafalı adam birden birbirlerinin boğazına sarıldılar. Bea Arthur'u andıran bir kadın, elindeki bira şişesini William Shatner'ımsı

kocasının yüzüne geçirdi. Jack Klugman'a dublörlük yapabilecek birkaç polis memuru birbirlerine saldırıp, ellerindeki coplarla birbirlerine vurmaya başladılar.

O sırada bir kol Elijah'ın boynuna dolandı; böbreğine inen bir yumrukla nefesi kesildi. Stevie'nin elini tutmaya devam eden Elijah tırnaklarını kola geçirdi ama ondan kurtulmayı başaramadı. Düşünmeden, saldırganın yüzünü tuttu ve bir dehşet duvarı yaydı.

Kol derhâl gevşedi; Elijah adamı, yaşlanmış bir Gary Busey ile ergenlik çağındaki bir Tara Reid arasındaki ölüm-kalım mücadelesinin ortasına itti. Birden, iri yapılı bir adam devasa yumruğunu Elijah'ın yüzüne doğru savurdu.

Ama yumruk yüzüne değmeden bir saniye önce, adam acı içinde yere yığıldı.

Elindeki şok tabancasını hâlâ onun ensesine bastıran Stevie, adamın başında duruyordu.

"SpyGurl'un," dedi. "130,000 voltluk bir oyuncak." Gülerek ona tabancayı gösterdi. "Şimdi, kıçını toparla ve o kahrolası kolyeyi de boynundan çıkart!"

"Yapamam!"

"Evet, *yaparsın*. Yeniden toplumun bir parçası olmak istiyor musun, yoksa Howard Hughes'u mu oynayacaksın? Karar ver!"

"O kadar basit değil!"

"Bunu senin o kuş beyninin anlayabileceği bir şekle sokayım – sen Luke'sin, ben de Han ve biraz önce de kıçını Vader'den[9] kurtardım. Şimdi, Tanrı aşkına, yap şu lanet olası atışını!"

9 Yıldız Savaşları filmlerindeki karakterler (ç.n.)

Bir kereliğine de olsa, Stevie haklıydı.

Cesaretini kaybedip fikrini değiştirmekten korkan Elijah kolyesini hızla çekip koparttı. Parmağı zincirle olan temasını kaybettiği anda, bir renk patlaması gözlerini kör etti. Her pigment sanki psişik bir iğneydi. Bu yoğunluğun altında ezilen Elijah, sanki kafatasını sıkmak bir şekilde bu görüntüleri silecekmiş gibi, elleriyle başını tuttu. Ama imgeler gelmeye devam ediyordu. Belli belirsiz, yanında duran Stevie'nin bir saldırganı daha şok tabancasıyla etkisiz hâle getirdiğini farketti.

Odaklan.

Tüm renkler, olanaksız renkler, adlarını bile bilmediği renkler, var olmaları bile mümkün olmayan renkler, zihnindeki kapıdan birer birer girdiler.

Kapat şu kapıyı!

Elijah hayalinde, bir kapının içinden geçen tüm o kör edici renklere karşı kapandığını canlandırdı. Tüm o zihinlere karşı koymak onu çok yoruyordu ama devam etti. İterek. Zorlayarak. Çevresindeki çığlıkları, Stevie'nin yanında boğuştuğunu duydu, fiziki bedeninin bir o yana bir bu yana savrulduğu hissetti ve kendini zihni dışındaki dünyaya aldırmamaya zorladı.

İT!!!

Çağlayan renklerin sesi daha da arttı; benliğini sarsalarken çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Ve sonra birden, dünya yumuşadı. Her şey hâlâ oradaydı, zihninin gözü önünde uğuldamaya devam ediyorlardı; ama bir an önce çığ gibi gelen duyusal girdisine göre, görüntü seviyesi dayanılabilecek gibiydi.

Elijah'ın çenesi gevşedi ve çevresindeki bu yeni dünyaya hayranlık içinde baktı. Kendini sanki koyu renk camdan bir kalkanla çevrelenmiş gibi hissediyordu. Renkleri hâlâ görebiliyordu – altın sarısı amberler, asil macentalar, parıldayan camgöbekleri – ama kör edici olmak yerine, artık berrak ve yumuşaktılar.

Üstelik artık tüm zihinleri ayırt edebiliyordu. Kalabalık artık şekilsiz, kör edici bir ışık bulutu değildi. Şimdi, herbiri kendine özgü ve kendi ritmiyle değişen bir rengi olan, milyonlarca yıldızla bezenmiş bir gökyüzünü andırıyordu.

Tam o sırada, iki evanjelisti dövmeyi yeni bitiren dört polis memuru dikkatlerini Elijah'a çevirdiler. Dördü birden aynı anda, copları havada, saldırıya geçtiler. Stevie şok tabancasını hazırlamaya çalıştı ama uçları arasındaki mavi kıvılcım kısa bir süre vızladıktan sonra söndü.

"Kahretsin! Pili bitti!"

Elijah, hiç düşünmeden, Stevie'yi kenara itti. Polislerin zihinlerine girerken, zamanın akışı yavaşladı. Adamların bilinçli düşünceleri isli bir siyah öfke ile gölgelenmişti. Yaklaştıklarında, onlara berrak, kristalimsi bir mutluluk gönderdi.

Adamların dördü de durup, su altında gibi yavaş hareketlerle coplarını yere bıraktılar. Yüzleri birer kayıtsızlık maskesiydi. Elijah duraksamadan

Stevie’nin koluna yapıştı ve polisler çığlıklar atan bir grup üniversiteli gencin saldırısına uğramadan yarım saniye önce, onu çekerek ileri doğru itti.

Sahne merdivenlerini hızla çıktılar.

Zihinleri binlerce patlayan güneş gibi parlayan kalabalık, birbirine saldırıyordu.

Korku. Öfke. Saldırganlık. Başarı. Nefret. Kaybediş. Neşe. Beklenti. Acı. Zevk.

Bunların hepsini hisseden Valentinus titrek bir soluk aldı. Meydandaki insanlık kaosu, abartılmış bir gerçeklik hissiyle birbirine girerken, o da geçen her saniye ile birlikte *gnosis*’e biraz daha yaklaşıyordu. İnanılmaz bir vahşetle, insanlığın tüm duyguları içinde kabardı ve ilahî kıvılcımını hepsinin içinde hissetti.

Gnosis’e neredeyse erişmek üzereydi. Her şeyi özümseyerek, zihniyle çevresini süzdü. Özellikle de, dünyanın her tarafına yerleştirdiği 109 askerine odaklanarak hiçliğe yaydığı o kana susamış şiddetin tadını çıkartıyordu. Hepsinin, aynı anda silahlarını kaldırdıklarını ve...

Sahnede birden ışık saçan bir adam belirdi. Birkaç polis onu engellemeye çalıştı ama adam müthiş bir psişik darbeyle hepsini zırıldayan bebeklere indirgedi. Valentinus’un kalp atışları hızlandı. Neydi bu? Planlarını bozmak için sahte Yaratıcı Tanrı’nın gönderdiği bir Archon daha mı?

Sonra, bir kavrayış benliğini sardı ve onunla birlikte bir ad: Elijah.

Elijah ile yanındaki sıska adam arasındaki koruyucu bağı gördü. Fazla düşünmeden, yeni gücünü Elijah’ın arkadaşına yöneltti; bilinci çöken adam yere yığıldı.

Valentinus, Elijah’ın zihnini aralamaya çalışınca, içinden parıldayan bir ihtişam sızan kaba bir psişik kalkana çarptı. O zaman farketti; Elijah kendini tutuyordu. Archon bir metre ilerisinde durdu ama Valentinus’a bakmıyordu.

Winter’e bakıyordu. Onu kurtarmaya gelmişti.

Archon’un içinde bir saldırganlık dalgası kabardı ve yumruklarını sallayarak ileri atıldı. Valentinus’un başı aldığı darbeyle geri savruldu, ağzı sıcak, tuzlu kanla doldu.

Ama duyduğu acı, Archon’un yumruğu çenesine değdiği an gördüğü kör edici parlaklık kadar şaşırtıcı değildi. Elijah’ın kalkanının altında, o ana kadar hissettiklerine hiç benzemeyen, inanılmaz bir güç vardı.

Valentinus ileri atıldı, Elijah’ın başını iki yandan kavradı ve zihnini araladı.

Elijah’ın hislerini içine çekmek ağzını bir yangın hortumuna dayamaktan farksızdı. Renkler beynini bir süpernova gibi ateşledi. Ve bu Elijah’ın hissettiklerinin sadece bir yansıması, bir yankılanmasıydı. Duygular akmaya devam ettikçe, Valentinus da daha derinlere çekildi.

Elijah’dan beyin uyuşturan, dayanılmaz bir acı çığlığı koptu. Valentinus o zaman anladı; bu duygu seli Archon’nun akıl sağlığını bir soğan gibi tabaka tabaka soyup, onu öldürmekteydi.

Elijah’ı daha sıkı kavradı. Acı, nefret ve şiddet dalgasınının üzerine çıkıp, katillerini yönlendirdi.

Solothurn nöbet yerine giderken bile, çelik kapının ardındaki adam bir yana, arkadaşını bile gerçekten öldürebileceğinden pek emin değildi. Valentinus’un inançları için kendini öldürmeye çoktan razıydı. Ama Pius’u öldürmek…

Bütün dünya onu bir cani olarak tanıyacaktı. Ve bunun, ikisi birlikte toplam yarım asırdan uzun bir süredir Swiss Guard’da hizmet vermiş olan babası ve dedesi için, neden olacağı utanç ezici olacaktı. Böyle bir şeyi gerçekten de yapabilir miydi?

Valentinus’u tanıdığından beri Solothurn’un sadakati ilk defa bocaladı. Ya Valentinus yanılıyorsa? Öyle olmasa bile, bunun yolu gerçekten de bu mu olmalı? Valentinus’un ondan yapmasını istediğini düşünmek için biraz daha zaman yaratmak amacıyla, yürüyüşünü yavaşlattı. Ama zamanı kalmamıştı. Pius iki dakika içinde öldürülmeliydi.

Kendi...

Benliğini birden öldürücü bir öfke duygusu sardı. Derin bir soluk aldı ve kasları gerildi. Bir anda, tüm kararsızlığı yok oldu. Sağ eli tabancasının kabzasına gitti. Sonra mor, parlayan öfkesi derinleşti ve tabancayı bıraktı; yeteri kadar şiddet içermiyordu.

Mäder'e doğru yürürken, ağır baltasının sapını sıkıca kavradı. Arkadaşının bir metre yakınına gelene kadar bekledi. Sonra baltayı hızla kaldırıp Mäder'in omzuna indirdi.

Baltanın ağzı omzuna gömülünce, adamın yüzü duyduğu acıyla kasıldı. İçgüdüleriyle hareket ederek kendi baltasını kaldırmaya çalıştı ama Solothurn çok hızlıydı. Sert bir tekmeyle baltayı onun elinden düşürdü. Sonra kendi baltasını Mäder'in omuzundan çekip çıkarttı.

Beyninde duyduğu öfkeyle, baltanın ucundaki keskin dikeni Mäder'in boğazına sapladı. On beş santimlik diken sonuna kadar adamın boğazına girdi. Solothurn baltayı çevirdi ve geri çekti. Mäder'in boynundaki delikten bir anda kan fışkırdı ve iri yapılı adam yere yığıldı.

Solothurn Pfyffer von Altishofen yerde kıvranan arkadaşının üzerinden atladı ve kapıyı tekmeleyerek açtı.

Papa XIII. Pius'un ölme vakti gelmişti.

26

31 Aralık 2007

23:58 (Yargı Gecesi'ne 2 dakika kala)

Manhattan sokaklarındaki 533 baz istasyonuna 2.7 saniye içinde toplam 40,072,451 çağrı geldi. Bundan 0.3 saniye sonra, ilk baz istasyonu aşırı

yükten dolayı kendini kapattı. Diğerleri de hızla onu takip etti.

On saniye geçti.

Sonra birer birer, yeniden açılmaya başladılar.

Winter duyduğu zihinsel ızdırabı bastırarak, doğruldu. Neler olduğunu anımsamaya çalıştı. Valentinus'la yüzleşmek üzere koşarken…

Ona tecavüz etmişti. Zihnini, kurmalı bir oyuncak gibi bükmüş, ve onu…

Aman Tanrım.

Kalabalığa baktı, aşağıdan gelen dehşet verici sesler onu şaşkına döndürdü.

Birbirlerini öldürüyorlar. Benim yüzümden.

Ağzından bir çığlık çıktı, ama çevresindeki karmaşanın arasında sesi duyulmadı. Titreyen bacaklarının üzerine kalktı ve ne yaptığını anımsamaya çalıştı. İnsanları bu kadar delirtmek için Valentinus'un onun vasıtasıyla yaydığı o duygu neydi? Ne...?

Düşüncesinin ortasında durdu ve yanındaki inanılmaz müziğe doğru döndü. Yaşamış olan tüm müzisyenlerin tutkusuyla yüklü melodi ne kadar güzel olsa da, kalbini asıl durduran melodinin kaynağı olan fiziki görüntüydü:

Ölesiye boğuşan iki adam.

Yuvalarının içinde dönmüş olan gözlerinin sadece akı görünen Elijah üstteydi. Sanki boşluğa bakıyor gibiydi. Valentinus'un elleri Elijah'ın başını iki yanından kavramıştı. Winter zihinlerine uzandı, ama sanki elektriğe çarpılmış gibi geri çekildi. Sesler ve renkler o kadar yoğundu ki, bağlantıyı kesmezse Elijah'ın öleceğini anlamıştı.

Hızla yanlarına gitti, ayağını geriye çekti ve tüm gücüyle bir tekme attı. Tekme başına gelen Valentinus'un zihni acı içinde haykırdı.

Yan tarafına devrildi ve Elijah yere yığıldı. Winter onu sırtüstü çevirdi.

"Elijah! Uya..."

Valentinus'un yumruğu yüzünün yanında patladı. Geriye doğru sendeledi ama Valentinus onu omuzlarından yakalayıp düşmesine engel oldu. Bir yumruk daha attı, bu sefer midesine. Winter duyduğu acıya tepki

göstermeye bile fırsat bulamadan, Valentinus onu boynundan tutup gözlerine bakmaya zorladı.

"Onu kullanamazsam… *Seni* kullanırım."

Winter'in zihninde bir şeyler koptu, sanki çok eski bir kapı menteşelerinden kopartılmıştı. Ve sonra renkle dolu bir müzik içine aktı. Duygular içinden bir kasırga gibi geçerken, tüm bedeni ürperdi.

Dipsiz hüzün: Tanıdığı herkesi kaybetmenin üzüntüsü.

Yoğun zevk: Bedeninin her kasında hissettiği bir orgazm.

Zihin uyuşturucu acı: Tenine sürtünen milyonlarca paslı çivi.

Azgın öfke: Tek bir ana sıkıştırılmış, insanlığın bildiği tüm adaletsizlikler.

Saf heyecan: Göğsünde atan her milisaniye.

Düşünebileceği her duygu Winter'in içine doldu. Bedeni hepsine birden aynı anda tepki verdi; zihni o kadar aşırı bir şekilde yüklendi ki, nefes almakta zorlandı. Ve sonra Valentinus'un kendisi zihnine girdi. İlk başta, Valentinus'un bilinci o renk ve ses cümbüşü içinde kayboldu, ama binlerce ses arasında benliğini korumaya çalışan Winter, tüm sesleri bastırıyordu.

Ve bir an için – kristalimsi bir saniye – Winter için her şey berraklaştı. Tüm gücünü kullanarak bu duygu çılgınlığından uzaklaştı ve zihninin yüzeyine tırmandı. Çevresindeki her şey hiper-gerçekti; kalabalığın çığlıkları, üzerlerinde parlayan ışıklar, dondurucu gece rüzgârı, boğazındaki el.

Valentinus'un gözleri ona bakıyordu ama arkalarında bir bilinç yoktu – adam fiziki dünyanın ötesine geçmişti. Beyni damarlarını endorfinlerle doldururken bedenini bu felç durumundan kurtarmaya çalışan Winter için, geçen her saniye bir sonsuzluk gibiydi.

Ama zihnindeki haykıran duygular onu sonsuzluğun girdabına çekmeye devam ettiler. O zaman anladı.

Bundan kurtulamayacaktı.

Dünya sesle doluydu. Ama bu hep böyle olmuştu ve Elijah sessizliği anımsayamıyordu. Hepsinin içinden, daha da yüksek bir ses belirdi ve

gökyüzü ikiye bölündü. Açılan yarıktan, her şeyi bastıran yakıcı bir acı belirdi.

Ama ses ne kadar yüksek, ne kadar ızdırap dolu olsa da, acı ölüyordu. Özgür kalmak istiyor, ama kalamıyordu. Ve bu başarısızlığının içinde umutsuzca yardım istiyor, ama yanıt alamıyordu. Çünkü yardım edebilecek kimse yoktu. Biri hariç…

Kendisi.

Elijah parmaklarını bu ses evrenine daldırdı, parçalayarak açtı ve içeri uzandı...

Birden her şeyi anımsayan ve algılayan Winter gözlerini açtı. Düşünmek için vakit kaybetmeden, Valentinus'u omuzlarından yakaladı ve iterek dengesini bozdu.

Bilinci henüz tam olarak geri gelmemiş olan Valentinus sendeleyerek geriye doğru iki adım attı. Düşmemek için kollarını çılgınca sallıyordu. Sonra, Winter'in göğsüne attığı yumrukla, sahneden aşağı yuvarlandı.

Valentinus aşağıdaki azgın insan çukurunda gözden kaybolurken, Winter inanılmaz bir yenilgi çığlığının ardından delirtici bir acı duydu/hissetti/gördü.

27

31 Aralık 2007

23:59 (2008 Yılbaşı'na 1 dakika kala)

Dondurucu gece havası onu sarmalarken, fiziksel varlığının yanında duygular da kaynaşıyordu. Valentinus’un bilinci tam olarak, kıvranan vücutların üzerine düşüp, başını birinin omuzuna çarpınca geri geldi. İçgüdüsel olarak yan tarafına dönüp düşüşünü yavaşlatmak için kollarını açtı ve iri yapılı bir adamı da üzerine çekti.

Soğuk, katı zemine çarptı; çarpma sırasında kalçası kırıldı. Acı ve öfke içinde bir çığlık attı. Çevresindekiler kol ve bacaklarına takılıp el parmakları ile el ve ayak bileklerini kırınca, kendine hâkim olamayıp parıldayan bir öfke yaydı. Öfkesine tepki gösteren bir inşaat işçisi ağır çizmesini kaldırıp göğsüne indirdi.

Göğüs kemiğinin çatladığını hisseden Valentinus acı içinde soluğunu bıraktı. Bilincini kaybetmeden önce gördüğü son şey, bu defa yüzüne doğru gelmekte olan çizmeydi. Kendini korumak için kollarını kaldırmaya çalıştı ama biri kırılmış, diğeri ise gövdesinin altında sıkışmıştı. Olayların nasıl bu kadar ters gitmiş olabileceğini anlamaya çalışarak, son bir çığlık attı.

Yüzüne inen çizme burnunu kırdı. Kırılan kemik parçaları beynine saplanırken, kapalı göz kapaklarının ardında bir renk patlaması gördü. Laszlo’nun nefretlik hapishanesinden kurtulduğundan bu yana ilk defa, zihninde sadece tek bir renk vardı.

Siyah.

Valentinus’un ızdırap dolu çığlığı bilincini delip geçerken, Winter yüzünü buruşturdu.

“Winter! Buraya!”

Sese doğru dönünce sahnenin zemininde yatan birinin üzerine eğilmiş Stevie’yi gördü. Koşarak yanına gitti ve dizlerinin üzerine çöktü. Elijah’ın ona vermiş olduğu şeyi yanına koyarak ellerini onun soğuk, yumuşak yüzünde gezdirdi ve… Hiçbir şey hissetmedi.

“Hayır, hayır, hayır, hayır,” diye mırıldandı olduğu yerde sallanarak. Annesine olanlar yineleniyordu. Bunu düşünmemeye çalışarak, Elijah’ın başını geriye itti ve dudaklarını dudaklarına yapıştırıp soluğunu hızlıca

onun ağzına verdi. İki büyük nefesten sonra, doğruldu ve kalp masajına başladı.

Bir, iki, üç.

Yeniden ağzına üfledi. Dudakları onunkilere değerken, son dakikanın olayları zihninde canlandı ve Elijah'ın bunu neden yaptığını, Valentinus'un karşısına neden böyle yalın ve korunmasız olarak çıktığını anladı...

Nefes al, nefes al. Bir, iki, üç.

... ve şimdi dönüp onları o ana götüren duygulara baktığında, sadece onun muazzam korkusunu değil, aynı zamanda onu güden aşkı da hissetti...

Nefes al, nefes al. Bir, iki, üç.

... yanaklarından yaşlar akarak, onun ölmemiş olmasını diledi. Hayır, Elijah değil, o değil, bu kadar şeyden sonra...

Nefes al, nefes al. Bir, iki, üç.

... ölmemişti, ölmüş olamazdı. Bir nefes alabilseydi...

Birden Elijah'ın içinde, derinlerde bir yerde, bir kıvılcım hissetti. Ve sonra… Elijah öksürdü. Kalbi yeniden atmaya başlarken, Winter nefesini tuttu.

Göz kapakları titreyerek açılınca, Winter onu hissetti – ılık ve ezgi dolu. O muhteşem, insanın içini acıtacak kadar güzel müziğin içinde saf ve kesiksiz bir beyaz vardı. O kadar yoğun bir şekilde parlıyordu ki, Winter sonsuza kadar onu dinlemek istedi.

Elijah sendeleyerek ayağa kalkarken, Grimes da cep telefonunu açtı. Winter eğilip yanında getirdiği şeyi yerden aldı. Gerekli gücü sağlayabilmek için fazla hafifti. Ama ellerindeki de buydu.

"Baz istasyonları açılmışlar!" dedi Grimes çevrelerindeki gürültüyü bastırmak için bağırarak. "Şimdi yap!"

Elli bin zihin Elijah'ın zihninde patlarken, zamanın akışı yavaşladı.

Elijah, birbirleriyle çelişen sayısız rengi engellemek için gözlerini kapattı. Ama göz kapakları görüşünü kapatınca, şaşkınlık verici bir şey oldu; görüşü geri geldi. Ama Elijah'ın beynine ulaşan görüntü ne gözünün

ağ tabakasından kaynaklanıyor, ne de optik siniri vasıtasıyla taşınıyordu. 100.000 bakan göz tarafından oksipital korteksine doğrudan aktarılıyordu.

Bir an, birbirleriyle çelişen görüntüler onun dikkati için çekiştiler, ama sonra, tek bir ışık kaleydoskopu halinde kaynaştılar. Elijah tüm bu görüntülerin ardındaki düşünceleri sezemeseydi, anlaşılmaz olurlardı. Ama o, Valentinus'un 50.000 yandaşının hepsi de parlak mor bir öfkeyle boyanmış zihinlerini, televizyon kanalları arasında dolaşmanın kolaylığıyla özümsedi.

Times Meydanı'ndaki devasa neon tabelanın sürekli değişen renkli ışıklarının altında domuz burunlu sarışına bir kasap bıçağı saplayan Susan Collins.

Tokyo'da, Kardinal Peter Shojiro Hirayama'yı izlerken cebindeki silahı çeken Masahiko Ito.

Madrid'de, Almudena Katedrali'nin gölgesinde, ellerini Kardinal Antonio de la Peña Pérez'in boğazına saran Jose Ignacio Climent.

Kumasi'de, günah çıkartma hücresinden çıkan Kardinal Lucas Afrifah-Agyekum'a bıçağını saplayan Kofi Osei.

Papa XIII. Pius'un Vatikan'daki yatak odasına, elinde bir baltayla dalan Solothurn Pfyffer von Altishofen.

Elijah, zihninde dolaşan düşüncelerin oluşturdukları desen vasıtasıyla, birden Valentinus'un nihai amacının ne olduğunu anladı; Papa ve 108 Katolik kardinali aynı anda öldürerek, Katolik Kilisesi'ni ortadan kaldırmak.

Birkaç saniye içinde dünyadaki en etkili insanlardan 109 tanesi ölmüş olacaktı.

Eğer ki...

1 Ocak 2008

00:00 (Yargı Gecesi)

Gözleri hâlâ kapalı, ama ona bakan binlerce insanın görüşlerinin kılavuzluğundaydı. Elijah elini yavaşça Winter'in ensesine koydu. Winter'in elleri gerekli konumu almışlardı bile. Eli Winter'in tenine değdiği an gücü onunkiyle bütünleşen Elijah'ın beynindeki düşünceler / görüntüler / sesler yoğunlaştı.

Dünyanın her tarafındaki olayları Winter'in zihnine gönderdi; ardından basit bir komut verdi:

Şimdi.

Solothurn odasına dalınca Pius yatağında doğruldu.

Asker tam baltasını kaldırmıştı ki, öfkesi birden söndü. Gözlerinin önündeki canlı mor yok oldu ve dünya siyah-beyaza dönüştü. Papa'nın dehşet içindeki gözlerine, sonra da elindeki, ucundan kan damlayan baltaya baktı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Valentinus'un planındaki en kritik parçaydı. Tüm dünyada Solothurn gibi insanlar şu anda Katolik Kilisesi'nin önde gelen kardinallerini öldürmekteydiler. Birkaç saniye içinde çok başlı canavar ortadan kalkmış olacaktı. Ama eğer Solothurn görevinde başarısız olursa, bunların hepsi boşa gidecekti.

Geçirdiği şoku atlatan Papa ellerini ona doğru uzattı.

"Evlat, lütfen. Silahını indir."

"Hayır," dedi Solothurn başını sallayarak. "Bunların hepsinin kaynağı sensin. Seni öldürmeliyim."

İsa'nın Elçisi gözlerini Solothurn'unkilerden ayırmadan bir haç çıkarttı ve İngilizce olarak fısıldamaya başladı.

"Göklerin ve yerin Yaratıcısı olan Tanrı'ya inanıyorum."

Sahte Yaratıcı Tanrı'nın adı geçince Solothurn yeniden gayrete geldiğini hissetti.

"Vaazlarınızda söylediklerinizin hepsi yalan."

"Kutsal Ruh tarafından yaratılıp, Bakire Meryem'den doğan, O'nun tek Oğlu ve Rabbımız İsa'ya inanıyorum..."

Solothurn baltasını başının üzerine kaldırdı.

"Kutsal Ruha inanıyorum; kutsal Katolik Kilisesi'ne..."

Bir damla kan baltanın ucundan Solothurn'un başına damladı ve yanağından aşağı süzüldü.

"... azizlerin ruhsal birliğine; günahların bağışlanacağına; bedenin yeniden hayat bulacağına..."

Kutsal adamın sözlerini bastırmaya çalışan Solothurn bağırarak Papa'nın yatağına doğru koştu.

"... ve sonsuz yaşama inanıyorum. Amin."

Dişlerini sıkan Solothurn baltayı Pius'un başına doğru savurdu.

Elijah'ın zihni onunkinin içine girip, yüzlerce ölüm saçan düşünceyi ona yönlendiririrken, Winter nefesini tuttu.

Düşüncelerdeki nefret ve vahşet tiz bir inlemeyle bağırıyordu. Winter'in zihni öfkeyle dolarken, bedeni de acıya boğuldu. Dehşet içinde, Elijah'ın duyguları süzdüğünü ve onun uçuruma bakabilmesini sağlamak için çirkinliklerinin yükünü kendi üzerine aldığını farketti.

Duyduğu dehşeti bir kenara itip, Elijah'ın ona vermiş olduğu şeyi sıkıca kavradı. Sonra, arşeyi kemanın tellerinin üzerine koydu ve çalmaya başladı.

İlk nota duyulurken, önündeki 109 öldürücü zihnin içine daldı.

Elijah, bilinci Winter'inkiyle iç içe geçerken, zihin gözünü açar.

Bir sonraki nanosaniyede, tüm yaşamı boyunca gördüklerinden fazlasını görür. Bir nabız gibi atan elektromanyetik alanlar şeklindeki milyonlarca

bilinç, düşünülebilecek her renkte parlamaktadır önünde. Her alan, ateşlenen bir katrilyon nöronla birlikte şekil değiştirmekte ve bu mikroskopik havai fişek gösterisinin oluşmasına katkıda bulunmaktadır.

Ve Elijah, o en inatçı deneyci, kendi görmediği bir şeye asla inanmayan o adam, hiç beklemediği bir şey görür: Her bilinç arasındaki belli belirsiz bağlantıyı.

“O ch’i*,” der Winter zihninde, fısıldayarak. Ama bu düşünce, milyonlarca zihnin biyoelektriksel etkinliğiyle beslenen elektromanyetik alanlar arasındaki bağların güçlendiğini gördüğü zaman duyduğu şokun etkisiyle, arada kaybolur. Alanın hazırlık gerilimi artarak patlar ve bir katrilyon nöronun daha ateşlenmesini tetikler.*

Geri besleme döngüsü güçlendikçe Alan, Times Meydanı’nın ötesine geçip semaya uzanır, atmosferdeki sonsuz elektromanyetik radyasyon tayfıyla – televizyon yayınları, radyo sinyalleri, cep telefonu yayınları, GPS sinyalleri – bütünleşir.

Elijah’ın zihni daha da açılır ve trilyonlarca yaratığın gördükleri / duydukları / tattıkları / kokladıkları / hissettikleri / düşündükleri içine dolarken, her dalga boyunu özümser.

Uçan bir güvercinin gözünden, Empire State binasının görünümü.

Bir akvaryumdaki balığın duyduğu su sesi.

İki sokak ötede gezinen bir kedinin kokladığı çöp.

42. Sokakta, kaldırım taşlarının arasından çıkan bir çim yaprağının tattığı hava.

Yedi metre aşağıda, kanalizasyonda yüzen bir amipin hissettiği su molekülleri.

Dünyayı çevreleyen elektromanyetik alanın her şeye egemen bilgeliği aracılığıyla, Elijah evreni deneyimler. Her kişiyi. Her hayvanı. Her bitkiyi. Her yaşam kırıntısını.

Ve dünyanın gözlerinden bakan Elijah, gerçeği algılar...

Tanrı’nın gözlerinden bakmaktadır… Çünkü Tanrı monolitik bir ilahî varlık değildir.

Tanrı bizleriz.

Elijah birden insan iradesinin bu girdabın içinde ne kadar önemsiz olduğunu anlar. Her kişi, Tanrı’nın sadece minik bir parçasıdır ve hizmet

ettiği tümleşik bütünden haberi bile yoktur. Ancak bir damarda yol alan bir kan hücresi kadar bilinçli; bir amaçla dolu ama o amacın büyük plandaki yerinden habersiz.

Evrenin yin ve yang'i barizdir.

Işığın içinde neden karanlığın da olduğu. Kötünün neden her zaman iyiye baskın olduğu.

Tanrı'nın – Bizim – neden tüm bunların var olmasına izin verdiğimiz.

Çünkü onların var olmasını Biz istiyoruz. Her biri kendi çıkarı için davranan, Tanrı tarafından – Bizim tarafımızdan – aşılanmış evrensel arzunun – hayatta kalmak, çoğalmak – tutsağı olan varlıklar. Bazılarımızı yukarı çıkartırken, Bazılarımızı aşağı çeken sürekli bir itiş ve çekiş.

Özgür İrade verilen bir şey değildir. Uğrunda mücadele edilmesi gerekir. Hak edilmesi gerekir. Alınması gerekir.

Elijah da aynen bunu yapar. Evrensel İradeyi kavrar.

Elijah'ın düşüncelerini duyan Winter onun izinden gider.

Valentinus'un çarpık nefretine karşılık olarak, 109 katile bir sevecenlik dalgası gönderir. Ama onları güçsüzlüğe bükmeden, durur.

Onun yerine, başka bir yol seçer.

Elijah ve Winter, Valentinus'un olası katillerine daha önce hiç deneyimlemedikleri bir şey sunarlar: Kendi kaderlerini seçerken onları tamamen özgür bırakmak için, Evrensel İrade'den yarım saniyelik bir kaçış.

Kendi başlarına.

Kanlı baltanın havada ıslık çalarak Papa'nın kafasına doğru gidişini izleyen Solothurn, birden zihninde o ana kadar duymuş olduğu en huzur

verici melodiyi duydu. Melodi olağanüstü bir kreşendoya doğru yükselirken, öldürmek üzere olduğu adama karşı inanılmaz bir sevecenlik duygusu kabardı içinde.

Kendini aniden özgür hissetti. Ve bir karar verdi.

Güçlü kollarının ve aşağı inmekte olan ağır baltanın ivmesini kontrol etmekten aciz, yapabileceği tek şeyi yaptı; baltayı bıraktı. Baltanın sapı parmaklarının arasından kayarak kurtuldu; ağır başı ileri gitmeye devam etti.

Papa XIII. Pius eğildi ve...

Elijah ve Winter içlerine dolan binlerce duyguyla aynı anda soluklarını tuttular.

Kan içindeki ellerine ve ayaklarının dibinde yatan ölü kadına bakan Susan Collins'den; şaşkınlıkla karışık bir korku.

Kardinal Peter Shojiro Hirayama'nın alnındaki kanlı deliğe bakan Masahiko Ito'dan; ezici bir pişmanlık.

Dudaklarını, daha biraz önce boğmakta olduğu Kardinal Antonio de la Peña Pérez'inkilere yapıştırıp, onu yeniden yaşama döndürmeye çalışan Jose Ignacio Climent'den; kabarcıklanan bir ümit.

Bıçağını, her zaman nefret etmiş olduğu Kardinal Lucas Afrifah-Agyekum'a bir daha ve bir daha saplayan Kofi Osei'den; yoğun bir sevinç dalgası.

Baltası Papa'nın başının hemen üzerinden geçip, omuzunun üzerinde duvara gömülen Solothurn Pfyffer von Altishofen'den; dehşetli bir rahatlama.

Ve sürekli değişen bir renk ve şarkı cümbüşü içinde birbirlerine girmiş daha binlercesi.

Kutsal adamların hepsi de kurtulamadı, yedi Kardinal ya ölmüş, ya da ölmekteydi. Çünkü her ne kadar kardinallerin hepsi Tanrı'nın yolunda olduklarını iddia etseler de, bu doğru değildi. Yoldan çıkmış olanlar bunun bedelini, seçimlerini, özgür iradelerini kullanarak yapan insanların elinde ödediler.

Bu düşünceyle, Elijah kör edici tüm o zihinleri bıraktı ve kendi zihnine geri döndü. Gözlerini açtı, Winter'in yüzünü yavaşça ellerinin arasına aldı ve dudaklarından öptü. Sonra gözlerini kapattı ve en mükemmel beyaz ışıkla aydınlanmış, şarkılarla çevrili bu anı yaşayarak, kendini bıraktı.

29

1 Ocak 2008

05:43 (Yargı Gecesi'nden 5 saat, 43 dakika sonra)

The New York Post gazetesinden:

TIMES MEYDANI'NDA İNTİHAR EĞİLİMLİ TARİKAT AYAKLANMASI!

2008'e iki dakika kala, Valentinus'un intihar eğilimli tarika tı zıvanadan çıktı.

Genç pop yıldızı Arianna'nın şarkısı sırasında kalp krizi geçirmesinden (bkz. sayfa 5) hemen sonra sahneye Valentinus çıktı. Ardından da yandaşlarına, 'Özgür kalabilmek için [çevrelerindeki] insanları

öldürmelerini!’ emretti. Bu noktada 1.1 milyon kişilik kalabalığı oluşturanlar bira şişeleri, bıçaklar, sopalar ve ellerine geçirebildikleri benzer silahlarla birbirine saldırdı.

Yerel polis ve milli muhafızlar düzeni sağlamak için yakında olsalar da, birçok vatandaş sonradan polisin ve askerin gereksiz ve aşırı şiddet kullandığı yönünde şikâyette bulundu. Olaylar sonucunda 38 kişi öldü, 1.672’si hastanelik olmak üzere on binlerce kişi yaralandı.

Mississippi’den gelen turist Brady O’Beirne, ‘İnsanlar çıldırmış gibiydi,’ dedi ve ekledi. ‘Bir an partide eğlenirken, bir sonraki an hayatımız için savaşıyorduk!’

İnsanların bıçaklanarak, ezilerek ve coplanarak öldürüldüğü ayaklanmanın yoğunluğuna rağmen şiddet olayları üç dakikadan az sürdü. Bu anda konser viyolonisti Winter Zhi (bkz. sayfa 7) Valentinus’u sahnenin önünde toplanmış olan ve orada bulunanların ‘ölüm çukuru’ olarak nitelendirdiği kalabalığın içine itti. Sonrasında olanlar hakkında çelişkili ifadeler olsa da, birçok insan, ‘inanılmaz parlaklıkta bir beyaz ışık’ gördüğünü, ‘olağanüstü güzellikte bir müzik duyduğunu’ ve ‘harika bir mutluluk hissiyle sarıldığını’ ifade etmiştir.

Brooklyn’den Laurie Williams, ‘Sanki âşık olmak gibiydi,’ diyor. Ne gariptir ki, saatler gece yarısını gösterirken, kalabalıkta bulunan birçok kişinin paylaştığı bir görüş bu. New Yorklular ve turistler ancak o aşamadan sonra bir araya gelip yaralılara yardım etmeye başladı.

Queens’den yirmi dört yıllık acil yardım teknisyeni Pete Villings anlatıyor:

‘Herkes yardım etmiş olmasaydı binlerce ölü olurdu. Ama o beyaz ışık görünüp, o inanılmaz müzik çalmaya başladığı anda insanlar vurup kırmayı bıraktı ve birbirine yardım etmeye başladı. Hayatımda böyle bir şey görmedim. Ve bugüne dek oldukça fazla çılgınlık gördüğümü söylemeliyim.’

Blog Dünyasından - V

Tarih: 2 Ocak 2008 – Salı, 00:11

ÇİRKİN İÇİN ÖLÜM CEBİ

Bu, yılbaşı gecesi 500 baz istasyonunu devre dışı bırakıp, birkaç yüz bin cep telefonunu yakan geri zekâlı pezevenge bir gönderidir. Şu ana kadar federal polisin bu işi kimin yaptığına dair en ufak bir fikirleri yok (zaten ne zaman oldu ki?) ama Scooby Doo (ya da bugünlerde karton dünyasında sırları her kim çözüyorsa onun) için bir ipucu var: Virüsün bulaşmasından on iki saat sonra tüm boku yemiş telefonlarda **'Grim'lendiniz!'** mesajı çıktı ve telefonlar hemen bir seks sohbet hattını aradı. Öyle görünüyor ki, bu işi kim yaptıysa seks manyağının teki.

Şok edici.

BUNLARA DA GÖZ ATIN:

YILBAŞI GECESİ, CEP VİRÜSÜ, SCOOBY DOO, MORONLAR

30

2 Ocak 2008

23:06 (Yargı Gecesi'nden 2 gün sonra)

Video sona erince projektörün hafif vınlaması odayı doldurdu. Kadın ışıkları açtı ve el ele tutuşmuş çiftin ekranda donmuş halde duran son görüntüsü de silikleşti.

"Winter Zhi ve Elijah Cohen."

"Onlar olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle."

Kadın küçük siyah topuzu oynatınca tekerlekli sandalyesi ilerledi. Elektrik motorundan çıkan hafif ses projektörün fanının sesine karıştı. Odanın ön tarafına gelince, perdedeki iki şekli işaret etti.

"İşte bunlar bizim kayıp çocuklarımız, beyler."

Terry Saunders duyduklarına inanamayarak nefesini tuttu. "Cohen tüm bu zaman boyunca burnumuzun dibindeydi. Olacak şey değil!"

"Bu tesadüf sayılmaz," diye yanıtladı sandalyedeki kadın. "En iyi odak grubu analistini tutmak istedik ve o da Elijah Glass idi. Onun niye en iyisi olduğunu ancak *şimdi* biliyoruz."

California'nın kıdemli Demokrat Parti senatörü ve Organizasyon Yönetim Kurulu Başkanı ilk kez konuştu. "Bu durumda öneriniz nedir?"

"Beyinlerini yıkamak için artık çok geç," diye yanıtladı felçli kadın. "Ama onlardan hâlâ faydalanabileceğimizden eminim."

Başını sallayan Başkan bu kez Terry'ye döndü. "Kongre üyesi nasıllar? Umarım Cohen, Zhi ve Willoughby'nin ortaya çıkması tatsız anıların canlanmasına neden olmamıştır."

"Görebildiğim kadarıyla, Charlie gayet iyi," dedi Terry. "Hatta hükümetin ayaklanmayı önleme konusundaki başarısızlığını siyasi skandal haline getirmeyi bile başardı. Biz burada durumu değerlendirirken, o da konuyu yapacağı konuşmanın içine yerleştiriyor."

“Adamın harika bir içgüdüsü var,” dedi Başkan. “Nitelikli eğitimin bir çocukta yapabileceği şeyler hayret verici, değil mi Samantha?”

“Evet, Senatör,” dedi tekerlekli sandalyedeki kadın.

Başkan ayağa kalktı ve kravatını düzeltti. “Cohen ile Zhi elimize geçince haberim olsun. Ve bu defa onları kaybetmemeye çalışın.”

Yanıt beklemeden döndü ve odadan çıktı. Samantha Zinser paylamaya aldırmadı. En iyi iki öğrencisi eve dönüyordu.

Son Söz

2 Mayıs 2005

10:06 (Yargı Gecesi’ne 2 yıl, 243 gün kala)

Kuş gökkuşağının renklerine bürünmüş gökte bir çığlık attı. Sesi kuş ötüşünden çok elektronik bir *bip* sesini andırıyordu, ama adam aldırış etmedi. Umduğundan çok daha fazla renkle dolu, muhteşem bir gündü. Kendini on yıllık bir uykudan uyanır gibi hissetti.

Uyanmak…

Jim gözlerini parlak floresan lambaya dikti.

Neredeyim ben?

Anımsadığı son şey gnostizm toplantısından dönüyor olduğuydu. Tanrı’yı aramakla, olup çıktığı şeyde anlam bulmaya çalışmakla geçen yıllardan sonra nihayet bir ev, tüm sorularını yanıtlayan bir felsefe bulmuştu.

O gün arabada tarikatın lideri Sophia ile beraberdiler. Ona gerçeği gösteren Sophia olmuştu. Ona yeni bir ad vermişti. Ve aynı zamanda...

“Tekrar hoş geldiniz.”

“Ne…” Jim’in sesi fısıltı düzeyinde, boğuk ve hırıltılı çıkmıştı.

“Henüz konuşmayın,” diye yanıtladı erkek hastabakıcı. “İçin şunu.”

İnce bir kâğıt bardağa buzlu su koydu ve Jim’in ağzına uzattı. Soğuk suyun kurumuş diline verdiği rahatlamanın tadını çıkartan genç adam bir dikişte bitirdi.

“Teşekkürler,” dedi fısıltıyla. Bu kez konuşmak o kadar acı vermemişti. “Ne oldu bana?”

“Bekleyin. Gidip doktoru bulayım.”

Hastabakıcı hızla uzaklaşırken Jim elini dikkatle başına götürdü. Başı sargılar içindeydi. Fazla acımıyordu, ama uyuşturucunun etkisi geçince canının yanacağını biliyordu.

Çevresine bakınıp büyük beyaz odaya göz gezdirdi. Tavana sesi kısılmış bir televizyon asılmıştı. Ekranda mavi gökyüzüne yükselen ince, beyaz bir duman görüntüsü vardı.

Sonra uzun bacaklı bir doktor içeriye girdi ve Jim’in bakışları televizyondan kadına döndü. Doktor dosyasını incelerken endişeyle onu izledi.

“Bir trafik kazası geçirdiniz. Bunun hakkında herhangi bir şey anımsıyor musunuz?”

Jim başını salladı; o ufak hareket bile beyninin zonklamasına yetmişti. Dosyayı yatağın ayakucundaki yerine koyan doktor ona doğru eğildi. Küçük fenerini her iki gözüne de tuttuktan sonra geri çekildi.

“Çok şanslısınız,” dedi. “Ön camdan çıkıp, arabanızdan on metre öteye fırlamışsınız. Kafatasınız çatlak. Emniyet kemerini takmanız gerekirdi.”

“Teşekkürler,” dedi Jim doktorun parlak mor ukalalığından rahatsız olarak.

“Bir şey sorayım... Daha önce kafa travması geçirdiniz mi?”

“Hayır. Neden sordunuz?”

“Ameliyatı yapan ekip kafatasınızın altına yerleştirilmiş metal bir parça çıkarttı. O kadar uzun bir süredir oradaymış ki, kemiğe kaynamış. Bunun nereden geldiğine dair bir fikriniz var mı?”

“Hayır,” dedi Jim. Kadının zihnini çevreleyen açık sarı dalgalardan inanmadığını görebiliyordu. Doktor...

Aman Tanrım! Kadının renklerini görebiliyorum.

Nefesi kesilir gibi oldu. Yavaş yavaş sıyrılmaya başladığı sersemlikle ne gördüğünün farkına varamamıştı. Ve ne *hissettiğinin*. Aldığı her nefesle zihnine harika renkler doluyordu. O kadar uzun bir süre olmuştu ki, neredeyse dünyanın canlılığını unutmuştu.

Gözlerini yumdu ve bitkin bir hüzünle dolu halde iç geçirdi.

"İyi misiniz...?" diye söze başlayan doktor birden duralayıp boğazına kadar yükselen hıçkırığı tuttu.

Jim gözlerini açtı ve onun yanaklarından süzülen yaşları gördü. Yeşil rahatlaması kendininkini yansıtıyordu. Yavaşça berrak mavi bir neşe göndererek kadının üzüntüsünü geçirdi.

Doktor gözyaşlarını sildi, yüksek sesle burnunu çekti ve derin, arındırıcı bir nefes aldı. "Özür dilerim. Bana ne olduğunu bilmiyorum." Kendini toparladı, sonra dikkatini Jim'in bulgularına çevirdi. "Sizi burada birkaç gün gözlem altında tutmamız gerekiyor, ama tam olarak iyileşeceğinize eminim. Çok şanslıydınız, Bayan..."

"Bay."

"Pardon?" dedi doktor. Kafası karışmıştı.

"*Bay*. Bayan değil."

"Ah, özür dilerim!" Doktor dosyasını yeniden aldı. "Ama burada adınızın..."

"Kısa süre önce cinsiyet değişimi ameliyatı geçirdim. Yeni adıma çıkartılmış kimliğimi ve sigorta kartımı hâlâ bekliyorum."

"Özür dilerim," dedi doktor sıkıntılı bir şekilde. "Ben… Yani tüm bu sargılar ve deri yırtıkları arasında farkına varmakta…"

"Özür dilemenize gerek yok," dedi Jim sakin bir ses tonuyla.

"Yeni adınız ne öyleyse?"

Jim cevap vermek için ağzını açtı, ama sonra durdu. 'Jim'de karar kılmış olsa da, birden bunun fazlasıyla yavan olduğuna hükmetti. Dünyaya zincirlenmiş bir adamın adıydı. Artık o ölümlü kıskaçtan kurtulma şansına sahip olan biri için gerçekten yavandı.

Sophia onu hangi adla çağırmıştı?

"Valentinus," dedi Jim. Yabancı bir lisana aitmiş havası veren adın dilinde bıraktığı histen hoşlanmıştı.

“Valentinus. Beğendim,” Doktor başını salladı. “Jill’den çok daha ilginç.”

“Size katılıyorum,” dedi Valentinus. Kadının renklerini içine çekti. Peder Sullivan’ın yalanlarından nihayet kurtulduğuna göre, bir daha asla gücünden çekinmeyecekti. Tek Gerçek Tanrı o gücü kendisine bir nedenden ötürü bağışlamıştı. Ve bu kez parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermeyecekti.

Bakışlarını televizyona çevirince dikkati bir balkona çıkan tanıdık yüzlü, gri saçlı adama odaklandı. Adamın üzerinde uzun, bol bir beyaz cüppe, omuzlarında ise kenarları altın işlemeli siyah haçlarla süslü bir palyum [10] vardı. Her iki kolunu da gökyüzüne kaldırınca aşağıdaki kalabalıktan coşkulu bir sevinç narası koptu.

10 Genelde Papa tarafından giyilen ve episkopal yetkisini gösteren, beyaz yünlü bir atkı (ç.n.)

Ekranın altında beliren beyaz yazıları okuyan Valentinus’un gözleri irileşti. ‘Başpiskopos Patrick Sullivan 265. Papa seçildi ve XIII. Pius adını aldı.’

Onun bakışlarını takip eden doktor gülümsedi. “Vayy! Gerçekten de bir Amerikalıyı seçtiler,” dedi hayretle. “Sullivan’ın Uluslararası Öksüzler Vakfı ile ilgili yaptığı çalışmaların takdir edildiğini görmek güzel bir şey. İyi bir Papa olacak.”

Valentinus örtünün altında yumruklarını sıktı… Ve plan yapmaya başladı.

Yazarın Notu

15 Kasım 2006

10:34 (Yargı Gecesi’ne 1 yıl, 46 gün kala)

Bu kitap her ne kadar bir kurgu olsa da öykünün içine dağıtılmış olan birçok gerçek olgu da var. Bunların arasında Libet'in özgür iradeyi sorgulayan deneylerini, birleştirme problemini çevreleyen gizemi, bazı bilim adamlarının BEMB teorisine olan inancını ve tabii ki CIA tarafından yürütülen deneyleri sayabiliriz.

CIA gerçekten de birçok yabancı bilim adamını PAPERCLIP Projesi kapsamında Amerika Birleşik Devletleri'ne gizlice soktu. Bunların büyük çoğunluğu Amerika'nın kıtalararası balistik füze programında çalışan mühendisler olsa da, bir bölümü de sorgulama metotlarımızı geliştirme görevi verilmiş psikologlardı.

Nazi bilim adamı Kurt Blome ile Yahudi-Amerikan bilim adamı Sidney Gottlieb gerçekten de bir takım oluşturup, doğruluk serumlarının ve daha birçok ilacın etkilerini Kuzey Koreli savaş esirlerinin, Amerikan askerlerinin ve San Francisco ile New York şehrindeki sivillerin üzerinde denedi.

CHATTER, BLUEBIRD, OFTEN ve MK zihin kontrol deneyleri dahil olmak üzere, bahsi geçen tüm kod adlı operasyonlar aynen anlattığım şekilde gerçekleşti. Kamu kayıtlarına göre, Ronald Reagan 1982 yılında insanlar üzerine yapılan deneyleri yasakladı. Tüm MK projeleri o zamandan beri durduruldu.

Ya durduruldu ya da devam ettirilen çalışmalara dair kamuoyuna başka sızıntı olmadı.